

ბიბლიის ლექსიკონი

(მასალები)

I ტომი

«მთანმინდა»
თბილისი 2009

წინამდებარე გამოცემა წარმოადგენს 2000 წელს ამსტერდამში (პოლანდია) დასტამბული „ბიბლიის ლექსიკონის“ რეპრინტს. ამსტერდამის გამოცემა საჩუქრად გადაეცა ქართულ დაწესებულებებს, მაგრამ ამით სათანადოდ ვერ დაკმაყოფილდა მკითხველის მოთხოვნილება. იმედია, წინამდებარე რეპრინტი გარკვეულად შეავსებს ამ ხარვეზს.

შემდგენლები: **ელგუჯა გიუნაშვილი**
ზურაბ კალანდაძე

რედაქტორი: **ზურაბ სარჯველაძე**

შედეგანულობისაბან

დღევანდელი ცივილიზებული სამყაროსათვის ბიბლიის ცოდნის აუცილებლობა ანბანურ ჭეშმარიტებას წარმოადგენს. საღმრთო წერილის ქართული ტექსტის შესწავლას დიდი მნიშვნელობა აქვს ეროვნული კულტურისა და აზროვნების განვითარებისათვის. მიუხედავად იმისა, რომ ქართველებს მეხუთე საუკუნიდან უკვე ჰქონდათ თარგმნილი საღმრთო წერილი და მეთორმეტე საუკუნეში მისი კომენტარებიც შეადგინეს, უკანასკნელ საუკუნეებში, როცა ეეროპის ქრისტიანულ სამყაროში ბიბლიის ტექსტის მეცნიერული და თეოლოგიური შესწავლა განსაკუთრებული მასშტაბურობით დაიწყო, ქართველები ამ პროცესს საკმაოდ ჩამოვრჩით. ეს გამოწვეული იყო ერთი მხრივ მეფის რუსეთის მიერ საქართველოს ეკლესიის დამოუკიდებლობის გაუქმებით, ხოლო მეორე მხრივ, რევოლუციის შემდეგ ქვეყნის ათვისებულ სახელმწიფოდ გამოცხადებითა და ეკლესიის დევნით.

აუცილებელია, და დღეს ყოველგვარი საშუალებაც არის, მიეუბრუნდეთ, როგორც ქართული ქრისტიანობის ისტორიის, ისე ქართული ბიბლიის ტექსტის საგულდაგულოდ შესწავლას. ჩვენი ღრმა რწმენით, წინამდებარე გამოცემა გარკვეულ წვლილს შეიტანს ძველი და ახალი აღთქმის ტექსტების შესწავლისა და გაგების საქმეში. აქვე დაუძენთ, რომ იგი არ არის უხარვეზო და გამოდგება როგორც მასალა, მომავალში სრულყოფილი ბიბლიური ლექსიკონის ქართულ ენაზე შექმნისა.

წინამდებარე შრომა წარმოადგენს ბიბლიის საკითხთა საგნობრივ განხილვას, რაც დაინტერესებულ პირს საშუალებას აძლევს მოიძიოს მისთვის საინტერესო საკითხი. ლექსიკონი არ არის გათვალისწინებული საღმრთო წერილის მხოლოდ ცალკე სიტყვებისა და გამოთქმების განმარტებისათვის. მასში მოთავსებული, ანბანის რიგზე გაწყობილი, სტატიები ქვეთავებადაა დაყოფილი. თითოეულ სიტყვასა და გამოთქმაზე მოცემულია ძველი და ახალი აღთქმის წიგნებიდან მოყვანილი მოძღვრებანი, რაც მკითხველს თითქმის ამომწურავ ცოდნას აძლევს ამა თუ იმ სიტყვასა და ტერმინზე მთელ საღმრთო წერილში არსებული მოძღვრების შესახებ.

საღეჟსიკონო ერთეულები ძირითადად მიუთითებენ საგნის ან მოვლენის ზუსტად იმ ვითარებას, რაც ბიბლიის ტექსტშია წარმოდგენილი. ლექსიკონში ნაკლებად ვხვდებით მოვლენისა და ფაქტის თეორიულ განსაზღვრას, კომენტირებას, რაც ბიბლიის შემსწავლელს საშუალებას აძლევს თავად განსაჯოს ესა თუ ის საკითხი.

შრომას საფუძვლად დაედო ცნობილი სწავლულის ბერნარდ გეცეს (1888-1962) მიერ შედგენილი თემატური ბიბლიური ლექსიკონის მეორე გამოცემა, რომელიც 1978 წელს გამოქვეყნდა რუსულ ენაზე; აგრეთვე ქართველი მღვდლის, ჩინებული მთარგმნელისა და რიგ ორიგინალურ თხზულებათა ავტორის, იოვანე ლუკაშვილის (1877-1959) მიერ რუსულიდან გადმოკეთებული ბიბლიურ-საღვთისმეტყველო მასალა, რომელზე მუშაობის დროსაც მას უსარგებლია 1928 წლის რუსული გამოცემით. ამ მასალასთან ერთად, ლექსიკონის შემდგენისას ვისარგებლეთ ამავე ხასიათის ზოგიერთი სხვა ლექსიკონებით. მთლიანად ეს მასალა კი შევაჯერეთ ბიბლიის ძველ ქართულ თარგმანთან.

ლექსიკონის შემდგენლები მადლობას სწირავენ უწმინდესსა და უნეტარესს, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს – პატრიარქს ილია II-ს, რომლის სულიერი შთაგონებითა და მატერიალური თანადგომით შეიქმნა ეს შრომა.

ვფიქრობთ, წინამდებარე გამოცემას ინტერესით შეხვდება მკითხველი.

შემოკლებათა განმარტება

აბდ.	წინასწარმეტყველება აბდაისი.
ამბაკ.	წინასწარმეტყველება ამბაკუმისი.
ამოს.	წინასწარმეტყველება ამოსისი.
ანგ.	წინასწარმეტყველება ანგიისი.
ბარ.	წინასწარმეტყველება ბარუქისი.
გალ.	გალატელთა მიმართ.
გამ.	გამოსვლათა, წიგნი II მოსესი.
გამოცხ.	გამოცხადება იოანესი.
გოდ.	გოდებანი იერემია წინასწარმეტყველისანი.
ღაბ.	ღაბაღება, წიგნი I მოსესი.
ღან.	წინასწარმეტყველება დანიელისა.
ებრ.	ებრაელთა მიმართ.
ეზრა	წიგნი ეზრასი (1, 2, 3).
ეზუკ.	წინასწარმეტყველება ეზუკიელისა.
ეკლ.	ეკლესიასტე.
ეს.	წინასწარმეტყველება ესაიასი.
ესთ.	წიგნი ესთერისა.
ეფეს.	ეფესელთა მიმართ.
ზაქ.	წინასწარმეტყველება ზაქარიასი.
ზირ.	წიგნი სიბრძნისა ისო ძისა ზირაქისა.
თეს.	თესალონიკელთა მიმართ (1, 2).
თაკ.	თაკობისი, კათოლიკე ეპისტოლე.
თგავ.	თგავნი სოლომონისანი.
თერ.	წინასწარმეტყველება თერემასი.
თედ.	წიგნი თედოთისა.
თიან.	სახარება იოანესი.
თიბ.	წიგნი თიბისა.
თიკელ.	წინასწარმეტყველება თიკელისა.
თონ.	წინასწარმეტყველება თონასი.
თოდ.	წმ. მოციქულისა თოდასი, კათოლიკე ეპისტოლე.
თისუ ნავ.	წიგნი თისუნი, ძისა ნავესი.
თილას.	თილასელთა მიმართ.
თორ.	თორინთელთა მიმართ (1, 2).
თევიტ.	ლევითელთა, წიგნი III მოსესი.
ლუკ.	სახარება ლუკასი.
მაკაბ.	მაკაბელთა წიგნი (1, 2, 3).

მალ.	წინასწარმეტყველება მალაქიასი.
მათ.	სახარება მათესი.
მარკ.	სახარება მარკოზისი.
მეფ.	მეფეთა წიგნი (1, 2, 3, 4).
მიქ.	წინასწარმეტყველება მიქიასი.
მსაჯ.	მსაჯულთა.
ნაუმ.	წინასწარმეტყველება ნაუმისი.
ნემ.	წიგნი ნემიასი.
ნემტ.	ნემტთა წიგნი (1, 2).
ოს.	წინასწარმეტყველება ოსესი.
პეტ.	წმიდისა მოციქულისა პეტრესი, კათოლიკე ეპისტოლენი (1, 2).
რიცხვ.	რიცხეთა, წიგნი IV მოსესი.
რომ.	რომაელთა მიმართ.
რუთ.	წიგნი რუთისა.
საქმე.	საქმე წმიდათა მოციქულთა.
სოლ.	წიგნი სიბრძნისა სოლომონისა.
სოფ.	წინასწარმეტყველება სოფონიასი.
2 სჯ.	მეორე სჯულისა, წიგნი V მოსესი.
ტიმ.	ტიმოთეს მიმართ (1, 2).
ტიტ.	ტიტეს მიმართ.
ტობ.	წიგნი ტობისი.
ფილიმ.	ფილიმონის მიმართ.
ფილიპ.	ფილიპელთა მიმართ.
ფს.	ფსალმუნნი (დავითნი).
ქება	ქება ქებათა სოლომონისი.

აბბა (მამა)

„აბბა მამაო, ყოველივე შესაძლებელ არს შენ მიერ თანა წარსლვად სასუმელი ესე ჩემგან“. მარკ. 14, 36.

აბელი

ადამისა და ევას მეორე შვილი. დაბ. 4, 2.

უფალმა მიიღო ა-ის მსხვერპლი. დაბ. 4, 4.

იყო მწყემსი. დაბ. 4, 2.

აბელი მოკლა თავისმა ძმამ, კენმა, შურით, რადგან ღმერთმა მის მიერ მიტანილი მსხვერპლი მოიწონა და შეიწირა, ხოლო კენისა არ შეიწირა. დაბ. 4, 3-8.

ღმერთმა დაწყევლა კენი აბელის მოკვლის გამო. დაბ. 4, 11-12.

აბრაამი

აბრაამს, როგორც ღვთის რჩეული ერის წინამძღვარს, განსაკუთრებული ადგილი უკავია ჩვენი ცხოვრების ისტორიაში. მისი მოწოდება (დაბ. 12, 1) იყო პირველი ეტაპი ღმრთის განგებისა.

აბრაამი: არის ღმრთის რჩეული და მუდამ მისი ნების აღმსრულებელი. ღმერთმა ამოირჩია აბრაამი (ისუ ნაე. 24, 2), გამოიყვანა იგი ურიდან (დაბ. 11, 31) და თავისი გზებით წაიყვანა უცნობ ქვეყანაში (ებრ. 11, 8). ეს იყო

სიყვარულის გამოხატულება. ღმერთმა თავიდანვე გამოიჩინა აბრაამის მიმართ უსაზღვრო სიუხვე. მან აღუთქვა აბრაამს საოცარი მომავალი. ღმერთმა მისცა აბრაამს მიწა (დაბ. 12, 7; 13, 15; 15, 18; 17, 8), გულუხვად დააჯილდოვა და გაამრავლა მისი ოჯახი (დაბ. 12, 2; 16, 10; 22, 17). აბრაამი მთლიანად ღმრთის ძლიერებასა და მოწყალებაზე დამოკიდებული. აბრაამის სახით წარმოგვიდგება მთელი „ერი ღმრთისა“, რომელიც ყოველგვარი წინასწარი დამსახურების გარეშე გახდა მისი რჩეული. ღმერთი თავისი რჩეული ერისგან მოითხოვს მხოლოდ მტკიცე რწმენას და მისი ნების უყოყმანოდ შესრულებას.

აბრაამის გამოცდა: რწმენა უნდა განიწმინდოს და გამოიცადოს. ღმერთმა აბრაამი მძიმე გამოცდის წინაშე დააყენა, როცა მოსთხოვა მისი საყვარელი ძის, ისაკის მსხვერპლად შეწირვა. აბრაამმა „განჰყო ხელი თვისი მოლებად მახეილისა და დაქლვად ძისა თვისისა“ (დაბ. 22, 10), მაგრამ ისაკი ღმერთმავე გადაარჩინა (დაბ. 22, 12). ამით გამოგვიცხადა, რომ მის ჩანაფიქრს სიკედილისაკენ კი არ მივყავართ, არამედ სიცოცხლისაკენ. მას არ ახარებს კაცთა დალუპვა (სიბრძ. 1, 13; 2 სჯ. 12, 31; იერ. 7, 31).

ადამი

პირველი ადამიანი ქვეყნად. ლუკ. 3, 38. 1 კორ. 15, 45.

ადამი და ევა არ გრძნობდნენ სირცხვილს სიშიშვლის გამო. დაბ. 2, 25.

ცოდნის ხის ნაყოფის შეჭმის შემდეგ ადამი დაეძალა უფალს. დაბ. 3, 8.

ადამმა თქვა: „დედაკაცი, რომელი მომეცა ჩემ თანა, მან მომცა მე ხისაგან და ეჭამე“. დაბ. 3, 12.

ადამმა ცოლს უწოდა ცხოვრება (ევა); დაბ. 3, 20.

ღმერთმა ადამი და ევა გააძევა სამთხიდან ცოდვით დაცემის გამო. დაბ. 3, 24.

ადამიანი (იხ. კაცი)

ადრე ადგომა, აღმართობა, გამოღვიძება

ადრე ადგომა ღმრთის ერთგულების ნიშანია. დაბ. 22, 3; ფს. 5, 3; 58, 16; 87, 13; ეს. 26, 9.

ყოველღმერთ მოვალეობათა შესრულების ნიშანია. იგავ. 31, 15.

ადრე ადგომის დაზარება სიღარიბის მიზეზია. იგავ. 6, 9-11.

ბოროტნი ბოროტმოქმედებისათვის დგებიან ადრე. იგავ. 27, 14;

ადრე ადგომის მაგალითები: აბრაამი. დაბ. 19, 27; ისაკი. დაბ. 26, 31; იაკობი. დაბ. 28, 18; ისუ ნავ. 3, 1; გედონი. მსაჯ. 6, 38; სამოელი. 1 მეფ. 15, 12; დავითი. 1 მეფ. 17, 20; მარიამი და სხვები. მარკ. 16, 1-2; მოციქულები. საქმე. 5, 21.

ავადმყოფობა, სენი, სნეულება

ავადმყოფობა ნახსენებია, როგორც სასჯელი. 2 სჯ. 28, 21;

ა. შემოსული სხვა ქვეყნიებიდან. 2 სჯ. 7, 15.

ა. წარმოგზავნილი ეშმაკის მიერ. 1 მეფ. 16, 14-16; იობ. 2, 7.

ა. გამოცდის სახით. იობ. 2, 7-10; ფს. 37, 2-7.

ა. მრავალია და სხვადასხვაგვარი. მათ. 4, 24.

სიმთვრალე ავადმყოფობის მიზეზია. ოს. 7, 5.

სიჭაბუკის ცოდვები ა. მიზეზია იობ. 20, 11.

ა. მიზეზი. დან. 8, 27.

წმინდა წერილში მოხსენებულია ავადმყოფობანი: მზურვალება. მათ. 8, 14; სიმღიერე, უნაყოფობა, სიყვითლე. ლევიტ. 26, 16; წყლული. 4 მეფ. 20, 7; ხორცთა სიღამლე. იობ. 16, 8; 19, 20; სიბრძავე. იობ. 29, 15; მათ. 9, 27; ფაქლი. ქეცი. გამ. 9, 10; უძლურება, სენი სიცხისა, ცხრო, დაწერტა, გვემა ხორშაკითა, გვემა გვინითა, გვემა დანდალუკითა. 2 სჯ. 28, 22; ეშმაკეულება. მათ. 15, 22; 9, 32; მარკ. 5, 15; სიყრუე. ფს. 37, 14; მარკ. 7, 32; წყალმანკი. ლუკ. 14, 2; სიმუნჯე. მათ. 9, 32; საღმობა მუცლისა. 2 ნემტ. 21, 15, 18; ნაწლავთა სნეულება. საქმე. 28, 8; სენი საგურკველისა, სიმღიერე უცხოი, ფხანა, ბრძობა გონებისა. 2 სჯ. 28, 27-29; ძნელად მეტყველება. მარკ. 7, 32; სისხლის დინება. მათ. 9, 20; ფერხთა საღმობა 2 ნემტ. 16, 12; კეთრი. ლევიტ.

13, 2; მეფ. 5, 1; უმაღლობა. იობ. 33, 20; ფს. 106, 18; გვემით შეპყრობილი, ეშმაკეული, ცისად-ცისად გვემული, განრღვეული. მათ. 4, 24; შეჭირვება ბოროტი სულისაგან. 1 მეფ. 16, 14; მზის დაკერა. 4 მეფ. 4, 18-20; ეს. 49, 10; ნაგვემი, ბრძეილი. ეს. 1, 6; მატლის დახვევა. საქმე. 12, 23.

ავადმყოფობა განსაკუთრებით ბავშვებს აწუხებს 2 მეფ. 12, 15; 3 მეფ. 17, 17.

ავადმყოფობა აგლახაკებს. ფს. 37, 6.

ა. მტანჯავია. 2 ნეშტ. 21, 15; იობ. 33, 19.

ა. ხანგრძლივია. 2 სჯ. 28, 59; ლუკ. 13, 16; იოან. 5, 5.

ა. არის ცოდვის სახე. ეს. 1, 5.

ა. მძიმეა 2 სჯ. 28, 60-61; საქმე. 28, 8.

ა. განუკურნებელია. 2 ნეშტ. 21, 18; იერ. 14, 19.

ა. მკურნალობა ხშირად არადამაკმაყოფილებელია. მარკ. 5, 26.

ღმერთს ხშირად სთხოვენ ავადმყოფობისაგან განკურნებას. 2 მეფ. 12, 15-16; 4 მეფ. 20, 1-3; ფს. 6, 2; იაკ. 5, 14-15;

კინც არ შესთხოვს ღმერთს განკურნებას, წყეულია. 2 ნეშტ. 16, 12.

ავადმყოფები ხშირად იწვნენ ქუჩებში, რათა გამეღელთაგან სასარგებლო დარიგება მიეღოთ. მარკ. 6, 56; საქმე. 5, 15.

ავადმყოფებს სცხებდნენ ზეთს. მარკ. 6, 13; იაკ. 5, 14.

ა. ღმერთი ხშირად უშუალოდ ჰკურნავს. 4 მეფ. 20, 5; ფს. 40, 3; იაკ. 5, 15.

ღმერთი

გზავნის ავადმყოფობას. 2 სჯ. 32, 39; 1 მეფ. 5, 6; 2 მეფ. 12, 15; იობ. 5, 17; საქმე. 12, 23.

უშვებს ეშმაკს ავადმყოფობით ჩვენს დასამწუხრებლად. 1 მეფ. 16, 14-16; იობ. 2, 6-7;

გზავნის ავადმყოფობას ცოდვების გამო დასასჯელად. რიცხ. 11, 32; ლევიტ. 26, 16; 2 სჯ. 28, 15. 22; 2 სჯ. 29, 22; 2 მეფ. 7, 14; 2 ნეშტ. 21, 12-15; სჯის უწმინდურთ ავადმყოფობით. 2 სჯ. 28, 59-61; 2 ნეშტ. 21, 18; იერ. 16, 4; ზაქ. 14, 12;

კურნავს ავადმყოფობას. გამ. 23, 25; 2 სჯ. 32, 39; 4 მეფ. 20, 5-7; იობ. 5, 18; ფს. 29, 3; 102, 3; 106, 20; ეს. 38, 9;

აღგვითქვამს ავადმყოფობისაგან განკურნებას. გამ. 23, 25; 4 მეფ. 20, 5.

მორწმუნეებს უგზავნის ავადმყოფობას გამოსაცდელად. იობ. 2, 5-6.

ანუგებებს მორწმუნეებს ავადმყოფობისას. ფს. 40, 3.

იცავს მორწმუნეებს ავადმყოფობისაგან. გამ. 15, 26; 2 სჯ. 7, 15;

გვიჩვენებს თავის ძლიერებასა და სიუხვეს ავადმყოფობის განკურნებისას. ლუკ. 5, 17; ფილიპ. 2, 27.

ქრისტე კურნავს ავადმყოფობათაგან. მათ. 4, 23; 8, 3, 16; 9, 35; 14, 14; მარკ. 1, 34; ლუკ. 4, 40; 9, 11.

ქრისტე კურნავს ავადმყოფობისაგან

ავადმყოფთან ყოფნითაც კი. მარკ. 1, 31. ლუკ. 4, 39.

ისეთ პირთაც კი, რომლებიც მასთან არ არიან. მათ. 8, 13; 15, 28; მარკ. 7, 29-30; ლუკ. 7, 10; იოან. 4, 50, 53.

ხელის შეხებით. მათ. 8, 3, 15; 9, 29-3; მარკ. 1, 31, 41; 6, 5; ლუკ. 13, 13; 22, 51.

მის ტანსაცმელთან შეხებით. მათ. 9, 20-22; 14, 36; მარკ. 5, 27-29; 6, 56; ლუკ. 8, 44.

სიტყვით. მათ. 8, 8, 13, 16; 9, 6-7; 12, 13; მარკ. 3, 5; ლუკ. 5, 24-25; 7, 7-10.

ქრისტეს მიერ განკურნებულ ავადმყოფთათვის აუცილებელი იყო რწმენა. მათ. 8, 13; 9, 28-29; მარკ. 5, 34; 9, 23-24; 10, 52; ლუკ. 5, 20; 8, 50; საქმე. 14, 9-10.

მოციქულებმა ავადმყოფთა განკურნების უნარი ქრისტესაგან მიიღეს. მათ. 10, 1; მარკ. 6, 13; 16, 17-18. ლუკ. 9, 1; 10, 9; საქმე. 5, 15; 19, 11-12; 1 კორ. 12, 9, 28.

მორწმუნენი

ავადმყოფობის დროსაც ღმრთის ერთგულნი არიან. იობ. 2, 10.

ლოცულობენ ავადმყოფობისაგან განკურნებისათვის. 3 მეფ. 8, 37-39; 4 მეფ. 20, 2-3; 2 ნეშტ. 6, 28-30; ფს. 6, 2; ეს. 38, 1-3. იერ. 17, 14.

ა. განკურნებას ღმერთს მიაწერენ. ეს. 38, 16.

მადლს სწირავენ ღმერთს ა. განკურნებისათვის. ფს. 102, 1-3; ეს. 38, 20; ლუკ. 17, 15; საქმე. 3, 8.

ნახულობენ ავადმყოფობით შეწუხებულებს. მათ. 25, 36; საქმე. 28, 8. თანაუგრძნობენ ა. შეწუხებულებს. ფს. 34, 10.

ლოცულობენ ა. გვემულთათვის. საქმე. 28, 8. იაკ. 5, 14-15.

განიკურნებიან რწმენასთან შერწყმული ლოცვის საფუძველზე. იაკ. 5, 15.

*

ავადმყოფობა ხშირად გარყვნილებისა და არაზომიერების შედეგია. იობ. 20, 11; ფს. 5, 10; ოს. 7, 5.

ა. ხშირად ადამიანი ვერ კურნავს. 2 სჯ. 28, 27; 2 ნეშტ. 21, 18; მარკ. 5, 26; ლუკ. 8, 43.

ა. ცოდვის ნიშანია. ეს. 1, 4-6; იერ. 8, 19-22; 30, 11-13; გოდ. 2, 13; ეზეკ. 34, 4;

უწმინდური

ავადმყოფობის დროს არ ეძიებენ ღმერთს. 4 მეფ. 1, 2; 2 ნეშტ. 16, 12.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: აბიშელექი. დაბ. 20, 17; ისრაელნი. რიცხ. 11, 32; იერ. 16, 4; გეთელნი. 1 მეფ. 5, 9-12; ეგვიპტელი მონა. 1 მეფ. 30, 13; დავითის შვილი. 2 მეფ. 12, 15; ოქოზია. 4 მეფ. 1, 2-4; ნემანი. 4 მეფ. 5, 1, 14. გუზი. 4 მეფ. 5, 26; ძე ადერისა. 4 მეფ. 8, 7-10; ოზია. 4 მეფ. 15, 5; 2 ნეშტ. 26, 21; ეზეკია. 4 მეფ. 20, 1-7; ეს. 38, 5; ასა. 2 ნეშტ. 16, 12; 3 მეფ. 15, 23; იორამი. 2 ნეშტ. 21, 15-16, 18, 19; იობი. იობ. 2, 7; დავითი. ფს. 37, 6-7; დანიელი. დან. 8, 27; ჰეტრეს სიდედრი. მათ. 8, 14; მარკ. 1, 30; ლუკ. 4, 38. ლაზარე. იოან. 11, 1; ენეა. საქმე. 9, 33; პოპლიოსის მამა. საქმე. 28, 8; ეპაფროდიტე. ფილიპ. 2, 25, 27; ტროფიმე. 2 ტიმ. 4, 20.

ათეული

(შემოსავლის მკათედი ნაწილი)

გაათეულება. 1 მეფ. 8, 15, 17.

ათეულის მიცემა საკურთხევლის მსახურთათვის ძველი წესი იყო. დაბ. 14, 20; ებრ. 7, 6.

ათეული წარმოადგენდა სამად-
ლობელს ღმრთისადმი იმის გამო, რაც
მან მოგვცა. დაბ. 28, 22.

ა. კანონით ეკუთვნოდა ღმერთს.
ლევიტ. 27, 30, 32. 2 ნემტ. 31, 6.

ღმერთმა დაუნიშნა ა. ლევის შვი-
ლებს მათი სამსახურისათვის. რიცხ. 18, 21-24; ნემ. 10, 37.

ლევიტელნი თავიანთი შემო-
საკვიდან ათეულს აძლევდნენ მღვდ-
ლებს. რიცხ. 18, 26, 28; ნემ. 10, 38.

ათეული სამართლიანად დაენიშნა
ლევიტელთ. რიცხ. 18, 21. 24-25;

ათეულის გამოსხნა, გამოსყიდვა.
ლევიტ. 27, 31.

სასჯელი ა. შეცვლისათვის. ლევიტ.
27, 33.

ისრაელნი ძუნწობდნენ ა. გადახ-
დის დროს ნემ. 13, 9.

ზოგნი ათეულს მალაუდნენ. მალ.
3, 8.

მორწმუნე ზედამდებნი მოუწოდებ-
დნენ გადაეხადათ ათეული. ნემ. 13,
11-12.

ზედამდებნი ანაწილებენ ათეულს.
2 ნემტ. 31, 12; ნემ. 13, 11-12.

ფარისეველნი ზედმწევნით ემორ-
ჩილებოდნენ ათეულის გადახდის წესს.
ლუკ. 11, 42; 18, 12.

ათეული ყოველწლიურად მიჰქონ-
დათ კარავში ღმრთის შესაწირად და
ჭამდნენ უფლის წინაშე. 2 სჯ. 12, 17-
19; 14, 22-27.

ა. ყოველ მესამე წელს საჭმელად
უნდა მიეცათ ღარიბ-ღატაკთათვის. 2
სჯ. 14, 28-29; 26, 12-15.

ათეული სამსხვერპლო

შ ე დ გ ე ბ ო დ ა : პირველ თბუთაგან
პურისა. რიცხ. 15, 19-21; სამსხვერ-

პლო ცხოველის მარჯვენა ბეჭისაგან.
ლევიტ. 7, 33; სამსხვერპლოდ მოტანი-
ლი ხორცის ნაწილისაგან. ლევიტ. 7,
14; განსრულების ვერძის ბეჭისაგან.
გამ. 29, 26; ყოველი პირველი
განწმენდილი ნაყოფისაგან. რიცხ. 18,
29; ათეულთა ათეულისაგან. რიცხ.
18, 26; ნადავლის ნაწილისაგან. რიცხ.
31, 26-47. ეძლევათ მღვდლებს. გამ.
29, 28; ლევიტ. 7. 34.

მისი მიღება ხდებოდა წმინდა
ადგილას. ლევიტ. 10, 12-15.

ათ-ქალაქი

ასე ეწოდებოდა რომის იმპერიის
ტერიტორიულ დაყოფას, რომელიც
ათ-ათ ქალაქს შეიცავდა.

„გამოვიდა იესო საზღვართაგან
ტიროსისა და სიდონისათა, და მოვიდა
ზღვასა მას გალილეისასა, შორის
საზღვართა ათ-ქალაქისათა“. მარკ.
7, 31.

მრავალნი მისდგენ მაცხოვარს ათ-
ქალაქით. მათ. 4, 25.

აგალაპი, აგალაპი

წარმომავლობა ამაღლესია. დაბ.
36, 12-16.

ხ ა ს ი ა თ ი ა : მცოდველნი. 1 მეფ.
15, 18; შემაჭირებულნი. მსაჯ. 10,
12; მეომარნი და დაუნდობელნი. 1
მეფ. 15, 32-33.

*

ამაღლესს მართავდნენ მეფეები. 1
მეფ. 15, 20, 32.

ამაღლესნი უფლებამოსილი და
გაელენიანი ხალხია. რიცხ. 24, 7.

ამაღლესის ქვეყანა ქანაანის სამ-
ხრეთით მდებარეობს. რიცხ. 13, 30; 1
მეფ. 27, 8.

ამალეკი მოსპო საულმა ევილა-
თიდან მისუდამდე. 1 მეფ. 15, 7.

ამალეკის ქვეყანა უძველესი ომების
ადგილია დაბ. 14, 7.

ამალეკის ქვეყანაში ზოგჯერ კინე-
ველნი ცხოვრობდნენ. 1 მეფ. 15, 6.

ა. პირველი ბრძოლები ისრაელთან.
გამ. 17, 8.

ამალეკს ამარცხებს ისუ მოსეს
ღმერთთან შუამდგომლობით. გამ. 17,
9-13.

ამალეკი განწირულია სრული
განადგურებისათვის. გამ. 17, 14-16; 2
სჯ. 25, 18.

ამალეკის ამოწყვეტა ნაწინას-
წარმეტყველებაა. რიცხ. 24, 20.
ისრაელი უფლის დალატისათვის
ისჯება ა. მიერ. რიცხ. 14, 45.

ამალეკნი ისრაელთა წინააღმდეგ
უკავშირდებიან მოაბელთა და ამონ-
ელთ მსაჯ. 3, 12-14.

ამალეკის სამფლობელოთა ნა-
წილი დაიპყრო ერმან ეფრემისმან
მსაჯ. 5, 14; 12, 15.

მაღიამი და ამალეკი ავიწროებენ
ისრაელს. მსაჯ. 6, 3-5.

ა. დაამარცხა გედეონმა. მსაჯ. 6,
33-34; 7, 12-13, 20-21.

საულმა დაამარცხა ა. და გაათავი-
სუფლა ისრაელი. 1 მეფ. 14, 48.

ამალეკის განადგურება ნაბრ-
ძანებია. 1 მეფ. 15, 1-3.

ამალეკი ამოჟლიტა საულმა. 1 მეფ.
15, 4-8.

საული უარყოფილია იმის გამო,
რომ სრულიად არ ამოჟლიტა ა. 1
მეფ. 15, 9-28; 28, 18-19.

ამალეკის მეფე, აგოგი, მოკლა
სამოელმა. 1 მეფ. 15, 32-33.

დავითი თავს დაესხა ამალეკს. 1
მეფ. 27, 8-9.

ამალეკი თავს დაესხა სეკელას,
„დასცა სეკელა და მოწვა იგი
ცეცხლითა“. 1 მეფ. 30, 1.

დავითი დაეწია ამალეკელთ და
„მოსრნა იგინი“. 1 მეფ. 30, 10-17.

ამალეკთაგან აღებული ნადავლი
დავითმა ღმერთს შესწირა. 2 მეფ. 8,
11-12.

ამალეკი სხვა ტომებთან ერთად
მოსხენებულია, როგორც ისრაელის
გამანადგურებელი. ფს. 82, 4-8.

ამალეკის ნაშთი საბოლოოდ მოის-
პო ეზეკიას დროს. 1 ნემშტ. 4, 43.

ავალუკა

ყოველი დაბადებული ამოებას
დაემორჩილა ცოდვით დაცემის შემ-
დეგ. რომ. 8, 20.

ამაოა

ღმრთის წინაშე ყოველი ადამიანის
არსება. ფს. 38, 5-11; 143, 4.

დღენი ადამიანისა. იობ. 7, 16; ფს.
38, 5; ეკლ. 7, 16.

აზრები ადამიანისა. ფს. 93, 11;
ეფეს. 4, 17. ეკლ. 1, 17-18; 2, 15, 21; 6,
8-9; 1 კორ. 3, 20.

შრომა ადამიანისა. ეკლ. 1, 3; 2, 11,
18-19, 23, 26; 4, 4;

სიხარული ამქვეყნიური. ეკლ. 2,
1-11;

სიამოვნებანი ამქვეყნიური. ეკლ.
2, 1;

ზრუნვა ამქვეყნიური ფს. 38, 6.

სიკეთენი ამა ქვეყნისანი. ფს. 38, 6;
ეკლ. 2, 4-11; 6, 11.

სიმღიდრე და პატივი. ეკლ. 4, 8; 5,
9; 6, 2;

ანგარებისმოყვარეობა. ეკლ. 4,
8; 5.

მართლმსაჯულება და მისაგებელი.
ეკლ. 8, 10-14.

ნუგეშისცემა ადამიანთა. ფს. 108,
12; ეს. 30, 7;

„ამაოება ამათა და ყოველივე
ამაო“. ეკლ. 1, 2, 14; 2, 17, 22; 12, 8;
მრავალსიტყობაში ამაოებატ მრავალ-
ვალბა. ეკლ. 5, 1-6.

უფალმა იცის, რომ ადამიანთა
ზრახვანი ამაოა. 1 კორ. 3, 20.

„აჰა, ყოველთა უწყით, რამეთუ ამო
ამათა მიმართ შევიძინოთ“. იობ.
27, 12.

„ნუ ესავთ სიცრუევსა, და ტაცებად
ნუ გსურის, სიმდიდრე თუ გარდა-
გერეოდის, ნუ შეაყრობთ გულთა
თქვენთა“. ფს. 61, 10.

მორწმუნენი

ვინც გაურბის ამაოებას, ღვთის
კურთხევას იმსახურებს, ხოლო სხეას
უფალი მოიძულებს. ფს. 23, 4; 30, 6.

ლოცულობენ, რომ ა. განშორდნენ.
ფს. 118, 37; იგავ. 30, 8.

სარწმუნოება იმისი, ვინც არა
„აღვირასხმიდეს ენასა თვისსა“, ამაოა.
იაკ. 1, 26.

გამოსყიდულ არიან ამო ცხოვრე-
ბისაგან. 1 პეტ. 1, 18.

ნუვინ გაცდუნებთ თქვენ ამაოებაზე
საუბრიოთ. ეფეს. 5, 6; კოლას. 2, 8.

*

ამაო კამათი არსია ამაოებისა. 1
ტიმ. 1, 6; 6, 20; 2 ტიმ. 2, 14, 16;

წყალობა ამაოა უსიყვარულოდ. 1
კორ. 13, 3.

რწმენა ამაოა საქმის გარეშე. იაკ.
2, 14.

კერპები ამაოა. 1 მფე. 12, 21; იერ.
8, 19; 10, 3, 15; 51, 18.

ამაოა უწმინდურთა მიერ ღვთის
თაყვანისცემა. ეს. 1, 13; მათ. 6, 7.

ცული ადამიანები

განიზრახვენ ამაოებას. ფს. 2, 1;
საქმე. 4, 25; 1 კორ. 3, 20; 2 პეტ. 2, 18.

ლაპარაკობენ ა. ეს. 59, 4; რომ. 1,
21; 3, 20; ტიტ. 1, 10.

მისდევნენ თავიანთი ფიქრების ა.
ეფეს. 4, 17.

ეძლევიან ა. ფს. 30, 6.

აკეთებენ მხოლოდ ამო საქმეებს.
ეს. 41, 29; 1 პეტ. 1, 18.

მიენდობიან ამაოებას. იობ. 15, 31;
ეს. 59, 4.

ღმრთისმსახურებას თვლიან ამა-
ოებად. იობ. 21, 14-15. მალ. 3, 14.

შრომა ღროებითი საუნჯისათვის
ამაოებაა. იგავ. 21, 6.

ხარობენ ამაოებით. ამოს. 6, 14.

მიდიან ამაოების გზით. 4 მფე. 17,
15; იერ. 2, 5, 8.

წინასწარმეტყველებენ ა. გოდ. 2,
14; ეზეკ. 13, 6-8; ზაქ. 10, 2.

*

ღმრთისათვის „ამო იქმნეს გუ-
ლის-ზრახვითა მათითა“. რომ. 1, 21.

მეფენი და ხალხები ღმრთის წინაშე
მხოლოდ ამაოებაა. ეს. 40, 17-23.

ამაღლბა იესო ქრისტანსი

წინასწარმეტყველებანი, რომლე-
ბიც იუწყებიან იესო ქრისტეს ამაღ-
ლებას. ფს. 23, 7-10; 67, 18; 109, 1;
საქმე. 2, 33-34; ეფეს. 4, 8-10.

ამაღლბა იესო ქრისტესი ნაწინა-
სწარმეტყველებია თვით მის მიერ.
ლუკ. 22, 69; იოან. 6, 62; 7, 33; 8, 21;
1 4, 28; 1 6, 5; 20, 17.

ა. ი. ქ. გადმოცემულია ახალ აღთქმაში. მარკ. 16, 19. ლუკ. 24, 51; საქმე. 1, 9-11.

ამაღლება იესო ქრისტისი მოხდა

ზეთისხილის მთაზე. საქმე. 1, 12. მკედრეთით აღდგომიდან ორმოცი დღის შემდეგ. საქმე. 1, 3.

მოციქულთა თვალწინ. მარკ. 16, 14, 19; ლუკ. 24, 50-51; საქმე. 1, 2-9.

მაშინ, როცა თავის მოციქულებს აკურთხებდა. ლუკ. 24, 51.

მას შემდეგ, რაც განწმინდა ჩვენი ცოდვები. ებრ. 1, 3; 9, 12; 10, 12.

*

ქრისტემ ამაღლებით დიდება ჰოვა. ლუკ. 24, 26;

ქრისტე დაჯდა მარჯვენით ღმრთისა ამაღლების შემდეგ. მარკ. 16, 19; საქმე. 2, 33; 5, 31; 7, 55-56; 1 პეტ. 3, 22; რომ. 8, 34; ეფეს. 1, 20-21; კოლას. 3, 1; ებრ. 1, 3; 8, 1; 10, 12; 12, 2.

იესო ქრისტეს ამაღლების მიზანი იყო

სულიწმიდის გარდამოსვლა მორწმუნეებზე. იოან. 7, 39; საქმე. 2, 33.

კაცთათვის საბოძერის მოცემა. ფს. 67, 18; ეფეს. 4, 8, 11.

ღმრთის სასუფეველში მორწმუნეებისათვის ადგილის მომზადება. იოან. 14, 2.

თავისი ხალხის წინამორბედობა. ებრ. 6, 20.

შუამდგომლობა ჩვენთვის. რომ. 8, 33-34; ებრ. 7, 25; 9, 24.

*

ქრისტე იმყოფება ზეცაში მანამდე, სანამ არ აღსრულდება ყოველივე

რასაც ღმერთი ამბობდა ოდითგანვე წინასწარმეტყველთა პირით. საქმე. 3, 21.

ქრისტეს მეორედ მოსვლა მოხდება იმგვარადვე, როგორც მოხდა მისი ამაღლება. საქმე. 1, 11; 1 თეს. 4, 16.

ა. ი. ქ. ღვთისაგან კურთხეული გზაა ადამიანის მეორედ შობისა. 1 პეტ. 1, 3, 23; 2, 2; 1 კორ. 4, 15; ტიტ. 3, 5.

ამაღლება იესო ქრისტისი აღწერილია, როგორც

განახლება. 2 კორ. 5, 15-17; გალ. 6, 15; ეფეს. 2, 10; 4, 23-24;

მოწოდება სიბნელიდან სინათლისაკენ. 1 პეტ. 2, 9; 2 კორ. 4, 6; ეფეს. 5, 8.

სულიერი აღდგომა. იოან. 5, 25; რომ. 6, 4-8. 11-13; ეფეს. 2, 5-6; 5, 14; კოლას. 2, 12-13; 3, 1.

ახალი სიცოცხლე. რომ. 6, 4.

ახალი გული. ეზეკ. 11, 19; 18, 31; 36, 26.

ახალი სული. ეზეკ. 11, 19; 18, 31; 36, 26; რომ. 7, 6; 12, 2. ეფეს. 4, 23.

ძველი, ცოდვილი ზორცის განქარვება და ახლის შემოსვა. რომ. 6, 6; ეფეს. 4, 22-24; კოლას. 3, 9-10.

სიკვდილი ცოდვისა და სიცოცხლე სიმართლისა. 1 პეტ. 2, 24; რომ. 6, 13.

განახლება მსგავსად ხატისა მის დამბადებელისა მისისა. კოლას. 3, 10.

მომნიჭებელი ღმრთის ბუნებასთან ზიარებისა. 2 პეტ. 1, 4.

გაცოცხლება იესო ქრისტეში. რომ. 6, 11; ეფეს. 2, 5; კოლას. 2, 13.

ქრისტე გამოხატულია ჩვენში. გალ. 4, 19.

„ცხოვრება თქვენი დაფარულ არს ქრისტეთურთ ღმრთისა თანა“. კოლას. 3, 3.

შინაგანი კაცი. რომ. 7, 22; 2 კორ. 4, 16.

წინადაცვეთა გულისა. იერ. 4, 4; რომ. 2, 29;

სულიწმიდის მიერ განახლება. ტიტ. 3, 5.

ამაღლება იესო ქრისტესი იწვევს

მიმსგავსებას ქრისტესადმი. კოლას. 3, 10-13.

მიმსგავსებას ღმრთისადმი. კოლას. 3, 10.

ღმრთის შეცნობას. იერ. 24, 7; 31, 33-34; 1 იოან. 4, 7; კოლას. 3, 10; ებრ. 8, 10-11.

აღთქმის დაჯერებას. იერ. 32, 33; ეზეკ. 36, 26-27; რომ. 12, 2; ებრ. 8, 10.

ცოდებათა სიძულვილს. 1 იოან. 3, 9; 5, 18; რომ. 6, 4, 6, 12, 14; ეფეს. 4, 23-31; კოლას. 3, 1-10.

ძმურ სიყვარულს. 2 პეტ. 1, 4-7; 1 იოან. 4, 7; კოლას. 3, 10-14.

სიმართლესა და სიწმინდეს. 2 პეტ. 1, 4-7; 1 იოან. 2, 29; ეფეს. 4, 24; კოლას. 3, 10-14.

ფიქრებს საღმრთოზე. რომ. 8, 5; კოლას. 3, 1-2.

ამქვეყნიურ გულისთქმათა ძლევას. 2 პეტ. 1, 4; 1 იოან. 5, 4.

*

ამაღლება იესო ქრისტესი ჩანს ქრისტესადმი რწმენაში. იოან. 1, 12; 1 იოან. 5, 1.

ა. ი. ქ. ზდება საიდუმლო გზით. იოან. 3, 8.

ა. ი. ქ. არის სულიერი ცხოვრების დასაწყისი. რომ. 6, 4, 11; ეფეს. 2, 5, 10.

ყველა მორწმუნე ხელახლად შობილი. იოან. 1, 12; 1 პეტ. 1, 23; 2, 2.

ამინ

ეს სიტყვა ებრაული წარმოშობისაა, ნიშნავს: უეჭველად, ჭეშმარიტად, უდაოდ, დიან! მათ. 5, 18, 26; 6, 2, 16; 8, 10; მარკ. 14, 30; ლუკ. 23, 43; იოან. 3, 3, 5, 11; 13, 38.

ამის სოფლისაგანნი (ამჰჰჰჰნიური)

ეტყვოდა იესო ჰურიათა: „თქვენ ქვეყანისაგანნი ხართ, ხოლო მე ზეცისაგანი ვარ; თქვენ ამის სოფლისაგანნი ხართ, ხოლო მე არა ამის სოფლისაგანი ვარ“. იოან. 8, 23.

ამაღა, ამაწელნი

წარმომავლობა. დაბ. 19, 38.

ლოთის ძენი. 2 სჯ. 2, 20.

ამონის ძენი. იერ. 25, 21.

ამანს მართაედნენ მეფეები მემკვიდრეობით. 2 მეფ. 10, 1.

„ამანიტელთა მათ სახელი პრქვიან ზომზომინ“. 2 სჯ. 2, 21.

ა. მეზობლად სახლობდნენ ამორეველნი. რიცხ. 21, 25.

ისრაელმა სეონის სამფლობელო დაიპყრო ამანელთა საზღვრამდე. რიცხ. 21, 23.

ა. ქვეყნის ნახევარი გადაეცა გადის ტომს. ისუ ნავ. 13, 24.

ამანელები ხასიათით დაუნდობელნი იყვნენ: ამოს. 1, 13;

ქედმაღალნი და ამპარტყეანნი. სოფ. 2, 10;

შურისმაძიებელნი. ეზეკ. 25, 3-6.
 ა. თაყვანს სცემდნენ კერაებს. მსაჯ. 10, 6; 3 მეფ. 11, 7. 34; 4 მეფ. 23, 13.
 ა. იყვნენ ცრუმორწმუნენი. იერ. 27, 3, 9.
 ამანელებს უყვარდათ ფუფუნება. 2 ნეშტ. 20, 25.
 ამანის მთავარი ქალაქი იყო რაბბაფი. 2 მეფ. 12, 26-27; იერ. 49, 3.
 ამანელნი სამუდამოდ განდევნილნი არიან ღმრთის სახლიდან. 2 სჯ. 23, 3; ნემ. 13, 1.
 ამანელებთან აკრძალულია სამშვიდობო მოლაპარაკება. 2 სჯ. 23, 6.
 ამანელნი ისრაელის წინააღმდეგ კავშირს კრავენ მოაბსა და ამალკთან. მსაჯ. 3, 12-13.
 ა. კავშირს დებენ ფილისტიმელებთან ისრაელის წინააღმდეგ. მსაჯ. 10, 6-9.
 ა. დაამარცხა იეფთაემ და გაათავისუფლა ისრაელი. მსაჯ. 10, 15, 18; 11, 4, 33.
 ამანელთ ისრაელს შესთავაზეს დამამცირებელი კავშირი. 1 მეფ. 11, 1-3.
 ამანელნი დაამარცხა საულმა. 1 მეფ. 11, 11; 14, 47.
 ამანელთ შეურაცხვეს დავითის მსახურნი. 2 მეფ. 10, 1-4.
 ა. დაიქირავეს ასურელნი დავითის წინააღმდეგ. 2 მეფ. 10, 6.
 იოაბმა დაამარცხა ამანელნი. 2 მეფ. 10, 7-14; 12, 26-29.
 დავითმა დაამარცხა ა. 2 მეფ. 12, 30-31.
 ამანის ქალაქები მიეცა სასტიკ სასჯელს. 2 მეფ. 12, 31.

დავითმა ამანელთაგან წართმეული ნაღელი ღმერთს შესწირა მსხვერპლად. 2 მეფ. 8, 11-12.
 ა-გან სოლომონს ჰყავდა ცოლები, რომლებმაც თან მოიტანეს თავისი ქვეყნის კერაები. 3 მეფ. 11, 1-8.
 ამანელნი იოსაფატის მოწინააღმდეგეებთან არიან კავშირში. 2 ნეშტ. 20, 1; ფს. 82, 8.
 ამანელთა სასწაულებრივი დამარცხება. 2 ნეშტ. 20, 5-24.
 ამანელნი ემორჩილებიან ოზიას. 2 ნეშტ. 26, 8.
 ა. განდევნა იოათამმა. 2 ნეშტ. 27, 5.
 ამანელთ დაიპყრეს გადის ქვეყანა. იერ. 49, 1.
 ამანელნი ეხმარებოდნენ ქალდეელებს იუდას ქვეყნის წინააღმდეგ. 4 მეფ. 24, 2.
 ამანელთ ეწინასწამეტყველათ, რომ დაემორჩილებოდნენ ბაბილონს. იერ. 25, 9-21; 27, 3, 6.
 მოისპობოდნენ, რადგან მტრობდნენ ისრაელს. ეზეკ. 25, 2-10; სოფ. 2, 8-9.
 დაისჯებოდნენ მხეცობისათვის. იერ. 49, 1-5; ამოს. 1, 13-15.
 ა. ტყვეთა დაბრუნება. იერ. 49, 6.
 უნდა დაემორჩილონ იუდეველთ. ეს. 11, 14.
 *
 ისრაელმა ამანელთ ხარკი დაადო. მსაჯ. 1, 32-35.
 ამანელნი სამუელის დროს ისრაელთან მშვიდობიანად იყვნენ. 1 მეფ. 7, 14.
 ა. ემორჩილებიან სოლომონს. 3 მეფ. 9, 20-21.

აკაბი ჰბაძაქდა ამანელთა სისაძაგ-
ლეს. 3. მეფ. 21, 25.

მანასე აღემატებოდა ამანელებს
სისაძაგლით. 4 მეფ. 21, 11.

ამორეველინი

წარმომავლობა. დაბ. 10, 15-16;

ქანაანის ერთ-ერთი ტომი. დაბ.
15, 21; გამ. 3, 8, 17.

ამორეველებს მართავდა მრავალი
დამოუკიდებელი მეფე. ისუ ნავ. 5, 1;
9, 10.

ამორეველნი ადრე ცხოვრობდნენ
სამხრეთის მთიან მხარეს. რიცხ. 13,
30; მსაჯ. 1, 36-38.

ამორეველებმა მოაბისაგან შეიძი-
ნეს დიდი ტერიტორია მდ. იორდანეს
აღმოსავლეთ მხარეს. რიცხ. 21, 25.

ამორეველებს ჰქონდათ მრავალი
მაგარი ქალაქი. რიცხ. 32, 33.

ამორეველნი იყვნენ ტანდილნი და
ძლიერნი. ამოს. 2, 9.

ამორეველნი იყვნენ ცოდვილნი.
დაბ. 15, 16.

ამორეველნი იყვნენ კერპთმსახურ-
ნი. ისუ ნავ. 24, 15.

ა. დაამარცხა ქოდოლ-გომორის
მეფემ. დაბ. 14, 7.

ა. იყვნენ აბრაამის მოკავშირენი.
დაბ. 14, 13.

იაკობმა ამორეველთაგან მოიპოვა
მიწის ნაკვეთი. დაბ. 48, 22.

ამორეველნი დაწყვეტილნი არიან.
2 სჯ. 20, 16-17.

ამორეველთა მეფე სენმა ისრაელს
აუკრძალა მის ტერიტორიაზე გაეღა.
რიცხ. 21, 20-23; 2 სჯ. 2, 31.

ისრაელმა ამორეველებს წაართვა
აღმოსავლეთი ნაწილი. რიცხ. 21,
24-34.

2. ბიბლიის ლექსიკონი.

მოსემ ამორეველთა მიწები მისცა
რუბენის ძეთ. ისუ ნავ. 13, 15-31.

დასავლეთის მეფენი კავშირს
კრავენ ამორეველებთან ისრაელის
წინააღმდეგ. ისუ ნავ. 10, 1-5.

ისუ ნაყს სასწაულებრივი გამარჯ-
ვება ამორეველებზე. ისუ ნავ. 10,
11-14.

ამორეველთა მეფეებს წაართვეს
ტახტი და დახოცეს. ისუ ნავ. 10,
23-26.

ა. ნარჩენებმა, გაბალონელებმა,
მოატყვეს ისრაელი. ისუ ნავ. 9, 4-16;
2 მეფ. 21, 2.

ამორეკვა

ქრისტე რჩეულია მამისა. მათ. 12,
18; 1 პეტ. 2, 6.

ა. კეთილ ანგელოზთა. 1 ტიმ. 5, 21.

ა. ისრაელისა. 2 სჯ. 7, 6; 10, 15; 14,
2; 2 მეფ. 7, 23; 1 ნეშტ. 16, 13; ფს. 104,
6; 134, 4; ეს. 41, 8-9; 44, 1; 45, 4; 48,
9-11.

ა. წინასწარმეტყველთა. ფს. 88, 3;
104, 26; იერ. 1, 5.

ა. მოციქულთა. მარკ. 3, 13; ლუკ.
6, 13; იოან. 15, 16; საქმე. 9, 15; 26, 16;
გალ. 1, 15-16.

ა. ეკლესიათა. 1 პეტ. 5, 13.

ა. მორწმუნეთა. რომ. 16, 13; 1 პეტ.
1, 1-2; 2 იოან. მუხლი 13.

ა. ცალკე, კერძოდ. 1 ნეშტ. 28, 5;
იერ. 1, 5; მათ. 20, 23; მარკ. 3, 13; 10,
40; საქმე. 9, 15; 22, 14; გალ. 1, 15.

მორწმუნენი არიან ღვთის რჩეულ-
ნი. ეს. 65, 9; მათ. 24, 31; მარკ. 13, 27;
ლუკ. 18, 7; რომ. 8, 32-33; კოლას. 3,
12; ტიტ. 1, 1; 1 პეტ. 2, 9; გამოცხ.
17, 14.

ამორჩევა მორწმუნეთა

არის ღმერთის საქმე. ეფეს. 1, 3-4; 1 თეს. 1, 4; ტიტ. 1, 1.
 ხდება ქრისტეს მიერ. მარკ. 3, 13; იოან. 13, 18; 15, 16. ეფეს. 1, 4.
 ხდება ღმერთის განგებით. რომ. 8, 27-28; 9, 11; ეფეს. 1, 11; 2 ტიმ. 1, 9.
 ხდება ღმერთის წინასწარი განჭვრეტი. 1 პეტ. 1, 2; რომ. 8, 28-29.
 არის საუკუნო, უწინარეს ქვეყნიერების დაბადებისა. ეფეს. 1, 4; 2 თეს. 2, 13; 2 ტიმ. 1, 9.
 ხდება თვინიერ დამსახურებისა. რომ. 9, 11; 2 ტიმ. 1, 9.
 ხდება მადლით. რომ. 11, 5; გალ. 1, 15; 2 ტიმ. 1, 9.
 ხდება დიდებისათვის ღმერთისა. ეფეს. 1, 5-12.
 ხდება ცხოვნებისათვის. 1 თეს. 5, 9-10; 2 თეს. 2, 13.
 ხდება საუკუნო დიდებისათვის. რომ. 8, 29-30; 9, 23.
 ხდება ქრისტეს სისხლის საკურებლად. 1 პეტ. 1, 2.
 ხდება ქრისტეს მიმართ დასამორჩილებლად. 1 პეტ. 1, 2.
 ხდება, რომ ვიყოთ მსგავსი ქრისტეს ხატებისა. რომ 8, 28-29.
 ხდება კეთილი საქმეებისათვის. ეფეს. 2, 10.
 ხდება, რომ ვიყოთ წმინდა და უბიწო „წინაშე მისსა სიყვარულით“. ეფეს. 1, 4.
 ხდება ჭეშმარიტების რწმენით. 2 თეს. 2, 13.
 ხდება სულის განწმენდით. 1 პეტ. 1, 2; 2 თეს. 2, 13.

*

მორწმუნეებმა იციან, რომ რჩეულნი არიან. 1 თეს. 1, 4.
 საზოგადო უბედურებანი შემცირდებიან რჩეულთათვის. მათ. 24, 22; მარკ. 13, 20.
 რჩეულთ ყოველივე განემარჯვებათ სასიკეთოდ. რომ. 8, 27-28.
 „...მტკიცე ჰყოთ ჩინება იგი თქვენი და რჩეულება“. 2 პეტ. 1, 10.
 „მრავალნი არიან ჩინებულ, ხოლო მცირედნი რჩეულ“. მათ, 20, 16; 22, 14.
 ნეტარ არიან რჩეულნი ღმერთისანი. ფს. 32, 12; 64, 4.
 უკანასკნელ დღეს ქრისტე შეკრებს მთელი ქვეყნის რჩეულთ. მათ. 24, 31; მარკ. 13, 27.
 ამორჩევა არის მიზეზი განწმენდისა. კოლას. 3, 12-17.
 მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ისრაელი. 2 სჯ. 7, 6; სოლომონი. 1 ნეშტ. 28, 5-6; აბრაამი. ნემ. 9, 7; მოსე. ფს. 106, 23-24 იერემია. იერ. 1, 5; ზორობაბელი. ანგ. 2, 23; იაკობი. მალ. 1, 2-3; რომ. 9, 12-13; მოწაფენი. მარკ. 3, 13; ლუკ. 6, 13; იოან. 15, 16; საველ ტარსელი. საქმე. 9, 11-15; 22, 14; პაველ. გალ. 1, 15.
ამპარტავენება
 ამპარტავენება აკრძალულია. 2 სჯ. 17, 12; 1 მფე. 2, 3; იგავ. 3, 5-7; 27, 1-2; ეკლ. 7, 17; იერ. 9, 23; 13, 15; რომ. 12, 3-16.
 ა. არის ცოდვა. იგავ. 21, 4; იაკ. 4, 16.
 ღმერთის სძულს ა. იგავ. 6, 16-17; 8, 13; 16, 5; ლუკ. 16, 15.

დაგმო ქრისტემ. მათ. 20, 26; მარკ. 9, 35; 10, 43-44.

ა. იბადება, იწყება გულისაგან. მარკ. 7, 21-23.

ამპარტავენების წყარო არის

თვითდაჯერება. იგავ. 28, 26; 30, 11-12. მათ. 26, 33-35. ლუკ. 18, 11-12; გამოცხ. 3, 17.

სიმღიდრე. 2 სჯ. 8, 12, 14, 17; ფს. 48, 6; იგავ. 28, 11; იერ. 9, 23; ოს. 13, 6; 1 ტიმ. 6, 17.

უფლებამოსილება. 2 ნეშტ. 26, 16; ეს. 10, 13; ეზეკ. 28, 4; იერ. 9, 23; ამბაკ. 2, 5; აბდ. მუხლი 3.

რელიგიური უფლებები. ეს. 48, 2; იერ. 7, 4; სოფ. 3, 11; იოან. 8, 33.

გამოუცდელიობა. 1 ტიმ. 3, 6.

ამპარტავენება არის ერთ-ერთი თვისება

ეშმაკისა. ეს. 14, 12-15; 1 ტიმ. 3, 6. ამა სოფლისა. 1 იოან. 2, 16.

ცრუ მოძღვართა. მათ. 23, 5-7; მარკ. 12, 38-39; ლუკ. 11, 43; 20, 46; კოლას. 2, 18; 1 ტიმ. 6, 3-4; 2 პეტ. 2, 18; იუდ. მუხლი 16.

ბოროტთა. ფს. 11, 4; 16, 10; 72, 4-7; იგავ. 30, 13. რომ. 1, 30; 1 კორ. 5, 2; იუდ. მუხლი 16.

ამპარტავენებას ხალხი მიჰყავს

ურწმუნოებისაკენ. იოან. 5, 44.

ღმრთის წინააღმდეგობისაკენ. 2 სჯ. 1, 43; 17, 12; ნემ. 9, 16. 17; იერ. 13, 10.

ღმრთის დაიწვევებისაკენ. 2 სჯ. 8, 14; ოს. 13, 6.

ღმრთის უგულებელყოფისაკენ. ფს. 9, 24-25;

რისხვისაკენ. იგავ. 21, 24.

ჩხუბისაკენ. იგავ. 13, 10;

სხვისი დაჩაგვრისაკენ. ფს. 9, 22; 72, 6, 8; 85, 14.

თავის მოტყუებისაკენ. იერ. 49, 16; გალ. 6, 3; აბდ. მუხლი 3.

სხვისი დამცირებისაკენ. ეს. 28, 3. ლუკ. 14, 11; 18, 14;

შერცხვენამდე. ფს. 118, 78; იგავ. 11, 2; 29, 23.

წარწყმელისაკენ. იგავ. 16, 4; 17, 19; 18, 12.

*

„პირველნი იქნებიან უკანასკნელნი“. მათ. 19, 30; 20, 16; მარკ. 10, 31; ლუკ. 13, 30.

რომელსა მოუნდება დიდ ყოფაი, იგი იქნება უკანასკნელი. მათ. 20, 26-27; 23, 11; მარკ. 9, 35; 10, 43-44.

„ყოველი, რომელმან აღიმაღლოს თავი თვისი, იგი დამდაბლდეს“. იგავ. 29, 23; მათ. 23, 12; ლუკ. 14, 11; 18, 14.

ღმერთი

შემუსრავს ამპარტავენებს. იაკ. 4, 6; 1 პეტ. 5, 5.

სძულს ამპარტავეანი. ეს. 37, 22-23; 23, 9; აბდ. მუხლი 2-4.

დასჯის ამპარტავენებს. ფს. 30, 23; იგავ. 16, 5; იერ. 50, 31-32.

დაამცირებს ამპარტავენებს. 2 მეფ. 22, 28; იობ. 40, 7; ეს. 2, 11. 17; 5, 15; 13, 11; 26, 5; დან. 4, 37; ნაუმ. 2, 2; მათ. 23, 12; ლუკ. 18, 14; აბდ. მუხლი 3-4.

ჩაშლის ამპარტავეანთა გეგმებს. ლუკ. 1, 51.

ვაი! ამპარტავენებს. ეს. 5, 21; 28, 1-3; ლუკ. 11, 43.

მორწმუნენი

თავისუფალნი არიან ამპარტავენებისაგან. ფს. 130, 1; 1 კორ. 13, 4.

სძულთ სხვისი ამპარტავენება. ფს. 39, 4; 100, 5.

გლოვობენ სხვის ამპარტავენებას. იერ. 13, 17.

*

შეგონება — განერნენ ამპარტავენებისაგან. იგავ. 25, 6-7; 27, 1-2; რომ. 11, 20; 12, 3, 16; 1 კორ. 3, 18; 4, 6; 10, 12; გალ. 5, 26; ფილიპ. 2, 3; 1 ტიმ. 6, 17.

სასჯელი ამპარტავენებისათვის. ლევ. 26, 19-20; რიცხ. 15, 30; 2 სჯ. 17, 12; ფს. 5, 5; 11, 3; 30, 23; 118, 21; იგავ. 15, 25; ეს. 2, 12; 10, 12, 13, 16; 13, 11, 19; იერ. 50, 31-32; ეზეკ. 28, 2-10; ოს. 5, 5; სოფ. 2, 9-11; მალ. 4, 1.

უკანასკნელ დღეებში კაცნი იქნებიან ამპარტავენანი. 2 ტიმ. 3, 2.

ადამიანს არა აქვს არავითარი საფუძველი ამპარტავენებისათვის. ეს. 10, 15-16; რომ. 12, 3; კორ. 4, 7; 2 კორ. 3, 5; 10, 18.

ამპარტავენების მაგალითები: პირველი ადგილის დაჭერა წვეულების დროს. ლუკ. 14, 7-11. მშენებელნი ბაბილონის გოდოლისა. დაბ. 11, 4; ისრაელნი. 2 სჯ. 1, 43-44; სენაქერემი. 4 მეფ. 18, 35; 19, 22-28; 2 ნეშტ. 32, 13, 14. ასაბია. 2 ნეშტ. 25, 19; ოზია. 2 ნეშტ. 26, 16, 20; ეზეკია. 2 ნეშტ. 32, 25; ფარაონი. ნემ. 9, 10; ამანი. ესთ. 5, 11-13; ეფრემი. 9, 9; ოს. 5, 5; მეფე ასურასტანელთა. ეს. 10, 12-14. 16; ზაქ. 10, 11; ბაბილონი. ეს. 13, 11. 19; 47, 8. 10; იერ. 50, 29-32;

გამოცხ. 18, 2, 7; მოაბი. ეს. 16, 6; იერ. 48, 29; სოფ. 2, 9-11; ნაბუქოდონოსორი. დან. 4, 30-33; 5, 20; მთავარი ტიროსისა. ეზეკ. 28, 2-10; ბალტასარი. დან. 5, 22-23; ედომი. აბდ. მუხლი 3; ცოლი ზებედესი. მათ. 20, 20-21; მწიგნობარნი და ფარისეველნი. მათ. 23, 5-7; მარკ. 12, 38-39; ლუკ. 20, 46; პეტრე. მათ. 26, 33-35; მარკ. 8, 32; მოწაფენი. მარკ. 9, 34; ლუკ. 9, 46; 22, 24; იაკობი და იოანე. მარკ. 10, 35-37; ჰეროდე. საქმე. 12, 21-23. დიოტროფე. 3 იოან. მუხლი 9.

ანბარება

აკრძალულია. გამოს. 20, 17; 2 სჯ. 5, 21; 7, 25-26; ლუკ. 12, 5; რომ. 13, 9; ეფეს. 5, 3; 1 თეს. 4, 6; ებრ. 13, 5.

ა. არის კერპთმსახურება. ეფეს. 5, 5; კოლას. 3, 5.

ა. არის საფუძველი ყოველი ბოროტებისა. 1 ტიმ. 6, 10.

ა. აღუესებელია. ეკლ. 4, 8; 5, 10.

ა. არის ამაოება. ეკლ. 4, 8.

ა. გამოეაღს გულისაგან. მარკ. 7, 21-22.

ა. ეუფლება გულს. იერ. 22, 17; ეზეკ. 33, 31; 2 პეტ. 2, 14.

ანგარებას ადამიანი მიჰყავს

უგუნური სურვილებისაკენ. 1 ტიმ. 6, 9.

ურწმუნოებისაკენ. 1 ტიმ. 6, 10.

მაცდურობისაკენ. ეს. 32, 7; იერ. 5, 27; ეზეკ. 22, 12; ამოს. 8, 4-6; მიქ. 6, 11.

სიცრუისაკენ. 4 მეფ. 5, 22-25.

უსამართლობისა და მჩაგვრელობისაკენ. იგავ. 28, 16. ამოს. 8, 4-6; მიქ. 2, 2.

ქურდობისაკენ. ისუ ნავ. 7, 21; მიქ. 2, 2
 მკვლელობისაკენ. იგავ. 1, 12-13; ეზეკ. 22, 12.
 სიღარიბისაკენ. იგავ. 28, 22.
 ოჯახურ უსიამოვნებათაკენ. იგავ. 15, 26.
 განადგურებისა და დაღუპვისაკენ. 1 ტიმ. 6, 9.

მორწმუნენი

უნდა ერიდებოდნენ ანგარებას. ეფეს. 5, 3; 1 თეს. 4, 6; ებრ. 13, 5; სტულთ ანგარება. გამ. 18, 21; საქმე. 20, 33.
 უნდა მოაკედინონ თავიანთ გულში ა. კოლას. 3, 5.
 უნდა ღოცულობენ რომ განთავისუფლდნენ ანგარებისაგან. ფს. 118, 36.
 ღმრთისმსახურნი თავისუფალნი უნდა იყვნენ ანგარებისაგან. 1 თეს. 2, 5; 1 ტიმ. 3, 3;

უსჯულონი

მისდევნ ანგარებას. რომ. 1, 29; 2 პეტ. 2, 14.

*

წყველა ანგარების წინააღმდეგ. ეს. 5, 8; ამბკ. 2, 9-10.
 სასჯელი ანგარებისათვის. იობ. 20, 15, 18-23; იგავ. 1, 19; 28, 20, 22; ეს. 57, 17; იერ. 6, 12-13; 8, 10; 22, 17-19; 51, 13; ეზეკ. 22, 12, 27, 31; ამოს. 8, 4-7; მიქ. 2, 2-3; 1 თეს. 4, 6; იაკ. 5, 1-3.
 ანგარება განდევნილია ღმრთის სასუფეველიდან. 1 კორ. 6, 9-10; ეფეს. 5, 5.
 ა. გამეფდება უკანასკნელ დღეებში. 2 ტიმ. 3, 1-2;

მაგალითები: ლაბანი დაბ. 31, 41; აქარი, ძე ზარასი. ისუ ნავ. 7, 21; ძენი ელი მღვდელისანი. 1 მეფ. 2, 12-16; სამუელის შვილები. 1 მეფ. 8, 13; საული. 1 მეფ. 15, 19; გეზი. 4 მეფ. 5, 20-24; მღვდელნი იუდეველთა. ეს. 56, 11; იოაკიმე. იერ. 22, 17-19. ჭაბუკი. მათ. 19, 21-22; მარკ. 10, 21-22. ლუკ. 18, 22-23; იუდა. მათ. 26, 14-15. ფარისეელები. ლუკ. 16, 14; ანანია და საფირა. საქმე. 5, 1-10; დემეტრიოს. საქმე. 19, 24-27; ბალამ ბოსორელი. 2 პეტ. 2, 15; იუდ. მუხლი 11.

ანბალოზი

სახელწოდება ანგელოზი წარმოსდგება ბერძნული სიტყვისაგან და ნიშნავს მაცნეს, მათწყებელს. ცალკეულ ანგელოზთა სახელები: მიქაელი, გაბრიელი, რაფაელი. წმინდა წერილში მოგვიანებით ჩნდება, წინასწარმეტყველ დანიელის ეპოქიდან. დან. 10, 13; 8, 16; ლუკ. 1, 19.

ვინ არიან ანგელოზები?

ისინი იწოდებიან მომსახურე „სულებად“ (ებრ. 1, 14) აქედან გამომდინარე, ისინი თავიანთი არსებით განსხვავდებიან ადამიანებისაგან, რომელთა ბუნებრივი არსი ბიბლიაში განისაზღვრება სიტყვით „ხორცი“. დაბ. 6, 3; იოან. 3, 6. ანგელოზები გამოირჩევიან იმით, რომ მათი ბუნებრივი არსი ახლოსაა ღმერთთან, რომელიც სულს წარმოადგენს. ამის საფუძველზე ისინი იწოდებიან აგრეთვე „ძედ ღმრთისა“ და „წმინდანებად“. იობ. 1, 6; ფს. 88, 6; მათ. 25, 31. თუმცა მათ, როგორც ჩანს, მაინც აქვთ

გარკვეული ხორციელი სახე, მხოლოდ ჩვენზე სრულყოფილი, რადგანაც მათ შეუძლიათ გახდნენ ხილულნი. იესო ქრისტე ჩვენს სხეულს, მკვდრეთით აღდგომის შემდეგ, ადარებს მათ სხეულს. მათ. 22, 30.

ანგელოზთა გამოსახვის წყალობით ადამიანებს გამოუმუშავდათ გულბრყვილო წარმოდგენა მათ შესახებ; თუმცა წმინდა წერილი ამბობს, რომ მათი ძალა და ღიღებულება ცხადია. ისუ ნავ. 5, 14; ფს. 102, 20; გამოცხ. 5, 2; მათ. 28, 2-3.

ანგელოზების ურიცხვ დასთა შორის ისევე როგორც ადამიანთა შორის, არსებობს განსხვავებანი მათი მნიშვნელობის მიხედვით. ეს. 6, 2; მათ. 26, 53; ლუკ. 2, 13; ებრ. 12, 22; ეფეს. 1, 20; 1 თქს. 4, 16; 1 პეტ. 3, 22. იუდ. 1, 6-9. გამოცხ. 12, 7.

„ანგელოზი უფლისა“ გვხვდება მრავალ ადგილას. დაბ. 16, 7; მსაჯ. 2, 1; ლუკ. 1, 11 და ა.შ.

ის ადამიანებთან ლაპარაკობს ისე, როგორც ილაპარაკებდა ღმერთი (შეადარე გამოს. 3, 2. ჩვენება ცეცხლოვანი მაყვლის ბუჩქში, როდესაც ღმერთმა მოსეს გამოუცხადა თავისი სახელი.) ისმება კითხვა: არის თუ არა ანგელოზი ღმრთის განსაკუთრებული მაცნე, რომლის მეშვეობითაც ღმერთი ურთიერთობას ამყარებს ადამიანთან, თუ ეს არის სახე, რომელსაც იღებს ღმერთი, რომ გახდეს ადამიანის გრძნობებისათვის მისაწვდომი?

„ქერუბინი“ არიან, ღმრთის მეგზურნი, ზოგჯერ — მისი ღიღების

მატარებელნი. ეზეკ. 10 თავი; ფს. 17, 11; 79; 98, 1; დაბ. 3, 24. ხან კი — როგორც მცველნი წინაშე „საშვებელსა სამოთხისასა“.

„სერაბინი“ მოხსენებული არიან მხოლოდ ესაიას წინასწარმეტყველების მეექვსე თავში, როგორც ანგელოზნი, მგლომნი უფლის ტახტის გარშემო, რომელნიც ადიდებენ უფალ საბაოთს.

შვიდი ეკლესიის ანგელოზნი. გამ. 2 და 3 თავები. ესენი ან არიან ანგელოზები, რომელთაც ევალებათ მფარველობა ეკლესიისა, ან ასე იწოდებიან წინამძღოლნი ეკლესიისა, რომელნიც, როგორც ღმრთის მაცნენი, მოწოდებულნი არიან აუწყონ მათ ჭეშმარიტება ღმრთისა და თვალყური ადევნონ მათ ცხოვრებას.

ანგელოზთა საქმეა ემსახურონ ღმერთს და მისი დაკავლებით ადამიანებს. ფს. 102, 20. ებრ. 1, 13-14.

მათ მსახურებას ღვთისადმი შეადგენს, ერთი მხრივ მისი ღვდება და, მეორე მხრივ მისი ბრძანებების აღსრულება. 2 მფუ. 24, 16. ფს. 148, 2; ეს. 6, 2-3; მათ. 1, 20; 13, 41; ლუკ. 1, 11-13; 26-28; 2, 9; გამოცხ. 8, 2; 15, 1.

მათი მსახურების არსი არის ხალხის დაცვა, წინამძღოლობა, ხსნა და განმტკიცება. დაბ. 24, 7; ფს. 33, 7; მათ. 18, 10; საქმე. 5, 19; 12, 7; მოციქულთა დახსნა საპყრობილიდან. ლუკ. 22, 43; საქმე. 27, 23. ისინი ხდებიან ადამიანთა განცდების თანაზიარნი და იმყოფებიან ეკლესიასთან მუდმივერთიანობაში ღვდამიწაზე. ლუკ. 15, 10; 16, 22; 1 პეტ. 1, 12; ებრ. 12, 22.

ანგელოზები გაჩენილნი არიან ღმრთისა და ქრისტესაგან. ნემ. 9, 6; ფს. 32, 6; კოლას. 1, 16.

ა. შეადგენენ ზეციურ მხედრობას. ისუ ნაე. 5, 14; 3 მეფ. 22, 19; 2 ნეშტ. 18, 18; ნემ. 9, 6; ფს. 102, 20; დან. 7, 10; ლუკ. 2, 13.

ა. არიან მსახურნი და სული ღმრთისა. ფს. 90, 11; 102, 20-21; 103, 4; ლუკ. 16, 22; ებრ. 1, 7, 14.

ა. ემორჩილებიან ღმრთის ნებას. ფს. 102, 20-21. ა. ასრულებენ ღმრთის განზრახვას. გამ. 23, 20-23; რიცხ. 20, 16; ფს. 102, 21; ლუკ. 1, 19, 26; გამოცხ. 22, 6.

ა. ასრულებენ ღმრთის მსჯავრს. დაბ. 19, 13; 2 მეფ. 24, 16; 4 მეფ. 19, 35; 1 ნეშტ. 21, 15; 2 ნეშტ. 32, 21; ფს. 34, 5-6; ეს. 37, 36; საქმე. 12, 23; გამოცხ. 16, 1.

ა. იუწყებიან ღმრთისა და ქრისტეს ნებას. დან. 8, 16-17; 9, 21-23; 10, 11-14; მათ. 2, 13, 20; ლუკ. 1, 19; საქმე. 5, 19-20; 8, 26; 10, 3-4; 27, 23-24; გამოცხ. 1, 1; 22, 6, 16.

კანონი (სჯული) განცხადდა ანგელოზთა შუამავლობით. საქმე. 7, 38. 53; გალ. 3, 19; ებრ. 2, 2.

ანგელოზი ღმრთისა ხელმძღვანელობდა ისრაელს ეგვიპტიდან გამოსვლის დროს. გამ. 14, 19; 23, 20; 32, 34; 33, 2; რიცხ. 20, 16.

მსჯავრნი ღმრთისანი

შესრულებულნი ანგელოზთა მიერ

დანგრევა სოდომისა და გომორისა. დაბ. 19, 13.

სიკვდილიანობა იერუსალიმში. 2 მეფ. 24, 16-17; 1 ნეშტ. 21, 15-16.

გაწყვეტა ასურასტანელთა ჯარისა. 4 მეფ. 19, 35; 2 ნეშტ. 32, 21; ეს. 37, 36.

ჰეროდე, მოწყვლული სიკვდილით. საქმე. 12, 23.

ანგელოზებმა აუწყეს

მუცლად-ღება იესო ქრისტესი. მათ. 1, 20-21; ლუკ. 1, 31.

შობა იესო ქრისტესი. ლუკ. 2, 10-12.

აღდგომა ქრისტესი. მათ. 28, 5-7; მარკ. 16, 5-7; ლუკ. 24, 4-6,

ამაღლება და მეორედ მოსელა ქრისტესი. საქმე. 1, 11.

მუცლად-ღება იოანე ნათლისმცემლისა. ლუკ. 1, 13, 36.

*

ანგელოზები ემორჩილებიან იესო ქრისტეს. კოლას. 1, 16; ებრ. 1, 4; 1 პეტ. 3, 22.

ა. ემსახურებიან იესო ქრისტეს. მათ. 4, 11; მარკ. 1, 13; ლუკ. 22, 43; იოან. 1, 51.

ა. თან ეახლებიან ქრისტე მაცხოვარს, მისი მეორედ მოსვლის დროს. მათ. 16, 27; 25, 31; მარკ. 8, 38; ლუკ. 9, 26; 2 თეს. 1, 7.

ა. განარჩევენ მართლებს უსჯულოთაგან უკანასკნელ დღეს. მათ. 13, 39-42, 49; 24, 31; მარკ. 13, 27.

ა. ემსახურებიან ღმრთის ძესა და ღმრთისმოსავეებს. დაბ. 19, 15-18, 24, 7; ფს. 33, 7; 90, 11-12; დან. 6, 22; მათ. 4, 6; ებრ. 1, 14.

თაყვანს სცემენ მამა ღმერთსა და ქრისტეს. ნემ. 9, 1; ფილიპ. 2, 9-11; ებრ. 1, 6; გამოცხ. 7, 11.

ა. აღიდებენ ღმერთს. ფს. 102, 20; ეს. 6, 2-3; ლუკ. 2, 13-14; გამოცხ. 5, 11-12, 7, 11-12.

ა. დგანან წინაშე ჰირისა ღმრთისა. 3 მეფ. 22, 19; 2 ნეშტ. 18, 18; დან. 7, 10; მათ. 18, 10; ლუკ. 1, 19.

ა. უკედენი არიან. ლუკ. 20, 36.

ა. ძლიერნი არიან. ფს. 102, 20; 2 პეტ. 2, 11; 2 თეს. 1, 7.

ა. წმინდა არიან. მარკ. 8, 38.

ა. ბრძენნი არიან. 2 მეფ. 14, 20.

ა. „არა მოაწვევენ მათზედა სასჯელსა გმობისასა უფლისა მიერ“. 2 პეტ. 2, 11; იუდ. 1, 9.

ა. უთვალავნი არიან. იობ. 25, 3; ფს. 67, 17; დან. 7, 10; მათ. 26, 53; ლუკ. 2, 13; ებრ. 12, 22; გამოცხ. 5, 11.

აღდგომის შემდეგ მორწმუნე ადამიანები ანგელოზების მსგავსნი იქნებიან. მათ. 22, 30; მარკ. 12, 25; ლუკ. 20, 36.

ანგელოზებმა იციან. ეფეს. 3, 10; 1 ტიმ. 3, 16; 1 პეტ. 1, 12.

ანგელოზებს უხარიათ ცოდვილის მოქცევა. ლუკ. 15, 7-10.

ა. არ ეკუთვნით ღმრთის მსგავსი თაყვანისცემა. კოლას. 2, 18; გამოცხ. 19, 10; 22, 8-9.

ბოროტ ადამიანებს არ სწამთ ანგელოზების არსებობა. საქმე. 23, 8.

ემმაკი არის ურჩ ანგელოზთა მთავარი. მათ. 25, 41; 2 კორ. 12, 7. გამოცხ. 12, 7;

ემმაკი და დაუმორჩილებელი ანგელოზები მტრობენ წმინდა ანგელოზებს. დან. 10, 13; იუდ. 1, 9; გამოცხ. 12, 7-10.

ემმაკს და დაუმორჩილებელ ანგელოზებს მისჯილი აქვთ საუკუნო სასჯელი. მათ. 25, 41; 2 პეტ. 2, 4; იუდ. 1, 6.

მაგალითები ანგელოზების გამოცხადებისა: აგარი. დაბ. 16, 7-12; 21, 17-18; აბრაამი. დაბ. 18, 2 და შემდ. 22, 11-12. ლოთი. დაბ. 19, 1 და შემდ; იაკობი. დაბ. 32, 1-2;

მოსე. გამ. 3, 2; ისრაელნი. მსაჯ. 2, 1-4; ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 5, 13-15; გედეონი. მსაჯ. 6, 11-12; მანოე. მსაჯ. 13, 3-21; დავითი. 2 მეფ. 24, 17; 1 ნეშტ. 21, 16; ელია. 3 მეფ. 19, 5-8; 4 მეფ. 1, 15; სედრაკი, მისაკი და აბედნაქო. დან. 3, 12-49; დანიელი. დან. 8, 15-19; 9, 21; 10, 5-10; ზაქარია წინასწარმეტყველი. ზაქ. 1, 9-14; იოსები. მათ. 1, 20; 2, 13. 19; ზაქარია მღვდელი. ლუკ. 1, 11-20; ყოვლადწმიდა ქალწული მარიამი. ლუკ. 1, 26-38; მწყემსები. ლუკ. 2, 8-15; მარიამ მაგდალენელი. მათ. 28, 1-7; მარკ. 16, 5-7; ლუკ. 24, 4-10; იოან. 20, 11-13; მოციქულები. საქმე. 1, 10-11; პეტრე და მოციქულები. საქმე. 5, 19-20; 12, 7-10; ფილიპე. საქმე. 8, 26; კორნილიოსი. საქმე. 10, 3-7; პავლე. საქმე. 27, 23.

ანტიქრისტა

ანტიქრისტე ნაწინასწარმეტყველებია. დან. 11, 36-38; 2 თეს. 2, 3-4.

ანტიქრისტე წარმოდგენილია

ქრისტეს განხორციელების უარყოფელად. 1 იოან. 4, 3; 1 იოან. 1, 7. უარყოფელად მამისა და ძისა. 1 იოან. 2, 22.

მაცდუნებლად. მათ. 24, 5-24; 2 თეს. 2, 9-10; 1 იოან. 2, 22.

ცრუსასწაულების ჩამდენად ემმაკის ძალით. 2 თეს. 2, 9; გამოცხ. 13, 13-14.

მღვეწლად წმინდანებისა. დან. 7, 21; გამოცხ. 13, 7.

მისი მოსვლა არის ნიშანი უკანასკნელი ჟამისა. 1 იოან. 2, 18.

ქრისტე მოვა ანტიქრისტეს მოსას-
პობად. დან. 7, 10-12; 2 თეს. 2, 8.

არმენაკი, არღაზი

ტილო, რომელშიც იყო შეხვეული
იესოს უხრწნელი გვამი. მათ. 27, 59;
მარკ. 15, 46; ლუკ. 23, 53; იოან.
19, 40.

ასარი (ტომი)

წარმომავლობა — იაკობის მერვე
უაჩისაგან. დაბ. 30, 12-13.

წინასწარმეტყველებანი ასერის მა-
მართ. დაბ. 49, 20; 2 სჯ. 33, 24-25.

ასერთ რაოდენობა ეგვიპტიდან
გამოსვლის დროს. რიცხ. 1, 40-41.

ასერთაგან გამორჩეული პირები:
ხალხის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 13;
დასაზვერად. რიცხ. 13, 14; მიწების
დასანაწილებლად. რიცხ. 34, 27.

ასერთა ტომი იყო ისრაელის
მეოთხე ბანაკის ცენტრი. რიცხ. 10,
25-26.

ასერთა ბანაკი მდებარეობდა დანის
ბანაკის გვერდით და მის დროშის
ქვეშ, კარვის ჩრდილოეთით. რიცხ. 2,
25-27.

ა. მიერ მსხვერპლის შეწირვა.
რიცხ. 7, 73-77.

ასერის ოჯახი. რიცხ. 26, 44-47.

ა. რაოდენობა ქანაანში შესვლის
დროს. რიცხ. 26, 47.

ასერმა გებალის მთაზე წარმოთქვა
წყევა. 2 სჯ. 27, 12-26.

ასერთა საზღვრები. ისუ ნავ. 19,
24-31.

ა. საზღვრები მდებარეობს ზღვის
პირას. ისუ ნავ. 19, 29; მსაჯ. 5, 17.

ვერ განდევნეს ქანაანელი მთლია-
ნად. მსაჯ. 1, 30-34.

ასერნი უარყოფილნი იყვნენ იმის
გამო, რომ არ დაეხმარნენ ისრაელს
სისარა მთავრის წინააღმდეგ ბრძოლა-
ში. მსაჯ. 5, 17-20.

ა. დაესმარნენ გედონს მაღიამე-
ლებთან ბრძოლაში. მსაჯ. 6, 35;
7, 23.

ასერთა წარმომადგენლები დაეი-
თის კურთხევაზე. 1 ნეშტ. 12, 36-38.

ა. მოხელენი სოლომონ მეფის
დროს. 3 მეფ. 4, 16.

ასერმა მონაწილეობა მიიღო ეზეკი-
ელის მიერ პასექის დღის გადატანაში.
2 ნეშტ. 30, 1-12.

ასერთა გამოჩენილი პირები. 1
ნეშტ. 7, 30-40; ლუკ. 2, 36.

ასპიტი (გველი)

საშიშია მგზავრისათვის. დაბ.
49, 17.

გესლიანია. იობ. 20, 14. ფს. 57, 4.
სახეა ჯიუტთა, ღმრთის სიტყვის
უარყოფელთა. ფს. 57, 3-4.

სახეა ღმრთის ერის მტრისა. ფს.
90, 13.

სახეა ბოროტთა სიტყვისა. ფს. 139,
3; რომ. 3, 13.

სახეა ღვინის სმის მავნე შედეგისა.
2 სჯ. 32, 33; ივან. 23, 32.

ათასწლოვან სამეფოში უვნებელია.
ეს. 11, 8-9.

**ასური, ასურეთი,
ასურასტანი, სირია**

წარმომავლობა. დაბ. 10, 8-11.
რწყავს ტიგროსი. დაბ. 2, 14.

ასურეთს ეწოდება ნეეროდის მიწა.
მიქ. 5, 6.

ა. ეწოდება სენარის მიწა. დაბ. 11,
2; 14, 1.

ა. ეწოდება ასურის მიწა. ოს. 14, 4.
ასურეთის მთავარი ქალაქია
ნინევი. დაბ. 10, 11; 4 მეფ. 19, 36.
ასურეთს ჰყავს მეფეები. 4 მეფ. 15,
19, 29.

ასურეთი განთქმული იყო მოსაე-
ლიანობით. ეს. 36, 17.

ა. ცნობილია დამპყრობლურ ომე-
ბის სიმრავლით. 4 მეფ. 18, 33-35; 19,
11-13; ეს. 10, 9-14.

ა. ცნობილია ფართო ვაჭრობით.
ეზეკ. 27, 23-24.

ასურთა რელიგია არის კერპო-
თაყვანისმცემლობა. 4 მეფ. 19, 37.

ა. ძალაუფლება საშინელია. ეს.
28, 2.

ა. ძალაუფლება მრისხანე და
გამანადგურებელია. ეს. 10, 7.

ა. ძალაუფლება სანდო არაა. 2
ნეშტ. 28, 20-21.

ა. ძალაუფლება ქედმაღლური და
ამპარტავნულია. 4 მეფ. 19, 22-24; ეს.
10, 8.

ა. ძალაუფლება ღმრთის შურის-
ძიების იარაღია. ეს. 7, 18-19; 10, 5-6.

ა. წარჩინებული პირნი. ეზეკ. 23,
6, 12; 23-24.

ჰყავს მამაცი ჯარი. ეს. 5, 26-29.

ასურთა მეფე ფულა თავს დაესხა
ისრაელს. 4 მეფ. 15, 19. ფულამ მოის-
ყიდა მეფე მანაი. 4 მეფ. 15, 19-20.

ასურთა მეფე ფაღლათფალასარმა
გაანადგურა ისრაელთა ქვეყანა. 4 მეფ.
15, 29.

ა. მეფე ფაღლათფალასარს დახ-
მარება სთხოვა აქაზ მეფემ სურისა და
ისრაელის წინააღმდეგ. 4 მეფ. 16,
7-8.

ა. მეფე ფაღლათფალასარმა აიღო
აქაზისაგან ფული, მაგრამ არ მიეხ-
მარა. 2 ნეშტ. 28, 20-21.

ა. მეფე ფაღლათფალასარმა და-
ამარცხა სურნი. 4 მეფ. 16, 9.

ა. მეფე სალმანსარმა ისრაელი
დაიმორჩილა. 4 მეფ. 17, 3.

ა. მეფე სალმანსარმა შეამჩნია
ოსიას ღალატი. 4 მეფ. 17, 4.

ა. მეფე სალმანსარმა ისრაელნი
გადაასახლა ასურეთში. 4 მეფ. 17,
5-6.

ა. მეფე სალმანსარმა სამარიაში
დაასახლა ასურელნი. 4 მეფ. 17, 24.

ა. მეფე სენაქერმი თავს დაესხა
იუდას ქვეყანას. 4 მეფ. 18, 13.

სენაქერიმი მოისყიდა ეზეკიამ. 4
მეფ. 18, 14-16.

სენაქერიმმა აბუჩად აიგლო და
დააშინა იუდეა. 4 მეფ. 18, 17-32.

სენაქერიმი ღმერთს სცოდავდა. 4
მეფ. 18, 33-35.

ეზეკია ლოცულობდა, რომ გადარ-
ჩენილიყო სენაქერმისაგან. 4 მეფ. 19,
14-19.

სენაქერიმი დაისჯა ქედმაღლო-
ბისა და ღმრთის დაცინვის გამო. 4
მეფ. 19, 20-34; ეს. 37, 21-29.

სენაქერიმის ჯარები გაანადგურა
ღმერთმა. 4 მეფ. 19, 35.

სენაქერიმი მოკლეს საკუთარმა
შვილებმა. 4 მეფ. 19, 37.

ასურასტანის მხედრებმა შეიპყრეს
მანასე და ბაბილონს წაიყვანეს. 2 ნეშტ.
33, 11.

სამარიის დასახლება ასურელ-
თაგან. 1 ეზრა. 4, 9.

ასურელებმა კერპოთაყვანისმცემ-
ლობა გადაიტანეს სამარიაშიც. 4 მეფ.
17, 29.

იუდა განისჯა, რადგან ასურელებს
ენდო. იერ. 2, 18, 36,

ისრაელი განისჯა, რადგან ასურე-
ლებს ენდო. ოს. 5, 13; 7, 11; 8, 7-9.

ისრაელები განისაჯნენ ასურთა კერპების თაყვანისცემის გამო. ეზეკ. 16, 26-28; 23, 5-7.

ა. დიდება, რაოდენობა, ზეობა და დაცემა. ეზეკ. 31, 3-17.

წინასწარმეტყველება კინეველთა დაპყრობისა. რიცხ. 24, 22; სურის დაპყრობისა. ეს. 8, 4; ისრაელის ტყვეობისა. ეს. 8, 4; ოს. 9, 3; 10, 6; 11, 5.

იუდეაზე ასურთა თავდასხმა. ეს. 5, 26; 7, 17-20; 8, 8; 10, 5-6. 12.

ისრაელის აღდგენა და დაბრუნება ასურასტანიდან. ეს. 27, 12-13. ოს. 11, 11; ზაქ. 10, 10.

ღარღვევა ასურასტანისა. ეს. 10, 12-19; 14, 25; 30, 31-33; 31, 8-9. ზაქ. 10, 11.

ასურასტანელთა ხვედრი უფლის აღთქმაში. ეს. 19, 23-25; მიქ. 7, 12.

აქლეი

უწმინდურია. ლევიტ. 11, 4; 2 სჯ. 14, 7.

ცხოვრობს უდაბნოში. ეს. 30, 6.

ბევრია აღმოსავლეთში. 1 ნემტ. 5, 20; ეს. 60, 6.

ხშირად წარმოადგენს პატრიარქთა სიმდიდრეს. დაბ. 12, 16; იობ. 1, 3.

დიდი რაოდენობით ჰყავთ მეფეებს. 1 ნემტ. 27, 30.

გამოიყენება

სამგზავროდ. დაბ. 24, 61; ეს. 21, 7.

ტვირთის გადასატანად. დაბ. 37, 25; 3 მეფ. 10, 2; 4 მეფ. 8, 9.

ომში. მსაჯ. 7, 12; 1 მეფ. 30, 17.

მდიდართა აქლემები მოკაზმულნი არიან. მსაჯ. 8, 21, 26.

პალანი აქლემისა. დაბ. 31, 34.

აქლემი ხშირად ვარდება დიდ გასაჭირში. გამ. 9, 3; ზაქ. 14, 15.

აქლემებს უელიდნენ მზრუნველობით. დაბ. 24, 31-32.

აქლემი არის ომში ძვირფასი ნაღველი. 1 ნემტ. 5, 20-21; 2 ნემტ. 14, 15; იობ. 1, 17; იერ. 49, 29-32.

აქლემის მატყლის სამოსი ეცვა იოვანე ნათლისმცემელს. მათ. 3, 4.

აქლემი ქრისტემ შედარებისათვის გამოიყენა. მათ. 19, 24; 23, 24.

აღღოგა, აღვსება

აღღოგა ნაწინასწარმეტყველებია. დაბ. 12, 2; ოს. 13, 14; ეს. 26, 19.

ა. განმარტებულია და აღწერილია. 1 კორ. 15, 35-54.

აღღოგას მოელოდნენ ძველი აღთქმის მორწმუნენი. იობ. 19, 25-27; ფს. 15, 8-11; 16, 15; ეს. 26, 19; დაბ. 12, 2; 2 მაკაბ. 7, 14; ებრ. 11, 19-35.

აღღოგა სწამდათ იუდეელებს. მათ. 14, 2; მარკ. 6, 14-16; ლუკ. 9, 7-8; იოან. 11, 24; ებრ. 11, 35.

ა. ნაუწყებია და დამტკიცებულია მაცხოვრის მიერ. მათ. 10, 8; 22, 29-32; მარკ. 12, 24-27; ლუკ. 20, 35-38; იოან. 5, 28-29; 6, 39, 54; 11, 23.

ა. არის ერთ-ერთი საფუძველი სახარებისა. ებრ. 6, 1-2.

ა. ნაქადაგებია მოციქულთაგან. საქმე. 4, 2; 17, 18; 23, 6; 24, 15-21; რომ. 6, 5; 1 თეს. 4, 15-16.

ა. არ არის შეუძლებელი ღმრთისათვის. ეზეკ. 37, 12; საქმე. 26, 8; 1 კორ. 15, 38; ებრ. 11, 19.

ა. დამტკიცებულია სხვადასხვა მაგალითებით. 3 მეფ. 17, 21-22; 4 მეფ.

8, 5; მათ. 9, 25; 11, 5; 27, 52-53; ლუკ. 7, 14-22; იოან. 11, 44; 12, 9; ებრ. 11, 35.

ქრისტეს შემდგომ ა. სარწმუნოა. საქმე. 17, 31; რომ. 8, 11; 1 კორ. 6, 14; 15, 12-23; 2 კორ. 4, 14; კოლას. 1, 18; 1 თეს. 4, 14; 1 პეტ. 1, 3-21.

ქრისტე არის ა. და ცხოვრება. იოან. 11, 25.

აღღრგოზა იქნება ძალით

ღმრთისა. მათ. 22, 29-32; მარკ. 12, 24-25; იოან. 5, 21; რომ. 4, 17; 1 კორ. 6, 14; 2 კორ. 1, 9; 4, 14; 1 თეს. 4, 14.

ქრისტესი. იოან. 5, 21. 27-29; 6, 39-44, 54; 11, 25; ფილიპ. 3, 21.

სული წმიდისა. რომ. 8, 11.

*

სიკვდილი შემოვიდა ქვეყნად ერთი კაცის მიერ, და აღღრგოზა მკვდართა, აგრეთვე ერთი კაცის მიერ. 1 კორ. 15, 20-22.

ყველა მკვდარი აღდგება. მართალნი — სიცოცხლისათვის და ცოდვილნი — სასჯელისათვის. იოან. 5, 28; საქმე. 24, 15; გამოცხ. 20, 13.

წმინდანნი აღდგებიან

ქრისტეს შემდეგ პირველნი. 1 კორ. 15, 23; 1 თეს. 4, 16; გამოცხ. 20, 4-6.

საუკუნო ცხოვრებისათვის. დან. 12, 2; იოან. 5, 29.

მისაღებად თვისი მისაგებელისა. ლუკ. 14, 14;

დიდებისათვის. კოლას. 3, 4.

წმინდანები აღღრგომის შემდეგ იქნებიან მსგავსნი ანგელოზთა. მათ. 22, 30; მარკ. 12, 25; ლუკ. 20, 36.

უსრწნელი სხეულით. 1 კორ. 15, 42. 52-53.

დიდებითა და ძლიერებით. 1 კორ. 15, 43.

„აღდგების ხორცი სულიერი“. 1 კორ. 15, 44.

ქრისტეს მსგავსად სხეულით. რომ. 6, 5; 1 იოან. 3, 2; ფილიპ. 3, 21.

მორწმუნენი სასოებენ და მოელიან აღღრგომას. ეს. 66, 14; დან. 12, 13; საქმე. 23, 6; 24, 15; რომ. 8, 19-23; 2 კორ. 1, 9; 4, 14; ფილიპ. 3, 14-21.

აღღრგოზა არის ჭეშმარიტება მანუგეშებელი. 1 თეს. 4, 13-18.

„უკეთუ ამას ხოლო ცხოვრებასა ვართ მოსაე ქრისტესა, უსაწყალობელეს ყოველსა კაცთასა ვართ“. 1 კორ. 15, 19-32.

წმინდათა მკვდართა აღღრგომას მოჰყვება ცოცხალთა განახლება. 1 კორ. 15, 15. 52; 1 თეს. 4, 17.

ნეტარ არის და წმიდა, რომელსა აქუნდეს ნაწილი აღღრგომასა პირველსა. გამოცხ. 20, 6.

აღღრგომის შემდგომ იქნება განსჯა. იოან. 5, 25-29; 2 ტიმ. 4, 1; ებრ. 6, 2; გამოცხ. 20, 12-13.

ბოროტნი აღდგებიან საუკუნო სირცხვილისა და სასჯელისათვის. დან. 12, 2. იოან. 5, 29.

პაულეს ქადაგებამ აღღრგოზაზე საბაბი მისცა ჰეროებს

დაცინვისა. საქმე. 17, 1-32.

ღვეწულებისა. საქმე. 23, 6; 24, 12-23.

*

აღღრგომას უარყოფდნენ საღუკეკელები. მათ. 22, 23-28. მარკ. 12, 18-

23; ლუკ. 20, 27-33; საქმე. 23, 8; 1 კორ. 15, 12.

აღღმობა განმარტეს ცრუ მოძღვრებმა. 2 ტიმ. 2, 16-19.

აღღმობა ექვეებოდა ზოგიერთ სექტანტს. 1 კორ. 15, 12.

აღღმობა წარმოდგენილია იგაგებში: ეზექ. 37, 1-11; 2 იოან. 12, 24; 1 კორ. 15, 36-44.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ქერივი დედაკაცის შვილი. 3 მეუ. 17, 17-22; მკვდარი, აღმდგარი ელისეს ძელით. 4 მეფ. 13, 21; სომანიტელი ქალის ყრმა. 4 მეფ. 4, 32-35; 8, 5; იაროსის ქალიშვილი. მათ. 9, 23-25; მარკ. 5, 35-43; ლუკ. 8, 49-56; მრავალნი წმინდანნი. მათ. 27, 52-53; ნაინელი ქერივი დედაკაცის შვილი. ლუკ. 7, 12-15; ლაზარე. იოან. 11, 11-44; 12, 9; ტაბითა. საქმე. 9, 36-41; ევტიქოს. საქმე. 20, 9-12.

აღღმობა მკვდრით

მ. ა. მნიშვნელობა ძველ აღთქმაში ყველა მორწმუნეს არ ჰქონდა გათვითცნობიერებული. მას მხოლოდ ზოგიერთნი განჭვრეტენ, თავიანთი ცხოვრების ყველაზე გამორჩეულ შემთხვევებში. ამქვეყნიური ცხოვრებიდან გადასვლა მკვდართა სამეფოში, იქ, საიდანაც უკან არავინ ბრუნდება, საშინელების შეგრძნებას იწვევდა ძველ ხალხში. ეს. 38, 10-19; ფს. 6, 2-5; 87, 10-12.

მ. ა. წინათგრძნობის ერთეული შემთხვევები. 2 მეფ. 2, 6; 2 სჯ. 32, 39; იობ. 19, 25; ფს. 16, 15; 26, 1. 13; ოს. 6, 3.

გვიანი ხანის იუდაიზმში მკვდრით აღღმობის იმედი შედარებით ჩამოყალიბებულია. დან. 12, 2. 13.

ქრისტეს სასწაულებრივმა აღღმობამ მკვდრით აღღმობის რწმენა გაამყარა.

ქრისტეს მიერ მკვდრების აღღგენა. მათ. 9, 18-25; (იაიროსის ქალიშვილი) ლუკ. 7, 11-15; (ნაინელი ქერივი დედაკაცის შვილი) იოან. 11, 17, 24; (ლაზარე).

იესო ქრისტეს სიტყვები აღღგობის შესახებ. მათ. 16, 21; 20, 19; 26, 32; იოან. 2, 19; 11, 25; 14, 3; 16, 16.

აღღმობა ქრისტუსი

აღღმობა ქრისტესი ნაწინასწარმეტყველება წინასწარმეტყველთა მიერ. ფს. 15, 10-11; საქმე. 2, 31; 13, 34-35; ეს. 26, 19; 53, 10-11 და სხვა.

ა. ქ. ნაწინასწარმეტყველება თვით მაცხოვრის მიერ. მათ. 16, 21; 17, 23; 20, 19; 26, 32; მარკ. 8, 31; 9, 9. 31; 10, 34; 14, 28; ლუკ. 9, 22; 18, 33; იოან. 2, 19-22.

აღღმობა ქრისტესი საჭირო იყო

საღმრთო წერილის აღსასრულებლად. ლუკ. 22, 44-46; საქმე. 17, 3.

ცოდვათა მიტეგებისათვის. 1 კორ. 15, 17.

• განმართლებისათვის. რომ. 4, 25; 8, 33-34.

სასოებისა და სარწმუნოებისათვის. 1 კორ. 15, 19-20; 1 პეტ. 1, 21.

სარწმუნოების ზემოქმედებისათვის. 1 კორ. 15, 14-17.

ქადაგების ზემოქმედებისათვის. 1 კორ. 15, 14.

აღდგომა ქრისტესი არის საბუთი, რომ ქრისტე არის ძე ღმრთისა. საქმე. 13, 33-35; რომ. 1, 4.

აღდგომა ქრისტესი მოხდა

ღმრთის ძალით. საქმე. 2, 24, 32; 3, 15; 5, 30; 10, 40; 13, 30. 37; რომ. 8, 11; 1 კორ. 6, 14; 2 კორ. 13, 4; გალ. 1, 1; ეფეს. 1, 20; კოლას. 2, 12.

ქრისტეს საკუთარი ძალით. იოან. 2, 19; 10, 17.

სულიწმიდის ძალით. რომ. 1, 4; 1 პეტ. 3, 18.

კვირიაკის პირველ დღეს (ერთ შაბათს, კვირას) მათ. 28, 1; მარკ. 16, 9; ლუკ. 24, 1; იოან. 20, 1, 19.

სიკედლილიდან მესამე დღეს. ლუკ. 24, 7-46; საქმე. 10, 40; 1 კორ. 15, 4.

სიკედლილიდან მესამე დღეს თავისი აღდგომა იესომ თავად ამცნო მოწაფეებს. მათ. 16, 21; 17, 23; 20, 19; მარკ. 9, 31.

მიუხედავად ჰურიათა გაფრთხილებისა და ზომების მიღებისა. მათ. 27, 62-66.

მოციქულები

პირველად ვერ მიხედნენ ქადაგებას ქრისტეს აღდგომის შესახებ. მათ. 16, 22-23; მარკ. 8, 32-33; 9, 10, 32; ლუკ. 18, 34; იოან. 20, 9.

ეჭვობდნენ ქრისტეს აღდგომას. მათ. 28, 17; მარკ. 16, 11-13; ლუკ. 24, 9. 37; იოან. 20, 25.

საყვედური მიიღეს მაცხოვარისაგან, რადგან არ სწამდათ ქრისტეს აღდგომისა. მარკ. 16, 14.

*

ქრისტე თავისი აღდგომის შემდეგ გამოეცხადა მარიამ მაგდალენელს.

მათ. 28, 1-9; მარკ. 16, 9; იოან. 20, 14-18.

გალილეულ დედათ. მათ. 28, 5-9. სიმონ-პეტრეს. ლუკ. 24, 34; საქმე. 10, 41; 1 კორ. 15, 5.

კლეოპას და სხვა მოწაფეს. ლუკ. 24, 13-31; მარკ. 16, 12.

ყველა მოწაფეს გარდა თომასი. იოან. 20, 19-24; მარკ. 16, 12-14; ლუკ. 24, 36.

მოციქულებს და თომას, როდესაც ის იყო მათთან. იოან. 20, 26-28; 1 კორ. 15, 5; ლუკ. 24, 33-43.

მოციქულებს ტიბერიის ზღვაზე. იოან. 21, 1.

მოციქულებს გალილეაში. მათ. 28, 16-18; ლუკ. 24, 49-51; საქმე. 1, 4.

„ეჩვენა უმრავლეს ზუთასისა ძმათა ერთ გზის“. 1 კორ. 15, 6.

იაკობს. 1 კორ. 15, 7.

ყველა მოციქულს 40 დღის განმავლობაში. ლუკ. 24, 36, 50; საქმე. 1, 3; 13, 31; 1 კორ. 15, 7.

ჰურიებმა მცველები დაუყენეს ქრისტეს საფლავს, რათა მის მოწაფეებს გვამი არ მოეპარათ და არ ეთქვათ, მკვდრეთით აღდგაო. მათ. 27, 63-66.

მაცხოვარმა მოგვცა მრავალი უეჭველი საბუთი აღდგომისა. ლუკ. 24, 35-38-43; იოან. 20, 20-25-27; 21, 10-13; საქმე. 1, 3; 10, 41.

აღდგომა ქრისტესი დამოწმებული იყო

ანგელოზების მიერ. მათ. 28, 5-7; მარკ. 16, 5-7; ლუკ. 24, 4-7. 23.

მოციქულთა მიერ. საქმე. 1, 22; 2, 32; 3, 15; 4, 10. 33; 5, 30-32; 10, 29-41; 13, 31; 1 კორ. 15, 15.

ქრისტეს მტრების მიერ. მათ. 28, 11-15.

მოციქულთა მიერ. საქმე. 4, 33; 5, 30; 13, 30-31; 17, 3; 25, 19; 26, 23; 1 კორ. 15, 12-17; 2 ტიმ. 2, 8;

მორწმუნენი

დარწმუნებულნი არიან თავიანთ აღდგომაში, რადგან მაგალითი აქვთ ქრისტესაგან. რომ. 6, 8; 8, 11; 1 კორ. 15, 12-23; 1 თეს. 4, 14; 1 პეტ. 1, 3, 21; კოლას. 1, 14-18.

სურთ შეიცნონ ქ. ა. ძალა. ფილიპ. 3, 10.

აღდგებიან ქრისტეს მსგავსად. რომ. 6, 5; 1 კორ. 15, 49; ფილიპ. 3, 21.

მორწმუნეებს მუდამ უნდა ახსოვდეთ აღდგომა ქრისტესი. 1 კორ. 15, 2-4; 2 ტიმ. 2, 8.

*

ა. ქ. არის დასაბამი ჩვენი აღდგომისა. 1 კორ. 15, 20-21; კოლას. 1, 18; საქმე. 26, 23.

ქრისტე აღდგა ჩვენი გამართლებისათვის. რომ. 4, 25. „უძველეს ქრისტე არა აღდგომილ არს, ამოიარს სარწმუნოებაი ეგე თქვენი“. 1 კორ. 15, 17.

ჭეშმარიტება სახარებისა დაფუძნებულია ქრისტეს აღდგომაზე. 1 კორ. 15, 14-17.

ქრისტე ცოცხალია საუკუნოდ. რომ. 6, 9-10; 8, 33-34; ებრ. 7, 25; 10, 12; 1 პეტ. 3, 22; გამოცხ. 1, 18.

„ვიქმენ მკვდარ და აჰა ესერა, ცხოველ ვარ“. გამოცხ. 1, 18.

ღმერთმა ქრისტე აღიდა აღდგომის შემდეგ. საქმე. 3, 13; 4, 10-11; რომ. 8, 33-34; ეფეს. 1, 20; 1 პეტ. 1, 21; გამოცხ. 1, 18.

აღდგომა ქრისტესი არის სახე ჩვენი აღორძინებისა. იოან. 5, 21-25; რომ. 6, 4; კოლას. 2, 12; 3, 1; 1 პეტ. 3, 21.

ა. ქ. არის ნამდვილი დამამტკიცებელი საბუთი უკანასკნელი სამსჯავროსი. საქმე. 17, 31; რომ. 14, 9-10.

პირველ-სახე ქრისტეს აღდგომისა

ისაკი. დაბ. 22, 10-13; ებრ. 11, 19. იონა. იონ. 2, 1. 11; მათ. 12, 40; ლუკ. 11, 30.

აღვსება, შევსება, მიმატება

აღვსება პირდაპირი მნიშვნელობით. დაბ. 9, 1; ფს. 79, 10; ეზეკ. 10, 3; საქმე. 2, 2; 5, 28; ეფეს. 4, 10.

ა. გადატანითი მნიშვნელობით. 2 სჯ. 34, 9; ფილიპ. 1, 11; 2 კორ. 7, 4; ეფეს. 3, 19; ფს. 144, 16; საქმე. 5, 3; მათ. 23, 32.

გარკვეული დროის მიმართ

სიცოცხლის დროის. ეს. 65, 20; იოან. 7, 8.

ღმერთის მიერ განსაზღვრულ სხვა დროთა. მარკ. 1, 15; გალ. 4, 4; ეფეს. 1, 10; საქმე. 2, 1; ლუკ. 21, 24.

სისრულეში მოჰყავს

საერთოდ, რაც დაწერილია, ნაწინასწარმეტყველებია. იერ. 28, 9; ამბაკ. 2, 2-3; მათ. 26, 54.

ცალკეული წინასწარმეტყველებანი, ან წმინდა წერილის სიტყვები, რომელთაც აქვთ განსაკუთრებული მნიშვნელობა. მარკ. 15, 28; მათ. 1, 22; 2, 15; 12, 17; 26, 56; იოან. 13, 18; 17, 12; 19, 24; იაკ. 2, 23.

დასრულება, დამთავრება, გამოვლენა

შინაგანი ცხოვრების ცალკეული მხარეებისა. იოან. 3, 29; ფილიპ. 2, 2; 2 კორ. 10, 6.

განსაკუთრებით ძველი აღთქმის სჯულისა და იმისი, რაზედაც მიუთითებდნენ ძველი აღთქმის პირველსახენი. მათ. 5, 17; რომ. 8, 4; 13, 8. გალ. 5, 14; იაკ. 2, 8; მათ. 3, 15; ლუკ. 22, 16.

აღთქმა (დაპირება)

სადღესასწაულო, საზეიმო დაპირება ღმრთის მიმართ. ფს. 75, 10-11. ღმრთისათვის ბავშვების შეწირვა. 1 მეფ. 1, 11.

ღმრთისათვის ქონების შეწირვა. დაბ. 28, 22.

დაპირება მსხვერპლშეწირვასთან ერთად. ლევიტ. 7, 16; 22, 18-22; რიცხ. 15, 3.

ნებაყოფლობით აღთქმული უნდა აღსრულდეს. 2 სჯ. 23, 21-22; რიცხ. 30, 2-3.

დაპირება არ უნდა იყოს მოუფიქრებელი. იგავ. 20, 19.

აღთქმას მშობლის თანხმობაც უნდა ახლდეს. რიცხ. 30, 3-5.

ცოლებს ქმრის ნებართვის გარეშე არ შეუძლიათ აღთქმის დადება. რიცხ. 30, 7-14.

განქორწინებულ და ქერიეკალებს შეუძლიათ თავი აღუთქვან ღმერთს. რიცხ. 30, 10.

ქმარს შეუძლია დაამტკიცოს, ან დაარღვიოს ცოლის დ. რიცხ. 30, 14-15.

აღთქმის გაუქმება შეიძლება სათანადო თანხის გადახდით. ლევიტ. 27, 1-8. 11-23.

შეწირულ წმინდა ცხოველთა გამოსყიდვა არ შეიძლება. ლევიტ. 27, 9-10.

ძველ აღთქმაში აღნიშნული დაპირებანი: დაბ. 28, 20-22; 31, 13; ლევიტ. 22, 23; რიცხ. 21, 2; მსაჯ. 11, 30-31; 1 მეფ. 1, 11. 21-22; ფს. 131, 2-5; იგავ. 31, 1-2; 2 სჯ. 12, 6. 11. 17. 18. 26; იონ. 1, 16; მალ. 1, 14.

არ შეიძლება ღმერთს შესწირო მემკვიდრისა და ძაღლის გამოსასყიდი. 2 სჯ. 23, 18.

აღთქმა, კავშირი, ერთობა

გარკვეული დამოკიდებულება ერთ, ან რამდენიმე პიროვნებას შორის, რომელიც მყარდება: ურთიერთმოკალებით. 1 მეფ. 18, 1-5. 26; 2 მეფ. 5, 1-3; არაიშვიათად ცალმხრივი კალდებულების გზითაც. ისუ ნავ. 24, 25; დაბ. 21, 22-24. (აბრაამის კალდებულება აბიმელექის მიმართ). იობ. 31, 1; იერ. 34, 8.

ეს ცნება ზოგჯერ ვინმეს წინააღმდეგ შეთქმულებასაც ნიშნავს. 1 მეფ. 15, 27; 2 მეფ. 15, 10. 25. 30 და ა. შ.

კავშირის დამყარების ფორმა სხვადასხვანაირია: ფიცის სახით. დაბ. 21, 23-24; 26, 28; მსხვერპლშეწირვის დროს უწყებით. დაბ. 15, 8. (ღმერთმა აბრაამის მიერ შეწირულ მსხვერპლს ცეცხლი გაუგზავნა და ამით დაამოწმა თავისი აღთქმის სინამდვილე მასთან);

ხილული ნიშნების დადგენით. დაბ. 9, 13; ისუ ნავ. 24, 26; წინადაცკეთით. დაბ. 17, 10-14; შაბათით. ეზექ. 20, 12.

აღთქმა, დაპირება ღმრთისა

აღთქმა ღმრთისა დადებულია

ნოესთან. დაბ. 9, 9-17.

აბრაამთან. დაბ. 15, 18; 17, 2-14; 22, 16-18; საქმე. 3, 5.

ისაკთან. დაბ. 17, 19-21; 26, 3-4.

იაკობთან. დაბ. 28, 13-15.

ისრაელებთან. გამ. 6, 4; 34, 10. 27; 2 სჯ. 4, 13; 5, 2-3; 8, 18; 9, 9; 29, 1; ეს. 55, 3; ფს. 104, 10; საქმე. 3, 25.

დავითთან. 2 მეფ. 23, 5; 2 ნეშტ. 13, 5; ფს. 88, 3-4.

*

მოსესთვის მიცემული სჯული ღმრთის აღთქმის სიტყვებს შეიცავს. გამ. 34, 28; 2 სჯ. 9, 9-11; 29, 1.

აღთქმა ღმრთისა აღდგენილია სახარებით. ეს. 55, 3; იერ. 31, 31-33; რომ. 11, 27; ებრ. 8, 8-13;

ა. ღ. დამტკიცებულია ქრისტეს მიერ და ქრისტეში. დან. 9, 27; გალ. 3, 17.

ა. ღ. შესრულებულია ქრისტეს მიერ. ლუკ. 1, 68-79.

ა. ღ. დამტკიცებულია ქრისტეს სისხლით. ზაქ. 9, 11; მათ. 26, 28; მარკ. 14, 24; ლუკ. 22, 20; 1 კორ. 11, 25; ებრ. 9, 11-14. 16-23; 13, 20.

იესო ქრისტე არის

თვით ა. ღ. ეს. 42, 6; 49, 8.

ღმრთის აღთქმის ანგელოზი. მალ. 3, 1.

ღ. ა. შუამავალი. ებრ. 7, 22; 8, 6; 9, 15; 12, 24.

3. ბიბლიის ლექსიკონი.

ღმრთის მიერ აღთქმული მშვიდობა. რიცხ. 25, 12; ეზექ. 34, 37. გალ. 2, 5.

ღმრთის აღთქმა საუკუნოა. მსაჯ. 2, 1; 2 მეფ. 23, 5; 1 ნეშტ. 16, 17; 2 ნეშტ. 13, 5; ფს. 104, 10; 110, 9; ეს. 55, 3; 59, 21; 61, 8; იერ. 32, 40; ეზექ. 16, 60; ებრ. 13, 20.

შეუხებელია და დაურღვეველი აღთქმა ღმრთისა. 2 ნეშტ. 23, 5; ფს. 88, 34; ეს. 54, 10; 59, 21; იერ. 33, 2. 21; 50, 5; გალ. 3, 11.

ღმერთი

იცავს (ინახავს) თავის აღთქმას. 2 სჯ. 7, 9; 3 მეფ. 8, 23; 2 ნეშტ. 6, 14; ნემ. 1, 5; 9, 32; ფს. 88, 34; დან. 9, 4.

ყოველთვის ახსოვს თავისი აღთქმა. გამ. 2, 25; 6, 5; ლევიტ. 26, 45; 2 სჯ. 4, 31; ფს. 104, 8; 105, 45; 110, 5; ეზექ. 16, 60; ლუკ. 1, 72.

ბრძანებს თავისი აღთქმის დაცვას. დაბ. 17, 9; 2 სჯ. 29, 9.

*

ყოველ მორწმუნეს აქვს წილი ღმრთის აღთქმაში. ფს. 24, 14; 88, 28-34; ეზექ. 20, 37; ებრ. 8, 10.

ჩვენ უნდა

გვახსოვდეს აღთქმა ღმრთისა. 2 სჯ. 4, 23; 4 მეფ. 17, 38; 1 ნეშტ. 16, 15.

შვეიდეტ ღმრთის აღთქმაში. 2 სჯ. 29, 12; იერ. 50, 5.

ვლოცულობდეთ, რომ ღმერთმა არ განაქარვოს თავისი აღთქმა. იერ. 14, 21; ფს. 73, 20.

*

კურთხევანი, დაპირებანი მათთვის, რომელნიც ინახავენ ღმრთის

აღთქმის. გამ. 19, 5; 2 სჯ. 29, 9; ფს. 24, 10; 102, 17-19; 131, 12; ეს. 56, 4-7; ებრ. 8, 10-12.

„წყველ იყავნ კაცი, რომელმან არა ისმინნეს სიტყუანი ამის ანღერძისანი“. იერ. 11, 3.

სასჯელი ღმრთის აღთქმის დარღვევისათვის. დაბ. 17, 14; 2 სჯ. 17, 2-5; 29, 24-27; ისუ ნავ. 7, 15; 23, 16; მსაჯ. 2, 20-23; 4 მეფ. 17, 15-18; 18, 11-12; ეს. 24, 5-6; იერ. 11, 3; 22, 8-9; 34, 18; ოს. 8, 1; ლუკ. 26, 15-16; ებრ. 8, 8-9; 10, 29.

ცისარტყელა არის ნიშანი ღმრთის აღთქმისა. დაბ. 9, 13-17.

მაგალითები ღმრთის აღთქმის ერთგულებისა: აბრაამი. დაბ. 18, 9; 26, 5; ნემ. 9, 7-8; მოსე. რიცხ. 2, 7; ებრ. 3, 2-5.

მაგალითები დ. ა. დალატისა: ისრაელები. ისუ ნავ. 7, 11-12; მსაჯ. 2, 20-23; 3 მეფ. 19, 14; 4 მეფ. 17, 15; ფს. 77, 10. 37; ოს. 6, 7; სოლომონი. 3 მეფ. 11, 11.

საღმრთო წერილი შეიტაცეს ღმრთის დაპირებებს. ლუკ. 1, 70-75; საქმე. 14, 32-33; რომ. 1, 1-2; კოლას. 1, 5; ტიტ. 2, 3.

დაპირებანი ღმრთისა დამტკიცებულია ფიცით. დაბ. 22, 16; ფს. 88, 3-4; 131, 11; მიქ. 7, 20; ლუკ. 1, 73; ებრ. 6, 13-18.

დ. დ. დადასტურებულია ქრისტესაგან. რომ. 15, 8.

ღმერთს ახსოვს თავისი დ. ფს. 97, 3; 104, 42; ლუკ. 1, 54-55.

დაპირებანი დ. სარწმუნოა. 2 მეფ. 7, 28; ფს. 88, 33-34; ტიტ. 1, 2; ებრ. 10, 23; 11, 1.

ღმერთი ასრულებს ყველა დაპირებას. რიცხ. 23, 19; ისუ ნავ. 21, 45; 23, 14; 2 მეფ. 7, 12; ნემ. 9, 8; ლუკ. 1, 45; საქმე. 13, 32-33.

დაპირებანი ღმრთისა ქრისტეში არის თავმოყრილნი და აღსრულებულნი. ეფეს. 3, 6; 2 კორ. 1, 20; 2 ტიმ. 1, 1.

დაპირებანი ღმრთისა შესრულებული არის თავის დროზე. იერ. 29, 10; 33, 14; საქმე. 7, 17; გალ. 4, 4.

დაპირებანი ღმრთისა სრულად შესრულდა ქრისტეს მოსვლით. ლუკ. 1, 69-75; საქმე. 13, 32-38.

ღმრთის დაპირებებს საგნად აქვთ

მესია, ქრისტე მაცხოვარი. ეს. 42, 1-7; 59, 20; 61, 1-3; იერ. 23, 5-6; დან. 9, 24-25; მიქ. 5, 2; ლუკ. 1, 68-75; საქმე. 13, 23. 32-33; რომ. 1, 3; 11, 26.

მიტყევა ცოდვათა. 2 ნეშტ. 7, 14; ეს. 1, 18; 43, 25; იერ. 31, 34; ებრ. 8, 12; 10, 17; იერ. 33, 8. მაღ. 3, 17; მათ. 12, 31; საქმე. 2, 38-39; 10, 43; რომ. 11, 27; 1 იოან. 1, 9.

სულიწმიდის მადლი. ეს. 44, 3; ეზეკ. 36, 27; იოველ. 2, 28-29; საქმე. 2, 17-18. 33; იოან. 7, 39; 15, 26; საქმე. 1, 4; 2, 38-39; ეფეს. 1, 13.

აღდგენა, განახლება გულისა. იერ. 31, 33; ებრ. 8, 10; იერ. 32, 39; ეზეკ. 11, 19-20; 36, 26-27.

შვილება. იერ. 3, 19; რომ. 9, 26; 2 კორ. 6, 18; 7, 1; გალ. 4, 28.

მოსვლა ქრისტესი. მათ. 16, 27; 24, 30; ებრ. 9, 28; 2 პეტ. 3, 4.

ბრწყინვალე აღდგომა. ლუკ. 20, 35-36; ოან. 5, 29; 6, 39-40; ფილიპ. 3, 20-21.

ცხოვრება საუკუნო. მათ. 25, 46; იოან. 5, 24; 1 ტიმ. 4, 8; 2 ტიმ. 1, 1; ტიტ. 1, 2; 3, 7; 1 იოან. 2, 24.

სასუფეველი ცათა. მათ. 7, 21; 25, 34; ლუკ. 6, 20; 2 ტიმ. 4, 18; იაკ. 2, 5; 2 პეტ. 1, 11.

საუკუნო დიდება. დან. 12, 3; მათ. 13, 43; რომ. 8, 18; კოლას. 3, 4; 2 ტიმ. 2, 10.

გვირგვინი ცხოვრებისა. იაკ. 1, 12; გამოცხ. 2, 10.

საუკუნო სამკვიდრებელი. საქმე. 26, 18; ეფეს. 1, 18; კოლას. 3, 24; ებრ. 9, 15; 1 პეტ. 1, 3-4.

საუკუნო განსასვენებელი. ეს. 57, 2; ებრ. 4, 1-9.

ახალი ცა და ახალი ქვეყანა. ეს. 65, 17; 66, 22; 2 პეტ. 3, 13; ებრ. 12, 26.

საჭიროებანი ზორციელი ცხოვრებისათვის. ფს. 33, 9-10; მათ. 6, 25-34; ლუკ. 12, 22-31; ფილიპ. 2, 19; 1 ტიმ. 4, 8; ებრ. 13, 5.

უბედურებებში ღმრთის მფარველობა და შეწყენა. დაბ. 28, 15; 2 სჯ. 31, 8; ისუ ნავ. 1, 5-9; ფს. 120, 7; ეს. 41, 10-13; 43, 2; იერ. 1, 8; 15, 20; 39, 17-18. ებრ. 13, 5;

დაპირუბანი ღმრთისა არის

კეთილი. ისუ ნავ. 23, 14; 3 მეფ. 8, 56; იერ. 33, 14; ებრ. 8, 6.

დიდი და ძვირფასი. 2 პეტ. 1, 4.

ჰო და ამინ ქრისტეს მიერ. 2 კორ. 1, 20.

*

სარწმუნეობის სიწმინდით არიან მონიჭებულნი. რომ. 4, 13-16.

ღ. ღ. მიიღება სარწმუნოებით. ებრ. 11, 33.

ღ. ღ. მორწმუნეთ მიეცემა. გალ. 3, 22.

დაპირუბანი ღმრთისა მიიღება რწმენით და სულგრძელობით. ებრ. 6, 12-15; 10, 36.

დაპირუბანი ღმრთისა მიეცა

აბრაამს. დაბ. 12, 3-7; 13, 15; 17, 8; 22, 16-18; 24, 7; 26, 4; 2 სჯ. 34, 4; გალ. 3, 16-18; ებრ. 6, 13-14.

ისაკს. დაბ. 26, 3-4.

იაკობს. დაბ. 28, 13-15.

დავითს. 2 მეფ. 7-12-16; ფს. 88, 35-37; 131, 11.

იუდეველთა მამებს. საქმე. 13, 32; 26, 6-7; რომ. 15, 8.

ყველას, ღმრთისაგან მოწოდებულთ. საქმე. 2, 39.

დაპირუბანი ღმრთისა იმისთვის, ვისაც მისი უმინია არის

წყალობა. ფს. 102, 17; ლუკ. 1, 50.

„სთნდეს უფალსა მოშიშნი მისნი“. ფს. 146, 11.

დიდი მოწყალება ღმრთისა. ფს. 30, 19; 102, 11-13.

მფარველობა ღმრთისა. ფს. 32, 18; 33, 7; 114, 6-7.

გამოხსნა ღმრთის მიერ. ფს. 84, 9-10; 144, 19.

დაპირუბანი ღმრთისა იმისთვის, ვისაც სწამს იესო ქრისტე არის

გამოხსნა სასჯელისაგან. იოან. 3, 16-18; 5, 24; 11, 26; რომ. 8, 1.

მიტყევა ცოდვათა. საქმე. 10, 43; 26, 18; რომ. 3, 24.

გამართლება. რომ. 4, 5; 5, 1; ფილიპ. 3, 9.

შეილება. იოან. 1, 12; გალ. 3, 26; 1 იოან. 5, 1.

მაღლი სულისა წმიდისა. იოან. 7, 38-39; გალ. 3, 14; ეფეს. 1, 13.

სიყვარული ღმრთისა. იოან. 16, 27.

ცხოვნება. მარკ. 16, 16; საქმე. 16, 31; რომ. 10, 9; ეფეს. 2, 8.

ცხოვნება საუკუნო. იოან. 3, 16. 36; 5, 24; 6, 40-47; 11, 25-26; 1 იოან. 5, 13.

დამკვიდრება დაპირებათა. გალ. 3, 22; ებრ. 6, 12.

შეურცხვენლობა. ეს. 28, 16; რომ. 9, 33; 1 პეტ. 2, 6.

დაპირებანი ღმრთისა იმისთვის, ვისაც უყვარს ღმერთი არის

მოწყალეობა ღმრთისა. გამ. 20, 6; 2 სჯ. 5, 10; 7, 9; ნემ. 1, 5; დან. 9, 4.

ღმრთის მფარველობა და გამოხსნა. ფს. 90, 14; 96, 10; 144, 20.

ცხოვრება და სასუფეველი საუკუნო. ეს. 56, 6-7; ფს. 68, 35; იაკ. 1, 12; 2, 5.

სიკეთე გამოუტყმელნი. 1 კორ. 2, 9.

*

ყოველივე განემარჯვების კეთილად. რომ. 8, 29.

შესმენილ იქმნეს ღმრთისაგან. ფს. 36, 4; 90, 14-15; 144, 19.

დაპირებანი ღმრთისა იმისთვის, ვინც ინახავს და ასრულებს ღმრთის მცნებებს არის

წყალობა ღმრთისაგან. გამ. 20, 6; 2 სჯ. 5, 10; 7, 2; ნემ. 1, 5; ფს. 102, 17-18; დან. 9, 4.

კურთხევა ღმრთისაგან. 2 სჯ. 7, 12-14; 11, 27; 15, 4-5; 28, 1-13; 30, 16; იერ. 7, 23.

ცხოვრება საუკუნო. 1 იოან. 2, 17. სასუფეველი ცათა. მათ. 7, 21.

კურთხევა იმისთვის, ვინც ღმრთისაგან იმისთვის, ვინც ღმრთის მიმართ არის

დაპირებანი ღმრთისა იმისთვის, ვინც სასოებს ღმრთის მიმართ არის

წყალობა ღმრთისა. ფს. 31, 10; 32, 22.

ცხოვნება. ფს. 33, 19. 36-40; 114, 5; ეს. 25, 9.

მფლობელობა ქვეყნისა (მიწისა). ფს. 36, 9. 34; ეს. 57, 13.

სიკეთენი გამოუტყმელნი. ფს. 30, 19; ეს. 64, 4; 1 კორ. 2, 9.

სიხარული ღმრთის მიმართ. ფს. 5, 11; 32, 21; ეს. 25, 9.

სიყვარული ღმრთისა. ფს. 146, 11. მფარველობა ღმრთისა. ფს. 32, 18-20; 114, 4-5; იგავ. 30, 5; ნაუმ. 1, 7.

გამოხსნა ბოროტთაგან. 1 ნემტ. 5, 20; ფს. 21, 4-5; 36, 40; იერ. 39, 17-18; 2 კორ. 1, 10.

შეურცხვენლობა. ფს. 21, 5; 24, 2; ეს. 49, 23; ფილიპ. 1, 20.

დაპირებანი ღმრთისა ხამართლიანთათვის არის

ბედნიერება და ცხოვრება საუკუნო. ფს. 14, 1-2; იგავ. 21, 21; ეს. 33, 15-16; იერ. 7, 5-7; ეზეკ. 18, 5-9.

დაპირებანი ღმრთისა მოწყალეთათვის არის

მოწყალეობა ღმრთისა. ფს. 17, 25; მათ. 5, 7; იაკ. 2, 13.

წყალობა ღმრთისა. იგავ. 3, 3-4.

კურთხევა ღმრთისა. 2 სჯ. 24, 12-13; იგავ. 19, 17.

მფარველობა და გამოხსნა. ფს. 40, 1-3. ცხოვრება, შეწყალება და დიდება. იგავ. 21, 21.

დაპირებანი ღმრთისა იმისთვის, ვინც მიუტყეებს შეცოდებებს არის ცოდვათა მიტყეება ღმრთისაგან. მათ. 6, 14; მარკ. 11, 25; ლუკ. 6, 37.

დაპირებანი ღმრთისა იმისთვის, ვინც კეთილი და ქველმოქმედა არის

კურთხევა ღმრთისა. 2 სჯ. 15, 10; იგავ. 19, 17; 22, 9; ფს. 111, 9; 2 კორ. 9, 9; ეს. 58, 7-11; მათ. 6, 4; ლუკ. 6, 35.

კეთილდღეობა. იგავ. 11, 24-25; 28, 27; 2 კორ. 9, 6-8.

დაპირებანი ღმრთისა შემბრალეთათვის არის

კურთხევა ღმრთისა. ფს. 36, 26; 111, 9; იგავ. 14, 21; 19, 17.

დაპირებანი ღმრთისა მშვიდთათვის არის

მაღლი ღმრთისაგან. იგავ. 3, 34; იაკ. 4, 6; 1 პეტ. 5, 5.

გამოხსნა ღმრთის მიერ. იობ. 22, 29; ფს. 33, 18; 148, 6.

ამაღლება ღმრთის მიერ. იაკ. 4, 10; 1 პეტ. 5, 6.

ზეცათა სასუფეველი. მათ. 5, 3-6; 18, 4; ლუკ. 18, 16.

დიდება. იგავ. 15, 33; 18, 12; 29, 33.

დაპირებანი ღმრთისა თავის უარყოფელთათვის არის

ცხოვრება საუკუნო. მათ. 19, 28-29; მარკ. 10, 21. 29-30; ლუკ. 18, 29-30; რომ. 8, 13.

დაპირებანი ღმრთისა მოქცეულთა და მომნანიებულთათვის არის მოწყალება. 2 ნემტ. 30, 9; იგავ. 28, 13; ეს. 55, 7; იოველ. 2, 13.

მიტყეება ცოდვათა. 2 ნემტ. 7, 14; ეს. 1, 16-18; 55, 7; იერ. 36, 3; ეზეკ. 18, 21-22; 33, 14-16.

ღმრთის წყალობა. ზაქ. 1, 3; მალ. 3, 7.

მაღლი სულისა წმიდისა. იგავ. 1, 23; საქმე. 2, 38.

საუკუნო ცხოვრება. ფს. 36, 27. სიცოცხლე და უკვდავება ეზეკ. 18, 21-28; 33, 19.

სასჯელისაგან გადარჩენა. იერ. 3, 12; 18, 8; 26, 3-13.

დაპირებანი ღმრთის მაძიებელთათვის არის

პოვნა ღმრთისა. 2 სჯ. 4, 29; 1 ნემტ. 28, 29; იგავ. 8, 17; იერ. 29, 13. წყალობა ღმრთისა. გოდ. 3, 25; ებრ. 11, 6. ცხოვრება საუკუნო. ფს. 21, 26; 68, 32; ამოს. 5, 4-6.

დაპირებანი ღმრთისა ღმრთის მავედრებელთათვის არის

შესმენა ფს. 90, 15; ეს. 30, 19; იერ. 29, 12; 33, 3; ზაქ. 73, 9; მათ. 7, 7-11; 21, 22; მარკ. 11, 24; ლუკ. 11, 9-13; იოან. 14, 13-14; 16, 23-24.

წყალობა და სიკეთე ღმრთისა. ეზრა. 8, 22; ფს. 85, 4.

გადარჩენა, ხსნა. იოველ. 2, 32; საქმე. 2, 21; რომ. 10, 13.

დაპირებანი ღმრთისა ბოლომდე ერთგულთათვის არის

გადარჩენა, ხსნა. მათ. 10, 22; 24, 13; მარკ. 13, 13.

ცხოვრება და სიკეთე საუკუნო. რომ. 2, 7; გამოცხ. 3, 11-12.

გვირგვინი სიმაღლისა და სიცოცხლისა. 2 ტიმ. 4, 7-8; გამოცხ. 2, 10.

მორწმუნენი

არიან შვილნი ღმრთის დაპირებათა. რომ. 9, 8; გალ. 4, 28.

არიან მემკვიდრენი ღ.ღ. გალ. 3, 29; ებრ. 6, 17; 11, 9.

„ხოლო აღთქმასა მას ღუთისასა არა შეორგულდა ურწმუნოებითა, არამედ განძლიერდა სარწმუნოებითა“. რომ. 4, 20.

მათ აქვთ გულ-საესება ღმრთის დაპირებისა. რომ. 4, 21; ებრ. 11, 11.

მოუღიან შესრულებას ღმრთის დაპირებისა. მარკ. 15, 43; ლუკ. 2, 25; რომ. 8, 24-25; 1 პეტ. 1, 13; 2 პეტ. 3, 13.

ლოცვით გამოითხოვენ ღმრთის დაპირებათა შესრულებას. დაბ. 32, 9-12; გამ. 32, 13; 2 მეფ. 7, 27-29; 3 მეფ. 8, 25-26; 1 ნეშტ. 17, 23-26.

წარმართნიც თანაზიარნი არიან ღ.ღ. ეფეს. 3, 6.

მოუქცეველი ცოდვილნი უცხონი არიან ღმრთის დაპირებათათვის. ეფეს. 2, 12.

*

მეკიცხვეარნი დასცინიან ღმრთის დაპირებებს. 2 პეტ. 3, 3-4.

გაფრთხილდით, რომ არ წაგერთვათ დაპირებანი ღმრთისა. ებრ. 4, 1.

აღიარება იესო ქრისტისი

სულიწმიდის მოქმედება საჭიროა იესო ქრისტეს აღიარებისათვის. 1 კორ. 12, 3; 1 იოან. 4, 2.

აღიარება იესო ქრისტესი მოწმობს

რომ იესო ქრისტეს მაღიარებელს აქვს სული ღმრთისა. 1 იოან. 2, 23; 4, 2-3.

ღმერთთან ერთობას. 1 იოან. 2, 23; 4, 15.

*

ა. ი. ქ. უნდა ხდებოდეს რწმენით. რომ. 10, 9.

ა. ი. ქ. საჭიროა ჩვენი ცხოვრებისათვის. რომ. 10, 9-10.

შიში ხელს უშლის იესო ქრისტეს აღიარებას. იოან. 7, 13; 9, 22; 12, 42; 19, 38.

მორწმუნეთ არ ეშენიათ იესო ქრისტეს აღიარებისა. ებრ. 13, 13-15.

ქრისტე აღიარებს წინაშე ღმრთისა იმას, ვინც აღიარებს მას წინაშე კაცთა. მათ. 10, 32; ლუკ. 12, 8.

მაგალითები: პეტრე მოციქული. მათ. 16, 16; მარკ. 8, 29; ლუკ. 9, 20; იოან. 6, 68-69; საქმე. 2, 22-36; 4, 8-12; იოანე ნათლისმცემელი. იოან. 1, 34; იოანე მოციქული. გამოცხ. 1, 9; ნათანაელი. იოან. 1, 49; ბრმადღაბადებული. იოან. 9, 25-33; მართა. იოან. 11, 27; პეტრე და მოციქულები. საქმე. 5, 28-32; პავლე. საქმე. 9, 29; 23, 11; 26, 23; სტეფანე. საქმე. 7, 52; ეთიოპელი (პინდო) საჭურისი. საქმე. 8, 37; ტიმოთე. 1 ტიმ. 6, 12; პერლამის კელესია. გამოცხ. 2, 12-13; მოწამენი. გამოცხ. 20, 4.

მაგალითები იმათი, რომელთაც ეშინოდათ აღიარება იესო ქრისტესი: ებრაელთა მთავართაგანნი. იოან. 12, 42; იოსებ არიმათიელი. იოან. 19, 38; ნიკოდემოსი. იოან. 19, 39.

აღიარება ცოდვათა

ღმერთი მოითხოვს ცოდვათა აღიარებას. ლევიტ. 5, 5; 26, 40; რიცხ. 5, 6-7; იერ. 3, 13; 14, 17-20; ოს. 5, 15.

ღმერთი ყურად იღებს ც.ა. იობ. 33, 26-28; დან. 9, 20-23; ფს. 31, 5.

შეგონება (რჩევა) ცოდვათა აღიარებისათვის. ეზრა. 10, 11; იერ. 3, 13; იაკ. 5, 16.

აღიარება ცოდვათა უნდა იყოს სრული. ფს. 31, 5; 50, 3; 105, 6; ეს. 59, 12-13; იერ. 3, 25.

ა. ც. უნდა მოხდეს წინაშე ღმრთისა. ეზრა. 9, 6; ნემ. 1, 6; დან. 9, 8; ფს. 31, 5; 50, 4.

ცოდვათა აღიარებას თან ახლავს

თავმდაბლობა. ეზრა. 9, 6; 64, 5-6; იერ. 3, 25; 14, 20; დან. 9, 7-8.

ლოცვა შენდობისათვის. 2 მეფ. 24, 10; 3 მეფ. 8, 47; 1 ნემტ. 21, 8; 2 ნემტ. 6, 37; ფს. 24, 11; 50, 1; იერ. 14, 7; დან. 9, 16; მათ. 6, 14; 18, 19.

სინანული და მოქცევა. 3 მეფ. 8, 47-48; 2 ნემტ. 6, 37-38; იგავ. 28, 13; ეზრა. 9, 6-14.

გულითადი მწუხარება. ფს. 37, 17-18; იერ. 3, 21; გოდ. 1, 20.

მიტევება (შენდობა) ცოდვისა. იგავ. 28, 13; 1 იოან. 1, 9.

დაკმაყოფილება შენაწირით ცოდვისათვის. რიცხ. 5, 6-7.

დამორჩილება სასჯელისადმი. ლევიტ. 26, 41; მსაჯ. 10, 15; ნემ. 9, 33; ფს. 50, 4; დან. 9, 14; მიქ. 7, 9.

ნათლისღება სინანულის შემდეგ. მათ. 3, 6; მარკ. 1, 5.

ა. ც. მიტევების (პატიების) თანხლებით. 2 მეფ. 12, 13; ფს. 31, 5; იგავ. 28, 13; 1 იოან. 1, 9.

დაპირება შენდობისა ცოდვათა აღიარებით. ლევიტ. 26, 40-42; ფს. 31, 5; იგავ. 28, 13; 1 იოან. 1, 9.

*

სხვა და სხვა ა. ც. ფს. 105, 6; იერ. 3, 25; 8, 14; 14, 7, 20; გოდ. 5, 16; დან. 9, 5-9; მიქ. 7, 9.

ა. ც. დამოწმებული მაგალითებით: უძლები შვილი. ლუკ. 15, 21; მეზვერე. ლუკ. 18, 13.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: აარონი. რიცხ. 12, 11; ისრაელი. რიცხ. 21, 7; მსაჯ. 10, 15; 1 მეფ. 7, 6; 12, 19; ნემ. 9, 1-3; გოდ. 3, 42; 5, 16; აქარი. ისუ ნავ. 7, 20; საული. 1 მეფ. 15, 24; დაეთი. 2 მეფ. 12, 13; 24, 10, 17; 1 ნემტ. 21, 8-17; ფს. 31, 5; 50, 1-5; 68, 5; ეზრა. ეზრა. 9, 6-15; ნემია. ნემ. 1, 5-7; ლევიტელნი. ნემ. 9, 4. 33-34; იობი. იობ. 7, 20; ესაია. ეს. 6, 5; დანიელი. დან. 9, 5-15; იერუსალიმის მცხოვრებნი. მარკ. 1, 5; პეტრე. ლუკ. 5, 8; მონანული აუზაყი. ლუკ. 23, 41; ეფესელნი. საქმე. 19, 18; პავლე. საქმე. 22, 19-20; გალატ. 1, 13; 1 ტიმ. 1, 13-15.

აღმსტობა

(იხ. ადრე ადგომა)

აღნაღბინები

(სარგებელი, პროცენტი)

ფულის გასესხება სარგებლით (მეკანშეობა). ლევიტ. 25, 37.

უკანონო აღნაღბინები ისჯუბოდა მისი წართმევით ღარიბთა სასარგებლოდ. იგავ. 28, 8.

უკანონო ა. დაწყველილია. იერ. 15, 10. ისრაელთ ეკრძალებოდათ აღნაღბინების აღება მოძმეთაგან. 2 სჯ. 23, 19.

განსაკუთრებით მკაცრად იკრძა-
ლებოდა აღნადგინების აღება ღარი-
ბებისაგან. გამ. 22, 25; ლევიტ. 25,
25-37.

ისრაელნი ხშირად იღებდნენ აღ-
ნადგინებს. ნემ. 5, 6-7; ეზეკ. 22, 12.

ისრაელთ მოუწოდებენ მიღებული
აღნადგინების უკან დაბრუნებას. ნემ.
5, 9-13.

ა. აღება ნებადართულია უცხო-
ელთაგან. 2 სჯ. 23, 20.

ჭეშმარიტი ისრაელნი არასდროს
არ იღებდნენ აღნადგინებს მოძმე-
თაგან. ფს. 14, 5; ეზეკ. 18, 8-9.

უკანანო აღნადგინების ამლები სა-
მართალში ეძლეოდა. ეს. 24, 1-2; ეზეკ.
18, 13.

*

ღმრთის ნიჭის შესახებ. მათ. 25,
27; ლუკ. 19, 23.

აღწერები, წარმოშობა, განახლება

ამ ბიბლიურ ცნებას საფუძვლად
უდევს ის ადგილი სახარებიდან (იოან.
3, 3-8), სადაც იესო ეუბნება ნიკო-
დემოსს: „უკეთუ ვინმე არა იშვას მეო-
რედ, ვერ ხელეწიფების ხილვად
სასუფეველი ღმრთისაი“. ამასთან უფ-
ალი იყენებს სიტყვას, რომელიც
ნიშნავს ღმრთისაგან დაბადებულსაც
და ახლად დაბადებულსაც. დაბადე-
ბული ღმრთისაგან ცხოვრობს სხვა,
ბუნებრივი ცხოვრებისაგან განს-
ხვავებული ცხერებით („შობილი იგი
ხორცთაგან ხორცი არს, და შობილი
იგი სულისაგან სული არს“). ამგვარად,
ამ ახალ ცხოვრებას ქმნის სული
ღმრთისა, ღმრთის სიტყვის მეშვეო-

ბით, იმ ადამიანში, ვინც მიდის იესო
მაცხოვრის რწმენის გზით. 1 პეტ. 1,
23; იოან. 1, 13; იაკ. 1, 18; 3, 16. ეს
სასწაულებრივი პროცესი, იღუმალი,
როგორც ყოველგვარი შემოქმედება
ღმრთისა, მსგავსია ქარისა, რომელიც
თუშტალა უხილაეია, მაგრამ თავისი
ქმედების გამომაველინებელია. იოან.
3, 8. იესოს სიტყვებიდან (იოან. 3, 5)
დაბადების თაობაზე „წყლისაგან და
სულისა“ შეიძლება დავასკვნათ, რომ
ნათლობასა და აღორძინებას შორის
არის კავშირი. საქმე. 2, 38; ტიტ. 3, 5.

აღორძინების შედეგია

დაწყება ახალი შინაგანი ცხოვრე-
ბისა. 1 პეტ. 2, 2; 2 კორ. 5, 17; 1 იოან.
2, 29.

რწმენა, სიყვარული, სასოება. 1
იოან. 5, 1; 4, 7; 1 პეტ. 1, 3.

*

აღორძინებულს შესწევს უნარი
დაძლიოს ამქვეყნიური ცდუნებანი და
გაიმარჯვოს ცოდვებზე. 1 იოან. 5,
4-18.

სხვა გაგებით — მთელი სამყაროს
გარდასახვის გაგებით — ქრისტეს
მეორედ მოსვლისას აღორძინების ანუ
მეორედ დაბადების შესახებ ნათქვამია.
მათ. 19, 28.

ცოდვილ, ადამიანისათვის საჭი-
როა აღორძინება. იოან. 3, 6-7; რომ.
8, 7-8; ეფეს. 2, 1-5; კოლას. 2, 13.

აღორძინების გარეშე ვერავინ
იხილავს ღმრთის სასუფეველს. მათ.
18, 3; იოან. 3, 35.

აღორძინება აღთქმულია ღმრთი-
საგან. იერ. 31, 33; 32, 39-40; ეზეკ. 11,
19; 36, 26; სოფ. 3, 9.

აღორძინება ხდება

ღმრთის მიერ. ეზეკ. 36, 26; იოან. 1, 13; იაკ. 1, 18; 1 პეტ. 1, 3; 2 კორ. 5, 17-18; ეფეს. 2, 5.

ქრისტეს მიერ. 1 იოან. 2, 29.

სულიწმიდის მიერ. იოან. 3, 6-8; ტიტ. 3, 5.

*

ბუნებრივი წახდენა ადამიანისა, მომკვდარისა თავის ცოდვებში, საჭიროდ ხდის განახლებას. იოან. 3, 6; რომ. 7, 18; 8, 7-8; ეფეს. 2, 1-3; კოლას. 2, 1-3.

„უკეთუ ვინმე არა იშვეს მეორედ, ვერ იხილავს სასუფეველსა ღმრთისა-სა“. იოან. 3, 3-5; მათ. 18, 3.

განახლება აღთქმულია ღმრთის მიერ. იერ. 31, 33; 32, 39-40; ეზეკ. 11, 19; 36, 26; სოფ. 3, 9.

აღორძინება სრულდება

ღმრთის სიტყვის საშუალებით. იაკ. 1, 18; 1 პეტ. 1, 23;

სახარების დახმარებით. 1 კორ. 4, 15; ფილიმ. 1, 10.

ღმრთის ნებით. იოან. 1, 13; იაკ. 1, 18.

ღმრთის სახიერებით, სიკეთით. ტიტ. 3, 5; 1 პეტ. 1, 3.

ღმრთის ღიდებისათვის. ეს. 43, 7.

აღორძინება აღწერილია როგორც

ახალი დაბადება. 2 კორ. 5, 19; გალ. 6, 15; ეფეს. 2, 10.

მოწოდება ბნელისაგან საკვირველნათელში. 1 პეტ. 2, 9; 2 კორ. 4, 6; ეფეს. 5, 8.

სულიერი აღდგომა ცოდვილი სიკვდილისაგან. იოან. 5, 25; რომ. 6,

4-8. 11-13; ეფეს. 2, 5-6; 5, 14; კოლას. 2, 12-13; 3, 1.

ახალი ცხოვრება. რომ. 6, 4.

ახალი გული. ეზეკ. 11, 19; 18, 31; 36, 26.

ახალი სული. ეზეკ. 11, 19; 18, 31; 36, 26; რომ. 7, 6; 12, 2; ეფეს. 4, 23.

განმარცხა ძველისა კაცისა და შემოსა ახლისა. რომ. 6, 6; ეფეს. 4, 22-24; კოლას. 3, 9-10.

სიკვდილი ცოდვისათვის და ცხოვრება სიმართლისათვის. რომ. 6, 13; 1 პეტ. 2, 24.

განახლება სულითა, და შემოსვა ახალისა კაცისა, ღმრთის მიერ დაბადებულისა, სიმართლითა და ჭეშმარიტების სიწმიდით. ეფეს. 4, 23-24; კოლას. 3, 10.

საღმრთო ბუნების თანაზიარად გახდომა. 2 პეტ. 1, 4.

ღმრთისგან შობა. იოან. 1, 13; რომ. 8, 14-16; 1 იოან. 3, 9; 4, 7; 5, 1. 18-19.

სულისგან შობა. იოან. 3, 6; რომ. 8, 15; ტიტ. 3, 5.

ქმნილება იესო ქრისტეს მიერ კეთილ საქმეთათვის. ეფეს. 2, 10; 2 კორ. 5, 17; ტიტ. 2, 14.

ქრისტეს მიერ გაცოცხლება. რომ. 6, 11; ეფეს. 2, 5; კოლას. 2, 13.

გამონახტვა ქრისტესი ჩვესში. გალ. 4, 19.

ქრისტესთან დაფარული ჩვენი ცხოვრება ღმრთის მიმართ. კოლას. 3, 3.

შინაგანი კაცი. რომ. 7, 22; 2 კორ. 4, 16.

წინადცვეთილება გულისა. 2 სჯ. 10, 16; 30, 6; იერ. 4, 4; რომ. 2, 29; კოლას. 2, 11.

ბანა მეორედ შობისა, განახლება სულიწმიდით. ტიტ. 3, 5.

ალორძინება ქმნის

ქრისტეს მსგავსებას. რომ. 8, 30; კოლას. 3, 10-13.

ღმრთის მსგავსებას. ეფეს. 4, 24-32; კოლას. 3, 10.

ღმრთის ცნობას. იერ. 24, 7; 31, 33-34; ებრ. 8, 10-11; კოლას. 3, 10; 1 იოან. 4, 7.

მცნებების აღსრულებას. იერ. 31, 33; ებრ. 8, 10; ეზეკ. 11, 19-20; 36, 26-27; რომ. 12, 2.

ცოდვების სიძულვილს და მათ დატოვებას. ეზეკ. 18, 31; რომ. 6, 4-6. 12-14; ეფეს. 4, 23-31; კოლას. 2, 11; 3, 1-10; 1 იოან. 3, 9; 5, 18.

ღმრთის მიმართ სიყვარულს. 2 სჯ. 30, 6; 1 იოან. 5, 1.

სიმართლეს და სიწმინდეს. 1 იოან. 2, 29; ეფეს. 2, 10; 4, 24; კოლას. 3, 10-14; 2 პეტ. 1, 4-7.

ძმურ სიყვარულს. კოლას. 3, 10-14; 2 პეტ. 1, 4-7; 1 იოან. 4, 7; 5, 1.

მისწრაფებას ზეციურისადმი. კოლას. 3, 1-2; რომ. 8, 5.

ძლევას ქვეყანაზე. 1 იოან. 5, 4; 2 პეტ. 1, 4; ცოდვის ძლევას 1 იოან. 3, 9; 5, 10.

*

ალორძინება ცხადი იქნება ქრისტეს მიმართ სარწმუნოებით. იოან. 1, 12; 1 იოან. 5, 1.

ყველა მორწმუნე შობილია ხელმეორედ. იოან. 1, 12-13; 1 პეტ. 1, 23; 2, 2; 1 იოან. 5, 1.

განახლება სრულდება საიდუმლოდ. იოან. 3, 8.

განახლება არის დასაწყისი სულიერი ცხოვრებისა. რომ. 6, 4-11; ეფეს. 2, 5-10.

განახლება შეერთებულია ღმრთის შეილად გახდომასთან. ებ. 43, 6-7; ეზეკ. 11, 19-20; 36, 26-28; იოან. 1, 12-13.

აზნება

ადამიანის მოქმედებათა მიმსგავსება სულიწმინდის სულზე ზემოქმედებასთან.

შენობა, რომელზედაც ლაპარაკია აქ, არის ტაძარი ღმრთისა სულში. ქრისტე თვით არის ტაძარი ღმრთისა. იოან. 2, 19. სწორედ ამიტომ ყოველი ქრისტიანი უნდა იყოს, ან უნდა გახდეს, ტაძარი ღმრთისა. 1 კორ. 3, 16; 6, 19; თუდ. 20. ყოველივე ამათგან ძლიერდება სახლი ღმრთისა - ეკლესია. ეფეს. 2, 20; 4, 12; 1 პეტ. 2, 5.

როგორ ხდება შენება

მშენებელი არის ღმერთი მას ეხმარებიან მოციქულები. საქმე. 20, 32; 1 კორ. 3, 9-10; მათ. 16, 18; ეფეს. 4, 11.

საფუძველი - იესო დამისი სიტყვა. 1 პეტ. 2, 4; მათ. 7, 24; 21, 42; 1 კორ. 3, 11; ეფეს. 2, 20.

მთავარია შენობა იყოს უნაკლო. 1 კორ. 3, 12; 14, 3; რომ. 14, 19; 15, 3.

აშენება არის მიზანი

ღმრთისმსახურების საქმისა. ეფეს. 4, 11-12.

სულიერი ნიჭისა. 1 კორ. 14, 3-5. 12.

ღმრთისმსახურთა უფლებებისა. 2 კორ. 10, 8; 13, 10.

ეკლესიის ერთობისა ქრისტეში.
ეფეს. 4, 16.

აშენება ზღება

სჯულის კითხვით. საქმე. 13, 15;
20, 32; კოლას. 4, 16; 1 პეტ. 2, 2.

ფსალმუნებისა და ჰიმნების გალო-
ბით. 1 კორ. 14, 26; ეფეს. 5, 19; კოლას.
3, 16.

სიტყვით. საქმე. 13, 15; ეფეს. 4, 29;
კოლას. 4, 6.

*

ძმური სიყვარულის ნიშანია. 1 კორ.
8, 1; ეფეს. 4, 16.

ყოველივე უნდა ზღებოდეს აშენების
მიზნით. 1 კორ. 10, 23; 14, 26; 2 კორ.
12, 19; ეფეს. 4, 29.

სხვათა სათნოყოფა (მოწონება)
კეთლის აშენებისათვის. რომ. 15, 2; 1
კორ. 10, 23-24.

ურთიერთდარწმუნება აშენებისა-
თვის. რომ. 14, 19; 15, 2; 1 თეს. 5, 11.

მშვიდობა ეკლესიაში ზელს უწყობს
აშენებას. საქმე. 9, 31.

ამაო დაეა ენებს აშენებას. 1 ტიმ. 1,
4; 2 ტიმ. 2, 14.

ბ

ბაბილონი

დასაბამი. დაბ. 10, 8-10.

ეწოდებოდა

ქალღეის მიწა. ეზეკ. 12, 13.
ზღვისპირა უდაბნო. ეს. 21, 1, 9.
ძალი მეფობისა. ეს. 47, 5.

*

მდებარეობს ეფერატის გაღმა. ისუ ნავ. 24, 2-3.

ძველად — მესოპოტამიის ნაწილი. საქმე. 7, 2.

დაფუძნებულია ასურელთა მიერ და შეადგენს მათი იმპერიის ნაწილს. 4 მეფ. 17, 24; ეს. 23, 13.

ირწყვება მდინარეების წყლით. ფს. 136, 1; იერ. 51, 13.

მრავალი ტომი ცხოვრობდა ბაბილონში. დან. 3, 4.

ბაბილონს მართავდნენ მეფეები. 4 მეფ. 20, 12; დან. 5, 1.

როდესაც დარიოსმა შეუერთა ბაბილონი მიდიასა და სპარსეთს, ასოც ოლქად დაყო. დან. 6, 1.

ამ ოლქების მმართველებად დანიშნენ სატრაპები. დან. 2, 48; 6, 1.

ამ დაყოფაში ბაბილონი მთავარი ოლქი იყო. დან. 3, 1.

ბაბილონი ქალაქია. დაბ. 11, 4.
განაგრეო ნაბუქოდონოსორმა. დან. 4, 28.

გარშემორტყმულია გალავნებით. იერ. 51, 58.

ბაბილონს უწოდებდნენ სამეფოთა მშვენიებას. ეს. 13, 19.

ბ. უწოდებდნენ დიდს. დან. 4, 28.

განთქმული იყო

სიძველით. იერ. 5, 15.

სამხედრო ძლიერებით. იერ. 5, 16; 50, 22-23.

სიმდიდრით. იერ. 50, 37; 51, 13.

უბრწყინვალესი ქსოვილებით. ისუ ნავ. 7, 21.

სიბრძნით. ეს. 47, 10; იერ. 50, 35.

ბაბილონის მცხოვრებნი

კერძოთაყვანისმცემლები იყვნენ. იერ. 50, 38; დან. 3, 18.

უყვარდათ ჯადოსნობა. ეს. 47, 9, 12-13.

იყვნენ წამბილწველნი. დან. 5, 1-3.

იყვნენ ბოროტნი. ეს. 47, 10.

ბაბილონის ძალაუფლება იყო

ქედმაღალი. ეს. 14, 13-14; იერ. 50, 29, 31-32.

უშიშარი და თავდაჯერებული. ეს. 47, 7-8.

უხეში. ეს. 14, 2-4.

საშინელი და დამანგრეველი. ეს. 14, 17; 47, 6; იერ. 51, 25.

იარაღი ღმრთის რისხვისა. იერ. 51, 7; ეს. 47, 6.

ენები, რომელზედაც ბაბილონში ლაპარაკობდნენ. დან. 1, 4; 2, 4.

მეფე ნაბუქოდონოსორმა

დაიმონა იოაკიმი. 4 მეფ. 24, 1.
თავს დაესხა იერუსალიმს. 4 მეფ.
24, 10-11.

ტყვედ ჩაიგდო იექონია .4.მეფ. 24,
12, 14-16; 2 ნეშტ. 36, 9-10.

გაძარცვა იერუსალიმის ტაძარი.
4 მეფ. 24, 13.

იერუსალიმში დანიშნა მეფედ
თაისი ძე მეთანია და სახელად უწოდა
სედეკია. 4 მეფ. 24, 17.

სედეკია განუდგა ნაბუქოდონო-
სორს. 4 მეფ. 24, 20.

ნაბუქოდონოსორი თავს დაესხა
იერუსალიმს. 4 მეფ. 25, 1-4.

იერუსალიმი დაწვა. 4 მეფ. 25,
9-10.

სედეკია და ერი მისი ტყვედ წაიყვანა
ბაბილონს. 4 მეფ. 25, 7. 11. 18-21; 2
ნეშტ. 36, 20.

გაძარცვა და დაწვა ღმრთის ტაძა-
რი. 4 მეფ. 25, 9, 13-17.

*

ისრაელთ მიეცათ წინადადება,
დამორჩილებოდნენ ბაბილონს და
ეცხოვრათ მათთან მეგობრულად. იერ.
27, 17; 29, 1-7.

მოპყრობა ისრაელთადმი ბაბი-
ლონში. 4 მეფ. 25, 27-30; დან. 1, 3-7.
ისრაელთა მწუხარება ბაბილონში.
ფს. 136, 1-6.

ბაბილონის აღება მიდიელთა მიერ.
დან. 5, 28. 30-31.

ისრაელთა დაბრუნება ბაბილონის
ტყვეობიდან. ეზრა. 1; 2, 1-67.

ბაბილონი ანტიქრისტეს წინასახე.
გამოცხ. 16, 19; 17, 5.

წინასწარმეტყველებანი
ბაბილონის დაპყრობის შესახებ. იერ.

21, 3-10; 27, 2-6; 49, 28-33; ეზეკ. 21,
19-32; 29, 18-20.

ისრაელთა დაბრუნება ბაბილო-
ნიდან. ეს. 14, 1-4; 48, 20; იერ. 29, 10;
50, 4, 8, 19.

ბაბილონის დაქცევა. ეს. 13; 14, 4-
23; 21, 1-9, 47; იერ. 25, 12; 50;

ბაბილონის მთლიანი დანგრევა.
ეს. 13, 19-22; 14, 22-23; იერ. 50, 13-
39; 51, 37.

ბაბა

ყოვლადწმიდა ქალწულმა მარიამ-
მა „შვა ძე იგი მისი პირმშოი და შეჰხ-
ვია იგი სახვეკელითა, და მიაწვინა
იგი ბაგასა, რამეთუ არა იყო მათდა
ადგილ საკანესა მას“. ლუკ. 2, 7.

ბაღაზი, თიკვა

მწვანეთა. მარკ. 6, 39.

მიწისა. გამოცხ. 9, 4.

კელისა. რიცხ. 22, 4.

აღმოცენდება მიწიდან. 2 მეფ.
23, 4.

შექმნილია ღმერთისაგან. დაბ. 1,
11-12.

ღმერთი — მომცემი ბაღაზეულისა.
2 სჯ. 11, 14-15.

ღმერთი ზრდის ბაღაზს. ფს. 103,
14; 146, 8.

ღმერთი ამშვენებებს ბაღაზს. მათ.
6, 30.

იზრდება სახლის სახურავზე. ფს.
128, 6.

ბაღაზს გამოაცოცხლებს წვიმა და
კვარი. 2 სჯ. 32, 2. იგავ. 19, 12.

საქონლის საკვებია. იერ. 50, 11.

თონეს ახურებენ თივით. მათ.
6, 30.

მას ანადგურებს

მკალი (კალია). გამოცხ. 9, 3-4.
სეტყვა და ელვა. გამოცხ. 8, 7.
წყალდიდობა. 3 მეფ. 18, 5.

*

უბალახობა დიდი უბედურებაა. ეს. 15, 5-6.

მისი უკმარობით საქონელი იტანჯება. იერ. 14, 5-6.

სიმბოლოა

სიცოცხლის ხანმოკლეობისა და გაუტანლობისა. ფს. 89, 5-6; 102, 15. ეს. 40, 6-7; 1 პეტ. 1, 24.

უკეთურთა სიმდიდრისა. ფს. 91, 7. უკეთურთა. 4 მეფ. 19, 26. ფს. 128, 6; ეს. 37, 27.

ბანერბუს

ძენი ქუხილისანი. ასე უწოდა მაცხოვარმა ზებედეს შვილებს, იაკობსა და იოანეს, რომლებიც იყვნენ 12 მოციქულთაგანი. მარკ. 3, 17.

ბარაბა

ავაზაკი. ჰურიანი მოითხოვენ, რომ პილატემ გაათავისუფლოს იგი ქრისტეს მაგიერ. მათ. 27, 16-17, 20-21; მარკ. 15, 7-11; ლუკ. 23, 18-19; იოან. 18, 39-40.

ბაღი, მტილი

უმეტესად მდინარეთა ნაპირებზეა გაშენებული. რიცხ. 24, 6.

ხალმართო წერილში მოხსენიებული ბაღები

ბოსტნეულისა. 3 მეფ. 21, 2.
ნაყოფიერ ხეთა. ეკლ. 2, 5-6.

სურნელოვან ყვავილთა. ქება. 6, 1-2.

„მტილი დახშული“. ქება. 4, 12.

*

ირწყვება ნაკადულებით. ქება. 4, 15. ბაღებში გაშლილია კარვები. ეს. 1, 8.

ბ. ხშირად იმართება ღზინი. ქება. 5, 1.

ბაღი ძირითადად დასვენების ადგილია. იოან. 18, 1.

ბაღებს ხშირად მიცვალებულთა დასამარხავად იყენებდნენ. 4 მეფ. 21, 18, 26; იოან. 19, 41.

ბ. ხშირად იყენებდნენ კერპთთაყვანისცემისათვის. ეს. 1, 29;

ბაღის გაჩანაგება სასჯელია. ამოს. 4, 9.

ბაბილონში ისრაელთ უნდა გაეშენებინათ ბაღები. იერ. 29, 5, 28.

ედემის ბაღი ღმერთმა გააშენა. დაბ. 2, 8.

ბაღი უფლისა. დაბ. 13, 10; ეზეკ. 28, 13.

ედემის ბაღის ყველა ხის ნაყოფი იჭმება. დაბ. 2, 9.

ედემის ბაღს რწყავდა მდინარე. დაბ. 2, 10-14.

ღმერთმა ადამიანი ედემის ბაღში იმიტომ დაასახლა, რომ მას დაემუშავებინა და დაეცვა იგი. დაბ. 2, 8-15.

ცოდვით დაცემის შემდეგ ადამიანი ღმერთმა გამოაძევა სამოთხიდან. დაბ. 3, 23-24.

ქანანის მიწა სამოთხეს ჰგავდა. დაბ. 13, 10; იოველ. 2, 3.

ებრაელთა მომაველი სამეფო ედემთანაა შედარებული. ეს. 51, 3; ეზეკ. 36, 35.

ბალი არის ეკლესიის წინასახე. ქება. 4, 12; 5, 1; 6, 1, 10-12. ეს. 58, 11; იერ. 31, 12;

კედრონის წყაროს გაღმა, სადაც შეიპყრეს იესო ქრისტე, იყო ბალი (მტილი). იოან. 18, 1.

ქრისტეს ჯვარცმის ადგილას იყო ბალი (მტილი). იოან. 19, 41.

ბაღნიარაბა მორფოზუნათა

არ არის ამა ქვეყნის სიამოვნებებში

რომლის სიკეთენიც ვერ აკმაყოფილებენ სულს. ეკლ. 5, 9-11; 6, 7; ლუკ. 12, 15.

რომლის სიამოვნება-განცხრომანი ყოველთვის შეერთებული არის მწუხარებასთან. იგავ. 14, 13; ეკლ. 2, 1-17; 5, 12.

რომლის სიკეთენი განიხრწნებიან. მათ. 6, 19; ლუკ. 12, 33-34; 1 იოან. 2, 15-17.

მორწმუნეთა ბედნიერება არის

მხოლოდ ღმერთში. ფს. 42, 4; 72, 25.

ქრისტეში. ფილიპ. 3, 8; 1 პეტ. 1, 8.

სიბრძნეში. იგავ. 3, 13-18.

ღმრთის შიშში. ფს. 127, 1.

მორწმუნეთა გამართლებასა და მათ ცოდვათა მიტევებაში. ფს. 31, 1-2; რომ. 4, 6-8.

მათ შერიგებაში ღმერთთან იესო ქრისტეს მიერ. რომ. 5, 11; 2 კორ. 5, 18; კოლას. 1, 21-22.

ღმრთისადმი მათ მშვიდობაში იესო ქრისტეს მიერ. რომ. 5, 1.

მათ მშვიდობაში ქრისტესთან ყოფნით. იოან. 16, 33.

მათ სიხარულში ღმრთის მიმართ. ფს. 34, 9; 63, 10; 88, 16; 96, 12; 149, 2; ეს. 61, 10; ამბაკ. 3, 18; ლუკ. 1, 47.

მათ სიხარულში ქრისტეს მიმართ. იოან. 15, 11.

მშვიდობასა და სიხარულში სულიწმიდით. რომ. 14, 17; 15, 13; გალ. 5, 22.

ერთობაში წმიდათა თანა. ფს. 15, 3; 132, 1.

წმიდა სინდისში ღმრთისა და კაცთა წინაშე. საქმე. 23, 1; 24, 16; რომ. 14, 22; 2 კორ. 1, 12; ებრ. 13, 18; 1 პეტ. 3, 16;

სასოებაში ღმრთის მიმართ. ფს. 33, 8; 39, 4; 61, 5; 83, 12; 145, 5; იგავ. 16, 20; ეს. 30, 18; იერ. 17, 7; ფილიპ. 4, 6-7.

მათ უშიშრად ყოფნაში ღმრთის მფარველობის ქვეშ. ფს. 3, 5; 4, 8; 55, 9; 70, 5; 124, 1; იგავ. 3, 24-26; ეს. 26, 12; 1 პეტ. 5, 7.

მათ სიხარულში ღმრთის მფარველობის ქვეშ ყოფნით. ფს. 20, 1; 27, 7; 32, 1; 62, 7.

აღამიანური ბოროტების შიშისაგან განთავისუფლებაში. ფს. 3, 6; 26, 1-3; 55, 4-10; 117, 6; ეს. 12, 2; ებრ. 13, 6.

ღმრთის მიმართ მათ სასოებაში საშიშროების დროს. ფს. 45, 1-3; 90, 2-9; 2 კორ. 1, 9.

აღთქმაში, რომ ღმერთი იქნება მათთან განსაცდელში ყოფნის დროს. დაბ. 28, 15, 20, 21. ფს. 90, 15; 120, 7-8. ეს. 41, 10; 43, 2-5. ებრ. 13, 5.

ნუგეშისცემაში ღმრთისაგან. 2 კორ. 1, 4; 7, 6; 2 თეს. 2, 16-17.

სიხარულში თვით ღვენასა და უბედურებაში ყოფნის დროს. მათ. 5, 11-12; ლუკ. 6, 22-23; საქმე. 5, 41; 2 კორ. 6, 10; 7, 4; ფილიპ. 2, 17; კოლას. 1, 24; ებრ. 10, 34; იაკ. 1, 2; 1 პეტ. 1, 6.

სიხარულსა და მადლობაში დროებითი სიკეთისათვის. 2 ნეშტ. 7, 10; იოველ. 2, 23; საქმე. 14, 17.

რწმენაში, რომ ღმერთი უშველის მათ ყოველგვარ გაჭირებაში. ფს. 22, 1, 4; 37, 22; 120, 7-8. ებრ. 13, 5; 2 ტიმ. 1, 12; 4, 18; 1 პეტ. 1, 5.

კმაყოფილებაში ცხოვრების ყოველი მდგომარეობის დროს. ფილიპ. 4, 11-12; 1 ტიმ. 6, 8; ებრ. 13, 5.

ღმრთის ნებისადმი სრულ დამორჩილებაში. 2 მეფ. 15, 26; იობ. 1, 21; ფს. 38, 7-9; მათ. 6, 10; ლუკ. 11, 2; საქმე. 21, 14.

რწმენაში, რომ „ღმრთისმოყვარეს ყოველივე განემარჯვების კეთილად“. რომ. 8, 28; 2 კორ. 4, 15-17.

რწმენაში, რომ ახლანდელი ტანჯვანი ვერ შეედრებიან საიქიო დიდებას. რომ. 8, 18; 2 კორ. 4, 15-18.

საიქიო ნეტარი ცხოვრების რწმენაში. 1 ტიმ. 4, 8; ტიტ. 1, 2; 3, 7; იოან. 5, 13.

ხსნისა და საუკუნო დიდების მიღების იმედში. ფს. 72, 24; ეს. 12, 2-3; რომ. 5, 2; 8, 18; 2 კორ. 4, 17; 2 ტიმ. 4, 18; 1 პეტ. 1, 5-6.

საუკუნო ნეტარების რწმენაში. იობ. 19, 25-27. ფს. 15, 11; 16, 15; 40, 12; 60, 7; 72, 23-24; ეს. 35, 10; საქმე. 2, 28; 1 კორ. 13, 12; გამოცხ. 7, 16-17; 21, 4.

სიკეთისა და ზეციური სამკვიდრების დაპირებაში. 2 კორ. 5, 1; კოლას. 1, 5; 3, 24; ებრ. 9, 15; 10, 34; 11, 16; 1 პეტ. 1, 3-4.

იმის რწმენაში, რომ მუდამ არიან იესო ქრისტესთან. იოან. 12, 26; 14, 3; 17, 24; 1 თეს. 4, 17-18.

ღმერთის მათთან ყოფნით მუდმივი ნეტარების რწმენაში. იობ. 19, 25-27;

ფს. 15, 11; 16, 15; 40, 12; 60, 7; 72, 23-24; საქმე. 2, 28; 1 კრ. 13, 12.

სიკედლის შიშისაგან განთავისუფლებაში. ფს. 23, 4; 1 კორ. 15, 55-57; ებრ. 2, 15.

რწმენაში, რომ ვერაფერი განაშორებთ ღმრთის სიყვარულისაგან. რომ. 8, 38-39;

მათ მშვიდ სიკედილში. დაბ. 15, 15; 4 მეფ. 22, 20; 2 ნეშტ. 34, 28; ფს. 36, 37; ეს. 57, 2; ლუკ. 2, 29.

მათ სიკედილში უფლის მიერ. რომ. 14, 8; გამოცხ. 14, 13.

*

ბედნიერება მორწმუნეთა უფრო დიდია, ვიდრე ის, რასაც იძლევიან ამქვეყნიური სიკეთენი. ფს. 4, 7-8.

მორწმუნენი უარყოფენ ამქვეყნიურ ბედნიერებას. ფს. 4, 7; 140, 4; ებრ. 11, 25-26.

ბედნიერება მორწმუნეთა არის მშვიდობა, მოცემული ქრისტესგან, რომლის მოცემაც ქვეყანას არ შეუძლია. იოან. 14, 27.

ბ. მ. არის გამოუთქმელი და ყოველად დიდებული სიხარული. 1 პეტ. 1, 8; ფილიპ. 4, 4.

ბ. მ. დიდია და ხანგრძლივი. ფს. 5, 11; 118, 165.

ბ. მ. აძლევს და აღავსებს სულს. ფს. 35, 8-9; 62, 5-6; 64, 4-5.

„უკეთუ ამას ხოლო ცხოვრებასა ვართ მოსაე ქრისტესა, უსაწყალობელეს ყოველთა კაცთასა ვართ“. 1 კორ. 15, 19. - „ღმრთისმსახურებაი ყოვლითავე სარგებელ არს, რამეთუ აღთქმაი აქვს ცხოვრებისა აწინდელისა და მერმისისაი“. 1 ტიმ. 4, 8; მათ. 19, 29; მარკ. 10, 29-30; ლუკ. 18, 29-30.

ბადნიერება უსჯულოთა

ბედნიერება უსჯულოთა შემოფარგლულია ამქვეყნიური ცხოვრებით. ფს. 16, 14; 48, 10-18; ლუკ. 16, 25; ფილიპ. 3, 19; იაკ. 5, 5.

ბ. უ. ხანმოკლეა. იობ. 20, 5; ფს. 36, 35-36; 1 იოან. 2, 17.

ბ. უ. ბოროტებაა. ფს. 38, 6; ეკლ. 6, 2;

ბ. უ. ამაოა. ეკლ. 2, 1-11; 7, 7; 11, 11.

ბ. უ. არ აკმაყოფილებს სულს. ეკლ. 5, 10; 6, 7.

ბ. უ. დაკავშირებულია მწუხარებასთან. იგავ. 14, 13; 15, 6.

ბ. უ. მოიშხამება სინდისის ქენჯნითა და ტანჯვით. იობ. 15, 20; 20, 20; ეკლ. 5, 12.

ბ. უ. მოიშხამება შურით. ესთ. 5, 11-13.

ბ. უ. ხასიათდება პირუტყვეულობით. ეს. 22, 13; 1 კორ. 15, 32; 2 პეტ. 2, 10-12.

ბ. უ. არ იძლევა ყველა სურვილის დაკმაყოფილებას. ეკლ. 2, 1-11; 6, 2-11.

არ არის მშვიდობა უსჯულოთათვის. იობ. 15, 20-21; ეს. 48, 21; 57, 21.

ბედნიერება უსჯულოთა მდგომარეობს

ხორციელ ენებებში. რომ. 8, 5; იაკ. 5, 5.

პატიემოყვარებაში. ესთ. 5, 11; მარკ. 12, 38-39; ლუკ. 20, 46; 3 იოან. 1, 9.

სიმდიდრეში. ესთ. 5, 11; ფს. 48, 6; 51, 7; 72, 12;

4. ბიბლიის ლექსიკონი.

კეთილდღეობაში. იობ. 21, 9-12; ფს. 16, 14; 72, 3-7; ლუკ. 12, 19.

ამო სიამოვნებებში. იობ. 21, 12-13; ეკლ. 7, 4; ეს. 5, 12; იაკ. 5, 5.

კარგ ჭამა-სმაში. ეკლ. 8, 15; ეს. 5, 12; გამ. 22, 13; ამოს. 6, 4; ლუკ. 12, 19; ფილიპ. 3, 19;

გარყვნილებაში. იგავ. 7, 18; იერ. 5, 8; რომ. 1, 24; 2 პეტ. 2, 10.

ლოთობაში. ეს. 5, 11; 22, 13; 56, 12.

გულისთქმათა დაკმაყოფილებაში. რომ. 13, 14; ტიტ. 3, 3; 1 პეტ. 4, 3; იუდ. 1, 16.

ბოროტის კეთებით სიამოვნებაში. იგავ. 2, 14; 4, 16; იერ. 11, 15.

მორწმუნენი ზოგჯერ

გამოიცდებიან შურით უსჯულოთა ბედნიერების გამო. იობ. 21, 7; ფს. 72, 3; იერ. 12, 1; მალ. 3, 15.

მორწმენი არიან უ. ბ. დასასრულისა. ფს. 36, 34-36; 72, 17-20.

უარყოფენ უსჯულოთა ბედნიერებას. ფს. 140, 4; ებრ. 11, 25-26.

*

ნუ გშურთ უსჯულოთა ბედნიერება. ფს. 36, 1; იგავ. 23, 17; 24, 19.

წყველა-კრულვა უ. ბ. ამოს. 6, 1-7; ლუკ. 6, 25; იაკ. 5, 1-5.

ბედნიერება უსჯულოთა ამავე ცხოვრებაში მიიღებს თავის სასჯელს. იობ. 20, 11; იგავ. 5, 9-11; 21, 17.

ბ. უ. მიეცემა სასჯელს. ეკლ. 12, 1; რომ. 8, 6; 2 პეტ. 2, 12.

ბ. უ. წარმოდგენილია იგავებში: უგუნური მდიდრისა. ლუკ. 12, 16-21; და უმრეთო მდიდრისა. ლუკ. 16, 19-31.

მაგალითები: ისრაელნი. რიცხ. 11, 33; ფს. 77, 18-31; ნაბალი. 1 მეფ. 25, 36-38; ამანი. ესთ. 5, 9-13; ბალტასარ მეფე. დან. 5, 1-6; ჰეროდე. მარკ. 6, 21-26; საქმე. 12, 21-23.

ბეთაბრა

ქალაქი მდინარე იორდანეზე, სადაც იოანე ნათლისმცემელი ნათელს-სცემდა. იოან. 1, 28.

ბეთანიი

სოფელი იერუსალიმის მახლობ-ლად, ელეონის მთასთან. მათ. 21, 17. მარკ. 11, 1; ლუკ. 19, 29; იოან. 11, 18; ლაზარეს და მისი დების — მართას და მარიამის საცხოვრებელი ადგილი. იოან. 11, 1.

იერუსალიმში სადღესასწაულო შესვლის შემდეგ მაცხოვარი წავიდა ბეთანიიში და იქ გაატარა ღამე. მათ. 21, 17; მარკ. 11, 11-12.

მაცხოვარი „უწინარეს ექვისა დღისა ვნებისა მის, მოვიდა ბეთანიად, სადა-იგი იყო ლაზარე მომკვდარი, რომელი აღადგინა მკვდრეთით“. იოან. 12, 1.

ბეთაბა

სოფელი იერუსალიმის ახლოს, ბეთანიის მეზობლად: „და ვითარცა მივახლენს იერუსალემად, და მოვიდეს ბეთაბედ მთასა მას ზეთისხილთასა, მაშინ წარავლენნა იესო ორნი მოწაფე-თა მისთაგანნი და ჰრქვა მათ: „წარვედით დაბასა მაგას, რომელ არს წინაშე თქვენსა; და მეყსეულად ჰპო-ვოთ ვირი დაბმული და კიცვი მის თანა; აღხსენით და მომგვარეთ მე

იგი“. მათ. 21, 1-2; მარკ. 11, 1-2; ლუკ. 19, 29.

ბეთუზა

ცხვრების საბანებელი იერუსალიმ-ში. იოან. 5, 2-4.

ბეთლემი

იუდეველთა დაბა, სადაც დაიბადა იესო ქრისტე. მათ. 2, 1; ლუკ. 2, 4-7.

ბეთსაიდა

ქალაქი გალილეის ტბის ნაპირზე. იესო წავიდა უდაბნო ადგილს, ბეთსაიდას მახლობლად. ლუკ. 9, 10. ბეთსაიდა იხსენება იმ ქალაქთა რიცხეში, რომელთა მცხოვრებლებსაც ქრისტე უსაყვედურებდა მოუნანიებ-ლობას: „ვაი შენდა, ქორაზინ! და ვაი შენდა, ბეთსაიდა! რამეთუ ტვიროსს თუმცა და სიდონს იქმნენს ძალნი, რომელნი იქმნენს თქვენ შორის, მაშინვე სამემცა ძაძითა ნაცარსა ზედა მსხდომარეთა შეინანეს“. მათ. 11, 21; ლუკ. 10, 13.

ბალჯაბული

მწიგნობარნი და ფარისეველნი ამბობდნენ, რომ იესო განასხამს ეშმაკებს ბელეზბულის, ეშმაკთა უფროსის, ძალით. მათ. 9, 34; 12, 24; მარკ. 3, 22; ლუკ. 11, 15. მაცხოვრის პასუხი ამაზე: „ყოველი მეუფებაი, რომელი განევთის თავსა თვისსა, მოოხრდის; და ყოველი ქალაქი, გინა სახლი, რომელი განევთის თავსა თვისსა, ვერ დაემტკიცის. და უკეთუ ეშმაკი ეშმაკსა განჰხდის, თავსა თვისსა განევთა, ვითარ დაემტკიცენს მეუფებაი

მისი?" მათ. 12, 25-33; მარკ. 3, 23-30; ლუკ. 11, 17-22.

ბენიამენი (ტომი)

ბენიამენი იყო იაკობის მეთორმეტე შვილი, რომლისაგანაც წარმოსდგა ეს ტომი. დაბ. 35, 18.

წინასწარმეტყველებანი ბენიამენის შესახებ. დაბ. 49, 27; 2 სჯ. 33, 12.

ამორჩეული პირნი ბენიამენისაგან: ხალხის აღსაწერად. რიცხ. 1, 11; მიწების დასაზღვრად. რიცხ. 13, 10; მიწების დასაყოფად. რიცხ. 34, 21.

მათი რაოდენობა ეგვიპტიდან გამოსვლისას. რიცხ. 1, 35-37.

შეადგენდა ისრაელის მესამე განაყოფის არიერგარდს. რიცხ. 10, 22-24.

გაერთანებული იყო ბანაკად ეფრემის ტომის დროშის ქვეშ. რიცხ. 2, 22. მსხვერპლის შეწირვა ბენიამენის შვილისაგან. რიცხ. 7, 60-65.

სახლუელი ბენიამენისა. რიცხ. 26, 38-41.

ბ. რაოდენობა ქანაანში შესვლის დროს. რიცხ. 26, 42.

ბენიამენი გარიზინის მთაზე მოსეს მიერ ხალხის კურთხევის დროს. 2 სჯ. 27, 11-12.

ბენიამენის ქალაქები და საზღვრები. ისუ ნავ. 18, 11-28.

ბ. ომები. 1 ნემტ. 12, 2.

ბენიამენს ავიწროებდნენ ამონიტელინი (ძენი ამონისნი) მსაჯ. 10, 9.

ბენიამენის ძენი დაიხოცნენ ბრძოლაში. მსაჯ. 20, 12-48.

ბ. გადარჩენილი ძენი ცოლებს მეზობელი ტომებისაგან ირთავდნენ. მსაჯ. 21, 1-23.

ისრაელის პირველი მეფე ბენიამენის ძეთაგან. 1 მეფ. 9, 1-2, 15-17; 10, 20-21.

დროებით დავითის წინააღმდეგ გამოვიდნენ საულის მხარეზე. 2 მეფ. 2, 9, 15, 25, 31.

ბენიამენის ტომიდან ზოგიერთნი დავითის მხარეზე იყვნენ. 1 ნემტ. 12, 1-8, 16.

ბ. წარმომადგენლები დავითის კურთხევაზე. 1 ნემტ. 12, 29-31.

ბ. ტომის ათასი კაცი შეეგება დავითს იერუსალიმში დაბრუნებისას. 2 მეფ. 19, 16-17.

დავითის დროს მრავალრიცხოვანი იყო. 1 ნემტ. 7, 6-12.

ზედამდგომლები ბენიამენისაგან. 3 მეფ. 4, 18; 1 ნემტ. 27, 12.

ბენიამენი თუდას ერთგული დარჩა. 3 მეფ. 12, 21.

ბენიამენმა მხედრობა გაუგზავნა იოსაფატს. 2 ნემტ. 17, 18.

ბენიამენის ტომის რაოდენობა ტყვეობიდან დაბრუნების შემდეგ ეზრა. 1, 5; ნემ. 11. 4-8.

გამოჩენილი ადამიანები ბენიამენის ტომიდან: აოდ, ძე გერასი. მსაჯ. 3, 15; კისი. 1 მეფ. 9, 1; საული. 1 მეფ. 9, 2; 10, 1; აბენერი. 1 მეფ. 14, 50; 17, 55; ელეანანი. 1 ნემტ. 11, 26; პავლე. ფილიპ. 3, 5.

ბაჭყალი

შტემპელი, თითზე წამოსაცმელი რგოლი, რომლის ძვირფას თვალზე ამოტვიფრული იყო მისი მფლობელის ინიციალები. ქება. 8, 6.

სხვაგვარად ნიშანი. დაბ. 38, 18-25.

ჩვეულებრივი თვალი პატიოსანი, ოქროში ჩასმული. გამ. 28, 11.

იყო სხედასხვა სახისა 2 ტიმ. 2, 19.

სამკაულია. იერ. 22, 24.

ატარებდნენ მდიდრები. იაკ. 2, 2.

ანახეჭლი კთლდებოდა

თიხაზე. იობ. 38, 14.

ხელშეუხებლობის ნიშნად. დან. 6, 17; მათ. 27, 66.

მეფის ბრძანებებზე. 3 მეფ. 21, 8; ესთ. 3, 10; 8, 8.

ხელშეკრულებებზე. ნემ. 9, 37.

სიგელებზე. იერ. 32, 9-11, 44.

განძეულობაზე. 2 სჯ. 32, 34.

ღმრთისათვის შეწირულ მსხვერპლზე. იოან. 6, 27.

მეფის ძალმოსილების ნიშნად. დაბ. 41, 41-42.

*

ბეჭდის მოხსნა (გაუქმება) შეეძლო მას, ვინც დაადება. გამოცხ. 5, 9.

ბეჭდის დასმის მიზანი

უცხო პირთა მიერ ხელშეუხებლობა. იერ. 32, 10; დან. 6, 17; მათ. 27, 46.

დაცვა. 2 სჯ. 32, 34; დან. 12, 4.

გამაგრება (დამტკიცება) და დამოწმება. ესთ. 3, 10; იერ. 32, 44; ნემ. 10, 1.

ბეჭედი გადატანითი მნიშვნელობით

უფლების ნიშანი. რომ. 4, 11; 1 კორ. 9, 2; 2 ტიმ. 2, 19; იოან. 3, 33; 6, 27.

ღმერთთან სულიერი ერთიანობის ნიშანი. 2 კორ. 1, 22; ეფეს. 1, 13; 4, 30; გამოცხ. 7, 3.

მოუღწევლობის სიმბოლო. იობ. 14, 17; ეს. 8, 16; 29, 11; გამოცხ. 10, 4.

წინადაცვეთა. რომ. 4, 11.

მოქცეულნი. 1 კორ. 9, 2.

ჭეშმარიტი და ღირებული. ქება. 8, 6; იერ. 22, 24.

საიდუმლო. დან. 12, 4; გამოცხ. 5, 1; 10, 4.

უზრუნველყოფა. ქება. 4, 12; 2 ტიმ. 2, 19; გამოცხ. 7, 2-8.

სრული მხარდაჭერა. იოან. 3, 33. წმინდანთა კაცობრი ღმერთთან სულიწმიდის გზით. 2 კორ. 1, 22; ეფეს. 1, 13; 4, 30.

თავის შეზღუდვა. იობ. 9, 7; 37, 7; გამოცხ. 20, 3.

ბაქალი სულიწმიდისა

ბ. ს. წ. არის ნიშანი, რომელსაც ღმერთი ასვამს მორწმუნეებს. ეზეკ. 9, 4; 2 ტიმ. 2, 19; გამოცხ. 7, 3; 9, 4.

ქრისტემ მიიღო ღმრთისაგან ბ.ს.წ. იოან. 6, 27; 1, 32-33.

მორწმუნეები იღებენ ბეჭედს სული წმიდისას. 2 კორ. 1, 22; 5, 5; ეფეს. 1, 13.

ბეჭედი სული წმიდისა არის ნიშანი გამოსყიდვისა. ეფეს. 1, 13-14; 4, 30.

ბ. ს. წ. არის მოწმობა ღვთის შეილად ყოფნისა. რომ. 8, 15-16; გალ. 4, 6.

ბეჭედს სული წმიდისა ეწოდება სულის წინდი. 2 კორ. 1, 22; 5, 5; ეფეს. 1, 13-14.

ბოროტნი ვერ მიიღებენ ბ.ს.წ. გამოცხ. 9, 4.

მსჯავრი ქვეყნისა ყოვნდება, სანამ ყველა მორწმუნე არ მიიღებს ბ. ს. წ. გამოცხ. 7, 3.

სიმბოლო (ნიშანი) სული წმიდის ბეჭდისა არის წინადაცვეთა. რომ. 4, 11.

ბოროტაპა

ბოროტება აკრძალულია. გამ. 23, 2; იგავ. 3, 29-33; ზაქ. 7, 10; 8, 17; 1 კორ. 14, 20; ეფეს. 4, 31; კოლას. 3, 8; იაკ. 1, 21; 1 პეტ. 2, 1; 3 იოან. 1, 11.
ბ. გამოდის უსჯულოთაგან. 1 მეფ. 24, 14.

ბ. გამოდის ადამიანის გულიდან. დაბ. 8, 20; მათ. 12, 34; 15, 19; მარკ. 7, 21-23; ლუკ. 6, 45.

ქვეყანა ბოროტებაშია გასეული. დაბ. 6, 5; ეკლ. 3, 16; იერ. 23, 11; 1 იოან. 5, 20.

ის, ვინც მიეცემა ბოროტებას, არის შეილი და მონაემშაქისა. იოან. 8, 44; საქმე. 13, 10; 1 იოან. 3, 10-12.

უსჯულოს

გული ბოროტებით აქვს აღსავსე. დაბ. 6, 5; 8, 20. ფს. 5, 9; 27, 3; იგავ. 12, 20; ეკლ. 8, 11.

უყვარს ბოროტება. ფს. 51, 3; იგავ. 10, 23; მიქ. 3, 2.

უხარია ბ. იგავ. 2, 14; ოს. 7, 3.
ბოროტებით აქვს სავსე პირი. იობ. 20, 12; ფს. 9, 27; 51, 2; იგავ. 10, 32; 15, 28; 19, 28; მათ. 12, 34; ლუკ. 6, 45; რომ. 3, 14; 3 იოან. 1, 10.

სხვისთვის ბოროტება სურს. ფს. 40, 5-9.

უსჯულო

ფიქრობს ბოროტებაზე. ფს. 35, 4; 63, 5; იგავ. 16, 30; მიქ. 2, 1.

აღსავსეა ბოროტებისაქენ მისწრაფებით. იგავ. 1, 16; ეს. 59, 7; რომ. 3, 15-16.

არ ცხრება ბოროტებისაგან. იგავ. 4, 16; 17, 11; 2 პეტ. 2, 14.

აღსავსეა ბოროტებით. რომ. 1, 29.
დახელოვნებულია ბოროტებაში. იერ. 4, 22; 13, 23.

ცხოვრობს ბ. ტიტ. 3, 3.
დამყარებულია ბოროტებაზე. ფს. 51, 2-3.

მათი ბოროტება გამრავლდება, იძვლავრებს. იერ. 6, 7; 9, 3; ეზეკ. 5, 6; 2 ტიმ. 3, 13.

ღვენის პატიოსანს ბოროტებით. ფს. 36, 12;

ხარობს სხვის უბედურებაზე ბოროტებით. ფს. 34, 15-16.

დაისჯება თავისივე ბოროტებით. ესთ. 7, 9-10. ფს. 7, 15-16; 9, 15; იგავ. 5, 22; 11, 5-27; 13, 6; 26, 27; ეკლ. 10, 8; იერ. 2, 19; 4, 18.

მოკვდება თავისივე ბოროტებისაგან. იობ. 4, 8-9; ფს. 33, 22; 93, 23; იგავ. 11, 19.

კაი უსჯულოს მისი ბოროტებისათვის. ეს. 3, 11; 5, 18; მიქ. 2, 1.

თუ უსჯულო არ მოიქცევა თავისი ბოროტებისაგან, ღმერთი მას დალუქავს. ფს. 7, 11-12; იობ. 4, 8-9.

თუ უსჯულო არ მოიქცევა თავისი ბ., მოკვდება თავისსავე უსამართლობაში. ეზეკ. 3, 18; 33, 8.

თუ უსჯულო მოიქცევა თავისი ბოროტებისაგან, გადარჩება ეზეკ. 18, 21; 33, 19.

*

ღმერთი ხედავს და აღნიშნავს უსჯულოს ბოროტებას. იგავ. 15, 3; იერ. 16, 17; გოდ. 1, 22; ოს. 7, 2; იონ. 1, 2.

ღმერთს სძულს უსჯულო მისი ბოროტების გამო. ფს. 5, 5-6; 10, 5-7.

ღმერთს სძულს ბოროტთა აზრები. იგავ. 6, 16-18; 15, 26.

ღმერთი სჯის უსჯულოს მისი ბოროტებისათვის. მსაჯ. 9, 56-57; 2 მეფ. 3, 38-39; 3 მეფ. 3, 11; ფს. 17, 27-28; 27, 4; იგაე. 12, 2; ეს. 3, 11; 13, 11; იერ. 1, 16; 14, 16; ეზეკ. 5, 7-17; 18, 20; 25, 15-17, ოს. 10, 14-15; ამოს. 1, 3-5; აბლ. 1, 10-15.

მორწმუნეები

უნდა განმორღნენ ყოველგვარ ბოროტებას. 1 კორ. 5, 8; 1 პეტ. 2, 1.

„ძმანო, ნუ ყრმა იქმნებით გონებითა, არამედ ბოროტისათვის ყრმა იყვნით, ხოლო გონებითა სრულ იყვნით“. 1 კორ. 14, 20.

ერიღებიან ბოროტებას. იობ. 31, 29-30.

ლოცულობენ, რომ არ ჩაცვიდნენ ბოროტებაში. ფს. 140, 4.

ლოცულობენ, რომ გადარჩნენ უსჯულოთა ბოროტებისაგან. ფს. 63, 2; 70, 4; 139, 4; 140, 9.

ქრისტიანული თავისუფლება არ წარმოადგენს საბაბს ბოროტების შენდობისა. გალ. 5, 13; 1 პეტ. 2, 16.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ძველი ქვეყანა. დაბ. 6, 5; კაენი. დაბ. 4, 8; 1 იოან. 3, 12; სოდომის მცხოვრებნი. დაბ. 13, 13; 2 პეტ. 2, 8; ესაეი. დაბ. 27, 41; იოსების ძმები. დაბ. 37, 18-20; სვიმეონი და ლევი. დაბ. 49, 5-7; ირი. დაბ. 38, 7. კორე, დათანი და აბირონი. რიცხ. 16, 27; აბიშელეჟი. მსაჯ. 9, 56; სიკიმელნი. მსაჯ. 9, 57; ძენი ელი მდდელისანი. 1 მეფ. 2, 12-23; საული. 1 მეფ. 18, 9-11; სატრაპესნი და მეწესნი. დან. 6, 4-9; მწიგნობარნი და ფარისეველნი. მათ. 22, 18; მარკ. 11, 18; ლუკ. 11, 53-54; 22, 2; პეროდია. მარკ. 6, 19; ელვიმას

მოგვი. საქმე. 13, 10; დიოტრეფე. 3 იოან. 1, 9.

ბოროტი სული (ეშმაკი)

მათ აძეებს ქრისტე კაპერნაუმში ეშმაკეული კაცისაგან. მარკ. 1, 23-26; ლუკ. 4, 33-35.

მათ აძეებს ქრისტე ასურასტანის ქვეყნიდან მოყვანილ ეშმაკეულ კაცთაგან. მათ. 4, 24.

აძეებს კაპერნაუმში მრავალ ეშმაკეულთაგან. მათ. 8, 16; მარკ. 1, 32-34; ლუკ. 4, 40-41;

აძეებს ლადარინელთა ქვეყანაში ეშმაკეულთაგან. მათ. 8, 28-34; მარკ. 5, 1-20; ლუკ. 8, 26-39;

აძეებს ყრუ-მუნჯისაგან. მათ. 9, 32-33; ლუკ. 11, 14.

აძეებს ბრმა და ყრუ კაცისაგან. მათ. 12, 22-23.

აძეებს ყრუ-მუნჯი ყრმისაგან. მათ. 17, 14-18; მარკ. 9, 17-27; ლუკ. 9, 37-42.

აძეებს მარიამ მაგდალენელისაგან. მარკ. 16, 9; ლუკ. 8, 2.

მათ იესო ქრისტეს სახელით აძეებენ ქრისტეს მოწაფეები. ლუკ. 9, 49; 10, 17;

ბოროტი სული ცნობენ იესოს ქრისტედ და ძედ ღმერთისა. მათ. 8, 29; მარკ. 1, 23-24; 3, 11; 5, 7; ლუკ. 4, 41; 8, 28.

ბ. ს. სიხოვენ ქრისტეს, რომ მისცეს მათ ღორების ჯოგში შესვლის ნება. მათ. 8, 30-32; მარკ. 5, 11-13; ლუკ. 8, 31-33.

აღამიანებს შეუძლიათ გააძეონ ბ. ს. ლოცვითა და მარხვით. მათ. 17, 21; მარკ. 9, 29.

ბრმა

ბრმას არ შეუძლია ბრმის წაყვანა, ორივეს მოელის ჯურღმულში ჩაყარდნა. ლუკ. 6, 39.

„თქუა იესო: სჯად სოფელსა ამას მოსრულ ვარ მე, რათა რომელნი არა ჰხედვიდენ, ჰხედვიდენ და რომელნი ჰხედვიდენ, დაბრმენ“. იოან. 9, 39.

„უკეთუშცა ბრმანი იყენით, ცოღვაშცა არა გაქუნდა“. იოან. 9, 41.

ბრმა შობიდან

პასუხი იესო ქრისტესი მოწაფეების შეკითხვაზე: რატომ დაიბადა ეს კაცი ბრმად? იოან. 9, 1-7.

შობიდან ბრმად დაბადებული კაცის განკურნება. იოან. 9, 6-7.

გამოძიება ამ სასწაულის შესახებ. იოან. 9, 8-38.

ბრმა წინამძღვარნი

ქრისტემ უთხრა მოწაფეებს ფარი-სველების შესახებ: „უტყვეთ მათ, რამეთუ ბრმანი არიან და წინამძღვარნი ბრმათანი; ხოლო ბრმაი ბრმასა თუ წინა-უძღვინ, ორნივე მოხრებლსა შთაცვივიან“. მათ. 15, 12-14; 23, 16-24; ლუკ. 6, 39.

ბროწეული

ბროწეული უხვად იყო ეგვიპტეში. რიცხ. 20, 5.

ბ. უხვად იზრდებოდა ქანაანში. რიცხ. 13, 24; 2 სჯ. 8, 8.

მათი გახმობა დიდი უბედურება იყო. იოველ. 1, 12.

ღმერთი მათი ნაყოფიერებით თავის მოწყალებას აელენდა. ანგ. 2, 19.

ბროწეულის ნაყოფის გამოსახულება მღვდელთმთავრის სამოსზე. გამ. 39, 24-26.

გლატანითი მნიშვნელობით

იხ. ქება. 7, 12; 4, 13; 6, 6.

ბრამენი

ბრძენთაგან დაფარულია ის, რაც გამოცხადებულია ჩვილთათვის. მათ. 11, 25-26; ლუკ. 10, 21.

ბრძოლა

პირდაპირი მნიშვნელობით

ბიბლიაში დიდი ადგილი ეთმობა ადამიანის ბრძოლას. როგორც ჩანს, მიჩნეულია, რომ მისი არსებობა აუცილებელია თანამედროვე სამყაროში და რომ მშვიდობა მხოლოდ ქრისტეს სამეფოში სუფევს. 1 იოან. 5, 19-20; ვალ. 1, 4; ეს. 2, 4; 9, 4; მიქ. 4, 3.

ღმერთის შვილნი, რა თქმა უნდა, უნდა იყვნენ მშვიდნი, უნდა გაურბოდნენ ყოველგვარ დავას და უთანხმოებას, განსაკუთრებით თავიანთ წრეში, მაგრამ, ქრისტეს მაგალითის მიხედვით, მანც საჭიროა ბრძოლა სიცრუისა და ყოველგვარი უსამართლობის წინააღმდეგ. მათ. 5, 9; 26, 51; რომ. 12, 18; ფილიპ. 2, 3; იაკ. 3, 14; 2 კორ. 6, 4, 7.

სულიერი გაგებით

ქრისტეს მოწამის მოწოდება ქრისტეიანს მებრძოლის მღვომატობაში აყენებს. 1 თეს. 2, 2; ფილიპ. 1, 27; რომ. 15, 30; ებრ. 10, 32; 2 კორ. 11, 23.

არანაკლებად სერიოზული ბრძოლაა საჭირო იმისათვის, რომ ღმერთის სამყაროსათვის გამოსაღვანი გაეხდეთ. ლუკ. 13, 24.

ჰაველე მოციქული ამ ბრძოლას აღარებს მოასპარეზეთა შეჯიბრს. 1 კორ. 9, 24-25; ფილიპ. 2, 16; გალ. 2, 2; 2 ტიმ. 4, 7; ებრ. 12, 1;

ერთი მხრივ, ეს არის ბრძოლა ცდუნების გარეგან ძალთა მიმართ. მათ. 26, 41; ეფეს. 6, 11-19; 1 პეტ. 5, 8.

მეორე მხრივ, ეს არის ბრძოლა შინაგანი, საკუთარი გულის ზრახვების წინააღმდეგ. მათ. 5, 29; ებრ. 12, 4; 1 კორ. 9, 27; 1 პეტ. 2, 11; გალ. 5, 17.

ბრძოლა ქრისტიანისა

ბ. ქ. უნდა ჰგაეღეს ასპარეზს. 1 კორ. 9, 24-26; გალ. 2, 2; ფილიპ. 2, 16; 3, 14; 2 ტიმ. 4, 7; ებრ. 12, 3.

ბრძოლა ქრისტიანისა არ არის ხორციელი ბრძოლა. 2 კორ. 10, 3-4.

ბ. ქ. არის კეთილი ბრძოლა. 1 ტიმ. 1, 18; 6, 12; 2 ტიმ. 4, 7.

ბრძოლა ქრისტიანისა მიმართულია წინააღმდეგ

ხორცისა და ხორციელ ვნებათა. რომ. 7, 23; 1 კორ. 9, 25-27; 2 კორ. 12, 7; გალ. 5, 17; კოლას. 3, 5; იაკ. 4, 1; 1 პეტ. 2, 11.

ცოდვისა. ებრ. 12, 4.

ამა ქვეყნისა. იოან. 16, 33; 1 იოან. 5, 4-5.

ემშაკისა. დაბ. 3, 15; ლუკ. 22, 31; 2 კორ. 2, 11; ეფეს. 6, 11-12; იაკ. 4, 7; 1 პეტ. 5, 8; გამოცხ. 12, 17.

სიკვდილისა. 1 კორ. 15, 26; ებრ. 2, 14-15.

ბრძოლა ქრისტიანისა უნდა წარმოებდეს

ქრისტეს ხელმძღვანელობით, რომელიც არის წინამძღვარი ჩვენი ცხოვრებისა. ებრ. 2, 10; 2 ტიმ. 2, 3.

სარწმუნოების საშუალებით. ეფეს. 6, 16; ფილიპ. 1, 27; 1 ტიმ. 1, 18-19; 1 ტიმ. 6, 12.

სარწმუნოების სიმტკიცით. 1 კორ. 16, 13; 1 პეტ. 5, 9.

ღმრთის ძალაზე მინდობით. 2 მეფ. 22, 40; ფს. 17, 39; 26, 1-3; ეფეს. 6, 10; კოლას. 1, 29; 1 თეს. 2, 2.

ლოცვით. ფს. 34, 1-3; რომ. 15, 30; ეფეს. 6, 13-18.

მღვიძარებით. 1 კორ. 16, 13; 1 თეს. 5, 6-8; 1 პეტ. 5, 8.

ფხიზლად. 1 თეს. 5, 8; 1 პეტ. 5, 8. თავგანწირული ცხოვრებით. 1 კორ. 9, 25-27; 2 ტიმ. 2, 4.

შრომის ატანით. 2 ტიმ. 2, 3-10. მოთმინებით. ებრ. 12, 1-3.

მედგრად ეფეს. 6, 12-13; ფილიპ. 1, 27-28; 2 თეს. 1, 4; ებრ. 10, 32-35.

საჭურველი ქრისტიანის ბრძოლისათვის

სარტყელი ჭეშმარიტებისა. ეფეს. 6, 14.

ჯაჭვი სიმართლისა. ეფეს. 6, 14. ჯაჭვი სარწმუნოებისა და საყვარულისა. 1 თეს. 5, 8.

ჩაფხუტი სასოებისა და ცხოვრებისა. 1 თეს. 5, 8; ეფეს. 6, 17.

„შეისხენით ფერხთა თქვენთა განმზადებულება სახარებისა მის მშვიდობისა“. ეფეს. 6, 15.

ფარი სარწმუნოებისა. ეფეს. 6, 16. მახვილი სულისა. ეფეს. 6, 17.

საჭურველი ღმრთისა. ეფეს. 6, 11-13.

საჭურველი სიმართლისა. 2 კორ. 6, 7.

საჭურველი ნათლისა. რომ. 13, 12. საჭურველი არახორციელი. 2 კორ. 10, 4.

ყველა ეს იარაღი საჭიროა ქრისტიანის ბრძოლისათვის. ეფეს. 6, 11-13.

მორწმუნენი

მორწმუნეებმა უნდა დაინახონ ბრძოლა ქრისტიანისა. ეფეს. 6, 12; ფილიპ. 1, 30; 4, 3; ებრ. 10, 32.

ეგრდობიან ღმერთს ქრისტიანის ბრძოლაში. ეფეს. 6, 10; 1 თეს. 2, 2.

ღებულობენ ღმრთისაგან შემწეობას. ქ. ბ. ფს. 19, 1; 117, 13-14. ეს. 41, 13-14.

იფარავს ღმერთი ქ. ბ. ფს. 139, 7.

განმტკიცდებიან ღმრთის მიერ ქ. ბ. 2 მეფ. 22, 33-35; ფს. 17, 32-34; 19, 1-2; 26, 3; 30, 24; 143, 1; ეს. 41, 10; კოლას. 1, 29.

სუგეშინის-იციმიან ღმრთისაგან ქ. ბ. 2 კორ. 7, 5-6.

განმტკიცდებიან ქრისტეს მიერ ქ. ბ. 2 კორ. 12, 9; ფილიპ. 4, 13; 1 ტიმ. 1, 12; 2 ტიმ. 4, 17.

გაუადვილდებათ, შეუმცირდებათ უფლის მიერ ასეთი ბრძოლა. 1 კორ. 10, 13; 2 ტიმ. 4, 18;

მადლობენ ღმერთს გამარჯვებისათვის ქრისტიანის ბრძოლაში. რომ. 7, 25; 1 კორ. 15, 57; 2 კორ. 2, 14.

*

ღარიგებანი, რომ მათ მტკიცედ გადაიტანონ ეს ბრძოლა. ეფეს. 6, 14; 1 ტიმ. 1, 18; 6, 12; იუდ. 1, 3.

გამხსნეება, რომ გადაიტანონ ბ. ქ. ეს. 41, 11-14.

მორწმუნენი იმარჯვებენ ამ ბრძოლაში

ღმრთის მოქმედებით. 2 მეფ. 22, 40; ფს. 17, 39; 1 კორ. 15, 57; 2 კორ. 2, 14.

ქრისტეს მიერ. რომ. 7, 25; 8, 37; 1 კორ. 15, 57; 2 კორ. 12, 9; გამოცხ. 12, 11.

რწმენით. ებრ. 11, 33-37; 1 იოან. 5, 4-5.

ხორციელ ენებებზე. რომ. 7, 24-25; გალ. 5, 24.

ამ სოფელზე. რომ. 8, 37; 1 იოან. 4, 4; 5, 4-5.

ეშმაკზე. რომ. 16, 20; იოან. 2, 13-14; გამოცხ. 2, 11;

სიკვდილსა და ჯოჯოხეთზე. ეს. 26, 19; 1 კორ. 15, 54-55.

ის ვინც გაიმარჯვებს ამ ბრძოლაში

უწყებელი იქნება მეორე სიკვდილისაგან. გამოცხ. 2, 11.

აღიარებული იქნება ქრისტესაგან მისი მამისა და მის ანგელოზთა წინაშე. გამოცხ. 3, 5.

გახდება ღმრთის ძე. გამოცხ. 21, 7. მიიღებს უხრწნელ გვირგვინს. 1 კორ. 9, 25.

დაჯდება ქრისტესთან მის ტახტზე. გამოცხ. 3, 21.

მიიღებს ყოველივეს სამუდამო სამკვიდრებელისათვის. გამოცხ. 21, 7. მას ექნება ძალაუფლება წარმართთა ზედა. გამოცხ. 2, 26.

მას ეყოლება ღმერთი თავის ღმერთად. გამოცხ. 21, 7.

მისი სახელი არ წაიშლება ცხოვრების წიგნში. გამოცხ. 3, 5.

მიიღებს თეთრ ქვას (კენჭს), ხმას, და დაწერილ ახალ სახელს. გამოცხ. 2, 17.

შეიმოსება თეთრი ტანსაცმლით. გამოცხ. 3, 5.

მას მიეცემა საჭმელად დაფარული მანანა. გამოცხ. 2, 17.

მას მიეცემა საჭმელი ცხოვრების ხისგან ღმერთის სამოთხეში (ბაღში). გამოცხ. 2, 7.

მას მიეცემა განთიადის ვარსკვლავი. გამოცხ. 2, 28.

ბუ, ბუკიობი

ნახსენებია: ლევიტ. 11, 16-17; 2 სჯ. 14, 15-16.

უწმინდურია, ჭამა არ შეიძლება. ლევიტ. 11, 13-16.

მგლოვიარე ხმა აქვს. მიქ. 1, 8. სევდიან ადამიანებს ამსგავსებენ. ფს. 101, 7.

სახეა ენებებში განმარტობისა. ფს. 101, 7.

ბჭმ (ჭიშკარი)

მისი დანიშნულება. ეს. 62, 10.

გაკეთებულია

სპილენძისაგან. ფს. 106, 16; ეს. 45, 2.

რკინისგან. საქმე. 12, 10.

*

ჭიშკარი ხშირად ცალფრთიანია. ეს. 45, 1.

დარაზულია რკინის მოქლონებით. ეს. 45, 2; ფს. 106, 16.

აქეს

ქალაქებს. 3 მეფ. 17, 10.

სახლებს. ლუკ. 16, 20; საქმე. 12, 14.

ტაძრებს. საქმე. 3, 2.

სასახლეებს. ესთ. 5, 13.

ციხეებს. საქმე. 12, 10.

ბანაკებს. გამ. 32, 26.

ქალაქის ჭიშკართან

წარმოთქვამდნენ სიტყვებს. იგავ. 1, 21.

იმართებოდა სასამართლო. 2 სჯ. 16, 18; 2 მეფ. 15; იგავ. 22, 22-23.

ხდებოდა გარიგებები მიწაზე. დაბ. 23, 10, 16; რუთ. 4, 1.

მიმდინარეობდა ვაჭრობა. 4 მეფ. 7, 1, 18.

კეთდებოდა განცხადებები. იგავ. 1, 21; იერ. 17, 19.

ენწობოდა თათბირები. დაბ. 34, 20; 2 მეფ. 3, 27; 2 ნეშტ. 18, 9; იერ. 39, 3.

ახასიათებდნენ პიროვნებებს. იგავ. 31, 23, 31.

აწარმოებდნენ დაკითხვას. იობ. 5, 4; ეს. 29, 21.

*

ქალაქის ჭიშკარი ღამით იკეტებოდა. ისუ ნაე. 2, 5; ნემ. 13, 19.

აქ ხდებოდა მთავარი შეტაკება ომის დროს. მსაჯ. 5, 8; ეს. 22, 7; ეზეკ. 21, 15.

მის დასანგრევად იყენებდნენ პატნეზებს. ეზეკ. 21, 22.

კარის დაცვა ევალებოდათ გამოცდილ მეომრებს. 4 მეფ. 7, 17.

აქ ხდებოდა ჯარის დათვალეობა. 2 მეფ. 18, 4.

ხშირად ზიანდებოდა ხანძრის დროს. ნემ. 1, 3; გოდ. 2, 9.

აქ ხდებოდა კერპთაყვანისცემა. საქმე. 14, 13.

აქ სჯიდნენ დამნაშავეებს. 2 სჯ. 17, 5; იერ. 20, 2.

აქ იკრიბებოდნენ ქალაქის მცხოვრებნი საღამოს. დაბ. 19, 1.

ბჭენი სიონისა. გოდ. 1, 4.

ბ. სიმართლისა. ფს. 117, 19.
 ბ. უფლისა. ფს. 117, 20.
 ბ. ოქროთი მოჭყდილი. 4 მეფ.
 18, 16.
 ბ. წითელი. საქმე. 3, 2.
 ლევიტელი კარის მცველნი. 2 ნეშტ.
 8, 14; 23, 4.
 კარის მცველნი ნაწილდებოდნენ
 (ინიშნებოდნენ) კენჭის ყრით. 1 ნეშტ.
 26, 13-19.
 ბჭუსთან ინახებოდა განძი. 2 ნეშტ.
 24, 8; მარკ. 12, 41.
 ქალაქის კარიდან შედიოდნენ პა-
 ტიოსანი ისრაელნი. ფს. 117, 19-20.
 კარებთან თავს იყრიდნენ ლატაკნი.
 საქმე. 3, 2.

ბჭუნი იერუსალიმისა

ბენიაშენის მაღალი ჭიშკარი. იერ.
 20, 2; 37, 13.
 თეუზისა. 2 ნეშტ. 33, 14; ნემ. 3, 3.
 ცხვართა საბანელისა. ნემ. 3, 1;
 იოან. 5, 2.

ეფრემისა. ნემ. 12, 39.
 კელისა. 2 ნეშტ. 26, 9; ნემ. 2, 13.
 წყლისა. ნემ. 3, 26; 8, 3.
 ცხენისა. 2 ნეშტ. 23, 15; ნემ. 3, 28.
 ძველი. ნემ. 3, 6.

*

მსხვერპლად შეწირულ ცხოველთა
 გვაშებს არ წვაკდნენ ჭიშკართან.
 ლევიტ. 4, 12. ებრ. 13, 11-13.

დამნაშავეებს სჯიდნენ კარს გარეთ.
 ლევიტ. 24, 23. იოან. 19, 17; ებრ.
 13, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე არის კარი. იოან. 10, 9.
 ზეცაში არსებობს ღმერთთან
 მისასვლელი კარი. დაბ. 28, 12-17.
 ბჭუნი ჯოჯოხეთისანი. მათ. 16, 18.
 ბჭუნი სიკვდილისანი. ებ. 38, 10.
 ცხოვრებაში შესასვლელი კარი ვი-
 წროა. მათ. 7, 14. ხოლო დამლუპველი
 ფართოა. მათ. 7, 13.

ბ

ბაბონელნი

წარმოიშვნენ ისრაელთა და ამორე-
ველთაგან. 2 მეფ. 21, 2.

მეომარი და ძლევამოსილი ხალხი.
ისუ ნავ. 10, 2.

მათი ქალაქები. ისუ ნავ. 9, 17.

მათ მოატყუეს ისრაელი. ისუ ნავ.
9, 4-13.

ისრაელმა კავშირი შეკრა მათთან.
ისუ ნავ. 9, 15.

ისრაელმა დაინდო ისინი მათ მიერ
მიცემული ფიცის გამო. ისუ ნავ. 9,
18-19.

მათ ისრაელისთვის უნდა ეზიდათ
შეშა და წყალი. ისუ ნავ. 9, 21-27.

მათ თავს დაესწნენ ქანაანის მეფენი.
ისუ ნავ. 10, 1-5.

ისინი გაათავისუფლა ისრაელმა.
ისუ ნავ. 10, 6.

საულს უნდოდა მათი მოსპობა. 2
მეფ. 21, 2.

ისრაელი დაისაჯა საულის მიერ
გაბონელთა ცუდად მოპყრობის გამო.
2 მეფ. 21, 4-9.

მათი ნაწილი ტყვეობიდან დაბრუნ-
და. ნემ. 7, 6. 25.

ბაბრიელ მთავარანგელოზი

გამოეცხადა ზაქარიას ტაძარში და
უწინასწარმეტყველა, რომ მის ცოლს,
ელისაბედს, დაებადება შვილი იოანე.
ლუკ. 1, 8-20.

გამოეცხადა ქალწულ მარიამს ქა-
ლაქ ნაზარეთში და ახარა, რომ მისგან
დაიბადება იესო. ლუკ. 1, 26-38.

ბაბელულება, შიგართება

ბაბელულების მაგალითი მოგვცა
ქრისტემ. იოან. 7, 26.

ბაბელულებას გვაძლევს ქრისტეს
რწმენა. ეფეს. 3, 12; ებრ. 10, 19.

ბაბელულება წმინდანთა თვისებაა.
იგაგ. 28, 1.

ბ. შედეგია ღმრთისათვის მინდობი-
სა. ეს. 50, 7; ებრ. 13, 6.

ბ. შედეგია იესო ქრისტეს მიმართ
რწმენისა. 1 ტიმ. 3, 13.

ბ. უნდა გვქონდეს ლოცვის დროს.
ეფეს. 3, 12; ებრ. 4, 16.

განკითხვის დროს წმინდანებს
უნდა ჰქონდეთ ბაბელულება. 1 იოან.
4, 17.

საჭიროა ვილოცოთ, რომ მოგვეცეს
ბაბელულება. საქმე. 4, 29; ეფეს. 6,
18-20.

მოციქულნი ბაბელულების მაგა-
ლითი უნდა იყვნენ. 2 კორ. 10, 1.

ბ. ქადაგება. საქმე. 4, 31; ფილიპ.
1, 14.

ბ. განსჯის ცოდვას. ეს. 58, 1;
მიქ. 3, 8.

მაგალითები: აბრაამი. დაბ.
18, 22-32; იაკობი. დაბ. 32, 24-29;
მოსე. გამ. 32, 31-32; 33, 18; აარონი.
რიცხ. 16, 46-47; დავითი. 1 მეფ. 17,
45; ელია. 3 მეფ. 18, 15-18; ნემია. ნემ.

6, 12; სედრაქი და სხუეები. დან. 3, 16-18; დანიელი. დან. 6, 10; იოსებ არიმათიელი. მარკ. 15, 43; პეტრე და იოვანე. საქმე. 4, 8-13; სტეფანე. საქმე. 7, 51; პავლე. საქმე. 9, 27-29; 19, 8; ბარნაბა. საქმე. 14, 3; აპოლო. საქმე. 18, 26.

გაგაღუღუბა, შუშაოვრობა, სიმბაქიცი

აუცილებელია უფლის სამსახურისათვის. ლუკ. 9, 62.

შეგონებები. ისუ ნავ. 24, 14.-15.

მდგომარეობს მთელი გულით და სულით ღმრთის ძიებაში. 2 ნეშტ. 15, 12.

მდგომარეობს ღმრთის მცნებათა შესრულებაში. ნემ. 10, 29.

მდგომარეობს უფლისკენ მისწრაფებაში. გამ. 32, 26.

მდგომარეობს მთლიანად (მთელი არსებით) უფლის მიყოლაში (შეღგომაში). რიცხ. 14, 24; 32, 12. ისუ ნავ. 14, 8.

მდგომარეობს უფლის სამსახურში. ეს. 56, 6.

მდგომარეობს მთელი გულით უფლის სიყვარულში. 2 სჯ. 6, 5.

კურთხევა სიმბაქიციისა და ურყეობისათვის. ისუ ნავ. 1, 7-8.

გაღაუწვეტლობა, მერყეობა, გაუბეღაობა

ღმრთის მერყევი მსახურება. მათ. 6, 24.

ადამიანი გაორებული აზრებით. 3 მეფ. 18, 21. იაკ. 1, 8.

გაღაზრა მარჯვნივ და მარცხნივ. 2 სჯ. 5, 32.

მაგალითები: მოსე. გამ. 32, 26. ქალებ. რიცხ. 13, 31. ისუ ნავ. ისუ ნავ. 24, 15. რუთი. რუთ. 1, 16. ასა. 2 ნეშტ. 15, 8. დავითი. ფს. 17, 2. პეტრე. იოან. 6, 68. პავლე. საქმე. 21, 13. აბრაამი. ებრ. 11, 8.

გაღასახადი, ხარკი

გაღასახადს მეფეები მოითხოვდნენ ქვეშევრდომებისაგან. 1 მეფ. 8, 10-17.

გ. ახდევინებდნენ დამარცხებულ ხალხს. ისუ ნავ. 16, 10. მსაჯ. 1, 30-35; 4 მეფ. 23. 33-35.

გ. იხდიდნენ შრომით. 3 მეფ. 5, 13-14; 9, 15. 21.

გ. იხდიდნენ მიწის ნაყოფით. 1 მეფ. 8, 14-15.

გ. იხდიდნენ ოქროთი და ვერცხლით. 4 მეფ. 23, 33-35.

ისრაელნი იხდიდნენ ნახევარ დიდრაქმას ღმრთის ტაძრისათვის. გამ. 30, 12-16.

ქრისტემ აღასრულა სასწაული, როღესაც გადაიხდა გაღასახადი მათ. 17, 24-27.

გაღასახადის აკრეფის დროს აკრძალულია გამოძალვა და ძალდატანება. 2 სჯ. 17, 17.

გ. ასაკრებად დანიშნული პირები. 2 მეფ. 20, 24; 3 მეფ. 4, 6-7.

მღვდელნი და ლევიტელნი გაღასახადებისაგან თავისუფალნი იყვნენ. ეზრა. 7, 24.

რომაელთა მბრძანებლობის დროს

ავგუსტოს კეისრის ბრძანება გ. ასაკრებად. ლუკ. 2, 1.

იუდეას პირველად გაღასახადი დაედო კვირინეს მმართველობის დროს. ლუკ. 2, 2.

გადასახადის დადება ოჯახებისა და ტომების საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით ხდებოდა. ლუკ. 2, 3-5.

გადასახადს კრებდნენ მეზვერენი. ლუკ. 3, 12. 13; 5, 27.

გ. იხდიდნენ რომაული მონეტით. მათ. 22, 19-20.

ქრისტემ ფარისევლებს და პეროდინელთ უჩვენა გადასახადის გადახდის აზრი და მნიშვნელობა. მათ. 22, 15-22. მარკ. 12, 13-17.

ქრისტეს დააბრალებს გ. გადახდის აკრძალვა. ლუკ. 23, 2.

ყველა წმინდანმა და მორწმუნემ უნდა გადაიხადოს გადასახადი. რომ. 13, 6-7.

ბადი (ტომი)

წარმოდგა იაკობის მეშვიდე ვაჟისაგან. დაბ. 30, 11.

წინასწარმეტყველებანი მათ შესახებ. დაბ. 49, 19; 2 სჯ. 33, 20-21.

მათგან გამოირჩიეს კაცები ხალხის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 14.

მათგან გამოირჩიეს კაცები ქანანის მიწების დასაზვერად. რიცხ. 13, 16.

მათი რიცხობრივი რაოდენობა ეგვიპტიდან ამოსვლისას. რიცხ. 1, 24-25.

წარმოადგენდა მეორე არიერგარდს ეგვიპტიდან წამოსვლის დროს. რიცხ. 10, 18-20.

გზაში გაჩერებული იყო სამხრეთის მხარეს რუბენის დროშის ქვეშ. რიცხ. 2, 10-14.

მათ მიერ მსხვერპლის შეწირვა. რიცხ. 7. 42-47.

გადის სახლეული. რიცხ. 26, 15-17.

მათი რაოდენობა ქანაანში შესვლისას. რიცხ. 26, 17.

გებლის მთაზე წყვეა. 2 სჯ. 27, 12-13.

წილი მიიღეს იორდანის აღმოსავლეთით. რიცხ. 32, 1-33.

გადის საზღვრები. ისუ ნავ. 13, 24-28.

გ. მიერ აშენებული ქალაქები. რიცხ. 32. 34-36.

ქანაანის დაპყრობა. ისუ ნავ. 4, 12-13.

დაპყრობის შემდეგ უკან დაბრუნება. ისუ ნავ. 22, 9.

მათი მონაწილეობა იორდანის ნაპირას სამსხვერპლოს აგებაში. ისუ ნავ. 22, 10-29.

ფილისტიმელებთან ომის დროს მრავალი ტომის წარმომადგენლებმა მათთან შეაფარეს თავი. 1 მეფ. 13, 7.

თერთმეტი კაცი გადისგან გადავიდა იორდანეზე დავითის დასახმარებლად. 1 ნემშტ. 12, 8-15.

მათი წარმომადგენლები ესწრებოდნენ დავითის კურთხევას. 1 ნემშტ. 12, 37-38.

დავითმა მათ დაუნიშნა წინამძღოლი. 1 მეფ. 26, 22.

ექვემდებარებოდა აზალ მეფეს. 4 მეფ. 10, 32-33.

ისინი ტყვედ წაასხა ასურეთის მეფემ ფალათფალასარმა. 4 მეფ. 15, 29; 1 ნემშტ. 5, 26.

გადის ქვეყანა მოაბელთა და ამონიტელთა ძალაუფლებას დაემორჩილა. იერ. 48, 18-24; 49, 1.

ბაღმოცემა (საღმრთო

ბაღმოცემა)

საღმრთო გარდმოცემა საჭიროა

იმიტომ, რომ ქრისტეს მოძღვრება და საქმეები სრულად არ არის

აღწერილი საღმრთო წიგნებში. იოან. 20, 30; 21, 25; საქმე. 1, 3.

იმიტომ, რომ მოციქულთა ქადაგებანი სრულად არ არის დაწერილი. 2 იოან. 1, 12; 3 იოან. 1, 13.

იმიტომ, რომ ზეპირი მოძღვრება და ქადაგება მოციქულებისა იყო მათი პირველი დავალება. მარკ. 16, 15; რომ. 10, 14-17; 2 ტიმ. 2, 1-2; ებრ. 2, 1-4; გალ. 3, 2-5.

**საღმრთო გადმოცემა
საკადღებულოა**

ყოველი მორწმუნისათვის. 2 თეს. 2, 15; 1 ტიმ. 6, 20; 2 ტიმ. 1, 13; 2, 2; 1 კორ. 2, 2-4.

ქადაგება და სწავლა სარწმუნოებისა უნდა ემთხვეოდეს საღმრთო წერილის დედა აზრს. გალ. 1, 8-9.

ამიტომ საღმრთო წერილის საღმრთო გადმოცემა ტოლძალოვანია კეთილმსახურების. 1 კორ. 11, 2.

*

ს. გ. სასარგებლოა. ლუკ. 1, 2-3.

საღმრთო წერილი არის ნაწილი ცოცხალი ქადაგებისა. ლუკ. 1, 2-3; საქმე. 1, 4.

ურწმუნონი

უარყოფენ საღმრთო გადმოცემას. 1 ტიმ. 6, 3-5.

საღმრთო გადმოცემაზე მეტად მოსწონთ ადამიანური გადმოცემა, ამო ფილოსოფია. ეს. 29, 13; იოან. 8, 44; კოლას. 2, 8.

მა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ქრისტე. საქმე. 1, 3; მოციქულები მომეტებულ ნაწილად ზეპირად იუწყებოდნენ ღმრთის ნებას. მათ. 28, 13-20; საქმე. 20, 20,

27-31; 1 თეს. 4, 2. ტიმოთე. 2 ტიმ. 2, 2; 3, 14; ტიტ. 1; 5; მარკ. 16, 20; 2 თეს. 2, 5; მოციქულები მხოლოდ განსაკუთრებულ გარემოებათა გამო წერდნენ სამწყსოებისათვის ქრისტეს მოძღვრებას. 2 თეს. 3, 6-15; ლუკ. 1, 2-3; იოან. 20, 31.

გალილეა

წმინდა ოჯახი დასახლდა გალილეაში ეგვიპტიდან დაბრუნების შემდეგ. მათ. 2, 22-23.

იესოს ამბავი ეფინება გალილეას. მარკ. 1, 28.

იესობრუნდება უდაბნოდან გალილეაში გამოცდის შემდეგ. მათ. 4, 12; მარკ. 1, 14; ლუკ. 4, 14; იოან. 1, 43.

იუდეველთა აზრით, გალილეიდან წინასწარმეტყველი არა აღდგომილ არს. იოან. 7, 52.

მაცხოვარმა უთხრა მოწაფეებს: „შემდგომად აღდგომისა ჩემისა წინა წარგიძღვე თქვენ გალილეას“. მათ. 26, 32; მარკ. 14, 28.

გალილეას იუდეისგან ჰყოფს სამარია. იოან. 4, 3-4.

ჩრდილოეთ გალილეას წარმართთა გალილეა ეწოდებოდა. ეს. 9, 1; მათ. 4, 15.

გენსარეთის ტბას გალილის ზღვა ეწოდებოდა. მათ. 15, 29; ლუკ. 5, 1.

ქალაქი კადესი თავშესაფარი ქალაქი იყო. ისუ ნავ. 21, 32;

მისი მცხოვრებნი იწოდებოდნენ გალილეველებად. საქმე. 2, 7.

გალილეველნი მეტყველებდნენ განსხვავებულ დიალექტზე. მათ. 26, 73; მარკ. 14, 70.

მათ სბუღლათ ნაზარეველნი. იოან. 1, 46; 7, 41-42.

წინააღმდეგობა გაუწიეს რომაელთა მიერ წარმოებულ აღწერას. საქმე. 5, 37.

საშინლად ტანჯავდა პილატე. ლუკ. 13, 1.

მათი ოცი ქალაქი მისცეს ტვიროსის მეფე ხირამს. 3 მეფ. 9, 11.

გალილეა დაიპყრეს ასურელებმა. 3 მეფ. 15, 20; 4 მეფ. 15, 29.

რომაელებმა ჰეროდე მეფეს მისცეს გალილეელების გასამართლების უფლება. ლუკ. 23, 6-7.

ტვირელნი და სიდონელნი ცხოვრობდნენ გალილეელთა ხარჯით. საქმე. 12, 20.

ქრისტე აღიზარდა გალილეაში. მათ. 2, 22; ლუკ. 2, 39, 51.

ქრისტე სძულდათ, როგორც გალილეელი. მათ. 26, 69. იოან. 7, 52.

ქრისტემ თავისი მოციქულები გალილეელთაგან აირჩია. მათ. 4, 18-21; იოან. 1, 43-44; საქმე. 1, 11.

გალილეაში სახარების ქადაგება ნაწინასწარმეტყველებია. ეს. 9, 1-2; მათ. 4, 14-15.

ქრისტე ქადაგებდა მთელს გალილეაში. მარკ. 1, 39; ლუკ. 4, 44.

ქრისტე სასწაულებს ახდენდა გ. მათ. 4, 23-24; 15, 29-31.

ქრისტე სიხარულით მიიღეს. გ. იოან. 4, 45.

ქრისტეს მრავალი გალილეელი მისდევდა. მათ. 4, 25.

ქრისტეს ემსახურებოდნენ გალილეელი ქალები. მათ. 27, 55; მარკ. 15, 41; ლუკ. 8, 3.

ქრისტემ თავშესაფარი პოვა გალილეაში. იოან. 4, 1-3.

ქრისტე გამოეცხადა თავის მოწაფეებს მკვდრეთით აღგომის შემდეგ გ. ში მათ. 26, 32; 28, 7.

გალილეის მთავარი ქალაქები. მსახ. 1, 31; საქმე. 21, 7; იოან. 6, 23; მათ. 2, 22-23; ლუკ. 1, 26; იოან. 2, 1; 21, 2; მათ. 4, 13; 11, 21; მარკ. 6, 45; იოან. 1, 44; ლუკ. 7, 11; საქმე. 9, 30; 10, 24; მათ. 16, 3; მარკ. 8, 27.

გალილეაში აიგო ქრისტიანული ეკლესიები. საქმე. 9, 31.

ბალილის ზღვა

ანუ ტბა, რომელსაც აგრეთვე ერქვა სახელად გენესარეთისა და ტიბერიისა. მის ნაპირზე მოწოდდა ქრისტემ თავის პირველ მოწაფეებს. მათ. 4, 18-22; მარკ. 1, 16-20; ლუკ. 5, 1-11.

ღელვის დაცხრომა მასზე ნავით მოგზაურობის დროს. მათ. 8, 23-27; მარკ. 4, 36-41; ლუკ. 8, 22-25.

გ. ზღვაზე ქრისტეს ფეხით სვლა. მათ. 14, 25-31; მარკ. 6, 48-51; იოან. 6, 19.

სასწაულებრივი თევზაობა გენესარეთის ტბაზე. ლუკ. 5, 3-10; იოან. 21, 3-11.

ზღვის ნაპირზე მკვდრეთით აღმდგარი მაცხოვრის გამოცხადება მოწაფეთა წინაშე. იოან. 21, 1-24.

ბაგოსილა (ბაგოსხნა)

ბაგოსხნა განსაზღვრულია. ეს. 43, 1-4; 1 კორ. 6, 20; 7, 23; გალ. 3, 13; 4, 4-5; 1 ტიმ. 2, 6; გამოცხ. 5, 9.

ნაწინასწარმეტყველებია. ფს. 129, 7-8; ეს. 44, 21; 59, 20.

არის ცოდვათა მიტევება. ეს. 44, 22; ეფეს. 1, 7; კოლას. 1, 14; ებრ. 9, 15.

ხდება ღმრთისაგან. ფს. 30, 5; 110, 9; ეს. 44, 21-23; ლუკ. 1, 68; რომ. 3, 23; ეფეს. 1, 7; კოლას. 1, 14.

ქრისტე მოვლინებულია გამოხსნის აღსარულებლად. გალ. 4, 4-5; იოან. 1, 29.

აღსრულებულია ქრისტეს მიერ. მათ. 20, 28; მარკ. 10, 45; გალ. 3, 13; 1 ტიმ. 2, 6; 2 პეტ. 2, 1.

შესრულებულია ქრისტეს სისხლით. მათ. 20, 28; მარკ. 10, 45; საქმე. 20, 28; ეფეს. 1, 7; კოლას. 1, 14; ებრ. 9, 12-15; 1 პეტ. 1, 18-19; გამოცხ. 5, 9.

ქრისტემ დაღო სული თვისი მრავალთა გამოსახსნელად. მათ. 20, 28; მარკ. 10, 45.

ქრისტე იქმნა ჩვენთვის ხსნად, ღმრთის მიერ. 1 კორ. 1, 30.

ღმერთი იწოდება გამომხსნელად — გამომსყიდველად. ფს. 18, 14; ეს. 43, 14; 44, 6; 47, 4; 54, 8; 60, 16; 63, 16.

ქრისტე მოწოდებულია მხსნელად — გამომსყიდველად. ეს. 54, 5; 59, 20.

გამოხსნა გვიხსნის ჩვენ

მონობისაგან. გალ. 4, 5; 5, 1.
სჯულის წყევლისაგან. გალ. 3, 13.
ყოველივე უსამართლობისაგან. ფს. 129, 8; ტიტ. 2, 14.

ცოდვის ძალაუფლებისაგან. რომ. 6, 18-22; კოლას. 1, 13-14.

ამოო ცხოვრებისაგან. 1 პეტ. 1, 18-19.

სიკვდილის ძალაუფლებისაგან. ფს. 48, 15; ოს. 13, 14.

სულიერ მტერთაგან. ფს. 135, 24; იერ. 15, 21; ლუკ. 1, 74.

ყოველგვარი ბოროტებისა და მწუხარებისაგან. დაბ. 48, 15; ფს. 24, 22.

ამქვენიური ბოროტებისაგან. გალ. 1, 4.

5. ბიბლიის ლექსიკონი.

*

ადამიანს არ შეუძლია სასყიდლით თავის გამოხსნა. ფს. 48, 6-9; ეზეკ. 7, 19.

ჩვენ ვართ გამოსყიდულნი არა განხრწნადი საფასურით, არამედ ქრისტეს ძვირფასი სისხლით. 1 პეტ. 1, 18-21; ებრ. 9, 12; გამოცხ. 5, 9.

გამოხსნა მოგვანიჭებს ჩვენ

გამართლებას. რომ. 3, 23-25; ებრ. 9, 14.

ცოდეთა მიტევებას. ეფეს. 1, 7; კოლას. 1, 14; ებრ. 9, 14.

ღმრთის შვილებად ქცევას. გალ. 4, 5.

განწმენდას. გალ. 1, 4; ტიტ. 2, 14; 1 პეტ. 1, 18.

ღმერთმა აღასრულა ქრისტეს მიერ გამოხსნა

ჩვენი სულისა. ფს. 33, 23; 48, 15; 68, 18; 70, 23.

ჩვენი ხორცისა. რომ. 8, 22-23.
ჩვენი ზეციური სამკვიდრებელისა. ეფეს. 1, 14.

გამოხსნა აღწერილია როგორც

მრავალი და უმრავლესი (ურიცხვი). ფს. 129, 6.

გავრცელებული ყველა ხალხზე. გამოცხ. 5, 9; 7, 9-10.

საუკუნო. ებრ. 9, 12.

გამოხსნა ცხადყოფს

ღმრთის ძლიერებას. ეს. 50, 2.
ღმრთის სიყვარულსა და მოწყალებას. ეს. 43, 1-4; 63, 9.
ღმრთის მაღლს. ეფეს. 1, 7.

*

ძველი აღთქმის ერთგულნი მონა-
წილე არიან გამოხსნისა. ებრ. 9, 19.
წარმართებაც მონაწილე არიან გა-
მოხსნისა. 1 ტიმ. 2, 6.

მორწმუნენი

იწოდებიან გამოხსნილად (გამოს-
ყიდულად). ფს. 106, 2; ეს. 51, 10-11;
62, 12; გამოცხ. 14, 3.

ეკუთნიან ღმერთს გამოხსნის
ძალით. ეს. 43, 1; რომ. 6, 22; 1 კორ. 6,
20; 1 პეტ. 2, 16.

გამოხსნის ძალით იქცნენ „ერად
მოგებულად“. 2 მეფ. 7, 23; ტიტ. 2, 14;
1 პეტ. 2, 9.

გამოხსნით მიიღებენ ღმრთის შვი-
ლებას. გალ. 4, 5.

არიან აღბეჭდილნი სულიწმიდით
გამოხსნის დღეს. ეფეს. 1, 13-14;
4, 30.

მიიღებენ ნიშანს თავისი გამოხსნი-
სათვის. ეფეს. 1, 14; 2 კორ. 1, 22.

დარწმუნებული არიან თავის გამო-
სსნაში. იობ. 19, 25; ფს. 30, 4-5.

უნდა იყვნენ უშიშრად გამოხსნის
რწმენით. ეს. 43, 1.

მოელიან თავისი გამოხსნის აღს-
რულებას. რომ. 8, 22-23.

მიიღებენ საუკუნო ნეტარებას
გამოხსნით. ეს. 35, 10; 51, 11.

შეიქმნენ კეთილ საქმეთა მიმბაძავე-
ნი გამოხსნით. ტიტ. 2, 14.

ლოცულობენ, რომ მიიღონ გამო-
ხსნა. ფს. 25, 11; 68, 18; 118, 154.

აქებენ და აღიღებენ ღმერთს თავისი
გამოხსნისათვის. გამ. 15, 1-13; ფს.
18, 14; 70, 23; 106, 1-2; გამოცხ. 5, 9;
ეს. 48, 20; 51, 11; 1 კორ. 6, 20.

გამოხსნის პირველ-სახე

ისრაელი. გამ. 6, 6; 15, 13; 2 სჯ. 7,
8; ნემ. 1, 10; 2 მეფ. 7, 23; 1 ნემტ. 17,
21; ეს. 63, 9.

პირველდაბადებულთა (პირმშოთა)
გამოსყიდვა. გამ. 13, 12-15; 34, 20;
რიცხ. 18, 15-16.

მონის გამოსყიდვა. ლევიტ. 25,
46-54.

ბამოსდა (ბანცდა), ცღუნება

გამოცდა-მოხინჯვა

დან. 1, 12; საქმე. 16, 7.

გამოცდა-გამორკვევა, შემოწმება

ღმრთის გამოცდა ნიშნავს: ან ეჭვით
შევაპოწმეთ მისი სიძლიერე, ან მისი
მოთმინების გამოცდით თავზედური
ცოდვა ჩავიდინოთ. 2 სჯ. 6, 16; ფს. 77,
41. 56; მარკ. 8, 11. მათ. 22, 35; 1 კორ.
10, 9; საქმე 5, 9.

ღმერთი ცდის ადამიანს მისი
განწმენდის მიზნით. დაბ. 3, 1 (ღმერ-
თის მიერ პირველი ადამიანების გ.
სამოთხეში); დაბ. 22, 1 (ღმერთი სცდის
აბრაამს); 2 სჯ. 8, 2; 13, 14; ფს. 65, 10;
იოან. 6, 6.

ადამიანების თხოვნა

გ-ის შესახებ. იობ. 23, 10; ფს. 25, 2;
138, 23.

განსაცდელისაგან დახსნისა და
შეწყნარების შესახებ. მათ. 6, 13; ფს.
6, 3; 15, 1; 24, 20; 104, 13.

გამოცდა-ცღუნება

ე. ი. თავდასხმა სიმართლესა და
რწმენაზე. ღმერთი არ გვაცღუნებს,

არ წარგმართავს ბოროტისაკენ. იაკ. 1, 13.

ბოროტებისაკენ წარმართვა და რწმენაში შერყეობა იწყება

სატანისაგან. იობ. 1, 12; 2, 6-7; მარკ. 1, 13; მათ. 4, 3; ლუკ. 22, 31; 1 კორ. 7, 5; 1 თეს. 3, 5.

ამაო ქვეყნისაგან. იგავ. 1, 10; 1 კორ. 10, 13; 15, 33; 1 ტიმ. 6, 9;

ცოდვილი ხორცისაგან. გალ. 5, 17; იაკ. 1, 14.

ცღუნებისაგან ჩვენი მხსნელია

ღმერთი. 1 კორ. 10, 13; 2 პეტ. 2, 9; 2 თეს. 3, 3.

იესო ქრისტე. ებრ. 2, 18; 4, 15; გამოცხ. 3, 10.

ცღუნების დაძლევა. გალ. 6, 1; ეფეს. 6, 10-11.

„ნეტარ არს კაცი, რომელმან დაუთმოს განსაცდელსა, რამეთუ გამოცდილ იქმნეს“. 1 პეტ. 4, 12-13; იაკ. 1, 2, 12.

გამოცდა არ წარმოსდგება ღმრთისაგან. იაკ. 1, 13.

უმშაკი არის მიზეზი განცდისა. მათ. 4, 1; 1 კორ. 7, 5; 2 კორ. 11, 3; 1 თეს. 3, 5; გამოცხ. 12, 9.

ცოდვილნი არიან სატანის იარაღნი გამოცდისათვის. იგავ. 1, 10. 16. 29; მათ. 16, 23; 1 ტიმ. 2, 14; 2 ტიმ. 3, 13; 2 პეტ. 3, 17.

გამოცდა შეემთხვევა ადამიანს

გულისთქმისაგან (ავხორცობისაგან). იაკ. 1, 14.

ანგარებისმოყვარებისაგან. 1 ტიმ. 6, 9.

ბოროტებისაგან. იგავ. 28, 20. სიღარიბისაგან. იგავ. 30, 8-9.

განცდა მოგვევლინება გამოცდისათვის

სარწმუნოებისა. 1 პეტ. 1, 6-7.

სიყვარულისა. 2 სჯ. 13, 3.

მორჩილებისა. 2 სჯ. 8, 2.

უნაგარობისა. იობ. 1, 9-12.

*

განცდა ყოველთვის შეეფერება ადამიანის სისუსტეს. 1 კორ. 10, 13.

გ. საშიშია ხორცთა უძლეურობის გამო. მათ. 26, 41; მარკ. 14, 38;

გამოცდას კაცი ხშირად მიჰყავს ცოდვისა და დაღუპვისაკენ. 1 ტიმ. 6, 9; იაკ. 1, 15.

მორწმუნენი დაძვირებულნი არიან სხვადასხვა განცდით. იობ. 7, 18; იაკ. 1, 2; 1 პეტ. 1, 6; 5, 8;

მორწმუნენი უნდა

წინაღუდგენ გამოცდას. ეფეს. 6, 11; იაკ. 4, 7; 1 პეტ. 5, 9.

წინაღუდგენ გ. სარწმუნოებით. ეფეს. 6, 16; 1 პეტ. 5, 9.

ფიზიკლად იყენენ გამოცდის წინააღმდეგ. მათ. 26, 41; მარკ. 14, 38; გალ. 6, 1; 1 პეტ. 5, 8.

ლოცულობდნენ, რომ განთავისუფლდნენ გამოცდისაგან. მათ. 6, 13; 26, 41; მარკ. 14, 38; ლუკ. 11, 4; 22, 40-46.

ერიდებოდნენ გამოცდას. იგავ. 4, 14-15.

ერიდებოდნენ, რომ სხვებისათვის არ გახდნენ გამოცდის მიზეზი. რომ. 14, 13.

ღმერთი

არ დაუშვებს, რომ ჩვენ მივეცეთ გამოცდას იმაზე მეტად, რაც ჩვენს ძალას აღემატება. 1 კორ. 10, 13.

აძლებინებს მორწმუნეებს გამოცდის დათმენად. 1 კორ. 10, 13.

მორწმუნეს ათავისუფლებს გამოცდისაგან. 2 პეტ. 2, 9.

მორწმუნეებს უმსუბუქებს გამოცდას. 1 კორ. 10, 13.

„არა განსცადო უფალი ღმერთი შენი“. 2 სჯ. 6, 16; მათ. 4, 7; ლუკ. 4, 12.

ქრისტე

იცავს მორწმუნეთ განსაცდელის ეამს. გამოცხ. 3, 10.

შუამდგომლობს თავის მოწაფეებს, რომელნიც გამოიცდებიან. ლუკ. 22, 31-32;

თანაუგრძნობს მორწმუნეებს განცდისას. ებრ. 4, 15.

ეძლეოდა ისეთსავე გამოცდას, როგორსაც ჩვენ. ებრ. 4, 15; 2, 18.

გამოიცადა ეშმაკისაგან. მათ. 4, 1; მარკ. 1, 13; ლუკ. 4, 2.

გამოიცადა ბოროტი ადამიანებისაგან. მათ. 16, 1; 22, 18; მარკ. 12, 15; ლუკ. 10, 25; 11, 16.

გამოიცადა თავისი მოწაფისაგან. მათ. 16, 22-23; მარკ. 8, 33.

გამოიცადა ფარისეველთაგან. მათ. 12, 38; 16, 1; 19, 3; მარკ. 8, 11; 10, 2; ლუკ. 11, 16; იოან. 6, 30.

წინაღუდგა გამოცდას ღმერთის სიტყვით. მათ. 4, 4-10; ლუკ. 4, 4-12.

უცოდველმა გადაიტანა გამოცდა. ებრ. 4, 15.

სძლია გამოცდას. მათ. 4, 11; ლუკ. 4, 13; იოან. 16, 33.

ძალუძს მათთვის შემწეობა, რომელნიც გამოიცდებიან. ებრ. 2, 18.

*

ზოგი ადამიანი დაეცემა გამოცდის დღეს. ლუკ. 8, 13.

ნეტარ არს კაცი, რომელიც აიტანს და სძლევს გამოცდას. იაკ. 1, 2-12.

სასჯელი მათთვის, რომელნიც შეცდებიან გამოცდით. ივან. 28, 10.

მაგალითები: ევა. დაბ. 3, 1-6; 2 კორ. 11, 3; იოსები. დაბ. 39, 7-10; ბალამი. რიცხ. 22, 16-18; ისრაელნი. 2 სჯ. 8, 2; დავითი. 2 მეფ. 11, 2; 1 ნემტ. 21, 1; პეტრე. მათ. 26, 69-74; მარკ. 14, 67-72; ლუკ. 22, 55-62; ანანიასაჰმე. 5, 3-5; პავლე. 2 კორ. 12, 7; გალ. 4, 14.

ბაბოცხალება, ბაბოცხა

სიტყვა „ბაბოცხალება“, „აღმოჩენა“ დაფარულის აღმოჩენას, გამოჩენას ნიშნავს. მათ. 10, 26; ამოს. 3, 7; ეფეს. 3, 4-9; რომ. 14, 24.

მანამდე უცნობის განცხადებას. 1 კორ. 3, 13; 1 პეტ. 1, 11; 2 პეტ. 1, 14; ებრ. 9, 28.

უხილავი მდგომარეობიდან ხილულში გადასვლას. 2 თეს. 2, 8; 1 ტიმ. 6, 14; 2 ტიმ. 1, 10.

გამოცხადების თვისება

მისი წყარო ემყარება მისსავე უეჭველობას. დან. 2, 22. 28-29; იოან. 17, 6;

გამოცხადება ხდება

გრძნობათა წვდომისათვის. დაბ. 17, 1; 35, 7; 1 მეფ. 3, 10; 15, 16; დან. 8, 1; საჰმე. 9, 10; 10, 3; 16, 9; 18, 9.

სიტყვის საშუალებით. დაბ. 15, 1; 1 მეფ. 2, 27; 2 მეფ. 7, 4; ეხ. 38, 4; იერ. 23, 29; ებრ. 4, 12; რომ. 3, 2.

ღმრთის საქმეთა საშუალებით. ეხ. 52, 10; 53, 1;

ძის მეშვეობით. ებრ. 1, 2; იოან. 1, 14-18; 14, 9; 17, 6; რომ. 1, 16; მათ. 11, 27;

სულიწმინდის მეშვეობით. ეფეს. 1, 17; 3, 5; 1 პეტ. 1, 12;

*

ღმრთის ბუნებისა და აზრის გამოცხადება უდრის განხილვას. გამ. 6, 4; 2 სჯ. 6, 4 (ღმერთი ერთია); ფს. 97, 2 (მისი ხსნა და სიბართლე მისი); ფს. 102, 7 (მისი გზანი და მისი საქმენი); ეხ. 40, 5 (მისი სიტყვანი); ეხ. 45, 5-12 (მისი მოღვაწეობის უსაზღვრო სფერო); იოან. 9, 3.

შემოქმედებაში. საქმე. 14, 15-17; რომ. 1, 17-20; ფს. 18, 1-7; 103.

ისტორიაში. გამოცხ. 15, 4; საქმე. 17, 26.

სინდისში. რომ. 2, 14-16; საქმე. 17, 27.

ღმრთის საიდუმლოთა გამოცხადებაში. ამოს. 3, 7; რომ. 16, 25; კოლას. 1, 26.

ქრისტეს გამოცხადება. 1 ტიმ. 3, 16: ღმერთი განცხადდა ზორცში. ლუკ. 17, 30; იოან. 1, 31; 2, 11 (მან გამოაცხადა თავისი დიდება); იოან. 14, 21; 21, 1; 1 კორ. 1, 7; 2 კორ. 4, 10; 12, 1; გალ. 1, 12. 16; 1 იოან. 2, 28.

ჩვენი არსებისა და მოქმედების აღმოჩენა. 2 კორ. 5, 10; იგავ. 10, 9; მათ. 10, 26; ლუკ. 2, 35; იოან. 3, 19-21; გალ. 5, 19; ზორცის საქმენი ცნობილია. 1 ტიმ. 5, 24; ეფეს. 5, 13; კოლას. 3, 4 (გამოცხადება დიდებაში). 1 პეტ. 1, 5 (ხსნა); 1 კორ. 13, 12; 1 იოან. 3, 2.

გამსახურებელი (მეკნე)

გამსახურებლებს შეუძლიათ მოითხოვონ

წინდი, გირაო. 2 სჯ. 24, 10-11. იგავ. 22, 26-27.

სხვისი თავდებობა. იგავ. 6, 1; 22, 26.

გირავნობის სიველი საკუთრებაზე. ნემ. 5, 3.

ანგარიში ან ხელწერილი. ლუკ. 16, 6-7.

გირაოდ მიღებული სამოსლის დაბრუნება მზის ჩასვლამდე. 2 სჯ. 24, 12-13. ეზეკ. 18, 7-12.

აკრძალულია ალება

გირაოდ დოლაბისა. 2 სჯ. 24, 6. გირაოსი ძალით. 2 სჯ. 24, 10.

ღარიბებისაგან ვაზშისა. გამ. 22, 25. ლევიტ. 25, 36-37.

ვალის მოთხოვნა მეშვიდე წელს. 2 სჯ. 15, 1-2.

სარგებლის ალება მოძმისაგან. 2 სჯ. 23, 19-20.

*

ხანდახან ვალებს პატიობენ. ნემ. 5, 10-12. მათ. 18, 27. მეკნეები ზოგჯერ ყიდდნენ მოვალეს, ან მიჰყავდათ იგი მონად. გამ. 21, 2. მათ. 18, 25.

გამსახურებლები ყიდდნენ მოვალის ქონებას. მათ. 18, 25.

ბ. ყიდდნენ მოვალის ოჯახს და მიჰყავდათ ტყვედ. 4 მეფ. 4, 1. მათ. 18, 25.

გ. მოვალეს საყრობილეში სვამდნენ. მათ. 5, 25-26; 18, 34.

გ. ვალს ახდევინებდნენ თავმდებს. იგავ. 22, 26-27.

გ. ატყუებდნენ. ლუკ. 16, 5-7.
 აღამიანისაგან ღმრთის მოთხოვნათა პირველ-სახე. მათ. 5, 25-26; 18, 23-35. ლუკ. 7, 41-47.
 კანონის მოთხოვნათა პირველ-სახე. გალ. 5, 3.

ბავსიქობა

ძმის მიერ ძმისა და შვილისა მამის მიერ. მათ. 10, 21; ლუკ. 21, 16.
 იუდასი. მათ. 26, 14-16; მარკ. 14, 10; ლუკ. 22, 3-6.

ბანბაპ ღორთისა

განგება ღმრთისა არის განუწყვეტელი ზრუნვა ღმრთისა ყველა თავის საქმეზე. ფს. 32, 12-15; 36, 4-9-14; 103, 10-30; 135, 25; 144, 14-17; ეს. 46, 4; 1 პეტ. 5, 7; ლუკ. 12, 22-31.

განგება ღმრთისა ცხადად ჩანს

მთელი ქვეყნიერების დაცვასა და ბუნების მარადიულ მდინარებაში. დაბ. 8, 20-21; იობ. 38, 8-12; ფს. 103, 5-9; იერ. 5, 22; 31, 35; 33, 20; კოლას. 1, 17.

ბუნების ძალებისა და სტიქიონების მართვაში 2 სჯ. 11, 14; 28, 12; იობ. 5, 10; 37, 6-16; 38, 22-34; ფს. 106, 24-30; 146, 8-11; 147, 1-7; ეს. 134, 7. იერ. 5, 22; 10, 13; 51, 16; იოველ. 2, 23; ამოს. 4, 7; ნაუმ. 1, 4; ზაქ. 10, 1.

თავის ქმნილებათა დაცვა-შენახვაში. ნემ. 9, 6; იობ. 10, 12; ფს. 35, 6; მათ. 10, 29-31; ლუკ. 12, 6-7; 21, 18; 1 ტიმ. 4, 10.

თავის ქმნილებათა საჭიროებების დაკმაყოფილებაში. დაბ. 9, 3; ლევ. 26, 4; 2 სჯ. 32, 13-14; ნემ. 9, 24; იობ. 39, 1-3; ფს. 64, 9-13; 80, 16; 102, 4; 103,

10-30; 135, 25; 144, 15-16; 146, 9; ეკლ. 2, 24; ეს. 26, 12; იერ. 5, 24; ეზეკ. 16, 19; ოს. 2, 8; იოველ. 2, 19-26; ზაქ. 10, 1; მათ. 6, 8. 26-34; ლუკ. 12, 24-31; საქმე. 14, 17; ფილიპ. 4, 19; 1 ტიმ. 6, 17; 1 პეტ. 5, 7.

უფლება-განმგებლობაში მეფეებსა და ხალხებზე. 4 მეფ. 19, 28; 1 ნემტ. 29, 19; 2 ნემტ. 20, 6; ფს. 45, 8-10; 46, 7-8; 58, 13; 65, 7; 74, 6-7; 95, 10; 102, 19; 112, 4; იგავ. 8, 15-16; ეს. 37, 16-29; იერ. 10, 7; დან. 2, 21; 4, 25-35; რომ. 13, 1.

ხალხების მიმართ თავისი სამსჯავროთი სასჯელის მიცემაში. 2 სჯ. 32, 39-42; იობ. 12, 23-25; ეს. 3, 1-5; 13, 19; 42, 24; იერ. 29, 18; 43, 11; 51, 29.

თვითოულის სიცოცხლის განგებაში. 2 სჯ. 32, 39; 1 მეფ. 2, 6; იობ. 10, 8-12; 14, 5; 33, 4; 34, 14-15; ფს. 21, 9; 67, 20; 70, 6; დან. 5, 23; 7, 25-28.

თვითოულის არსებობის პირობების განწესებაში. გამ. 4, 11; 1 მეფ. 2, 7-8; 3 მეფ. 11, 11; 1 ნემტ. 29, 12; იობ. 12, 17-21; ფს. 74, 7; 106, 40-41; იგავ. 22, 2; ეკლ. 5, 19; ეს. 40, 23; დან. 2, 21; 4, 24-25; ლუკ. 1, 52; იოან. 9, 1-3.

თვითოულის გულისა და ყოფაქცევის მიმართულების მიცემაში. დაბ. 31, 29; 50, 23-24; გამოსელ. 12, 36; 1 მეფ. 2, 3; ეზრა. 7, 28; ფს. 32, 15; 36, 23; იგავ. 16, 9; 21, 1; ეკლ. 9, 1; ეს. 45, 13; იერ. 10, 23; დან. 5, 23.

სასჯელთა და ქველმოქმედებათა განრიგებაში. ლევიტ. 26, 4-6; 2 სჯ. 28, 12; 1 მეფ. 2, 4-6; 1 ნემტ. 29, 14; 2 ნემტ. 1, 12; იობ. 1, 21; 2, 10; ფს. 106, 33-41; 112, 6-9; ეკლ. 2, 24; ეს. 45, 7; გოდ. 3, 40; ამოს. 3, 6; მათ. 5, 45; საქმე. 14, 17.

ყველა შემოსხვევის წარმართვაში. დაბ. 24, 27; 2 სჯულ. 2, 30; ისუ ნავ. 11, 20; 1 მეფ. 2, 25; 6, 7-12; 14, 40-42; 3 მეფ. 11, 14; 12, 15-24; 2 ნეშტ. 10, 15; 25, 20; ეზრა. 7, 6; 8, 18; იგავ. 16, 33; იერ. 28, 14; გოდ. 3, 36-40; ამოს. 3, 6; საქმე. 1, 24-26

ცული გეგმების ჩაშლაში. გამ. 15, 9-10; 2 მეფ. 17, 14; ნემ. 4, 15; იობ. 5, 12; ფს. 2, 1-4; 32, 10; 139, 8; ეს. 8, 10; 19, 3; 44, 24-25.

ბოროტების სიკეთედ გარდაქმნაში. დაბ. 45, 5-7; 50, 20; 2 სჯ. 23, 5; ნემ. 13, 2; ფილიპ. 1, 12-14.

თავის გეგმათა შესრულებაში. იობ. 23, 13. ეს. 14, 24; 46, 9-11; იერ. 23, 24; 51, 29; ეფეს. 1, 11.

თავის აღთქმა-დაპირებათა შესრულებაში. ისუ ნავ. 21, 45; 23, 14; ნემ. 9, 8; იერ. 29, 10; 33, 14; საქმე. 7, 17; გალ. 4, 4.

თავის მუქარათა შესრულებაში. რიცხ. 26, 62; 2 სჯ. 2, 14-15; მსაჯ. 2, 15; 4 მეფ. 10, 10; ეს. 25, 1-2; 48, 3; დან. 9, 12; ზაქ. 1, 6.

ზრუნვაში თვით მცირე საგნებზე-დაცკი. მათ. 6, 26-30; 10, 29-30; ლუკ. 12, 6-7; 12, 24-28; 21, 18.

*

განგება ღმრთისა ვრცელდება ყველაფერზე. 2 ნეშტ. 16, 9; იობ. 28, 24; 34, 21; ფს. 32, 14; 112, 6; 138, 7-12; იერ. 23, 23-24; ამოს. 9, 2-3; ზაქ. 4, 10; 5, 6; საქმე. 15, 18; ეფეს. 4, 6; ებრ. 4, 13.

გ. ლ. ფხიზლობს განუწყვეტილად. გამ. 3, 7; 2 სჯ. 11, 12; მსაჯ. 18, 6; 2 ნეშტ. 16, 9; იობ. 36, 7; ფს. 9, 35; 13, 2; 32, 13-15; 34, 22; 65, 6; 93, 9; 120, 3-4; 138,

1-4, 16; იგავ. 5, 21; 15, 3; ეს. 27, 3; იერ. 16, 17; 32, 19; 44, 27; იოან. 5, 17; 1 პეტ. 3, 12.

გ. ლ. აღსაესება მაღლით. ნემ. 9, 25-26; ფს. 24, 9-10; 64, 9-13; 135, 25; 144, 17; მათ. 5, 45; საქმე. 14, 17; 1 ტიმ. 6, 17.

გ. ლ. არის მართალი. ფს. 144, 17; დან. 4, 35; 9, 14; გამოცხ. 15, 3.

გ. ლ. ზოგჯერ მიუწვდომელი და საიდუმლოებრივია. იობ. 21, 7, 20; 26, 14; 34, 24; ფს. 35, 5-6; 70, 19; ეკლ. 7, 15; 8, 14; 9, 1-3. 11; ეს. 55, 9; რომ. 11, 33.

განგება ღმრთისა ცხადად ჩანს მორწმუნეთა მიმართ

მათ მიმართ ხელმძღვანელობაში. დაბ. 24, 48; 2 სჯ. 1, 31; 29, 5; 32, 10-12; ფს. 22, 3; 31, 8; 36, 23; 72, 23; 106, 7; 138, 24; 142, 10; იგავ. 3, 6; ეს. 48, 17; 58, 11; 63, 14; რომ. 8, 14.

მათი კეთილდღეობის ხელის შეწყობაში. დაბ. 24, 56; 39, 2. 21-23; საქმე. 7, 10; გამ. 1, 20-21; 2 სჯ. 28, 11; 30, 9; 1 მეფ. 18, 5-14; 4 მეფ. 18, 7; 2 ნეშტ. 7, 11; 26, 5; ეზრა. 5, 5; ნემ. 2, 20; იობ. 22, 28; ფს. 113, 1-3; იოველ. 2, 19.

მათ დაცვასა და მფარველობაში. დაბ. 28, 15; 48, 15-16; გამ. 8, 22; 2 სჯ. 31, 6; ისუ ნავ. 1, 5-9; ებრ. 13, 5-6; 1 მეფ. 25, 29; იობ. 10, 12; ფს. 4, 7-8; 21, 9-10; 33, 7-15; 36, 28; 90, 10-12; 120, 5-8; 139, 7; 144, 20; ეს. 41, 13-14; 46, 3-4; მათ. 10, 30; ლუკ. 12, 7; 21, 18; საქმე. 27, 34; 1 ტიმ. 4, 10.

მათ ხსნაში. გამ. 3, 7-8; 2 მეფ. 22, 18; 2 ნეშტ. 18, 31; ფს. 17, 17; 32, 18-

19; 34, 10; 80, 7; 90, 3-7; 93, 17; 106, 6; 137, 7; 145, 7-9; იერ. 39, 16-17; დან. 6, 22-27; საქმე. 12, 6-10; 16, 24-26; 18, 10.

*

განგება ღმრთისა მოქმედებს სხვადასხვა საშუალებებით. 3 მეფ. 21, 19; 22, 37-38; ეს. 10, 5-6; 44, 25-26; 45, 1-13; 46, 11; იერ. 51, 20-23; მიქ. 5, 2; ლუკ. 2, 1-4; საქმე. 13, 27; 27, 22. 25. 31. 34.

არავის შეუძლია წინ აღუდგეს ან წინააღმდეგობა გაუწიოს ღმრთის განგებას. 3 მეფ. 22, 28-34; იობ. 23, 13; 34, 29; 42, 2; ფს. 134, 6; იგავ. 21, 30; ეს. 14, 27; დან. 4, 35; საქმე. 5, 39.

განგება ღმრთისა ხელს უწყობს მორწმუნეებს. 2 სჯ. 31, 6-8; 1 ნეშტ. 28, 20; 29, 16; ეზრა. 7, 28; ნემ. 2, 20; 1 კორ. 3, 6-9; 15, 10; 2 კორ. 6, 1.

წარმატებით ვერაფერს გავაკეთებთ, თუ არ შეგკნევს. გლ. 2 სჯ. 28, 38-42; ფს. 32, 16-19; 126, 1-2; იგავ. 21, 31; ეკლ. 3, 14; 6, 2; მიქ. 6, 14-15; ანგ. 1, 6-7; 1 კორ. 3, 6-7.

განგება ღმრთისა ყოველთვის განაგებს, მართავს

ღმრთის დიდებისათვის. გამ. 9, 16; რომ. 9, 17; გამ. 14, 4; ლევ. 10, 3; 1 მეფ. 12, 22; ფს. 89, 16; ეს. 48, 9-11; 63, 14; ეზეკ. 20, 22-44; იოან. 11, 4.

მორწმუნეთა სიკეთისათვის. 2 სჯ. 23, 5; 2 ნეშტ. 16, 9; ეს. 26, 12; 8, 27-28.

მორწმუნენი უნდა ხელაქნენ ღმრთის განგებას

ბედნიერებაში. დაბ. 32, 10; 33, 11; 45, 8; 1 ნეშტ. 29, 12-16; ფს. 102, 2-3; 115, 3.

უბედურებაში. 1 მეფ. 3, 18; იობ. 1, 21; 2, 10; ფს. 38, 9-10; 118, 75.

საყოველთაო უბედურებებში. ეზრა. 9, 13; ნემ. 9, 33; გოდ. 1, 18; დან. 9, 12-14.

ყველა შემთხვევაში. იგავ. 3, 6; იერ. 10, 23; საქმე. 18, 21; რომ. 15, 32; 1 კორ. 4, 19; ებრ. 6, 3; იაკ. 4, 13-15.

მორწმუნეებმა

მთელი თავიანთი ზრუნვა უნდა მიანდონ ღმრთის განგებას. ფს. 54, 22; მათ. 6, 26-34; 10, 29-31; ლუკ. 12, 24-31; ფილიპ. 4, 6; ებრ. 13, 5; 1 პეტ. 5, 7.

მორწმუნენი უნდა იმედოვნებდნენ ღმრთის განგებაზე. ფს. 4, 8; 15, 8; 36, 5; 61, 8; 70, 5; იგავ. 22, 19; 1 ტიმ. 6, 17.

მორწმუნენი უნდა ლოცულობდნენ ღმრთის განგების იმედით. ფს. 56, 1; ფილიპ. 4, 6.

მორწმუნენი უნდა ლოცულობდნენ, რომ იყვნენ ღმრთის განგების მფარველობის ქვეშ. დაბ. 24, 12-14; 28, 20-21; საქმე. 1, 24.

ბოროტნი

უარყოფენ ღმრთის განგებას. იობ. 22, 12-14; ფს. 9, 32-33; 93, 7; ეს. 29, 15; 47, 10; ეზეკ. 8, 12; 9, 9; სოფ. 1, 12.

წარმოადგენენ ღმრთის განგების აღსრულების ერთ-ერთ საშუალებას. გამ. 9, 16; რომ. 9, 17; გამ. 14, 4; ისუ ნავ. 11, 20; 1 მეფ. 2, 25; ფს. 63, 5-9; იოან. 11, 49-52; საქმე. 13, 27.

უგუნურებაა ღმრთის განგების უარყოფა. გამ. 4, 11; ფს. 93, 9-10; იგავ. 20, 12; 24, 12.

სასჯელი ღ. გ. უარყოფისათვის. ეს. 10, 13-17; იერ. 5, 24-25; ეზეკ. 28,

2-10; დან. 4, 29-32; ოს. 2, 8-9; სოფ. 1, 12.

ბანდგომა სარწმუნოებისაგან

განდგომა სარწმუნოებისაგან არის ღმრთისაგან გულის განდრეკა (ღმრთისადმი შეორგულება). 3 მეფ. 11, 9; 2 ნეშტ. 29, 6; ეს. 1, 4; 59, 13; იერ. 5, 23; 7, 24; ეზეკ. 6, 9; ოს. 1, 2.

არის ჭეშმარიტების გზიდან გადახვევა. ეზეკ. 3, 20; 18, 24; 33, 13; მალ. 2, 8; 2 პეტ. 2, 15.

არის სახარებიდან გადახვევა. 2 კორ. 11, 3; გალ. 3, 1-3; 5, 4-7.

ღმერთს სძულს. მსაჯ. 3, 7-8; ფს. 77, 57-59; ებრ. 10, 38.

ჩვენ მიდრეკილნი ვართ სარწმუნოებისაგან განდგომისაკენ. ნემ. 9, 28; იერ. 2, 32; 8, 5; 14, 7. ოს. 11, 7; ზაქ. 7, 11-12.

გაფრთხილება სარწმუნოებისაგან განდგომის წინააღმდეგ. 1 მეფ. 12, 20; ისუ ნაე. 23, 6; 2 პეტ. 3, 17; 1 კორ. 10, 12; ებრ. 3, 12; 12, 15; 2 ნეშტ. 30, 6; ეს. 31, 6; იერ. 3, 12; 12, 4. ოს. 6, 1; 14, 1; ზაქ. 1, 3; გამოცხ. 2, 4-5.

სარწმუნოებისაგან განდგომისათვის მიზღული უბედურებანი. 2 სჯ. 4, 30; 2 ნეშტ. 6, 26. 38; 7, 13-14; ფს. 79, 5-6; 118, 6-7; ოს. 5, 12-13; 10, 10-12.

სარწმუნოებისაგან განდგომის მიტევის შეპირება. 2 ნეშტ. 7, 14; იერ. 3, 12; 36, 3; ზაქ. 1, 3.

ს. გ. განკურნების შეპირება. იერ. 3, 22, ეზეკ. 14, 11; ოს. 14, 5.

ილოცეთ, რომ არ განდგეთ სარწმუნოებისაგან. ფს. 79, 3-7, 18; 84, 4-6; გოდ. 5, 21.

მოწოდება ამ ცოდვის წინააღმდეგ. ეს. 56, 11-13. იერ. 3, 13; 14, 7; დან. 9, 5.

სარწმუნოებისაგან განდგომის დანაშაული. იერ. 2, 19; 5, 6; 8, 5-7.

სასჯელი ს. გ. გამო. რიცხ. 14, 43; 2 სჯ. 11, 28; მსაჯ. 3, 7-8; 3 მეფ. 9, 6-7; ეს. 17, 9-10. იერ. 8, 12-14; 15, 6; 17, 5; ოს. 5, 7; 7, 13.

ს. გ. მომაკვლინებელი შედეგები. ეზეკ. 18, 24-26; 33, 18; 2 პეტ. 2, 20-21; ებრ. 6, 4-6.

ბანდგომილნი სარწმუნოებისაგან

ღვინის დროს მრავლდებიან სარწმუნოებისაგან განდგომილნი. მათ. 13, 21; 24, 9-10; მარკ. 4, 17; ლუკ. 8, 13.

სიმღიდრისა და ამქვეყნიური სიამოვნებების სიყვარული წარმოშობს სარწმუნოებისაგან განდგომილებს. 1 ტიმ. 6, 10; 2 ტიმ. 4, 10;

სარწმუნოებისაგან განდგომილნი არად მიიჩნევენ სახარებას. 2 პეტ. 2, 2.

სასჯელი სარწმუნოებისაგან განდგომილთათვის. 2 სჯ. 13, 12-17; ფს. 72, 27; 124, 5; იერ. 17, 5; ოს. 7, 13; სოფ. 1, 4-7; იოან. 15, 6; 2 პეტ. 2, 20-22; ებრ. 10, 26-31.

უფრთხილდით, რომ არ განუდგეთ სარწმუნოებას. 2 პეტ. 3, 17; ებრ. 3, 12; 12, 15-17.

ეტადეთ, შორს იყოთ სარწმუნოებისაგან განდგომილებისაგან. აქ. 3, 19-20; გალ. 6, 1.

სარწმუნოებისაგან განდგომილნი გამრავლდებიან უკანასკნელ დროს. მათ. 24, 12; 2 თეს. 2, 3; 1 ტიმ. 4, 1.

მაგალითები: ისრაელნი. გამ. 32, 8; 2 სჯ. 9, 12; 3 მეფ. 19, 14; 4 მეფ. 17, 15-16; ნემ. 9, 26; ფს. 77, 57; იერ. 18, 15; საული. 1 მეფ. 15, 11; სოლომონი. 2 მეფ. 11, 4-9; ამასია. 2 ნეშტ. 25, 27; მოწაფენი. იოან. 6, 66; გალატელნი. გალ. 3, 1-3; ალექსანდრე. 1 ტიმ. 1, 19-20.

ბანდილება

ძე ღმერთი, ანუ უფალი ჩვენი იესო ქრისტე იმიტომ მოვიდა ქვეყნად, რომ განედიდებინა მამა ღმერთი, ე-ი. გამოეცხადებინა მისი დიდება. იოან. 17, 4-6; მათ. 11, 27.

მან ამის გაკეთება იმიტომ შეძლო, რომ ის და მამა ერთია. იოან. 10, 38; 14, 11.

მან ეს გააკეთა, თავისი სიჭყვიით. იოან. 14, 10; 6, 63-68; 17, 8. თავისი საქმეებით. იოან. 10, 38; 14, 11; თავისი მოწამეობრივი სიკვდილით. იოან. 4, 34; 17, 1.

ამისათვის მამა ადიდებს ძეს, ამკობს მას დიდებითა და ძლევამოსილებით. იოან. 13, 32. ეს ხდება: ნათლისცემისას. მათ. 3, 17. ქრისტესათვის მიცემული სასწაულმოქმედი ძალით. იოან. 3, 2; 9, 33; 11, 4. იესო ქრისტეს ფერისცვალებით მათ. 17, 1 და ზეციდან ხმით. იოან. 12, 28. ძლევამოსილი გამარჯვებით რწმენისა და სიყვარულისა ჯვარზე. იოან. 12, 28; 17, 1.

განდიდება წილად ხედებათ აგრეთვე მორწმუნეებს. იოან. 14, 28; 16, 13-14; 17, 10, 22; 2 კორ. 3, 18; იოან. 17, 24; ფილიპ. 3, 21; რომ. 8, 11.

ბანდილება, მზავობრობა

უწმინდურთა თვისებაა. 2 პეტ. 2, 10.

ანტიქრისტეს თვისებაა. 2 თეს. 2, 4.

გამოიხატება

ღმრთის წინააღმდეგობაში. იოან. 15, 25, 26;

ცოდვის ჩადენაში. რომ. 1, 32. ქედმაღლობაში. ეს. 65, 5; ლუკ. 18, 11.

თავდაჯერებულობაში. იგავ. 12, 15. პატივის ძიებაში. ლუკ. 14, 7-11. მომავალზე მეტისმეტ ზრუნვაში. ლუკ. 12, 18; იაკ. 4, 13. წინასწარმეტყველების ცდაში. 2 სჯ. 18, 22.

*

საჭიროა ვილოცოთ, რომ გავთავისუფლდეთ თავხედობისაგან. ფს. 18, 12-13.

წმინდანები საჭიროა უარყოფდნენ თავხედობას, განდიდებას. ფს. 130, 1. სასჯელი მზავობრობისათვის. რიცხ. 15, 30; გამ. 18, 7-8.

მაგალითები: დაბ. 11, 4; რიცხ. 14, 44; 16, 3-8; 1 მეფ. 6, 19; 2 მეფ. 6, 6; 3 მეფ. 13, 4; 20, 19; 2 ნეშტ. 26, 16; 32, 13; საქმე. 5, 36; 19, 13-14; 3 იოან. 9.

ბანთიადი, დილა

ღღის მეორე ნაწილი ქვეყნის გაჩენის დროს. დაბ. 1, 5. 8. 13. 19. 31. პირველი ნაწილი ჩვეულებრივი ღღისა. მარკ. 16, 2.

დაწესებულია ღმრთისაგან. იობ. 38, 12.

იწყება ცისკრის ამოსვლით. ისუ ნავ. 6, 14-15; ფს. 118, 147-148.

გრძელდება შუადღემდე. 3 მეფ. 18, 26; ნემ. 8, 3.

გადატანითი მნიშვნელობით

მკედრეთით აღდგომის დრო. ფს. 48, 15.

ეკლესიის დიდებად. ქება. 6, 10; ეს. 58, 8.

ქრისტეს დიდებად. გამოცხ. 22, 16. წმინდანთა ზეციური ჯილდო. გამოცხ. 2, 28.

თვალთმაქცთა ხანმოკლე ცხოვრება. ოს. 6, 4.

დიდი უბედურებები. იოველ. 2, 2.

ბანაურნება

იესო ქრისტეს მიერ ყველა სნეულების, უძღურების. მათ. 9, 35.

ემშაკეულისა კაპერნაუმში. მარკ. 1, 23-26; ლუკ. 4, 33-35.

კეთროვანისა. მათ. 8, 1-4; მარკ. 1, 40-44; ლუკ. 5, 12-14.

ათი კეთროვანისა. ლუკ. 17, 12-19.

კაპერნაუმში ასისტაეის მსახური-სა. მათ. 8, 5-13; ლუკ. 7, 1-10.

სიმონ-პეტრეს სიღედრისა. მათ. 8, 14-15; მარკ. 1, 30-31; ლუკ. 4, 38-39.

„და მოჰკერიდეს ქრისტეს ყოველთა ბოროტად სნეულთა, თითოსახეთაგან სენთა, და გვემითა შეჰყრობილთა, და ემშაკეულთა, და ცისად-ცისად გვემულთა და განრღვეულთა“ და განკურნა ისინი. მათ. 4, 24.

სნეულებისა და ემშაკეულების კაპერნაუმში. მათ. 8, 16; მარკ. 1, 32-34; ლუკ. 4, 40-41.

მეფის კარისკაცის შვილისა კანაში. იოან. 4, 46-53.

დამბლადაცემულისა (განღვრულისა) კაპერნაუმში. მათ. 9, 1-8; მარკ. 2, 1-12; ლუკ. 5, 17-25.

დამბლადაცემულისა იერუსალიმში ბეთზდასთან. იოან. 5, 1-15.

ხელგამხმარი კაცისა. მათ. 12, 9-13; მარკ. 3, 1-5; ლუკ. 6, 6-10.

ორი ემშაკეულისა ღადარინელთა ქვეყანაში. მათ. 8, 28-34; მარკ. 5, 1-20; ლუკ. 8, 26-39.

სისხლმდინარე დედაკაცისა. მათ. 9, 20-22; მარკ. 5, 25-34; ლუკ. 8, 43-48.

ორი ბრმისა კაპერნაუმში. მათ. 9, 27-30.

ყრუ-მუნჯი ემშაკეულისა. მათ. 9, 32-33; ლუკ. 11, 14.

ბრმა-მუნჯი ემშაკეულისა. მათ. 12, 22-23.

მრავალი სნეულისა და ბრმისა. ლუკ. 7, 21.

გენესარეთის ქვეყანაში ავაღმყოფთა. მათ. 14, 34-36; მარკ. 6, 53-56.

ყველა ავაღმყოფისა. მათ. 12, 15. დაკრუნჩხული დედაკაცისა. ლუკ. 13, 10-17.

კოჭლებისა, ბრმებისა, მუნჯებისა, დასახირებულებისა და სხვა მრავალთა გალილეის ტბის მახლობლად მთაზე. მათ. 15, 29-30.

ქანანელი დედაკაცის ქალიშვილისა. მათ. 15, 21-28; მარკ. 7, 24-30.

წყალმანკიანი კაცისა. ლუკ. 14, 1-6.

ყრუ-მუნჯი ემშაკეული ყრმისა. მათ. 17, 14-18; მარკ. 9, 17-27; ლუკ. 9, 37-42.

ავაღმყოფებისა იორდანის იქითა ქვეყანაში. მათ. 19, 1-2.

ყრუ და ენა ბლუსი. მარკ. 7, 32-35.

ორი ბრმისა იერიქონის მახლობლად. მათ. 20, 29-34; მარკ. 10, 46-52; ლუკ. 18, 35-43.

ბრმისა ბესაიდაში. მარკ. 8, 22-25.

ბრძებისა და კოჭლებისა ტაძარში. მათ. 21, 14.

ბრძად შობილისა. იოან. 9, 6-7; მარიამ მაგდალენელისა. მარკ. 16, 9; ლუკ. 8, 2.

მღვლელობთავრის მსახურისა, რომელსაც პეტრემ ყური ჩამოათალა. ლუკ. 22, 50-51.

ბანაართლება ღმრთის წინაშე

გამართლება ღმრთის წინაშე აღთქმულია. ეს. 45, 1-5; 53, 11-12.

ღმერთი მოგვანიჭებს განმართლებას ღმრთის წინაშე. ეს. 50, 8; რომ. 3, 24-25; 8, 33-34.

მისი დასაწყისი ღმრთის მადლშია. რომ. 3, 24; 4, 16; 5, 17-21; ეფეს. 1, 6-7; 2, 4-8; ტიტ. 3, 4-7.

იგი მოიპოვება ქრისტეს სისხლით. რომ. 5, 9.

იგი მოიპოვება სარწმუნოების სიყვარულით. საქმე. 13, 39; რომ. 3, 25-29; 4, 5; 5, 1-2; გალ. 2, 16; 3, 24.

იგი წარმოდგება როგორც „სიმართლე ღმრთისა სარწმუნოებითა იესო ქრისტესითა, ყოველთა მიმართ და ყოველთა ზედა მორწმუნეთა“. ეს. 61, 10; იერ. 23, 6; 33, 16; რომ. 3, 22; 5, 18; 1 კორ. 1, 30; 2 კორ. 5, 21.

ის გვათავისუფლებს სასჯელისაგან. ეს. 50, 8-9; 54, 17. რომ. 5, 9; 8, 1-34.

ის მოგვანიჭებს ცოდვათა მოტყვევებას. რომ. 3, 24-25; 4, 6-7; ეფეს. 1, 6-7.

ის გვაძლევს ზეციურ სამკვიდრებელს. ტიტ. 3, 7.

იგი ქმნის ჭეშმარიტად საუკუნო დიდებას. რომ. 8, 29-30.

ნეტარია, რომელიც ტყუება ღმრთის წინაშე გამართლებით. ფს. 31, 1-2; რომ. 4, 6-8.

იგი შეერთებულია განწმენდასთან. საქმე. 26, 18; 1 კორ. 1, 30; 6, 11.

აღდგომა ქრისტესი შეადგენს დამტკიცებას ჩვენი გამართლებისა ღმრთის წინაშე. რომ. 4, 25; 1 კორ. 15, 17.

სჯულის ქვეშე მყოფთათვის

სრული დამორჩილება სჯულისადმი საკვალდებულო იყო გამართლებისათვის ღმრთის წინაშე. 2 სჯ. 6, 25; ლევ. 18, 5; ეზეკ. 20, 11; რომ. 2, 13; 10, 5; იაკ. 2, 10.

აღამიანს არ შეეძლო მისწვდომოდა სრულ გამართლებას ღმრთის წინაშე. იობ. 9, 2-20; 25, 4; ფს. 129, 1-3; 142, 2; საქმე. 13, 39; რომ. 3, 20; 9, 31-32; გალ. 2, 16; 3, 11.

გამართლება ღმრთის წინაშე სარწმუნოებით

გამოცხადებულია ძველ აღთქმაში. რომ. 1, 17; გალ. 3, 11;

სპობს ადამიანის ამპარტავნებას. ეფეს. 2, 9; 1 კორ. 1, 29-31.

არ სპობს სჯულს (კანონს). რომ. 3, 29-31; 1 კორ. 9, 21.

სჯულს მიჰყავს ცოდვილი ქრისტესთან ღმრთის წინაშე გამართლების მისაღებად. გალ. 3, 24.

„მართალი სარწმუნებით ცხონდეს“. ებრ. 10, 38.

მორწმუნენი მოელიან გამართლებას ღმრთის წინაშე ქრისტეს სარწმუნოებით. გალ. 2, 16; 5, 5; ფილიპ. 2, 9.

უსჯულონი ვერ მიიღებენ ღ. წ. გ. ას. გამ. 23, 7.

გამართლება ღმრთის წინაშე გადმოცემული იგავში. მეზვერე. ლუკ. 18, 14.

სახე გამართლებისა ღმრთის წინაშე. წმიდა კიდარი. ზაქ. 3, 3-5.

მაგალითები მორწმუნეთა, რომელთაც მიიღეს განმართლება წინაშე ღმრთისა: აბრაამი. დაბ. 15, 6; რომ. 4, 3; გალ. 3, 6; იაკ. 2, 23; პავლე. ფილ. 3, 8-9.

ბანსჯა, განკითხვა

აღამიანის მიერ გ. ხდება

„ძე კაცისაი მიეცეს მღვდელთმთავართა და მწიგნობართა და დასაჯონ იგი სიკუდილად“. მათ. 20, 18.

საკურთარი თავისა. 1 იოან. 3, 20 (მაგრამ თვითგანსჯის დროს ჩვენდა სანუგეშებლად იოანე ამატებს: „უფროს არს ღმერთი გულისა ჩვენისა, და იცის ყოველი“).

გ. ხშირად უსამართლოა. ფს. 93, 21-23. მარკ. 14, 64.

ღმრთის მიერ განსჯა ხდება

ცალკეული დამნაშავისა. ეზეკ. 21, 30; იობ. 34, 12.

ზოგადად, ცოდვისა. რომ. 8, 3.

გ. ხდება კანონის საფუძველზე. 2 კორ. 3, 9; გალ. 3, 23.

თვითგანსჯა გვიცავს ღმრთის განსჯისაგან. 1 კორ. 1, 11. 31.

მარადიული განსჯა ნიშნავს

საუკუნო სიკედილს (ღმერთი მარადიული დალუპებით სჯის). 1 ტიმ. 6, 9; 2 თეს. 1, 9.

ღმრთისაგან მარადიულ განშორებას. მათ. 25, 29.

გაუქარებელ ტანჯვას. ლუკ. 16, 24. მარადიულ თვითგემას („მატი“). მარკ. 9, 44-48.

დალუპისაკენ, წარწყმედისაკენ მიყვართ

ურწმუნობას (იესოს უარყოფას). მარკ. 16, 16.

შეუბრალებლობას. მათ. 25, 41-46. შეუნანებლობას. მათ. 12, 41.

თვალთმაქცობას. მათ. 23, 14.

ღორმუცელობას. ფილიპ. 3, 19.

მადლის ბოროტად გამოყენებას ნებსით. რომ. 3, 8; ებრ. 10, 26-27.

„უართო არს გზაი, რომელსა მიჰყავს წარსაწყმედელად“ მათ. 7, 13.

*

დალუქვა მოვლით ეშმაკსა და მის ანგელოზებს. მათ. 25, 41.

როგორ დავაღწიოთ თავი დალუქვას? ცოდვით დაცემის შემდეგ იგი ელის ყველა აღამიანს, მაგრამ იესოს შეუძლია და სურს კიდევ, რომ გადაგვარჩინოს. ებრ. 10, 39.

სასჯელის ზომა. მათ. 10, 15; 11, 22.

განსჯა საყოველთაოა ადამის ცოდვის მიერ გამოწვეული. რომ. 5, 16-18.

გ. იქნება განაჩენი, წარმოთქმული ცოდვილებზე უკანასკნელ დღეს. ეკლ. 8, 12; ეზეკ. 18, 4-20; მათ. 25, 41.

განსჯა წარმოითქმება

სასჯელის დღეს იმათ წინააღმდეგ

რომელთაც არა სწამთ ძე ღმრთისა. მარკ. 16, 16; იოან. 3, 18-36; 12, 48; ებრ. 12, 24-25.

ვინც ბოროტებას ჩადის. იგავ. 12, 2; მათ. 7, 23; 25, 41-46; ლუკ. 13, 27; იოან. 5, 29; რომ. 2, 8; კოლას. 3, 25; 2 პეტ. 2, 9; იუდ. 1, 15.

ვინც ურწმუნოებენ. მარკ. 16, 16; 2 თეს. 1, 7-8; 2, 12.

რომელნიც უარყოფენ ჭეშმარიტებას, რომ მიუცნენ ბოროტებას. იოან. 3, 19; რომ. 2, 8; 2 თეს. 2, 12.

რომელნიც უწყალოებენ. მათ. 18, 35; იაკ. 2, 13; 5, 9.

რომელნიც განსჯიან სხვებს. მათ. 7, 1-2; ლუკ. 6, 37; რომ. 14, 10; იაკ. 3, 1; 5, 9.

რომელნიც იხოცებიან ისე, რომ არ მიუღიათ ცოდვების შენდობა. მათ. 12, 31-32; მარკ. 3, 28-29; ლუკ. 12, 10; იოან. 8, 21-24; ეზეკ. 3, 18-20; 33, 8.

ვინც ღმრთისაგან განდგომილან. 1 ტიმ. 5, 12; იუდ. 1, 4.

ვინც გმობს სულიწმიდას. მათ. 12, 31-32; მარკ. 3, 29; ლუკ. 12, 10.

რომელთა სახელებიც ამოიშლება ცხოვრების წიგნიდან. გამ. 32, 33; ფს. 68, 28; გამოცხ. 20, 15.

*

ბოროტთა განსჯა საუკუნო ცეცხლში. მათ. 13, 40-42; 25, 41; 2 თეს. 1, 7-9; ებრ. 10, 26-27; 2 პეტ. 3, 7; გამოცხ. 21, 8.

განსჯა იქნება

სამართლიანი. რომ. 2, 2-5; 3, 5-8; 2 თეს. 1, 6.

თვითოულის საქმთაებრ. იობ. 34, 11; ეკლ. 12, 14; იერ. 17, 10; რომ. 2, 6-9; 2 კორ. 5, 10; კოლას. 3, 25; იუდ. 1, 15; გამოცხ. 22, 11-12.

თვითოულის მიერ სჯულის ცოდნის თანახმად. ლუკ. 12, 48; რომ. 2, 12.

განსჯა გარდაემატება

ამპარტავნების გამო. 1 ტიმ. 3, 6; იაკ. 3, 1.

იმ ნიჭთა უგულვებლყოფისათვის, რომლებიც მიღებული აქვს ადამიანს. მათ. 10, 14-15; 11, 21-24; 12, 41-42; მარკ. 6, 11; ლუკ. 10, 10-12.

პირმოთნეობისათვის. მათ. 23, 14; მარკ. 12, 40; ლუკ. 20, 47.

ახირებული შეუნანებლობისათვის. მათ. 11, 20-24; 12, 41; ლუკ. 10, 13-15; 11, 32.

სახარების უარყოფისათვის. მათ. 10, 14-15; მარკ. 6, 11; ლუკ. 10, 11-12.

განსჯის მიზეზი

არის ის, რომ „კაცთა შეიყვარეს ბნელი, ვიდრე ნათელი, რამეთუ იყვნეს საქმენი მათნი ბოროტ“. იოან. 3, 19.

არის ის, რომ კაცთ არ სწამდათ სახარება. 2 კორ. 4, 3-4; 2 თეს. 1, 8-9; 2, 12; 1 პეტ. 4, 17.

განსჯა უკვე წარმოქმულია იმათ წინააღმდეგ

რომელთაც არა სწამთ ძე ღმრთისა. იოან. 3, 18-36.

ღმრთისგან განდგომილთა. 2 პეტ. 2, 3; იუდ. 1, 4.

რომელნიც ეზიარებიან უღირსად, ჭამენ და სვამენ თავის თავის დასასჯელად. 1 კორ. 11, 29.

*

სინდისი მოწმობს განსჯის სამართლიანობას. იობ. 9, 20; რომ. 2, 1; ტიტ. 3, 11.

თუ გული ჩვენი განგესჯის, ღმერთიც განგესჯის. 1 იოან. 3, 20.

დარღვეული სჯული მოითხოვს დამრღვევის განსჯას. რომ. 3, 19.

განსჯა წარმოთქმული იქნება ქრისტეს მიერ უკანასკნელ დღეს. მათ. 16, 27; 25, 31-33. 41; 2 თეს. 1, 7-9; იუდ. 1, 15; გამოცხ. 22, 12.

ქრისტე მოვიდა არა ქვეყნის განსასჯელად, არამედ მის გადასარჩენად. ლუკ. 9, 56; იოან. 3, 17; 8, 11; 12, 47.

ქრისტე მაცხოვარმა გამოისყიდა მორწმუნენი განსჯისაგან. ვალ. 3, 13.

ღმერთი ამართლებს მორწმუნეთ. ვინღა განსჯის მათ? რომ. 8, 33-34; ეფ. 50, 9.

არ განისჯებიან ისინი

ვისაც სწამს ქრისტე. იოან. 3, 18; 5, 24.

ვინც ქრისტეს მიერ არის, და იქცევა არა ზორცთაებრ, არამედ სულისაებრ. რომ. 8, 11.

*

სასჯელის დანიშნულებაა გაათავისუფლოს განსჯისაგან. 1 კორ. 11, 32.

სოდომისა და გომორის დაღუპვა ზეციური ცეცხლით არის მაგალითი და სახე ბოროტთა განსჯისა. 2 პეტ. 2, 6; იუდ. 1, 7.

განსჯა ბაბილონისა, დიდისა მეძავისა. გამოცხ. 17, 1; 18, 10.

ბანქორწინება

კანონი განქორწინების წინააღმდეგ. დაბ. 2, 24; მათ. 19, 6.

ნებადართულია მოსეს სჯულით. 2 სჯ. 24, 1.

სისასტიკით განქორწინება. მათ. 19, 8.

ისრაელნი ხშირად განქორწინებოდნენ. მიქ. 2, 9; ვალ. 2, 14.

უმნიშვნელო მიზეზების გამო. მათ. 5, 31-32; 19, 3.

უსაბაბოდ განქორწინება აკრძალულია. 2 სჯ. 22, 13-19.

ქალები ხშირად თხოულობენ განქორწინებას. მარკ. 10, 12.

განქორწინებულთ შეეძლოთ გათხოვება. 2 სჯ. 24, 2.

განქორწინების შემდეგ აღთქმის შესრულების შესახებ. რიცხ. თავი 30.

განქორწინებულთ არ შეეძლოთ პირველ ქმართან მიბრუნება. 2 სჯ. 24, 3-4; იერ. 3, 1.

განქორწინებას მოაქვს დიდი დარდი. ეს. 54, 4-6.

ისრაელთა მღვდლებს უფლება არ ჰქონდათ მოეყვანათ სხვის მიერ გაშვებული ცოლი. ლევიტ. 21, 14.

კანონი მონებისა და ტყვეების განქორწინების შესახებ. გამ. 21, 7-11; 2 სჯ. 21, 13-14.

განქორწინება აუცილებელია, თუ ცოლი კერპთაყვანისმცემელია. ეზრა. 10, 2-17; ნემ. 13, 23. 30.

გ. აკრძალულია ქრისტეს მიერ, გარდა სიძვის შემთხვევისა. მათ. 5, 32; 19, 9.

ბანწმენდა

ბანწმენდა მოითხოვს სულისა და ხორცის განთავისუფლებას ყოველგვარი სიბილწისაგან. ეს. 52, 11; 2 კორ. 6, 17-18; 7, 1; ეფეს. 5, 26-27; 1 თეს. 4, 7; 1 ტიმ. 6, 14; ტიტ. 2, 14; იაკ. 1, 27; 4, 8; ებრ. 10, 22.

გ. მორწმუნეთა არის მიზანი ქრისტეს მოსელისა და მსხვერპლისა.

მათ. 9, 13; საქმე. 3, 26; კოლას. 1, 22; ეფეს. 2, 10; 5, 25-27; ტიტ. 2, 14; ებრ. 9, 14; 1 პეტ. 2, 24.

გ. ქმნის სიწმინდეს. ლევ. 11, 45; 20, 7; რომ. 6, 22; ეფეს. 5, 26-27.

განწმენდა სრულდება

ღმრთისაგან. გამ. 31, 13; ეზეკ. 20, 12; 37, 28; 1 თეს. 5, 23; იუდ. 1, 1.

ქრისტესაგან. ეფეს. 5, 26-27; ებრ. 2, 11; 13, 12; 1 კორ. 1, 2.

სულიწმიდისაგან. 1 კორ. 6, 11; ეფეს. 5, 9-10; გალ. 5, 22; 2 თეს. 2, 13; ტიტ. 3, 5; 1 პეტ. 1, 2.

ღმრთის სიტყვით. იოან. 17, 17-19; ეფეს. 5, 26.

*

ქრისტე იქმნა ჩვენთვის ღმრთის მიერ განწმედად. 1 კორ. 1, 30.

ჩვენ განწმედილნი ვართ ქრისტეს ენებით. ებრ. 10, 10-14; 13, 12; 1 პეტ. 2, 24-25.

ჩვენ გ. ვართ ქრისტეს მიმართ სარწმუნოებით. საქმე. 15, 9; 26, 18.

განწმედის გარეშე ვერავინ დაიმკვიდრებს ღმრთის სასუფეველს. 1 კორ. 6, 9-11; ებრ. 12, 14.

ღმრთის ნება არის ჩვენი განწმენდა. 1 თეს. 4, 3.

ქრისტე ლოცულობს მორწმუნეთა განწმენდისათვის. იოან. 17, 17-19.

ლოცვა განწმენდის მიღებისათვის. ფს. 50, 10.

მორწმუნენი

მომზადებულნი არიან ღმრთის-მსახურებისათვის განწმენდის საშუალებით. 2 ტიმ. 2, 21.

ამორჩეულნი არიან განწმენდის საშუალებით ხსნისათვის. 2 თეს. 2, 13; 1 პეტ. 1, 2.

უნდა ეძიებდნენ განწმედას. ებრ. 2, 14; 1 პეტ. 3, 15.

არიან განწმედილნი. რომ. 6, 22; 1 კორ. 6, 11; 1 ტიმ. 2, 15.

უნდა განვითარდნენ განწმედაში. იაკვ. 4, 18; 2 კორ. 7, 2; გამოცხ. 22, 11.

მღვდელმსახურნი

დადგენილნი არიან ღმრთისმსახურებისათვის განწმედით. გამ. 28, 41-42; 40, 13; იერ. 1, 5; იოან. 17, 17; 2 ტიმ. 2, 21.

უნდა არიგებდნენ სამყვსოს განწმენდას. 1 თეს. 4, 1-4; ებრ. 12, 14.

უნდა ლოცულობდნენ თავიანთი სამყვსოს განწმედისათვის. 1 თეს. 5, 23.

*

ეკლესია ხდება წმიდად, უმწმკელოდ და დიდებულად განწმენდის საშუალებით. ეფეს. 5, 26-27.

სახენი განწმედისა

პირველშობილი. გამ. 13, 2.

ისრაელი. გამ. 19, 10-14; ლევ. 11, 44-45.

ბანძუნელა ცოდვათაგან

განწმედა ცოდვათაგან დაწესებულია. რომ. 3, 24; 2 კორ. 5, 21; ეფეს. 5, 2; ებრ. 9, 26; 1 პეტ. 2, 24; 1 იოან. 2, 2; 4, 10.

გ. ც. განწესებულია ღმრთის მიერ ქვეყნის დაარსებიდან. რომ. 3, 24; 1 პეტ. 1, 18-20; გამოცხ. 13, 8.

ძველი მსხვერპლშენიერვის წესი მოასწავებს ცოდვათაგან განწმენდას. გამ. 24, 8; 30, 8-9; ლევიტ. 16, 15-17; 2 ნემტ. 29, 24.

განწმელა ცოღვათაგან ნაწინასწარმეტყველებია და ნაქაღაგები წინასწარმეტყველთა მიერ. ფს. 64, 3; იგავ. 16, 6-7; ეს. 6, 7; 27, 9; 53, 4-12; დან. 9, 24-27; ზაქ. 9, 11; 13, 1-7; იოან. 1, 29; 11, 50-51; საქმე. 3, 18; 1 პეტ. 1, 11.

გ. ც. ნაწინასწარმეტყველებია იესო ქრისტეს მიერ. მათ. 20, 17-20; 26, 28; მარკ. 10, 45; ლუკ. 18, 31-33; იოან. 6, 51; 10, 15.

ცოღვათაგან განწმელის საჭიროება. იობ. 9, 28-31; ფს. 129, 3; იგავ. 20, 9; იერ. 2, 22; 17, 1; მათ. 18, 11; ლუკ. 19, 10.

ადამიანს არ შეუძლია თავისთავად მიიღოს განწმელა ცოღვათაგან. იობ. 36, 18; ფს. 48, 7-8; მიქ. 6, 7-8.

სისხლის დაღერა საჭირო იყო ცოღვათაგან განწმელისათვის. ლევ. 17, 11; ებრ. 9, 7-22.

სამსხვერპლო სისხლი ჭეშმარიტი არ არის ცოღვათაგან განწმელისათვის. ებრ. 9, 9; 10, 4, 11.

ერთს-მხოლოდ იესო ქრისტეს, როგორც უზენაესს და სრულ მღვდელთმთავარს, შეეძლო შეწყალება ც. გ. ებრ. 2, 17; 7, 26-27; 9, 11-12; 10, 12.

ერთს-მხოლოდ იესო ქრისტეს, ვითარცა ტარიგსა უბიწოსა და უმანკოს, შეეძლო ყოფილიყო მსხვერპლი ცოღვათაგან ჩვენს განსაწმელად. 1 პეტ. 1, 18-19; 2, 21-24; ებრ. 9, 12-14.

მაცხოვარმა იესო ქრისტემ

ერთგზის ყო მსხვერპლი ჩვენთა ცოღვათა განწმელისათვის. ებრ. 7, 27; 9, 24-28; 10, 12; 1 პეტ. 3, 18.

„მწყემსმან კეთილმან სული თვისი დაღვას ცხოვართათვის“. ფს. 39, 6-8;

6. ბიბლიის ლექსიკონი.

ებრ. 10, 5-9; იოან. 10, 11. 15. 17-18; გალ. 1, 4; 2, 20; ეფეს. 5, 2; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14.

დაითმინა ჯვარზე ყველას ცოღვები. ეს. 53, 12; რომ. 4, 25; კოლას. 2, 14; 1 პეტ. 2, 24.

მიიღო სასჯელი, რომელიც უნდა დაეთმინათ ცოღვილებს. ეს. 53, 4-5; 2 კორ. 5, 21; გალ. 3, 13; 1 პეტ. 3, 18; 4, 1.

*

„ქრისტე ჩვენთვის მოკუდა“. რომ. 5, 6-8; 6, 10; 1 კორ. 15, 3; 2 კორ. 5, 15; ებრ. 2, 9; 1 პეტ. 3, 18.

ძე კაცისა მოვიდა „მსახურებად და მიცემად სული თვისი სახსრად მრავალთათვის“. მათ. 20, 28; მარკ. 10, 47; გალ. 3, 13; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14; ებრ. 9, 15; 1 პეტ. 1, 18-19; გამოცხ. 5, 9.

„განმართლდებიან უსასყიდლოდ მადლითა მისითა და გამოხსნითა მით იესო ქრისტესითა“. რომ. 3, 24; ებრ. 9, 28; 1 იოან. 2, 2; 4, 10.

ღმერთმა მოაქვინა თავისი ძე ჩვენთა ცოღვათა განწმელისათვის. იოან. 3, 16; რომ. 5, 8; 8, 31-32; ებრ. 2, 9; 1 იოან. 4, 10.

განწმელა ცოღვათაგან გვაუწყებს

ღმრთის სიკეთესა და მოწყალებას. რომ. 8, 31-32; ეფეს. 1, 6-7; 2, 4-7; 1 ტიმ. 2, 4-6; ებრ. 2, 9.

ღმრთის მიერ სიყვარულს. იოან. 3, 16; რომ. 5, 8; ეფეს. 2, 4-5; 1 იოან. 4, 9-10.

ქრისტეს მიერ სიყვარულს. იოან. 15, 13; გალ. 2, 20; ეფეს. 5, 2. 25; ტიტ. 2, 14; 1 იოან. 3, 16; გამოცხ. 1, 6.

განწმედა ცოღვათაგან მოარიგებს სიმართლეს და სიკეთეს ღმრთისა. რომ. 3, 24-25; 8, 3-4.

ცოღვათაგან განწმედის შედეგები მორწმუნეთათვის

გამოსყიდვა. მათ. 20, 28; მარკ. 10, 45; საქმე. 20, 28; გაღ. 3, 13; ეფეს. 1, 7; კოღას. 1, 14; ებრ. 9, 12-15; 1 პეტ. 1, 18-19; გამოცხ. 5, 9.

განწმენდა ცოღვათაგან. ტიტ. 2, 14; ებრ. 1, 3; 9, 14; 1 იოან. 1, 7; გამოცხ. 1, 6.

მიტყეება ცოღვათა. მათ. 26, 28; იოან. 1, 29; რომ. 3, 24; ეფეს. 1, 7; კოღას. 1, 14; 2, 13-14; ტიტ. 2, 14.

გამართლება ღმრთის წინაშე. ეს. 53, 11; რომ. 3, 24-25; 5, 9; 2 კორ. 5, 21.

ღმერთთან შერიგება. რომ. 5, 10; 2 კორ. 5, 19; ეფეს. 2, 13-16; კოღას. 1, 20.

ღმრთის შვილება. გაღ. 4, 4-5; ტიტ. 2, 14.

განწმენდა. ეფეს. 5, 25-27; კოღას. 1, 22; ტიტ. 2, 14; ებრ. 10, 10; 13, 12; 1 პეტ. 4, 1; 2, 24.

ქვეყნიურ ხრწნიღებათაგან განთავისუფლება. გაღ. 1, 4; 6, 14. მისღლა ღმერთთან. ეფეს. 2, 13-18; ებრ. 10, 19-20; 1 პეტ. 3, 18.

„ქრისტე ყოვეღათავის მოკუღა... აჰა ესერა იქმნა ყოვეღიეე ახალი“. 2 კორ. 5, 15-19; 1 ტიმ. 2, 6; ებრ. 2, 9; 1 იოან. 2, 2.

ესო ქრისტე

„ზატიკად ჩუენდა, ჩუენთვის ღაიკ-ღლა ქრისტე“. 1 კორ. 5, 7.

მან „ახოცა ჩუენთვის ხეღით წერიღი ბრძანებით, რომეღი იყო ანტაკრად ჩუენდა“. კოღას. 2, 14.

მან თავისი მსხვერპღით შეასუსტა ცოღვა. ღან. 9, 24-25; ებრ. 9, 26.

მან ღამხო ეშმაკის ძაღაუფღება ცოღვათა განწმეღით. ებრ. 2, 14; 1 იოან. 3, 8.

იგი იღღდა ჩუენს ცოღვათა განწმეღით. ებრ. 1, 3; 12, 2.

იესო ქრისტე მოკვღა

რომ ჩუენ სიმართღისათვის ვიცოცხლოთ. რომ. 6, 2-4. 18; 1 პეტ. 2, 24.

რომ ჩუენ ღმრთისათვის ვიცოცხლოთ. რომ. 6, 10-11; 1 კორ. 6, 20; 1 პეტ. 4, 1-2.

რომ ჩუენ ქრისტესთვის ვიცოცხლოთ. 2 კორ. 5, 17; გაღ. 2, 20.

რომ ჩუენ მარადის მასთან ვიყოთ. იოან. 11, 3; რომ. 14, 8-9; 1 თეს. 5, 10.

*

მორწმუნენი სარწმუნოებით თანაზიარნი არიან ცოღვათაგან განწმედის კეთიღი შედეგების. რომ. 3, 24-25; გაღ. 3, 13-14

მღვეღელმსახურებმა უნდა იქაღაღონ განწმენდა ცოღვათაგან. საქმე. 5, 29-31; 1 კორ. 15, 3; 2 კორ. 2, 18-21.

ესო ქრისტეს ეწოღება

კრავი, ტარიგი, ღაკღული ქვეყნის ცოღვებისათვის. 1 პეტ. 1, 19; გამოცხ. 5, 6-12; 13, 8.

ტარიგი ღმრთისა, ქვეყნის ცოღვათა ამღებეღი. იოან. 1, 29-36.

*

განწმეღა ცოღვათაგან, მოხსენებული წმ. ზიარებაში. მათ. 26, 26-

28; მარკ. 14, 22-24; ლუკ. 22, 19-20; 1 კორ. 11, 23-26.

იესო ქრისტეს სისხლი არის სისხლი ახალი აღთქმისა. მათ. 26, 28; მარკ. 14, 24; ლუკ. 22, 20; 1 კორ. 11, 25-26; გამ. 24, 8; ებრ. 9, 20.

ცოღვათაგან განწმელის სახენი

მსხვერპლად შეწირვა ისაკისა. დაბ. 22, 2-12; ებრ. 11, 17; პასექი. გამ. 12, 3-13; 1 კორ. 5, 7; სისხლი აღთქმისა. გამ. 24, 8; ებრ. 9, 20; ღლე განწმენდისა. გამ. 30, 10; ლევიტ. 16, 30-34; ებრ. 9, 7-12.

ბასაპართლეა (ბანსჯა)

უზენაესი მოსაპართლე მიწაზე — ღმერთი.

იგი ადრე თუ გვიან სჯის ყოველგვარ სიცრუეს და აპართლებს უდანაშაულოსა და ჩაგრულს. ფს. 57, 12; იერ. 17, 10; იგავ. 24, 12.

ის სჯის უსაპართლობისათვის. იერ. 28, 16. გამოცხ. 6, 10.

ის ეხმარება განაწყენებულს. ფს. 67, 6; 118, 52; სოფ. 3, 19.

უფალი იესო სჯის (ასაპართლებს). იოან. 5, 22. 30; 8, 16; 9, 39.

როდესაც იესო ერთ ადგილას აშობს, რომ ის არ მოსულა დასასჯელად (იოან. 3, 17; 8, 15; 12, 47) ნათელია, რომ მან მიწაზე მოიტანა ის შინაგანი სამსჯავრო (სასაპართლო), რომლის მეოხებითაც ურწმუნობა თვითვე განკიცხავს თავის თავს. იოან. 3, 18; 9, 39.

ადამიანი განსჯის, როგორი უნდა იყოს სასაპართლო. 2 სჯ. 1, 17; 16, 18; 2 ნეშტ. 19, 5-7.

კანონიერების მაღალ დონეზე. იოან. 7, 24; ზაქ. 7, 9; 8, 16; საქმე 4, 19; 2 სჯ. 32, 31; ეხ. 5, 3.

ღმრთის სიმართლის სულისკვეთებით. 1 კორ. 2, 15; 10, 15;

ამპარტავენების, ქედმაღლობის გარეშე. მათ. 7, 1; რომ. 2, 1-3; 14, 4. იაკ. 2, 4. 13; 4, 11.

უკანასკნელი სამსჯავრო

მოსაპართლე — იესო ქრისტე. საქმე. 10, 42; 17, 31; იოან. 5, 27; რომ. 14, 10; 2 კორ. 5, 10. დამსწრენი: დან. 7, 22. ვინაიდან იესო სჯის (ასაპართლებს) ღმრთის სახელით, ამიტომ ღმერთიც ასევე იწოდება მოსაპართლედ. რომ. 2, 5.

ვის ასაპართლებენ? რომ. 14, 10; 1 პეტ. 4, 5.

მორწმუნენი არ ექვემდებარებიან ამ სასაპართლოს (იოან. 3, 18; 5, 24), ე. ი. მათი ხვედრი მასზე არ გადაწყდება, ვინაიდან ისინი, მას შემდეგ, რაც ირწმუნეს, უკვე ეკუთვნიან იესოს და ღმრთის სასუფეველის მოქალაქენი არიან; მაგრამ მათ შეკრებენ ქრისტეს სამსჯავროს წინაშე (რომ. 14, 10; 2 კორ. 5, 10), რათა მოისმინონ მათი აღიარება გადარჩენილად, ხსნილად. 1 კორ. 11, 31.

რა გასაპართლდება? ის, რაც დაფარულია და მიმაღულია ადამიანის სულში. რომ. 2, 16; 1 კორ. 4, 5; 2 კორ. 5, 10.

რის საფუძველზე გამოიტანენ განაჩენს? საქმეთა მიხედვით. მათ 16, 27; რომ. 2, 6-11; 2 კორ. 5, 10; 11, 15; გამოცხ. 2, 23; 20, 12; 1 კორ. 7, 9; გალ. 5, 6; 6, 7. 15.

ადამიანის საქმეების ზასიათი გამოაჩენს თითოეულის ნამდვილ

ბუნებას: კეთილ საქმეებს საწყისად სარწმუნოება (რწმენა) აქვთ. ეფეს. 2, 8-10.

საშინელი სამსჯავროს უკანასკნელი განაჩენი. მათ. 8, 12; 19, 29; 25, 46; იოან. 15, 6; 2 თეს. 1, 6-9 და სხვ. ამ დროს არის განაჩენის სხვადასხვა ხარისხი. ეს მითითებულია, ერთი მხრივ — მათ. 10, 15. გამოცხ. 19, 20, მეორე მხრივ — 2 კორ. 9, 6.

ბაძევა

წმ. ოჯახისა ეგვიპტეში. მათ. 2, 14-15.

მოწაფეებისა იესო ქრისტეს შეჰყრობის შემდეგ. მათ. 26, 56; მარკ. 14, 50.

„რაჟამს გდევნიდენ თქვენ ამიერ ქალაქით, მიივლტოდეთ სსუად“. მათ. 10, 23.

ბაყოფა, ანუ გათიფა კალესიაში

გაყოფა აკრძალულია და განსჯილია. 1 კორ. 1, 10-13; 11, 17-18; 12, 25; 1 პეტ. 3, 8.

გაყოფა ეწინააღმდეგება

იესო ქრისტეს პიროვნების ერთ მთლიანობას. 1 კორ. 1, 13; 12, 13.

უფლის სურვილსა და განზრახვას. იოან. 10, 16; 17, 21-23; რომ. 15, 5-6.

ეკლესიის თავდაპირველ სულს. საქმე. 4, 32; 1 კორ. 11, 16.

*

გაყოფა არის ხორციელი განწყობილების შედეგი და ნიშანი. 1 კორ. 3, 3; 1 იოან. 4, 1.

გაშორდით იმათ, რომელნიც ქმნიან გაყოფას, ანუ გათიფას ეკლესიაში. რომ. 16, 17; 1 ტიმ. 6, 5.

საშიშროება, რომელიც წარმოდგება გაყოფისაგან, ანუ გათიფისაგან ეკლესიაში. მათ. 12, 25; ლუკ. 11, 17; გალ. 5, 15.

ბეჰენია

„რომელმან უთხრას ძმასა თვისსა: ცოფ! — თანამდებ-არს იგი გეჰენიასა მას ცეცხლისასა“. მათ. 5, 22.

„უმჯობეს არს შენდა, რათა წარწყმდეს ერთი ასოთა შენთაგანი, ვიდრე ყოველი გვაში შენი შთავრდომად გეჰენიასა“. მათ. 5, 29-30; მარკ. 9, 43-48.

„გეჰენოდენ მისა უფროს, რომელი შემძლებელ არს სულისა და ხორცთა წარწყმენდად გეჰენიასა შინა. მათ. 10, 28; ლუკ. 12, 5.

ორგულნი ვერ გაქცევიან გეჰენიას. მათ. 23, 33.

ფარისეველები თავის მოწაფეთ, გეჰენიის შეილებად ხდიან. მათ. 23, 15.

ბეჰელი (ვეზაი)

ყველა ცხოველზე უგონიერესია. დაბ. 3, 1; მათ. 10, 16.

სწრაფია. ეს. 27, 1.

უწმინდურია. მათ. 7, 10.

იმალება. ეკლ. 10, 8.

ცხოვრობს სოროში. ამოს. 5, 19.

არის უდაბნოში. 2 სჯ. 8, 15.

იჩეკება კვერცხიდან. ეს. 59, 5.

დაწყველილია ღმრთისაგან. დაბ. 3, 14.

იკვებება მიწით. დაბ. 3, 14; ეს. 65, 25; მიქ. 7, 17.

შეიძლება მოთვინიერება. იაკ. 3, 7.

ისმენს ლაპარაკს. ეკლ. 10, 11.

ადამიანს სძულს იგი. დაბ. 3, 15.

ზოგჯერ მათ ღმერთი აგზავნიდა ადამიანთა დასასჯელად. რიცხ. 21, 6; 2 სჯ. 32, 24; 1 კორ. 10, 9.

ქრისტემ თავის მოწაფეებს მისცა მათზე ბატონობა. მარკ. 16, 18; ლუკ. 10, 19.

ისრაელნი განიკურნებოდნენ ხოლმე, როდესაც სპილენძის გველს შეხედავდნენ. რიცხ. 21, 8-9; იოან. 3, 14-15.

მოსეს კვრთხი გადაიქცევა გველად. გამ. 4, 3; 7, 9. 15.

**გადატანითი მნიშვნელობით
იხმარება**

ემშაკზე. დაბ. 3, 1; 2 კორ. 11, 3; გამოცხ. 12, 9; 20, 2.

პირფერებზე. მათ. 22, 33.

დანის ტომზე. დაბ. 49, 17.

მტერზე. ეს. 14, 29; იერ. 8, 17.

უწმინდურთა კვრავობაზე. ფს. 139, 3.

ღვინის გამასუღელებელ ძალაზე. იგავ. 23, 31-32.

**გზანი (განზრახვანი)
ღმრთისანი**

არის

მიუწვდომელი - „ვინ ცნა გონება უფლისა“. იგავ. 21, 30; ეს. 4, 27; 40, 13-14; დან. 4, 35; 7; რომ. 11, 34; 1 კორ. 2, 16.

გარდაუვალი. იობ. 23, 13; ფს. 32, 11; იგავ. 19, 21; ეს. 14, 24; 46, 10; იერ. 4, 28; რომ. 9, 11; ებრ. 6, 17.

საუკუნო. ფს. 32, 11; ეფეს. 3, 11; 2 ტიმ. 1, 9.

ჭეშმარიტი. ეს. 25, 1.

დიდი. იერ. 32, 19.

*

გზანი (განზრახვანი) ღმრთისანი სრულდება გარდაუვალად. იობ. 23, 14; ეს. 14, 24; 46, 10-11; იერ. 23, 20; 51, 29; საქმე. 4, 28; ეფეს. 1, 11.

არავის შეუძლია ღმრთის განზრახვის გზის წინააღმდეგობა. იობ. 23, 13; 42, 2; იგავ. 21, 30; ეს. 14, 27; საქმე. 5; 39.

მომზადეს და შეასრულეს

გამოსყიდვა ცოდვათაგან განწმედით. რომ. 3, 24-25; 1 პეტ. 1, 18-20; გამოცხ. 13, 8.

ხსნა ადამიანისა. ლუკ. 2, 30-32; ეფეს. 1, 9-13; 1 თეს. 5, 9; 2 ტიმ. 1, 9.

ქრისტეს ენებანი. ლუკ. 24, 44-46; საქმე. 2, 23; 4, 28; 13, 27-29.

არჩევა გადასარჩენად. რომ. 8, 28-29; 9, 11; ეფეს. 1, 11; 2 ტიმ. 1, 9.

მორწმუნენი

მოწოდებული და ხსნილი არიან ღმრთის გზათა მიერ. რომ. 8, 28-30; ეფეს. 1, 9-11; 2 ტიმ. 1, 9.

ხელმძღვანული არიან ღმრთის გზათა მიერ. ფს. 15, 7; 72, 24.

ემსახურებიან გზათა (განზრახვათა) ღმრთისათა. საქმე. 13, 36.

უნდა სწავლობდნენ ღ. გ. 2 სჯ. 29, 29; იერ. 49, 20; 50, 45.

უსჯულონი

კერ ცნობენ გზათა (განზრახვათა) ღმრთისათა. მიქ. 4, 12.

ეჯავრებათ გზანი (განზრახვანი) ღმრთისანი. ფს. 106, 11; იგავ. 1, 30; ეს. 5, 19.

უარყოფენ გზათა (განზრახვათა) ღმრთისათა. ფს. 106, 11; იგავ. 1, 25.

მათ „ზრახვი ღმრთისაი შუურაც-
ხვევს თავისა თვისისა“. ლუკ. 7, 30.

ბინება, ბოობა

აკრძალულია. მათ. 5, 22; 1 პეტ.
3, 9.

განსაკუთრებით აკრძალულია ერი-
სმთავართა მიმართ. გამ. 22, 28; საქმე.
23, 4-5.

უსჯულონი იგინებიან. ფს. 10, 7;
რომ. 1, 30.

უსჯულონი აგინებენ

ღმერთს. 4 მეფ. 19, 22-23; ეს. 37,
23-24; ფს. 73, 18-22; 78, 12.

ქრისტეს. მათ. 3, 22; 10, 25; 15, 29-
32; 27, 39-41; ლუკ. 23, 35-39.

მორწმუნეებს. ფს. 43, 16; 88, 49-
50; 101, 8; სოფ. 2, 8.

ერისმთავრებს. 2 პეტ. 2, 10-11;
იუდ. 1, 8-9.

მაგინებელნი ქრისტეს უწოდებდნენ

მაცდურს. მათ. 27, 63; იოან. 7, 12.
სამარიტელს. იოან. 8, 48.

ღმრთისმგმობელს. მათ. 9, 3; 26,
65; მარკ. 2, 7; იოან. 5, 18; 10, 33.

მეზვერეთა და ცოდვილთა მგეო-
ბარს. მათ. 9, 11; მარკ. 2, 16; ლუკ. 15,
2; 19, 7.

კაცს, რომელსაც უყვარს ჭამა და
სმა. მათ. 11, 19; ლუკ. 7, 34.

გიჟს. მარკ. 3, 21; იოან. 10, 20.

ბელზებულისაგან გამოგზავნილს.
მათ. 12, 24; მარკ. 3, 22; ლუკ. 11, 15.

ემშაკისაგან გამოგზავნილს. მათ.
9, 34; იოან. 7, 20; 8, 45-52; 10, 20.

*

იესო ქრისტემ მოთმინებით გა-
დაიტიანა გინება. იოან. 8, 48-49; ებრ.
12, 3; 1 პეტ. 2, 23.

გ. ქრისტეს წინააღმდეგ ნაწინას-
წარმეტყველებია. ფს. 68, 7-9; 88, 50;
რომ. 15, 3.

მორწმუნენი

უნდა მოელოდნენ გინებას. მათ.
10, 25.

გადაიტანენ გინებას ფს. 43, 16;
იერ. 15, 10; გოდ. 3, 45-46; 1 კორ. 4,
13; 1 ტიმ. 4, 3-10; ებრ. 10, 33.

ითმენენ გინებას ღმრთისათვის. ფს.
68, 7.

ითმენენ გინებას ქრისტეს სახელი-
სათვის. ლუკ. 6, 22; იოან. 9, 28-34; 1
კორ. 4, 10.

მორწმუნეებს ზოგჯერ ძლიერ
აგინებენ. ფს. 41, 10; 43, 15-16; 68, 20.

შველის ღმერთი, როცა მათ აგი-
ნებენ. 2 კორ. 12, 10; 1 თეს. 2, 2.

ღმრთის იმედი აქვთ და ლოცუ-
ლობენ, როდესაც მათ აგინებენ. ფს.
88, 49-50; 118, 41-42.

არ უნდა ეშინოდეთ გინებისა. ეს.
51, 7.

უნდა უხაროდეთ, როდესაც აგი-
ნებენ. მათ. 5, 12; ლუკ. 6, 23; 2 კორ.
12, 10.

მათ არ უნდა უკასუხონ გინებით,
გინებაზე. 1 პეტ. 3, 9.

უნდა ლოცავდნენ თავიანთ მაგინებ-
ლებს. მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 28; 1 კორ. 4,
12; 1 პეტ. 3, 9.

უნდა ჰბაძავდნენ ქრისტეს, როდეს-
აც მათ აგინებენ, და გადაიტანონ
გინება. ებრ. 12, 3; 1 პეტ. 2, 21-23.

მღვდელმსახურებს არ უნდა ეშინო-
დეთ გინებისა. ეზეკ. 2, 6.

ნეტარია იგი, ვინც მოითმენს
გინებას ქრისტესთვის. მათ. 5, 11; ლუკ.
6, 22; 1 პეტ. 4, 14.

ვინც გინებას თესავს, იგი მოიმიკის მას. იობ. 4, 8.

ღმერთი დასჯის მაგინებელთ. ფს. 88, 49-50; 93, 23; სოფ. 2, 8-9; მათ. 5, 22.

ქრისტე მოვა მათ დასასჯელად, რომლებიც წარმოთქვამენ გინებას მის წინააღმდეგ. იუდ. 1, 14-15.

მაგალითები: იოსების ძმები. დაბ. 39, 19; გოლიათი. 1 მეფ. 17, 43; მელქოლა. 2 მეფ. 6, 20; სემი. 2 მეფ. 16, 7-18; სენაქერიმი. 4 მეფ. 19, 4. 22-23; მოაბი და ამონი. სოფ. 2, 8; მწიგნობარნი და ფარისეველნი. მათ. 9, 34; 12, 24; მარკ. 3, 22; იოან. 9, 28-34; გამელელნი მაცხოვრის ჯვარის ახლოს. მათ. 27, 39-40; მარკ. 15, 29; ბოროტმოქმედი. მარკ. 15, 32; ლუკ. 23, 39; ჰურიანი. მათ. 11, 18; იოან. 7, 20; 8, 48; 9, 28-34; 10, 20; ჰურიანი და წარმართნი. საქმე. 14, 15; ათინის ფილოსოფოსები. საქმე. 17, 18.

გლახაკანი

ნეტარ არიან გლახაკანი სულითა. მათ. 5, 3; ლუკ. 6, 20.

„უკეთო გნებავს, რაითა სრულ იყო, წარვედ და განყიდე მონაგები შენი, და მიეც გლახაკთა“. მათ. 19, 21; მარკ. 10, 21; ლუკ. 18, 22.

„ოღეს ჰყოფდე შენ სამხარსა, ჰხადე გლახაკთა“. ლუკ. 14, 13.

„გლახაკანი მარადის თქვენ თანა არიან“. მათ. 26, 11; მარკ. 14, 7; იოან. 12, 8.

გპირნი (რაფიგპლნი)

ამოწყვიტა ქოდოლგომორმა. დაბ. 14, 5.

ბინადრობდნენ ქანანში. ისუ ნავ. 17, 16.

ოგი, ბასანის მეფე იყო რაფიგპელი. ისუ ნავ. 13, 12.

მათგან დასახლებული ადგილები

ესაზღვრებოდა იუდეას. ისუ ნავ. 15, 8.

ძალიან ნაყოფიერი იყო. ეს. 17, 5. იქ დაეითმა გაიმარჯვა ფილისტიმელებზე. 2 მეფ. 5, 18. 25; 11, 15-22.

უფალმა აბრაამს აღუთქვა: „თესლსა შენსა მივსცე ქვეყანა ესე მდინარითგან ეგვიპტისაით, ეიდრე მდინარემდე დიდად ევფრატად. კინეველნი და კინეზელნი და კელმაზელნი და ქეტელნი და თერეზელნი და რაფიგპელნი“. დაბ. 15, 18-20.

ბოლოლი

მისი წარმოშობა და სიძველე. დაბ. 11, 4.

ქალაქებში. მსაჯ. 9, 51.

ქალაქის კედლებზე. 2 ნეშტ. 14, 7; 26, 9.

ტყეებში. 2 ნეშტ. 27, 4.

უდაბნოებში. 2 ნეშტ. 26, 10.

ვენახებში. მათ. 21, 33; ეს. 5, 2.

ხშირად ძალაღია. ეს. 2, 15.

უმეტესად ძლიერ გამაგრებულია. მსაჯ. 9, 51; 2 ნეშტ. 26, 9.

გამოიყენებოდა იარაღის საწყობად. ქება. 4, 4.

ომის დროს გამოიყენებოდა თავშეხაფრად. ეშეკ. 27, 11; მსაჯ. 19, 51.

იყო საგუშაგო ადგილი. 4 მეფ. 9, 17; ამბაკ. 2, 1.

ბაბილონის გოდოლი. დაბ. 11, 9.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმერთი. 2 მეფ. 22, 3. 54; ფს. 60, 3. საკურთხეველის მსახურები. იერ. 6, 27.

სიონის მთა. მიქ. 4, 8.

ბოლოტა

იესო ქრისტეს ჯვარცმის ადგილი. მათ. 27, 33-36; მარკ. 15, 22; ლუკ. 23, 33; იოან. 19, 17.

ბულაჯარაბულაბა, მტკიცე რწმენა

გ. ცხოვრების იმედზე. ებრ. 6, 11-19.

გ. ჭეშმარიტების მიღებაში. კოლას. 2, 2.

გ. წარმოდგება სარწმუნეობისაგან. 2 ნეშტ. 20, 20; ეფეს. 13, 12; 2 ტიმ. 1, 12; ებრ. 10, 22-23.

გ. არის ნაყოფი სიძარტლისა. ეხ. 32, 17.

მორწმუნეებს აქვთ გ. ღმრთის მიძარტ. ფს. 8, 1-9; 15, 8-9; 32, 21; 51, 9-10; 54, 22-23; 90, 2; 142, 8.

მორწმუნეებს აქვთ ბულაჯარაბულაბა

თავიანთ გამორჩეულზე. ფს. 3, 3; 1 თეს. 1, 4.

თავიანთი გამოხსნისა. იობ. 19, 25.

ღმრთის შვილებად გახდომისა. რომ. 8, 16; 1 იოან. 3, 2.

ხსნისა. ფს. 72, 24; ეხ. 12, 12; 2 ტიმ. 4, 18.

საკუნო ცხოვრებისა. 1 იოან. 5, 13.

ბრწყინვალე აღდგომისა. იობ. 19, 25-27; ფს. 16, 15; ფილიპ. 3, 20; 1 იოან. 3, 2.

საკუნო სამეფოში მონაწილეობის მიღებისა. ებრ. 12, 28; გამოცხ. 5, 10.

კეთილი ცხოვრებისათვის სასყიდლის (ჯილდოს) მიღებისა. 2 ტიმ. 4, 7-8; იაკ. 1, 12.

ღმრთის მიძარტ განუყრელი სიყვარულისა. რომ. 8, 37-40.

ღმერთთან მშვიდობისა ქრისტეს მიერ. რომ. 5, 1.

ღმერთთან ერთობისა ქრისტეს მიერ. 2 კორ. 13, 5; 1 იოან. 2, 5; 3, 24; 4, 13.

ღმრთის შემწეობისა. ფს. 3, 6-8; 27, 3-5; 45, 1-3; 55, 9; ებრ. 13, 6.

რომ ღმერთი არასოდეს დატოვებს მათ. ფს. 22, 1; 36, 25.

რომ ღმერთი შეისმენს მათ ლოცვას. 1 იოან. 3, 21-22; 5, 14-15.

რომ ნუგეშინისცემულ იქნებიან უბედურებაში. ფს. 72, 26.

რომ მიიღებენ მადლს, სიკეთეში დადგომისათვის. ფს. 22, 6; ფილიპ. 1, 6-20; 2 ტიმ. 1, 12.

რომ ექნებათ ღვთაებრივი შემწეობა სიკვდილის დროს. ფს. 23, 3-5.

მორწმუნეებს

აქვთ მტკიცე რწმენა. ფს. 15, 8; იგავ. 28, 1.

ისინი მოქმედებენ რწმენით. ფს. 25, 1; იგავ. 3, 23.

ისინი მიუახლოვდებიან საყდარსა მადლისასა რწმენით. ებრ. 4, 16; 10, 19-22.

აქვთ სიყვარულის საშუალებით რწმენა ღმრთის წინაშე. 1 იოან. 3, 18-19; 4, 17.

აქვთ დიდი რ. ღმრთის წინაშე, თუ გული მათი არ სჯის მათ. 1 იოან. 3, 21.

აქვთ სიყვარულისა და ღმერთთან ერთობის საშუალებით რ. ღმრთის წინაშე განსჯის დღეს. 1 იოან. 2, 28; 4, 17.

*

შეგონება რწმენისათვის ღმრთის მიმართ. 2 ნეშტ. 19, 11; ფს. 36, 3; იერ. 1, 8; 49, 11.

ეტადეთ, რომ კეთილი საქმეებით განამტკიცოთ თქვენი განწესება და რჩეულება. 2 პეტ. 1, 10-11.

ეტადეთ, რომ შეინახოთ იმედის რწმენა. ებრ. 3, 6-14; 6, 11; 10, 23.

ბედნიერია ის, რომელიც დაამყარებს თავის რწმენას ღმერთზე. ფს. 39, 4; იგავ. 28, 25; 29, 25.

თქვენს რ. ნუ დაამყარებთ ადამიანზე. ფს. 143, 3.

მაგალითები: დავითი. ფს. 22, 4; 51, 9; 72, 24-26; ესაია. ეს. 50, 7; პავლე. რომ. 8, 37-39; 2 ტიმ. 1, 12; 4, 18.

ბული

როგორც ორგანო

ბიბლიის შემდგენელთათვის ცნობილი იყო, რომ გ. სიცოცხლის ცენტრალური ორგანოა, ის რეზერვუარი, საიდანაც სისხლი გაედინება მთელ სხეულში; რომ მისი გაძლიერებისათვის საჭიროა საკვები; რომ იგი უძლურდება სიკვდილის მოახლოებისას და რომ მისი დაზიანება იწვევს სიკვდილს. ეკლ. 12, 6. გ. შეღარებულია სარწყულსა და წყალსაქარ ბორბალთან, რომელიც ღრმა ჭიდან იღებს წყალს. 2 მეფ. 18, 14; ფს. 21, 14; 37, 10; 103, 15; 108, 21.

იმის გარდა, რომ გ. ცენტრალური ორგანოა სიცოცხლისათვის, ამავე დროს, იგი სულიერი ცხოვრების ცენტრის სიმბოლოსაც წარმოადგენს. ამაზე მივივითიებებს იგავ. 4, 23.

სულიერი თვალსაზრისით

გ. უწინარეს ყოვლისა, ითვლება ყოველი სულიერი მღელვარებისა და მოძრაობის წყაროდ.

შეგრძნებების ცენტრად. დაბ. 43, 30; მსაჯ. 16, 25; 1 მეფ. 2, 1; რუთ. 3, 7; ფს. 4, 7; 93, 19; საქმე. 14, 17; 21, 13.

მგლოვიარე გ. ფს. 24, 17; 54, 4.

შეწუხებული გ. დაბ. 42, 28; ისუ ნავ. 2, 11.

„განერცობილი“ გ. 2 კორ. 6, 11.

გ-ის სიძულვილი და სიყვარული. ლევიტ. 19, 17; 3 მეფ. 3, 26.

აზრთა და სურვილთა წყარო. იგავ. 15, 28; 16, 9; 19, 21; 24, 2; მათ. 12, 34; 15, 19.

*

გ-ს ეწოდება შინაგანი ცხოვრება – ის, რაც ცოცხლობს სამშვიველის სიღრმეში. და მისგან გამომდინარეობს.

სულის იღუპალებანი. 1 პეტ. 3, 4; მათ. 9, 4; ფს. 4, 4; 7, 12. 30, 12; 1 მეფ. 16, 7; იგავ. 17, 3; 1 თეს. 2, 4; 1 კორ. 4, 5; იერ. 11, 20. ფილიპ. 1, 7.

ის შინაგანი არსი, (ხასიათი) რომელიც კაცს განასხვავებს სხვათაგან. დაბ. 8, 21; იერ. 17, 9. ბრძენი, გონიერი გ. იგავ. 23, 15; 1, 14; 18, 15. უგუნური, ამპარტავანი, გაზრწნილი გ. რომ. 1, 21; ეს. 46, 12; ფს. 100, 4. წმიდა, მართალი, ღმერთის ერთგული გ-ები. 3 მეფ. 9, 4; ფს. 23, 4; 7, 10-11; ეზეკ. 36, 26; ლუკ. 8, 15.

გ. არის სინდისის ადგილსაწყოფელი. 2 მეფ. 14, 10; 1 მეფ. 24, 6; რომ. 2, 15; საქმე. 2, 37; 1 იოან. 3, 21.

ამიტომ ყველა რელიგიური განცდა თავს იყრის გ-ში. გ-ის დამოკი-

დებულებას ღმრთისადმი გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს. მათ. 6, 21; 15, 8; ფს. 72, 26; ეს. 26, 9; იერ. 29, 13. ისუ ნავ. 24, 23; 1 მეფ. 7, 3.

ღმრთის სიტყვა აღწევს გ-ში და იქ ან შეთვისებულია, ან უარყოფილი (რისთვისაც ღმერთმა შეიძლება დასაჯოს იგი სისასტიკით). საქმე. 16, 14; ლუკ. 2, 19; ფს. 118, 11. იგავი მთესვარის შესახებ. მათ. 13, 3-8. 19-23; 2 პეტ. 1, 19; 2 კორ. 4, 6; ფს. 94, 8; იგავ. 28, 14; საქმე. 28, 27; იოან. 12, 40.

გ-ში ხდება ჭეშმარიტი მონანიება და „წინადაცვეთა“. იოველ. 2, 13; ფს. 33, 19; 50, 15; 2 სჯ. 10, 16; რომ. 2, 29.

რწმენა და სიყვარული იბადება გ-ში. ადამიანმა უნდა შეასრულოს ღმრთის ნება მთელი გულით. რომ. 10, 10; მათ. 22, 37; 1 ტიმ. 1, 5; რომ. 6, 17; ეფ. 6, 6.

გ-იდან გამოდის ჭეშმარიტი ლოცვა. 2 ტიმ. 2, 22; ებრ. 10, 22; ეფ. 5, 19; ფს. 61, 8; 1 მეფ. 1, 13.

„გამოავლინა ღმერთმან სული ძისა თვისისაი გულთა შინა ჩუენთა“. გალ. 4, 6.

გული კაცისა მიდრეკილია ბოროტისაკენ. დაბ. 8, 21; იგავ. 22, 15; ეკლ. 9, 3; იერ. 17, 9.

აუცილებლობა გულის განახლება, აღორძინებისა. იერ. 4, 4-14; ეზეკ. 18, 31; რომ. 7, 6; ეფეს. 4, 23; იაკ. 4, 8.

სიცოცხლის წყარო გულშია. იგავ. 4, 23.

საღმრთო წერილი მოგვითხრობს ღმრთის გულის შესახებაც. დაბ. 6, 6; 1 მეფ. 13, 14; ფს. 32, 11; იერ. 31, 20; გოდ. 3, 33.

ღმერთი

განსჯის გულებს. 1 ნეშტ. 28, 9; 29, 17; ფს. 7, 13; 16, 3; 25, 2; იერ. 11, 20; 12, 3; 17, 10.

უწყის გულის ზრახვები. 3 მეფ. 8, 39; 1 ნეშტ. 28, 9; 2 ნეშტ. 6, 30; ფს. 43, 22; იერ. 20, 12; ეზეკ. 11, 5; ლუკ. 16, 15; საქმე. 1, 24; 15, 8.

წარმართავს და მიაგებს გულს. 1 მეფ. 6, 17; იგავ. 16, 2; 21, 2; 24, 12.

გამოცდის გ. 2 სჯ. 8, 2; 13, 3; 2 ნეშტ. 32, 31; ფს. 25, 2; 16, 3.

განაგებს ს. 1 მეფ. 10, 26; 3 მეფ. 8, 58; 18, 37; 1 ნეშტ. 29, 18; 2 ნეშტ. 30, 12; 36, 22; ეზრა. 1, 1; 6, 22; 7, 27; ფს. 32, 15; 105, 46. იგავ. 16, 1-9; 21, 1.

მიიზიდავს თავისკენ გ. 3 მეფ. 8, 58; 18, 37; 1 ნეშტ. 29, 18.

იძლევა მართალ გულს. 1 ნეშტ. 29, 19.

შთააგონებს გ. სიბრძნეს. გამ. 31, 6; 36, 2; იობ. 38, 36; ეფეს. 1, 17.

ალებს გ. 2 სჯ. 29, 4; 3 მეფ. 4, 29. ანათლებს გ. 2 კორ. 4, 6.

ამტკიცებს გ. ფს. 26, 3.

დაამტკიცებს გ. ფს. 9, 37; 1 თეს. 3, 13.

ასასტიკებს გ. გამ. 4, 21; 7, 3; 9, 12; 10, 27; 11, 10; 2 სჯ. 2, 30; ისუ ნავ. 11, 20; ფს. 80, 12; იოან. 12, 40; 2 კორ. 3, 14-15.

იძლევა მდაბალსა და შემკრთალ გულს. ლევიტ. 26, 36; 2 სჯ. 28, 68; იობ. 12, 24.

ამდაბლებს გ. მწუხარებით. ფს. 106, 12.

ახლოსაა იმათთან, რომელთაც აქვთ გული შემუსკრილი და დამდაბლებული. ფს. 33, 19; 50, 15; ეს. 57, 15;

ათავისუფლებს და ჰკურნავს იმით, რომელთაც აქვთ გ. შემუსვრილი და დამდაბლებული. ფს. 33, 19; 146, 3; ეს. 57, 15.

ღმერთმა გამოგზავნა იესო ქრისტე იმით განსაკურნებლად, რომლებსაც აქვთ გ. შემუსვრილი. ეს. 35, 4; 61, 1; ლუკ. 4, 18.

ღმერთმა გამოგზავნა სული ძისათვის ისა ჩვენს გულებში. გალ. 4, 6.

იესო ქრისტე

დამკვიდრებულია მორწმუნეთა გულში. ეფეს. 3, 17; გამოცხ. 3, 20.

განიხილავს და იცის გული. მათ. 9, 2-4; 12, 25; მარკ. 2, 6-8; 9, 33-35; ლუკ. 5, 22; 6, 8; 9, 47; იოან. 2, 24-25; 6, 70; საქმე. 1, 24; გამოცხ. 2, 23.

აცხადებს უკანასკნელ დღეს გულის განზრახვებს. 1 კორ. 4, 5.

სიტყვა ღმრთისა სჯის გულის აზრებსა და განზრახვებს. ებრ. 4, 12; კორ. 14, 24-25.

ქმენით თქვენთვის ახალი გული. ეზეკ. 18, 31.

გაწმინდეთ თქვენი გ. იერ. 4, 14; იაკ. 4, 8; ებრ. 10, 22.

წინადაიცით თქვენი გ. 2 სჯ. 10, 16; იერ. 4, 4.

წინადაცვითა გულისა ჭეშმარიტია. რომ. 2, 29; კოლას. 2, 11.

ღმერთი აღგვითქვამს

ახალი გულის მოცემას. ეზეკ. 11, 19; 36, 26.

ხორციელი გულის მოცემას, რათა მისი მცნებანი დავიმარხოთ. ეზეკ. 11, 19-20; 36, 26-27

მოცემას გულისას, რომ ეცნათ იგი და გვეშინოდეს. იერ. 24, 7; 32, 39.

დადებს თავის შიშს გულში. იერ. 32, 40.

თავისი სჯულის დაწერას გ-ში 2 სჯ. 30, 6.

შემუსვრილი გულის გაცხოველებას. ეს. 57, 15.

მოცემას ერთისა და იმავე გულისას ყველასათვის. იერ. 32, 39; ეზეკ. 11, 19.

*

არავის შეუძლია გაწმენდა თავისი გულისა. იგავ. 20, 9.

სარწმუნოება წმენდს გულს. საქმე. 15, 9; 26, 18; 1 პეტ. 1, 22.

გული უნდა იყოს

მიმართული ღმრთის ძიებისაკენ. 1 მეფ. 7, 3; 2 ნემშტ. 11, 16; 19, 3; 30, 10; ეზრა. 7, 10; იობ. 11, 13; ფს. 56, 7.

მიცემული ღმრთისათვის. იგავ. 23, 26.

მართალი წინაშე ღმრთისა. 3 მეფ. 8, 61; 11, 4; 15, 14; 2 ნემშტ. 15, 17; 16, 9; 29, 31; ფს. 96, 11.

დამორჩილებული ღმრთის სჯულისადმი. ფს. 118, 112.

მიდრეკილი სიბრძნისაკენ. ფს. 89, 11; იგავ. 2, 2-10; ეკლ. 7, 25; 8, 16.

მიმართული კეთლი გზისაკენ. იგავ. 23, 19.

მადლით დამტკიცებული. ებრ. 13, 9. ზრუნვით დაცული. იგავ. 4, 23.

წრფელი და უბრალო. საქმე. 2, 46; ეფეს. 6, 5; კოლას. 3, 22; ებრ. 10, 22.

განწმენდილი. იერ. 4, 14; იაკ. 4, 8; ებრ. 10, 22.

ჩვენ უნდა

მივმართავდეთ ღმერთს მთელი გულით. 2 სჯ. 30, 10; 1 მეფ. 7, 3; 3 მეფ.

8, 48; 4 მეფ. 23, 25; 2 ნეშტ. 6, 38; იერ. 3, 10; 24, 7; იოველ. 2, 12.

ვეძებდეთ ღმერთს მთელი გ. 2 სჯ. 4, 29; 1 ნეშტ. 22, 19; 2 ნეშტ. 15, 12; 22, 9; 31, 21; ფს. 118, 2-10; იერ. 29, 13.

გვწამდეს უფალი იესო ქრისტე მთელი გულით. საქმე. 8, 37; რომ. 10, 9-10.

გვიყვარდეს ღმერთი მთელი გ. 2 სჯ. 6, 5; 10, 12; 13, 12; 30, 6; მათ. 22, 37; მარკ. 12, 30-33; ლუკ. 10, 27.

ვემსახურებოდეთ ღმერთს მთელი გ. 2 სჯ. 10, 12; 11, 13; ისუ ნავ. 22, 5; 1 მეფ. 12, 2-24; 1 ნეშტ. 28, 9; საქმე. 11, 23.

დავიცვათ მცნებანი მთელი გ. 2 სჯ. 26, 16; 4 მეფ. 23, 3; 2 ნეშტ. 34, 31; ფს. 118, 34. 69.

ვასრულებდეთ ღმერთის ნებას მთელი გ. 2 სჯ. 30, 2; რომ. 6, 17; ეფეს. 6, 6.

დავიდვათ და დავიცვათ ღმერთის სიტყვანი და მცნებანი გულში. 2 სჯ. 4, 9; 6, 6; 11, 18; იობ. 22, 22; ფს. 118, 11; იგავ. 3, 1; 4, 4; 6, 21; ეზეკ. 3, 10.

ვილოდეთ ღმერთის წინაშე მთელი გულით. 3 მეფ. 2, 4; 6, 9; 14, 8; 2 ნეშტ. 6, 14.

ვილოცოთ ღმერთი მთელი გ. ფს. 118, 58. 145.

ღმერთის იმედი გვექონდეს მთელი გ. იგავ. 3, 5.

ვადიდებდეთ და ვაქებდეთ ღმერთს მთელი გ. ფს. 85, 12; 110, 1; 118, 7; 137, 1; ეფეს. 5, 19; კოლას. 3, 16.

ვეახლოვდებოდეთ ღმერთს წრფელი გ. ებრ. 10, 22.

წმიდა-ვყოფდეთ ღმერთს ჩვენს გულებში. 1 პეტ. 3, 15.

მივიტანოთ კეთილი გულით ჩვენი შესაწირავი ღმერთისმსახურებაზე. გამ. 35, 22; 1 ნეშტ. 22, 9; 2 ნეშტ. 29, 31.

*

ვინც ეძებს ღმერთს მთელი გულით, იგი იპოვის. 2 სჯ. 4, 29; იერ. 29, 13. იცანით ჭრილობა თქვენი გულისა. 3 მეფ. 8, 38.

„დაიპენით გულნი თქვენნი და ნუ სამოსელნი თქვენნი“. იოველ. 2, 13.

ნუ განიზრახავთ ბოროტსა გულთა შინა აქვენთა. 2 სჯ. 15, 9; ზაქ. 7, 10; 8, 17.

ნუ ავხორცობთ თქვენს გულებში. იგავ. 6, 25; მათ. 5, 28.

აასრულეთ თქვენი მოვალეობანი უბრალო გულით. ეფეს. 6, 5; კოლას. 3, 22.

ბოროტი გულისთქმაში მყოფი კაცი დაუდგრომელია ყოველ მის გზაზე. იაკ. 1, 8.

გული ჰირმოთნე ადამიანისა მოიზიდავს ღმერთის რისხვას. იობ. 36, 13.

ნუ აღამაღლებთ თქვენს გულს. 2 სჯ. 17, 20; ფს. 130, 1.

ამაყი გული აღძრავს ჩხუბს. იგავ. 28, 25.

ამაყი გ. მიდის დაღუპვისაკენ. 2 ნეშტ. 26, 11; იგავ. 18, 12.

ღმერთს სძულს ქედმაღალი, ზვიადი გული. იგავ. 16, 5.

ნუ გაასასტიკებთ თქვენს გულებს. 1 მეფ. 6, 6; ებრ. 3, 8-15; 4, 7.

ის, ვინც გაასასტიკებს თავის გულს, ვარდება უბედურებაში. იგავ. 28, 14.

მოუნანიებელი გული შეჰკრებს ღმერთის რისხვას. ზაქ. 7, 12; რომ. 2, 5.

გაფრთხილდით, რომ თქვენი გარ განდგეს ღმრთისაგან. 2 სჯ. 30, 17; ებრ. 3, 12.

გაფრთხილდით, რომ არ შეცდეს თქვენი გ. 2 სჯ. 11, 16.

ნუ განაფიცებთ თქვენს გულს ღარიბთა მიმართ. 2 სჯ. 15, 7.

ნუ შეშინდებიან გულნი თქვენნი. იოან. 14, 1-27.

„იშუებდ უფლისა მიმართ და მან მოგვეცეს შენ თხოვა გულისა შენისა“. ფს. 36, 4.

ღმერთი არ ისმენს იმისას, ვინც ფიქრობს გულში ბოროტს. ფს. 65, 17.

უკეთუ გული ჩვენი არა გვემობდეს, რწმენა გვაქვს ღმრთისა მიმართ, და რაცა ვითხოვოთ, მოვიღოთ მისგან. 1 იოან. 3, 21-22.

უკეთუ გვემობდეს გ. ჩვენი, უფროს არს ღმერთი გულისა ჩვენისა და იცის ყოველი. 1 იოან. 3, 20.

ილოცეთ ღმერთი, რომ თქვენი გული იყოს

განწყობილი ღმრთის შიშისადმი. ფს. 85, 11.

მიმართული ღმრთისაკენ. 3 მეფ. 8, 58.

მიმართული ღმრთის დამოწმებათაკენ. ფს. 118, 36.

ბრძენი. 3 მეფ. 3, 9; ფს. 89, 12.

„განმცადე მე, ღმერთო, და ცან გული ჩემი; განმიკითხე მე და გულისხმა - ყვენი ალაგნი ჩემნი“. ფს. 138, 23.

შეიქმნეს უბიწოდ ღმრთის მცნებებში. ფს. 118, 80.

მიმართული ღმრთის სიყვარულითაკენ. 2 თეს. 3, 5.

„გული წმიდაი დაჰბადე ჩემ თანა, ღმერთო“. ფს. 50, 12.

განმტკიცებული სიწმიდით და უბიწოდ. 1 თეს. 3, 13.

*

არასოდეს მიიზიდებოდეს ბოროტებისაკენ. ფს. 140, 4.

„მშვიდობამან ღმრთისამან, რომელი ჰმატს ყოველთა გონებათა, შეზღუდენინ გულნი თქვენნი ქრისტე იესოს მიერ“. ფილიპ. 4, 7.

მოყვასის სიყვარული წარმოდგება წმინდა გულისაგან. 1 ტიმ. 1, 5; 1 პეტ. 1, 22.

მორწმუნეებს აქვთ მხოლოდ ერთი გული. იერ. 32, 39; ეზეკ. 11, 19; საქმე. 4, 32.

გ. მართლისა არის კეთილ საქმეთა საუნჯე. მათ. 12, 35; ლუკ. 6, 45.

გ. ბოროტისა არის ბოროტ საქმეთა საუნჯე. მათ. 12, 35; ლუკ. 6, 44.

გ. ბოროტისა არის ცოდვებისა და დანაშაულთა წყარო. მათ. 15, 19; მარკ. 7, 21-23.

„ნამეტნავისაგან გულისა პირი იტყვის“. მათ. 12, 34; 15, 18;

ბოროტი აზრები წარმოდგებიან გულისაგან. მათ. 15, 19; მარკ. 7, 21.

სადაც იქნება თქვენი საუნჯე, იქ იყვეს თქვენი გულიც. მათ. 6, 21; ლუკ. 12, 34.

ადამიანთა გულები მსგავსნი არ არიან, იგავ. 27, 19.

კეთილგონიერი ადამიანის გული ეძებს ცოდნას. იგავ. 15, 14; 18, 15.

გონიერი ადამიანის გულში არის სიბრძნე. იგავ. 16, 23; ეკლ. 8, 5.

გ. გონიერისა მწუხარების სახლშია. ეკლ. 7, 4.

ღმრთის მცნებანი გულის ღზენაა. ფს. 18, 8; 118, 111.

ღმერთი

იხსნის გულით მართალთ. ფს. 7, 10.

მოწყალეა მათთვის, რომელთაც აქვთ წმინდა გული. ფს. 72, 1.

აძლიერებს მათ, რომელნიც მიიღებენ მისკენ. ფს. 30, 24-25.

აჩვენებს თავის განწყობასა და წყალობას გულით მართალთ. 2 ნეშტ. 16, 9; ფს. 35, 11.

*

ის, ვისაც აქვს წმიდა გული, იცხოვრებს ღმერთთან. ფს. 23, 4.

გული მისი, ვინც ღმერთს ეძიებს, გადარჩება. ფს. 69, 33.

გ. მართალთა გაიხარებს უფლის მიმართ. ფს. 63, 10; 96, 11; ეს. 66, 14; ზაქ. 10, 17.

იხარებდით თქვენ, გულით მართალნი. ფს. 31, 11.

გულმა მისმა, რომელიც ეძებს ღმერთს, გაიხაროს. 1 ნეშტ. 16, 10; ფს. 104, 3.

ნეტარია ის, რომელიც ეძიებს ღმერთს მთელი გულით. ფს. 118, 2.

ნეტარ არიან წმინდანნი გულითა, რამეთუ იგიინი ღმერთს იხილავენ. მათ. 5, 8.

ის, ვინც უფლობს თავის გულს, აღმატება ყოველ დამპყრობელს. იგავ. 16, 32.

თვინიერი (მშვიდი) გული სხეულის სიცოცხლეა. იგავ. 14, 30.

მხიარული გული არის მუდმივი დღესასწაული. იგავ. 15, 15.

მზეობარი გულით უგნურია. იგავ. 28, 26.

მწუხარება აკეთილშობილებს გულს. ეკლ. 7, 3.

„უგუნურები აღგზებულ არს გულსა ჭაბუკთა უსწავლელთასა“. იგავ. 22, 15.

ბოროტი ადამიანი აშორებს თავის გულს ღმერთისაგან. ეს. 29, 13; იერ. 17, 5; ეზეკ. 6, 9; მათ. 15, 18; მარკ. 7, 6; ებრ. 3, 12.

წყვეულ იყოს ადამიანი, რომლის გული გაშორდება ღმერთს. იერ. 17, 5.

ბოროტის ცოდვა აღბეჭდილია მის გულში. იერ. 17, 1.

ბოროტის გული აღსაყვება ბოროტის გაკეთების სურვილით. ეკლ. 8, 11; დაბ. 6, 5; იგავ. 6, 14.

ბოროტი მისდევს თავისი ბოროტი გულის აზრებს. რიცხ. 15, 33; 2 სჯ. 29, 19; ეკლ. 12, 1; ეს. 57, 17; იერ. 9, 14; 13, 10; 16, 12; 23, 71.

ღმერთი დასჯის იმას, ვინც მისდევს თავის ბოროტ გულს. ეკლ. 12, 1; ეზეკ. 11, 21.

ბოროტ გულში სიცრუე ბუდობს. იგავ. 12, 20.

ფიცხელი გული ვერ იპოვის კეთილს. იგავ. 17, 20.

ბული განასლებული

არის

ახალი გული. ეზეკ. 11, 19; 18, 31; 36, 26; რომ. 7, 6; ებრ. 4, 23.

გული, რომელშიაც დაწერილია ღმრთის სჯული. იგავ. 3, 3; 7, 3; ეს. 51, 7; იერ. 31, 33; ებრ. 8, 10.

გული, რომელმაც იცის ღმერთი და ეშინია ღმრთისა. იერ. 24, 7; 32, 39.

„შეიყუარო უფალი ღმერთი შენი ყოველითა გულითა შენითა“. 2 სჯ. 6,

5; 10, 12; 30, 6; მათ. 22, 37; მარკ. 12, 30-33; ლუკ. 10, 27.

ბული მშათა მოყვარული. 1 პეტ. 1, 22.

ბული რომელიც ეძებს ღმერთს. 2 ნემტ. 15, 12; 22, 9; ფს. 26, 8; 118, 10.

ბული წინადცხეთილი. 2 სჯ. 30, 6; რომ. 2, 29.

ბული მოიმედე ღმერთისა. ფს. 27, 7; 111, 7; იგავ. 3, 5.

ბული შემუსვრილი და დამწუხრებული. ფს. 33, 18; 50, 17; ეს. 66, 2.

ბული რომელსაც ეშენია ღმერთისა. იერ. 32, 40.

ბული რომელსაც ენატრება ღმერთი. ფს. 83, 2.

ბული მართალი. 3 მეფ. 3, 6; 9, 4; 11, 4; 15, 14; 1 ნემტ. 28, 9; 29, 17; 2 ნემტ. 15, 17; იობ. 33, 3; ფს. 7, 10; 10, 2; 31, 11; 35, 10; 63, 10; 93, 15; 96, 11; 118, 7; 124, 4.

ბული მტკიცე. ფს. 111, 7.

ბული ერთგული ღმერთისა. ნემ. 9, 8.

ბული რომელიც ისახავს ღმერთის სჯულსა და მცნებებს. 2 სჯ. 26, 16; 4 მეფ. 23, 3; 2 ნემტ. 34, 31; ფს. 118, 34. 69. 145.

ბული პატიოსანი და კეთილი. ლუკ. 8, 15.

ბული უბიწო. 4 მეფ. 23, 3; 2 ნემტ. 16, 9; 19, 9; ფს. 100, 2; 118, 80; ეს. 38, 3.

ბული რომელიც აქებს და ადიდებს ღმერთს. ფს. 8, 1; 85, 12; 110, 1; 118, 7; 137, 1; ეფეს. 5, 19; კოლას. 3, 16.

ბული წმინდა. ფს. 23, 4; 50, 10; 73, 1; მათ. 5, 8; 1 ტიმ. 1, 5.

ბული დამორჩილებული. ფს. 118, 112; რომ. 6, 17.

ბული მლოცველი. 1 მეფ. 1, 13; ფს. 118, 58, 145.

ბული გონიერი. ფს. 51, 6; იგავ. 18, 8; 14, 33; 23, 15.

ბული უშიშარი. ფს. 26, 3.

ბული უტყუარი. ფს. 31, 2.

ბული უამპარტაენო. ფს. 130, 1.

ბული მოხარული უფლისა მიერ. 1 მეფ. 2, 1; ფს. 12, 5; 15, 9; 28, 7; 32, 21; ზაქ. 10, 7.

ბული რომელიც ემსახურება ღმერთს. 2 სჯ. 10, 12; 11, 13; ისუ ნავ. 22, 5; 1 მეფ. 12, 20-24.

ბული წრფელი და უბრალო. ფს. 16, 3; საქმე. 2, 46; ეფეს. 6, 5; კოლას. 3, 22; ებრ. 10, 22.

ბული ღმერთის სჯულს დამორჩილებული. ფს. 118, 112.

ბული ღმერთის ნებას დამორჩილებული. 2 სჯ. 30, 2; რომ. 6, 17; ეფეს. 6, 6.

ბული ნაზი. 1 მეფ. 24, 6; 4 მეფ. 22, 19.

ბული ჭეშმარიტი, უსაყვედურო. ფს. 14, 2; იობ. 27, 6; 1 იოან. 3, 21.

ბული გულსმოდგინე ღმერთის მიმართ. 2 ნემტ. 17, 6; იერ. 20, 9.

ბული კეთილ საქმეთა საუნჯე. მათ. 12, 35; ლუკ. 6, 45.

ბული განახლებული

სამაგელია ღმერთის თვალში. იგავ. 6, 16-18; 11, 20.

აჭუუებს და აცრუებს. ეს. 44, 20; იაკ. 1, 26;

მიქცეულია ენებებისა და სიამოვნებებისაკენ. ეკლ. 7, 4; რომ. 1, 24; ეფეს. 2, 3; 2 ტიმ. 3, 4; იაკ. 5, 5; 2 პეტ. 2, 10.

მიქცეულია მრუშობისა და გარყე-
ნილი საქმეებისაკენ. ეზეკ. 6, 9; 11, 21.

უპატიოსნო სარგებლისა და მტა-
ცებლობისკენაა მიქცეული. იერ. 22,
17; ეზეკ. 33, 31; 2 პეტ. 2, 14.

მიცემულია კერპებს. ეზეკ. 14, 3-4;
20, 16.

გაუმადარია მიტაცებით. იგავ. 24,
2; მათ. 23, 25; ლუკ. 11, 39.

ხორციელია და მიწიერია. რომ.
8, 5.

გაფუჭებულია. 1 ტიმ. 6, 5; 2 ტიმ.
3, 8.

გარყენილია. იგავ. 12, 8; 11, 20.

იყოფა და ორგულდება. ფს. 11, 2;
ოს. 10, 2; იაკ. 1, 8; 4, 8.

აგებს მახეებს. იგავ. 6, 18; იერ. 9, 8;
ოს. 7, 6.

ფიცხელია. იერ. 9, 14; 13, 10; 16,
12; 23, 17; ზაქ. 7, 12; მარკ. 10, 5; რომ.
2, 5.

განშორებულია ღმრთისაგან. ეს.
29, 13; მათ. 15, 8; მარკ. 7, 6.

მიდრეკილია ცდომისაკენ. ფს. 94,
10; ებრ. 3, 10.

მიდრეკილია ღმრთისაგან განშო-
რებისაკენ. 2 სჯ. 29, 18. იერ. 17, 5;
ებრ. 3, 12.

გაბოროტებულია. გამ. 9, 39; იგავ.
28, 14; ეს. 46, 12; მარკ. 3, 5; ეფეს. 4,
18; ებრ. 3, 8.

გაბოროტებულია დასჯის სურვი-
ლით. გამ. 4, 21; 7, 3; 9, 12; 10, 27; 11,
10; 2 სჯ. 2, 30; ისუ ნავ. 11, 20; ფს. 80,
12. იოან. 12, 4; 2 კორ. 3, 14-15.

ამაყია. ფს. 100, 5; იგავ. 21, 4;
28, 25.

ამაყია ძლიერებით. 2 ნეშტ. 2, 6;
ეზეკ. 28, 2-5; დან. 5, 30.

ამაყია ბედნიერებით. 2 სჯ. 8, 14;
ოს. 13, 6.

გალაღებულია. ფს. 118, 70; ეს. 6,
10; მათ. 13, 15; საქმე. 28, 27.

ამპარტავანია. ეს. 10, 12; იერ. 49, 16.
რეგენი და უგუნურია. იგავ. 12,
23; ეკლ. 9, 8.

ქელმაღალია. იგავ. 16, 5; 18, 12; ეს.
9, 8; იერ. 48, 29.

პირმოთნეა. იობ. 36, 13; ფს. 11, 2;
54, 21; იგავ. 14, 14; 23, 7; მათ. 23, 28.

მოუნანიებელია. რომ. 2, 5;

წინდაუცყეთელია. ლევ. 26, 14; იერ.
4, 4; 9, 26; საქმე. 7, 51.

ურწმუნოა; ებრ. 3, 12.

იმყოფება ეშმაკის გაელენის ქვეშ.
იოან. 13, 2; საქმე. 5, 3; ეფეს. 2, 2.

ბოროტია. ფს. 100, 4; იგავ. 26, 23;
იერ. 3, 17; 7, 24; 11, 8; ებრ. 3, 12.

ფიქრობს უსამართლობას. ფს. 57,
2; ეს. 32, 6.

ფიქრობს სიცრუეს. იობ. 15, 35; ეს.
59, 13.

უარყოფელია ღმრთისა. ფს. 9, 4;
14, 1; 52, 1.

ახირებულია. ეზეკ. 2, 4; 3, 7.

აღსაესეა ბოროტის ჩადენის სურვი-
ლით. ეკლ. 8, 11.

წინააღმდეგია ღმრთისა. ფს. 77,
8; იერ. 5, 23.

მზაკვარი და უიმედოდ ბოროტია.
იერ. 17, 9.

მაცდურია. ეკლ. 7, 26.

უსიყვარულოა. 2 ტიმ. 3, 3.

უჭკუოა და აღსაესე სიბნელით.
რომ. 1, 21.

უგუნურია. მარკ. 6, 52; 8, 17; ლუკ.
24, 25.

ყრუა. 2 კორ. 3, 15.

წყაროა ცოდვათა და დანაშაულთა.
მათ. 15, 19; მარკ. 7, 21-23.

საცავია ბოროტებისა. მათ. 12, 35; ლუკ. 6, 45.

*

ბოროტნი მოქმედებენ თავიანთი განუახლებელი გულის ზრახვებით. რიცხ. 15, 39; 2 სჯ. 29, 19; ეკლ. 12, 1; ეს. 57, 17; იერ. 7, 24; 9, 14; 18, 8; 13, 10; 16, 12; 23, 17.

ბულისთქვა

გულისთქმა აკრძალულია. გამ. 20, 17; 2 სჯ. 5, 21; 7, 25; იგავ. 6, 25; რომ. 7, 7; 13, 9; 1 კორ. 10, 6; 2 ტიმ. 2, 22.

ყოველი კაცი გამოიცდება საკუთარი გულისთქმისაგან. იაკ. 1, 14; გალ. 5, 17.

გულისთქმა მიუდგის და შვის ცოდვა. რიცხ. 15, 39; მათ. 5, 28; იაკ. 1, 15; 2 პეტ. 1, 4.

გ. ხორცთა და თვალთა. 1 იოან. 2, 16.

ქვეყანა ესე წარხდეს და გულისთქმა მისი. 1 იოან. 2, 17.

სჯული ააშკარავებს გულისთქმის დანაშაულს. რომ. 7, 7-8.

მორწმუნენი

არ უნდა ემორჩილებოდნენ ხორციელ გულისთქმას. მათ. 5, 28; იგავ. 6, 25; რომ. 6, 12; 13, 14; 1 პეტ. 1, 14.

მორწმუნეებმა უნდა მოაკვდინონ თავიანთი გულისთქმა. ეფეს. 4, 22; კოლას. 3, 5.

მორწმუნეებმა უნდა განაგონ გ. 2 ტიმ. 2, 22; ტიტ. 2, 12; 1 პეტ. 2, 11.

მორწმუნენი უნდა ერიდებოდნენ ამქვეყნიურ გულისთქმას, ხრწნილებას. 2 პეტ. 1, 4.

7. ბიბლიის ლექსიკონი.

„სულითა ვიდოდეთ და ხორცთა გულისთქმას ნუ აღასრულებთ“ გალ. 5, 16; რომ. 13, 14.

უსჯულნი

ემორჩილებიან თავიანთ გულისთქმას. ეს. 65, 2; იერ. 18, 12; ეფეს. 2, 3; 2 პეტ. 2, 10; 3, 3; იუდ. 1, 16.

ემონებიან თავიანთ გულისთქმას. 2 ტიმ. 3, 6; ტიტ. 3, 3.

ღმერთმა მისცა სამარცხენო გულისთქმას. ფს. 80, 12; რომ. 1, 24.

აცდუნებენ მორწმუნეებს გულისთქმით. 2 პეტ. 2, 18.

უკანასკნელ დღეებში იქნებიან მაკალნი მათი გულისთქმისაებრ. 2 პეტ. 3, 3; იუდ. 1, 18.

*

ღმერთი მიიყვანს სამსჯავროზე იმას, რომელიც დადის თავის გულისთქმით. ეკლ. 12, 1.

მაგალითები: ისრაელნი. რიცხ. 11, 4; ფს. 105, 14; აქარი. ისუნავ. 7, 21; დაითი. 2 მეფ. 11, 2-4; აქაბი. 3 მეფ. 21, 6; გეეზი. 4 მეფ. 5, 20; იუდა. იოან. 12, 4.

ბულმოღბინეა

(საღმრთო შური)

„შურმან სახლისა შენისამან შემკამა მე“. ფს. 68, 10; იოან. 2, 17; მათ. 21, 12-13; მარკ. 11, 15-17; ლუკ. 19, 45-46; იოან. 2, 14-16.

რჩევა-ღარიგებანი საღმრთო შურის შესახებ. ეკლ. 9, 10; რომ. 2, 11; გამოცხ. 3, 19.

უნდა გქონდეს საღმრთო შური

ხსნის ძიებაში. ლუკ. 13, 24; 16, 16; 2 კორ. 9, 24.

კეთილმსახურებაში. 1 ტიმ. 4, 7, 15.
სიკეთის ქმნისას. გალ. 4, 18; ტიტ. 2, 14; 3, 1.

სარწმუნოებისათვის ბრძოლაში. ფილიპ. 1, 27; 1 ტიმ. 6, 12.

ლოცვაში. ეფეს. 6, 18; ებრ. 5, 7; იაკ. 5, 16.

ჩვენი მოწოდებისა და არჩევანის დამტკიცებაში. 2 პეტ. 1, 10.

ღმრთის დიდებაში. რიცხ. 25, 11, 13; 1 მეფ. 19, 10, რომ ღმრთისათვის სასურველნი გავხდეთ. 2 კორ. 5, 9; 2 ტიმ. 2, 15.

სხვათა დახსნისათვის. საქმე. 26, 29; რომ. 10, 1; კოლას. 4, 12-13; იუდ. თავი. 3.

*

ცრუ შური არ მოსწონს ღმერთს. 2 მეფ. 21, 2; საქმე. 22, 3-4; ფილიპ. 3, 6.

ურწმუნოთა საღმრთო შური არა-გულწრფელია. 4 მეფ. 10, 16. 29. მათ. 23, 15; იაკ. 3, 14-16; გალ. 4, 17.

მა გა ლ ი თ ე ბ ი წ მ ი ნ დ ა ს ა - ღ მ რ თ ო შ უ რ ი ს ა : ფინეზი. რიცხ. 25, 11-13; ელია. 3 მეფ. 19, 10; ოსია. 4 მეფ. 23, 19-25; 2 ნეშტ. 34, 33; ეზეკია. 2 ნეშტ. 31, 20-21; დავითი. ფს. 118, 139; აპოლო. საქმე. 18, 25; პავლე. რომ. 15, 19-20; კორინთელნი. 1 კორ. 14, 12; 2 კორ. 7, 11; ეპაფრასი. კოლას. 4, 12-18.

მა გა ლ ი თ ე ბ ი ც რ უ ს ა ღ მ - რ თ ო შ უ რ ი ს ა : ოზია. 2 მეფ. 6, 6-7; 1 ნეშტ. 13, 9-10; საული. 2 მეფ. 1, 1-2; იაკობი და იოანე. ლუკ. 9, 54-55; საელე ტარსიელი. საქმე. 3, 4; გალ. 1, 14; ფილიპ. 3, 6; ჰურიანი. საქმე. 21, 20; რომ. 10, 2.

ბულწრფელობა

მოწონებულა. 1 კორ. 5-8; 1 პეტ. 2, 1.

ღმერთი მოითხოვს. ფს. 50, 6; იაკ. 4, 8.

გულწრფელობა უნდა იყოს

ქრისტესადმი სიყვარულში. 2 კორ. 8, 8-9; ეფეს. 6, 4.

ჩვენს ძმურ სიყვარულში. რომ. 12, 9; 1 პეტ. 1, 22; 1 იოან. 3, 18.

ჩვენს რწმენაში 1 ტიმ. 1, 5; 2 ტიმ. 1, 5.

ღმრთისადმი ჩვენს მსახურებაში. 2 სჯ. 11, 13; ისუ ნავ. 24, 14; 1 ნეშტ. 28, 9; 2 ტიმ. 1, 3; ებრ. 10, 22.

ღმრთის ძიებაში. 2 ნეშტ. 15, 15; 2 ტიმ. 2, 22; ებრ. 10, 22; იაკ. 4, 8.

მთელს ჩვენს ყოფაქცევაში. 2 კორ. 1, 12; კოლას. 3, 23; იაკ. 3, 13-17; საქმე. 2, 46.

ჩვენს ქრისტიანულ ცხოვრებაში. 3 მეფ. 3, 6; 9, 4; ფილიპ. 1, 10.

სახარების ქადაგებაში. 2 კორ. 2, 17; 1 თეს. 2, 3-5.

*

ქრისტე იყო გულწრფელობის მაგალითი. 1 პეტ. 2, 22.

ნეტარია, ვინც გულწრფელია. ფს. 31, 2.

კურთხევა, რომელიც აღთქმულია გულწრფელობისათვის. ფს. 14, 1-2; იგავ. 12, 22.

მღვდელთმსახურნი უნდა იქცეოდნენ გულწრფელად. 2 კორ. 1, 12; 6, 6.

„კაცი ორგული დაუდგრომელ არს ყოველთა გზათა მისთა“. იაკ. 1, 8.

ბულწრფელობა იძლევა დარწმუნებას. ფს. 118, 80; იგაე. 10, 9; 2 კორ. 1, 12.

სახარებას ზოგჯერ არაბულწრფელად ქადაგებდნენ. ფილიპ. 1, 16.

ბოროტი ადამიანები

არ არიან ბულწრფელნი. ფს. 5, 9; 11, 2; 54, 21.

არ ემსახურებიან ღმერთს ბულწრფელად. 4 მეფ. 17, 9; იერ. 3, 10.

*

საყვედური მცირედ ბულწრფელობის. 3 მეფ. 18, 21; მათ. 23, 14. 23-28.

როდემდის უნდა იკოჭლოთ ორივე ფეხით? 3 მეფ. 18, 21.

წყულია ის, რომელიც ემსახურება ღმერთს არაბულწრფელად. იერ. 48, 10; რომ. 1, 18.

მაგალითები ბულწრფელობისა: იობი. იობ. 33, 3; დავითი. ფს. 118, 7; ეზეკია. ეს. 38, 3; ნათანაელი. იოან. 1, 47; პავლე. 2 კორ. 1, 12; 6, 6; ტიმოთე, ლუდია და ევნიკა. 2 ტიმ. 1, 5.

მაგალითი არასრული ბულწრფელობისა: პეტრე მოციქული. გალ. 2, 11-14.

ღ

დაბრმავება სულიერი

საბოლოო. 1 კორ. 2, 14; ეფეს. 4, 18.

არის ცოდვის შედეგი. მათ. 6, 23; ლუკ. 11, 34; იოან. 3, 19-20; 1 იოან. 2, 11.

არის ეშმაკის საქმე. 3 მეფ. 22, 22; 2 კორ. 4, 4.

დაბრმავება სულიერი წარმოდგება

ღმრთის წინაშე აჯანყებისაგან. ეზეკ. 12, 2; რომ. 10, 21; 11, 8-10.

ღმრთისმსახურების უარყოფის გამო. რომ. 1, 21.

ურწმუნოებისაგან. საქმე. 28, 24-27; რომ. 10, 16;

გულის ბოროტებისაგან. მათ. 13, 15; საქმე. 28, 27; ეფეს. 4, 18; რომ. 11, 7-8.

დაბრმავება სულიერი კმნის

ურწმუნოებას. იოან. 12, 39-40; 2 კორ. 4, 3-4.

სულიერ სიბნელეს, ანუ ცოდვას. მათ. 6, 23; ლუკ. 11, 34.

ყოველგვარ ბიწიერებას. რომ. 1, 21-24; ეფეს. 4, 17-19.

*

სიყვარულის და სიწმიდის ნაკლებობა არის სულიერი დაბრმავების დამამტკიცებელი საბუთი. 1 იოან. 1, 6-7; 2, 9-11.

გაფრთხილებანი ს. დ. წინააღმდეგ. მათ. 6, 23; ლუკ. 11, 35; ეფეს. 5, 8.

დაბრმავება სულიერი ეწინააღმდეგება აშკარა სასწაულებს. მარკ. 3, 4-6; იოან. 9, 18-34; 11, 47-53; 12, 9-10; საქმე. 4, 16-18.

დ. ს. ნებსითი არის სასჯელის მიზეზი. იოან. 3, 19; 15, 24; 8, 24; 1, 5-10.

დ. ს. დამლუპველია მწყემსთა და მათი სამწყსოსი. ეს. 56, 10; მათ. 15, 14; 23, 16; ლუკ. 6, 39.

უსჯულონი არიან სულიერ სიბრმავეში. ფს. 81, 5; იგავ. 4, 19; ეს. 42, 18-20; 59, 10; იერ. 5, 21; ეზეკ. 12, 2; ეფეს. 4, 18; 2 პეტ. 1, 9.

დაბრმავება სულიერი უსჯულოთა ნებსითაა. ფს. 81, 5; ეზეკ. 12, 2; იოან. 1, 5; 3, 19; საქმე. 28, 27; რომ. 1, 19-21; 2 პეტ. 3, 5.

დ. ს. ახირებულ ცოდვილთა არის ღმრთის მსჯავრი. 2 სჯ. 28, 28-29; 3 მეფ. 22, 23; ფს. 68, 23; იგავ. 20, 20; ეს. 6, 9-10; 29, 10; 44, 18; სოფ. 1, 17; მათ. 13, 13-15; მარკ. 4, 12; ლუკ. 8, 10; იოან. 9, 39; 12, 40; რომ. 11, 8-10; 2 კორ. 3, 14.

სულიერი სიბრმავისაგან განთავისუფლების დაპირება. ეს 29, 18; 42, 16; 2 კორ. 3, 16.

მხოლოდ ქრისტეს შეუძლია გამოხსნა ს. დ-ისაგან. ეს. 42, 7; ლუკ. 4, 19; იოან. 8, 12; 9, 39; 12, 35-46; 2 კორ. 3, 14; 4, 6.

მორწმუნენი თავისუფალნი არიან ს. დ-ისაგან. მათ. 13, 16; მარკ. 4, 11; ლუკ. 8, 10; იოან. 8, 12; ეფეს. 5, 8; კოლას. 1, 13; 1 თეს. 5, 4-5; 1 პეტ. 2, 9.

ილოცეთ, რათა დაცულ იყვნეთ ს. დ-გან. ფს. 12, 3; 118, 18; ეფეს. 1, 18.

ს. დ-ისაგან განთავისუფლებების მაგალითები: ბრმანი. მათ. 11, 5; ბრმად დაბადებული. იოან. 9, 7-11, 25; საველე ტარსელი. საქმე. 9, 18; ლაოდვიკის ეკლესია. გამოცხ. 3, 18.

მაგალითები: ისრაელი. რომ. 11, 25; 2 კორ. 3, 15; მწიგნობარნი და ფარისევლნი. მათ. 23, 16-24; ლაოდვიკის ეკლესია. გამოცხ. 3, 17.

დავა, ცილობა

დავა აკრძალულია. იგავ. 3, 30; 25, 8; რომ. 13, 13; ფილიპ. 2, 3; ტიტ. 3, 2.

ქრისტე მაცხოვარი ერიდებოდა ყოველგვარ დავას, ცილობას. ეს. 42, 2; მათ. 12, 19.

ღმერთს სძაგს დავა. იგავ. 6, 16-19.

დავა არის ხორცის საქმე. 1 კორ. 3, 3; გალ. 5, 19-20.

დავა მორწმუნეთა შორის სამარცხენია. 1 კორ. 6, 6-7; 2 კორ. 12, 20; იაკ. 3, 14.

დავა აღიძვრება

ამპარტყენობით. იგავ. 13, 10; 28, 25. მრისხანებით. იგავ. 15, 18; 29, 22; 30, 33.

მძულვარების გამო. იგავ. 10, 12.

ბოროტების გამო. იგავ. 6, 14; 16, 28.

შურის გამო. იაკ. 4, 1-2.

ბოროტმეტყველების გამო. იგავ. 26, 20.

დაცინვის გამო. იგავ. 22, 10.

სიმთვრალის გამო. იგავ. 23, 29-30.

ცუდად ლაპარაკის გამო. 1 ტიმ. 6, 4; 2 ტიმ. 2, 23; ტიტ. 3, 9.

მორწმუნენი

უნდა ერიდებოდნენ ცილობას. დაბ. 13, 8; იგავ. 17, 14; 20, 3; რომ. 12, 18; 14, 1.

უნდა ერიდებოდნენ ისეთ კითხვებს, რომელნიც აღძრავენ ცილობას. 1 კორ. 11, 16; 1 ტიმ. 1, 4; 2 ტიმ. 2, 14.

უნდა ცხოვრობდნენ მშვიდად. რომ. 13, 13.

ყოველივეს დავის გარეშე უნდა აკეთებდნენ. ფილიპ. 2, 14.

უმჯობესია მოითმინონ უსამართლობა, ვიდრე აღძრან დავა. იგავ. 19, 11; მათ. 5, 39-40; ლუკ. 6, 29; 1 კორ. 6, 7.

უნდა ევედრებოდნენ ღმერთს, რომ მან დაიფაროს ისინი ყოველივე დავისაგან. ფს. 34, 1; იერ. 18, 19.

მღვდელმსახურნი

მათთვის უცხო უნდა იყოს დავა. 1 ტიმ. 3, 3; 2 ტიმ. 2, 24.

უნდა ერიდებოდნენ ისეთ კითხვებს, რომელთაც მიჰყავთ დავისაკენ. 2 ტიმ. 2, 23; ტიტ. 3, 9.

ნუ იქადაგებენ კამათის კილოთი. ფილიპ. 1, 15-16.

მღვდელმსახურებმა უნდა დაიფარონ მორწმუნენი დავისაგან. 1 კორ. 1, 10; 2 კორ. 12, 20; 2 ტიმ. 2, 14; ტიტ. 3, 2.

მღვდელმსახურებმა უნდა ჩააქონონ დავა. 1 კორ. 1, 11-12; 3, 3; 11, 17-18.

ღმერთი იხსნის მორწმუნეებს დავისაგან. 2 მეფ. 22, 44; ფს. 17, 43; 30, 20.

სიმშვიდე აქრობს დავას. იგავ. 15, 18.

ბოროტი აღამიანები

ექლევიან დავას (კამათობან). იგავ. 6, 14; 16, 28; 17, 11; ამბაკ. 1, 3; რომ. 1, 29; 2 კორ. 12, 20; გალ. 5, 20.

პირმოთნე აღამიანები რელიგიას იყენებენ დავის აღმძვრელ მიზეზად. ეს. 58, 4; 1 ტიმ. 6, 3-5.

უგუნურ აღამიანებს უყვართ დავა. იგავ. 18, 6; 20, 3.

ვისაც უუვარს დავა, იმას უყვარს ბოროტება. იგავ. 17, 19.

დავას აღამიანი მიჰყავს

უსამართლობისაკენ. ამბ. 1, 3-4.

სიმძაფრისაკენ. გამ. 21, 18-22.

ღმრთის გმობისაკენ. ლევიტ. 24, 10-11.

არე-დარევისა და ყოველგვარი ბოროტებისაკენ. იაკ. 3, 16.

ერთმანეთის მოსპობისაკენ. გალ. 5, 15.

*

დავა შხამავს ყოველგვარ სიამონებას. იგავ. 17, 1; 21, 9-19.

დავა უშლის ღმრთის სასუფეველში შესვლას. გალ. 5, 20-21.

ძნელია დავის შეჩერება. იგავ. 17, 17.

საშიშია დავაში ჩარევა. იგავ. 26, 17.

სასჯელი დავისათვის. ფს. 54, 9.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : აბრაამისა და ლოთის მწყემსები. დაბ. 13, 7.

ისააკის და გერარის მწყემსები. დაბ. 26, 20.

ლაბანი და იაკობი. დაბ. 31, 36.

ორი ისრაელი. გამ. 2, 13.

ალამითის შვილი. ლევიტ. 24, 10. ისრაიტელნი. 2 სჯ. 1, 12; ოს. 4, 4. იუდა და ისრაელი. 2 მეფ. 19, 41-43.

მაცხოვრის მოწაფეები. ლუკ. 22, 24.

ჰურიანი. იოან. 10, 19; საქმე. 28, 29.

ჰურიასტანელი მოძღვარნი. საქმე. 15, 2.

პაეღე და ბარნაბა. საქმე. 15, 39.

ფარისეველნი და სადუკეველნი. საქმე. 23, 7.

კორინთელნი. 1 კორ. 1, 11; 3, 3; 6, 6.

ლავითი

დავითის სახე, როგორც კაცისა და როგორც მეფისა იმდენად გამოკვეთილია, რომ ისრაელისათვის ის მუდამ არის თვით წინა-სახე მესიისა, რომელიც წარმოსდგა მისი შთამომავლობიდან. დავითიდან დაწყებული კავშირი ღმერთსა და ღმერთის რჩეულ ერს შორის უკვე მეფის შუამდგომლობით მყარდება. ამის შესახებ გვაუწყებს ისო ძე ზირაქისა დავითის მისეულ დახასიათებაში (ისო ზირ. 47, 2-11). ამიტომაა, რომ ისრაელის ტახტი არის დავითის ტახტი (ეს. 9, 7; ლუკ. 1, 32); მისი ძლევა მოსილი გამარჯვებები მოასწავებენ მესიას გამარჯვებას უსამართლობაზე. (1 მეფ. 16, 13; ეს. 11, 1-9). ქრისტემ თავისი აღდგომით აღასრულა ღმერთის მიერ დავითისადმი მიცემული აღთქმა (საქმე 13, 32-37; გამოცხ. 5, 5). დავითი არის ღმერთის რჩეული. მას მოუწოდა

ღმერთმა და აკუროთხა მირონცხებით (1 მეფ. 16, 1-13). დავითს მუდამ სწყალობს ღმერთი. იგი მისი შემწევობით სძლევეს გოლიათს (1 მეფ. 17, 45...), იმარჯვებს ომებში საულის მხედრობით (1 მეფ. 18, 14...), ძლევა მოსილია იგი ისრაელის თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლებში. ღმერთი მას იცავს ყველგან და ყველაფერში (2 მეფ. 8, 14).

დავითიც მოსეს მსგავსად ღმერთის მიერ დაყენებული იყო ისრაელის მწყემსად (2 მეფ. 5, 2). მან მემკვიდრეობით მიიღო აღთქმა, რომელიც ღმერთმა დაუდო პატრიარქებს, უპირველეს ყოვლისა კი აღთქმა ქანანის ქვეყნის დამკვიდრების შესახებ ისრაელთა მიერ. მან ეს აღთქმა განახორციელა ფილისტიმელთა წინააღმდეგ ბრძოლებში, რაც ჯერ კიდევ საულის დროს დაიწყო და გრძელდებოდა მთელს მის მეფობაში (2 მეფ. 5, 17-25; 10, 12). დამაკვირგვინებელი გამარჯვება იყო იერუსალიმის აღება (2 მეფ. 5, 6-10) ამიტომ იყო, რომ იერუსალიმს შემდეგ „დავითის ქალაქი“ ეწოდა. იერუსალიმში დავითმა გადაიტანა სჯულის კიდობანი, რამაც ეს ქალაქი ახალ წმინდა ქალაქად აქცია (2 მეფ. 6, 1 19). დავითი თვითონაც აღასრულებს აქ ღმრთის მსახურებას (2 მეფ. 6, 17...). თავის მოწოდებას დავითი პასუხობს დიდი ღმრთისმოშიშებით. მისი რელიგიურობა, უპირველეს ყოვლისა, ხასიათდება ღმრთის ჟამის მოლოდინით, ამიტომაც თავს უფლებას არ აძლევს, რომ ხელყოს საულის სიცოცხლე,

მაშინაც კი, როცა მას აშკარად შეუძლია მოიცილოს თავისი მტერი (1 მეფ. 24, 26). მისი მორჩილება ღმერთისადმი ამგვარია – იგი ყველაფერს ღებულობს მისგან (2 მეფ. 15, 25...) და სჯერა, რომ უფალი მისკენ მომავალ ყოველგვარ ბოროტებას გზას გადაუქეტავს. იგი რჩება ღმერთის მორჩილ მსახურად. დავითი ღოცებს ღმერთისადმი წარმოთქვამს ფსალმუნებში. მიუხედავად მისი მაღალი სულიერი წვდომისა მის რელიგიურ ცხოვრებაში მაინც დარჩა არქაული ელემენტები. ის ხმარობს ეფუულს წინასწარმეტყველებისათვის (1 მეფ. 23, 9; 30, 7) და მის სასახლეში დგას თერაფინი (ჯერპი) (1 მეფ. 19, 13). ფსალმუნთა გარდა ლევიტელნი მას მიაწერდნენ ტაძრის გეგმის შექმნას (1 ნეშტ. 22, 28) და აგრეთვე ღმრთის მსახურების მოწესრიგებას (1 ნეშტ. 23-25). ამოსის დროიდან კი მასვე მიეწერება მუსიკალური ინსტრუმენტების გამოგონება (ამოს. 6, 5).

დავითყაბა ღმრთისა

ღმრთის დაეწყება ნიშნავს დაეწყებას

- მისი აღთქმისა. 2 სჯ. 4, 23; 4 მეფ. 17, 38; იგავ. 2, 17.
- მისი სჯულისა. ფს. 118, 109. 153; იგავ. 3, 1; ოს. 4, 6.
- მისი მცნებისა. ფს. 118, 93. 141. 176.
- მისი სიტყვისა. იგავ. 3, 1; ებრ. 12, 5; იაკ. 1, 25.
- მისი სასწაულებრივი საქმეებისა. ნემ. 9, 17; ფს. 77, 7-11; 105, 13.
- მის სიკეთეთა. ფს. 102, 2; 105, 7; ოს. 2, 8; 13, 6.

მის გამოხსნათა. მსაჯ. 8, 34; ფს. 77, 42; 105, 21.

*

ბედნიერებას ზოგჯერ ადამიანი მიჰყავს ღმრთის დავიწყებისაკენ. 2 სჯ. 8, 12-14; იგავ. 30, 9; ოს. 13, 6.

ვეცხლისმოყვარებას მიჰყავს ადამიანი ღ. ღ. ეზუკ. 22, 12.

განსაცდელმა არ უნდა დაგვევიწყოს ღმერთი. ფს. 43, 17-20.

ფრთხილად, ნუ დავიწყებთ ღმერთს! 2 სჯ. 4, 23; 6, 12; 8, 11; 4 მეფ. 17, 38; ეკლ. 12, 3-9.

სასჯელი ღმრთის დავიწყებისათვის 2 სჯ. 8, 19; 1 მეფ. 12, 9; იობ. 8, 13; ფს. 9, 17; ეს. 17, 10-11; იერ. 13, 25; 18, 15-17; ეზუკ. 23, 35; ოს. 8, 14.

ღმრთის დავიწყებაში დამნაშავენი არიან

კერპთათაყვანისმცემელნი. 2 სჯ. 32, 16-18; მსაჯ. 3, 7; 8, 33-34; იერ. 18, 15; ოს. 2, 13.

სარწმუნოებისაგან გამდგარნი. ნემ. 9, 17; ფს. 77, 11. 42; ეს. 51, 13; იერ. 2, 32; 3, 21; ოს. 8, 14; 13, 6.

ბოროტნი. იგავ. 2, 17; ეს. 65, 11.

*

ცრუმოდგარნი აიძულებენ ადამიანებს ღმრთის დავიწყებას. იერ. 23, 27.

დარიგება-შეგონება ღმრთის დამვიწყებელი დამნაშავეებისადმი. ფს. 49, 22.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : 2 სჯ. 32, 18; მსაჯ. 3, 7; 8, 34; 1 მეფ. 12, 9; 105, 21; იერ. 2, 32.

ღათვი

ნახსენებია: 4 მეფ. 2, 24; დან. 7, 5; გოდ. 3, 10; ამოს. 5, 19; 1 მეფ. 17, 34; იგავ. 17, 12; ეს. 59, 11;

ღათვი, მოკლული დავითისაგან. 1 მეფ. 17, 36-37.

გადატანილი მნიშვნელობით: გოდ. 3, 10; ოს. 13, 8; ეს. 11, 7; იგავ. 28, 15; დან. 7, 5; გამოცხ. 13, 2.

ღამარხვა, დაკრძალვა, დაფლვა

წარმოშობა. დაბ. 4, 9-10.

მიზანი. დაბ. 23, 3-4.

სრულდებოდა

გარდაცვალებულის ოჯახის წევრთა თანდასწრებით. დაბ. 50, 5-8; მათ. 8, 21.

ნაცნობ-მეგობრების თანდასწრებით. დაბ. 7, 9; 2 მეფ. 3, 31; ლუკ. 7, 12. ქალების თანდასწრებით. მარკ. 15, 47.

დაქირავებული მოტირალების თანდასწრებით. იერ. 9, 17-18.

*

დიდი გოდება ღამარხვისას. დაბ. 50, 10-11; 2 მეფ. 3, 31-32.

სიტყვის წარმოთქმა დაკრძალვისას. 2 მეფ. 3, 33-34.

ღამარხვის წინ გარდაცვლილის გვამის გაბანა. საქმე. 9, 37.

ღ. წინ გარდაცვლილის გვამის ცხება. მათ. 26, 12.

ღ. წინ გვამი უნდა შეახვიონ და დაფარონ სუდარით. იოან. 11, 44; 19, 40.

ღ. წინ გვამი უნდა შეახვიონ ტილოში. იოან. 19, 40.

დაკრძალვის წინ გვამს უნდა ეცხოს ნელსაცხებელი. იოან. 19, 39.

ღ. წინ ზოგჯერ გარდაცვლილის გვამს წვავენ. 1 მეფ. 31, 12.

ღ. წინ გარდაცვლილი მიჰქონდათ საკაცით. 2 მეფ. 3, 31; ლუკ. 7, 14.

ცხედარს ავსებდნენ სურნელოვანი საცხებლებით. 2 ნემტ. 16, 14; იერ. 34, 5.

დამარხვის წესის სიძველე. დაბ. 50, 26.

ხშირად გარდაცვლილს სიკვდილისთანავე მარხავდნენ. იოან. 11, 17. 39; საქმე. 5, 6-10.

ბალზამირებულ მიცვალებულს რამდენიმე კვირის შემდეგ მარხავდნენ. დაბ. 50, 2-3.

ჩამოხრჩობილებს სასჯელის დღესვე მარხავდნენ. 2 სჯ. 21, 23; იოან. 19, 31.

დამარხვის უფლება ყველას აქვს. მსაჯ. 16, 31; იოან. 19, 38.

დამარცხებულებს ზოგჯერ გამარჯვებულები მარხავდნენ. 3 მეფ. 11, 15; ეზეკ. 39, 11-14.

მარტოხელათა და უპატრონოთა დამარხვა კაცთმოყვარული საქმეა. 2 მეფ. 2, 5.

ადგილები

ბუნებრივი გამოქვაბულები. დაბ. 23, 19; იოან. 11, 38.

კლდეში გამოკვეთილი გამოქვაბულები. ეს. 22, 16; მათ. 27, 60.

ბალები. 4 მეფ. 21, 18-25; იოან. 19, 41.

ხეების ქვეშ. დაბ. 35, 8; 1 მეფ. 31, 13.

მთაზე. ისუ ნავ. 24, 34; 4 მეფ. 23, 16.

სახლებში. 1 მეფ. 25, 1; 3 მეფ. 2, 34.

დავითის ქალაქში მარხავდნენ ისრაელთა მეფეებს. 3 მეფ. 2, 10; 2 ნემტ. 21, 20; 24, 16.

სასაფლაოს ყიდვის ძველი წესი. დაბ. 23, 7-16.

დასამარხ ადგილს ზოგჯერ სიცოცხლეში იმზადებდნენ. დაბ. 50, 5; 2 ნემტ. 16, 14; მათ. 27, 60.

ოჯახის წევრებს ერთ სამარხში კრძალავდნენ. დაბ. 25, 10; 49, 31.

დაკრძალვა დიდი პატივით სდებოდა. ნემ. 2, 3-5.

უბრალო ხალხის საფლავები. იერ. 26, 23.

საფლავები უცხოელთათვის. მათ. 27, 7.

სასაფლაოზე მოდიოდნენ მგლოვიარე მეგობრები. იოან. 11, 31.

ძეგლის დადგმა საფლავზე. დაბ. 35, 20.

ზოგჯერ აშენებდნენ სპეციალურ სამარხებს. მათ. 23, 27-29.

საფლავზე ხშირად წარწერებს აკეთებდნენ. 4 მეფ. 23, 17.

საფლავები ზოგჯერ წარმოცილია. ლუკ. 11, 44.

დამნაშავეთათვის საფლავად ზოგჯერ ქვის გორას იყენებდნენ. ისუ ნავ. 7, 26.

ყოველი, რომელი შეეხოს საფლავსა, არაწმიდაი იყოს შვიდ დღე“. რიცხ. 19, 16.

საფლავები ხშირად შებილწულია კერპთაყვანისმცემელთაგან. ელ. 6, 3-4.

ისრაელთ სურდათ დამარხულიყენენ საოჯახო სამარხებში. დაბ. 47, 29-31; 49, 29-30; 50, 25; 2 მეფ. 19, 37;

ღამარხვის შემდეგ პურობა. 2 მეფ. 3, 35; იერ. 16, 7-8; ოს. 9, 4.

ღაუპარხაობა ითვლებოდა უბედურებად. ეკლ. 6, 3.

ღაუპარხავად დაგდება ნიშნავდა სასჯელს. 4 მეფ. 9, 10; იერ. 8, 2; 16, 4; 22, 19.

ს ი მ ბ ო ლ ო: მკედრეთით აღდგომა. რომ. 6, 4; კოლას. 2, 12. „ცადენ მკედარნი დაფლვად თვისთა მკედართა“. მათ. 8, 22; ლუკ. 9, 59-60.

დასაფლავება იესოს გვამისა. მათ. 27, 57-60; მარკ. 15, 42-46; ლუკ. 23, 50-53; იოან. 19, 38-42.

ღამდაბლება

„რომელმან დაიმდაბლოს თავი თვისი, ვითარცა ყრმა, იგი უფროს იყოს სასუფეველსა ცათასა“. მათ. 18, 4; ლუკ. 9, 47-48; იოან. 3, 30.

ღამცირებანი

ღამცირებანი, რომლებიც მოითმინა მაცხოვარმა. მათ. 26, 67-68; 27, 27-30; მარკ. 14, 65; 15, 16-19; ლუკ. 22, 63-65; 23, 11; იოან. 19, 1-3.

ღამფყხვა

განწესებულია. ეფეს. 4, 12-16.

ღამწესვა არის მიზანი

ღმრთისმსახურების საქმისა. ეფეს. 4, 11-12.

ბოძებულ სულიერ ტალანტთა. 1 კორ. 14, 3, 5-12.

მღვდელმსახურთა უფლებისა. 2 კორ. 10, 8; 13, 10.

ქრისტეს მიმართ კვლევის მთლიანობისა. ეფეს. 4, 16.

ღამწესვა ხდება

საღმრთო წერილის კითხვით. საქმე. 13, 15; 20, 32; კოლას. 4, 16; 1 პეტ. 2, 2.

ფსალმუნებისა და საგალობლების გალობით. 1 კორ. 14, 26; ეფეს. 5, 19; კოლას. 3, 16.

მოძღვრებით. საქმე. 13, 15; ეფეს. 4, 29; კოლას. 4, 6.

*

ძმურ სიყვარულს მიზნად აქვს ღამწესვა. 1 კორ. 8, 1; ეფეს. 4, 16.

ყოველივე უნდა სრულდებოდეს ღამწესვა-სწავლების მიზნით. 1 კორ. 10, 23; 14, 26; 2 კორ. 12, 19; ეფეს. 4, 29.

მშვიდობა ეკლესიისა ხელს უწყობს ღამწესვას. საქმე. 9, 31.

უბრალე ცილობა ავენებს დ. 1 ტიმ. 1, 4; 2 ტიმ. 2, 14.

ღანაპისკუდი

(ფინიკის პალმა)

პირველად ნახსენებია. გამოს. 15, 27.

იერიქონი განთქმული იყო პალმებით. 2 სჯ. 34, 3; მსაჯ. 1, 16.

მადალია. ქება. 7, 7.

სწორია. იერ. 10, 5.

ყვავის. ფს. 91, 13.

ნაყოფს იძლევა სიბერემდე. ფს. 91, 14.

საჭიროებს ნოტიო ნიადაგს. გამ. 15, 27.

მათ ქვეშ მგზავრები დგამდნენ კარებს. მსაჯ. 4, 5.

მიხი რტოები

გამარჯვების ემბლემა იყო. გამოცხ. 7, 9.

მიჰქონდათ კარვობის დღესასწაულზე. ლევიტ. 23, 38-40.

მისგან აკეთებდნენ კარვებს. ნემ. 8, 15.

პალმის რტობით ესალმებოდნენ იესო ქრისტეს. იოან. 12, 13.

სოლომონის ტაძარში პალმის მრავალი გამოხატულება იყო. 3 მეფ. 6, 29. 32; 2 ნემტ. 3, 5.

გადატანითი მნიშვნელობით

ეკლესია. გოდ. 7, 7-8.

მორწმუნენი. ფს. 91, 13.

კერპთა გამოხატულებანი. იერ. 10, 5.

დანო (ტომი)

მოდის (სათავეს იღებს) იაკობის მეხუთე შვილისაგან. დაბ. 30, 6.

წინასწარმეტყველება მათ მიმართ. დაბ. 49, 16-17; 2 სჯ. 33, 22.

მათგან არჩეული პირები ხალხის აღსაწერად. რიცხ. 1, 12.

მათგან გაგზავნილი კაცები ქანანის მიწების სანახავად. რიცხ. 13, 13.

მათგან არჩეული პირნი ქანანის მიწების დასაყოფად. რიცხ. 34, 22.

მათი რიცხვი ეგვიპტიდან გამოსვლისას. რიცხ. 1, 38-39.

წარმოადგენდა მეოთხე და უკანასკნელ განყოფილებას გზაში. რიცხ. 2, 31; 10, 25.

დ. ბანაკი ჩრდილოეთით იდგა. რიცხ. 2, 25

დ. მსხვერპლი. რიცხ. 7, 66-71.

დ. ოჯახი. რიცხ. 26, 42.

დ. რიცხვი ქანანში შესვლისას. რიცხ. 26, 43.

დ. დაწყველის მონაწილე იყო გებალის მთაზე. 2 სჯ. 27, 13.

დ. საზღვრები. ისუ ნავ. 19, 40-48. მისდევდნენ ვაჭრობას. მსაჯ. 5, 17.

ეზეკ. 27, 19.

ისინი ამორეველებმა შეაეწროვეს მთებში. მსაჯ. 1, 34.

ღარიბება

ღარიბებანი ქრისტე მაცხოვრისა თორმეტი მოწაფის მიმართ საქადაგებლად მათი გაგზავნის წინ. მათ. 10; მარკ. 6, 7-11; ლუკ. 9, 1-5.

ღ-ნი. სამოცდათი მოწაფის მიმართ. ლუკ. 10, 1-12, 16.

დატოვება ღმრთისა

დატოვება ღმრთისა ნიშნავს დატოვებას

მისი შესაკრებელისა და მსახურებისა. 4 მეფ. 22, 17; 2 ნემტ. 34, 2; 29, 6; ნემ. 10, 39; 13, 10-11; იერ. 2, 27; ეზეკ. 8, 10-11. 16; ებრ. 10, 25.

მისი აღთქმისა. 2 სჯ. 29, 25; 31, 16; მსაჯ. 2, 20; 3 მეფ. 19, 10-14; იერ. 22, 9; დან. 11, 30.

მისი კანონისა და მცნებათა. 3 მეფ. 18, 18; 2 ნემტ. 12, 1; ეზრა. 9, 10; იგავ. 28, 4; იერ. 9, 13; მარკ. 7, 8.

განშორებას ღმრთისაგან. 3 მეფ. 11, 9; ფს. 94, 10; ეს. 29, 13; ებრ. 3, 12.

*

ბედნიერებას მიჰყავს ადამიანი ღმრთის დაეწეებად. 2 სჯ. 31, 20; 32, 13-15; ნემ. 9, 25-26; იგავ. 30, 9.

უგუნურებაა და უმადურობა დატოვება ღმრთისა. იერ. 2, 13; 5, 7.

დატოვება ღმრთისა ადამიანს შეამთხვევს

რისხვას. 2 სჯ. 29, 24-25; 31, 16-17; 32, 15-16; მსაჯ. 2, 20; 4 მეფ. 22, 17; 2 ნეშტ. 34, 25; ეზრა. 8, 22; ეს. 1, 14.

ღმრთის მხრიდანაც დატოვებას. 2 სჯ. 31, 16-17; მსაჯ. 10, 13; 1 მეფ. 15, 26; 1 ნეშტ. 28, 9; 2 ნეშტ. 12, 5; 15, 2; 24, 20; ოს. 4, 6.

შერცხვენას. იერ. 17, 13.

საშინელ სასჯელს. 2 სჯ. 28, 20; 29, 24-25; 32, 23-25; 3 მეფ. 9, 9; 4 მეფ. 22, 16-17; 2 ნეშტ. 7, 22; 24, 24; ფს. 72, 27; 88, 30-32; ეს. 1, 28; ფს. 65, 11-12; იერ. 1, 16; 2, 19; 5, 7-9; 15, 6; 19, 3-4; 22, 8-9; ოს. 4, 10.

*

ღმრთის დატოვებას უნდა მოსდევდეს მონანიება. ეზეკ. 6, 9; 20, 43.

შეგონება, რომ ადამიანმა არ დატოვოს ღმერთი: 1 ნეშტ. 28, 9; 2 ნეშტ. 15, 2; ეს. 31, 6; ებრ. 3, 12; 10, 25.

კერპთაყვანისმცემლები დამნაშავენი არიან, რომ ტოვებენ ღმერთს. 2 სჯ. 32, 15-18; მსაჯ. 10, 13; 1 მეფ. 8, 8; 3 მეფ. 11, 33; იერ. 2, 27; 19, 4; ეზეკ. 14, 5; ოს. 4, 12.

სჯულიდან განმდგარნი დამნაშავენი არიან ღმრთის დატოვებაში. 2 სჯ. 28, 20; ეს. 1, 4; იერ. 15, 6; 32, 33.

მორწმუნენი ცდილობენ არ დატოვონ ღმერთი. ნემ. 10, 39; ფს. 43, 17-18; 118, 87; ეს. 50, 5.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ისრაელნი. მსაჯ. 2, 13; 10, 6; 1 მეფ. 12, 10; საული. 1 მეფ. 15, 11; სოლომონი. 3 მეფ. 11, 4; აქაბი. 3 მეფ. 18, 18; ამმონი. 4 მეფ. 21, 22; რობოამი. 2 ნეშტ. 12, 1-

5; იუდა და იერუსალიმი. 2 ნეშტ. 21, 10; 24, 18; 29, 6; ეს. 1, 4; იერ. 5, 7; 15, 6; 19, 4; ისრაელის სამეფო. 4 მეფ. 17, 7-18; 2 ნეშტ. 13, 11.

დაუმორჩილებლობა ღმრთისადმი

დ. ლ. გამოიწვევს ღმრთის რისხვას. 4 მეფ. 22, 13; 2 ნეშტ. 34, 21; ფს. 77, 10-40; ეს. 3, 8; იერ. 25, 7; 32, 31-33.

დ. ლ. განაშორებს ღმრთის წყალობას. 1 მეფ. 13, 13-14; ეს. 48, 18.

დ. ლ. განაშორებს ღმრთის დაბრუნებულ კურთხევას. ისუ ნაე. 5, 6; 1 მეფ. 2, 29-30; ფს. 80, 11-14; იერ. 18, 10.

დ. ლ. მიაყენებს ღმრთის წყევას. 2 სჯ. 11, 28; 27, 26; 28, 15-20; იერ. 11, 3; დან. 9, 11; მალ. 2, 2; გალ. 3, 10.

დ. ლ. ახასიათებთ უსჯულოებს. ნემ. 9, 16; იერ. 22, 21; ეფეს. 5, 6; ტიტ. 1, 16; 3, 3.

მორწმუნენი გლოვობენ უსჯულოთა დაუმორჩილებლობას ღმრთის მიმართ. ფს. 118, 136. 158.

დანაშაული ღმრთისადმი დაუმორჩილებლობისა. იერ. 35, 13-15.

მუქარა ღმრთის დაუმორჩილებლობისათვის. ლევიტ. 26, 14-16; 2 სჯ. 8, 20; 28, 15-68; 1 მეფ. 12, 15; ფს. 88, 31-32; ეს. 1, 20; იერ. 12, 17; 26, 4-5; 2 კორ. 10, 6.

სასჯელი დ. დ. რიცხ. 15, 31; მსაჯ. 2, 2-3; 1 მეფ. 28, 1 8; იობ. 36, 12; ფს. 118, 21; ეს. 42, 24-25; 65, 12; იერ. 9, 13-15; 35, 17; დან. 9, 11; ებრ. 2, 2.

ღმრთისადმი დაუმორჩილებელს საუკუნო სასჯელი მოეღის. ეს. 65, 12-15; ლუკ. 12, 47; 2 თეს. 1, 7-9; 1 პეტ. 4, 17.

„ერთისა მის კაცისა ურჩებითა ცოდვილნი შემოსდეს მრავალნი“... რომ. 5, 19.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ადამი და ევა. დაბ. 3, 6-17; მოსე. გამ. 4, 12-14; ფარაონი. გამ. 5, 2; ისრაიტელნი. გამ. 16. 26-28; 4 მეფ. 18, 9-12; ნემ. 9, 29; იერ. 43, 7; მოსე და აარონი. რიცხ. 20, 24; ნადაბი და აბიუდი. ლევიტ. 10, 1; საული. 1 მეფ. 15, 18-23; 28, 18; სოლომონი. 3 მეფ. 11, 11; კაცი ღმრთისა. 3 მეფ. 13, 20-22. 36; ოთხი კეთროვანი. 4 მეფ. 7, 4; იონა. იონ. 4, 3-8; ჰურიანი. იონა. 7, 19.

დაყოვნება

განიცხულია ქრისტეს მიერ. ლუკ. 9, 59-62.

წმინდანები გაურბიან მას. ფს. 118, 60.

უადგილოა როცა

მიემართავეთ ღმერთს. ფს. 94, 7-8; ებრ. 3, 7-8.

ვეძებთ ღმერთს. ეს. 55, 6.

კადიდებთ ღმერთს; იერ. 13, 16.

ვიცავთ ღმრთის მცნებას; ფს. 118, 60.

ეწირავთ მსხვერპლს. გამ. 22, 29.

ვასრულებთ აღთქმას. 2 სჯ. 23, 21; ეკლ. 5, 4.

*

ღროის გამოყენება სასიამოვნოა. 2 კორ. 6, 2.

აწმყო ყველაზე მოსახერხებელია მოქმედებისათვის. ეკლ. 12, 1.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: მათ. 5, 25; ლუკ. 13, 25; დაბ. 19, 15; საქმე. 24, 25.

დაცემა ალაჰიანისა

ადამის დაუმორჩილებლობის გამო. დაბ. 3, 6-12. 16-19; რომ. 5, 12-19.

ეშმაკისაგან შეცდენილი ცოლის მიერ. დაბ. 3, 1-5-13; 2 კორ. 11, 3; 1 ტიმ. 2, 14.

დაცემის გამო ალაჰიანი გახდა

ადამის მსგავსი. დაბ. 5, 3; 1 კორ. 15, 48-49.

ცოდვაში შობილი. დაბ. 8, 21; იობ. 15, 14; 25, 4; ფს. 50, 5; 57, 3; ეს. 48, 8; იოან. 3, 6.

ეშმაკის შვილი. მათ. 13, 38; იოან. 8, 44; 1 იოან. 3, 8-10.

უგუნური. იობ. 11, 12; ფს. 13, 2-3; 52, 1-2. ეკლ. 3, 18; ეს. 1, 3; 44, 18; იერ. 4, 22; რომ. 1, 21-31; 3, 11; 1 კორ. 2, 14.

ბრმა და აღმოჩნდა სიბნელეში. ეს. 44, 18; იოან. 3, 19; რომ. 1, 21; 2 კორ. 4, 4; ეფეს. 4, 18; 5, 8.

გარყენილი და ბოროტი გულის მქონე. დაბ. 6, 5; 8, 21; ფს. 5, 9-10; ეკლ. 9, 3; იერ. 16, 12; 17, 9; მათ. 15, 19; 23, 28; მარკ. 7, 21-23.

გარყენილი ნებისა და სულიერ ენებათა მქონე. ნემ. 9, 28-29; ეკლ. 8, 11; ეს. 1, 4; 48, 4; იერ. 4, 22; 5, 3; 13, 23; რომ. 1, 24-31; 8, 7; ეფეს. 2, 3; 4, 17; იაკ. 4, 1; 1 პეტ. 4, 3.

ბოროტების მოყვარე. დაბ. 6, 5; ნემ. 9, 28; ფს. 51, 3; ეკლ. 8, 11; მიქ. 3, 2; ეფეს. 2, 3.

სიკეთის მოძულე. იგავ. 13, 19; მიქ. 3, 2; რომ. 8, 7.

ცოდვისა და ენებათა მონა. იოან. 8, 34; რომ. 1, 24; 3, 9; 6, 16; 7, 5. 14. 23; ეფეს. 2, 3; 1 თეს. 4, 5; ტიტ. 3, 3; 2 პეტ. 2, 19.

ეშმაკის მონა. იოან. 8, 44; ეფეს. 2, 2; 2 ტიმ. 2, 26; ებრ. 2, 14-15.

მონა გამოუყენებელი სიმღიდრისა. იერ. 4, 22; 13, 23; რომ. 7, 18; 2 კორ. 3, 5; ტიტ. 1, 16.

უნამუსო. დაბ. 6, 5; ეს. 1, 5-6; იერ. 17, 1.

კვლევა ცოდვაში. ეფეს. 2, 1; კოლას. 2, 13;

ღმრთის არმცოდნე. იერ. 4, 22; ოს. 4, 1; გალ. 4, 8; ეფეს. 2, 12; 1 თეს. 4, 5; 1 იოან. 3, 1.

ღმრთის ცოდნის უარყოფელი. გამ. 5, 2; იობ. 21, 14-15; რომ. 1, 25.

ღმრთისაგან განშორებული. დაბ. 3, 8-10; ეს. 29, 13; ეფეს. 2, 12-13; 4, 18; კოლას. 1, 21.

ღმრთის მტერი. რომ. 1, 30; 5, 10; 8, 7; კოლას. 1, 21.

„არა არს შიში ღმრთისაი წინაშე თუალთა მათთა“. ფს. 35, 1; რომ. 3, 18.

ღმრთის უარყოფელი. ფს. 9, 25; 13, 1; 52, 1; 72, 11; 93, 7; ეზეკ. 8, 12; 9, 9. სოფ. 1, 12; ეფეს. 2, 12.

მოძულე მოყვასისა. ფს. 68, 4; იოან. 15, 18; 17, 14; გალ. 5, 19-20; ტიტ. 3, 3.

ალამიანის დაცემის გამო

ყოველი მისი ასო გახდა იარაღი უსამართლობისა. რომ. 6, 13-19; 7, 5.

მისი პირი და ენა წარმოთქვამენ ბოროტებას და მზაკერობას. ფს. 5, 10; 9, 28; 35, 3; 49, 19; 51, 2; 58, 12; ეს. 6, 5; 59, 3; მათ. 12, 34; რომ. 3, 13-14; იაკ. 3, 5-8.

მისი თვალი აღსაესება გულის-თქმით. მარკ. 7, 22; 2 პეტ. 2, 14; 1 იოან. 2, 16.

მისი ხელი მზად არის სისხლის დასადგურელად. იგავ. 1, 16; 6, 17-18; ეს. 59, 37; რომ. 3, 15.

მისი ყოფა-ქცევა გარყენილია და უპატიოსნო. დაბ. 6, 12; ფს. 35, 4; ეს. 53, 6; 59, 7-8; რომ. 3, 16.

დაცემა ალამიანისა აღწერილია. რომ. 1, 20-31; 1 კორ. 6, 9-10; გალ. 5, 19-21; 2 ტიმ. 3, 2-5; ტიტ. 3, 3; 1 პეტ. 4, 3.

არ დარჩა არცერთი მართალი; ყველამ შეცოდა. 3 მეფ. 8, 46; 2 ნემსტ. 6, 36; იობ. 9, 2-3; 25, 4; ფს. 13, 1-3; 52, 1-3; 105, 6; იგავ. 20, 9; ეკლ. 7, 20; ეს. 53, 6; 64, 6; მიქ. 7, 2; რომ. 3, 10-12. 22; 5, 12; გალ. 3, 22; 1 იოან. 1, 8; 5, 18.

ალამიანის დაცემის შედეგები

სამოთხიდან განდევნა. დაბ. 3, 24. დაწყველა მიწისა. დაბ. 3, 17-18; 5, 29.

შრომა და მწუხარება. დაბ. 3, 16-19; რომ. 8, 20-22.

სიკვდილი სხეულისა. დაბ. 3, 19; რომ. 5, 12; 1 კორ. 15, 22.

მზილება საკუთარი სინდისისაგან. დაბ. 3, 8; იოან. 8, 9; ტიტ. 1, 15; ებრ. 9, 14; 10, 2-22; 1 იოან. 3, 20.

რისხვა და წყევა. იოან. 3, 36; ეფეს. 2, 3; გალ. 3, 10; 2 პეტ. 2, 14.

განსჯა. ეკლ. 8, 11; იოან. 5, 29; რომ. 5, 18; 2 პეტ. 2, 9.

საუკუნო სიკვდილი. ეზეკ. 18, 4; იობ. 21, 30; რომ. 5, 18-21; 6, 16-23; იაკ. 1, 15.

*

ალამიანს თავისთავად არ შეუძლია დაცემისაგან გათავისუფლება. იგავ. 20, 9; იერ. 2, 22; 13, 23.

ღმერთმა აღამიანი დაცემისაგან გამოსყიდვით იხსნა. დაბ. 3, 15; ოს. 13, 9; იოან. 3, 16; რომ. 5, 6-10; ეფეს. 2, 1-5; კოლას. 2, 13; 2 ტიმ. 1, 9; 1 პეტ. 1, 18-20.

დაცეამდე აღამიანი გაჩენილია ხატად და მსგავსად ღმრთისა. დაბ. 1, 26-27; 5, 1; 9, 6; 1 კორ. 11, 7; იაკ. 3, 9.

აღამიანი გამოსყიდვის საშუალებით აღდგენილია ღმრთის ხატად. 2 პეტ. 1, 4; რომ. 8, 29; 1 კორ. 15, 49; 2 კორ. 3, 18; ეფეს. 4, 24; კოლას. 3, 10.

დასინვა

ბოროტი აღამიანები სიამოვნებას ხედავენ დაცინვაში. იგავ. 1, 22.

დაცინვისაკენ მიდრეკილნი არიან

ამპარტავენები. ფს. 118, 51; იგავ. 21, 24.

ლოთები. ფს. 68, 12; იგავ. 20, 1.

კერპთაყვანისმცემლები. ეს. 57, 3-6.

ურწმუნოები. მათ. 9, 24; მარკ. 5, 40; ლუკ. 8, 53; 16, 14; საქმე. 17, 32; 2 პეტ. 3, 4.

ბოროტი აღამიანები დასცინიან

ღმრთის მუქარას. ეს. 5, 19; 28, 14-15; იერ. 17, 15; ეზეკ. 12, 22.

ღმრთისმსახურებას. გოდ. 1, 7.

ღმრთისმსახურთ. 4 მეფ. 2, 23; 2 ნემტ. 36, 16; იერ. 20, 7; გოდ. 3, 14. 63; საქმე. 17, 32.

მორწმუნეებს. ნემ. 4, 2; იობ. 17, 2; 30, 1; ფს. 43, 13; 68, 10-12; 78, 4; 112, 4; გოდ. 3, 14. 63; ებრ. 11, 36.

ღარიბებს. იგავ. 17, 5; იობ. 30, 1-9.

სულიწმიდის ნიჭს. საქმე. 2, 13.

მკედართა აღდგომას. საქმე. 17, 32. იესო ქრისტეს მოსვლას. 2 პეტ. 3, 3-4.

ღამცინავეები

სძულს ღმერთს. იგავ. 3, 34.

სძულთ აღამიანებს. იგავ. 24, 9.

მათ ერიდებიან მორწმუნენი. ფს. 1, 1; იერ. 15, 17.

აყოლილნი არიან თავიანთ ენებებს. 2 პეტ. 3, 3; იუდ. 1, 18.

ახდენენ ჩხუბს. იგავ. 22, 10; 29, 8.

ამოდ ეძებენ სიბრძნეს. იგავ. 14, 6.

არ უსმენენ შენიშვნას. იგავ. 13, 1.

არ უყვართ შენიშვნა. იგავ. 15, 12.

აგინებენ და სძულთ ისინი, რომელნიც შენიშვნას აძლევენ მათ. იგავ. 9, 7-8.

*

ქრისტემ მოითმინა დაცინვა. მათ. 9, 24; 26, 68; 27, 39-40; მარკ. 5, 40; 15, 16-20; ლუკ. 22, 63-65.

წინასწარმეტყველებანი დაცინებულნი, რომელნიც უნდა აეტანა ქრისტეს. ფს. 21, 6-8; 68, 10-12; მათ. 20, 19; მარკ. 10, 34; ლუკ. 18, 32.

მორწმუნეებმა უნდა დაითმინონ დაცინვა

იმიტომ, რომ არიან ღმრთის შეილნი. ფს. 43, 13-14; დაბ. 21, 9; გალ. 4, 29.

იმიტომ, რომ ქრისტეს მოწაფენი არიან. საქმე. 2, 13; 1 კორ. 4, 10.

სარწმუნოებისათვის. ებრ. 11, 36.

ღმრთის სიტყვის ქადაგების ერთგულებისათვის. იერ. 20, 7-8.

ღმრთის მიმართ გულმოდგინებისათვის. ნემ. 4, 1-3.

*

სასჯელი დაცინვისათვის. 2 ნეშტ. 36, 16-17; იგავ. 9, 12; 19, 29; 30, 17; გოდ. 3, 63-66.

„ნეტარ არს კაცი, რომელი არა მივიდა ზრახვასა უღმრთოთასა და გზასა ცოდვილთასა არა დადგა“. ფს. 1, 1.

უკანასკნელ დღეებში ხალხში განშირდება დაცინვა. 2 პეტ. 3, 3; იუდ. 1, 18.

ადამიანებს ზოგჯერ დასცინებენ ღმრთის სასჯელის გამო. 2 სჯ. 28, 37; 3 მეფ. 9, 7; 2 ნეშტ. 7, 20; ფს. 43, 13-14; 78, 4; იერ. 24, 9; 29, 18; გოდ. 2, 15; ეზეკ. 23, 32.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ისმაელი. დაბ. 21, 9; ბეთილელი ბავშვები. 4 მეფ. 2, 23-24; ეფრემი და მანასე. 2 ნეშტ. 30, 10; სანაუაღლათი. ნემ. 2, 19; 4, 1-13; მტრები იობისა. იობ. 30, 1-9; მტრები დავითისა. ფს. 21, 6; 34, 15-16; 68, 10-12; იერუსალიმის მბრძანებელი. ეხ. 28, 14; ამონიტელი. ეზეკ. 25, 3; რომაელი მხედრები. მათ. 27, 27-31; მარკ. 15, 16-20; ლუკ. 23, 36; იოან. 19, 2-3; ფარისეველი. ლუკ. 16, 14; ჰეროდე. ლუკ. 23, 11; ხალხი, მღვდელმთავარი და მმართველი. მათ. 26, 68; 27, 39-44; მარკ. 15, 29-32; ლუკ. 22, 63-64; 23, 35; იერუსალიმელი ჰურიანი. საქმე. 2, 13; ათინელი. საქმე. 17, 32.

დაწვა (მსხვერპლშეწირვა), აოვლადდასაწველი

სრულდებოდა მხოლოდ ღმერთის მიმართ. მსაჯ. 13, 16.

მოსწონს ღმერთს. დაბ. 8, 21; ლევიტ. 1, 9, 13, 17.

მსხვერპლშეწირვის უძველესი წესი. დაბ. 4, 4; 8, 20; 22, 2. 13; იობ. 1, 5. ასრულებდნენ ისრაელები მოსეს კანონის მიღებამდე. გამ. 10, 25; 24, 5. წვავენ ცხოველებსა და ფრინველებს. ლევიტ. 1, 2; 1, 14.

„საცხოვართაგან და ზროხათაგან შეწირეთ მსხვერპლი თქვენი“. ლევიტ. 1, 2.

მსხვერპლშეწირვა ხდება ცოდვათაგან განთავისუფლებისათვის. ლევიტ. 9, 7.

ადამიანის დანაშაული სამსხვერპლო ცხოველზე გადადის დაწვის წინ ხელის შეხებით. ლევიტ. 1, 4; რიცხ. 8, 12.

სამსხვერპლო ცხოველი უნდა დაკლას შემწირველმა. ლევიტ. 1, 5, 11.

თუ ფრინველია, უნდა დაკლას მღვდელმა. ლევიტ. 1, 14-15.

ადამიანთა ცოდვებისათვის მსხვერპლი მოამზადეს და დაკლეს ლევიტელებმა. ეზეკ. 44, 11.

სამსხვერპლო ცხოველი უნდა იყოს

უხინჯო და მამალი. ლევიტ. 1, 3; 22, 19.

მსხვერპლის შეწირვა ნებაყოფლობითი უნდა იყოს. ლევიტ. 1, 3; 22, 18-19.

კარვის კართან დაბმული. ლევიტ. 1, 3.

საკურთხეველზე დაწყობილი მღვდლის მიერ. ლევიტ. 1, 9; ეზეკ. 44, 15.

*

მსხვერპლი უნდა დაიწვას მთლიანად. ლევიტ. 1, 8-13.

საკურთხეველს უნდა ეკუროს
სამსხვერპლო ცხოველის სისხლი.
ლევიტ. 1, 5-15.

სამსხვერპლოს ნაცარი ბანაკს
გარეთ იყრებოდა. ლევიტ. 6, 11.

მსხვერპლადშეწირული ცხოვე-
ლის ტყავი ეკუთვნოდა მღვდელს.
ლევიტ. 7, 8.

მსხვერპლშეწირვა სრულდებოდა

ყოველ დღე დილით და საღამოთი.
გამ. 29, 38-42.

შაბათსაც. რიცხ. 28, 9-10.

თვის პირველ რიცხვში. რიცხ.
28, 11.

უცომოების დღესასწაულის შვი-
დივე დღეს. რიცხ. 28, 19-24.

განწმენდის დღეს. ლევიტ. 16, 3-5;
რიცხ. 29, 8.

ლევიტელთა კურთხევისას. რიცხ.
8, 10-12.

მღვდელთა კურთხევისას. ლევიტ.
8, 2. 18-21.

მეფეთა კურთხევისას. 1 ნეშტ. 29,
21-23.

ქალების განწმენდისას. ლევიტ.
12, 6.

ნაზარეველთა მიერ აღთქმის დღე-
ების გასელისას, ან უეტარი შეგინები-
სას. რიცხ. 6, 11-14.

განკურნებულ კეთროვანთა მიერ.
ლევიტ. 14, 13. 19-20.

წმინდა ადგილების კურთხევისას.
რიცხ. 7, 15; 3 მეფ. 8, 64.

დიდი მადლის აღსრულების შემ-
დეგ. 1 მეფ. 6, 14; 2 მეფ. 24, 22-25.

ომის დაწყების წინ. 1 მეფ. 7, 9.

დღესასწაულებზე საყვირთა ხმების
გამოცემისას. რიცხ. 10, 10.

8. ბიბლიის ლექსიკონი.

*

ბოროტთა მიერ შეწირულ მსხვერ-
პლს ღმერთი არ იღებს. ეს. 1, 10-11;
იერ. 6, 19-20; ამოს. 5, 22.

ღმერთის მოსმენა მსხვერპლ-
შეწირვას სჯობს. 1 მეფ. 15, 22; იერ.
7, 21, 23.

ღმერთის შეცნობა მსხვერპლ-
შეწირვაზე უკეთესია. ოს. 6, 6.

ღმერთის სიყვარული „უფროის
არს ...ყოველთა მსხვერპლთა და
შესაწირთა“. მარკ. 12, 33.

ღმერთმა უბრძანა აბრაამს მოეყვ-
ნა ისაკი და შეწირა მსხვერპლად.
დაბ. 22, 2.

მსხვერპლშეწირვა არ ათავისუფ-
ლებს ცოდვებისაგან და არ იწვევს
ღმერთთან შერიგებას. ფს. 39, 6; 49,
8-15; ებრ. 10, 6.

ყველაზე ძვირფასი მსხვერპლ-
შეწირვაც კი არ აკმაყოფილებს
ღმერთს. ეს. 40, 16; ფს. 49, 9-13.

დანაშაული მათი, რომელთაც არ
აქვთ უფლება მსხვერპლშეწირვისა.
1 მეფ. 13, 12-13.

დანაშაული მათი, რომელნიც უც-
ხო ადგილას წირავენ მსხვერპლს.
ლევიტ. 17, 8-9.

ადამიანების მსხვერპლად შეწირვა
საშინელი დანაშაულია. 2 სჯ. 12, 31;
4 მეფ. 3, 27; იერ. 7, 31; 19, 5.

გადატანითი მნიშვნელობით ქრის-
ტეს მსხვერპლად ქცევა. ეფეს. 5, 2;
ებრ. 10, 8-10. მსახურება ღმერთისა.
რომ. 12, 1.

დავანა

ქრისტემ

განიცადა დევნა. მათ. 12, 14; 27, 1;
მარკ. 11, 18; ლუკ. 22, 2; იოან. 5, 16;
7, 1-19.

გადაიტანა დ. მოთმინებით. ეს. 53, 7; მათ. 27, 12; მარკ. 14, 61; 15, 3-5; 1 პეტ. 2, 23; ებრ. 12, 3. ქრისტე თავისი ნებით იღვენებოდა. ეს. 50, 6; მათ. 26, 53; ებრ. 12, 2.

დევნა ხდება

ღმრთისა და ქრისტეს არცოდნის გამო. იოან. 15, 21; 16, 3; საქმე. 3, 15-17; 1 ტიმ. 1, 13.

ქრისტეს სიძულვილით. იოან. 15, 20-24.

სახარების სიძულვილის გამო. მათ. 10, 17-25. 34-36; 13, 21; მარკ. 4, 17; 13, 9-13; ლუკ. 12, 51-53.

ამპარტავენების გამო. ფს. 9, 23.

ბრმა თავგამოდების გამო. იოან. 16, 2; საქმე. 13, 50; 26, 9-11.

*

დევნა არღვევს ყველა ოჯახურ კავშირს. მათ. 10, 21-35; მარკ. 13, 12; ლუკ. 12, 51-53; 21, 16.

დ. ეწინააღმდეგება სახარების სულს. მათ. 26, 52; ლუკ. 9, 54-56.

დევნულებით გამოიცდება დამოკიდებულება (კავშირი) სახარების მოძღვრებასთან. მათ. 13, 20-21; მარკ. 4, 17.

ყველა, ვინც კეთილმსახურებით ცხოვრობს, მომავალში განიცდის დევნას. მათ. 16, 24; მარკ. 8, 34; 10, 29-30; ლუკ. 9, 23; 2 ტიმ. 3, 12; საქმე. 14, 22.

მორწმუნენი

უნდამოელოდნენ დევნას. მათ. 10, 17; 24, 9; მარკ. 13, 9; ლუკ. 21, 12; იოან. 15, 20; 16, 2. 33; საქმე. 20, 23; 1 თეს. 3, 3; გამოცხ. 2, 10.

ითმენენ დ. ღმრთის გამო. ფს. 43, 22; რომ. 2, 36; ფს. 68, 7; ეს. 66, 5; იერ. 11, 21; 15, 15; 20, 8.

ითმენენ დევნას ქრისტეს სახელის გამო. მათ. 24, 9; მარკ. 13, 9; ლუკ. 21, 12; იოან. 15, 21.

ითმენენ დ. ქრისტესთან ერთად. რომ. 8, 17; 2 კორ. 1, 5; ფილიპ. 3, 10; კოლას. 1, 24; 2 ტიმ. 2, 12.

უნდა ერიდებოდნენ დევნას. მათ. 12, 23; 12, 14-15; საქმე. 9, 23-25; 14, 5-6.

არ უნდა ეშინოდეთ დევნისა. ეს. 51, 7; მათ. 10, 26-28; ლუკ. 12, 4; 1 პეტ. 3, 14; გამოცხ. 2, 10.

დევნილი მორწმუნენი მოძულე-ბულნი არიან. მათ. 10, 22; 24, 9; მარკ. 13, 13; ლუკ. 21, 17; იოან. 17, 14.

დ. მორწმუნენი ათვალისწუნე-ბულნი არიან. იერ. 15, 10; 20, 8; საქმე. 5, 41; 1 კორ. 4, 13; 1 ტიმ. 4, 10; ებრ. 10, 33.

დ. მორწმუნენი შეურაცხყოფილნი არიან. იერ. 15, 10; 1 კორ. 4, 12; ებრ. 11, 36.

დევნულ მორწმუნეებს ცუდად ეპყრობიან. მათ. 10, 17; მარკ. 13, 9; საქმე. 5, 40; 12, 1; 22, 19; 26, 11; 1 კორ. 4, 11; ებრ. 11, 36.

დევნილ მორწმუნეებს სატუსაღოში ამწყვდევენ. ლუკ. 21, 12; საქმე. 8, 3; 12, 4; 22, 4-19; 26, 10; ებრ. 11, 36.

დ. მორწმუნეებს ხოცავენ. მათ. 24, 9; ლუკ. 21, 16; იოან. 16, 2; საქმე. 22, 4; 26, 10; 1 კორ. 4, 9; 2 კორ. 4, 11; ებრ. 11, 37.

დევნილებმა მოთმინებით უნდა აიტანონ დევნა. 1 კორ. 4, 11-12; 1 პეტ. 2, 20.

დევნილები უნდა მიენდონ ღმერთს. 1 პეტ. 4, 19.

დევნილთ უნდა უხაროდეთ. მათ. 5, 12; ლუკ. 6, 23. საქმე. 5, 41; 2 კორ. 12, 10; 1 პეტ. 4, 13.

დევნილნი უნდა

ადიდებდნენ ღმერთს. 1 პეტ. 4, 16. ლოცულობდნენ დევნისაგან გამოხსნისათვის. ფს. 7, 1; 30, 15; 34, 2-3; 70, 11-13; 118, 86.

ლოცულობდნენ თავიანთი მდევნელებისათვის. მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 28; 23, 34; საქმე. 7, 60; 1 კორ. 4, 13.

„აკურთხევდით მწყვერთა თქვენთა... ულოცვედით მათ, რომელნი გმძლავრობდენ თქვენ და გდევნიდნენ თქვენ“. მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 28; რომ. 12, 14; 1 პეტ. 3, 9.

*

ვინც მოთმინებით გადაიტანს დევნას, ის სათნოა ღმრთისათვის. 1 პეტ. 2, 19-20.

ნეტარ არიან დევნილნი

სიმართლისათვის. მათ. 5, 10; 1 პეტ. 3, 14;

ქრისტესათვის. მათ. 5, 11; ლუკ. 6, 22; 1 პეტ. 4, 14.

იმიტომ, რომ სასყიდელი მათი დიდია ცათა შინა. მათ. 5, 12; ლუკ. 9, 23-24.

იმიტომ, რომ მათია სასუფეველი ცათა. მათ. 5, 10.

*

იმედი მომავალი დიდებისა აძლებინებს მორწმუნეებს დევნისას. რომ. 8, 18; 1 კორ. 15, 19-32; 2 ტიმ. 2, 12; ებრ. 10, 34.

დევნას არ შეუძლია განაშოროს ადამიანი ქრისტეს სიყვარულს. რომ. 8, 34-35.

ღმერთი

არ დატოვებს მორწმუნეებს დევნისას. 2 კორ. 4, 9.

იხსნის მორწმუნეებს დევნისაგან. ლუკ. 1, 71; 2 კორ. 1, 10; 2 ტიმ. 3, 11.

*

ილოცეთ მათთვის, რომელნიც განიცდიან დევნას. 2 თეს. 3, 1-2.

ორპირ ადამიანებს არ შეუძლიათ დაითმინონ დევნა. მათ. 13, 20-21; მარკ. 4, 17.

ცრუმოძღვრებს ეშინიათ დევნისა. გალ. 6, 12.

„...ვითარცა-იგი მაშინ ზორციელად შობილი სდევნიდა სულიერსა მას, ეგრეცა აწ“. მათ. 5, 12; გალ. 4, 29.

ბოროტ ადამიანებს

აქეთ დევნის სურვილი. ფს. 9, 23; 68, 26; 108, 16; 142, 3; გოდ. 4, 19; მათ. 5, 12; 23, 34; საქმე. 7, 52.

უხარიათ გამარჯვება დევნისა. ფს. 12, 4; გამოცხ. 11, 10.

დევნა მორწმუნეთა წინააღმდეგ არის

დევნა ქრისტეს წინააღმდეგ. საქმე. 9, 4-5; 22, 7-8; 26, 14-15.

ღ. ღმრთის წინააღმდეგ. ზაქ. 2, 8.

*

დევნა დაგმობილია ღმრთის მიერ. 2 სჯ. 30, 7; 32, 43; 1 ნუმტ. 16, 21-22; ფს. 7, 13; იერ. 11, 21-22; 15, 15; 17, 18; 20, 11; იოველ. 3, 19; სოფ. 2, 8-10; მათ. 23, 34-36; ლუკ. 11, 46-51; 18, 7-8; 2 თეს. 1, 6.

დეენის მაგალითები: ბო-
როტი შევენახეები. მათ. 21, 33-41;
მარკ. 12, 1-9; ლუკ. 20, 9-16.

მორწმუნენი, რომელნიც
იდეენებოდნენ: მიქია. 3 მეფ. 22, 27; 2 ნეშტ. 18, 26; დაეითი. ფს. 30, 15; 118, 157-161; იერემია. იერ. 18, 18-20; 26, 8. 11. 16; 32, 2; 38, 9; სამი
ებრაელი. დან. 3, 13-21; დანიელი.
დან. 6, 5-17; შობიდან ბრმა. იოან. 9, 28-34; პეტრე. საქმე. 4, 3; 12, 3-5;
მოციქულები. საქმე. 5, 18-41; 14, 5; 1
კორ. 4, 11-13; 2 კორ. 4, 8-11; ძველი
წინასწარმეტყველნი. საქმე. 7, 52; ებრ.
11, 36; იერუსალიმის ეკლესია. საქმე.
8, 1; პავლე. საქმე. 9, 23-25; 2 კორ. 11, 32-33; საქმე. 14, 19; 20, 23; 21, 27-32;
23, 12-15; 1 კორ. 15, 32; 2 კორ. 1, 8-
10; 11, 23-27; გალ. 5, 11; 2 ტიმ. 2, 9;
3, 11. პავლე და ბარნაბა. საქმე. 13, 50;
პავლე და შილა. საქმე. 16, 22-24;
თესლონიკელნი. 2 თეს. 1, 4;
მოციქულნი. ებრ. 10, 32-34; მოსე.
ებრ. 11, 25-26.

მდეენელნი: ფარაონი. გამ.
1, 8-14; საული. 1 მეფ. 19, 1; 20, 33; 22,
16-19; 26, 18; იზაბელი. 3 მეფ. 18, 4;
19, 2; ისრაელნი. 3 მეფ. 19, 10-14;
რომ. 11, 3; ნემ. 9, 26; საქმე. 7, 52; 1
თეს. 2, 15; აქაბი. 3 მეფ. 22, 8-27; 2
ნეშტ. 18, 26; იოასი. 2 ნეშტ. 24, 22;
ამანი. ესთ. 3, 6-10; 9, 24; სედეკია და
მთავარნი. იერ. 38, 4-6; ქალდეელები.
დან. 3, 8-12; ფარისეელები. მათ. 12,
14; მარკ. 23, 29-37; ლუკ. 11, 47-51;
იოან. 9, 34; ჰეროდე. ლუკ. 13, 31;
საქმე. 12, 1-3; მღვდელმთავარნი. მარკ.
11, 18; ლუკ. 22, 2; იოან. 11, 57; 12, 10;
საქმე. 5, 17-18; 25, 2-3; იერუსალიმელი

ჰურიანი. იოან. 5, 16; 7, 19; საქმე. 6,
9-13; 7, 52; 23, 12-15; დამასკოს ჰუ-
რიანი. საქმე. 9, 23-25; ანტიოქიის ჰუ-
რიანი. საქმე. 13, 50; 14, 19; იკონიის
ჰურიანი. საქმე. 14, 1; ასიის ჰურიანი.
საქმე. 21, 27-32; წარმართები. საქმე.
14, 5; სავლე ტარსელი. საქმე. 8, 3; 22,
4. 19-20; 1 კორ. 15, 9; ფილიპ. 3, 6; 1
ტიმ. 1, 13; ეფესელნი. საქმე. 19, 29.

დაკუული წითელი

წითელი დეკუული უნდა მიერთ-
მათ ისრაელთ მოსესა და აარო-
ნისთვის შესაწირავად. იგი უნდა
ყოფილიყო უნაკლო. რიცხ. 19, 1-2.
იგი მიართვეს ელიაზარს, მეორე
მღვდელს. რიცხ. 19, 3.

დაკლეს ბანაკს გარეთ. რიცხ.
19, 3.

დაწვეს მთლიანად. რიცხ. 19, 5.
მისი სისხლი შეიღჯერ აკურეს
კარვის წინ. რიცხ. 19, 4.

მასთან ერთად დაწვეს ნაძვი, უსუპი
და წითელი მატყლი. რიცხ. 19, 6.

მისი ნაცარი შეურიეს განსაწმედელ
წყალს. რიცხ. 19, 9. 11. 22.

მისი შეხებით უწმინდურდებოდნენ:
მღვდელი. რიცხ. 19, 7; მისი დამ-
წველნი. რიცხ. 19, 8; მისი ნაცრის
ამლებნი. რიცხ. 19, 10.

სიმბოლოა ქრისტესი. ებრ. 9,
12-14.

დავრა

ადამიანები ვერ გრძნობენ დვირეს
თავიანთ თვალში, სხვის თვალში კი
ბეწვს ხედავენ. მათ. 7, 3-5; ლუკ. 6,
41-42.

დიდება

„ხოლო შენ, უფალო, მწე ჩემდა ხარ, დიდება ჩემდა და ასამაღლებელ თავისა ჩემისა“. ფს. 3,4;

ქრისტე არის დ. ღმრთისა. ეს. 40, 5; 60, 1; ლუკ. 2, 32; იოან. 1, 14.

სახარება განკუთვნილია ღმრთისაგან მორწმუნეთა სადიდებლად. 1 კორ. 2, 7.

დიდება სახარების მსახურისა აღემატება ძველი სჯულის მსახურის დიდებას. 2 კორ. 3, 9-10.

დიდებას ანიჭებს ღმერთი. 3 მეფ. 3, 13; 1 ნეშტ. 29, 25; 2 ნეშტ. 1, 12; დან. 2, 37.

დიდება აღამიანისა არის ვითარცა ყვაილი თივისა. 1 პეტ. 1, 24.

ნუ ეძებთ კაცთა დიდებას. მათ. 6, 2; 1 თეს. 2, 6.

ნუ გინდათ ამო დიდება. გალ. 5, 26.

თავმდაბლობა წინ უძღვის დიდებას. იგავ. 15, 33; 29, 23.

ბრძენი დაიმკვიდრებენ დიდებას. იგავ. 3, 16-35.

დიდება არ არის სასარგებლო უგუნურისათვის. იგავ. 26, 1.

ძლიერება არის დიდება ახალგაზრდათათვის, ხოლო ჭაღარა არის დიდება მოხუცთათვის. იგავ. 20, 29.

„მამაკაცი ხატი და დიდება ღმრთისა არს, ხოლო დედაკაცი დიდება ქმრისა არს“. 1 კორ. 11, 7.

იესო ქრისტე

არ ეძებდა კაცთაგან დიდებას. იოან. 5, 34-41; 6, 15.

არ ეძებდა საკუთარ დ. იოან. 8, 50-54.

ეძებდა ღმრთის დ. იოან. 7, 18; 12, 28; 14, 13; 17, 4.

იესო ქრისტემ ღმრთისგან მიიღო თავისი დიდება. იოან. 8, 54; 17, 5; საქმე. 3, 13; ფილიპ. 2, 9; ებრ. 2, 7; 3, 3; 1 პეტ. 1, 21; 2 პეტ. 1, 17.

მოვა ზეციდან დიდი დიდებით. მათ. 24, 30; 25, 31; მარკ. 13, 26.

მოვა ზეციდან თავისი მამის დიდებით. მათ. 16, 27; მარკ. 8, 38.

დიდება იესო ქრისტესი უკუნითი უკუნისამდე. ებრ. 13, 21; 1 პეტ. 4, 11; 5, 11; 2 პეტ. 3, 18. გამოცხ. 1, 6.

დიდება საუკუნო

მოპოებული ქრისტეს მიერ მორწმუნეთათვის. 2 თეს. 2, 1; ებრ. 2, 10.

შეერთებული გადარჩენასთან ქრისტეს მიერ. 2 ტიმ. 2, 10.

მონიჭებული ღმრთისაგან. ფს. 83, 11; ფილ. 4, 19.

მორწმუნენი

მოწოდებულნი არიან ღმრთისაგან საუკუნო დიდებისათვის. რომ. 8, 30; 1 თეს. 2, 12; 2 თეს. 2, 14; 1 პეტ. 5, 10; 2 პეტ. 1, 3.

წინასწარ გამზადებულნი არიან ღმრთისაგან საუკუნო დიდებისათვის. რომ. 9, 23.

დაცულნი არიან ღმრთისაგან საუკუნოდ. იუდ. 1, 24.

აღდგებიან დიდებული სრულქმნილებით საუკუნოდ. 1 კორ. 15, 43; ფილიპ. 3, 21.

გამოცხადდებიან ქრისტესთან საუკუნო დიდებაში. მათ. 23, 43; კოლას. 3, 4; 2 თეს. 1, 10; იუდ. 1, 15; 1 იოან. 3, 2.

მიიღებენ საუკუნო დიდებას. 1 შეფ. 2, 8; ფს. 72, 24; იგავ. 3, 35; ეს. 60, 21; კოლას. 3, 4; 2 თეს. 2, 14; 2 ტიმ. 2, 10; 1 პეტ. 1, 7; 5, 10.

მიიღებენ ქრისტეს მოსვლისას დიდების გვირგვინს. 2 ტიმ. 4, 8; 1 პეტ. 5, 4.

იქნებიან ქრისტესთან საუკუნო დიდებაში. იოან. 17, 24; 1 თეს. 4, 17.

გაიხარებენ საუკუნო დ. ფს. 149, 5; 1 პეტ. 4, 13; იუდ. 1, 24.

*

ამ საწუთროს მწუხარებანი შექმნიან საუკუნო დიდებას. 2 კორ. 4, 17; მათ. 5, 12; 1 პეტ. 4, 14.

ღროებითი ტანჯვანი ვერ შეედრებიან საუკუნო დ. რომ. 8, 18-19.

მორწმუნენი იქნებიან მღვდელმსახურთა დიდება. 1 თეს. 2, 19-20; 2 თეს. 1, 4.

უსჯულონი ეძებენ დიდებას ერთმანეთისაგან. იოან. 5, 44; 12, 43.

დიდება უსჯულოთა

მათ სირცხვილშია. ფილიპ. 3, 21. დაღუპულია. ეს. 5, 14; 16, 14; 21, 16.

შეიცვლება უპატიობით. ოს. 4, 7; ამბაკ. 2, 16.

დიდება ეკლესიისა

მოცემულია ღმრთისაგან. ეს. 28, 5. მოცემულია ქრისტეს მიერ. ლუკ. 2, 34. ეს. 60, 1.

მოცემულია ღმრთის მადლით. ეს. 43, 4.

ღმერთს უხარია დიდება ეკლესიისა. ფს. 44, 12-13; ეს. 62, 3-5.

წმინდანებს უხარიათ დ. ე. ეს. 66, 11.

დ. ე. არის ღმრთის ტაძარი. 1 კორ. 3, 16-17; ეფეს. 2, 21-22.

დ. ე. არის სძალი კრავისა. ფს. 44, 15-16; გამოცხ. 19, 7-8; 21, 2.

დამტკიცებულია ღმრთისაგან. ფს. 47, 9; ეს. 33, 20.

არის შესანიშნავი მდგომარეობა. ფს. 47, 3; ეს. 2, 2.

არის ხასიათის უაღრესობა. ქება. 2, 14.

არის სილამაზის სრულყოფილება. ფს. 49, 3.

არის ძალა და დაცვა. ფს. 47, 13-14.

არის სიწმინდე. ეფეს. 5, 26-27. მადლდება მრევლის გაზრდით. ეს. 49, 18; 60, 4-14.

ცოდვა აბნელებს ეკლესიის დიდებას. გოდ. 2, 14-15.

დიდება ქრისტისი

არის დიდება

ღმრთისა. იოან. 1, 1-5. ფილიპ. 2, 6. 9-10.

ძისა. მათ. 3, 17; ებრ. 1, 6-8. ერთი მამასთან („მე და მამაი ჩემი ერთ ვართ“). იოან. 10, 30. 38.

ყველა დაბადებულზე ადრე შობილისა. კოლას. 1, 15-18.

პირველმოხილისა. ებრ. 1, 6. მეუფეთა მეუფისა. გამ. 17, 14. ღმრთის ხატისა. კოლას. 1, 15; ებრ. 1, 3.

შემოქმედისა. იოან. 1, 3; კოლას. 1, 16; ებრ. 1, 2.

ღმრთივეურთხეულისა. ფს. 44, 3. შუამდგომლისა. 1 ტიმ. 2, 5; ებრ. 8, 6.

წინასწარმეტყველისა. 2 სჯ. 18, 15; საქმე. 3, 22.
 მღვდელთმოდერისა. ფს. 109, 4; ებრ. 4, 15.
 მეფისა. ეს. 6, 1-5; იოან. 12, 41.
 მსაჯულისა. მათ. 16, 27; 25, 31-33.
 მწყემსისა. ეს. 40, 10-11; იოან. 10, 11-14.
 ეკლესიის თავისა. ეფეს. 1, 22.
 ჭეშმარიტი ნათლისა. ლუკ. 1, 72-79; იოან. 1, 4, 9.
 ეკლესიის საფუძვლისა. ეს. 28, 16.
 გზისა. იოან. 14, 6; ებრ. 10, 19-20.
 ჭეშმარიტებისა. 1 იოან. 5-20; გამოცხ. 3, 7.
 ცხოვრებისა. იოან. 11, 25; კოლას. 3, 4; 1 იოან. 5, 11.
 განხორციელებული სიტყვისა. იოან. 1, 14.
 მის საქმეთა. მათ. 13, 54; იოან. 2, 11;
 მის სიტყვათა. ლუკ. 4, 22; იოან. 7, 46.
 უცოდველ სისრულეთა. ებრ. 7, 26-28.
 მისი მადლისა და ჭეშმარიტების სიუხვეთა. ფს. 44, 3; იოან. 1, 14.
 მისი ფერისცვალებისა. მათ. 17, 2; 2 პეტ. 1, 16-18.
 მისი ამბლლებისა. საქმე. 7, 55-56; ეფეს. 1, 21.
 წარმართთა მოწოდებისა. ფს. 71, 17; იოან. 12, 21-23.
 ისრაელთა ყოფის აღდგენისა. ფს. 101, 17.
 მისი ზემისა. ეს. 1-3; გამოცხ. 19, 11-16.

*

დიდება ქრისტესი მის ტანჯვას მოჰყვა. 1 პეტ. 1, 10-11.
 დ. ქ. მოჰყვა მის აღდგომას. 1 პეტ. 1, 21.
 დ. ქ. შეუცვლელია. ებრ. 1, 10-12.
 დ. ქ. შეუდარებელია. ქება. 5, 10; ფილიპ. 2, 9.
 დ. ქ. იდიდება გამოხსნილთა მიერ. გამოცხ. 5, 8-14; 7, 9-12.
 დ. ქ. ნაუწყებია. ეს. 40, 5.
 წმინდანები განიხარებენ ქრისტეს დიდების გამოჩენით. 1 პეტ. 4, 13.
 წმინდანები ნახავენ ქ-დ. ზეტაში. იოან. 17, 24.

დიდება ღმრთისა

ღმრთის დიდებას ღალაფებს მთელი სამყრო. იგი ცხადდება ბუნების მშვენიერებაში. ფს. 8, 3; მათ. 6, 28; ეს. 60, 1 3.
 იგი ვლინდება ადამიანის დიდ მიღწევებში. მათ. 4, 8; მარკ. 13, 1; ფს. 8, 5-6.
 ქმნილების დიდების შედეგია მისი წარმავლობა, ხრწნადობა. 1 პეტ. 1, 24; ეს. 40, 6; ფს. 48, 17; 89, 5; 102, 15; გამოცხ. 18, 7-8.
 მიუწვდომლად მაღლა დგას ყოველგვარ წარმავალ დიდებაზე მარადიული დიდება ღმრთისა; იგი არის ერთიანობა ღმრთის უსაზღვრო სიდიადისა და სიძლიერისა, და, ამასთან, მისი არსის სრულყოფილების გამოვლინება. ღმრთის არსი უხილავია, მაგრამ ძველი აღთქმის მიხედვით, ყოველად-ძლიერი გამოცხადდა მთელ ხალხსაც და ცალკეულ ადამიანებსაც ღრმა შთაბეჭდილებების მომხდენ მოვლენებში.

მაგ. კანონების ბოძებისას. გამ. 19, 16; კარვის კურთხევისას. გამ. 40, 34. რიცხ. 14, 10; 16, 19. და აგრეთვე ტაძრის კურთხევისას. 3 მეფ. 8, 10. მოხედავ, რომელიც ღმერთს სთხოვდა: „მიჩვენე დიდებაი თავისა შენისა“, მიიღო პასუხი: „ვერ ძალ-გიც პირისა ჩემისა ხილვად, რამეთუ არა არს კაცი, რომელმან იხილა პირი ჩემი და ცხონდა“. მაგრამ დიდება ღმრთისა მოდის მის ახლოს და ღმერთი აცხადებს თავის სახელს. გამ. 33, 18; 34, 7. შდრ. ხილვა ესაიასი და ეზეკიელისა. (ეს. 6, 1; ეზეკ. 1, 26; 10, 1).

დიდება ღმრთისა ყველგან იგრძნობა — მის ქმნილებებშიც და ისტორიის მთელ მსკლელობაშიც, განსაკუთრებით მისი ხალხის — ისრაელის ისტორიაში. ფს. 8, 1; 17, 1; 75, 2; 103; 144, 6; რიცხ. 14, 21; ეზეკ. 38, 23; ეს. 40, 5; 44, 23;

ყოველთა უმეტეს ღმერთმა თავისი დიდება გამოავლინა თავის ძეში — იესო ქრისტეში: მის განკაცებაში, სასწაულებში, სიტყვაში, მის ჯვარცმასში ჩვენს დასახსნელად და მის მკვდრეთით აღდგომაში. გარეგნულად ღატაკი და სხვათა მსგავსი, იგი იყო განსახიერება ღმრთის დიდების ბრწყინვალეებისა. ებრ. 1, 3; იოან. 1, 14; 2, 11; 6, 68; 11, 40; ეფეს. 1, 5; კოლას. 1, 27; რომ. 6, 4; ლუკ. 24, 26; 1 პეტ. 1, 21.

დიდება ღმრთისა ცხადად მოგვევლინება ქვეყნის დასასრულს, იესო მაცხოვრის მეორედ მოსვლისას. ტიტ. 2, 13; მათ. 16, 27; 24, 30; გამოცხ. 21, 23.

დიდება ღმრთისა ვლინდება აგრეთვე ხსნილ ადამიანებში. ისინი, უკვე

შვილნი ღმრთისანი, თანამონაწილენი არიან ღმრთისა და მისი ძის დიდებისა. იოან. 17, 22; ეფეს. 2, 6; კოლას. 1, 11; 2 თეს. 2, 14.

თუმცა ღმრთის შვილთა დიდება ჯერ კიდევ დაფარულია ამჟამინდელი ჭირვარაპით, მაგრამ მათ აქვთ უფლება ელოდონ მის სრულ გამოვლენას. 1 იოან. 3, 2; რომ. 5, 2-3; 8, 18; 1 პეტ. 4, 13; კოლას. 3, 34; 1 კორ. 15, 43; 2 კორ. 4, 17.

ღმერთს ეკუთვნის დიდება. 1 ნემტ. 29, 11; მათ. 6, 13; ლუკ. 2, 14; რომ. 11, 36; 16, 27; ფილიპ. 4, 20; 1 ტიმ. 1, 17; იუდ. 1, 25; გამოცხ. 1, 6; 4, 11; 5, 13; 7, 12; 9, 1.

დიდება ღმრთისა, გამოცხადებულია (გამჟღავნებულია) ქრისტეში. ეს. 40, 5; 60, 1; იოან. 1, 14; 13, 31; 2 კორ. 4, 6; ებრ. 1, 3.

ქრისტე არის ბრწყინვალეა ღმრთის დიდებისა. ებრ. 1, 3.

დიდება ღმრთისა ცხადდება მის

სახელში. 2 სჯ. 28, 58; 1 ნემტ. 29, 13; ნემ. 9, 5; ფს. 8, 1.

სიდიადეში. ფს. 103, 1; 144, 5-12; ეს. 2, 10.

ყოვლისშემძლეობაში (ძლევამოსილებაში) გამ. 15, 6; ეს. 63, 12; რომ. 6, 4.

სიწმინდეში. გამ. 15, 11.

საკმეპესში. ფს. 8, 1-3; 18, 1; 110, 3; 144, 5.

ძაღლში. ფს. 20, 5; რომ. 9, 23; ეფეს. 1, 6-7.

დიდება ღმრთისა გამოიხატება

დიდად. ფს. 20, 5; 137, 5.

ამაღლებულად ზეცის ზევით. ფს. 8, 1; 112, 4.

საუკუნოდ. ფს. 103, 31; რომ. 11, 36.
ძლევაჲმოსილად. კოლას. 1, 11.
მდიდრად. რომ. 9, 23; ეფეს. 3, 16;
ფილიპ. 4, 19.
როგორც ცეცხლი შთანმთქმელი.
გამ. 24, 17.

ღმერთი

გულმოდგინება თავისი დიდებით.
ეს. 42, 8; 48, 11.
გაჩინა მორწმუნენი თავისი დიდებ-
ისათვის. ეს. 43, 7-21; 46, 13; იერ.
13, 11.
მოუწოდებს მორწმუნეებს თავისი
დიდებისაკენ. 1 თეს. 2, 12; 1 პეტ. 5, 10;
2 პეტ. 1, 3.
ამზადებს მორწმუნეებს თავისი
დიდებისათვის. რომ. 9, 23.
მისცემს მორწმუნეებს დიდებას
იესო ქრისტეს მიერ. ფილიპ. 4, 19.
მოუწოდებს მორწმუნეებს თავისი
დიდებით. 2 პეტ. 1, 3.

*

ქრისტე აღდგა მკვდრებით მამის
დიდებით. რომ. 6, 4.
ქვეყანა აღსავსეა ღმრთის დიდებით.
რიცხ. 14, 21; ეს. 6, 3.
ყოველი ხორციელი და ყველა
ხალხი იხილავენ ღმრთის დიდებას.
ეს. 40, 5; 66, 18; ეზეკ. 39, 21.
მთელი ქვეყანა შემრწუნდება ღმრ-
თის დიდების ხილვისას. ეს. 59, 19;
გალ. 1, 11.
მთელ ქვეყანაზე იქნება დიდება
ღმრთისა. ფს. 56, 5-11; 71, 19; 107, 5;
ფილიპ. 2, 11.
დიდება ღმერთს უკუნითი უკუნი-
სამდე! რომ. 11, 36; 16, 27; ეფეს. 3, 21;
ფილიპ. 4, 20; 2 ტიმ. 4, 18; 1 პეტ. 5, 11.

დიდება მადალთა შინა ღმერთსა,
და ქვეყანასა ზედა მშვიდობაი. ლუკ.
2, 14; 19, 38.
დიდება ღმრთისა იქნება საუკუნო
ნათელი ეკლესიისა. ფს. 101, 16; ეს.
35, 2; 58, 8; 60, 1-3. 19; ზაქ. 2, 5; იუდ.
1, 24; გამოცხ. 21, 11-13.

მორწმუნენი

აღაველენენ დიდებას ღმრთის მი-
მართ. 1 ნეშტ. 29, 13; ფს. 71, 19; 103,
31; რომ. 11, 36; გალ. 1, 5; 2 ტიმ. 4, 18.
უნდათ იხილონ დიდება ღმრთისა.
გამ. 33, 18; ფს. 62, 1-2; 89, 16.
ხედავენ ღმრთის დიდებას როგორც
სარკეში. 2 კორ. 3, 18.
მოელიან ღმრთის დიდების გა-
მოცხადებას. ტიტ. 2, 13.
იქადიან ღმრთის დიდების იმედით.
რომ. 5, 2.
საუკუნოდ უნდა ხედავენ ღმრ-
თის დიდებას. ეს. 35, 2; იოან. 17, 24;
ივლ. 1, 24;

*

მიეცით დიდება ღმერთსა. ფს. 28,
1-2; 95, 7-8; ეს. 42, 12; იერ. 13, 16;
რომ. 11, 36; გამოცხ. 14, 7.
აუწყეთ დიდება ღმრთისა. 1 ნეშტ.
16, 24; ფს. 95, 3; 144, 5-11.
უგალობდით, აკურთხევდით ღმრ-
თის დიდებას. ფს. 65, 2; 71, 19.
ყოველივე ქმენით ღმრთის სადი-
დებლად. 1 კორ. 10, 31; ფილიპ. 1, 11.
ცოდვილნი მოკლებულნი არიან
ღმრთის დიდებას. რომ. 3, 22.
უსჯულონი გმობენ ღმრ. ფს. 4, 2;
ეს. 3, 8.
დიდება ღმრთისა გამოცხადა
მოსეს. გამ. 33, 18-23; 34, 5-8.
მოსეს და აარონს. რიცხ. 20, 6.

ისრაელთ. გამ. 16, 10; 24, 17; 40, 34; ლევიტ. 9, 23; რიცხ. 14, 10-22; 16, 19-24; 2 სჯ. 5, 24.

ესაიას. ეს. 6, 1; იოან. 12, 41.

პეტრეს, იაკობს და იოანეს. მათ. 17, 1-6; მარკ. 9, 2-7; ლუკ. 9, 28-31.

სტეფანეს. საქმე. 7, 55.

დიდებასმეტყველება ღმრთისა

ღ. ღ. ნამცნებია. 2 სჯ. 32, 3; 1 ნეშტ. 16, 28-29; ფს. 21, 23; 28, 1-2; 65, 2; 67, 4; 95, 7-8; 98, 5; ეს. 42, 12; გამოცხ. 14, 7.

ღმერთი ღირსია დიდებისმეტყველებისა. 1 ნეშტ. 16, 29; ფს. 28, 2; 47, 1; 95, 8; 117, 28; 144, 3; რომ. 16, 27; 1 ტიმ. 1, 17; 6, 16; იუდ. 1, 25; გამოცხ. 4, 11.

უნდა ვადიდებდეთ ღმერთს მისი

ძლიერების გამო. რიცხვ. 14, 17; ფს. 67, 34; დან. 2, 25.

სიბრძნის გამო. დან. 2, 20; რომ. 16, 27; 1 ტიმ. 1, 17; იუდ. 1, 25.

სიწმიდის გამო. ფს. 29, 4; 98, 5-9; გამოცხ. 15, 4.

სიმაღლის გამო. ფს. 4, 17.

ერთგულებისა და ჭეშმარიტების გამო. ფს. 70, 22; 88, 5; ეს. 25, 1.

სიკეთის გამო. 1 ნეშტ. 16, 34; ფს. 53, 6; 85, 12-13; 105, 1; 106, 1; 117, 1-4, 29; 135, 1; 144, 7; იერ. 33, 11.

სიკეთისა და ერთგულების გამო. ფს. 91, 2; 137, 2.

მონწყალების გამო. ფს. 135, 2; ეს. 12, 1; 30, 18; იერ. 33, 11; რომ. 15, 9.

მონწყალებისა და ჭეშმარიტების გამო. ფს. 56, 9-10; 114, 1; რომ. 15, 9.

მადლის გამო. 1 ნეშტ. 16, 34; ეზრა. 3, 11; ფს. 106, 8.

მაცხოვარების გამო. ფს. 39, 16; 69, 4; გამოცხ. 7, 10-12.

სასწაულებრივი საქმეების გამო. ფს. 85, 8-10; 88, 5; 135, 4-10; მათ. 9, 8; 15, 31; ლუკ. 5, 26; 7, 16; საქმე. 4, 21.

მსჯავრის გამო. ეს. 25, 1-3; ეზეკ. 28, 22; გამოცხ. 11, 13; 14, 7.

გამოხსნის გამო. გამ. 15, 2; 2 მეფ. 22, 47; ფს. 17, 46; 29, 1; 49, 15; 85, 12-13.

განკურნებათა გამო. ეს. 38, 20; ლუკ. 5, 25; 17, 15; 18, 43; საქმე. 3, 8.

დალოცვათა გამო. საქმე. 11, 18; 2 კორ. 9, 13; გალ. 1, 24.

*

დიდებისმეტყველება ღმრთისა მორწმუნეთა მოვალეობაა. ფს. 106, 32; 1 კორ. 6, 20; 1 პეტ. 2, 9.

იესო ქრისტეს მიერ ღ. ღმრთისთვის სასიამოვნო საქმეა. ფილიპ. 1, 11; 1 პეტ. 4, 11.

ქრისტემ გვიჩვენა მაგალითი, როგორ უნდა ვადიდოთ ღმერთი. იოან. 17, 4.

მორწმუნეებმა უნდა ადიდონ ღმერთი

თავიანთი ხორციითა და სულით. 1 კორ. 6, 21; ფილიპ. 1, 20.

ყველაფერში. 1 კორ. 10, 31.

მუდამ. ფს. 85, 12; 144, 1.

კეთილი საქმეებით. მათ. 5, 16; 1 პეტ. 2, 12.

სიმაღლის ნაყოფის მიტანით. იოან. 15, 8; 2 კორ. 4, 15; ფილიპ. 1, 11.

ერთგულებით. 1 პეტ. 4, 11.

სასოებით მისი დაპირების იმედით. რომ. 4, 20.

ღმრთის სიტყვის დიდებით. 2 თეს. 3, 1; საქმე. 13, 48.

ქრისტეს უფლად აღიარებით. ფილიპ. 2, 11.

იესო ქრისტეს სახელის დიდებით. საქმე. 19, 17; 2 თეს. 1, 12.

ქრისტეს სახელისათვის მოთმინებით. 1 პეტ. 4, 14-16.

ტანჯვის ატანით. იოან. 21, 19; ფილიპ. 1, 20.

*

შეგონებანი დიდებისმეტყველებისათვის ღმრთისა. 1 ნეშტ. 16, 28-29; ფს. 28, 1-2; 34, 27; 39, 16; 69, 4; 95, 7-8.

ღმერთი იდიდება ქვეყნად

მორწმუნეთა კეთილი საქმეებით. მათ. 5, 16; 1 პეტ. 2, 12.

ბიწიერ ადამიანთა დასჯით. გამ. 9, 16; რომ. 9, 17; გამ. 14, 4; ლევიტ. 10, 3; ფს. 58, 1; ეზეკ. 39, 13.

მორწმუნენი

უყვართ დიდებისმეტყველება ღმრთისა. ფს. 65, 17; 68, 30; 85, 12; 91, 1; 117, 28; 144, 7.

იკრიბებიან იმისათვის, რომ აღიღონ ღმერთი. ფს. 33, 3; რომ. 15, 6.

*

მთელმა ქვეყნიერებამ უნდა აღიღოს ღმერთი. ფს. 44, 17; 66, 3; 85, 9; ეს. 24, 15; გამოცხ. 5, 13.

ზეციური მხედრობა დაუცხრომლად აღიღებს ღმერთს. ფს. 88, 5; ლუკ. 2, 14; გამოცხ. 4, 9-11; 7, 12; 19, 1-7.

ბიწიერი ადამიანები უარყოფენ ღმრთის დიდებას. დან. 5, 23; რომ. 1, 21.

სასჯელი ღმრთის დიდების უარყოფისათვის. დან. 5, 23; მალ. 2, 2; საქმე. 12, 23; რომ. 1, 21.

მაგალითები: დავითი. 1 ნეშტ. 29, 13; ფს. 56, 5; ლევიტელნი. 2 ნეშტ. 20, 21; მრავალი ერი. მათ. 9, 8; 15, 31; ქალწული მარიამი. ლუკ. 1, 46; ანგელოზები. ლუკ. 2, 20; განრღვეული. ლუკ. 5, 25; ნაინის მცხოვრებნი. ლუკ. 7, 16; დედაკაცი დაკრუნჩხული. ლუკ. 13, 13; კეთროვანი. ლუკ. 17, 15; ბრმა. ლუკ. 18, 43. მოწაფენი. ლუკ. 19, 38; ასისტავი. ლუკ. 23, 47; იერუსალიმის მცხოვრებნი. საქმე. 4, 21; კესარიის ხალხი. საქმე. 10, 46; იერუსალიმის ეკლესია. საქმე. 11, 18; ანტიოქიის წარმართები. საქმე. 13, 48; აბრაამი. რომ. 4, 20; პავლე. რომ. 11, 36.

დიდრამა

გადასახადი ტაძრის სასარგებლოდ; ქრისტემ გადაიხადა ერთი სატირი თავის და პეტრეს მხრივ. მათ. 17, 24-27.

დრო, შავი

გრძელდება, სანამ არსებობს ქვეყანა. იობ. 22, 16; გამოცხ. 10, 6.

არის ხანგრძლივობის საზომი. მსაჯ. 18, 31.

გარკვეული პერიოდი. ნემ. 2, 6.

აღირიცხება

წლებით. დაბ. 15, 13; 2 მეფ. 21, 1; დან. 9, 2; თვეებით. რიცხ. 10, 10; 1 ნეშტ. 27, 1; იობ. 3, 6; კვირეებით. დან. 10, 2; ლუკ. 18, 12; დღეებით. დაბ. 8, 3; იობ. 1, 4; ლუკ. 11, 3; საათებით (ტყეულობის შემდეგ). დან. 5, 5; იოან.

11, 9. წუთებით. გამ. 33, 5; ლუკ. 4, 5; 1 კორ. 15, 58.

ციური მნათობების დანიშნულება დროის აღრიცხვა. დაბ. 1, 14.

მზე თავიდანვე არსებობდა დროის გამოთვლისათვის. 4 მეფ. 20, 9-11.

აღრიცხვა ხდება

უხუცესთა შობიდან. დაბ. 7, 11; 8, 13; 17, 1.

ეგვიპტიდან გამოსვლის დროიდან. გამ. 19, 1; 40, 17; რიცხ. 9, 1; 33, 38; 3 მეფ. 6, 1.

საიუბილეო წლიდან. ლევიტ. 25, 15.

მეფეთა გაჩენიდან. 3 მეფ. 6, 1; 15, 1; ეს. 36, 1; იერ. 1, 2; ლუკ. 3, 1.

ტაპრის აგებიდან. 3 მეფ. 9, 10; 2 ნეშტ. 8, 1.

ბაბილონის ტყვეობიდან. ეზეკ. 1, 1; 33, 21; 40, 1.

*

წინასწარმეტყველთა წელიწადი 365 დღეს შეიცავს. დან. 12, 7; გამოცხ. 12, 14.

მოკლეა ადამიანის ცხოვრება. ფს. 88, 47.

დროს გაფრთხილება უნდა. ეფეს. 5, 16; კოლას. 4, 5.

დრო ცხოვრებისა უნდა გადიოდეს ღმრთის შიშით. 1 პეტ. 1, 17.

უძველესი დრო. ეს. 45, 21.

ნეტარი დრო. ეს. 49, 8; 2 კორ. 6, 2.

ჟამი სიხარულისა. საქმე. 3, 20.

ჟამი განანსებასა. ებრ. 9, 10.

ჟამი განკურნებისა. იერ. 14, 19.

ჟამი მწუხარებისა. ებრ. 4, 16.

ჟამი გამოცდისა. ლუკ. 8, 13.

ბოროტი დრო, ფს. 36, 19; ეკლ.

9, 12.

ჟამი დარდისა. ფს. 26, 5; იერ. 14, 8.

ყოველგვარი დრო ღმრთის მიერ არის დაწესებული. საქმე. 17, 26.

ღმრთის ყოველგვარი წინასწარი კარული დროზე აღსრულება. მარკ. 1, 15; გალატ. 4, 4.

დრტვივა, ჩივილი

დ. აკრძალულია. 1 კორ. 10, 10; ფილიპ. 2, 11.

წინააღმდეგ

ღმრთისა. იობ. 34, 37; ფს. 72, 9; იგავ. 19, 3.

ღმრთის განგებისა. იობ. 40, 3; ეს. 45, 9; რომ. 9, 19-20.

ღმრთის სიძარტლისა. ეზეკ. 18, 2; რომ. 3, 5; გალ. 2, 17; 3, 14-15.

ღმრთის სიკეთისა. იობ. 30, 20-21; ფს. 30, 1; 76, 8-9.

ღმრთისმსახურებისა. გალ. 3, 13-14; იოან. 4, 2-3.

ღმრთისმსახურთა. გამ. 17, 3; რიცხ. 16, 41.

იესო ქრისტესი. ლუკ. 15, 2; 19, 7; იოან. 6, 41-43.

ქრისტეს მოწაფეთა. მარკ. 7, 2; ლუკ. 5, 30.

*

უგუნურება ღმრთის წინააღმდეგ დრტვივისა. იგავ. 19, 3; ეს. 29, 16; 45, 9; გოდ. 3, 38-39.

დრტვივა ნიშნავს ღმრთის განცდას. გამ. 17, 2.

დ. განარისხებს ღმერთს. რიცხ. 11, 1; 14, 2-11, 27; 2 სჯ. 9, 7; ფს. 77, 40.

ბოროტნი არიან მდრტვივნენი. იუდ. 1, 16.

უბედურება მას, რომელიც დრტვი-
ნავს. ებ. 45, 9.

სასჯელი დრტვინვის გამო. რიცხ.
11, 1; 14, 27-29; 16, 41. 45. 50; ფს. 105,
25-27; 1 კორ. 10, 10.

სასჯელი მას, ვინც აქეზებს დრტვ-
ინვისაგან. რიცხ. 13, 32-34; 14,
36-37.

დრტვინვა გადმოცემულია იგაკებ-
ში: მუშაკნი. მათ. 20, 1; უფროსი ძე.
ლუკ. 15, 29-30.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: კაენი. დაბ. 4,
13-14; მოსე. გამ. 5, 22-23, ისრაელნი,
შეშინებულნი ეგვიპტელთაგან. გამ.
14, 11-12; ისრაელნი, რომელნიც
თხოულობდნენ წყალს. გამ. 15, 24;
17, 1-3; რიცხ. 20, 2-5; ისრაელნი,
რომელთაც უნდოდათ ხორცის ჭამა.
გამ. 16, 2-8; რიცხ. 11, 4-6; ისრაელნი,
რომელნიც დრტვინავდნენ დაღლის
გამო. რიცხ. 11, 1; ისრაელნი,
შეშინებულნი ქანაანელებისაგან.
რიცხ. 14, 14; 2 სჯ. 1, 26-28; ისრაელნი,

უკმაყოფილონი ცოური პურით. რიცხ.
21, 5; აარონი და მარიამი. რიცხ. 12,
1-2. 8; კორე, დათანი და აბირონი.
რიცხ. 16, 3; ელია. 3 მეფ. 19, 4; იერემია.
იერ. 20, 14-18; იობი. იობ. 3, 1; იონა.
იონ. 4, 8; მოწაფენი. მარკ. 14, 4-5;
იოან. 6, 61; მწიგნობარნი და
ფარისევლნი. მარკ. 7, 2; ლუკ. 5, 30;
15, 2; 19, 7; ჰურიანი. იოან. 6, 41-43.

დღე

თავდაპირველად ღმერთმა ნათელს
უწოდა დღე. დაბ. 1, 5.

ბუნებრივი დღე გრძელდებოდა
საღამოდან საღამომდე (როცა ღმერთ-
მა შექმნა). დაბ. 1, 5; ლევიტ. 23, 32.

წინასწარმეტყველთა დღე უდრის
ერთ წელს. ეზეკ. 4, 6; დან. 12, 11-12;

ს ი მ ბ ო ლ ო: დღე განსჯისა. 1
კორ. 3, 13; 4, 3. სულიერი სინათლისა.
1 თეს. 5, 5-8; 2 პეტ. 1, 19. გზანი
მართლისა. იგავ. 4, 18.

ე

ეპიკა

დასახლებულია მესრაიმის შთამომავლებით. დაბ. 10, 6. 13-14.

საზღვრები. ეზექ. 29, 10.

კლიმატი მშრალია. 2 სჯ. 10-11.

რწყავს მდინარე ნილოსი. დაბ. 41, 1-3. გამ. 1, 22.

წყალდიდობები. ამოს. 8, 8.

შიმშილობა ეგვიპტეში. დაბ. 41, 30.

ეწოდება

ქვეყანა (მიწა) ქამისა. ფს. 104, 23; 105, 22.

სამხრეთის მიწა. იერ. 13, 19; დან. 11, 14. 25.

რააბი. ფს. 86, 4; ეს. 51, 9;

სახლი მონობისა. გამ. 13, 3. 14; 2 სჯ. 7, 8.

განთქმული იყო

ნაყოფიერი მიწებით. დაბ. 13, 10; 45, 18.

სიმდიდრით. ებრ. 11, 26.

მეცირეებით. 3 მეფ. 4, 30; საქმე. 7, 22.

კარგი ცხენებით. 3 მეფ. 10, 28-29. ძვირფასი ქსოვილებით. იგავ. 7, 16; ეს. 19, 9.

ვაჭრობით. დაბ. 41, 57.

*

რელიგია-კერპთაყვანისმცემლობა. გამ. 12, 12; რიცხ. 33, 4; ეს. 19, 1.

ე-თა ჯადოქრობა. გამ. 7, 11-12. 22; 8, 7.

მათ მეფეებს ფარაონები ეწოდებოდათ. დაბ. 12, 14-15; 40, 1-2; გამ. 1, 8. 22.

სძულდათ მეცხვარეობა. დაბ. 46, 34.

სძულდათ მსხვერპლშეწირვა. გამ. 8, 26.

ბალზამირების წესი ეგვიპტეში. დაბ. 50, 3.

ე-მა რობოამის დროს დაანგრიეს იერუსალიმი. 3 მეფ. 14, 25-26.

თავს დაესხნენ ასურეთს და მოკლეს იოსია. 4 მეფ. 23, 29.

ეხმარებოდნენ იუდეას ბაბილონის წინააღმდეგ ბრძოლაში. ეზექ. 17, 15; იერ. 37, 5-7.

ისრაელნი ეგვიპტეში

ისრაელის მისვლა ეგვიპტეში ნაწინასწარმეტყველებია. დაბ. 15, 13.

იოსები გაყიდეს ეგვიპტეში. დაბ. 37, 28; 39, 1.

იოსები უსამართლოდ ჩასვეს ციხეში. დაბ. 39, 7-20.

იოსები ფარაონს უხსნის სიზმრებს. დაბ. 41, 14-32.

იოსების თათბირი ფარაონთან. დაბ. 41, 33-36.

იოსებს ფარაონი ნიშნავს ეგვიპტის მმართველად. დაბ. 41, 41-44.

შიმშილობა ეგვიპტეში. დაბ. 41, 46-56.

იოსების ძმების ჩამოსვლა ეგვიპტეში. დაბ. 42, 1-6.

იოსები იცნობს თავის ძმებს. დაბ. 42, 7-8.

ბენიამენის ჩამოსვლა ეგვიპტეში. დაბ. 43, 15.

ფარაონი იაკობს იწვევს ეგვიპტეში. დაბ. 45, 16-20.

იაკობის მგზავრობა. დაბ. 45, 5-7.

იაკობის სიკვდილი და დაკრძალვა ეგვიპტეში. დაბ. 49, 33; 50, 1-13.

ისრაელთა დამონება ეგვიპტეში. გამ. 1, 1-14.

მოსეს დაბადება. გამ. 2, 2.

მოსე ლერწმოვანში, მდინარის პირას. გამ. 2, 3-4.

მოსეს იშვილებს ფარაონის ასული. გამ. 2, 5-10.

მოსე კლავს ეგვიპტელს. გამ. 2, 11-12.

მოსე გარბის მადიამში. გამ. 2, 15.

ფარაონი ტანჯავს ისრაელთ. გამ. თავი 5.

მოსე ებრაელებს უმტკიცებს თავისი საქმეების ღეთურობას. გამ. 4, 29-31; 7, 10.

ეგვიპტე ისჯება ფარაონის ჯიუტობის გამო. გამ. 7, 14; თავი 10.

პასექის დაწესება. გამ. 12, 1-28.

სიყრმის შვილთა მოსპობა. გამ. 12, 29-30.

ისრაელთა მიერ ეგვიპტელების გაძარცვა. გამ. 12, 35-36.

ისრაელთა გასვლა ეგვიპტიდან. გამ. 12, 31-33.

გამოსვლის დრო. გამ. 12, 41; ებრ. 11, 27.

ფარაონისაგან ისრაელთა დევნა და მისი სასწაულებრივი დამარცხება. გამ. 14, 5-25.

წინასწარმეტყველებანი ეგვიპტის შესახებ

მმართველთა უგნურება. ეს. 19, 3. 11-14.

მცხოვრებთა შემოფოთება. ეს. 19, 1. 16-17.

გალარიბება. ეს. 19, 5-10.

სამოქალაქო ომები და შინაური აშლილობა. ეს. 19, 2.

ბაბილონის მიერ დამარცხება. იერ. 46, 2-12.

ბაბილონის თავდასხმა ეგვიპტეზე. იერ. 46, 13. 24; ეზეკ. 32, 11.

ეგვიპტის ძალაუფლების მოსპობა. ეზეკ. 30, 24-25.

ეგვიპტის ქალაქთა მოსპობა. ეზეკ. 30, 14-18.

კერპების მოსპობა. იერ. 43, 12-13; 46, 25; ეზეკ. 30, 13.

ეგვიპტის გაძარცვა ბაბილონის მიერ. ეზეკ. 29, 18-20.

ხალხის ტყვეობა. ეს. 20, 4; იერ. 46, 19. 24-26; ეზეკ. 30, 4.

უკიდურესი აოხრება ორმოცი წლის მანძილზე. ეზეკ. 29, 8-12; 30, 12; 32, 15.

ხალხის აღშფოთება ეგვიპტის დაცემისას. ეზეკ. 32, 9-10.

ქრისტე მოწოდებული იქნება ეგვიპტიდან. ოს. 11, 1; მათ. 2, 15.

ეგვიპტის მოქცევა. ეს. 19, 18-20. 23-25.

წინასწარმეტყველება ეგვიპტის დაქცევის შესახებ. იერ. 43, 9-10; ეზეკ. 30, 21-22; 32, 4-6.

აღოი, ეღოიელნი

ესავის შთამომავალნი. დაბ. 36, 9. ცხოვრობდნენ სეირის მთაზე. დაბ. 32, 3; 2 სჯ. 2, 4-5.

ესაეის ძეგბად იწოდებოდნენ. 2 სჯ. 2, 4.

ისრაელის ძმებად იწოდებოდნენ. რიცხ. 20, 14.

განაგებდნენ უხუცესნი. დაბ. 36, 15-30. 40-43; გამ. 15, 15.

მართავდნენ მეფენი. დაბ. 36, 31-39; რიცხ. 20, 14.

მართავდნენ მეფის ნაცვალნი. 3 მეფ. 22, 47.

წინასწარმეტყველებანი მათ მიმართ

მორჩილება ისრაელისადმი. დაბ. 25, 23; 27, 29. 37.

წინააღმდეგობა ისრაელისადმი. დაბ. 27, 40.

მათი მითვისება ისრაელისაგან. რიცხ. 24, 18; აბდ. 17, 19.

სასჯელი ისრაელის დევნის გამო. ეს. 34, 5-8; 63, 1-4; გოდ. 4, 21; ეზეკ. 25, 13-14; ამოს. 1, 11-12; აბდ. 10, 15.

ეპი, ეპელი

მომდინარეობენ ქანაანიდან. დაბ. 10, 15-17.

ძველადაც უნდა რქმეოდა ეველი. ისუ ნავ. 13, 3; 2 სჯ. 2, 33.

ქანანის ერთ-ერთ შვიდ ტომთაგანი. 2 სჯ. 7, 1.

ცხოვრობდნენ ლიბანის მთების ახლოს. მსაჯ. 3, 3.

სიქემის მცხოვრებნი მათი ტომები იყვნენ. დაბ. 34, 2.

გაბონელნი მათგან წარმოდგნენ. ისუ ნავ. 9, 3-7.

ესაემა ცოლად მოიყვანა ეველი. დაბ. 36, 2.

მათი მიწა ღმერთმა აღუთქვა ისრაელს. გამ. 3, 8; 23, 23.

ისრაელს ებრძანა მათი მოსპობა. 2 სჯ. 7, 1.

მათი ნაწილი დარჩა ისრაელის გამოსაცდელად. მსაჯ. 3, 3.

მისი ნაწილი ხარკს უხდიდა სოლომონს. 3 მეფ. 9, 20-21.

ეფრატი

ელემის მდინარის ერთი ოთხ ტოტთაგანი. დაბ. 2, 14.

ეწოდება „მდინარე“. გამ. 23, 31; ნემ. 2, 7; ფს. 71, 8; იერ. 2, 18.

ეწოდება „ღიღი მდინარე“. დაბ. 15, 18; 2 სჯ. 1, 7.

ხშირად ტბორავდა სანაპიროებს. ეს. 8, 7-8.

ასურეთის საზღვარი. 4 მეფ. 23, 23; ეს. 7, 20.

ბაბილონი მდებარეობს მის სანაპიროზე. იერ. 51, 13. 36.

აღთქმული მიწის უკიდურესი აღმოსავლეთი ნაწილი. დაბ. 15, 18; 2 სჯ. 1, 7; 11, 24.

ეგვიპტის მხედრობა დაიღუპა ეფრატზე. იერ. 46, 2-10.

ტყვე-ისრაელნი მოდიოდნენ ეფრატზე. ფს. 136, 1.

წინასწარმეტყველება ბაბილონის შესახებ, როგორც ნიშანი, ეფრატში ჩაძირულისა. იერ. 51, 63.

მომავალ სამსჯავროთა ადგილი. გამოცხ. 16, 12.

ეფუდი (მოსასხამი)

სიმბოლო სამღვდელთა თანამდებობისა. ოს. 3, 4.

ატარებდნენ

მღვდელთაგანნი. 1 მეფ. 2, 28; 14, 3.

მღვდლები. 1 მეფ. 22, 18.

საკურთხეველის მსახურნი. 1 მეფ. 2, 18; 2 მეფ. 6, 14.

*

ქსოვდნენ სელისაგან. 1 მეფ. 2, 18; 2 მეფ. 6, 14.

მღვდელმთაერისათვის

შზადებოდა შეწირული ქსოვილით. გამ. 25, 4-7.

*

აღწერილია: გამ. 28, 7-12; 39, 4-8. 25-28; 39, 20-21. ლევიტ. 8, 7.

მოისხამდნენ მაშინ, როდესაც ღმერთს სთხოვდნენ რჩევას. 1 მეფ. 23, 6-12; 30, 7-8.

მას ატარებდნენ აგრეთვე კერპთაყვანისმცემელი მღვდლები. მსაჯ. 8, 27; 17, 5; 18, 14.

ისრაელი დარჩება ეფუდის გარეშე თავისი ცოდვების გამო. ოს. 3, 4.

აკლესია

ეკლესია არის ერთობა ყველა დროის მორწმუნეებისა. ფს. 89, 7; საქმე. 7, 38; 20, 28; ეფეს. 5, 25; კოლას. 1, 18; ებრ. 12, 22-23.

ე. არის აგრეთვე კერძო შეკრება მორწმუნეთა. საქმე. 11, 22; 13, 1; 14, 27; 15, 4; 1 კორ. 1, 2; 14, 33; 16, 19; 1 პეტ. 5, 13; გამოცხ. 1, 4-11; 3, 1; 22, 16.

ე. ეკუთვნის ღმერთს. 1 ტიმ. 3, 15; რომ. 14, 8; 1 კორ. 6, 20; 1 პეტ. 2, 9.

ე. შექმნილია ქრისტეს სისხლით. საქმე. 20, 28; 1 პეტ. 1, 18-19.

ენოდება ეკლესია ღმრთისა. საქმე. 20, 28; 1 კორ. 1, 2; 11, 22; 15, 9; გალ. 1, 13; 1 თეს. 2, 14; 2 თეს. 1, 4; 1 ტიმ. 3, 5.

9. ბიბლიის ლექსიკონი.

ენოდება ეკლესია ქრისტესი. მათ. 16, 18; რომ. 16, 16; 1 თეს. 2, 14.

ენოდება ეკლესია ღმრთისა მამისა ჩვენისა და უფლისა იესო ქრისტეს მიერ. 2 თეს. 1, 1.

ღმერთი

ღმერთს უყვარს ეკლესია. ფს. 86, 1; ეს. 62, 4.

იცავს და იფარავს ეკლესიას. ეს. 27, 3; 31, 5.

ინსნის ეკლესიას. ეს. 31, 5; ეზეკ. 34, 22; სოფ. 3, 17.

ახარებს ეკლესია. ეს. 62, 5; 65, 19; სოფ. 3, 17.

სამუდამოდ დაიმკვიდრებს ეკლესიას თანა. ეზეკ. 34, 30; 48, 35; სოფ. 3, 45; გამოცხ. 21, 3; ფს. 88, 17; ეს. 28, 5; 60, 2-19; ზაქ. 2, 5.

*

ეკლესია არის სახლი ღმრთისა. 1 ტიმ. 3, 15; ებრ. 10, 21.

ე. არის ტაძარი და სამკვიდრებელი ღმრთისა. 1 კორ. 3, 16-17; ეფეს. 2, 21-22; გამოცხ. 3, 12; 21, 3.

ქრისტე

არის საფუძველი და ქვაკუთხედი ეკლესიისა ეს. 28, 16; მათ. 16, 18; 21, 42; რომ. 9, 33; 1 კორ. 3, 11; ეფეს. 2, 20; 1 პეტ. 2, 4-6.

არის თავი ეკლესიისა. ეფეს. 1, 22; 4, 15; 5, 23; კოლას. 1, 18.

ქრისტემ ეკლესია თავისი სისხლით გამოისყიდა. საქმე. 20, 28; ეფეს. 5, 25; 1 პეტ. 1, 18-19; გამოცხ. 5, 9.

ქრისტემ განწმიდა ეკლესია თავისი სისხლით. ეფეს. 5, 26-27; კორ. 6, 11.

ქრისტეს უყვარს ეკლესია. ეფეს. 5, 25; ფს. 44, 11.

ქრისტე იმყოფება ეკლესიასთან.
მათ. 18, 20; 28, 20; საქმე. 18, 10.

ქრისტე არის ეკლესიის დიდება.
ლუკ. 2, 30.

წარუდგენს ღმერთს ეკლესიას
დიდებულად, წმიდად, უმწიკვლოდ,
უნაკლოდ. ეფეს. 1, 4; 5, 27; კოლას. 1,
22; იუდ. 1, 24; გამოცხ. 19, 8.

ერთობა ქრისტესი ეკლესიასთან
გამოხატულია ცოლ-ქმრობის (მეუღ-
ლეობის) სახით. 2 კორ. 11, 2; ეფეს. 5,
25-32.

ქრისტე არის სასიძო ეკლესიისა.
ეს. 54, 5; 62, 5; ოს. 2, 14; 2 კორ. 11, 2;
გამოცხ. 19, 7; 21, 9.

ეკლესია არის სასძლო ქრისტესი.
გამოცხ. 19, 7-8; 21, 2-9.

ქრისტე და მისი ეკლესია ერთ
ხორცს, ერთ სხეულსა და ერთ სულს
შეადგენენ. რომ. 12, 5; 1 კორ. 6, 17;
12, 20-27; ეფეს. 5, 30-32.

ეკლესია არის სხეული, რომლის
თავიც ქრისტეა. რომ. 12, 5; 1 კორ. 12,
27; ეფეს. 1, 22-23; კოლას. 1, 18-24.

ქრისტე უერთდება ეკლესიის მორწ-
მუნეთა სულს. იოან. 6, 51-56; 1 კორ.
10, 16-17.

„ყოველნი ერთ იყვნენ, ვითარცა
შენ, მამაო, ჩემდამო და მე შენდამი,
რათა იზინიდა ჩვენ შორის ერთ იყვნენ“.
იოან. 17, 20-23; რომ. 12, 5; ეფეს. 1,
10; გალ. 3, 28; კოლას. 3, 11.

მსგავსებანი, რომელნიც მიეწერებიან ქრისტესა და მის მორწმუნეებს

იესო ქრისტე

მორწმუნენი ეკლესიისა

ვენახი (ყურძენი)

იოან. 15, 1-5.

ეს. 27, 2; იერ. 2, 21.

ტარიგი

ეს. 53, 7; იოან. 1, 29;
1 პეტ. 1, 19; გამოცხ. 5, 12.

ეს. 40, 11; ეზეკ. 34, 31;
იოან. 21, 15.

მნათობი

ლუკ. 2, 32; იოან. 8, 12; 9, 5.

მათ. 5, 14; ეფეს. 5, 8;
ფილიმ. 2, 15.

ლოდი ცხოველი

ფს. 117, 22; ეს. 28, 16;
1 პეტ. 2, 4-6.

1 პეტ. 2, 5.

ტაძარი

იოან. 2, 19-21; გამოცხ.
21, 22.

ეფეს. 2, 21-22; 2 კორ.
6, 16; გამოცხ. 21, 3.

სახელები, რომლებიც ეწოდება
ქრისტეს და მის მორწმუნეებს

იესო ქრისტე

ფს. 2, 2; საქმე. 4, 25-27;
ეს. 61, 1; ებრ. 1, 9.

მათ. 3, 17; ეფეს. 1, 6.

მათ. 16, 16; იოან. 6, 69;
რომ. 1, 3-4; 1 იოან. 4, 15.

ფს. 2, 8; ებრ. 1, 2.

რომ. 8, 30; კოლას. 1, 15-18;
გამოცხ. 1, 5.

ზაქ. 6, 13; 9, 9;
გამოცხ. 19, 16; ებრ. 3, 1; 6, 20.

ეს. 49, 3; ოს. 11, 1;
მათ. 2, 15.

ქრისტე

იმავე სისხლის თანაზიარია, რომე-
ლიც აქვთ მორწმუნეებს. რომ. 8, 3;
გალ. 4, 4; ეფეს. 5, 30; ებრ. 2, 14-17.

იტვირთა ცოდვანი სოფლისა. ეს.
53, 6-12; 2 კორ. 5, 21; 1 პეტ. 2, 24;
3, 18.

მორწმუნენი ეკლესიისა

ცხებული ღმრთისა

1 ნემტ. 16, 22; ფს. 105, 15;
2 კორ. 1, 21; 1 იოან. 2, 27.

საყვარელი ღმრთისა

რომ. 1, 7; 9, 25.

ძე და შვილი ღმრთისა

რომ. 8. 14. 19; 9, 26;
2 კორ. 6, 18; 1 იოან. 3, 1.

მემკვიდრე ღმრთისა

რომ. 8, 17; გალ. 3, 29; 4, 7.

პირმშო

გამ. 4, 22; ებრ. 12, 23.

მღვდელი და მეფე

გამ. 19, 6; 1 პეტ. 2, 9;
გამოცხ. 1, 6; 5, 10; 20, 6.

ისრაელი

ეს. 44, 5; იოველ. 3, 16;
გალ. 6, 16.

ეკლესიის მორწმუნენი არიან ქრის-
ტეს მძანი. მათ. 12, 50; 28, 10; მარკ. 3,
5; ლუკ. 8, 21; იოან. 20, 17; რომ. 8, 28-
29; 1 კორ. 9, 5; ებრ. 2, 11-12.

თანაზიარი იყო მორწმუნეთა განც-
დებისა. მათ. 4, 1-10; ებრ. 2, 18; 4, 15.

თანაზიარი იყო იმავე უძლეურებათა,
რომლებიც აქვთ მორწმუნეებს. მათ.
21, 18; ლუკ. 4, 2; იოან. 4, 6-7; ფილიპ.
2, 7-8; ებრ. 4, 15; 5, 7.

მიიღო სახე მონისა. რომ. 8, 3;
გალ. 4, 4; ფილიპ. 2, 7-8; 1 ტიმ. 2, 5.

მიიღო სიკვდილი ჩვენთვის. რომ.
5, 6-8; 1 კორ. 15, 3; 2 კორ. 5, 15; ებრ.
2, 9; 1 პეტ. 3, 18.

იზიარებს მორწმუნეთა ტანჯვა
— მწუხარებას მათი დევნისას.

მსაჯ. 10, 16; ებ. 63, 8-9; მათ. 25, 40-45; ლუკ. 10, 16; საქმე. 9, 4-5; 26, 14-15.

მორწმუნენი

თანაზიარნი არიან ქრისტეს დამსახურებთა და სისხლისა. ებრ. 9, 14; 1 პეტ. 1, 18-19; იოან. 1, 7; გამოცხ. 1, 6; 7, 14.

შეთვისებენ სარწმუნოებით ქრისტეს სიმართლეს. რომ. 5, 18-19; 1 კორ. 1, 30; 2 კორ. 5, 21; ფილიპ. 3, 9.

თანაზიარნი არიან ქრისტეს სიწმინდისა. ეფეს. 1, 4; 5, 27; ებრ. 7, 26; 1 პეტ. 1, 19.

თანაზიარნი არიან ქრისტეს სისრულეთა. იოან. 1, 16; ეფეს. 1, 23; 3, 19; კოლას. 2, 9-10; ებრ. 3, 14; 2 პეტ. 1, 4.

იქნებიან მსგავსნი ქრისტეს დიდებული სახისა. 2 კორ. 3, 18; ფილიპ. 3, 22; 1 იოან. 3, 2.

მიიღებენ საუკუნო ხსნას, რომელიც არის ქრისტე. იოან. 11, 25; რომ. 6, 23; 21, 8-9; 1 თეს. 5, 10; 1 იოან. 5, 11.

მონაწილეობას მიიღებენ ქრისტეს საუკუნო დიდებაში. იოან. 17, 29; ფილიპ. 3, 21; კოლას. 3, 4; 1 თეს. 4, 17; 1 იოან. 3, 2.

ქრისტეს მიერ და ქრისტესთან მორწმუნენი ეკლესიისა

ითმენენ ტანჯვა-მწუხარებას. ფილიპ. 3, 10; კოლას. 1, 24; 2 ტიმ. 3, 12. ჯვარს ეცმიან. რომ. 6, 6; გალ. 2, 20; 5, 24.

მოკვდებიან. რომ. 6, 8; 8, 10; 2 კორ. 5, 14; კოლას. 2, 20; 3, 3; 2 ტიმ. 2, 11; 1 პეტ. 2, 24.

დაიმარხებიან. რომ. 6, 4; კოლას. 2, 13; 2 ტიმ. 2, 11.

აღდგნენ. რომ. 6, 4-5; ეფეს. 2, 6; კოლას. 2, 12; 3, 1.

იმეუფებენ სამარადეამოდ. დან. 7, 27; რომ. 5, 17; 2 ტიმ. 2, 12; გამოცხ. 3, 21; 20, 4; 22, 5.

*

ეკლესიას ღმერთი აძლევს მღვდელ მსახურებს. იერ. 3, 15; 23, 4; 1 კორ. 1, 1; 12, 28; გალ. 1, 1; 1 ტიმ. 1, 1.

ქრისტე უნიშნავს (უწესებს) ეკლესიას მსახურთ. მარკ. 16, 15; იოან. 21, 15-17; 2 კორ. 5, 20; გალ. 1, 1; ეფეს. 4, 11-12; 1 ტიმ. 1, 1.

სულიწმიდა უწესებს ეკლესიას მღვდელმსახურებს. საქმე. 13, 2-4; 16, 6-7; 20, 28.

ღმრთისმსახურნი ვალდებულნი არიან მოუარონ ეკლესიას. იოან. 21, 15-17; საქმე. 20, 28; 2 კორ. 11, 28; 1 პეტ. 5, 2.

ეკლესია არის საგანი ღმრთის მადლისა. საქმე. 4, 33; რომ. 1, 7; 2 კორ. 8, 1; 9, 14.

ღმერთი ეკლესიას მუდამ შეჰმატებს მორწმუნეებს. საქმე. 2, 47; 5, 14; 11, 24.

ეკლესია ემორჩილება იესო ქრისტეს. ეფეს. 5, 24.

ეკლესია აუწყებს ქვეყანას ღმრთის სიბრძნეს. ეფეს. 3, 10.

ეკლესია უნდა აღაველენდეს დიდებას ღმრთისადმი. ეფეს. 3, 21.

ერთიანობა ეკლესიისა. იოან. 10, 16; რომ. 12, 5; 1 კორ. 10, 17; 12, 13; გალ. 3, 28.

ეკლესია იარსებებს საუკუნოდ. ფს. 48, 8; ეს. 33, 20.

ბჭენი, ანუ ძალნი ჯოჯოხეთისანი ვერ მოერევიან ეკლესიას. დან. 2, 44; მათ. 16, 18.

ეკლესიისათვის მიცემული საუკუნოდ იდგება. ფს. 132, 13-17; ეს. 33, 20-24; ფს. 35, 20; ეს. თავი. 54; მიქ. 4, 1-5.

უსჯულონი სდევნიან ეკლესიას. საქმე. 8, 1-3; 12, 1; 1 კორ. 15, 9; 1 თეს. 2, 14-15; 3 იოან. 1, 10.

ეკლესია შედარებულია სამყვოსთან, ცხეართა ფარასთან. ეს. 40, 11; ეზეკ. 34, 22-31; იოან. 10, 16; 21, 15-17; საქმე. 20, 28; 1 პეტ. 5, 2.

ეკლესია შედარებულია ტაძართან. 1 კორ. 3, 16-17; 2 კორ. 6, 16; ეფეს. 2, 21; გამოცხ. 3, 12.

ელვა

ხილვა (სახე) ანგელოზისა ქრისტეს საფლავზე იყო როგორც ელვა. მათ. 28, 2-3.

ელვის მსგავსად იქნება მეორედ მოსვლა ძისა კაცისა. მათ. 24, 27; ლუკ. 17, 24.

მაცხოვარმა თქვა: „ვხვდევ ეშმაკსა, ვითარცა ელვასა ზეცით გარდმოვრდომილსა“. ლუკ. 10, 18.

ელია წინასწარმეტყველი

მისი გამოცხადება მთაზე ქრისტეს ფერისცვალების დროს. მათ. 17, 1-8; მარკ. 9, 2-8; ლუკ. 9, 28-36.

პასუხი იესოსი მოწაფეების შეკითხვაზე: რატომ ამბობენ მწმგნობრები, რომ ელია უნდა მოვიდეს პირველად? მათ. 17, 10-13; მარკ. 9, 11-13.

ზოგიერთს მიაჩნდა, რომ ქრისტე იყო აღმდგარი ელია. მათ. 16, 13-14; მარკ. 6, 15; 8, 27-28; ლუკ. 9, 7-8. 18-19.

იოანე ნათლისმცემელი არის ელია, რომელიც უნდა მოვიდეს. მათ. 11, 13-14.

„ელი, ელი! ლავა საბაქთანო?“

ეს სიტყვები წარმოთქვა მაცხოვარმა ჯვარზე. მათ. 27, 46; მარკ. 15, 34. (ნიშნავს: „ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო! რად მიმატოვე?“).

ელისაბაძი

დედა იოანე ნათლისმცემელისა. ლუკ. 1, 5-7.

მარიამის მიერ მისი მონახულება. ლუკ. 1, 39-45.

ჰეგაზი, საბანელი

მოსეს ებრძანა გაეკეთებინა სპილენძის საბანელი. გამ. 30, 18.

ბესალიელს მიეცა სიბრძნე, გაეკეთებინა სპილენძის ს. გამ. 31, 2. 9.

სპილენძის ს. გაეკეთებულა ქალების კუთვნილი სპილენძის სარკეებისაგან. გამ. 38, 8.

სპილენძის ს. მოთავსებული იყო სამსხვერპლოსა და კარავს შორის. გამ. 30, 18; 40, 7. 30.

ს. განწმენდილ იქნა ზეთის ცხებით. გამ. 40, 11. ლევიტ. 8, 11.

საბანელს მღვდლები იყენებდნენ

მსხვერპლშეწირვის წინ. გამ. 40, 12.

საკურთხეველში შესვლის წინ. გამ. 30, 19-20.

სამსხვერპლოსთან მიახლოების წინ. გამ. 30, 20.

სოლომონმა სპილენძის საბანელი გააკეთებინა ტაძრისთვის. 3 მეფ. 7, 23-26; 4 მეფ. 35, 13.

სპილენძის ჭურჭელი. 4 მეფ. 25, 13. იერ. 52, 17.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე განბანს ცოდვებს. ზაქ. 13, 1. გამოცხ. 1, 5.

განახლება. ტიტ. 3, 5. ეფეს. 5, 2-6.

პეპანულ (ჩვენ თანა ღმერთი)

სახელი, რომელიც წინათ ესაია წინასწარმეტყველმა უწოდა იესო ქრისტეს: „აჰა, ქალწული მიუგდეს, და შვეს ძე, და უწოდიან სახელი მისი ემპანულ, რომელ არს თარგმანებით: ჩვენ თანა ღმერთი“. მათ. 1, 23. ეს. 7, 14.

პეპაოს

სოფელი იერუსალიმის მახლობლად, რომლის გზაზედაც გამოეცხადა მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე ორ მოწაფეს. ლუკ. 24, 13.

ენა

თავდაპირველად ყველა ხალხები ერთ ენაზე მეტყველებდნენ. დაბ. 11, 1-6.

კილო. სიტყვა. მარკ. 14, 70; საქმე. 5, 9.

ენა. საქმე. 14, 11; გამოცხ. 5, 9.

ენათა აღრევა ღმერთმა სასჯელად გამოუგზავნა ადამიანებს გულზეიაღობის გამო. დაბ. 11, 2-6.

ადამიანთა განბნევამ დედამიწის სხვადასხვა კუთხეში გამოიწვია მრავალი ენის წარმოქმნა. დაბ. 11, 7-9.

სხვადასხვა ენის საფუძველზე ადამიანები სხვადასხვა ერებად დაიყვნენ. დაბ. 10, 5; 20, 31.

ენათა რიცხვი მრავალია. 1 კორ. 14, 10.

ძველადვე არსებობდნენ სხვადასხვაენოვანი სახელმწიფოები. ესთ. 1, 22; დან. 3, 4; 6, 25.

ებრაული ენა. 4 მეფ. 18, 28; საქმე. 26, 14.

ქალდეური ენა. დან. 1, 4. სირიული ენა. 4 მეფ. 18, 26; ეზრა. 4, 7.

ბერძნული ენა. საქმე. 21, 37. ლათინური (რომაული) ენა. ლუკ. 23, 38.

ლუკაონური ენა. საქმე. 14, 11. არაბული ენა. საქმე. 2, 11. ეგვიპტური ენა. ფს. 80, 6; 113, 1; საქმე. 2, 10.

სხვა ხალხთა ენა ძველია. ეზეკ. 3, 5-6.

ენა უცხოა მისი ვერგამგებისათვის. 1 კორ. 14, 11.

ენის ცოდნა

არის სულიწმიდის ნიჭი. 1 კორ. 12, 10.

აღთქმულია. მარკ. 16, 17. ნაბოძებია სულიწმიდის მოფენის დღეს. საქმე. 2, 3-4.

მიეცათ სახარების მქადაგებელთ. საქმე. 10, 44-46.

ენიჭებოდა მოციქულთა მიერ ხელის შეხებით. საქმე. 8, 17-18; 19, 6.

აუცილებელია სახარების გასაე-
რცელებლად. საქმე. 2, 7-11.

სასწაულია ურწმუნოთათვის. 1
კორ. 14, 22.

ზოგჯერ მას ბოროტად იყენებდნენ.
1 კორ. 14, 2. 12. 23.

ენის ცოდნას განსაკუთრებული
მნიშვნელობა ენიჭებოდა ქრისტიან-
ულ ეკლესიაში ძველ დროს. 1 კორ.
14, 5. 13. 27-28.

*

უცხოთა ენას ძველადაც იგებდნენ.
დაბ. 42, 2-3.

ისრაელთ დასჯიდა ის ხალხი,
რომელთა ენაც არ ესმოდათ მათ. 2
სჯ. 28, 49; ეს. 28, 11; იერ. 5, 15.

ენაკი

წარმომავლობა. რიცხ. 13, 23. ისუ
ნავ. 15, 13.

ეწოდებოდათ ენაკის ძენი. რიცხ.
13, 34; 2 სჯ. 1, 28; 9, 2.

განიყოფიან სამ ტომად. ისუ ნავ.
15, 14.

ცხოვრობდნენ იუდას მთაზე. ისუ
ნავ. 11, 21.

მათი მთავარი ქალაქია ქებრონი.
ისუ ნავ. 14, 15; 21, 11

ძლიერი და ბრვე ხალხი. 2 სჯ. 2,
10-11. 21.

აეწირობდნენ ისრაელს. რიცხ. 13,
33; 14, 1.

ქებრონიდან გამოდევნა ქალევმა.
ისუ ნავ. 15, 13-14.

თითქმის მთლიანად ამოჟლიტა
ისუმ. ისუ ნავ. 11, 21-22.

ქებრონი, ენაკთა სამფლობელო,
ერგო ქალევს. ისუ ნავ. 14, 6-15.

ისინი კირიათ სეფერიდან (დაბირი-
დან) განდევნა გოთონიელმა. მსაჯ. 1,
12-13.

ენონი

ქალაქი მდინარე იორდანეზე, სადაც
იოანე ნათლისმცემელი ნათლავდა
ხალხს. იოან. 3, 23.

ართოგულაბა

ერთგულება არის ქრისტიანის
ერთ-ერთი კეთილი თვისება. საქმე.
16, 1; ეფეს. 1, 1; კოლას. 1, 2; 4, 9; 1
ტიმ. 6, 2; 1 პეტ. 5, 12; გამოცხ. 17, 14.
ქრისტიანებს ეწოდებათ: ერთ-
გულნი უფლისა. საქმე. 16, 15; 1 კორ.
4, 17; ეფეს. 1, 1; კოლას. 1, 2; გამოცხ.
17, 14.

ქრისტე არის მღვდელთმოდღვარი
და სარწმუნო მოწამე. ეს. 11, 5; ებრ.
2, 17; გამოცხ. 1, 5; 3, 14; 19, 11.

ერთგულება გამოიხატება

ღმრთისმსახურებაში. მათ. 24, 45;
ლუკ. 12, 42; 1 კორ. 4, 1-2; 1 ტიმ. 1, 12.
მოცემულ ნიჭთა კეთილად მოხ-
მარებაში. მათ. 25, 19-23; ლუკ. 19,
15-19; 1 პეტ. 4, 10.

ღმრთის სიტყვის ქადაგებაში. იერ.
23, 28; საქმე. 20, 20-27; 1 კორ. 4, 2; 7,
25; 2 კორ. 2, 17; 4, 2; ეფეს. 6, 21;
კოლას. 1, 7.

მოყვასის დახმარებაში. 3 იოან.
1, 5.

მოწყალების გაცემაში. ნემ. 13, 13.
სხვის მხილებაში. იგავ. 27, 6; მათ.
14, 3-4; ლუკ. 3, 19.

სიმართლის ჩვენებაში. 2 ნემტ. 19,
9; იგავ. 29, 14.

მოწმობაში. იგავ. 14, 5.
 დაპირებათა შესრულებაში. ფს. 14, 4.
 დავალების შესრულებაში. იგავ. 13, 17; 25, 13.
 საიდუმლოს შენახვაში. იგავ. 11, 13.
 შრომაში 2 ნეშტ. 34, 12.
 თვით მცირე საქმეებში. მათ. 25, 21-23; ლუკ. 16, 10.
 ყველაფერში. 1 ტიმ. 3, 11.
 მთელი სიცოცხლით. გამოცხ. 2, 10.

**ერთგულება განსაკუთრებით
 ვეალება**

მღვდელმსახურთ. იერ. 23, 28; 1 კორ. 4, 2; კოლას. 4, 7; 1 ტიმ. 1, 12; 2 ტიმ. 2, 2.
 მღვდელმსახურთა ცოლებს. 1 ტიმ. 3, 11.
 მღვდელმსახურთა შეილებს. ტიტ. 1, 6.

*

მცირეზე ერთგული მრავალზედაც ერთგული იქნება. ლუკ. 16, 10.
 ამო სიმდიდრისას ნაკლები ერთგულება შეამცირებს ჭეშმარიტ სიმდიდრეს. ლუკ. 16, 11-12.
 ნეტარია ის, ვინცერთგულია. მათ. 24, 46; ლუკ. 12, 43.

ერთგული

დაცულია ღმრთის მიერ. ფს. 30, 23; 1 ტიმ. 4, 10.
 მიიღებს უმეტეს დალოცვას. იგავ. 28, 20.
 მიიღებს ღმრთისაგან თავისი ერთგულებისამებრ. 1 მეფ. 26, 23; მათ. 25, 21-23, 29; ლუკ. 19, 7.

დაჯილდოვდება უკანასკნელ დღეს. მათ. 24, 45-47; 25, 21 -23; ლუკ. 12, 42-44; 19, 17.

მიიღებს ცხოვრების გვირგვინს. გამოცხ. 2, 10.

უკანასკნელ დღეთა ადამიანები არ იქნებიან ერთგულნი. 2 ტიმ. 3, 1-3.

უსჯულოთათვის უცხოა ერთგულება. იერ. 5, 1; მიქ. 7, 5; რომ. 1, 31.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: იოსები. დაბ. 39, 22-23; მოსე. რიცხ. 12, 7; ებრ. 3, 2-5; დავითი. 1 მეფ. 22, 14; ანანია. ნემ. 7, 2; აბრაამი. ნემ. 9, 8; გალ. 3, 9; ურია და ზაქარია. ეს. 8, 2; დანიელი. დან. 6, 4; იოანე ნათლისმცემელი. მათ. 14, 3-5; ლუკ. 3, 19; ლუდია. საქმე. 16, 14; პავლე. საქმე. 20, 20-27; 1 კორ. 7, 25; 1 ტიმ. 1, 12; ტიმოთე. 1 კორ. 4, 17; ტიტიკოს. ეფეს. 6, 21; კოლას. 4, 7; ეპაფრა. კოლას. 1, 7; ონისიმე. კოლას. 4, 9; სილოანი. 1 პეტ. 5, 12; გაიოზი. 3 იოან. 1, 1-3. ანტიპა. გამოცხ. 2, 13.

ართგულაბა ღმრთისა

ე. ლ. ჩენს მიმართ არის ერთგვითი მისი სისრულეთაგახი. რიცხ. 23, 19; 2 სჯ. 7, 9; 1 მეფ. 15, 29; ეს. 49, 7; 1 კორ. 1, 9; 10, 13; 1 თეს. 5, 24; 2 ტიმ. 2, 13.

ე. ლ. არის

დიდი. გოდ. 3, 23.
 მტყიცე. ფს. 88, 2-3.
 უცვლელი და შეუცდომელი. ფს. 88, 34; 131, 11; რომ. 3, 3-4; 2 ტიმ. 2, 13; ტიტ. 1, 2.
 შეუდარებელი. 3 მეფ. 8, 23; 2 ნეშტ. 6, 14; ფს. 88, 8.
 მაღალია ზეცამდე. ფს. 35, 5.
 საუკუნოა. ფს. 88, 2; 99, 5; 118, 89-90.

**ღმერთი აცხადებს თავის
ერთგულებას**

დაპირებული ხსნის მონიჭებაში.
ლუკ. 1, 69-73; საქმე. 3, 18; რომ. 1, 1-3; ტიტ. 1, 2-3; ებრ. 9, 13.

თავის დაპირებათა შესრულებაში.
რიცხ. 23, 19; ისუ ნავ. 21, 45; 23, 14; 3 მეფ. 8, 20. 56. ნემ. 9, 8; ფს. 97, 3; ეს. 54, 9; იერ. 29, 10; მიქ. 7, 20; ლუკ. 1, 45; რომ. 15, 8; 2 კორ. 1, 20; ტიტ. 1, 2; ებრ. 6, 17-19; 9, 15; 10, 23; 11, 11; 2 პეტ. 3, 9.

თავისი აღთქმის დაცვაში. 2 სჯ. 4, 31; 7, 9; 3 მეფ. 8, 23; 2 ნემტ. 6, 14; ნემ. 9, 8; ფს. 88, 34; 104, 8; ეს. 54, 10; 59, 21; იერ. 31, 35-37.

თავის მოწმობაში. ფს. 118, 138.

თავისი სიტყვის სიმტკიცესა და გარდაუვალობაში. ფს. 118, 138; ეს. 40, 8; 1 პეტ. 1, 25; მათ. 5, 18.

თავის მუქარათა შესრულებაში.
რიცხ. 26, 65; 1 მეფ. 15, 28-29; 4 მეფ. 10, 10; ეს. 25, 1-2; 31, 2; 48, 3; იერ. 44, 29; გოდ. 2, 17; დან. 9, 11-12; ზაქ. 1, 6.

თავის გადაწყვეტილებათა შესრულებაში. 4 მეფ. 1, 17; 10, 10; ფს. 95, 13; ეს. 14, 24; 46, 11; იერ. 23, 20; 51, 29.

ცოდვათა პატიებაში. 1 იოან. 1, 9.
მორწმუნეთა თაემდაბლობაში ფს. 118, 75.

განსაცდელის დროს თანადგომაში. 1 კორ. 10, 13.

მორწმუნეთა ბოლომდე დაცვასა და მფარველობაში. ფს. 88, 24-25; 1 კორ. 1, 8-9; 1 თეს. 5, 23-24; 2 თეს. 3, 3.

*

ღმრთის ერთგულება შეადგენს რწმენისა და იმედის უმთავრეს მიზეზს. ებრ. 6, 17-19; 10, 23.

მორწმუნენი

უნდა მიენდონ ღმრთის ერთგულებას. ებრ. 6, 17-19; 10, 23; 1 პეტ. 4, 19.

მიმართავენ ლოცვაში ღმრთის ერთგულებას. 2 მეფ. 7, 7-29; ფს. 88, 49; 142, 1.

ადიდებენ და აქებენ ღმრთის ერთგულებას. 3 მეფ. 8, 56; ფს. 39, 10; 55, 4; 91, 2.

*

ზეცათა მხედრობა ადიდებს ღმრთის ერთგულებას. ფს. 88, 5.

მაგალითები ღმრთის ერთგულებისა

ისრაელთა მიმართ. ისუ ნავ. 21, 43-45; 23, 14; 2 ნემტ. 36, 22-23; დავითის. 3 მეფ. 8, 15. 24; 2 ნემტ. 6, 4-15; ფს. 118, 75; აბრაამის. ნემ. 9, 8; საქმე. 7, 17; რომ. 4, 21; სარას მიმართ. ებრ. 11, 11.

**ართობა, ზიარება იესო
ჰრისტანსთან**

ე. წარმოდგენილია იმ სახით

რომ ქრისტე დამკვიდრებულია ჩვენს გულებში. ეფეს. 3, 17; 2 კორ. 13, 5; 1 იოან. 3, 24; იოან. 14. 20; 15, 4.

რომ ქრისტე ცხოვრობს ჩვენში. გალ. 2, 20; 4, 19.

რომ ჩვენ ვიმყოფებით ქრისტესთან. 1 კორ. 1, 30; 1 იოან. 3, 24; 5, 20; 15, 4.

*

ქრისტესთან ერთობას მიყვავართ ღმერთთან ერთობისკენ. იოან. 14, 23; 17, 21-23; 1 იოან. 1, 3; 2, 24; გამოცხ. 3, 20.

ქრისტესთან ერთობა დაკავშირებულია წმინდათა ერთობასთან. მათ. 18, 20; იოან. 17, 21-22; 1 იოან. 1, 3.

ყველა მორწმუნე ერთია ქრისტეს მიერ და ქრისტე ყველაშია. იოან. 17, 20-23; რომ. 12, 5; გალ. 3, 28; ეფეს. 1, 10-23; კოლას. 3, 11.

ქრისტესთან ერთობა მოდის ღმრთისაგან. 1 კორ. 1, 30; 2 კორ. 1, 21; 5, 17-18.

ქრისტე მაცხოვარი შეგვიპირდა თავისთან ერთობას. იოან. 14, 21-23; გამოცხ. 3, 21.

ქრისტე ღოცულობდა, რომ ყველა მორწმუნე იყოს მასთან ერთობაში. იოან. 17, 21-23.

ქრისტესთან ერთობა, ანუ კავშირი ხორციელდება

რწმენით. გალ. 2, 20; ეფეს. 3, 17; კოლას. 2, 6-7.

მისი სიტყვით, რომელიც არსებობს ჩვენ თანა. იოან. 15, 7; 1 იოან. 2, 24; 2 იოან. 1, 9.

ქრისტეს ხორცისა და სისხლის სულიერი საზრდელით. იოან. 6, 53-56; 1 კორ. 10, 16-17.

ერთობა ქრისტესთან ქმნის

გამართლებას. 1 კორ. 1, 30; ფილიპ. 3, 9.

განკითხვისაგან განთავისუფლებას. რომ. 8, 1.

სიკვდილს ცოდვისათვის და სულიერ აღდგომას. რომ. 6, 3-8; გალ. 2, 20; კოლას. 2, 12; რომ. 8, 10.

განაზღვრებას, აღორძინებას. რომ. 6, 4; 2 კორ. 5, 17; გალ. 6, 15; ეფეს. 4, 20-24; კოლას. 3, 10-11.

ჩვენს ცხოვრებას ღმრთისათვის ქრისტეს მიერ. რომ. 6, 11; კოლას. 3, 3.

განთავისუფლებას ცოდვის ბატონობისაგან. 1 იოან. 1, 7; 2, 6; 3, 6; გალ. 5, 24; რომ. 6, 6; 8, 1.

განწმენდას და განკურნებას. 1 კორ. 1, 30.

გამართლების უდიდეს ნაყოფს. იოან. 15, 5; ეფეს. 2, 10.

დაბეჯითებით რწმენას ქრისტეს მოსვლაში. 1 იოან. 2, 28.

ლოცვის შესმენას. იოან. 14, 13; 15, 7; 16, 23; 1 იოან. 3, 22.

*

ქრისტეს თითოეულ მორწმუნესთან აქვს ერთობა. მათ. 25, 40-43; საქმე. 8, 1; 9, 4; ზაქ. 2, 8.

ერთობა ქრისტესთან აუცილებელია ჩვენი აღორძინებისათვის მადლში. ეფეს. 4, 15-16; კოლას. 2, 6-7. 19.

ქრისტესთან ერთობის გარეშე ჩვენ არაფრის შექმნა არ შეგვიძლია. იოან. 15, 4-5.

ვისაც სულიწმიდა არა აქვს, იმას არა აქვს ქრისტესთან ერთობაც. რომ. 8, 9.

მორწმუნეებს

აქეთ ერთობა ქრისტესთან. 1 კორ. 1, 30; 2 კორ. 13, 5; გალ. 2, 20; 1 იოან. 5, 20.

ქრისტესთან ერთობით მორწმუნენი ერთ სულ არიან მასთან. 1 კორ. 6, 17; ფილიპ. 2, 5.

აქეთ დაბეჯითებითი რწმენა თავიანთ ერთობაში ქრისტესთან. იოან. 14, 20; 1 იოან. 3, 24; 4, 13; 5, 20.

მორწმუნენი ეზიარებიან ქრისტეს საიღუმლო სერობით. 1 კორ. 10, 16-17; იოან. 6, 56.

ხდებიან სრულნი ქრისტესთან ერთობით. კოლას. 2, 10.

აქეთ ქრისტესთან ერთობა ტანჯვა-ში. ფილიპ. 3, 10; კოლას. 1, 24.

*

შეგონება, რომ ეიქონიოთ ე.ქ. იოან. 15, 4; ფილიპ. 4, 1; კოლას. 2, 7; ებრ. 3, 14.

ცხადი ნიშნები ქრისტესთან ერთობისა

შინაგანი მოწმობა სულიწმიდისა. 1 იოან. 3, 24; 4, 13.

განახლება. 2 კორ. 5, 17; გალ. 6, 15.

მისი მცნებების მორჩილება. 1 იოან. 2, 3-5; 3, 24.

*

ვისაც უნდა ერთობა ქრისტესთან, ის ცნდა ცხოვრობდეს ისე, როგორც ცხოვრობდა იესო ქრისტე. 1 იოან. 2, 6.

ვინც ცოდავს და ბნელში იმყოფება მას არა აქვს ერთობა ქრისტესთან. 1 იოან. 1, 6; 2, 4; 3, 6.

საშინელი სასჯელი, ვისაც არა აქვს ერთობა ქრისტესთან. იოან. 15, 6; მათ. 3, 10; 7, 19.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : ვაზი და მისი რტო. იოან. 15. 1-6.

თავი და სხეული. რომ. 12, 5; 1 კორ. 12, 12-27; ეფეს. 1, 22-23; 4, 15-16; 5, 30; კოლას. 1, 18-24. ქმარი და ცოლი. 2 კორ. 11, 2; ეფეს. 5, 23-32.

საძირკველი და შენობა. ეფეს. 2, 20-21; 1 პეტ. 2, 4-6.

ერთი მწყემსი და ერთი სამწყსო. იოან. 10, 16.

პართობა, ზიარება ლპართთან

ერთობა მამასთან. 1 იოან. 4, 12-16; 2 კორ. 6, 16.

ე. ძესთან. იოან. 14, 20; 15, 4; 17, 23; 1 კორ. 1, 9; 6, 17; გალ. 3, 28; 1 იოან. 1, 3; გამოცხ. 3, 20.

ე. მამასთან და ძესთან. იოან. 14, 23; 17, 21; 1 იოან. 1, 3.

მორწმუნენი ერთობაში არიან ღმერთთან იესო ქრისტეს მიერ. იოან. 14, 20; 17, 21-23.

სულიწმიდის მიერ. იოან. 14, 17; რომ. 8, 11; 1 კორ. 3, 16; 6, 19; 2 კორ. 13, 13; 2 ტიმ. 1, 14; 1 იოან. 4, 13.

ერთობა ღმერთთან არის სარწმუნოებით. იოან. 7, 38-39; 2 კორ. 13, 5; გალ. 2, 20; ეფეს. 3, 17.

სიწმიდე, აუცილებელი ღმერთთან ერთობისათვის. რიცხ. 16, 5; 1 კორ. 6, 18-19; 2 კორ. 6, 14-16; 1 იოან. 1, 6-7; 2, 6; 2 იოან. 1, 9; 3 იოან. 1, 11.

ერთობა ღმერთთან შეპირებულთა მას

ვინც იცავს მცნებებს. იოან. 14, 23; 15, 10; 1 იოან. 3, 24.

ვინც ღმრთის სიყვარულშია. 1 კორ. 8, 3; 1 იოან. 4, 12-16.

ვინც იესო ქრისტეს აღიარებს. 1 იოან. 4, 15.

მორწმუნეებს

სურთ ჰქონდეთ ერთობა ღმერთთან. იობ. 16, 21; 31, 35; ფს. 26, 8; 41, 2; 62, 2; 72, 28; 83, 2; ფილიპ. 1, 23.

ლოცვის საშუალებით. ფს. 26, 4; ებრ. 4, 16.

ე. ღ. აქეთ პურის განტეხით. იოან. 6, 56; 1 კორ. 10, 16.

ე. ღ. აქეთ მიხვედრით, გაგებით, მასზე ფიქრით. ფს. 62, 6-8; 93, 19.

ყოველთვის უნდა იყენენ ღმერთთან ერთობაში. ფს. 26, 4; 72, 23.

ცოდვილს არა აქვს ერთობა ღმერთთან. 1 იოან. 1, 6; 3 იოან. 1, 11.

„ნეტარ არს, რომელი გამოირჩიე და შეიწყნარე“. ფს. 64, 5; 83, 4.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ენუქი. დაბ. 5, 24; ებრ. 11, 3; ნოე. დაბ. 6, 9; აბრაამი. დაბ. 17, 3-22; 18, 33; იაკობი. დაბ. 32, 24-30; მოსე. გამ. 33, 11-23; რიცხ. 12, 7-8; 2 სჯ. 34, 10; დავითი. ფს. 26, 4.

ართობა, ზიარება წმიდათა

ე. წ. აღწერილია. რომ. 12, 5; 15, 5-6; 1 იოან. 1, 3-7.

ე. წ. დაკავშირებულია ღმერთსა და იესო ქრისტეს ერთობასთან. იოან. 17, 21; 1 იოან. 1, 3.

ე. წ. იესო ქრისტეს ლოცვით. იოან. 17, 20-21.

იესო ქრისტე იმყოფება წმიდათა ერთობაში. მათ. 18, 20; იოან. 17, 21-23; 1 იოან. 1, 3.

ერთობა წმიდათა გამოჩნდება

საზოგადო ღმრთისმსახურებაში. ფს. 33, 3; 54, 14; საქმე. 1, 14; კოლას. 3, 16; ებრ. 10, 25.

პურის განტეხაში ანუ საიდუმლო ზიარებაში. 1 კორ. 10, 17.

საურთიერთო ლოცვაში. 2 კორ. 1, 11; ეფეს. 6, 18.

მოძღვრებაში. კოლას. 3, 16; 1 თეს. 5, 11; ებრ. 10, 25.

წმიდა საუბარში. ეფეს. 4, 29.

სულისა და გულის ერთობაში. რომ. 12, 16; 15, 5-6; 1 კორ. 1, 10; 12, 12-27; ეფეს. 4, 3; ფილიპ. 2, 2; 1 პეტ. 3, 8.

ურთიერთნუგეშისცემასა და დამოდვრაში. რომ. 1, 12; 15, 32; 1 თეს. 4, 18; 5, 11.

ურთიერთთანაგრძნობასა და კეთილგანწყობილებაში. რომ. 12, 15; ეფეს. 4, 32; 1 პეტ. 3, 8.

*

ბედნიერებაა წმიდათა ერთობაში. ფს. 15, 3; 41, 4; 54, 14; 132, 1-3; რომ. 15, 32.

ერთობა წმიდათა აღსრულებდა ზეცაში. მათ. 8, 11; 24, 31; ლუკ. 13, 28-29; იოან. 10, 16; 17, 21; ებრ. 12, 22-24.

შეგონება წმიდათა ერთობისათვის. რომ. 12, 16; 1 კორ. 1, 10; ეფეს. 4, 3; ფილიპ. 2, 2.

ორი უკეთესია, ვიდრე ერთი. ეკლ. 4, 9-12.

ერთობა წმიდათა შეუთავსებელია უსჯულოთა ერთობასთან. 2 კორ. 6, 14-17; ეფეს. 5, 7.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: იონათანი. 1 მეფ. 23, 16-18; დავითი. ფს. 100, 6; 118, 63; დანიელი და მისი მეგობრები. დან. 2, 17-18; მოციქულები. საქმე. 1, 14; ძველი ეკლესია. საქმე. 2, 42; 4, 32; 5, 12; პავლე და უხუცესნი. საქმე. 20, 36-38.

პატი

გადატანითი მნიშვნელობით

ღრუბლების შესახებ. ფს. 103, 3. ღმრთის სასჯელზე. ეს. 66, 15.

ანგელოზებზე. 4 მეფ. 6, 16-17; ფს. 67, 18.

წინასწარმეტყველებზე. 4 მეფ. 2, 12; 13, 14.

ელია ამაღლდა ეტლით ღრუბლებში. 4 მეფ. 2, 11-12;

ეზრაი (ტომი)

წარმოიშვა იოსების მეორე შვილი-სგან, რომელიც იაკობმა იშვილა. დაბ. 41, 53; 48, 5.

წინასწარმეტყველებანი მათ შესახებ. დაბ. 48, 20; 2 სჯ. 33, 13-17.

პირნი, არჩეულნი ეფრემის ტომიდან

ხალხის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 10.

ქანანის მიწების დასახვერად. რიცხ. 13, 8.

მიწების დასაყოფად. რიცხ. 34, 24.

*

რიცხობრივი რაოდენობა ეგვიპტიდან გამოსვლის დროს. რიცხ. 1, 31-33.

განლაგებული იყო კარვის დასავლეთით. რიცხ. 2, 18.

მსხვერპლშეწირვა კარვობის დღესასწაულზე. რიცხ. 7, 48-53.

ეფრემის ოჯახები. რიცხ. 26, 35-36.

რაოდენობა ქანანში შესვლის დროს. რიცხ. 26, 37.

გარიზინის მთაზე მონაწილეობდა კურთხევაში. 2 სჯ. 27, 12.

მათი საზღვრები. ისუ ნავ. 16, 5-9.

ქანანელნი ვერ განდევნეს, მაგრამ ხარკს კი ახდევინებდნენ. ისუ ნავ. 16, 10; მსაჯ. 1, 29.

უდაბნოში მოგზაურობის დროს ისრაელის მესამე განაყოფს მოუძღვოდა. რიცხ. 10, 22.

დაეხმარა

მანასეს ბეთილის აღებაში მსაჯ. 1, 22-25.

ღებორასა და ბარაკს სისარის წინაარმდეგ. მსაჯ. 5, 14.

გედონს მადიამელთა წინააღმდეგ. მსაჯ. 7, 24-25.

*

მისი დაეა გედონთან. მსაჯ. 8, 1-3.

მისი დაეა იეფთაესთან. მსაჯ. 12, 1-4.

დამარცხდა და მრავალი მეომარი დაკარგა. მსაჯ. 12, 5-6.

მისი მრავალი წარმომადგენელი მონაწილეობდა დავითის კურთხევაში. 1 ნეშტ. 12, 30.

მათი მმართველები, დანიშნულნი დავითის მიერ. 1 ნეშტ. 27, 10-20.

ისრაელის სამეფოს წარმმართველი ტომი. ეს. 7, 2-17. იერ. 31, 9. 20.

მრავალი მათგანი შეუერთდა ქასექსა და ეუზეკიას რეფორმებს. 2 ნეშტ. 30, 18; 31, 1.

კარავი დიდხანს იდგა მათ ქალაქ სილოამში. ისუ ნავ. 18, 1; 19, 51.

ეფრემის ტომის წარჩინებული პირები: ისუ, ნავეს ძე. რიცხ. 13, 9; ისუ ნავ. 1, 1; აბლონი. მსაჯ. 12, 13-15; ზაქარია. 2 ნეშტ. 28, 7.

იერობამის ოქროს ხბო დაიდგა მათ ქალაქ ბეთილში. 3 მეფ. 12, 29.

მრავალი მათგანი შეუერთდა იუდას ტომს მეფე ასას დროს. 2 ნეშტ. 15, 9.

უშააკი

ეშმაკა შესცოდა ღმრთის წინაშე.
2 პეტ. 2, 4; 1 იოან. 3, 8.

ე. არის თავი დაცემული ანგელოზებისა. გამოცხ. 12, 7-9.

ე. გადმოგდებულა ზეციდან ბოროტ სულელებთან ერთად. ეს. 14, 12; ლუკ. 10, 18; გამოცხ. 12, 8-9.

ე. არის ამა ქვეყნის მთავარი. იოან. 12, 31; 14, 30; 16, 11.

ეშმაკს ძალაუფლება აქვს მოკვლიებისა. ებრ. 2, 14.

ეშმაკი ჩვენი დაცემის მიზეზია. დაბ. 3, 1-6. 13. 24; 2 კორ. 11, 3.

ე. ჩვენს განსაცდელთა მიზეზია. მათ. 4, 1; 1 კორ. 7, 5; 2 კორ. 11, 3; 1 თეს. 3, 5.

ე. ეწინააღმდეგება ღმრთის საქმეს. ზაქ. 3, 1; მარკ. 3, 11; 1 თეს. 2, 18; იუდ. 1, 9; გამოცხ. 12, 7.

ე. აბრკოლებს სახარებას. მათ. 13, 19. 39; მარკ. 4, 15; ლუკ. 8, 12; 2 კორ. 4, 4.

ე. აცდუნებს ქვეყანას. გამოცხ. 20, 3.

ე. მოქმედებს ცრუ სასწაულებით. 2 თეს. 2, 9; გამოცხ. 16, 14.

ეშმაკს შეუძლია მიიღოს სახე ნათლის ანგელოზისა. 2 კორ. 11, 14.

ე. ამახინჯებს საღმრთო წერილის სიტყვებს. მათ. 4, 6; ლუკ. 4, 10-11; ფს. 90, 11-12.

ე. სტაცებს ადამიანს გულიდან ღმრთის სიტყვას. მათ. 13, 19; მარკ. 4, 15. ლუკ. 8, 12.

ე. განდგომის მიზეზია. 2 თეს. 2, 9; 1 ტიმ. 4, 1.

ე. ამწუხარებს ადამიანებს უბედურებებით. 1 მეფ. 16, 14; ეს. 14, 12-

20; მათ. 15, 22; მარკ. 1, 26; 5, 2-5; 9, 17-26; ლუკ. 13, 11-16; 1 კორ. 5, 3; 2 კორ. 12, 7; გამოცხ. 12, 12.

ეშმაკს სურდა ეცდუნებინა ქრისტე. მათ. 4, 1-11; 16, 23; მარკ. 1, 13; ლუკ. 4, 2-13; მარკ. 8, 33.

ეშმაკს მოელის დალუქვა. მათ. 8, 29; მარკ. 1, 24; გამოცხ. 12, 12.

ეშმაკის ხასიათი

ამპარტავანი. ეს. 14, 12-14; მათ. 4, 9; ლუკ. 4, 6-7; 1 ტიმ. 3, 6.

მძინევარე და ფიცხელი. ლუკ. 8, 29; 9, 39-42; 1 პეტ. 5, 8.

მკვლელი. ეს. 14, 12-20; იოან. 8, 44.

ბოროტი. ლუკ. 8, 12; ეფეს. 6, 16. მზაკარი. დაბ. 3, 1; 2 კორ. 11, 3; 2, 11.

მატყუარა. 2 კორ. 11, 14; ეფეს. 6, 11.

ცრუ. დაბ. 3, 4-5. იოან. 8, 44. მძლავრი (ტირანი). ეს. 14, 6. 12. 16; ეფეს. 2, 2; 6, 12.

*

ეშმაკს უნდა, რომ მას თაყვანს სცემდნენ. მათ. 4, 9; ლუკ. 4, 7.

უხჯულონი

არიან ეშმაკის შვილნი. მათ. 13, 38; იოან. 8, 44; საქმე. 13, 10; 1 იოან. 3, 8-12.

იმყოფებიან ეშმაკის უფლების ქვეშ. საქმე. 10, 38; 26, 18; 2 ტიმ. 2, 26.

მოქმედებენ ეშმაკის გავლენით. მსაჯ. 9, 23; 1 მეფ. 18, 10; 19, 9; მათ. 16, 23; ლუკ. 22, 3; იოან. 6, 70; 13, 2. 27; საქმე. 5, 3; ეფეს. 2, 2; 2 ტიმ. 2, 26.

ეშმაკის სურვილს ასრულებენ. იოან. 8, 44; 2 ტიმ. 2, 26.

შეცდენილი არიან ეშმაკისაგან. 3 მეფ. 22, 21-22; 2 ნეშტ. 18, 20-21; 1 ტიმ. 5, 15; გამოცხ. 20, 8.

ვარდებიან ეშმაკის საფრთხეში. 1 ტიმ. 3, 7; 2 ტიმ. 2, 26.

დაბრმავებული არიან ეშმაკისაგან. 2 კორ. 4, 4.

დაისჯებიან ეშმაკებთან ერთად. მათ. 25, 41.

ის, ვინც ცოდავს, შეიღია ეშმაკისა. იოან. 8, 41-44; 1 იოან. 3, 8-12.

მორწმუნენი

მათ ეშმაკი აწუხებს ღმრთის მიშვებით (ნების დართვით). იობ. 1, 12; 2, 4-7; 2 კორ. 12, 7.

გამოიცლებიან ეშმაკისაგან. 1 ნეშტ. 21, 1; 1 თეს. 3, 5; 1 კორ. 7, 5.

იღვენებიან ე-საგან. ლუკ. 22, 31; გამოცხ. 2, 10.

უნდა ეწინააღმდეგებოდნენ ეშმაკს. ეფეს. 6, 11; იაკ. 4, 7; 1 პეტ. 5, 9.

უნდა იარაღებოდნენ ეშმაკის წინააღმდეგ. ეფეს. 6, 11-16.

მორწმუნეებმა არ უნდა დაუშვან, რომ ეშმაკმა აჯობოს მათ. 2 კორ. 2, 11; ეფეს. 4, 27.

უნდა ლოცულობდნენ, რომ თავისუფალნი იყვნენ ეშმაკისაგან. მათ. 6, 13; ლუკ. 11, 4.

სჯობნიან ეშმაკს. გამოცხ. 12, 11; იაკ. 4, 7.

მორწმუნენი ბოლოს სძლევენ ეშმაკს. რომ. 16, 20.

ეშმაკზე ქრისტეს გამარჯვება

ნაწინასწარმეტყველებია. დაბ. 3, 15; ფს. 67, 18.

ისაა, რომ ქრისტე წინ აღუდგა ეშმაკის ცდუნებას. მათ. 4, 11; ლუკ. 4, 13. იოან. 14, 30; ებრ. 4, 15.

ისაა, რომ განდევნა ეშმაკი. მათ. 4, 24; 12, 28; ლუკ. 11, 20; 13, 32; საქმე. 10, 38.

ისაა, რომ თავის მოწაფეებს მიანიჭა ეშმაკის განდევნის უფლება. მათ. 10, 1-8; მარკ. 3, 15; 16, 17; ლუკ. 9, 1; 10, 17-19.

ისაა, რომ მოსპო ეშმაკის საქმე. 1 იოან. 3, 8.

აღსრულდა ქრისტეს სიკედილით. კოლას. 2, 15; ებრ. 2, 14.

*

ეშმაკი და მისი ანგელოზნი ქრისტეს მიერ არიან ჩაყრილნი უფსკრულში განსჯის დღემდე. ეს. 14, 12-15; 2 პეტ. 2, 4; იუდ. 1, 6; ლუკ. 8, 31.

ეშმაკი და მისი ანგელოზნი ჩაიყრებიან საუკუნო ცეცხლში უკანასკნელ დღეს. მათ. 25, 41; გამოცხ. 20, 10.

ეშმაკი შედარებულია

მტაცებელ ფრინველთან. მათ. 13, 4-19; მარკ. 4, 4-15; ლუკ. 8, 5-12.

ღვარძლის მთესველთან. მათ. 13, 25-39.

მგელთან. იოან. 10, 12.

შეიარაღებულ კაცთან. მათ. 12, 29; ლუკ. 11, 21-22.

მბრძღვინავ ლომთან. 1 პეტ. 5, 8.

აჰჰი

ექვი რელიგიურ სფეროში ნიშნავს ღმრთის უნდობლობას. ფს. 105, 24; მათ. 21, 32; იოან. 3, 12; 5, 43; 8, 45; ლუკ. 1, 18-20.

ეჭვი ბოლოს შეეხება ღმერთს და მის მიერ გამოგზავნილ იესო ქრისტეს. ფს. 13, 1; რიცხ. 14, 11; იოან. 12, 37.

საწინააღმდეგო მაგალითი — აბრაამი. რომ. 4, 20.

ეჭვი ცუდად მოქმედებს, როცა რწმენა გამოცდის წინაშე დადგება. იგი ასუსტებს ლოცვას. მათ. 14, 30; 21, 21; იაკ. 1, 6.

ეჭვის წარმოშობის მიზეზი სხვადასხვაა. იაკ. 1, 8; იოან. 20, 27.

ეჭვებისგან განკურნებას იძლევა მხოლოდ რწმენა, რომელსაც ღმერთი ანიჭებს რწმენის გულწრფელად მსურველს და მას, ვინც მორჩილებით ითხოვს ამას. ებრ. 11, 1; 13, 9; იოან. 20, 29.

3

პალი (თანანადები)

ფულადი ვალი, რომელიც უნდა დაიფაროს: ის წარმოიშობა გადახდის დაგვიანებისას, როგორც, მაგალითად, შეკვლევებზე იგაუში. მათ. 18, 23..., ან სიღარიბის მიზეზით, როგორც დაბრუნებულ იუდეველებთან. ნემ. 5, 3..., ან როგორც შედეგი მიყენებული მატერიალური ზარალისა. ფილიმ. 18.

ვალს მიყვავართ საპყრობილისაკენ. მათ. 18, 30.

იგი დაუყოვნებლივ უნდა იქნეს გადახდილი. რომ. 13, 7-8.

სესხის გამცემი უნდა იყოს ღმობიერი. 2 სჯ. 24, 10.

გამსესხებლები გულმონწყალენი უნდა იყვნენ. ღმრთისმოსაობის მჩვენებელია: სარგებლისა და ეანშის არ აღება. ეზეკ. 18, 8; ღარიბების შებრალება. ნემ. 5, 10; ვალის დიდსულოვნად ჰატიება. ლუკ. 7, 42; სიბრძნე ვალის შემციირებისას. ლუკ. 16, 6-7; შიში და სიფრთხილე თავმდებად დადგომაში. იგავ. 22, 26.

ცოდვის თანანადები შედეგია ღმრთის ან კაცთა მიმართ რაიმე ვალდებულების დარღვევის ან დაუდევრად შესრულებისა, რისთვისაც გათვალისწინებულია საზღაური ან სასჯელი. რიცხ. 5, 6; რომ. 3, 19; იოან. 18, 38; ფს. 34, 23.

10. ბიბლიის ლექსიკონი.

თანანადები ცოდვისა

მიზეზები. რიცხ. 15, 22. 30; ლუკ. 12, 47; გალატ. 6, 1.

ხარისხები. ეზრა. 9, 6; ლუკ. 12, 47-48; მათ. 10, 15.

შედეგები. 2 ნემშტ. 24, 18; იაკ. 2, 10; მარკ. 3, 29.

ყოველი ტანჯვა არ არის ცოდვის შედეგი. შდრ. წიგნი იობისა; ლუკ. 13, 24; იოან. 9, 2-3.

თანანადები ცოდვისა ზოგჯერ სურთ მიჩქმალონ (იგავ. 28, 13) ან საკუთარი დანაშაული სხვას გადააბრალონ (დაბ. 3, 12-13), მაგრამ დანაშაულის თავმდაბლური აღიარებით, გულწრფელი მონანიებითა და მიტყეების თხოვნით, რასაც ღმერთი გულმონწყალედ იძლევა კიდევ, ხდება ცოდვითი თანანადების გარდახდა. ფს. 31, 5; იგავ. 28, 13; ფს. 129, 4; ეს. 43, 25; კოლას. 2, 13; ფს. 50, 2.

მოკალედ ყოფნა ნიშნავს რისამე ვალდებულების ქვეშ ყოფნასაც. ლუკ. 17, 10; 1 კორ. 7, 3; რომ. 1, 14; ფილიმ. 19.

პარსკვლავები

მათი სიმრავლე. დაბ. 15, 5.

ღმერთმა

გააჩინა ისინი. დაბ. 1, 16; ფს. 8, 3; 148, 5.

მიამაგრა ცის თაღზე. დაბ. 1, 17.
 დაუწესა ნათება ლამით. დაბ. 1, 16;
 ფს. 135, 9; იერ. 31, 35.
 მათი რიცხვი და სახელწოდებანი.
 ფს. 146, 4.
 გააჩინა სამარადქამოდ. ფს. 148,
 3-6;
 „ვარსკვლავთა ზედა დაპბეჭდა“.
 იობ. 9, 7.
 სინათლის წყარო არიან. ფს.
 148, 3.
 გაამცნებენ ღმრთის დიდების მიუწ-
 ვდომლობას. ფს. 148, 3.
 უფერულნი არიან ღმრთის სახის
 წინაშე. იობ. 25, 5.

წმიდა წერილში ნახსენებია

„ვარსკვლავი განთიადისაი“ გა-
 მოცხ. 2, 28.
 ორიონი. იობ. 38, 31.
 მწუხრის ვარსკვლავი. იობ. 38, 32.
 არაჩვეულებრივი სიკაშკაშის ვარ-
 სკვლავი აღმოსავლეთით მოგვთა მიერ
 დანახული იესო ქრისტეს დაბადების
 დროს. მათ. 2, 1-2. 9.

*

წარმართნი თაყვანს სცემდნენ
 ვარსკვლავებს. იერ. 8, 2; 19, 13.
 ისრაელთ ეგრძალებოდათ ვარსკ-
 ვლავთა თაყვანისცემა. 2 სჯ. 4, 19; 17,
 2-4.

სასჯელი ვარსკვლავთა თაყვანის-
 ცემისათვის. 2 სჯ. 17, 5-7;
 ვარსკვლავების სახით ხშირად
 თაყვანს სცემდნენ ცრულმერთებს.
 ამოს. 5, 26; საქმე. 7, 43.
 ბაბილონელები იყენენ ვარსკ-
 ვლავთმცოდნენი და ასტროლოგები.
 ეს. 47, 13.

ვარსკვლავებით გზას იკვლევდნენ
 მეზღვაურნი. საქმე. 27, 20;

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. რიცხ. 24, 17; გამოც.
 22, 16.
 ანგელოზები. იობ. 38, 7.
 ქადაგნი. გამოცხ. 1, 16-20; 2, 1.
 დიდება მართალთა და წმიდათა.
 გამოც. 2, 28.
 ღმრთის ჭეშმარიტ მსახურთა
 ჯილდო. დან. 12, 3.
 სიამაყე და ამქვეყნიური კეთილ-
 დღეობა. აბღ. 4.
 ცრუმოდვარნი. იუდ. 13.

პაცი განტყვევისა

მსხვერპლი ცოდვისათვის შერი-
 გების დღეს. ლევიტ. 16, 5-7.
 არჩევა წილისყრით. ლევიტ. 16, 8.
 მღვდელმთავარი ვაცს თავზე ორივე
 ხელს ადებდა ცოდვათა მიტევების
 ნიშნად. ლევიტ. 16, 21.
 საგანგებო პირს მიჰყავდა იგი
 უდაბნოში. ლევიტ. 16, 22.
 განტყვევის ვაცთან შეხება შეა-
 მწიკვლებს მღვდელმთავარს. ლევიტ.
 16, 24.

კაცი, რომელსაც ვაცი მიჰყავდა
 უდაბნოში ასევე შემწიკვლულად
 ითვლებოდა. ლევიტ. 16, 26.

ქრისტეს სიმბოლო. ეს. 53, 6.
 11-12.

პატრობა

3 მეფ. 10, 28-29; დაბ. 34, 10; 42,
 34; დაბ. 37, 28; იგავ. 31, 24; ეს. 24, 2;
 2 მეფ. 8, 18; 9, 21; ეზეკ. 27, 24; ეს. 23,
 8; 2 ნეშტ. 9, 20-22; ეზეკ. 28 4-5.

ვაჭრობას მისდევდნენ

ისმაიტელნი. დაბ. 37, 25.
 ეგვიპტელნი. დაბ. 2, 34.

ეთიოპელნი. ეს. 45, 14.
 ნინეველნი. ნაუმ. 3, 16.
 სირიელები. ეზეკ. 27, 16-18.
 „ქარდიკონელნი ვაჭარნი“. ეზეკ. 27, 25.
 ტვიროსის მცხოვრებნი. ეზეკ. 28, 5, 18; ებრ. 27, 17.
 ისრაელთ ვაჭრობა დაიწყო ქანან-ში მოსკლის შემდეგ. დაბ. 49, 13; მსაჯ. 5, 17.
 გააფართოა სოლომონ მეფემ. 3 მეფ. 9, 26-28; 2 ნეშტ. 9, 21-22.
 შემტირდა იოსაფატის დროს. 3 მეფ. 22, 48-49.

*

უსამართლობა ვაჭრობის დროს. იგავ. 20, 14; ეზეკ. 22, 12; ოს. 12, 7.
 მუქარა უსამართლო ვაჭრობის წინააღმდეგ. ეს. 23, 11; ეზეკ. 7, 12-13; 27, 32-36; 28, 16-18.
 ვაჭრობის საგნები: ეზეკ. 27, 13. 17. 21. 24; 3 მეფ. 5, 11; 3 მეფ. 10, 29; 2 ნეშტ. 8, 18; 9, 21; დაბ. 23, 13-16; რუთ. 4, 3; 3.

პალი

ველი 2 სჯ. 1, 7; ისუ ნავ. 10, 40.
 ველი ირწყვებოდა წყლის ნაკადულებით, ნიაღვრებით. ფს. 103, 8-10.
 ველებზე ზშირად მოედინებოდა წყაროები. 2 სჯ. 8, 7. ეს. 41, 18.
 ვ-ზე შეხედვობით კლდეებსა და გამოქვაბულებს (მღვიმეებს). იობ. 30, 5. ეს. 57, 5.
 ვ. იზრდებოდა ხეები. 3 მეფ. 10, 27.
 ვ. ხარობდნენ ზამბახები (შროშანი ველისა). ქება. 2, 1.
 ვ. ცხოვრობდნენ ყვაეები. იგავ. 30, 17.

ვ. ფრინავდნენ მტრელები. ეზეკ. 7, 16.
 ველები ნაყოფიერია ისრაელის მიწაზე. 1 მეფ. 6, 13. ფს. 64, 13.
 წარმართებს სწამდათ, რომ ღმერთები მეუფებენ ველებზე. 3 მეფ. 20, 23. 28.
 ქანანელნი გამაგრდნენ ველზე იუდას წინააღმდეგ. მსაჯ. 1, 19.
 ზოგჯერ ველებზე იმართებოდა სასტიკი ბრძოლები. მსაჯ. 5, 15; 7, 8. 22; 1 მეფ. 17, 19.

სახელწოდებები

აქორის ველი. ისუ ნავ. 7, 24. ეს. 65, 10. ოს. 2, 15.
 იალონის ვ. ისუ ნავ. 10, 12.
 ვ. გოდებისა ფს. 83, 6.
 ვ. კურთხევისა 2 ნეშტ. 20, 26.
 ვ. ტირილისა (ბონიშ). მსაჯ. 2, 5.
 ვ. მალნარისა. 1 მეფ. 17, 2; 21, 9.
 ვ. ტეენისა (ესხოლ) რიცხ. 32, 9; 2 სჯ. 1, 24.
 გაადის ვ. 2 მეფ. 24, 5.
 გერარის ვ. დაბ. 26, 17.
 გაბონის ვ. ეს. 28, 21.
 ქებრონის ვ. დაბ. 37, 14.
 ენუმის ანუ თაფეთის ვ. ისუ ნავ. 18, 16; 4 მეფ. 23, 10; 2 ნეშტ. 28, 3; იერ. 7, 32.
 იოსაფატის ვ. იოველ. 3, 2. 14.
 იერიქოს ვ. 2 სჯ. 34, 3.
 იფრაელის ვ. ოს. 1, 5.
 ვითიფთათელის (იფტახ-ელ) ვ. ისუ ნავ. 19, 14. 27.
 ამეკანის (კეციც) ვ. ისუ ნავ. 18, 21.
 ლიბანის ვ. ისუ ნავ. 11, 17.
 მაგედონის (მეგიდლო) ვ. 2 ნეშტ. 35, 22. ზაქ. 12, 11.

მოაბის ვ. მოსეს დაკრძალვის ად-
გილი. 2 სჯ. 34, 6.

გამკვლელთა ე. ეზეკ. 39, 11.

ბუმბერაზთა ვ. ისუ ნავ. 15, 8; 18,
16; 2 მეფ. 5, 18.

მარილოვანი ვ. 2 მეფ. 8, 13; 4 მეფ.
14, 17.

სამეფო ე. დაბ. 14, 17; 2 მეფ. 18, 18.

ეკალთა ვ. (სიტტიმ). იოველ. 3, 18.

მარილის ვ. (სიდღიმ). დაბ. 14, 3-8.

სორექის ვ. მსაჯ. 16, 4.

საყოფელთა ვ. (სუკკოტ). ფს 59, 6.

სარედის ვ. რიცხ. 21, 12.

გაიდ საბას ვ. (ზებოიმ). 1 მეფ.
13, 18.

*

ველები იესება მტრის ეტლებით.
ეს. 22, 7.

მთვარის სასწაულებრივი დგომა
იალონის ველის თავზე. ისუ ნავ.
10, 12.

ველზე ნაღვარევი იესება წყლით.
4 მეფ. 3, 16-17;

წყალი იგი მოაბელთათვის იქცევა
სისხლად. 4 მეფ. 3, 21-22.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტეს ეკლესია. ქება. 6, 11.

ისრაელის კარები. რიცხ. 24, 6.

მწუხარება და სიკედელი. ფს.
22, 4.

აცილება ყოველივე იმისა, რაც
ხელს უშლის საზარების გავრცელებას.
ეს. 40, 4. ლუკ. 3, 5.

პენახი (ვაზი)

გვხვდება ველური სახით. 4 მეფ. 4,
39; ოს. 9, 10.

ნოემ პირველმა გააშენა ვენახი.
დაბ. 9, 20.

ხარობს მთის კალთებზე. იერ.
31, 5;

ვაკეზე. ქება. 6, 11;

შენობის კედლებთან. ფს. 127, 3.

სჭირდება გასხვლა და მყნობა.
ლევიტ. 25, 3; ეს. 18, 5.

განსაკუთრებით კარგი ჯიშები იყო
ესქოლში. რიცხ. 13, 24-25.

ლიბანი განთქმული იყო ვენახით.
ოს. 14, 8.

ხარობდა ეგვიპტეში. ფს. 77, 47;
79, 8.

სოდომის ყურძენი საჭმელად უვარ-
გისი იყო. 2 სჯ. 32, 32.

ხშირად იცოდა გადაგვარება. ეს.
5, 2; იერ. 2, 21.

ანადგურებდა სებყვა და ყინვა. ფს.
77, 47; 104, 32-33.

მელა აფუჭებს მას. ქება. 2, 15.

მისი ნაყოფი, ყურძენი

პირველად ნახსენებია. დაბ. 40,
10-11.

მისგან აყენებენ ღვინოს. 2 სჯ. 32,
14; მათ. 26, 29.

ნაზარეველთ ეკრძალებოდათ ყურ-
ძნის ჭამა. რიცხ. 6, 4.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. იოან. 15, 1-2.

ისრაელი. ფს. 79, 8; ეს. 5, 2-7.

წმინდანები. იოანე. 15, 5.

გარეგანი აღსარება. იოან. 15, 2-6.

ეკლესიის მადლი. ქება. 7, 8.

უწმინდურთა უვარგისობა. ეზეკ.
15, 6-7.

ურწმუნოთა უნაყოფობა. ოს.
10, 1.

მშვიდობა და ქველმოქმედება. 3
მეფ. 4, 25. მიქ. 4, 4; ზაქ. 3, 10.

*

ანდაზა ვაზის მკეანე ნაყოფის მჭამელებზე: „მამათა ჭამეს კაწახი და კბილნი შეილთანი მოლხვეს.“ იერ. 31, 29. ეზეკ. 18, 2.

ქრისტე უწოდებს თავის თავს ვაზს, ხოლო მოწაფეებს – მის ლერწებს. იოან. 15, 1-6.

ვენახი (მტილი, ბალი)

სიძველე. დაბ. 9, 20.

მისი დანიშნულება. ფს. 106, 37; 1კორ. 9, 7.

გარს არტყია გალავანი ან ღობე. იგავ. 24, 31; ეს. 5, 2-5.

მეველე (მცველი) ქოხს იშენებს ვენახში. ეს. 1, 8.

ვენახში შენდება საწნახლები. ეს. 5, 2.

წესები ვენახის შესახებ

ერთად არ დაირგავს სხვადასხვა ჯიშის ვაზი. 2 სჯ. 22, 9.

შბათის წელს (ე.ი. მეშვიდე წელს) ვენახი არ უნდა გაისხლას, არ უნდა დაიკრიფოს, არამედ უნდა „განუსუენო მას“. ლევიტ. 25, 4; გამოსვ. 23, 11.

გამკვლელთ შეუძლიათ ჭამონ ყურძენი, მაგრამ სახლში არ უნდა წაიღონ. 2 სჯ. 23, 24.

რთველის შემდეგ ვენახის მომცერევის უფლება ჰქონდათ ღარიბებს. ლევიტ. 19, 10; 2 სჯ. 24, 21.

ვენახის ნაყოფის ჭამა შესაძლებელია შეიძლებოდა. ლევიტ. 19, 23.

ყურძნის შეწირვა ღმრთისადმი მხოლოდ მეოთხე წელს შეიძლებოდა. ლევიტ. 19, 24.

პატრონს შეეძლო მხოლოდ მეხუთე წლის ნაყოფის გამოყენება. ლევიტ. 19, 25.

ვენახის ჩამყრელი თავისუფალი იყო წყობისაგან (სამხედრო ვალდებულებისაგან), სანამ ნაყოფს არ მიიღებდა. 2 სჯ. 20, 6.

ვენახი ხშირად იჯარით გაიცემოდა. ექვა 8, 11; მათ. 21, 33.

ვენახის გადასახადი ხშირად ნატურით გაიღებოდა. მათ. 21, 34.

რთველი დღესასწაულად ითვლებოდა და სიხარულით აღინიშნებოდა. ეს. 16, 10.

რთვლის უსიხარულოდ ჩატარება ცოდვად ითვლებოდა. ეს. 16, 9-10.

განსაკუთრებულად ფასობდა წითელი ვაზი. ეს. 27, 2.

უწმინდურებს ეკრძალებოდათ რთველში მონაწილეობა. ამოს. 5, 11.

სოფ. 1, 13.

რექაბელთ ეკრძალებოდათ ვაზის დარგვა. იერ. 35, 7-9.

გადატანითი მნიშვნელობით

ებრაელთა ეკლესია. ეს. 5, 7; 27, 2; იერ. 12, 10; მათ. 21, 23.

დიდი უბედურებანი. ეს. 32, 10. რჩეულნი. ეს. 24, 13.

პირველი (ფული)

საბადოები. იობ. 28, 1; იგავ. 25, 4.

მისი შედარებითი ფასი. ეს. 60, 17. თეთრია და ბზინავს. ფს. 67, 13-14. დნობადია. ეზეკ. 22, 20-22.

ფურცლები. იერ. 10, 9. იწმინდება ცეცხლით. ზაქ. 19, 9.

გაწმენდილი კერცხლი. 1 ნეშტ. 29, 4.

კერცხლი რჩეული. იგავ. 8, 19.

თარშში კერცხლით გაჭრობა ფართედ იყო გავრცელებული. იერ. 10, 9; ეზეკ. 21, 12.

პატრიარქები მდიდრები იყვნენ ვერცხლით. დაბ. 13, 2; 24, 35.

ვერცხლისაგან ძველთაგანვე ასხამდნენ ფულს. დაბ. 23, 15-16; 37, 28; 3 მეფ. 16, 24.

ბევრი იყო სოლომონის მეფობაში. 3 მეფ. 10, 21-27; 2 ნეშტ. 9, 20-21-27.

ვერცხლს ხელოსნები ამუშავებდნენ. საქმე. 19, 24.

ვერცხლისგან აკეთებდნენ მრავალ ძვირფას ნივთებს. დაბ. 44, 2; რიცხ. 7, 13; იერ. 10, 9.

ვერცხლით იხდიდნენ გადასახადს. 2 ნეშტ. 17, 11; ნემ. 5, 15.

გადატანითი მნიშვნელობით

სიტყვა ღმრთისა. ფს. 11, 6.

„ვეცხლი გამოხურეებული ენა მართლისა“ იგავ. 10, 20.

კეთილი მმართველი. ეს. 1, 22-23.

წმინდანები, განწმენდილნი გლოვით. ფს. 65, 9. ზაქ. 13, 9.

უწმინდური. ეს. 1, 22; ეზეკ. 22, 18.

*

სიბრძნე ვერცხლზე ძვირფასია. იობ. 28, 15-16; იგავ. 3, 14; 8, 10-19; 16, 16.

ოცდაათი ვერცხლი, რომელიც მიიღო იუდამ ქრისტეს გაცემისათვის. მათ. 26, 14-15; მარკ. 14, 10-11; ლუკ. 22, 3-5.

პუხუპი

ბინადრობდა ქანანის მთებში. ქება. 4, 8.

ხალებიანი იყო. იერ. 13, 23.

მძვინვარეა და ხარბი. იერ. 5, 6;

სწრაფია. აბდ. 5, 8.

მსხვერპლს მალვით ეპარება. იერ. 5, 6.

გადატანითი მნიშვნელობით

სამართალი ღმრთისა. ოს. 13, 7.

მაკედონიის სამეფო. დან. 7, 6.

ანტიქრისტე. გამოცხ. 13, 2.

ურწმუნონი, მოქცეულნი სახარებით. ეს. 11, 6.

პუხუპი, ლევიტანი

გააჩინა ღმერთმა. ფს. 103, 26.

მისი ჩვევები და ცხოვრების წესი. იობ. 41 თავი.

ღმრთის ყოვლადძლიერი ძალა კეშაპსაც სძლეეს. ფს. 73, 14.

გადატანითი მნიშვნელობით

ძლიერი და სისხლისმსმელი მმართველები. ეს. 27, 1

ყოვლადძლიერება და სიმკაცრე ღმრთისა. იობ. 41, 10.

პირი, კარაული

პირველად ხსენება. დაბ. 36, 24.

იყენებდნენ

ტვირთის გადასაზიდად. 1 ნეშტ. 12, 40.

ქალაქების აღსადგენ სამუშაოებზე. ეს. 66, 20.

*

ვირს ემარაუება გადამდები სენი. ზაქ. 14, 15.

აკრძალული იყო მათი შერევა სხვა ჯიშებთან. ლევ. 19, 19.

ისრაელთ ბევრი მოიყვანეს ბაბილონიდან. 1 ეზრა. 2, 66.

ისრაელთ თორგამოსელთაგან მიიღეს საქონლის სანაცვლოდ. ეზეკ. 27, 14.

ველური ვირი, კანჯარი

ბინადრობს უდაბურ ადგილებში. იობ. 39, 5-6;

სძოვს მთებში. იობ. 39, 5-8.

როცა შია ყროყინებს. იობ. 6, 5.

გვალვის დროს უჭირს. იერ. 14, 6.

უყვარს თავისუფლება. იობ. 39, 5.

უშფოთველია. იობ. 11, 12.

მარტოდ ხეტიალობს. ოს. 8, 9.

არ ესმის მდევართა ყვირილი. იობ. 39, 5-7.

ღმერთი ზრუნავს მასზე. ფს. 103, 10-11.

*

გადატანითი აზრით აღნიშნავს — ადამიანის უშფოთველობას. იობ. 11, 12; ბოროტთა ღტოლვას ცოდვებისაკენ. იობ. 24, 5.

შინაური ვირი

უწმიდურია ლევ. 11, 2-3; გამ. 13, 12.

გონიერი საქონელია. ეს. 1, 3.

ძლიერია. დაბ. 49, 11.

კეთილი ზნისაა. დაბ. 49, 11-12.

ხშირად გაზის ფოთლებით იკვებება. დაბ. 49, 11.

პატრიარქების სიმდიდრის ნაწილია. დაბ. 12, 16; 30, 43; იობ. 1, 3; 42, 12.

გამოიყენება: ტვირთის გადასაზიდად. დაბ. 42, 26; 1 მეფ. 25, 18; ეს. 30, 6; სამგზავროდ. დაბ. 22, 3; რიცხ. 22, 21; ომში. 4 მეფ. 7, 7-10; ეს. 21, 7.

*

მართავდნენ აღვირით. იგავ. 26, 3. ერეკებოდნენ სახრით. რიცხ. 22, 23. 27.

ვირით ხშირად მგზავრობდნენ ქალები. ისუ ნავ. 15, 18; მნიშვნელოვანი პირები. მსაჯ. 10, 3-4; 2 მეფ. 16, 2.

ისრაელი მოსამართლეები მგზავრობდნენ თეთრი ვირებით. მსაჯ. 5, 10.

მათ მოსაველეად უყენებდნენ გამოცდილ ადამიანებს. დაბ. 36, 24; 1 მეფ. 9, 3; 1 ნეშტ. 27, 30.

მათ ხშირად უკანონოდ ითვისებდნენ უსამართლო ხელისუფლები. რიცხ. 16, 15; 1 მეფ. 8, 16; 12, 3.

ითვლებოდა არასრულფასოვან ცხოველად. იერ. 22, 19.

აკრძალული იყო სხვისი ვირის მითვისება. გამ. 20, 17.

ტვირთქვეშ წაქცეულ ვირს უნდა მიშველება. გამ. 23, 5.

დაკარგული ვირი უნდა დაუბრუნდეს პატრონს. გამ. 23, 4.

არ შეიძლება ხართან ერთად უღელში მისი შებმა. 2 სჯ. 22, 10.

შაბათობით ეკუთვნის დასვენება. 2 სჯ. 5, 14.

მისი პირველშობილი უნდა შეიცვალოს ცხვრით, ან გამოსყიდულ იქნას. გამ. 13, 13; 34, 20.

ქრისტეს შესვლა იერუსალიმში ვირით. ზაქ. 9, 9.

ვირთან დაკავშირებული სასწაულები

უფალმა განულო პირი ვირს. რიცხ. 22, 28; 2 პეტ. 2, 16.

ვირის ყბის ძეღლით სამსონმა დახოცა 1000 კაცი. მსაჯ. 15, 16.

წყალი გადმოინდა ვირის ყბის ფოსოდან. მსაჯ. 15, 19.

ლომმა არ დაგლიჯა ვირი. 3 მეფ. 13, 28.

*

შიმშილის დროს სამარიაში ვირის ხორცს ჭამდნენ. 3 მეფ. 13, 28.

პნაბანი ქრისტანსი

კ. ქ. ნამცნობა წინასწარმეტყველთა მიერ. ფს. 21, 1-18; 68, 19-21; ეს. 1, 6; 50, 6; 52, 15-16; 53, 3-5; მიქ. 5, 1; საქმე. 3, 18; 26, 22-23; 1 პეტ. 1, 11.

კ. ქ. ნაუწყებია თვით ქრისტესაგან. მათ. 16, 11; 17, 22-23; 20, 17-19; მარკ. 9, 12-31; 10, 32-34; ლუკ. 9, 22; 18, 31-33; 24, 7.

ენებანი და ცხოვრება ქრისტესი

ახალშობილი ქრისტე დედამ მიაწვინა ბაგაში. ლუკ. 2, 7.

ჰეროდეს სურდა მისი მოკლა. მათ. 2, 13.

მისი სიღარიბე. ლუკ. 8, 2-3; 2 კორ. 8, 9.

მას არ ჰქონდა თავშესაფარი. მათ. 8, 20; ლუკ. 9, 58; 21, 37.

მისი გამოცდა. მათ. 4, 1-10; მარკ. 1, 13; ლუკ. 4, 2-13;

მისი შიმშილი, წყურვილი, დაღლილობა. მათ. 21, 18; მარკ. 11, 12; იოან. 4, 6-7; 19, 28;

ის ითმენს შეურაცხოფასა და წყენას ჰურიათაგან. მათ. 9, 34; 10, 25; 11, 20; 12, 24; მარკ. 3, 22; ლუკ. 7, 34; 11, 15; 23, 11; იოან. 7, 20; 8, 48; 10, 20; ებრ. 12, 3.

მის სიციცხლეს მუდამ მოელოდა საშიშროება ჰურიათაგან. ლუკ. 4, 28-30; 13, 31; 20, 19; იოან. 15, 16-18; 7, 1-30; 8, 59; 10, 31-33. 39; 11, 53-54.

ის დასტირის ჰურიათა ურწმუნობას. მათ. 23, 37; ლუკ. 19, 41-44; იოან. 5, 38-40.

მან დაიტირა ლაზარეს სიკვდილი. იოან. 11, 33-35.

მისი სიკვდილისწინა განცდანი გეთსამანიაში. მათ. 26, 37; მარკ. 14, 32; ლუკ. 22, 39.

მისი სული ქვეყნის ცოდვების ტვირთით დამძიმებული. ეს. 53, 6-8; 1 პეტ. 2, 24; ებრ. 5, 7.

ღმერთი პირს იბრუნებს მისგან. ფს. 21, 1; მათ. 27, 46; მარკ. 15, 34.

იგი გაცემულია იუდასგან. მათ. 26, 21. 46-50; მარკ. 14, 18. 42-45; ლუკ. 22, 21. 47-48; იოან. 13, 21; 18, 2-5.

იგი შეპყრობილია და შეკრული, მსგავსად ბოროტმოქმედისა. მათ. 26, 47-55. მარკ. 14, 43-48. ლუკ. 22, 47-54; იოან. 18, 3-12.

ის უარყოფილია პეტრესგან. მათ. 26, 69-70. 72-74; მარკ. 14, 30-72; ლუკ. 22, 34-62; იოან. 13, 38; 18, 25-27.

ის მიტოვებულია მოწაფეთაგან. მათ. 26, 56; მარკ. 14, 50; იოან. 16, 32.

იგი, ბრალდებულია ცრუმოწმეთა ბოროტმეტყველებით. მათ. 26, 59-65; მარკ. 14, 55-60; ლუკ. 23, 10.

მას სცემენ. მათ. 27, 26; მარკ. 15, 15; იოან. 19, 1.

მას დასცინიან და ავინებენ. მათ. 26, 68; 27, 28-31; მარკ. 15, 16-20; ლუკ. 22, 63-65; 23, 11;

მას სცემენ და აფურთხებენ სახეში. მათ. 26, 67; 27, 30; მარკ. 14, 65; 15, 19; ლუკ. 22, 63-64; იოან. 19, 3; 18, 22.

მას თავზე ეკლის გვირგვინს ადგამენ. მათ. 27, 29; მარკ. 15, 17.

დაცინვით მას შეფეს უწოდებენ.
მათ. 27, 27-31; ლუკ. 23, 11; იოან. 19, 3.

მას აზიდვინებენ თავის ჯვარს.
იოან. 19, 17.

მას აძღვეენ დასალეკად ნაღველში
შეზავებულ ძმარს. მათ. 27, 34-48;
მარკ. 15, 23-36; ლუკ. 23, 36; იოან. 19, 29-30.

იგი ჯვარს აცვეს ორ ავაზაკს
შორის. მათ. 27, 38. მარკ. 15, 27-28;
ლუკ. 23, 32-33. იოან. 19, 18.

ჯვარზე მას დასცინიან, შეუ-
რაცხოფენ მღვდელმთავარნი და
მხედარნი. მათ. 27, 39-44; მარკ. 15,
29-32. ლუკ. 23, 35-39.

მისი უკანასკნელი ღალადისი ჯვარ-
ზე. მათ. 27, 50; მარკ. 15, 37; ლუკ.
23, 46;

ზ

ზაბულონი (ტომი)

მომდინარეობს იაკობის მეათე ეპისტოლეს. დაბ. 30, 19-20.

წინასწარმეტყველებანი მის შესახებ. დაბ. 49, 13; 2 სჯ. 33, 18-19.

მისგან ამორჩეულნი

ხალხის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 9. ქანაანის ქვეყნის დასაზვერად. რიცხ. 13, 10.

მიწების დასაყოფად. რიცხ. 34, 25.

*

მისი რაოდენობა ეგვიპტიდან გამოვლისას. რიცხ. 1, 29-30.

განლაგებული იყო კარვის აღმოსავლეთით. რიცხ. 2, 3-7.

მსხვერპლშეწირვა მისგან. რიცხ. 7, 24-29

მისი სახლეული. რიცხ. 26, 26-27.

მისი რიცხვი ქანაანში შესვლისას. რიცხ. 26, 27.

ფიცი გებალის მთაზე. 2 სჯ. 27, 13.

მისი შთამომავლები — მეზღვაურები და ეაჭვები. დაბ. 49, 13.

მათი მიწის საზღვრები. ისუ ნავ. 19, 10-16.

ვერ შემლეს ქანაანელთა განდევნა, მაგრამ ხარკი დაადეს მათ. მსაჯ. 1, 30.

გამოდირიონენ დებორას მხარეზე სისარას წინააღმდეგ. მსაჯ. 5, 14-18.

დაეხმარნენ გედონს მაღიამელთა წინააღმდეგ. მსაჯ. 6, 35.

დაადგინეს მსაჯული ისრაელისთვის. მსაჯ. 12, 11-12.

მათი წარმომადგენლები ესწრებოდნენ დავითის კურთხევას. 1 ნეშტ. 12, 33.

ზოჯმა მათგანმა მონაწილეობა მიიღო ეზეკიას რეფორმებში. 2 ნეშტ. 30, 10-11. 18.

მათ ქვეყანას წილად ხედა ბედნიერება, მოესმინა ქრისტეს მოძღვრება. ეს. 9, 1; მათ. 4, 13-15.

ზამთარი

ღმერთთან აღთქმის თანახმად მისი აღრე მოსვლა. დაბ. 8, 20-21.

„და იყო მაშინ სატფურებაი იერუსალემს; ზამთარი იყო“. იოან. 10, 22.

ზამთარი არახელსაყრელია მოგზაურობისათვის. მათ. 24, 20; 2 ტიმ. 4, 21.

გემები ზამთარში ნავსადგურში იდგა. საქმე. 27, 12; 28, 11.

ისრაელთ ზამთრისთვის ჰქონდათ კარგი სახლები. იერ. 36, 22. ამოს. 3, 15

ზამთარს უწოდებენ უბედურებათა და ფათერაკების დროს. ქება. 2, 11.

ზაფხული

ზაფხული ღმრთისგან არის შექმნილი. ფს. 73, 17.

ზაფხულის ყოველწლიური მობრუნება უზრუნველყოფილია ღმრთის აღთქმის თანახმად. დაბ. 8, 21.

ჯაფხულის მოახლოება იგრძნობა კვირტებისა და სიმწვანის გამოჩენით. მათ. 24, 32.

ძველად ბინებს აწყობდნენ ჯაფხულთან შეფარდებით. მსაჯ. 3, 20-24; ამოს. 3, 15.

ჭინჭველა საკვებს იმზადებს ჯაფხულში. იგავ. 6, 8; 30, 25.

ბრძენნი გულმოდგინე (ბეჯითნი) არიან ჯაფხულის განმავლობაში. იგავ. 10, 5.

ჯაქარია

მღვდელი, მამა იოანე ნათლისმცემლისა. ლუკ. 1, 5.

გამოცხადება ჯაქარიასადმი მთავარანგელოზ გაბრიელისა. ლუკ. 1, 5-19.

ჯაქარიას დამუნჯება. ლუკ. 1, 20-22.

ჯაქარიას აეხსნა ენა. ლუკ. 1, 64.

ჯაქარია აღივსო სული წმიდითა და წინასწარმეტყველებს. ლუკ. 1, 67-79.

**ზეპარდო ნიჭი
სულიწმიდის მიერი**

სულიწმიდა მეტყველებს წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა პირით. 2 მეფ. 23, 2; საქმე 1, 16; 2, 4; 28, 25; 1 კორ. 7, 40; 1 თეს. 4, 8; 2 პეტ. 1, 21; მათ. 22, 43; მარკ. 12, 36; საქმე. 4, 8; 7, 55-56; 11, 28; 13, 9; 21, 10-11; ებრ. 3, 7; 10, 15-16; 1 პეტ. 1, 11-12.

ღმერთი მეტყველებდა წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა პირით. ეზეკ. 3, 10; ლუკ. 1, 70; საქმე. 3, 18-21; 4, 25; 1 მეფ. 28, 17; 3 მეფ. 12, 15; 14, 18; 15, 29; 16, 12-34; 17, 16; 22, 28; 4

მეფ. 9, 36; 10, 10-17; 17, 13; 21, 10; 42, 2; იერ. 36, 4-11; 38, 20; 44, 4; 50, 1; ოს. 12, 11; ანგ. 1, 1. 12-13; 2, 1; ზაქ. 1, 16-17; 7, 8; მალ. 1, 1; მათ. 1, 22; 2, 15; 1 თეს. 4, 8; ებრ. 1, 1.

„არა თქუენ იყნეთ მეტყუელნი, არმედ სული მამისა თქუენისაი, რომელი იტყოდის თქუენ შორის.“ მათ. 10, 19-20; მარკ. 13, 11; ლუკ. 12, 11-12; 21, 14-15; საქმე. 2, 4; 2 პეტ. 1, 21; იოან. 14, 26; 15, 26-27; 16, 13-15.

წინასწარმეტყველნი აუწყებდნენ და წერდნენ იმას, რასაც ეუბნებოდა მათ უფალი. იერ. 26, 2-8; ეზეკ. 2, 7; 3, 4. 10-11; რიცხ. 24, 13; 3 მეფ. 22, 14-15; 2 ნეშტ. 18, 13; ეს. 8, 1; 30, 8; იერ. 30, 2; 36, 2-4; ამბაკ. 2, 2; გამ. 4, 30; 24, 4; 34, 27; 2 სჯ. 18, 18; 27, 3-8; 31, 19; 1 მეფ. 8, 10; ეზრა. 1, 1; 4 მეფ. 23, 16; 2 ნეშტ. 36, 21; ეს. 34, 16; 1 კორ. 14, 37; გამოცხ. 1, 11-19; 2, 8. 12. 18; 3, 1. 7. 14; 10, 4; 14, 13; 19, 9; 21, 5.

„წარიკითხენ მუნ ყოველნი სიტყვანი, რომელნიცა ვთქუნ შენდაში“ იერ. 19, 2; ეზეკ. 2, 7; 3, 4.

„სთქუა მათდა მიმართ: ისმინეთ სიტყუა უფლისა მეფისა... ამათ იტყვის უფალი...“ იერ. 17, 19-20; ეზეკ. 2, 4; 3, 11-27.

„შენ იტყვი: ასე იტყვის მარადის მყოფი“ გამ. 4, 22; 2 მეფ. 24, 12; 1 ნეშტ. 17, 7; 21, 10; ეზეკ. 30, 2.

უფალმა თავისი სიტყვები ჩაღო თავის წინასწარმეტყველთა პირებში. გამ. 4, 12-15; რიცხ. 22, 38; 23, 5. 12. 16; 2 სჯ. 18, 18; ეს. 51, 16; 59, 21; იერ. 1, 9; 5, 14; ეზეკ. 2, 8-10; 3, 1-4; 3, 27; იოან. 3, 34; 4 მეფ. 20, 19; ეს. 39, 8; იერ. 23, 22.

„პირთა უფლისათა სიტყვს“. ეს. 1, 20; 40, 5; 58, 14; იერ. 1, 15; 9, 12; ეს. 34, 16; 3 მეფ. 8, 20.

მე შთავედ სიტყვანი ჩემნი პირსა შენსა“. ეს. 51, 16; იერ. 1, 9; 5, 14; 2 სჯ. 18, 18.

წინასწარმეტყველებს შეეძლოთ ეთქვათ მხოლოდ ის, რასაც შთააგონებდა მათ სული ღმრთისა. რიცხ. 22, 35-38; 23, 12-26; 24, 13; 3 მეფ. 22, 14; ეზეკ. 3, 26-27. იოან. 11, 49-51; საქმე. 2, 4; რიცხ. 11, 25; 1 მეფ. 10, 6-10; იოან. 11, 49-51.

წინასწარმეტყველებს ეწოდებათ პირი ღმრთისა. 2 ნეშტ. 35, 22; ეს. 30, 2; იერ. 38, 20.

წინასწარმეტყველნი ამბობდნენ: ასე იტყვის მარადის მყოფი. გამ. 5, 1; 7, 17; ისუ ნაე. 7, 13; 24, 2; მსაჯ. 6, 8; 1 მეფ. 2, 27; 15, 2; 2 მეფ. 7, 8; 12, 11; 2 ნეშტ. 24, 20; ეს. 22, 15; იერ. 5, 14; 6, 6-9; 7, 3-21; 10, 2; 19, 1; 21, 4; 26, 2; 30, 2-5; ეზეკ. 36, 6-7; 38, 10; ანგ. 1, 2.

„და სული უფლისა იტყოდა ჩემდა და, სიტყვაი მისი ენასა ზედა ჩემსა“. 2 მეფ. 23, 2; 3 მეფ. 22, 28; საქმე. 1, 16.

უფლის მიერ წარმოთქმული სიტყვები. იერ. 30, 4; 50, 1; ამოს. 3, 1.

უკეთუ ვისმე ეგონოს თავი თვისი წინასწარმეტყველ გინა სულიერ, უწყოდნენ... რამეთუ უფლისანი არიან მცნებანი. 1 კორ. 14, 37; 2 კორ. 2, 17; 5, 20; 13, 3; 1 თეს. 4, 8; ლუკ. 10, 6; 4 მეფ. 17, 13; 2 ნეშტ. 33, 18; 36, 12; იერ. 44, 4; დან. 9, 6; ანგ. 1, 13; იაკ. 5, 10.

საღმრთო წერილი დაწერილია სულიწმინდის შთაგონებით. 2 ტიმ. 3, 16; 2 პეტ. 1, 19-21; 2 მეფ. 23, 2; მათ. 21, 42; 22, 31-32. 43; მარკ. 12, 36;

იოან. 10, 35; საქმე. 1, 16; 28, 25; რომ. 3, 2; გალ. 3, 8; ებრ. 3, 7; 4, 12; 10, 15; 1 კორ. 14, 36.

მიზანი

გამოცხადება მომავლისა. ლუკ. 2, 26; იოან. 16, 13; საქმე. 1, 16; 11, 28; 20, 23; 21, 11; 28, 25; 1 ტიმ. 4, 1; 1 პეტ. 1, 11; გამოცხ. 4, 1.

ღმრთის საიდუმლოთა გამოცხადება. ამოს. 3, 7; ლუკ. 2, 26; 1 კორ. 2, 10-12; ეფეს. 3, 5.

... ვასწავოს თქვენ ყოველი და მოგახსენოს თქვენ ყოველივე...“ იოან. 14, 26; ხოლო ოდეს მოვიდეს სული იგი ჭეშმარიტებისაი გიდლოდეს თქვენ ჭეშმარიტებასა ყოველსა“. იოან. 16, 13; ფს. 142, 10; ეს. 8, 16; ეზეკ. 3, 24-27; საქმე. 11, 12; 16, 6; 21, 4.

„...ნუ ჰზრუნავთ, ვითარ ანუ რასა იტყოლით, რამეთუ მოგეცეს თქვენ მას უამსა შინა, რასა იგი იტყოლით.“ მათ. 10, 19-20; მარკ. 13, 11; ლუკ. 12, 11-12; საქმე. 2, 4.

თავის მიეღინებულათთვის უძლეველი სიბრძნის სიტყვების მინიჭება. 2 სჯ. 34, 9; იობ. 32, 8; საქმე. 6, 10; 1 კორ. 2, 12-13; 12, 8.

რომ ამხილოს ცოდვა. 4 მეფ. 17, 13; 2 ნეშტ. 24, 20; ნემ. 9, 30; მიქ 3, 8; ზაქ. 7, 12; იოან. 16, 8.

ქადაგება სახარებისა და ცოდვილთა გადარჩენის უწყება. ეს. 61, 1-3; ლუკ. 4, 17-19; 1 თეს. 1, 5; 1 პეტ. 1, 12. მოწმობა ქრისტეს შესახებ. იოან. 14, 26; 15, 26; საქმე. 1, 8; 5, 32.

ზეგარდო ნიჭი სულიწმინდის მიერი აღსრულება და გამოცხადება

სხვადასხვა რიგად. 1 კორ. 12, 4-11; ებრ. 1, 1.

შთაგონებით ან შინაგანი ხმით. 3 მეფ. 14, 5; ლუკ. 2, 27; საქმე. 8, 29; 16, 6-7; 19, 21; 20, 22; 2 პეტ. 1, 21.

უფლის ხმით. რიცხ. 7, 89; ეს. 6, 8; საქმე. 10, 15; 11, 7; გამოცხ. 1, 10.

ჩვენებითა და სიზმრის საშუალებით. რიცხ. 12, 6; 24, 4; იობ. 33, 14-15; ეზეკ. 1, 28; 11, 24; დან. 7. 1; იოველ. 2, 28.

მბრონცხებითა და ზეთისცხებით. 1 იოან. 2, 20-27; 2 კორ. 1, 21-22; გამ. 30, 25; 3 მეფ. 1, 39.

*

სულიწმიდისმიერი ზეგარდმო ნიჭი აუცილებელია წინასწარმეტყველებისათვის. რიცხ. 11, 25; 24, 2-3; 1 მეფ. 10, 6; 1 ტიმ. 4, 1.

სულიწმიდისმიერი ზეგარდმო ნიჭი ნაწინასწარმეტყველებია მოციქულთა მიერ. იოველ. 2, 28; საქმე. 2, 16-18.

ისმინეთ სულიწმიდისმიერი ზეგარდმო ნიჭი. გამოცხ. 2, 7-11. 29.

სასჯელი მათ, რომელნიც უგულვებელსყოფენ სულიწმიდისმიერ ზეგარდმო ნიჭს. ნემ. 9, 30; ზაქ. 7, 12.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : მოსე. გამ. 4, 12; აარონი. გამ. 4, 15; 70 მოხუცი. რიცხ. 11, 25; ბალაამი. რიცხ. 24, 2; საული. 1 მეფ. 10, 10; დავითი. 2 მეფ. 23, 2; საქმე 1, 16; ზაქარია. 2 ნეშტ. 24, 20; ესაია. ეს. 48, 16; 61, 1; საქმე. 28, 25; იერემია. იერ. 1, 4-9; ეზეკიელი. ეზეკ. 2, 2; 11, 5; დანიელი. დან. 7, 1; 10, 1; მიქია. მიქ. 3, 8; ზაქარია მღვდელი. ლუკ. 1, 67; სვიმეონი. ლუკ. 2, 25-27; მოციქულები. საქმე. 2, 4; პეტრე. საქმე. 10, 19-20; 11, 12; სტეფანე. საქმე. 6, 10; ფილაპე. საქმე. 8, 29; მოციქულები ანტიოქიაში. საქმე. 13, 2; პავლე. საქმე. 13, 9; 18, 15; პავლე და შილა. საქმე.

16, 6-7. აგაბი. საქმე. 11, 28; 21, 11; იოანე. გამოცხ. 1, 10.

ჯატი

ზეთი არის ძღვენი ღმრთისა. იოველ. 2, 19-24.

ზ. ზეთთაგან. გამ. 30, 24. ლევიტ. 24, 2.

ზ. მუროვანი, ზმირნისა. ესთ. 2, 12.

ზ. მიიღება დაწნეხის შედეგად. ანგ. 2, 16. მიქ. 6, 15.

ქანანის მიწაზე ზეთი უხვად იყო. 2 სჯ. 8, 8.

ზეთი ღბილია. ფს. 54, 22.

ზ. ნაზია. იგავ. 5, 3.

ზეთს აქვს შეყოვნის უნარი. ფს. 108, 17.

ზეთი სამკურნალოა. ეს. 1, 6. ლუკ. 10, 34.

ისრაელნი საცხებლად ურევდნენ ზეთსა და სურნელებს. გამ. 30, 23-25. იოან. 12, 3.

ისრაელნი ხშირად ფლანგავდნენ ზეთს. იგავ. 21, 17.

კანონით მიღებული იყო ზეთის ნადავლის მეთაფი ნაწილის გაცემა. 2 სჯ. 12, 17.

ზეთის პირველ-ნაყოფს სწირავდნენ ღმერთს. 2 სჯ. 18, 4; 2 ნეშტ. 31, 5. ნემ. 10, 37.

იყენებდნენ

საკვებად. 3 მეფ. 17, 12. ეზეკ. 16, 13. ცხებისათვის. ფს. 22, 5; ლუკ. 7, 46.

ცხების რიტუალის შესასრულებლად. გამ. 29, 7; 1 მეფ. 10, 1; 3 მეფ. 19, 16.

სნეულთა საცხებლად. მარკ. 6, 13. იაკ. 5, 14.

უფლის თაყვანისცემის დროს. ლევიტ. 7, 10. რიცხ. 15, 4-10.

კერპთა თაყვანისცემის დროს. ოს. 2, 5-8.

სასანთლებებისათვის გამ. 25, 6; 27, 20. მათ. 25, 3.

*

„და ამადღეს, ვითარცა მარტორქისა, რქაი ჩემი, და სიბერე ჩემი ზეთითა პოხილითა.“ ფს. 91, 10.

ზ. ვაჭრობის საგანი იყო. 4 მეფ. 4, 7.

ზ. გაჰქონდათ. 3 მეფ. 5, 11; ეზეკ. 27, 17. ოს. 12, 1.

ზ. იყიდებოდა საწყაულით. 3 მეფ. 5, 11. ლუკ. 16, 6.

ინახავდნენ

რქებში. 3 მეფ. 1, 39; 3 მეფ. 17, 12; 4 მეფ. 9, 1.

ქოთნის ჭურჭლებში. 4 მეფ. 4, 2. საუნჯეში (სარდაფში). 1. ნეშტ. 27, 28.

*

ზეთის მარაგი ჰქონდათ გამავრებულ ქალაქებში. 2 ნეშტ. 11, 11.

ზ. უკმარობა დიდი უბედურება იყო. ანგ. 1, 11.

ზ. სასწაულებრივი მომატება. 4 მეფ. 4, 2-6.

გადატანითი მნიშვნელობით

ცხებულება სულიწმინდით ფს. 44, 7; 88, 20; ზაქ. 4, 12.

ნუგეშისცემა სახარებით. ეს. 61, 3. უწყინარი საყვედური. ფს. 140, 5.

ზეთის კურთხევა

ზ. კ. არის საიდუმლო, რომელშიც სულიწმიდა გადმოდის ავდმყოფზე თავისი მადლით. იაკ. 5, 14-15.

ზ. კ. უნდა შესრულდეს უეჭველად ავადმყოფ მორწმუნეზე და ამასთან სრულ მესხიერებაში მყოფზე. იაკ. 5, 14.

ზ. კ. სრულდება ხელდასხმულ ზუტესთა მიერ. იაკ. 5, 14.

მიზანი ზეთის კურთხევისა

მიტევება ცოდვათა. იაკ. 5, 15.

განკურნება სნეულებისაგან. იაკ. 5, 15; მარკ. 6, 13.

ზეთის ცხება არის გარეგანი ნიშანი სულისა წმიდისაგან ცხებულებისა. 1 მეფ. 10, 1-6; 16, 13.

ზეთისხილი

ხშირად იზრდებოდა ეელურად. რომ. 11, 17.

ზარობდა შემოღობილ ბალებში. 1 მეფ. 8, 14; ნემ. 5, 11.

ამოდიოდა კლდეებზე. 2 სჯ. 32, 13. მთის ფერდობებზეც იყო. მათ. 21, 1.

უხვად იყო ქანაანში. 2 სჯ. 6, 11; 8, 8.

უხვად იზრდებოდა ასურეთში. 4 მეფ. 18, 32.

ისრაელის მეფეებს ზეთისხილის კრცელი ნარგავები ჰქონდათ. 1 ნეშტ. 27, 28.

მწვანეა. იერ. 11, 16.

ლამაზი და მშვენიერია. იერ. 11, 16. ოს. 14, 6.

მსუყვია მსაჯ. 9, 9. რომ. 11, 17.

იძლევა უხვ ნაყოფს. იერ. 11, 16. იაკ. 3, 12.

ზეთისხილის დამყნა. რომ. 11, 24.

სცვივა ყვავილები. იობ. 15, 33.

სცვივა ნაყოფი. 2 სჯ. 28, 40.

აფუჭებს მუხლუხო. ამოს. 4, 9.
სასარგებლოა ღმრთისა და ადამი-
ანისათვის. მსაჯ. 9, 9.

ზეთისხილის ნაყოფისგან იღებდნენ
ზეთს. გამ. 27, 20; 2 სჯ. 8, 8.

მისი ხისგან გამოჭრილი იყო
ქერუბინთა გამოსახულებები. 3 მეფ.
6, 23.

მისი ხისგან იყო გაკეთებული
ტაძრის კარები და სვეტები. 3 მეფ. 6,
31-33.

მისი ტოტებისგან აგებდნენ ტალაე-
რებს. ნემ. 8, 15.

ნაყოფს ბერტყაედნენ. 2 სჯ. 24, 20.

ზეთისხილს არხედნენ, როცა
ნაყოფი მწიფდებოდა. ეს. 17, 6.

ზეთისხილის ნაყოფის ნარჩენს
უტოვებდნენ მოსამცერევედ გლახაკთ.
2 სჯ. 24, 20.

საიუბილეო წლებში ზ. ნაყოფს ტო-
ვებდნენ ღარიბთა სასარგებლოდ. გამ.
23, 11.

ზეთისხილის ნაყოფს ყრიდნენ
წნეხებში ზეთის გამოსახდელად. მიქ.
6, 15. ანგ. 2, 16.

„ცრუობდეს საქმე ზეთისხილისა
და ველთა არა ყონ საჭმელი.“ ამბაკ.
3, 17.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. რომ. 11, 17-24. ზაქ. 4,
3. 12.

ისრაელთა ეკლესია. იერ. 11, 16.

მართალნი. ფს. 51, 10. ოს. 14, 6.

ღმრთისმოშიშ მშობელთა შეილე-
ბი. ფს. 127, 3.

ორი მოწმე. გამოცხ. 11, 3-4.

წარმართნი. რომ. 11, 17-24.

მოწყალების ნაშთი. ეს. 17, 6;
24, 13.

მშვიდობის ემბლემა. დაბ. 8, 11.

ზეთისხილის მთა

მათ. 21, 1; მარკ. 9, 1; ლუკ. 19, 29.

საიდუმლო სერობის შემდეგ იესო
თავისი მოწაფეებით მიდის ელეონის
მთაზე (მთასა ზეთისხილთასა). მათ.
26, 30; მარკ. 14, 26; ლუკ. 22, 39.

თავისი უკანასკნელი ყოფნის დროს
იერუსალიმში იესო ქრისტე ატარებს
ღამეებს ელეონის მთაზე (ზეთისხილ-
თასა). ლუკ. 21, 37.

იერუსალიმის აოხრების წინას-
წარმეტყველებისას იესო იმყოფებოდა
ელეონის მთაზე. მათ. 24, 3; მარკ. 13,
3-4.

მღვდლებისა და ფარისეელების
ცდის შემდეგ, რომ შეეპყროთ იესო,
იგი აეიდა ელეონის მთაზე. იოან. 8, 1.

ზეარაკი, ხბო

ზეარაკი იკვებება ხის ყლორტებით
და ა. შ. ეს. 27, 10.

ზეარაკს ასუქებენ ბოხელსა და
საძოვრებზე. ამოს. 6, 4.

ზეარაკს მსხვერპლად სწირავდნენ.
ლევიტ. 9, 2-3. ებრ. 9, 12-19.

მსხვერპლად განსაკუთრებით ვარ-
გისია ერთწლიანი (წელიწადეული)
ზეარაკი. მიქ. 6, 6.

პირველშობილ (პირმშო) ზეარაკს
არ სჭირდება გამოსასყიდი. რიცხ.
18, 17.

გასუქებული ზეარაკის ხორცი გან-
საკუთრებით გემრიელია. 1 მეფ. 28,
24-25. ამოს. 6, 4. ლუკ. 15, 23-27.

გადატანითი მნიშვნელობით

მადლით აღსაესე წმინდანები. მალ. 4, 2.

მოთმინებით საესე აჟინება. ეზექ. 1, 7. გამოცხ. 4, 7.

ზიარება

პირველი ზიარება შესრულდა უკანასკნელ პასეჟზე, რომელიც იღვსასწაულა ქრისტემ თავის მოწაფეებთან ერთად. მათ. 26, 18-29; მარკ. 14, 16-24; ლუკ. 22, 13-20; იოან. 13, 1-23; 1 კორ. 11, 23-26.

იესომ აიღო პური, აკურთხა, გატეხა და მისცა თავის მოწაფეებს და უთხრა მათ: მიიღეთ და სჭამეთ, ესე არს ზორცი ჩემი. მათ. 26, 26; მარკ. 14, 22; ლუკ. 22, 19; 1 კორ. 11, 24.

იესომ მიიღო სასმელი, ჰმადლობდა, მისცა მათ და თქვა: სვით ამისგან ყოველთა, ესე არს სისხლი ჩემი ახლისა აღთქმისა. მათ. 26, 27; მარკ. 14, 23; ლუკ. 22, 17-20; 1 კორ. 11, 25.

წმიდა ზიარება არის უსისხლო მსხვერპლი ცოდვათა მისატყეებლად. მათ. 26, 26-28; მარკ. 14, 22-24; ლუკ. 22, 19-20; 1 კორ. 11, 24.

„ესე სასმელი არის ახალი სჯული სისხლისა ჩემისა, თქვენთვის დათხეული.“ მათ. 26, 28; მარკ. 14, 24; ლუკ. 22, 20; 1 კორ. 11, 25.

წმიდა ზიარება არის იესო ქრისტეს ყოვლად წმიდისა სისხლისა და ზორცის მიღება. 1 კორ. 10, 16; იოან. 6, 53-58.

წმიდა ზიარება უნდა შესრულდეს ქრისტეს გამომსყიდველი სიკვდილის მოსაგონრად: „ამას ჰყოფდით მოსახსენებლად ჩემდა“. ლუკ. 22, 19; 1 კორ. 11, 24-25.

საიდუმლო ზიარების წინ მორწმუნეს მოეთხოვება სასტიკი გამოცდა თავისი თავისა. 1 კორ. 11, 28; 2 კორ. 13, 5.

წმიდა ზიარება უნდა იყოს მიღებული ახალი კეთილი ცხოვრების დაწყების მტკიცე გადაწყვეტილებით. 1 კორ. 5, 7-9; 10, 21.

სულიერი მადლი, რომელიც გამომდინარეობს წმიდა ზიარებიდან: „რომელი სჭამდეს ზორცსა ჩემსა, და სვამდეს სისხლსა ჩემსა, აქენდეს ცხოვრება საუკუნო, და მე აღეადგინო იგი უკანასკნელსა მას დღესა“. იოან. 6, 53-58; 1 კორ. 10, 16-17.

პირველყოფილი ეკლესია ასრულებდა წმიდა ზიარებას. საქმე. 2, 42; 20, 7.

ღარიგებანი წმიდა ზიარების შესრულებისათვის. 1 კორ. 11, 33-34.

ის, ვინც უღირსად მონაწილეობს წმიდა ზიარებაში

დამნაშავეა წინაშე ზორცისა და სისხლისა ქრისტესთა. 1 კორ. 11, 27.

მოიწვევს მსჯავრს ღმრთისა. 1 კორ. 11, 30-32.

ჭამს და სვამს თავის სასჯელს. 1 კორ. 11, 29.

იუდეველთა პასეჟის მსხვერპლი მოასწავებდა წმიდა ზიარებას. გამ. 12, 3-11; 12, 21-28; იოან. 1, 29-36; 1 კორ. 5, 7-8; 1 პეტ. 1, 19; გამოცხ. 5, 6.

ზრუნვა

ნუ ზრუნავთ

„ნურას ჰზრუნავთ“. 1 კორ. 7, 32; ფილიპ. 4, 6.

ნივთიერი ცხოვრების საჭიროებაზე. მათ. 6, 25-31; ლუკ. 12, 22-29.

მოძვეალზე. მათ. 6, 34.

ზრუნვისაგან თავის დაცვის მოტივები

სახიერება ღმრთისა. ფს. 22, 4-6; მათ. 6, 26-30; ლუკ. 12, 24; 22, 35; 1 პეტ. 5, 7.

დაპირება ღმრთისა, რომ ის იზრუნებს ჩვენთვის და ჩვენთან იქნება. 2 სჯ. 31, 8; ისუ ნავ. 1, 5-9; ებრ. 13, 5; ფს. 120, 8; ეს. 41, 10-13; 43, 2.

*

ღმერთს უნდა მივანდოთ მთელი საზრუნავი. ფს. 36, 5; 54, 22; იგავ. 16, 3; ფილიპ. 4, 8; 1 პეტ. 5, 7.

ზრუნვა უსარგებლოა. მათ. 6, 27; ლუკ. 12, 25-26.

ზ. არის ამაო. ფს. 38, 6; ეკლ. 4, 8.

ზ. ახშობს, აქრობს ღმრთის სიტყვას კაცის გულში. მათ. 13, 22; მარკ. 4, 19; ლუკ. 8, 14; 14, 18-20.

საშიშროება, რომ ამქვეყნიური ზრუნვით არ დამძიმდეს ჩვენი გული. ლუკ. 21, 34.

ბოროტნი აღსავე არიან ზრუნვით. იობ. 20, 20; ეკლ. 5, 12; ოს. 7, 14.

ღმერთი მოაველენს ზრუნვას, როგორც სასჯელს. ეზეკ. 4, 16; 12, 19.

მაგალითები: სხვადასხვა მოწაფეები. ლუკ. 9, 59-61; მართა. ლუკ. 10, 41.

ზღვა

ზღვა არის შესაკრებელი წყალთა. დაბ. 1, 10.

დიდ მდინარეებს ხანდახან ეწოდებოდათ ზღვა. ეს. 11, 15. იერ. 51, 36.

ტბებს ჩვეულებრივ ეწოდებოდათ ზღვა. 2სჯ 3, 17; მათ. 8, 24. 27. 32.

11. ბიბლიის ლექსიკონი.

ზღვა შექმნა ღმერთმა. გამ. 20, 11; ფს. 94, 5; საქმე. 14, 15.

ღმერთმა ზღვას დაუდო საზღვრები. იობ. 26, 10; 38, 8-11; იგავ. 8, 27-29.

ღმერთმა ზღვაში გაამრავლა თევზი. დაბ. 1, 20-22.

ღმერთმა ზღვაზე დააფუძნა მიწა. ფს. 23, 2.

ღმერთი აწყავს ზღვის წყალს. ეს. 40, 12.

ღმერთი ზღვაზე ყველაფერს აკეთებს თავისი ნებით. ფს. 134, 6.

ღმერთი დააშრობს ზღვას. ეს. 50, 2; ნაუმ. 1, 4.

იგი არხევს ზ. ანგ. 2, 6.

ღმერთი აწყნარებს ზ. თავისი სიტყვით. ფს. 64, 7; 88, 9; 106, 29.

ზ. აქვს უზარმაზარი სივრცე. იობ. 11, 9; ფს. 103, 25.

ზ. საკმაოდ ღრმაა. ფს. 67, 22.

მდინარეები იკვებებიან ზღვის ანაორთქლით. ეკლ. 1, 7.

ყოველნი ღვარნი შესდიან ზღვასა შინა და ზღვა არა არს აღვსებულ. ეკლ. 1, 7; ეზეკ. 47, 8.

ზ. ღრმაა. იობ. 41, 31; ფს. 106, 23; 2 კორ. 11, 25.

ზ. წყალმრავალია. ფს. 76, 19.

ზ. დიდია და ფართო. ფს. 103, 25.

ღრუბელი სამოსელია ზღვისა. იობ. 38, 9.

ნისლი საფარველია ზ. იობ. 38, 9.

ქვიშა საზღვარია ზ. იერ. 5, 22.

ზღვაში ბინადრობს ქმნილებათა ურიცხვი სიმრავლე. ფს. 103, 25-26.

ზღვაში ჩანს ღმრთის შესაქმნის სასწაულები. ფს. 106, 23.

ზღვა შექმნილია ღმრთის სადიდებლად. ფს. 68, 34; 147, 7.

ზღვა ღელავს ქარისაგან. ფს. 106, 25-26; იონ. 1, 4.

ღვეიათანი (ვეშაპი) აღუღებს ზღვას. იობ. 41, 23.

ამაღლდებიან ტალღები ზღვისა. ფს. 92, 3; 106, 25.

„ამოვიდა ბაბილონსა ზედა ზღუა, ხმითა ღელავათა მისითათა დაიფარა.“ იერ. 51, 42.

ტალღები მიისწრაფიან ზღვის ნაპირისაკენ. იერ. 5, 22.

დიდებულია ღელვა ზღვისა. ფს. 92, 4; საქმე. 27, 41.

ხმაურიანია და ქარიშხლიანი (მბორგავი). ლუკ. 21, 25; იუდ. 13.

ზღვის ნაპირი ქვიშით არის დაფარული. დაბ. 22, 17; 3 მეფე. 4, 29; იობ. 6, 3. ფს. 77, 27.

ზღვაზე მრავალი კუნძულია. ეზეკ. 26, 18.

ზ. გემები დადიან. ფს. 103, 26; 106, 23.

ზ. ნაოსნობა ყოველთვის არ არის უხიფათო. საქმე. 27, 9. 20; 2 კორ. 11, 26.

ზღვის ნაპირას ხშირად აღმოცენდებოდნენ საეგვიპტო ქალაქები. დაბ. 49, 13; ეზეკ. 27, 3. ნაუმ. 3, 8.

ზ. ნაპირზე მცხოვრები ხალხი მდიდრდებოდა. 2 სჯ. 33, 19.

ზღვა საშინელი სამსჯავროს დღეს გასცემს თავის მკედრებს. გამოცხ. 20, 13.

ახალ მიწაზე ზღვა არ იქნება. გამოცხ. 21, 1.

საღმრთო წერილში მოხსენებულია ანდრიას (ადრიატიკის) ზღვა. საქმე. 27, 27.

ხმელთაშუა ზღვა. რიცხ. 34, 6; 2 სჯ. 11, 24; 34, 2; ზაქ. 14, 8.

მეწამული ზ. გამ. 10, 19; 13, 18; 23, 31.

ფილისტიმის ტბა. გამ. 23, 31; ეზრ. 3, 7.

გალილეის ზ. მათ. 4, 18; 8, 32; იონ. 6, 1.

მკედარი ზ. დაბ. 14, 3. რიცხ. 34, 12. იაზირის ტბა. იერ. 48, 32.

გადატანითი მნიშვნელობით

მძიმე მწუხარება (ჭმუნვა, ურვა). ეს. 43, 2; გოდ. 2, 13.

უკეთურთა მღელვარება. ეს. 57, 20. მოახლოებული მტრის ჯარების ხმაური. ეს. 5, 30; იერ. 6, 23.

მართალნი. ეს. 48, 18.

მტრისაგან გაჩანაგება. ეზეკ. 26, 3-4.

ცვალებადობა. იაკ. 1, 6.

ღმრთის შეცნობის გავრცელება მთელ ქვეყანაზე უკანასკნელ დღეებში. ეს. 11, 9; ამბაკ. 2, 14.

მშვიდობა ცათა შინა. გამოცხ. 4, 6; 15, 2.

ზღუდე (ღობე)

დანიშნულება არის გამიჯვნა. ეს. 5, 2.

კეთდება კენახის გარშემო. მათ. 21, 33; მარკ. 12, 1.

ზრუდემი შეღწევის საფრთხე. ეკლ. 10, 8.

ზღუდის მოხსნით გამოწვეული წყენა. ფს. 79, 11-12.

ზღუდეები საესევა მუმლის გუნდით. ნაუმ. 3, 17.

ღარიბი მგზავრები ისვენებდნენ
ზღუდესთან. ლუკ. 14, 23.

ზღუდეები წარმოადგენდნენ სა-
ფარს საფრთხის დროს. იერ. 49, 3.

ზღუდეებში ნარღვევების შესახებ.
ეზეკ. 13, 5; 22, 30.

გადატანილი მნიშვნელობით

ღმრთის საფარველი. იობ. 1, 10.

მრავალი უბედურება. იობ. 3, 23;
19, 8.

მკაცრი სამსჯავრო. გოდ. 3, 7. ოს.
2, 6.

წმ. წერილის მოსწავებანი. ეს. 5,
2; მათ. 21, 33.

უღმრთოთა გზები. იგავ. 15, 19.
საფარის დაკარგვა (ზღუდის მოშ-
ლა). ფს. 79, 12; ეს. 5, 5.

თ

თავი

თავი არის ტანის მთავარი ნაწილი. 4 მეფ. 6, 31; ეს. 1, 6.

თავისათვის სხეულის ყველა ნაკეთი (ასო) აუცილებელია. 1 კორ. 12, 21.

სხეულს წარმართავს თავი. ეფეს. 4, 16.

კურთხევა თავსა ზედა. დაბ. 29, 46; იგავ. 10, 6.

თავი აგებს პასუხს ადამიანის საქმეებსა და აზრებზე. 1 მეფ. 28, 2. დან. 1, 10.

მისი ნაწილები

თხემი, ქალა. 4 მეფ. 9, 35; დაბ. 49, 26.

ქედი. ეს. 3, 16. ქება 4, 4.

შუბლი. ეზეკ. 9, 4.

ყურიმალი. მსაჯ. 4, 21-22;

პირისახე. დაბ. 48, 12; 4 მეფ. 9, 30.

თმები. მსაჯ. 16, 22.

*

თავი ცხებული იყო ზეთით. ეკლ. 9, 8; მათ. 6, 17.

თავს ხრიდნენ ღმრთისმსახურების დროს. დაბ. 24, 26. გამ. 4, 31.

თავს ხრიდნენ პატივისცემის ნიშნად. დაბ. 43, 28.

მწუხარების დროს

თავს იბურავდნენ. 2 მეფ. 15, 30.

თავზე თმას იკრეჭდნენ. იობ. 1, 20.

თავზე ნაცარს იყრიდნენ. 2 მეფ. 13, 20.

თავზე მიწას, მტკერს იყრიდნენ. ისუ ნავ. 7, 6; იობ. 2, 12.

თავზე ხელებს იწყობდნენ. 2 მეფ. 13, 20; იერ. 2, 37.

მღვდლებს აკრძალული აქვთ თავზე თმის შეკრეჭა. ლევიტ. 21, 5-10.

ნაზარეველთ აკრძალული აქვთ თავზე თმის შეკრეჭა. რიცხ. 6, 5.

*

თავის ქნევა დაცინვას ნიშნავდა. 4 მეფ. 19, 21. ფს. 21, 7; 108, 24; მათ. 27, 39.

ებრაელებს ეკრძალებოდათ დაეფიცათ თავისი თავი. მათ. 5, 36.

ჭალარა თავს პატივისცემა უნდა. ლევიტ. 19, 32.

წესები თავის შესახებ

კეთროვანთა. ლევიტ. 13, 42-44.

მელოტთა. ეს. 3, 19.

შინაგანი სნეულებებით სნეულთა. 4 მეფ. 4, 19. ეს. 1, 5.

ქაჩალთა, მტიერთა. ლევიტ. 13, 40-41. ეს. 15, 2.

*

კეთროვნები დადიოდნენ დაუბრალო თავით. ლევიტ. 13, 44.

ქალები თავს იბურავდნენ. დაბ. 24, 65; 1 კორ. 11, 5.

იონანე ნათლისმცემელს მოჰკვეთეს თავი საპყრობილეში. მათ. 14, 10.

სამხედრო ტყვეებს ხშირად კვეთავენ თ. მსაჯ. 5, 26; 1 მეფ. 17, 51-57; 31, 9.

„ნუცა თავსა შენსა ჰყუცავ, რამეთუ ვერ ძალ-გიც ერთისა თმისა განს-ჰეტაკებად გინა დაშავებად“. მათ. 5, 36.

„ძესა კაცისასა არა აქუს, სადა თავი მიიდრიკოს“. მათ. 8, 19-20; ლუკ. 9, 58.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმერთი. 1 კორ. 11, 3.

ქრისტე. 1 კორ. 11, 3. ეფ. 1, 22. კოლ. 2, 19.

მმართველი. დან. 2, 38.

უნუცესნი. ეს. 9, 14-15.

სამეფოს მთავარი ქალაქი. ეს. 7, 8. თავდაცვა. ფს. 139, 8.

თავდადება, ერთგულება (დაბურული თავი). 1 კორ. 11, 5. 10.

მკაცრი სამსჯავრო. ეს. 3, 24; 15, 2; მიქ. 1, 16.

სიხარული და მინდობა. ფს. 3, 3. ლუკ. 21, 28.

სიამავე. ფს. 82, 2.

ამაღლება. დაბ. 40, 13. ფს. 26, 6.

სიხარული და კმაყოფილება. ფს. 22, 5;

თავის გამოცდა

თ. თ. გ. ნამცნებია. ფს. 4, 5; გოდ. 3, 40; სოფ. 2, 1; ანგ. 1, 5-7; მათ. 7, 3-5; ლუკ. 6, 41-42; 2 კორ. 13, 5.

თითოეულმა მორწმუნემ უნდა გამოცადოს თავი თვისი

გულმოდგინებით. ფს. 76, 6.

ლოცვით, რომ ღმერთმა განწმიდოს გული მისი. იობ. 34, 32; ფს. 25, 2; 138, 23-24.

მტკიცე გადაწყვეტილებით გამოსწორებისა. იობ. 34, 32; ფს. 118, 59; გოდ. 3, 40.

სიბრძნის შეტენისათვის. ეკლ. 7, 25.

„თავნი თქუენნი გამოიცადენით, უკუეთუ ხართ სარწმუნობასა შინა“. 2 კორ. 13, 5.

ადამიანის გულის უკეთურობა აძნელებს თავისი თავის გამოცდას. იერ. 17, 9.

„...უკუეთუმცა თავთა თვისთა განვიკითხვედით, არამცა განვიკითხენით“. 1 კორ. 11, 31; გალ. 6, 4.

თავის დატევა

ნიმუში: იესო ქრისტე. „მსახურებად და მიცემად სული თვისი სახსრად მრავალთათვის.“ მათ. 20, 28; 26, 42. 53-54. მარკ. 10, 45; ლუკა. 22, 27; იოანე 5, 30, 41; 6, 38; 8, 50; 10-18; 13, 14; 2 კორინთ. 8, 9; რომ. 15, 3; გალატ. 1, 4. ეფეს. 5, 25. ფილიპ. 2, 6. „არა ვეძიებ ნებას ჩემსა, არამედ ნებას მომავლინებელისა ჩემისა მამისასა“. იოან. 6, 38.

საჭიროა გულმოდგინება რათა დაუტყუოთ

საკუთარი სურვილები და მიდრეკილებები. მათ. 5, 29; 16, 25; საქმე. 14, 22; 1 კორინთ. 9, 27; ფილიპ. 3, 7.

საკუთარი უფლება. დაბ. 13, 9; მათე. 5, 25; რომ. 14, 20; 1 კორ. 6, 12; 8, 9.

საკუთარი მახლობლები დაბ. 22, 2; მათ. 10, 37; გალატ. 1, 16.

ამტკვენიური სიკეთენი. მათე. 19, 21; ლუკა 12, 14; ებრ. 11, 26.

თავისი თავის მიცემის საზღვრები. ლეე. 19, 18; „და შეიყუარო მოუყუასი

შენი, ვითარცა თავი თვისი“ – მაშასადამე, პიროვნების თვითდამტკიცება სხეულის მიმართ. მარკ. 6, 31; რომ. 13, 14; 1 ტიმ. 4, 3; კოლ. 2, 23; და სინდისის მიმართ. 1 კორ. 10, 29; კოლ. 2, 16; იოანე 18, 23.

თავის მოტყუება

თავის მოტყუება ახასიათებთ უკეთურებს (ურჯულოებს). ფს. 48, 18.

კეთილდღეობას ხშირად მიჰყავს ადამიანი თავის მოტყუებისკენ. ფს. 29, 7; ლუკ. 12, 17-19.

ჯოჯობი ცოდვილნი ხშირად იტყუებდნენ თავს. ფს. 80, 12-13; ოს. 4, 17; 2 თეს. 2, 10-11.

არის ის, რომ ადამიანები

თავის გზას სწორად თვლიან. იგავ. 14, 12.

მისდევნ უკეთურ ზნე-ჩვეულებებს. იერ. 44, 17.

თავი წარმოუდგენიათ უბიწოდ. იგავ. 30, 12.

თავს სხვებზე უკეთესად თვლიან. ლუკ. 18, 11.

თავს სულიერად მდიდრებად თვლიან. გამოცხ. 3, 17.

ფიქრობენ, რომ ცოდვის ჩადენის მიუხედავად შეუძლიათ სულიერი სიმშვიდის ფლობა. 2 სჯ. 29, 19.

„იქებინ თავით თვისით ცოდვილი გულის-თქემათა შინა სულისა თვისისათა“. ფს. 9, 23.

„არა ყოველმან, რომელმან მრქუას მე, უფალო, უფალო! შევიდეს იგი სასუფეველსა ცათასა...“ მათ. 7, 21-22; ლუკ. 13, 25-26.

პკონიათ, რომ ღმერთი არ დაგვსჯისო ჩვენი ცოდვებისათვის. ფს. 9, 26; იერ. 5, 12.

ფიქრობენ, რომ ქრისტე არ მოვა სამსჯავროზე. 2 პეტ. 3, 4.

საკუთარი სიცოცხლე ხანგრძლივი პკონიათ. ეს. 56, 12; ლუკ. 12, 19; იაკ. 4, 13-14.

*

უკეთური ჯიუტად იტყუებენ თავს. მათ. 7, 22; 25, 11-12. ლუკ. 13, 24-25.

თავის მოტყუების საბედისწერო შედეგები. მათ. 7, 23; 24, 48-51; ლუკ. 12, 20; 1 თეს. 5, 3.

მა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: აქაბი. 3 მეფ. 20, 27. 34; ისრაიტელნი. ოს. 12, 8; ებრაელები. იოან. 8, 33. 41. ლაოდიკიის ეკლესია. გამოცხ. 3, 17; ბაბილონი. ეს. 47, 7-11.

თავისმოყვარება

(თავისი თავის სიყვარული)

თ. აკრძალულია. რომ. 15, 1; 1 კორ. 10, 24; ფილიპ. 2, 4.

ქრისტემ საკუთარი მაგალითით დაჰკმო თ. იოან. 5, 30; 6, 38; რომ. 15, 3; 2 კორ. 8, 9; ფილიპ. 2, 7-8.

თ. შეუფერებელია ქრისტიანული სიყვარულისთვის. 1 კორ. 13, 5; 1 იოან. 3, 17.

არის

თვითგაღმერთებაში. 2 ტიმ. 3, 2. თავისი თავის სათნოყოფაში. რომ. 15, 1.

მარტოოდენ თავისი თავისათვის ცხოვრებაში. 2 კორ. 5, 15.

მხოლოდ საკუთარი სარგებლობისა და გამორჩენის ძებნაში. 1 კორ. 10, 33; ფილიპ. 2, 21.

ბატონობის მიღების ძიებაში. მათ. 20, 21; მარკ. 10, 37.

თავისი მოვალეობის მხოლოდ ანგარებით შესრულებაში. მიქ. 3, 11.

ღარიბთა უბუღებელყოფაში. 1 იოან. 3, 17.

სიხარბეში. ეს. 56, 11.

*

ქრისტეს თავგანწირვა საფუძველი იმისა, რომ მოკვდამ დაგმოს თავისი თავის სიყვარული. 2 კორ. 5, 15.

მღვდელმსახურთათვის უცხო უნდა იყოს თავისი თავის სიყვარული. 1 კორ. 10, 33.

ადამიანები მიდრეკილი არიან თავისი თავის სიყვარულისაკენ. ფილიპ. 2, 21.

უკანასკნელ დღეთა (ღროის დასასრულის) ადამიანები თავისი თავის მოყვარენი იქნებიან. 2 ტიმ. 3, 1-2.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: კაენი. დაბ. 4, 9; ნაბალი. 1 მეფ. 25, 3-11; ამანი. ესთ. 6, 6; ქურუმები. ეს. 56, 11; ისრაელნი. მალ. 1, 13-14; იაკობი და იოანე. მარკ. 10, 37; ხალხი. იოან. 6, 26.

თავის უარყოფა

„რომელსა ჰნებაეს შემოდგომად ჩემდა, უარყავ თავი თვისი.“ მათ. 16, 24; მარკ. 8, 34; ლუკ. 9, 23.

ქრისტემ მოგვცა მაგალითი თავისი თავის უარყოფისა ყველაფერში. მათ. 8, 20; 20, 28; მარკ. 10, 45; ლუკ. 9, 58; იოან. 5, 30; 6, 38; რომ. 15, 3; 2 კორ. 8, 9; ფილიპ. 2, 7-8; ებრ. 12, 2; 1 პეტ. 4, 1.

ქრისტემ მისცა თავისი თავი, რომ გვიხსნას. იოან. 6, 51; 10, 11-18; 15, 13; გალ. 1, 4; 2, 20; ეფეს. 5, 2-25; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14; 1 იოან. 3, 16.

თავის უარყოფა აუცილებელია

ქრისტეს მოწაფედ ყოფნისათვის. მათ. 10, 38; 16, 24; მარკ. 8, 34; 10, 21; ლუკ. 9, 23; 14, 27-33.

ქრისტიანული ცხოვრებისთვის ბრძოლისათვის. 1 კორ. 9, 25; 2 ტიმ. 2, 4-5.

თავის უარყოფა უნდა მდგომარეობდეს

უწმიდურებისა და ხორციელი გემოთმოყვარეობის უარყოფაში. რომ. 6, 12. ტიტ. 2, 12; 1 პეტ. 2, 11; 4, 2.

ხორციელი გულისთქმის მოკვდინებაში. რომ. 8, 13; 1 კორ. 9, 27; მათ. 5, 29-30; მარკ. 9, 43-47; კოლას. 3, 5.

ხორცისა და ხორციელ გულისთქმთა ჯვარცმაში. რომ. 13, 14; გალ. 5, 24.

უარყოფაში ყოველივე იმისა, რაც კი მიიტაცებს ცოდვისაკენ. მათ. 5, 29-30; 18, 8-9; მარკ. 9, 43-47.

ქრისტესთან ერთად ჯვარცმაში, ენაიდან „...ძუელი იგი კაცი ჩუენი მის თანა ჯუარს ეცუა, რაითა განქარდეს ხორცი იგი ცოდვისაი, რაითა არღარა ვჰმონებდეთ ჩუენ ცოდვასა“. რომ. 6, 6; გალ. 6, 14.

განმარცვაში ჩვენგან ძველისა კაცისა საქმითა მისითურთ: „განიშორეთ თქვენგან პირველისა მისებრ სლვისა თქუენისა ძუელი იგი კაცი, განხრწნილი გულის თქუმისა მისებრ საცთურისა“. ეფეს. 4, 22; კოლას. 3, 9.

მიღებაში ჯვარისა თვისისა რათა მივსდით ქრისტეს: „რომელმან არა აღილოს ჯუარი თვისი და შემომიდგეს მე, იგი არა არს ჩემდა ღირს“. მათ. 10, 38; 16, 24; მარკ. 8, 34; 10, 21; ლუკ. 9, 23; 14, 27.

ქრისტეს უპირატესობის აღიარებაში, ყოველგვარ ბუნებრივ სურვილებთან შედარებით. მათ. 10, 37; ლუკ. 14, 26.

არა თავისი თავისათვის, არამედ ქრისტესათვის ცხოვრებაში: „ქრისტე ყოველთათვის მოკუდა, რაითა ცხოველი იგი არღარა თვითათვის ცხოველ იყვნენ, არამედ მათთვის მომკუდრისა მის და აღდგომილისა“. 2 კორ. 5, 15; გალ. 2, 20.

ქრისტეს სიყვარულის ყოველგვარ სიყვარულზე მაღლა დაყენებაში. მათ. 19, 21-29; ლუკ. 14, 33; 18, 22; ებრ. 10, 34.

ქრისტესთვის სიცოცხლის შეწირვაში. მათ. 10, 39; 16, 25; მარკ. 8, 35; ლუკ. 9, 24; 17, 33; იოან. 12, 25; საქმე. 15, 26.

იმამში, რომ არ აცდუნო სხვა. რომ. 14, 15. 20-21; 1 კორ. 8, 9-13; 2 კორ. 10, 24-32.

იმამში, რომ დამომღვრო და სათნო ეყო სხვას. რომ. 15, 1-2; 1 კორ. 9, 19-23; 10, 33.

სხვისი სარგებლობის გამრავლებაში. 1 კორ. 10, 24-33; 13, 5; ფილიპ. 2, 4.

მომმეთათვის თავისი სიცოცხლის შეწირვაში. იოან. 15, 13; 2 კორ. 12, 15; ფილიპ. 2, 17; 1 იოან. 3, 16.

კანონიერსა და ნებადართულთან მიმართებაშიც კი. 1 კორ. 6, 12; 7, 31; 8, 9; 9, 12-19; 10, 23-24.

*

მღვდელთმსახურნი მოწოდებული არიან თავისი თავის უარყოფისათვის. 2 კორ. 6, 4-5.

ენიც ვერ უარყოფს თავის თავს, ის არ არის ქრისტეს ღირსი. მათ. 10, 37-38; ლუკ. 14, 27-33.

თავისი თავის უარყოფა მართებს მწირსა და წარმავალს: „...გლოცავ თქვენ, ვითარცა მწირთა და წარმავალთა, განეშორენით გულისთქუმათაგან ზორციელთა, რომელნი ეწყვებიან სულსა“. 1 პეტ. 2, 11.

„რომელმან მოიპოვოს სული თვისი, წარწყმიდოს იგი; და რომელმან წარწყმიდოს სული თვისი ჩემთვის, მან პოვოს იგი“. მათ. 10, 39; 16, 25; მარკ. 8, 35; ლუკ. 9, 24; 17, 33; იოან. 12, 25; 1 კორ. 9, 27.

საუკუნო ცხოვრება არის ჯილდო თავისი თავის უარყოფელთათვის. მათ. 19, 28-29; მარკ. 10, 17. 21. 30; ლუკ. 18, 18. 22; იოან. 12, 25; რომ. 8, 13.

მაგალითები: აბრაამი. დაბ. 13, 9; ებრ. 11, 8-9; დავითი. 2 მეფ. 23, 15-17; ესთერი. ესთ. 4, 11-16; ძენი რაქაბისნი. იერ. 35, 6-7; მოწაფენი. მათ. 19, 27; მარკ. 10, 28; ლუკ. 18, 28. სვიმონი, ანდრია, იაკობი და იოანე. მათ. 4, 18-22; მარკ. 1, 16-20; ლუკ. 5, 11. ღარიბი ქერივი დედაკაცი. ლუკ. 21, 4. პირველი ქრისტიანები. საქმე. 4, 34; ებრ. 10, 34; პავლე და ბარნაბა. საქმე. 15, 26. პავლე. საქმე. 20, 24; 1 კორ. 8, 13; 9, 19-27. მოსე. ებრ. 11, 24-25.

თავისუფლება ჩრისტიანული

ნაწინასწარმეტყველებია. ეს. 42, 7; 61, 1.

ნაქადაგებია ქრისტესგან. ეს 61, 1; ლუკ. 4, 19-20.

მონიჭებულია

ღმრთისაგან. კოლას. 1, 13.

ქრისტესაგან. იოან. 8, 36; საქმე. 26, 15-18; გალ. 4, 3-5; 5, 1.

სულწმიდისაგან. რომ. 8, 15;

„სადა სული უფლისაი, მუნ აზნაურებაი არს“. 2 კორ. 3, 17.

*

ქრისტეს ეწოდება განმათავისუფლებელი. ეს. 59, 20; რომ. 11, 26.

„უკეთუ ძემან განგათავისუფლნეს, ჭეშმარიტად თავისუფალ იყვნეთ“. იოან. 8, 36.

ღმრთისა და ქრისტეს მსახურება შეადგენს ქრისტიანულ თავისუფლებას. რომ. 6, 22; 1 კორ. 7, 22; 1 ტიმ. 3, 13; 1 პეტ. 2, 16.

არის განთავისუფლება

„სჯულმან სულისა ცხოვრებისამან ქრისტე იესოს მიერ განმათავისუფლა მე სჯულისა მისგან ცოდვისა და სიკვდილისა“. რომ. 7, 6; 8, 2; გალ. 4, 5.

„წყვეისა მისგან სჯულისა“. გალ. 3, 13.

სიკვდილის შიშისაგან. რომ. 8, 15; ებრ. 2, 15; 1 იოან. 4, 17-18.

ცოდვის მონებისაგან. იოან. 8, 34-56; რომ. 6, 16-22; 7, 23-25; 8, 2.

ხრწნილებისაგან. რომ. 8, 21.

მონობის შიშისაგან. რომ. 8, 15.

ამა ქვეყნისაგან. გალ. 4, 3.

სატანას ბატონობისაგან. იოან. 8, 44; საქმე. 26, 18; 2 ტიმ. 2, 26; 1 იოან. 3, 8.

ბნელის ხელმწიფებისაგან. საქმე. 26, 18; კოლას. 1, 13.

*

ქრისტიანულ თავისუფლებას ეწოდება ღმრთის შეილთა დიდებული თავისუფლება. რომ. 8, 21.

ყველა მორწმუნე მოწოდებულია ქრისტიანული თავისუფლებისათვის გალ. 5, 13.

მორწმუნენი

მტყიცელ უნდა იცავენენ ქრისტიანულ თავისუფლებას. გალ. 2, 4-5; 5, 1; კოლას. 2, 8, 20; იაკ. 1, 25.

უნდა აქებდნენ ღმერთს ქრისტიანული თავისუფლების მონიჭებისათვის. ფს. 117, 14, 21.

*

ქრისტიანული თავისუფლება მორწმუნეებმა ბოროტად არ უნდა გამოიყენონ. გალ. 5, 13; 1 პეტ. 2, 19.

მორწმუნეებმა თავიანთი თავისუფლებით არ უნდა შეაცდინონ სხვანი. 1 კორ. 8, 9; 10, 29-32.

სახარება არის კანონი ქრისტიანული თავისუფლებისა. იაკ. 1, 25; 2, 12.

ქრისტეს ჭეშმარიტებას მიჰყავს ადამიანი ქრისტიანული თავისუფლებისაკენ. იოან. 8, 32.

ცრუმოდღარნი

ჰპირდებიან ქრისტიანულ თავისუფლებას, რომელიც მათ არა აქვთ. 2 პეტ. 2, 19.

ბოროტად იყენებენ თავისუფლებას. იუდ. 1, 4.

ცდილობენ მოსპონ ქრისტიანული თავისუფლება. გალ. 2, 4.

უსჯულოებს არა აქვთ ქრისტიანული თავისუფლება. იოან. 8, 34; რომ.

6, 16-20; ეფეს. 2, 2; 2 ტიმ. 2, 26; 2 პეტ. 2, 19.

მაგალითები ქრისტიანულთა ვის უფლებებისა:

ხარა და აგარი. გალ. 4, 22-31.

თავდაბლობა

რწმენასთან ერთად თავდაბლობა წარმოადგენს ძირითად მოთხოვნას ადამიანისას, რომელსაც ღმრთის გულის მოგება სურს.

თავდაბლობა ღმრთის წინაშე

იგავში მეზვერისა და ფარისევლის შესახებ (ლუკ. 18. 19.) იესო გვიჩვენებს ძირითად განსხვავებას მათ შორის, ვის გაამართლებს ღმერთი და ვის უარყოფს; აგრეთვე თავდაბლობის არსს, რაც წარმოადგენს ღრმა შეგნებას საკუთარი ადამიანური უძლურებისა და უწმინდურებისა ღმრთის სიდიადის წინაშე. ეს. 6, 5; 57, 15; ფს. 129; მიქ. 6, 8.

ღიადი მცნება: „ღმერთი ამპარტავანთა შეჰმუსრავს, ხოლო მდაბალთა მისცის მადლი“. ეს. 13, 11; 1 პეტ. 5-6; იაკ. 4, 10; მათ. 8, 8; ფს. 17, 36; იობ. 22, 29-30; 1 კორ. 15, 10.

თავდაბლობა მოყვასთა მიმართ

იესოს მიერ მოწაფეთა ფეხის დაბანა. იოან. 13, 5-10. მოწაფეებმა უნდა მიჰბადონ მას. ფილიპ. 2, 3; ეფეს. 4, 2; კოლას. 3, 12.

მცნება თავდაბლობის შესახებ. რომ. 12, 3-16; ეფეს. 4, 1-2; ფილიპ. 2, 3; კოლას. 3, 12; იაკ. 4, 10; 1 პეტ. 5, 5-6.

ქრისტე თავდაბლობის მაგალითია. მათ. 11, 29; ლუკ. 22, 27; იოან. 13, 14-15; ფილიპ. 2, 5-8.

თავდაბლობა აუცილებელია ღმრთისმსახურებისათვის. მიქ. 6, 8; საქმე. 20, 19.

თავდაბლობა აუცილებელია ღმრთის სასუფეველში შესასვლელად. მათ. 18, 4;

თავდაბლობა არის მორწმუნის თვისება. ფს. 32, 1-2; 68, 31-32; 130, 1.

მორწმუნენი

შემოსილი უნდა იყვნენ თავდაბლობით. კოლას. 3, 12; 1 პეტ. 5, 5. უნდა იქცეოდნენ თავდაბლად. ეფეს. 4, 1-2.

ალესილნი უნდა იყვნენ თავდაბლობით ღმრთის წინაშე. იაკ. 4, 10; 1 პეტ. 5, 6.

უნდა ჰბაძკენ ქრისტეს თავდაბლობას. მათ. 20, 27-28; მარკ. 10, 44-45; ლუკ. 22, 26-27; იოან. 13, 14-17; ფილიპ. 2, 5-8.

თავს უნდა თვლიდნენ ღმრთის უღირს მონებად თავდაბლობით. ლუკ. 17, 10.

თავს უნდა თვლიდნენ სხვებზე ნაკლებ ღირსეულ მორწმუნეებად. 1 კორ. 15, 9; ეფეს. 3, 8; ფილიპ. 2, 3.

თავიანთ კეთილ საქმეებს თავდაბლობით უნდა მიაწერდნენ ღმერთს. დაბ. 32, 10; 41, 16; ფს. 114, 1; დან. 2, 30; 1 კორ. 15, 10; 2 კორ. 4, 7.

უნდა ერიდებოდნენ ყალბ თავდაბლობას. კოლას. 2, 18-23.

თავდაბალნი

მიიღებენ მადლს ღმრთის წინაშე. იგავ. 3, 34; იაკ. 4, 6; 1 პეტ. 5, 5.

ღმერთი უსმენს მათ. ფს. 9, 13, 38.
 ღმერთი დაიხსნის (გადაარჩენს) მათ. იობ. 22, 29; ფს. 33, 19; 75, 10; 149, 4; სოფ. 2, 3.
 ამაღლდებიან ღმერთისაგან. იაკ. 4, 10; 1 პეტ. 5, 6.
 ღმერთის ყურადღების არეში არიან. ფს. 50, 17; ეს. 66, 2.
 ღმერთი ხელმძღვანელებს მათ. ფს. 50, 17; ეს. 66, 2.
 ღმერთი მოძღვრავს მათ. ფს. 24, 9; იგავ. 11, 2.
 ტკებთან ღმერთთან ერთობით. ეს. 57, 15.
 ამაღლდებიან. იობ. 22, 29; მათ. 23, 12; ლუკ. 9, 48; 14, 11; 18, 14.
 მიიღებენ ზეცათა სასუფელს. მათ. 5, 3; 18, 4; ლუკ. 18, 17;
 „რომელმან დაიმდაბლოს თავი თვისი... იგი უფროს იყოს სასუფეველსა“. მათ. 18, 4; ლუკ. 9, 48.
 *
 ქრისტემ მოავლინა საზარება გლახკათათვის საქადაგებლად. ეს. 61, 1; ლუკ. 4, 18.
 თავმდაბლობა უძღვის პატივსა და დიდებას. იგავ. 15, 33; 18, 12; 29, 23.
 თავმდაბლობას მიჰყავს სიმდიდრის, დიდებისა და სიცოცხლისაკენ. იგავ. 22, 4.
 თავმდაბლობა უმეტესია სიმდიდრეზე. იგავ. 16, 19.
 უკანასკნელნი იქნებიან პირველნი. მათ. 19, 30; 20, 16; მარკ. 10, 31; ლუკ. 13, 30.
 ნეტარ არიან თავმდაბალნი. მათ. 5, 3-5.
 მწუხარების მიზანია შვას თავმდაბლობა. ლევიტ. 26, 41; 2 სჯ. 8, 2; 2

ნემტ. 7, 13-14; ფს. 106, 12; იერ. 13, 18; გოდ. 3, 19-20.
 თავმდაბლობის გამო ასცილდება კაცს სასჯელი. 3 მეფ. 21, 29; 2 ნემტ. 7, 14; 12, 6-7.
 თავმდაბლობის ნაკლებობა განისჯება. გამ. 10, 3; 2 ნემტ. 33, 23; 36, 12; იერ. 44, 10; დან. 5, 22.
 „ეკრძალებით, ნუკუე ვინმე შეურაცხ ჰყოთ ერთი მცირეთა ამათგანი.“ მათ. 18, 10.
 ვაი იმას, ვინც შეაცდენს ერთ მცირედთაგანს. მათ. 18, 6; მარკ. 9, 42; ლუკ. 17, 1-2.
 თავმდაბლობისაკენ გვიბძებებს
 არარაობა, სისუსტე და ხრწნილება ადამიანისა. იობ. 25, 6; ფს. 143, 3-4.
 უძღვრება, უღონობა და დამოკიდებული მდგომარეობა ადამიანისა. 1 ნემტ. 29, 14; ეს. 10, 15; იერ. 10, 23; 1 კორ. 4, 7; 2 კორ. 3, 5.
 ცოდვიანი მდგომარეობა ადამიანისა. იობ. 39, 37; ეს. 6, 5; დან. 9, 8; ლუკ. 5, 8; რომ. 7, 18; 1 კორ. 2, 14.
 თავმდაბლობაზე ლაპარაკია იგავებში
 ქორწილში ადგილების დაკავებაზე. ლუკ. 14, 8-11.
 მეზვერეზე. ლუკ. 18, 13-14.
 მცირე ყრმაზე. მათ. 18, 2-5; ლუკ. 9, 48.
 მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : აბრაამი. დაბ. 18, 27; იაკობი. დაბ. 32, 10; იოსები. დაბ. 41, 16; მოსე. გამ. 3, 11; 4, 10; ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 7, 8; გედეონი. მსაჯ. 6, 15; დავითი. 1 მეფ. 18, 23; 1 ნემტ. 29, 14; ფს. 72, 22; 130, 1;

სოლომონი. 3 მეფ. 3, 7; ელია. 3, მეფ. 19, 4; ოსია. 4 მეფ. 22, 19; 2 ნეშტ. 34, 27. ეზეკია. 2 ნეშტ. 32, 26; წინამძღვარნი ისრაელისა. 2 ნეშტ. 12, 6; მანასე. 2 ნეშტ. 33, 12; იობი. იობ. 39, 37; 42, 3; ესაია. ეს. 6, 5; იერემია. იერ. 1, 6; დანიელი. დან. 2, 30; იოანე ნათლისმცემელი. მათ. 3, 11; მარკ. 1, 7; ლუკ. 3, 16; იოან. 1; ასისტავი. მათ. 8, 8; ლუკ. 7, 6-7; ქანაანელი ღელაკაცი. მათ. 15, 27; მარკ. 7, 28; ელისაბედი. ლუკ. 1, 43; პეტრე. ლუკ. 5, 8; პავლე და ბარნაბა. საქმე. 14, 15; პავლე. საქმე. 20, 19; 1 კორ. 15, 9; ეფეს. 3, 8; 1 ტიმ. 1, 15.

თავმდაბლობა ქრისტიანი

ნაწინასწარმეტყველება. ეს. 42, 2-3; მათ. 12, 19-20.
გამოცხადებულია თვით მისგანვე. მათ. 11, 29; იოან. 8, 50.

ქრისტემ ცხადყო თავისი თავმდაბლობა

კაცობრიული ბუნების შემოსვით. ფილიპ. 2, 7-8; გალ. 4, 4; ებრ. 2, 14-17; 10, 5.

ადამიანურ უძლეურებათა განცდით. მათ. 4, 2; 21, 18; მარკ. 11, 12; ლუკ. 4, 2; იოან. 4, 6-7; 11, 35; ებრ. 5, 7.

ცდუნებათა ატანით. მათ. 4, 1; მარკ. 1, 13; ლუკ. 4, 2; ებრ. 2, 18; 4, 15.

თავისი თავმდაბლური შობით. ლუკ. 2, 4-7.

თავის მშობელთადმი მორჩილებით. ლუკ. 2, 51.

თავისი უბრალო წარმოშობით. ეს. 53, 2; მათ. 13, 55; მარკ. 6, 3. იოან. 6, 42; 9, 29.

„ძეს კაცისასა არა აქუს, სადა თავი მიიდრიკოს“. მათ. 8, 20; ლუკ. 9, 58; 2 კორ. 8, 9.

„ძე კაცისაი არა მოვიდა, რაითამცა იმსახურა, არამედ მსახურებად და მიცემად სული თვისი სახსრად მრავალთათვის“. ლუკ. 22, 27; მათ. 20, 28; მარკ. 10, 45; ფილიპ. 2, 7.

როდესაც ფეხები დაბანა თავის მოწაფეებს. იოან. 13, 4-14.

ცოღვილებთან ხშირი ყოფნით. მათ. 9, 10-11; მარკ. 2, 15-16; ლუკ. 5, 29-30; 15, 1-2.

ადამიანური პატივის მიღების უარყოფით. იოან. 5, 41; 6, 15.

რელიგიურ წეს-კანონთა მორჩილებით. მათ. 3, 13-15; მარკ. 1, 9; ლუკ. 3, 21; მათ. 26, 17-19; მარკ. 14, 12-16; ლუკ. 22, 7-13; იოან. 7, 2-10; გალ. 4, 4.

საერო კანონების მორჩილებით. მათ. 17, 24-27.

ღმრთის მორჩილებით. იოან. 5, 30; 6, 38; 8, 29; 14, 31; ფილიპ. 2, 8; ებრ. 10, 7.

თავის სატანჯველად მიცემით. ეს. 53, 7; საქმე. 8, 32; მათ. 26, 39; მარკ. 14, 36; ლუკ. 22, 42; ებრ. 5, 8.

შეურაცხების ატანა. ფს. 21, 6-7; 68, 7-9; 108, 25; ეს. 50, 6; 53, 3; რომ. 15, 3; 1 პეტ. 2, 23.

თავისი სიკვდილით. მათ. 27, 38; მარკ. 15, 27; იოან. 10, 17-18; ფილიპ. 2, 8; გალ. 3, 13; ებრ. 12, 2.

*

ქრისტე სძულდათ მისი თავმდაბლობის გამო. მათ. 13, 54-57; მარკ. 6, 3; იოან. 6, 42; 9, 29.

ქრისტე განადიდა ღმერთმა თავმდაბლობისათვის. იოან. 17, 4-5; ფილიპ. 2, 9.

ქრისტე შეგვაგონებს მივბამოთ მის თავმდაბლობას. მათ. 11, 29; 20, 27-

28; მარკ. 10, 44-45; ლუკ. 22, 26; იოან. 13, 14-17.

თანაღმობა იესო ქრისტიანს

მაშვერალთა და ტვირთმიძიებთადმი. მათ. 11, 28; ლუკ. 4, 18; ეს. 61, 1.

სარწმუნოებით სუსტებისადმი. ეს. 40, 11; 42, 3; მათ. 12, 20.

„რამეთუ რომლითა-იგი ივნო თავადმან და გამოიცადა, ძალ-უც, რომელნი-იგი განიცადებოდიან, მათ-და შეწვევანად“. ებრ. 2, 18; 4, 15.

შემცდარი ცოდვილებისადმი. მარკ. 6, 34.

ცოდვილებისადმი რომელნიც იღუპებიან. მათ. 9, 36; 23, 37; მარკ. 6, 34; ლუკ. 19, 41-42; იოან. 13, 21.

მწუხარეთადმი. ლუკ. 7, 13; იოან. 11, 33-35; 16, 33.

აკადმყოფთა და უძღურთადმი. მათ. 8, 7-16; 14, 14; 15, 30-34; მარკ. 1, 41.

მშიერთადმი მათ. 15, 32; მარკ. 8, 2-3.

*

თანაღმობა იესო ქრისტესადმი საჭიროა მის მიერ გაღებული მსხვერპლის გამო. ებრ. 5, 1-7.

თანაღმობისაკენ მოვეწოდებ

ღმრთის თანაღმობა ჩვენადმი. მათე. 18, 27-33; ეფეს. 4, 32.

ქრისტეს თანაღმობა ჩვენადმი. კოლას. 3, 13.

ჩვენი საკუთარი უძღურების ცნობიერება. ებრ. 5, 2; მათ. 7, 3.

თანაღმობის არქონა იწვევს ღმრთის რისხევას. 2 სჯ. 15, 9; მათ. 18, 33-35.

მაგალითები ქრისტეს თანაღმობისა: მრავალიხალხისადმი უდაბნოში. მათ. 14, 14; 15, 32; მარკ. 8, 1-3; ბრმებისადმი მათ. 20, 34; იერუსალიმისადმი მათ. 23, 37; ლუკ. 19, 41-42; ყთროვანისადმი მარკ. 1, 41; ნაინელი ქერიეი დედაკაცისადმი. ლუკ. 7, 13; მალქოზისადმი. ლუკ. 22, 51; პეტრესადმი. ლუკ. 22, 61; ლაზარეს ღებისადმი. იოან. 11, 33-35.

*

შეგონებანი თანაღმობისათვის. ზაქ. 7, 9; რომ. 12, 15; 1 კორ. 12, 25-26; გალ. 6, 2; ეფეს. 4, 32; კოლას. 3, 13; 1 პეტ. 3, 8.

ქრისტე იყო თანაგრძნობის მაგალითი. 9, 36; 11, 28; 14, 14; მარკ. 8, 2-3; ლუკ. 7, 13; საქმე. 10, 38.

თანაღმობა უნდა გამოეცხადოს

მწუხარეთ. იობ. 19, 21; ეს. 22, 4; იერ. 9, 1; რომ. 12, 15; 2 კორ. 1, 4; 1 თეს. 5, 14.

ღარიბთ. ლევიტ. 25, 35; 2 სჯ. 15, 7-10; ფს. 111, 4; იგავ. 14, 31; 19, 17; 1 იოან. 3, 17-18.

ქერიეთა და ობოლთ. იაკ. 1, 27. ტუსალთა და დევნილთ. ებრ. 13, 3; კოლას. 4, 18.

სუსტებს. რომ. 15, 1; 1 კორ. 9, 22; 2 კორ. 11, 29; გალ. 6, 2; 1 თეს. 5, 14.

სნეულთ. მათ. 25, 36-43. მორწმუნეთ. 1 კორ. 12, 25-26; კოლას. 3, 13; ეფეს. 4, 32; 1 პეტ. 3, 8; იუდ. 1, 22.

მტრებს. ფს. 34, 13; იგავ. 25, 21; რომ. 12, 20.

*

თანაღმობა განუყრელია ღმრთის სიყვარულისაგან. 1 იოან. 3, 17.

მორწმუნეებს აქეთ თანაღმობა, შებრალება. ფს. 36, 21-26; 111, 4; იგავ. 14, 31.

ის, ვისაც აქვს თანაღმობა ღარიბი-სადმი, სესხს აძლევს ღმერთს. იგავ. 19, 17.

თანაღმობისაკენ გვიბიძგებს

თანაღმობა ღმრთისა ჩვენდამი. მათ. 18, 27-33; ეფეს. 4, 32.

თ. კრისტესი ჩვენდამი. კოლას. 3, 13.

შეგნება საკუთარ სისუსტეთა. ებრ. 5, 2; მათ. 7, 3.

კურთხევა მისი, ვინც აცხადებს თანაღმობას. ფს. 36, 26; 111, 9; იგავ. 14, 21; 19, 17.

ჯილდო თანაღმობისათვის უკანასკნელ დღეს. მათ. 15, 34-40.

*

ნაკლებობა თანაღმობისა გამოიწვევს ღმრთის რისხვას. 2 სჯ. 15, 9; მათ. 18, 33-35; 25, 41-43.

თანაღმობა ნაჩვენებია მაცხოვრის იგავში. მოწყალე სამარიტელზე. ლუკ. 10, 30-37.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ფარაონის ქალიშვილი. გამ. 2, 6; ვესები. 2 მეფ. 17, 27-29; ელისე. 3 მეფ. 17, 20; ნემია. ნემ. 1, 4; იობის მეგობარი. იობ. 2, 11; იობი. იობ. 30, 25; დავითი. ფს. 34, 14; ლაზარეს მეგობარნი. იოან. 11, 19; პაულე. 1 კორ. 9, 22; 2 კორ. 11, 29; მოქცეული ჰურიანი. ებრ. 10, 34.

თაფლი

ღმერთი აძლევს თაფლს ადამიანებს. ფს. 80, 16. ეზეკ. 16, 19.

თაფლს აკეთებენ ფუტკრები. 1 მეფ. 14, 25-26.

თაფლს პოულობენ

კლდეებში. 2 სჯ. 32, 13. ფს. 80, 16.

ტყეებში. 1 მეფ. 14, 25-26.

მინდვრებში. იერ. 41, 8.

ცხოველთა ჩონჩხში. მსაჯ. 14, 8.

*

თაფლი ფრიად ტკბილი და სასიამოვანოა. იგავ. 16, 24; 24, 13; მსაჯ. 14, 18.

თაფლი უხვად იყო

ეგვიპტეში. რიცხ. 16, 13.

ასურეთში. 4 მეფ. 18, 32.

ქანაანში. გამ. 3, 8. ლევიტ. 20, 24; 2 სჯ. 8, 8.

*

თ. ითვლება ჯანსაღ საკვებად. იგავ. 24, 13.

თაფლის ხმარების დროს ზომიერება არის საჭირო. იგავ. 25, 17. 29.

მაძღარს თ. არად მიაჩნია. იგავ. 27, 7.

თაფლს ჭამდნენ

გამოწურულის. 1 მეფ. 14, 25. 29. ფიჭით. ლუკ. 24, 42.

პურთან ერთად. ქება. 5, 1.

ერბოსთან ერთად. ეს. 7, 15. 22.

კალიასთან ერთად. მათ. 3, 4. მარკ. 1, 6.

*

მიღებული არ იყო თაფლის მსხვერპლად შეწირვა. ლევიტ. 2, 11.

თ. პირველ ნაყოფს სწირავდნენ ღმერთს. 2 ნეშტ. 31, 5.

ხშირად თაფლი იგზავნებოდა ძღვნად. დაბ. 43, 11; 3 მეფ. 14, 3.

თ. გაკქონდათ ქანანის ქვეყნიდან. ვზეკ. 27, 17.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმრთის სიტყვა. ფს. 18, 10; 118, 103.

სიბრძნე. იგავ. 24, 13-14.

წმინდანთა სიტყვები, ნათქვამნი. ქება. 4, 11.

სასიამოვნო სიტყვები. იგავ. 16, 24.

მეძავეი ქალის ბავენი. იგავ. 5, 3.

თაჳანისცემა

ღმრთის თაჳანისცემა არის მასთან მიხზლობა მოწინებით არა იმისათვის, რომ რაიმე გამოეთხოვოთ ჩვენთვის ან სხვებისთვის, არამედ რათა მივაგოთ მას ქება (ხოტბა, შესხმა) და მიეცეთ ჩვენი გული.

ღმრთის თაჳანისცემით საესეა ზეცა. ეს. 6, 1-2; გამოცხ. 4, 8. 11.

იგივე უნდა იყოს მიწაზეც. გამ. 34, 8. ფს. 21, 27-29; 28, 2; 65, 3; 85, 9; 94, 6. გამოცხ. 14, 7; 15, 4. და სხვ.

ძველ აღთქმაში თაჳანისცემის ადგილს უმთავრესად ტაძარი წარმოადგენს. ფს. 137, 2.

უფალმა იესომ გვასწავლა, რომ თაჳანისცემა არ დაუჳკავშიროთ რომელიმე ადგილს (იოან. 4, 21-24.) და უნდა გვახსოვდეს მისი სიტყვები, რომ არ უნდა ვილოცოთ მოსაჩვენებლად, სხვის დასანახავად. (მათ. 6, 6.)

„არა იყვნენ შენდა ღმერთნი სხუანი თვინიერ ჩემსა... არა თაჳანის-სცემათ, არცა ჰმსახურომათ“. გამ. 20, 3-5; მათ. 4, 10.

ეს მცნება მრავალგზის ირღვეოდა ისრაელში. გამ. 32; ოქროს ხბო. რიცხ.

25, 2 და სხვ. 4 მეფ. 17, 16; ეს. 44, 12 და ა. შ.

ამ მცნების დარღვევის გამო ზალხი ისჯებოდა ღმერთისგან. მსაჯ. 2, 12; 3 მეფ. 9, 9; 4 მეფ. 17, 18; იერ. 1, 16; 16, 11-13 და სხვ.

არ შეიძლება ანგელოზების თაჳანისცემა, მით უმეტეს – ადამიანებისა. გამოცხ. 22, 8; საქმე. 10, 25-26; 14, 13-15.

იესოს თაჳანისცემა

ჯერ კიდევ ჩვილის თაჳანის-საცემად მოგვნი აღმოსაველთიდან გაემგზავრნენ ბეთლემს. მათ. 2, 1-2.

იესოს თაჳანისცემის მაგალითები სახარებიდან: პეტრესგან. ლუკ. 5, 8; კეთროვანისაგან. მათ. 8, 2; ნავში მსხდომთაგან. მათ. 14, 33; დაბადებიდან უსინათლოსაგან. იოან. 9, 38; თომასაგან. იოან. 20, 28.

იესოს თაჳანისცემა ქრისტიანთა განმასხვავებელი ნიშანია. 1 კორ. 1, 2; საქმე. 9, 14; 2 ტიმ. 2, 22.

მას თაჳანს სცემენ ზეცის ბინადარიც. ებრ. 1, 6; გამოცხ. 5, 8.

თაჳანისცემა მოგვთა. მათ. 2, 11-12;

თაჳანისცემა მწყემსთა. ლუკ. 2, 15-20.

საუბარი იესო ქრისტესი სამარიტელ დედაკაცთან იმის შესახებ, რომ თაჳანისცემა ღმრთის მიმართ უნდა ხდებოდეს სულით და ჭეშმარიტებით. იოან. 4, 20-24.

თაჳი

თეჳი შექმნილია ღმერთისგან. დაბ. 1, 20-21. გამ. 20, 11.

თ. შექმნილია ღმრთის სადიდებლად. იობ. 12, 8-9; ფს. 68, 34.

თ. ბინადრობენ ზღვებში. რიცხ. 11, 22; ეზეკ. 47, 10.

თ. ბინადრობენ მდინარეებში. გამ. 7, 18; ეზეკ. 29, 5.

თ. (ზღვის ქვეარმაველები) ურიცხვი არიან. ფს. 103, 25.

თევზის ხორცის განსხვავება სხვა ცხოველების ხორცისაგან. I კორ. 15, 39.

თევზებს არ შეუძლიათ უწყლოდ სიცოცხლე. ეს. 50, 2.

თევზები ემორჩილებიან ადამიანს. დაბ. 1, 26-28; ფს. 8, 7-9.

ადამიანს ნებადართული აქვს თევზის ჭამა. დაბ. 9, 2-3.

ეგვიპტელები ჭამდნენ თევზს. რიცხ. 11, 5.

ებრაელები ჭამდნენ თევზს. მათ. 7, 10.

ჭამდნენ შემწვარ თ. ლუკ. 24, 42; იოან. 21, 9.

თევზს ყიდიდნენ იერუსალიმის თევზის ბჭესთან. 2 ნეშტ. 33, 14.

განსხვავება წმინდა და უწმინდურ თევზთა შორის. ლევიტ. 11, 9-12; 2 სჯ. 14, 9-10.

საღმრთო წერილში ნახსენებო თევზები

ლევიათანი, კეშაპი. იობ. 40, 20; ფს. 73, 14.

კეშაპი. მათ. 12, 40.

*

სოლომონი ლაპარაკობდა თევზების შესახებ. 3 მეფ. 4, 33.

აკრძალულია თევზების გამოსახსულების შუქმნა თავყანისსაცმად. გამ. 20, 4; 2 სჯ. 4, 15-18.

თევზის ჭერა სიმონ-პეტრესა და მისი ძმის მიერ. მათ. 4, 18; ლუკ. 5, 2-6.

თევზებს იჭერენ

ბადებით. ლუკ. 5, 4-6; იოან. 21, 6-8.

ანკესებით. მათ. 17, 27.

შუბებით. იობ. 40, 26.

ხშირად იტანჯებოდნენ თევზები ადამიანთა ცოდვების შედეგად. გამ. 7, 22; ეზეკ. 38, 20.

თევზებთან დაკავშირებული სახსწაულები

მცირეოდენი თევზის გამრავლება. მათ. 14, 17-21; 15, 34.

დიდძალი თევზის დაჭერა. ლუკ. 5, 6-9; იოან. 21, 6-11.

თ. პირიდან მიღებული ფული (სატირი) ბაჟის გადასახდელად. მათ. 17, 27.

თ. საჭმელად მომზადება ნაპირზე. იოან. 21, 9.

გადატანითი მნიშვნელობით

ეგვიპტის მთელი მოსახლეობა. ეზეკ. 29, 1-5.

ხილული ეკლესია. მათ. 13, 47-48. ადამიანები, რომელთაც არ იცინა მერმისი. ეკლ. 9, 12.

უკეთურთა მიერ შეცდენილი ადამიანები. ამბ. 1, 14.

თასლი

ყოველგვარი ბალახი, ხე და მცენარე გამოიღებს თესლს თავისი ჯიშისამებრ. დაბ. 1, 11; 12, 29.

ყოველგვარ თ. აქვს თავისი სახე. I კორ. 15, 38.

თესლის დათესვის დროის შესახებ. დაბ. 8, 21.

თ. დათესვა აუცილებელია მიწაში აღმოცენებისათვის. იოან. 12, 24; 1 კორ. 15, 36.

თესვა ითხოვს გულმოდგინებას. ეკლ. 11, 4-7.

ხანდახან თესვა ითხოვს დიდ ძალას. მათ. 13, 4-8.

თესვა ხშირად იწვევს შიშს მოსავალთან დაკავშირებით. ფს. 125, 5-6.

თესვის დრო ყოველწლიურად უზრუნველყოფილია ღმერთის აღთქმის თანახმად. დაბ. 8, 20-21.

ხშირად თესვენ მდინარეთა ნაპირზე. ეკლ. 11, 1.

თესვს ხარები ფეხით ტყეში იწვევენ. ეს. 32, 20.

თესლის აღმოსაყენებლად საჭირო იყო წვიმა. ეს. 55, 10.

გვიბტეში საჭირო იყო ხელოვნური მორწყვა. 2 სჯ. 11, 10.

ქანაში კარგი თესლი იცოდა. დაბ. 26, 12; მათ. 13, 23.

მოსეს ხეულის მიხედვით

აკრძალული იყო ერთ მინდოზე სხვადასხვაგვარი თესლის დათესვა. ლევიტ. 19, 19; 2 სჯ. 22, 9.

რაიმე უწმინდურის დაცვა სველ თესვზე ბილწავს მას. ლევიტ. 11, 36-37.

სველი თესვის ყოველგვარი შეხება უწმინდურ საგნებთან ბილწავს მას. ლევიტ. 11, 38.

თ. მეთედი ნაწილი ეძღვნებოდა ღმერთს. ლევიტ. 27, 30.

12. ბიბლიის ლექსიკონი.

აკრძალული იყო თესვა საოებილო (ორმოცდამეათე) წელს. ლევიტ. 25, 11.

ასევე აკრძალული იყო თესვა საშაბათო წლებშიც. ლევიტ. 25, 4, 20.

განსხვავება თესვსა და მისგან წარმოშობილ მცენარეს შორის. 1 კორ. 15, 37-38.

ისრაელნი ისჯებოდნენ

თესვის წახდენით („განხმა იფქლი“). იოველ. 1, 17.

თ. ცუდი მოსავლიანობით. ეს. 5, 10; ანგ. 1, 6.

მკალისგან (კალისგან) მოსავლის განადგურებით. 2 სჯ. 28, 38; იოველ. 1, 4.

მტრის მიერ მოსავლის განადგურებით. ლევიტ. 26, 16; 2 სჯ. 28-33. 51.

ხორბლის ნაცვლად ეკალნი. იერ. 12, 13; მათ. 13, 7.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმერთის სიტყვა. ლუკ. 8, 11; 1 პეტ. 1, 23.

სულიერი ცხოვრება. 1 იონ. 3, 9. სახარების ქადაგება. მათ. 13, 3. 32; 1 კორ. 9, 11.

ხალხის შეკრება ან გაფანტვა. ზაქ. 10, 9.

ქრისტიანის გულუხეობა. ეკლ. 11, 7; 2 კორ. 9, 6.

„რაიცა-იგი სთესოს კაცმან, იგიცა მოიმკოს“. გალ. 6, 7-8.

ქრისტეს სიკვდილი და მისი შედეგები. იოან. 12, 24.

სხეულის დაკრძალვა. 1 კორ. 15, 36-38.

თავალი

„სანთელი გუამისია არს თუალი“. მათ. 6, 22; ლუკ. 11, 34.

ღმერთმა

შექმნა თ. ფს. 93, 9.
აუხილა თ. ადამიანს. 4 მეფ. 6, 17; ფს. 145, 8.
გაანათლა თ. ეზრა 9, 8; ფს. 12, 3.
თ. ლამაზია. 1 მეფ. 16, 12.
თ. ხანდახან სუსტია. დაბ. 29, 17.
თვალი „ლბილია“. ლევიტ. 21, 20.
თ. ლიბრიანი. იგავ. 23, 29.

ხალმთო წერილში აღნიშნული ნაწილები თვალისა

გუგა. 2 სჯ. 32, 10.
წარბი. ლევიტ. 14, 9.

ხალმთო წერილში აღნიშნული მოქმედებანი თვალისა

მხედველობა. იობ. 7, 8; 28, 10.
ხამხამი. იგავ. 10, 10.
ტირილი (ღალადება) იობ. 16, 20.
ფს. 87, 10. გოდ. 1, 16.
„ვიგნე შენ ზედა თუალნი“. ფს. 31, 8.

*

თვალის ნათელი მზერა გულს ახარებს. იგავ. 16, 2.
თვალნი კაცისა არა განძლებიან (ხედვითა). იგავ. 27, 20. ეკლ. 1, 8.
არცა თ. განძლებიან სიმდიდრითა. ეკლ. 4, 8.
არ შეიძლება გარყენილ საქმეთა ცქერა. ფს. 100, 3.
თ. უნდა მოარიდო უწმინდურებას. იობ. 31, 1.
„მხიარულ იყვნენ თუალნი მისნი უფროის ღვინისაგან“. დაბ. 49, 12. იგავ. 23, 31.

თ. იმღერევა მწუხარებისაგან. იობ. 17, 7; ფს. 6, 6; 30, 10.

თ. იმღერევა სიბერისაგან. დაბ. 27, 1; 1 მეფ. 3, 2.

თ. იმღერევა სსნულებისგან. ლევიტ. 26, 16.

ისრაელთ არ უნდა გაეკრიჭათ თმა თვალებს ზევით. 2 სჯ. 14, 1.

ისრაელნი ლოცვის დროს თ. აღაპყრობდნენ ზევით. ფს. 120, 1; 122, 1.

ებრაელები თავმდაბლობის გამო ხრიდნენ თ. ლუკ. 18, 13.

ისრაელი ქალები ხშირად საღებავით იხატავდნენ თ. იერ. 4, 30. ეზეკ. 23, 41.

თ. ხშირად თხრიდნენ დასჯილებს. მსაჯ. 16, 21; 1 მეფ. 11, 2; 4 მეფ. 25, 7.

ხშირად თ. თხრიდნენ მათი დაზიანების გამო. გამ. 21, 24-26; ლევიტ. 24, 20. მათ. 5, 38.

გადატანითი მნიშვნელობით

აზრთა წყობა, მიმართულება. მათ. 6, 22-23.

სულიერი განათლება. ფს. 118, 18. 37.

სულის განკურნება. გამოცხ. 3, 18.

თავალი პატიოსანი

მოპოვება მიწის წიაღიდან. იობ. 28, 5-6.

მოქქონდათ სოფერიდან. 3 მეფ. 10, 11; 2 ნემტ. 9, 10.

მოქქონდათ საბიადან. 3 მეფ. 10, 1-2; ეზეკ. 27, 2.

თ. პ. იყო ქვა ცეცხლისა. ეზეკ. 28, 14-16.

თ. პ. იყო ფერად-ფერადი. 1 ნემტ. 29, 2.

პატიოსანი თვლებისგან ამზადდენენ სამკაულებს. ეზეკ. 16, 2.

თვალის პატიოსანი სხვადასხვაგვარი იყო. 1 ნეშტ. 29, 2.

თ. პ. ბრწყინვალე იყო. 1 ნეშტ. 29, 2; გამოცხ. 21, 1.

ხალმთო წერილი დასახელებულია

აქატი. გამ. 28, 9; ეზეკ. 28, 13.

ამეთვისტონი. გამ. 28, 19; გამოცხ. 21, 20; ეზეკ. 28, 13.

ბიერილი. გამ. 28, 20. გამოცხ. 21, 20.

ანთრაკი. გამოსვლ. 28, 12. 18-20; იობ. 28, 16; ეზეკ. 28, 13; ეს. 54, 11.

ლიგვირიონი („ლიგვირი - ეს თვალის ლურჯია“. საბა. ეზეკ. 28, 13.

ქალკიდონი. გამოცხ. 21, 19.

ოქროქვა. ეზეკ. 28, 13. გამოცხ. 21, 20.

ზრვისოპასოი. გამოცხ. 21, 20.

ადამანტინი (აღმასი). იერ. 17, 1. სამარაგდონი (ზურმუხტი). გამ. 28, 17; ეზეკ. 28, 13; გამოცხ. 4, 3.

იაკინთი. გამოცხ. 9, 17; 21, 20.

იასპი (ამარტა, ეშმის ქვა). გამოსვლ. 28, 18; ეს. 54, 12; ეზეკ. 28, 13. ეს. 54, 12. გამოცხ. 4, 3; 21, 11; 18, 19.

ფრცხილი (ონიქსი) ანუქიონი. გამ. 28, 20; იობ. 28, 16; ეზეკ. 28, 13.

მარგალიტი. მათ. 13, 45-46; იობ. 28, 18; გამოცხ. 21, 21.

საჟფირონი. გამ. 24, 10; ეზეკ. 1, 26; 27, 13; იობ. 28, 16; ეს. 54, 11; გოდ. 4, 7; გამოცხ. 21, 19.

სარდონი, სერდოლიკი. გამ. 28, 17; ეზეკ. 28, 13; გამოცხ. 4, 3; 21, 20.

სარდონიზო. გამოცხ. 21, 20.

ტოპაზი (ტოპაზიონი, პაზიონი). იობ. 28, 19. ეზეკ. 28, 13. გამოცხ. 21, 20.

*

პატიოსანი თვლები გაცხოველებული ვაჭრობის საგანს წარმოადგენდა. ეზეკ. 27, 22. გამოცხ; 18, 11-12.

პატიოსან თვალს ხშირად საჩუქრად უძღვნიდნენ. 3 მეფ. 10, 2. 10.

ქვების ჭრა და დამუშავება ცნობილი იყო ისრაელთათვის. გამ. 28, 9-11. 20-21.

პატიოსან თვლებს იყენებდნენ სამკაულად

მღვდელმთავრის ეფუდისთვის გამ. 28, 12.

სამკერდისათვის. გამ. 28, 15-20.

სამეფო გვირგვინისთვის. 2 მეფ. 12, 30.

ტაძრისათვის. 2 ნეშტ. 3, 6.

კერპათის. დან. 11, 38.

*

სამეფო განძი შეიცავდა პატიოსან თვლებსაც. 2 ნეშტ. 32, 27.

ისრაელნი პატიოსან თვლებს მსხვერპლად სწირავდნენ კარავს. გამ. 25, 7.

დავითი აგროვებდა პ. თ. ტაძრის ასაგებად. 1 ნეშტ. 29, 2.

მთავრები პ. თ. მსხვერპლად სწირავდნენ ტაძარს. 1 ნეშტ. 29, 8.

გადატანითი მნიშვნელობით

იესო ქრისტე. ეს. 28, 16; 1 პეტ. 2, 6. ეკლესიის სილამაზე და შეურყეველობა. ეს. 54, 11-12.

წმინდანები. 1 კორ. 3, 12.

ღმრთისგან განდგომილთა მაცდუნებელი მომხიბლაობა და ყალბი დიდება. გამოცხ. 17, 4; 18, 16.

ხალხთა ამქვეყნიური დიდება. ეზეკ. 28, 13-16.

ზეციური იერუსალიმის დიდება. გამოცხ. 21, 11.

ზეციური იერუსალიმის უცვლელია. გამოცხ. 21, 18-22.

თვა

პატრიარქები დროს ითვლიდნენ თვეების მიხედვით. დაბ. 29, 14.

ისრაელნი დროს ანგარიშობდნენ თვეთა მიხედვით. მსაჯ. 11, 37; 1 მეფ. 6, 1; 3 მეფ. 4, 7.

თვე იწყებოდა ახალ მთვარეზე. რიცხ. 10, 10; ფს. 80, 4.

თვეებს ჩვეულებრივ არ ჰქონდათ საგანგებო სახელწოდებები. დაბ. 7, 11; 8, 4.

წელიწადი თავიდანვე იყოფოდა თორმეტ თვედ. 1 ნეშტ. 27, 2-15; ესთ. 2, 12; გამოცხ. 22, 2.

თვითაგაღლება

თვითაგაღლებას მიჰყავს ადამიანი დამდაბლებისაკენ: „რომელმან აღიმაღლოს თავი თვისი, დამდაბლდეს.“ მათ. 23, 12; ლუკ. 14, 11; 18, 14.

თვითუარყოფა

თვითუარყოფა არის უყურადღებობა საკუთარი „მე“-ს მიმართ, უარის თქმა თავისმოყვარებაზე.

ნ ი მ უ შ ი — იესო. მათ. 20, 28; 26, 42. 53-54; მარკ. 10, 45; ლუკ. 22, 27; იოან. 5, 30. 41; 6, 38; 8, 50; 10, 15-18;

13, 14; 2 კორ. 8, 9; რომ. 15, 3; გალ. 1, 4; ეფ. 5, 25; ფილიპ. 2, 6.

საჭიროა შევეგუოთ თვითუარყოფას

საკუთარი სურვილებისა და მიდრეკილებებისაგან. მათ. 5, 29; 16, 25; საქმე. 14, 22; 1 კორ. 9, 27; ფილიპ. 3, 7.

თავისი უფლებისაგან. დაბ. 13, 9; მათ. 5, 25; 1 კორ. 6, 12; 8, 9.

თავისი ახლობლებისაგან. დაბ. 22, 2; მათ. 10, 37; გალ. 1, 16.

მიწიერ სიკეთეთა ფლობისაგან. მათ. 19, 21; ლუკ. 12, 15; ებრ. 11, 26; რომ. 14, 20.

თვითუარყოფის შედეგი არის კურთხევა. მათ. 10, 39; 19, 28-29; ლუკ. 22, 28; იოან. 12, 25.

*

თვითუარყოფის საზღვრები. ლევიტ. 19, 18: „შეიფუარო მოყუასი შენი, ვითარცა თავი თვისი“; ამდენად, უნდა ვცნოთ პიროვნების უფლება თვითდამტკიცებაზე. მარკ. 6, 31; რომ. 13, 14; 1 ტიმ. 4, 3; კოლ. 2, 23; 1 კორ. 10, 29; კოლას. 2, 16; იოან. 18, 23.

თმა

თმა არის თავის ბუნებრივი საბურკელი. ფს. 67, 21.

თ. ურიცხვია თავზე. ფს. 39, 12; 68, 4.

თმის ზრდა. მსაჯ. 16, 22.

ღმრთის მიერ თმები დათვლილია. მათ. 10, 30.

„თმაი თავისა თქუენისაი არა წარწყმდეს“. ლუკ. 21, 18.

შავი თმა განსაკუთრებით მოსწონდათ. ქება. 5, 11.

ჭალარა თმა

ბრძენთა თვისებაა. დან. 7, 9.

ადამიანს არ შეუძლია მათი ფერის შეცვლა. მათ. 5, 36.

კეთრის დროს ჩნდებოდა. ლევიტ. 13, 10.

ქალის თმა

ქალები ატარებდნენ გრძელ თმას. 1 კორ. 11, 15.

ქალები ატარებდნენ დაწნილ თ. 1 პეტ. 3, 3; 1 ტიმ. 2, 9-10.

ქალები თმაში იკეთებდნენ სამკაულს. ეს. 3, 19-24.

ქალები მწუხარების დროს არ უვლიდნენ თმას. ლუკ. 7, 38; იოან. 12, 3.

კაცები

ხანდახან ატარებდნენ გრძელ თმას. 2 მეფ. 14, 26.

კაცებს განკიცხავდნენ³ გრძელი თმისათვის. 1 კორ. 11, 14.

ხშირად თმას უხვად იზეთავდნენ. ეკლ. 9, 8.

ნაზარეველთ არ უნდა შეეკრიჭათ ან მოეპარსათ თმა. რიცხ. 6, 5; მსაჯ. 16, 17. 19-20.

*

აღთქმის დასრულების შემდეგ ნებადართული იყო გაკრეჭა. რიცხ. 6, 18.

კეთრისაგან განკურნების შემდეგ მიღებული იყო გაკრეჭა. ლევიტ. 14, 9.

კეთრი ფერს უცვლიდა თმას. ლევიტ. 13, 3. 10.

თ. იგლეჯდნენ დიდი მწუხარების დროს. ეზრა. 9, 3.

თ. იკრეჭდნენ მწუხარების ნიშნად. იერ. 7, 29.

თ. აგლეჯდნენ დასჯის მიზნით. ნემ. 13, 24.

თმას პარსავდნენ დასჯის მიზნით. ეს. 7, 20.

თორმეტი მოციქული

იესოს რჩეული მოწაფეები. მათ. 10, 1-4; მარკ. 3, 13-19; ლუკ. 6, 13-16.

მათე მახარებლის მიხედვით, მათი რიგი ასეთია (მათე. 10, 2-4):

1. პეტრე (სიმონ-პეტრე)

სიმონ-პეტრემ იესო ქრისტეს შესახებ პირველად გაიგო თავისი ძმის ანდრიასაგან. იოან. 1, 40-42.

სიმონ-პეტრე აღიარებს იესოს ძედ ღმრთისა ცზოველისა. მათ. 16, 15-17; მარკ. 8, 29; ლუკ. 9, 20; იოან. 6, 69.

სახელის წოდება სიმონისა-პეტრედ (ქვად, კლდედ). მათ. 16, 16; მარკ. 3, 16; ლუკ. 6, 14; იოან. 1, 41-42.

სიმონ-პეტრეს უთხრა მაცხოვარმა: „შენ ხარ კლდე, და ამას კლდესა ზედა აღვაშენო ეკლესია ი ჩემი და ბჭენი ჯოჯოხეთისანი ვერ ერეოდიან მას. და მოჯცნე შენ კლიტენი სასუფევლისა ცათისანი, და რომელი შეჰკრა ქვეყანასა ზედა, კრულ იყოს იგი ცათა შინა; და რომელი განჰხსნა ქვეყანასა ზედა, ხსნილ-იყოს იგი ცათა შინა“. მათ. 16, 18-19.

როდესაც ქრისტემ იწინასწარმეტყველა თავისი ვნება და სიკვდილი, სიმონ-პეტრემ სთხოვა მას: „შენდობა იყავნ შენდა, უფალო, არა იყოს ეგრე“. მათ. 16, 21-23; მარკ. 8, 31-33.

სიმონ-პეტრე მოწმეა უფლის ფერისცვალებისა. მათ. 17, 1-8; მარკ. 9, 2-8; ლუკ. 9, 28-36.

სიმონ-პეტრე მოწმეა იაიროსის მკვდარი ასულის აღდგენისა. მარკ. 5, 22-24. 35-43; ლუკ. 8, 41-42. 49-56.

სიმონ-პეტრე საიდუმლო სერობაზე სთხოვს ქრისტეს, ნუ დაბანს მას ფეხებს. იოან. 13, 6-8.

სიმონ-პეტრემ მოკვეთა ყური მალქოზს. იოან. 18, 10.

სიმონ-პეტრე მისდევდა იესოს, როდესაც იგი შეიპყრეს. მათ. 26, 58; მარკ. 14, 54; ლუკ. 22, 54; იოან. 18, 15.

სიმონ-პეტრე უარყოფს ქრისტეს. მათ. 26, 69-75; მარკ. 14, 66-72; ლუკ. 22, 54-62, იოან. 18, 17. 25-27.

სიმონ-პეტრე მიდის საფლავთან ქრისტეს აღდგომის შემდეგ. ლუკ. 24, 12; იოან. 20, 3-7.

სიმონ-პეტრე იყო იმ მოწაფეთა რიცხვში, რომელთაც ნახეს მკვდრეთით აღდგომილი ქრისტე ტიბერიის ზღვის ნაპირზე. იოან. 21, 1-2.

მაცხოვარი უბრძანებს სიმონ-პეტრეს, დამწყოს მისი ცხოვარნი. იოან. 21, 15-17.

2. ანდრია

ძმა სიმონ-პეტრესი, მათ. 10, 2; მარკ. 3, 18; ლუკ. 6, 14.

ატყობინებს თავის ძმას, რომ ნახა მესია, რომელ არს თარგმანებით ქრისტე. იოან. 1, 41-42.

3. 4. იაკობი და იოანე, ძენი ზებედუნის

ძენი ქუხილისანი, ბანერგეს, - ეს სახელი უწოდა იესო ქრისტემ ზებედეს შვილებს, იაკობს და იოანეს. მარკ. 3, 17.

იაკობი და იოანე არიან მოწმე იაიროსის ასულის მკვდრეთით აღდგენისა. მათ. 9, 18-19. 23-26; მარკ. 5, 37; ლუკ. 8, 51.

იაკობი და იოანე არიან მოწმე უფლის ფერისცვალებისა. მათ. 17, 1-8; მარკ. 9, 2-8. ლუკ. 9, 28-36.

იაკობი და იოანე თავის დედასთან, სალომესთან, ერთად სთხოვენ ქრისტეს, რომ მან ისინი დააყენოს თავის მარჯვნივ და მარცხნივ სასუფეველში. მათ. 20, 20-24; მარკ. 10, 35-41.

იაკობი და იოანე სთხოვენ ქრისტეს, რომ მან ნება დართოს მათ, რათა თქვან და ზეცით გამოავლინოს ცეცხლი სამარიტელების სოფელზე, სადაც არ მიიღეს მაცხოვარი. ლუკ. 9, 52-54.

იაკობი და იოანე იყვნენ იმ მოწაფეთა რიცხვში, რომელთაც გამოეცხადა ქრისტე მაცხოვარი მკვდრეთით აღდგომის შემდეგ ტიბერიის ზღვის სანაპიროზე. იოან. 21, 1-2.

იესო, ჯვარზე ცმული, მიანზობს თავის დედას იოანეს. იოან. 19, 25-27.

იოანე მახარებელი არის დამწერი მეოთხე სახარებისა. იოან. 21, 24.

იოანე მოწაფეთა შორის ყველაზე მეტად უყვარდა იესოს. იოან. 13, 23; 19, 26; 21, 20-24.

5. ფილიპე

არჩევა ფილიპესი ქრისტეს მიერ მოწაფედ. იოან. 1, 43-44.

ფილიპე ატყობინებს ნათანაილს, რომ მან ნახა მესია. იოან. 1, 45-46.

იერუსალიმში დღესასწაულზე მოსულნი, წარმართები, მივიდნენ ფილიპესთან და უთხრეს, რომ უნდათ იესოს ხილვა. იოან. 12, 20-22.

ფილიპე სთხოვს ქრისტეს: „უფალო, მიჩუენე ჩუენ მამაი შენი და კმა არს ჩუენდა“. იოან. 14, 8-11.

6. ბართლომე

მათე მახარებლის მოციქულთა სიაში იგი არის მეექვსე. მათ. 10, 3.

7. თომა

არა სწამს ქრისტეს აღდგომის ამბავი, ვიდრე თავად არ ნახავს მას. იოან. 20, 24-25

როდესაც თომამ თვით ნახა აღმდგარი უფალი და დარწმუნდა აღდგომის ჭეშმარიტებაში, დაიფიქრა: „უფალი ჩემი და ღმერთი ჩემი“. იოან. 20, 26-28.

ზედწოდება თომა მოციქულისა იყო მარჩბივი. იოან. 11, 16; 20, 24; 21, 2.

8. მათეოსი (მათე)

ანუ ლევი აღფესი, მეზვერე (მებაჟე). მისი არჩევა მოწაფეთა რიცხვში. მათ. 9, 9; მარკ. 2, 14; ლუკ. 5, 27-28.

მათე მასპინძლობს თავის სახლში მაცხოვარს. მათ. 9, 10; მარკ. 2, 15; ლუკ. 5, 29.

9. იაკობ აღფესი

მათე მახარებლის მოციქულთა სიაში იგი არის მეცხრე. მათ. 10, 3.

10. ლებეოსი-თადეოზი

ფიქრობენ, რომ ამ მოწაფეს კიდევ ეწოდებოდა „კმა უფლისა“. იგი უნდა იყოს იუდა იაკობის ძე (ლუკი). ლუკ. 6, 16. იოან. 14, 22.

11. სვიმონ კანანელი

მათე მახარებლის მოციქულთა სიაში იგი არის მეთერთმეტე. მათ. 10, 4.

12. თუდა ისკარიოტელი

უსაყვედურებს ლაზარეს დას, მარიამს ქრისტეს ძვირფასი მირონით ცხების გამო. იოან. 12, 4-6.

იესო ქრისტეს პასუსი. იოან. 12, 7-8.

იუდას გამცემლობა. მათ. 24, 14-16; მარკ. 14, 10-11; ლუკ. 22, 3-6; იოან. 13, 12.

იუდა ხალხს მოუძღვის იესოს შესაპყრობად. მათ. 26, 47; მარკ. 14, 43; ლუკ. 22, 47; იოან. 18, 2-3.

იუდა ამბორისყოფით გასცემს ქრისტეს. მათ. 26, 48-49. მარკ. 14, 44-45; ლუკ. 22, 47-48.

მისი მონანიება და თვითმკვლელობა. მათ. 27, 3-5.

თხა, თიკანო

თხა სუფთაა და საკვებად ვარგისი. 2 სჯ. 14, 4-5.

თხას მსხვერპლად სწირავდნენ. დაბ. 15, 9. ლევიტ. 16, 5-7.

უპირატესობა ეძლეოდა მამალ თ. ლევიტ. 22, 19. ფს. 49, 9.

პირველშობილი თიკანი გამოსასყიდს არ საჭიროებს. რიცხ. 18, 17.

ისრაელთ ჰყავდათ თხის დიდი ჯოგები. დაბ. 32, 14; 1 მეფ. 25, 2.

თ. მფლობელს მისგან სარგებლობა ჰქონდა. იგავ. 27, 26.

თ. რძეს საკვებად იყენებდნენ. იგავ. 27, 27.

ახალგაზრდა თხებს ეწოდებოდათ თიკნები. დაბ. 37, 31.

თიკნებს ცალკე აძოვებდნენ. 3 მეფ. 20, 27.

თიკნები სძოვდნენ მწყემსების
კარკების ახლოს. ქება. 1, 7.

თიკანი არ უნდა მოიხარშოს დედის
რძეში. გამ. 23, 19.

თიკანს მსხვერპლად სწირავენენ.
ლევიტ. 4, 23; 5, 6.

მსხვერპლშეწირვა პასექის დროს.
გამ. 12, 5; 2 ნეშტ. 35, 7.

თიკანი ითვლებოდა ნუგბარ საჭმე-
ლად. დაბ. 27, 9; მსაჯ. 6, 19.

თ. მიჰყავდათ ძღვენად. დაბ. 38, 17;
მსაჯ. 15, 1.

ცოდვილთა მიმსგავსება თიკნებ-
თან. მათ. 25, 31-46.

თხის ბალანი

მიჰქონდათ ძღვენად კარვისთვის.
გამ. 25, 4; 35, 23.

მისგან ამზადებდნენ ფარდას კარ-
ვისთვის. გამ. 35, 26; 36, 14-18.

თ. ბალნით ავსებდნენ ბალიშებს.
1 მეფ. 19, 13.

*

ტყავს ხმარობდნენ სამოსლად. ებრ.
11, 37.

განსაკუთრებით სახელგანთქმული
იყო ბასანიისა. 2 სჯ. 32, 14.

არაბები ვაჭრობდნენ მატყლით.
ეზექ. 27, 21.

ჯოგს მიუძღოდა ვაცი. იერ. 50, 8.

ველური თხები ეტანებოდნენ კლდე-
ებსა და ბორცვებს. 1 მეფ. 24, 2; იობ.
39, 1.

გადატანითი მნიშვნელობით

მაკედონიის სახელმწიფო. დან. 8,
5, 21.

უკეთურნი. ზაქ. 10, 3; მათ. 25,
32-33.

ეკლესია (ჯოგი თხებისა). ქება.
4, 1.

თხაჲო

გოლგოთა. იესო ქრისტეს ჯვარც-
მის ადგილი. მათ. 27, 33-36; მარკ. 15,
22; ლუკ. 23, 33; იოან. 19, 17.

თხიარო

(ჭურჭელი, ტიკი, გუდა)

თხიერი პირველად ნახსენებია. დაბ.
21, 14.

ძველები ხშირად სვამდნენ თხი-
ერით. ამბ. 2, 15.

თხიერს იყენებდნენ წყლის შესანა-
ხად. დაბ. 21, 14-19.

თ. იყენებდნენ რძის შესანახად.
მსაჯ. 4, 19.

თ. იყენებდნენ ღვინის შესანახად.
1 მეფ. 1, 24; 16, 20.

ზოგიერთი თხიერი დამზადებულია
თიხისგან. იერ. 19, 1.

ზოგიერთი თ. გაკეთებულია ტყავი-
საგან. ფს. 118, 83.

თ. ზიანდება სიძველისა და ხმა-
რებისაგან. ისუ ნავ. 9, 4, 13.

„არცა შააასხიან ღვინოი ახალი
თხიერთა ძველთა, რათა არა განსქდენ
თხიერნი“. მათ. 9, 17; მარკ. 2, 22.

თ. ხშირად დიდი მოცულობისაა. 2
მეფ. 16, 1.

გადატანითი მნიშვნელობით

ცოდვილნი, დამახებულნი სასა-
მართლოზე. იერ. 13, 12-14.

მგლოვიარენი. ფს. 118, 83.
ვინც მოუთმენლობისგან შზად არის
გასკდეს. იობ. 32, 19.

შკაცრ სასჯელთაგან გაღატაკება.
იერ. 19, 10; 48, 12.

ო

იბაკნი იოანე ნათლისმცემელისა და მოციქულთა

იოანე ნათლისმცემელი

უნაყოფო ხე. მათ. 3, 10; ლუკ. 3, 9.
ნიჩაბი და კალო. მათ. 3, 12; ლუკ.
3, 17.

სძალი და სიძე. იოან. 3, 29.

პავლე მოციქული

მეჭურჭლე. (მეკეცე). რომ. 9,
20-21.

ველეური და კეთილი ზეთისხილი.
რომ. 11, 17-24.

რძე და ხორცი. 1 კორ. 3, 2; ებრ. 5,
12-14.

ნერგი ღმრთისა. 1 კორ. 3, 6-9.

შენობა კეთილ საფუძველზე. 1 კორ.
3, 6-9.

ტაძარი ღმრთისა. 1 კორ. 3,
16-17.

საფუარი და ცომი. 1 კორ. 5, 6-8;
გალ. 5, 9.

რბენა ასპარეზზე და ბრძოლა. 1
კორ. 9, 24-27; 2 ტიმ. 2, 5; 4, 2.

გვაში და ასონი. 1 კორ. 12, 14-27.
ყოველი საჭურველი ღმრთისა.
ეფეს. 6, 13-17.

მხედარი, მეომარი და მიწის მუშა.
2 ტიმ. 2, 3-6.

ჭურჭელი ოქროსი, ხისა და თიხისა.
2 ტიმ. 2, 20-21.

მიწა ნაყოფიერი და უნაყოფო. ებრ.
6, 7-8.

იაკობ მოციქული

ზღვის ტალღები, აღმრულნი ქარი-
საგან. იაკ. 1, 6.

ყვაილი თივისა. იაკ. 1, 10-11.

კაცი, რომელიც თავის სახეს
სარკეში სინჯავს. იაკ. 1, 23-24.

აღვირი ცხენისა. იაკ. 3, 3.

საჭე გემისა. იაკ. 3, 4.

წყარო ტყბილი წყლისა და მწარე
წყლისა. იაკ. 3, 11-12.

ლელვის ხე და ვაზი. იაკ. 3, 12.

მომთმენი მიწის მუშაკი. იაკ. 5, 7.

მოციქული იუდა

უწყლო ღრუბელი, მკედარი (გამ-
ხმარი) ხე, გაშმაგებული ზღვის
ტალღები. იუდ. 1, 12-13.

იბაკნი იესო ქრისტესნი

ნაწინასწარმეტყველებია. ფს. 77,
2; მათ. 13, 35.

ქრისტე კარგა ხანს ასწავლიდა
მხოლოდ იგავებით. მათ. 13, 13-34;
22, 1; მარკ. 4, 2-11; 4, 33-34; ლუკ.
8, 10.

ქრისტე უხსნიდა თავის მოწაფეებს
თავისი იგავების აზრს. მათ. 13, 11-
16; მარკ. 4, 10-11; 4, 34; ლუკ. 8, 10.

მიდგეილი მეგობარი. ლუკ. 11,
5-8.

სიძის მყარი. მათ. 9, 15; მარკ. 2, 19-20; ლუკ. 5, 34-35.
 ხე და ნაყოფი. მათ. 7, 16-20; 12, 33; ლუკ. 6, 43-44.
 სახე ცისა. მათ. 16, 2-3; ლუკ. 12, 54-57.
 ბრმა, ბრმის წინამძღოლი. მათ. 15, 14; ლუკ. 6, 39.
 ორბები და მძორი. მათ. 24, 28; ლუკ. 17, 37.
 კეთილი მწყემსი. იოან. 10, 1-6. 11-16.
 კეთილი სამარიტელი. ლუკ. 10. 30-37.
 ხე კეთილი, ხე ხენეში. მათ. 7, 17-18.
 დაკარგული ცხვარი. ლუკ. 15, 3-7.
 ცხვრები და თხები. მათ. 25, 32-33.
 ვაზი და რტონი. იოან. 15, 1-6.
 გოდლის ამშენებელი. ლუკ. 14, 28-30.
 გამსესხებული და მოვალეები. ლუკ. 7, 41-43.
 მოვალე, მათ. 18, 23-35.
 ორი ბატონი. მათ. 6, 24; ლუკ. 16, 13.
 ორი შვილი. მათ. 21, 28-31.
 ათი ქალწული, მათ. 25, 1-12.
 დედაკაცი, რომელსაც აქვს ათი დრაქმა. ლუკ. 15, 8-10.
 ძველი ტანისამოსი და ახალი საკერებელი. მათ. 9, 16; მარკ. 2, 21; ლუკ. 5, 36.
 უძლები შვილი. ლუკ. 15, 11-32.
 უსამართლო მოურავი. ლუკ. 16, 1-8.
 ბავშვები, რომელნიც სხედან ქუჩაში. მათ. 11, 16-17; ლუკ. 7, 32.

სული არაწმიდა, გასული კაცი-საგან. მათ. 12, 43-45; ლუკ. 11, 24-26.
 ერთგული და ბოროტი მონა. მათ. 24, 45-51; ლუკ. 12, 42-48.
 მეფის შეილის ქორწილი. მათ. 22, 2-14.
 უნაყოფო ლეღვის ხე. ლუკ. 13, 6-9.
 ზღვაში ჩაშვებული ბადე. მათ. 13, 47-50.
 ლეღვის ხე. მათ. 24, 32; მარკ. 13, 28; ლუკ. 21, 29-30.
 დიდი წვეულება. ლუკ. 14, 16-24.
 ხორბლის მარცვალი. იოან. 12, 24.
 გზად მიმავალი კაცი. მარკ. 13, 34-37.
 ძლიერი კაცი. მათ. 12, 29; მარკ. 3, 27; ლუკ. 11, 21-22.
 ღვარძლი, სარეველა. მათ. 13, 24-30-36-43.
 მდიდარი და ღაზარე. ლუკ. 16, 19-31.
 ანთებული სანთელი. მათ. 5, 15; მარკ. 4, 21; ლუკ. 8, 16; 11, 33.
 საფუარი და ფქვილი. მათ. 13, 33; ლუკ. 13, 21.
 ფარისეველთა ცომი. მათ. 16, 6. 11-12; მარკ. 8, 15; ლუკ. 12, 1.
 ქვეყნის ნათელი. მათ. 5, 14; იოან. 8, 12; 9, 5; 12, 35-36. 46.
 სახლი ამენებული კლდეზე და სახლი ამენებული ქვიშაზე. მათ. 7, 24-27.
 გაყოფილი სახლი და მეუფება. მათ. 12, 25; მარკ. 3, 24-25; ლუკ. 11, 17.
 ბოროტი მეენახეები. მათ. 2, 1, 33-41; მარკ. 12, 1-9; ლუკ. 20, 9-16.

სამკალი დიდი, ხოლო მუშაკნი მცირედ. მათ. 9, 37; ლუკ. 10, 2; იოან. 4, 35-38.

ახალი ღვინო და ძველი ტიკები. მათ. 7, 19; მარკ. 2, 22; ლუკ. 5, 37.

„სანთელი გვამისა არს თვალი“. მათ. 6, 22-23; ლუკ. 11, 34-36.

ფრინველები და კელის შრომანი. მათ. 6, 26-30; ლუკ. 12, 24-25.

მუშები, დაქირავებულნი კენახში სამუშაოდ. მათ. 20, 1-5.

ზეციური პური. იოან. 6, 32-35. 50-51.

შეილთა პური. მათ. 15, 26; მარკ. 7, 27.

მტრულად განწყობილი მხარე. მათ. 5, 25-26; ლუკ. 12, 58-59.

მამა და შეილი. მათ. 7, 9-11; ლუკ. 11, 11-23.

მღვიძარე სახლის პატრონი. მათ. 24, 43; ლუკ. 12, 39.

სახლის პატრონი, რომელსაც აქვს საუნჯე. მათ. 13, 52.

მეირფასი მარგალიტი. მათ. 13, 45-46.

მარგალიტი და ღორები. მათ. 7, 6. ფარისეველი და მებაჟე. ლუკ. 18, 9-14.

მცენარე (ნერგი), რომელიც უნდა ამოიფხვრას. მათ. 15, 13.

ვიწრო ბჭე და ვიწრო გზა. მათ. 7, 13-14; ლუკ. 13, 24-25.

ფარეხის კარი. იოან. 10, 7-9. დვირე და ბეწვი. მათ. 7, 3-5; ლუკ. 6, 41-42.

პირველი ადგილები ქორწილში. ლუკ. 14, 7-10.

მელები და ცის ფრინველნი. მათ. 8, 20; ლუკ. 9, 58.

უგუნური მდიდარი. ლუკ. 12, 18-21.

ომში მიმავალი მეფე. ლუკ. 14, 31-32.

მარილის გემო. მათ. 5, 13; მარკ. 9, 49-51; ლუკ. 14, 34-35.

მლოგვის მარცვალი. მათ. 13, 31-32; მარკ. 4, 31-32; ლუკ. 13, 19.

თესლი, რომელიც შეუმჩნევლად იზრდება. მარკ. 4, 26-29.

მთესველი. მათ. 13, 3-23; მარკ. 4, 3-20; ლუკ. 8, 4-15.

მინდვრიდან დაბრუნებული მსახური. ლუკ. 17, 7-9.

მონები, რომელნიც ელიან პატრონის მოსვლას. ლუკ. 12, 36-38.

ქანქარი (ტალანტი) და ვერცხლის მნა (მინა). მათ. 25, 14-30; ლუკ. 19, 12-27.

დამალული საუნჯე. მათ. 13, 44. ქარი, რომელიც ქრის. იოან. 3, 8.

მომახეზრებელი ქერივი დედაკაცი და გულქვა მსაჯული. ლუკ. 18, 1-6.

იბაკვი კველი ალთქიზისა

იოათამი

ხეები, რომლებიც ირჩევდნენ თავის მეფეს. მსაჯ. 9, 7-15.

სამსონი

ძლიერისგან გამოსული სიტყბო. მსაჯ. 14, 14-17.

ნათანი

ღარიბის ბატკანი. 2 მეფ. 12, 1-7.

თეკელი დედაკაცი

მტერი ძმანი თუ მკვლელის წყალობა. 2 მეფ. 14, 4-11.

დაჭრილი წინასწარმეტყველი

წასული ავაზაკი. 3 მეფ. 20, 35-40.

იოთახი

ძემევი და წიფელი. 4 მეფ. 14, 9.

ასაბი

ეგვიპტიდან გადმონერგილი ვაზი. ფს. 79, 6-8.

ესაია

მშენიერად დამუშავებული ვენახი, გაპარტახებული. ეს. 5, 1-7; იერ. 2, 21. მკა და მოსავლის აღება. ეს. 17, 5-6.

წითელი ღვინის მომცემი ყურბენი. ეს. 27, 2-3.

საპატარძლო. ეს. 62, 4-5.

მეჭურჭლე. იერ. 18, 1-6.

ეზეკიელი

კაცი, რომელიც იცვლის საცხოვრებელ ადგილს. ეზეკ. 12, 3-15.

კედელი. ეზეკ. 13, 10-14.

ვენახის ხე. ეზეკ. 15, 1-8.

ახალგაზრდა ქალწული, დატოვებული. ეზეკ. 16, 3-34.

დიდი არწივი. ეზეკ. 17, 2-10.

ტუ ლომი და ლომის ლეკვები. ეზეკ. 19, 1-9.

ვაზი დარგული წყლის პირას. ეზეკ. 19, 10-14.

ორი დედაკაცი, ოოლა და ოოლიბა. ეზეკ. 23, 2-49.

ადუღებული ქვაბი. ეზეკ. 24, 3-12.

ლიბანის ნაძვი. ეზეკ. 31, 3-18.

ისრაელის ცხვრები და დაქირავებული მწყემსები. ეზეკ. 34, 1-31.

ოსია

უდაბური ვენახი. ოს. 10, 1.

ნაყოფიერი ნამი. ოს. 14, 5-7.

მიქია

მოკრეფილი ნაყოფი. მიქ. 7, 1.

იერიჰო

იესო ქრისტეს მისვლა იერიჰოში. მარკ. 10, 46; ლუკ. 19, 1.

იერუსალიმი

იერუსალიმს ძველად ერქვა სალიმი. დაბ. 14, 18.

ძველი იებუს. ისუ ნავ. 15, 8; 18, 28. მსაჯ. 19, 10.

მისი მეფე დამარცხა ისუ ნაემ. ისუ ნავ. 10, 5-23.

წილისყრით იგი ერგო ბენიამენის ტომს. ისუ ნავ. 18, 28.

ნაწილობრივ ხელთ იგდო და დაწვა იუდამ. მსაჯ. 1, 8.

წინათ მასში ბინადრობდნენ იებუსელები. მსაჯ. 19, 10-11.

შემდეგ მისი მფლობელობა გაუყვეს იუდასა და ბენიამენს. ისუ ნავ. 15, 64. მსაჯ. 1, 21.

საბოლოოდ დაიმორჩილა დავითმა. 2 მეფ. 5, 6-8.

გაფართოვდა დავითის დროს. 2 მეფ. 5, 9.

იქცა დედაქალაქად. 2 მეფ. 5, 9; 20, 3.

ღმრთის რჩეული ქალაქი. 2 ნემშტ. 6, 6. ფს. 134, 21.

რომაელი ნაცვალი აქედან კესარი-აში გადასახლდა. საქმე. 23, 23-24; 25, 1-13.

ქალაქი ღმრთისა. ფს. 45, 4; 47, 1.
 ქალაქი უფლისა. ეს. 60, 14.
 დიდი მეუფის ქალაქი. ფს. 47, 2.
 მათ. 5, 35.
 საღვთისწაულო შერებულობათა
 ქალაქი. ეს. 33, 20.
 სიმათლის ქალაქი. ეს. 1, 26.
 ეწოდოს იერუსალიმსა ქალაქი
 ჭეშმარიტი. ზაქ. 8, 3.
 მიუტოვებელი ქალაქი. ეს. 62, 12.
 ერთგული ქალაქი. ეს. 1, 21. 26.
 წმინდა ქალაქი. ნემ. 11, 1; ეს. 48,
 2; მათ. 4, 5.
 საყდარი უფლისა. იერ. 3, 17.
 სიონი. ფს. 47, 12. ეს. 33, 20.
 წმინდა ისრაელის სიონი. ეს.
 60, 14.
 იერუსალიმი გარშემორტყმულია
 მთებით. ფს. 124, 2.
 გარშემოვლებულია თხრილით. 3
 მეფ. 3, 2.
 ციხე-სიმაგრეებითა და გოდო-
 ლებით არის გამაგრებული. ფს. 47,
 12-13.
 იერუსალიმში შესასვლელი არის
 კარიბჭიდან. ფს. 121, 2. იერ. 17,
 19-21.
 ეზეკიამ გაიყვანა წყალსადენი
 იერუსალიმისათვის. 4 მეფ. 20, 20.
 იერუსალიმში ინახებოდა სამ-
 ხედრო ნადავლი. 1 მეფ. 17, 54; 2 მეფ.
 8, 7.
 იერუსალიმს მშვენიერი მდე-
 ბარეობა აქვს. ფს. 47, 2.
 „იერუსალიმი შენებულ არს ვი-
 თარცა ქალაქი, რომლისა საყოფელნი
 მისნი მის თანა“. ფს. 121, 3.
 მშვენიერია ი. ქება. 6, 4.
 არის სრულყოფილი მშვენიერება.
 გოდ. 2, 15.

ი. არის სიხარული მთელი ქვეყნისა.
 ფს. 47, 2. გოდ. 2, 15.
 ი. არის მთავარი სამთავროთა. გოდ.
 1, 1.
 ი. არის დიდი ქალაქი. იერ. 22, 8.
 ი. არის ხალხმრავალი. გოდ. 1, 1.
 ი. საქმიანი და ხმაურიანია. ეს.
 22, 3.
 ი. მდიდარი იყო სოლომონის დროს.
 3 მეფ. 10, 26-27.
 ღმერთი იცავს იერუსალიმს. ეს.
 31, 5.
 ღმრთის გამოსარჩლების მაგა-
 ლითები. 2 მეფ. 24, 16; 4 მეფ. 19, 32-
 34; 2 ნეშტ. 12, 7.
 იერუსალიმში აიგო ტაძარი. 2 ნეშტ.
 3, 1.
 ისრაელნი თავს იყრიდნენ ი.
 დღესასწაულებზე. ლუკ. 2, 42. ფს.
 121, 3-4.
 ისრაელთ უყვარდათ იერუსალიმი.
 ფს. 136, 5-6.
 ისრაელნი დასტიროდნენ მის
 უბედურებას. ნემ. 1, 2-4.
 ისრაელნი ლოცულობდნენ იერუ-
 სალიმის სიკეთისათვის. ფს. 50, 16-
 17; 121, 6.
 ისრაელნი სახეს მიაპყრობდნენ
 იერუსალიმს ლოცვის დროს. დან. 6,
 10; 3 მეფ. 8, 44.
 იერუსალიმის უსჯულოება. ეს. 1,
 1-4. იერ. 5, 1-5. მიქ. 3, 10.
 იერუსალიმის კერპთმსახურება. 2
 ნეშტ. 28, 24. ეზეკ. 8, 7-10.
 ი. უკეთურება-უბედურებათა მიზე-
 ზი. 4 მეფ. 21, 12-15; 2 ნეშტ. 24, 18.
 გოდ. 1, 8; ეზეკ. 5, 5-8.
 იერუსალიმი იყო წინასწარმე-
 ტყველთა სამარე. ლუკ. 13, 33-34.

ქრისტე ქადაგებდა იერუსალიმში. ლუკ. 21, 37-38. იოან. 18, 20.

ქრისტემ აღასრულა ბერი სასწაული ი. იოან. 4, 45.

ქრისტე ზეიმით შევიდა ი. როგორც მეუფე. მათ. 21, 9-10.

ქრისტე დარდობდა იერუსალიმზე. მათ. 23, 37.

ქრისტე სიკედილით დასაჯეს იერუსალიმში. ლუკ. 9, 31. საქმე. 13, 27-29.

პირველად ი. ქადაგეს სახარება. ლუკ. 24, 47. საქმე. 2, 14.

სულიწმიდის სასწაულებრივი მადლი (ძღვენი, ნიჭი) პირველად მოეფინა იერუსალიმს. საქმე. 1, 4; 2, 1-5.

იერუსალიმში დაიწყეს ქრისტეანთა ღვეწა. საქმე. 4, 1; 8, 1.

პირველი საეკლესიო კრება იერუსალიმში იყო. საქმე. 15, 4-6.

უბედურებები, რომლებიც ეწია იერუსალიმს

იერუსალიმი აიღო და დაანგრია სუსაკიმმა. 3 მეფ. 14, 25-26; 2 ნემტ. 12, 1-4.

ი. აიღო და გაძარცვა ისრაელის მეფემ იოასმა. 4 მეფ. 14, 13-14.

იერუსალიმს ალყა შემოარტყა, მაგრამ ვერ აიღო სენაქერიმმა. 4 მეფ. თავი 19; 20, 36-37.

იერუსალიმი აიღო და ხარკი დაადო ფარაონმა ნექაომ. 4 მეფ. 23, 33-35.

ი. დაიმორჩილა ნაბუქოდონოსორმა. 4 მეფ. 24, 10-11.

ი. აიღო და დაწვა ნაბუქოდონოსორმა. 4 მეფ. 25 თავი; იერ. 39, 1-8.

იერუსალიმს ემუქრებოდა სანა-ვალი. ნემ. 4, 7-8.

*

იერუსალიმი ხელახლა აშენდა კიროს მეფის ბრძანებით. ეზრა 1, 1-4.

წინასწარმეტყველებანი იერუსალიმის შესახებ

აიღებს ბაბილონის მეფე. იერ. 20, 5.

გადაიქცევა ქვების გროვად. იერ. 9, 11; 26, 18.

უღაბნოდ იქცევა. ეს. 64, 10.

ააშენებს კიროსი. ეს. 44, 26-28.

იქნება მშვიდი საცხოვრებელი ადგილი. ეს. 33, 20.

შიშის ზარს დასცემს მტრებს. ზაქ. 12, 2-3.

ქრისტე იქნება იერუსალიმის მეუფე. ზაქ. 9, 9.

იერუსალიმიდან გაერყვლება სახარება. ეს. 2, 3; 40, 9.

რომაელები დაანგრევენ იერუსალიმს. ლუკ. 19, 42-44.

იერუსალიმის აღებას თან მოჰყვება დიდი უბედურებები. მათ. 24, 21. 29. ლუკ. 21, 23-24.

მისი მომავალი დანგრევის ნიშნები. მათ. 24, 6-15. ლუკ. 21, 7-11. 25-28.

გადატანითი მნიშვნელობით

ეკლესია. გალ. 4, 25-26; ებრ. 12, 22.

ეკლესიის ქება-დიდება. გამოცხ. 3, 12; 21, 2. 10.

წმიდანები ღმრთის მფარველობის ქვეშ. ფს. 124, 1.

იერუსალიმის ტაძარი

აგებულ იქნა ურნიას კალოზე. 1 ნეშტ. 21, 28; 22, 1-2; 2 ნეშტ. 3, 1.

მისი აშენება სურდა დავითს. 2 მეფ. 7, 2; 1 ნეშტ. 22, 7; ფს. 131, 2-5. რადგან დავითი მებრძოლი იყო არ უნდა აეშენებინა. 2 მეფ. 7, 5; 3 მეფ. 5, 3; 1 ნეშტ. 29, 3.

წინასწარმეტყველის სიტყვებით სოლომონი იქნება პირველი ტაძრის აშენები. 2 მეფ. 7, 12-13; 1 ნეშტ. 17, 12.

დავითი ემზადებოდა ასაგებად. 1 ნეშტ. 22, 2-5; 14, 16; 29, 2-5.

დავითმა აგების უფლება სოლომონს გადასცა. 1 ნეშტ. 22, 6-7. 11.

დავითი ღმერთს შესთხოვდა სოლომონის დაბრძენებას. 1 ნეშტ. 29, 19.

დავითმა დააველა თავის ახლობლებს, დახმარებოდნენ სოლომონს. 1 ნეშტ. 22, 17-19.

ხალხს მოჰქონდა განძეულობა მშენებლობისათვის. 1 ნეშტ. 29, 6-9.

სოლომონმა გადაწყვიტა ტაძრის აგება. 2 ნეშტ. 2, 1; 3, 3.

სოლომონი უცხოელებს იყენებდა ტაძრის მშენებლობაზე. 2 ნეშტ. 2, 2-18; 3 მეფ. 5, 15

ქირაჟს სთხოვა, გამოეზავნა მისთვის გამოცდილი ხელოსნები. 2 ნეშტ. 2, 3-7. 13-14.

ოცდაათი ათასი ისრაელი მონაწილეობდა მის მშენებლობაში. 3 მეფ. 5, 13.

სოლომონმა ხელშეკრულება დადო ქირამთან ხის, ქვისა და სამუშაო ძალის მიწოდების შესახებ. 3 მეფ. 5, 2-6-12; 2 ნეშტ. 2, 1-8-10.

მშენებლობა დაიწყო სოლომონის მეფობის მეოთხე წლის მეორე თვის

მეორე დღეს. 3 მეფ. 6, 1, 37; 2 ნეშტ. 3, 2.

მშენებლობის დროს არ ისმოდა ჩაქუჩისა და სხვა იარაღების ხმა. 3 მეფ. 6, 7.

მისი შემადგენელი ნაწილები (1 ტაძარი)

დიდი სახლი (მთავარი შენობა). 2 ნეშტ. 3, 5.

წმიდა წმიდათა. 3 მეფ. 6, 16.

დაბარი. 3 მეფ. 6, 16-23.

ბჭე. 2 ნეშტ. 3, 4.

გარშემო ოთახები. 3 მეფ. 6, 5; 6, 8-10.

გარშემო ვრცელი ეზოები. 3 მეფ. 6, 36; 2 ნეშტ. 4, 9.

სიგრძე ჰქონდა 60 წყრთა და სიგანე 30 წყრთა. 3 მეფ. 6, 2; 2 ნეშტ. 3, 3.

ნათლებოდა ვიწრო ფანჯრებით. 3 მეფ. 6, 4.

მოპირკეთებული იყო ფიჭვის ძელებით. 3 მეფ. 6, 9.

მთავარი შენობის სიგრძე იყო 40 წყრთა. 3 მეფ. 6, 17.

ჰქონდა ორსაგდულიანი კარები. 3 მეფ. 6, 34-35.

ჰქონდა ზღურბლი ზეთისხილის ხისა. 3 მეფ. 6, 33; 2 ნეშტ. 3, 7.

წმიდა წმიდათას ერთი გვერდი იყო 20 წყრთა. 3 მეფ. 6, 16-20.

მასზე გამოქანდაკებული იყო ორი ქერუბიმი კიპარისის ხისგან. 3 მეფ. 6, 23.

წმიდა წმიდათას შენობის სხვა ნაწილებიდან ოქროს ჯაჭვი ყოფიდა. 3 მეფ. 6, 21.

კარები და ბოძები ზეთისხილის ხისა ჰქონდა. 3 მეფ. 6, 31-32.

ჰქონდა კრეტსაბმელი ძვირფასი ქვებით შემკული. 2 ნეშტ. 3, 13.

იატაკი და კედლები დაფარული ჰქონდა ფიჭვისა და კედრის ფიცრით. 3 მეფ. 6, 15.

ფიჭვის ფიცრებს ამშვენებდა ჩუქურთმები. 3 მეფ. 6, 18.

სარტყელი ჰქონდა კედრის ხისა. 2 ნეშტ. 3, 5.

მიგნიდან და გარედან დაფარული იყო ოქროთი. 3 მეფ. 6, 21-22; 2 ნეშტ. 3, 7.

მორთული იყო ძვირფასი ქვებით. 2 ნეშტ. 3, 6.

ტაძრის კამარა იყო სიგრძით 20 წყრთა და სიგანით 10 წყრთა. 3 მეფ. 6, 3.

სიმაღლე ჰქონდა 120 წყრთა. 2 ნეშტ. 3, 4.

სვეტისთაკები იყო ჩუქურტმებიანი ხისა. 3 მეფ. 7, 15-22; 2 ნეშტ. 3, 15-16.

*

იყო დიდებული ნაგებობა. 2 ნეშტ. 2, 5-9.

მშენებლობა გრძელდებოდა 7 წელს. 3 მეფ. 6, 38.

უფლის სახლი. 2 ნეშტ. 23, 5, 12.

უფლის სახლის მთა. ეს. 2, 2.

იაკობის უფლის სახლი. ეს. 2, 3.

სიონი. ფს. 83, 7.

სიონის მთა. ფს. 73, 2.

სამსხვერპლო სახლი. 2 ნეშტ. 7, 12.

სამლოცველო სახლი. ეს. 56, 7. მათ. 21, 13.

ღმერთმა აღთქვა შიგ ყოფნა. 3 მეფ. 6, 12-13.

მასში არსებული ყველა საგანი შეწირული იყო ღმრთისათვის. 2 ნეშტ. 5, 1.

13. ბიბლიის ლექსიკონი.

ღმრთის კიდობანი საზეიმოდ მოათავსეს მასში. 3 მეფ. 8, 1-9; 2 ნეშტ. 5, 2-10.

აიესო ღმრთის დიდების ღრუბლით. 3 მეფ. 8, 10-11; 2 ნეშტ. 5, 13; 7, 2.

სოლომონმა საზეიმოდ მიუძღვნა ტაძარი ღმერთს. 3 მეფ. 8, 13-66; 2 ნეშტ. 2, 1-9; 6, 2.

მისი კურთხევის დროს ზეციდან მასზე წმიდა ცეცხლი გადმოვიდა. 2 ნეშტ. 7, 3.

ტაძარი იყო ხელითქმნილი. საქმე. 7, 47-48.

მისი სრული დანგრევა ნაწინასწარმეტყველებია. იერ. 26, 18; მიქ. 3, 12.

გაძარცვა ეგვიპტის მეფე სუსაკმა. 2 ნეშტ. 12, 9.

ალადგინა იოას მეფემ. 4 მეფ. 12, 4-14; 2 ნეშტ. 24, 4-13.

აქაზ მეფემ შეურაცხო იგი და მისი განძი დაუთმო ასურელთა მეფეს. 4 მეფ. 16, 12-18; 2 ნეშტ. 28, 20-21.

სოლომონის ტაძარი გაწმინდეს და მსახურება განაახლეს ეზეკიას დროს. 2 ნეშტ. 29, 3-35.

ეზეკიამ განძეულობა გადასცა ასურელებს მშვიდობის შესანარჩუნებლად. 4 მეფ. 18, 14-16.

მანასეს დროს იგი შეურაცხვეს კერატმსახურებით. 4 მეფ. 21, 3-7; 2 ნეშტ. 33, 4-7.

იოსიამ თავისი მეფობის მეთერთმეტე წელს ალადგინა იგი. 4 მეფ. 22, 3; 2 ნეშტ. 34, 8.

გაძარცვეს და დაწვეს ბაბილონელებმა. 4 მეფ. 25, 9-17; 2 ნეშტ. 36, 18-19.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. იოან. 2, 19-21.

ცათა ტაძარი. 1 კორ. 3, 16; 2 კორ. 6, 16; ეფეს. 2, 22.

(II ტაძარი)

მეორე ტ. აგებულია პირველის ადგილას. ეზრა. 2, 6.

კიროსმა გასცა ბრძანება მის ასაგებად. ეს. 44, 26. თავისი მეფობის პირველ წელს. ეზრა. 1, 1-2; 6, 3.

კიროსმა ნება დართო ებრაელებს, წასულიყვნენ იერუსალიმში ტაძრის ასაშენებლად. ეზრა. 1, 3.

კიროსმა იშოვა სახსარი ტაძრის ასაგებად. ეზრა. 6, 4.

უბრძანა ბაბილონში დარჩენილებს, რომ მშენებლობას დახმარებოდნენ. ეზრა. 1, 4.

გასცა პირველი ტაძრიდან წამოღებული ჭურჭელი. ეზრა. 1, 7-11; 6, 5.

ღმრთისმსახურების აღსრულება დაიწყო ტაძრის დამთავრებამდე. 1 ეზრა. 3, 1-6.

საამშენებლო მასალები მოჰქონდათ ტვიროსიდან და სიდონიდან. ეზრა. 3, 7.

მისი მშენებლობა დაიწყო ტყეობიდან დაბრუნების შემდეგ მეორე თვეში. ეზრა. 3, 8.

ზეიმი საფუძვლის ჩაყრისას. ეზრა. 3, 9-11.

ტაძრის ზომები. ეზრა. 6, 3-4.

გლოვა მათი, ვისაც პირველი ტაძარი ახსოვდა. ეზრა. 3, 12; ანგ. 2, 3.

სიხარული ახალგაზრდებისა, რომელთაც არ ენახათ პირველი ტაძარი. ეზრა. 3, 13.

სამართლელებმა შესთავაზეს დახმარება მშენებლობაში, ხოლო ებრაელებმა არ მიიღეს მათი წინადადება. ეზრა. 4, 3.

სამართლენი ხელს უშლიდნენ ებრაელებს მშენებლობაში. ეზრა. 4, 4-5.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ს. შუამდგომლობდნენ არტაქსერქსესთან მისი მშენებლობის აკრძალვის შესახებ. ეზრა. 4, 22.

ქრისტე

წინასწარმეტყველება ამ ტაძარში მისი გამოჩენის შესახებ. ანგ. 2, 6-9; მალ. 3, 1.

ქრისტეს ამოყვანა ტაძარში და მისი სასწაულებრივი დაყენება ეშმაკის მიერ ტაძრის თავზე. მათ. 4, 5; ლუკ. 4, 9.

ქრისტე ხშირად ქადაგებდა ამ ტაძარში. მარკ. 14, 49.

ამ ტაძრიდან განდევნა მან ვაჭრები. იოან. 2, 15-17; მათ. 21, 12-13.

იწინასწარმეტყველა მისი დაქცევა. მათ. 24, 2; მარკ. 13, 2; ლუკ. 21, 6.

ტაძრის კრეტსაბმელი შუაზე გაიპო ქრისტეს სიკვდილისას. მათ. 27, 51.

იქ იდგა ხალხი, როცა მღვდელი ტაძარში მსხვერპლს სწირავდა. ლუკ. 1, 10.

ებრაელები მკრეხელობად თვლიდნენ იესოს სიტყვებს ტაძრის დანგრევის შესახებ. მათ. 26, 61.

იესო

მაცხოვარი — ეს სახელი ეწოდა ახლად დაბადებულ ქრისტეს ანგელოზის ბრძანებით. მათ. 1, 21; ლუკ. 1, 31; 2, 21.

იესო ნაზარეველი — მეუღე პურიათა

ეს სიტყვები იყო დაწერილი ჯვარზე იესო ქრისტეს თავთან. იოან. 19, 19-22; მათ. 27, 37; მარკ. 15, 26; ლუკ. 23, 38.

იესო ქრისტე — თავი აკლასიის

წინასწარმეტყველნი ქრისტეს ეწოდებენ „ლოდსა ფრიად პატიო-

სანსა, რჩეულსა თავსაკიდურსა“. ფს. 117, 22; ეს. 28, 16; 1 პეტ. 2, 6.

„ლოდი, რომელ შეურაცხვევს მაშენებელთა, ესე იქმნა თავკიდეთა“. მათ. 21, 42; მარკ. 12, 10; ლუკ. 20, 17.

ღმერთმა ქრისტე დააყენა ეკლესიის თავად. ეფეს. 1, 22.

ქრისტეს — ეკლესიის თავს — ეწოდება

ლოდი, თავსაკიდურთა. საქმე. 4, 11; ეფეს. 2, 20.

საფუძველი. 1 კორ. 3, 11.

„ქრისტე თავ არს ეკლესიისა, და იგი თავადი არს მაცხოვარი გუამისაი“. ეფეს. 1, 22-23; 4, 12-15; 5, 23; კოლას. 1, 18.

ქრისტე — თავი ეკლესიისა — ბატონობს ყოველივეზე. მათ. 28, 18; ეფეს. 1, 22; კოლას. 1, 18; 2, 10.

ქრისტემ — თავმა ეკლესიისამ — განაწესა და გაგზავნა თავისი მოციქულები. მათ. 10, 1-7; 28, 18-20; მარკ. 6, 7-12; 16, 15-18; ლუკ. 9, 1-6; 24, 47-49; ეფეს. 4, 11-12.

ი. ქ. თ. ე. განაწესა საიდუმლონი. მათ. 28, 19; მარკ. 16, 16; ლუკ. 22, 17-20; 1 კორ. 11, 23-29.

იესო ქრისტე — თავი ეკლესიისა — მორწმუნეებს მიანიჭებს ნიჭსა სულისა წმიდისასა. ფს. 68, 18; ეფეს. 4, 8; იოან. 15, 26; 16, 7; საქმე. 1, 5.

ი. ქ. თ. ე. ყოველსავე ყოველსა შინა აღავსებს. ეფეს. 1, 22.

იესო ქრისტეს თვისებები

იესო ქრისტე — მაცხოვარი ჩვენს

სწორად და ჭკუპარიტად ასრულებს თავის საქმეს და მსახურებას. ლუკ. 2, 41-42; 4, 16; 22, 8; იოან. 2, 13.

არის მოსიყვარულე. იოან. 13, 1; 34; 14, 21; 15, 12-13; გალატ. 2, 20; ეფეს. 5, 2, 25; 1 იოან. 3, 16.

მას უყვარს განმარტოებული ხაილუმლო ლოცვა. მათ. 14, 23; მარკ. 1, 35; 6, 46; ლუკ. 4, 42; 5, 16; 6, 12; 9, 28.

არის სიკეთის და მოწყალების უხვად გამცემი. მათ. 4, 23; 8, 7-16; 9, 35; 12, 15; 14, 14; 15, 30; მარკ. 1, 41; ლუკ. 22, 51; იოან. 10, 32; საქმე. 10, 38.

არის მშვიდი, წყნარი. 2 კორ. 10, 1. მათე 11, 29.

არის წყნარი. ფს. 44, 4; ეს. 42, 3; მათ. 12, 19; 21, 5; 2 კორ. 10, 1.

არის ერთგული. ეს. 11, 5; იოან. 17, 4; ებრ. 2, 17; 3, 2.

არის თავმდაბალი. ზაქ. 9, 9; მათ. 11, 29; 20, 28; ლუკ. 22, 27; იოან. 13, 14; ფილიპ. 2, 7-8.

არის უმანკო. ეს. 53, 9; ლუკ. 23, 4; იოან. 19, 4-6; ებრ. 7, 26.

არის მართალი წინაშე ღმრთისა. ეს. 11, 5; 53, 11; საქმე. 3, 14; 7, 52; 22, 14; ებრ. 1, 9; 1 პეტ. 3, 18; 1 იოან. 2, 1.

არის მოწყალე. ეს. 42, 3; ლუკ. 9, 56; იოან. 8, 11; 12, 47; 1 ტიმ. 1, 16; ებრ. 2, 17.

არის მორჩილი ღმრთისა. ფს. 39, 7-9; ებრ. 10, 7; იოან. 4, 34; 5, 30; 6, 38; 8, 29. 55; 14, 31; 15, 10; ფილიპ. 2, 8.

არის ცოდვათა მიმტველებელი. მარკ. 2, 5; ლუკ. 23, 34; კოლას. 3, 13.

არის მომთმენი. ეს. 53, 7; საქმე. 8, 32; მათ. 27, 14; მარკ. 15, 4-5; ებრ. 12, 2-3; 1 პეტ. 2, 21-23.

მინდობილი ღმრთის ნებაზე. ეს. 53, 6; მათ. 26, 39-42; მარკ. 14, 36; ლუკ. 22, 42; იოან. 18, 11.

გამოცდათა ამტანი. მათ. 4, 1-10; იოან. 16, 33; ებრ. 4, 15.

შემბრალელებელი. მათ. 9, 36; 11, 28; 14, 14; 15, 32; 20, 34; ლუკ. 7, 13; იოან. 11, 33-35. ებრ. 4, 15.

მაღლით აღსაესე. ფს. 44, 2; ლუკ. 4, 22; იოან. 1, 14.

სიბრძნით აღსაესე. მათ. 7, 28; 13, 54; მარკ. 1, 22; 6, 2; ლუკ. 2, 40. 47. 52; იოან. 7, 46.

წმინდა. ლუკ. 1, 35; საქმე. 3, 14; 4, 27; ებრ. 7, 26.

უცოდველი. ეს. 53, 9; იოან. 8, 46; 14, 30; 2 კორ. 5, 21; ებრ. 4, 15; 1 პეტ. 2, 22; 3, 18; 1 იოან. 3, 5.

უბიწო. ებრ. 7, 26; 9, 14; 1 პეტ. 1, 19.

მორჩილი და მოყვარული მშობელთა. ლუკ. 2, 51; იოან. 19, 26-27.

ბოროტების ამტანი, და არა მიმცემი ბოროტისა ბოროტისა წილ. 1 პეტ. 2, 23-24.

თანამგრძნობი. მათ. 9, 2; 26, 10; მარკ. 14, 6; ლუკ. 7, 13; იოან. 14, 27.

ჭეშმარიტი. იგაე. 8, 7; გალ. 2, 6; იოან. 1, 14; 8, 45; 1 პეტ. 2, 22; 1 იოან. 5, 20.

მორწმუნეებმა უნდა მიბადონ იესო ქრისტეს ხასიათს. რომ. 8, 29-30; ეფეს. 4, 13.

მორწმუნეებმა უნდა მიბადონ იესო ქრისტეს

სიყვარულში. იოან. 13, 34; 15, 12; ეფეს. 5, 2, 25.

ქველმოქმედებაში. საქმე. 20, 35; 2 კორ. 8, 7-9.

სიმშვიდეში. მათ. 11, 29.

თაემდაბლობაში. მათ. 11, 29; 20, 27-28; ლუკ. 22, 26-27; იოან. 13, 14-15; ფილიპ. 2, 7-8.

ღმრთისადმი მორჩილებაში. იოან. 15, 10.

შეურაცხყოფათა მიტევაბაში. კოლას. 3, 13.

თაეგანწირვაში. მათ. 10, 38; 16, 24; იოან. 17, 16; რომ. 15, 1-3.

შეურაცხყოფათა და დეგნულებათა ატანაში. ებრ. 12, 2-4; 1 პეტ. 3, 16-17.

ცოდვის დათრგუნვაში. 1 პეტ. 4, 1-2.

სოფლის ძლევაში. იოან. 16, 33; 1 იოან. 5, 4; გამოცხ. 3, 21.

იესო ქრისტე - მაცხოვარი

ი. ქ. მ. მოელიან. დაბ. 49, 10; ეს. 19, 20-22; იერ. 23, 5-6.

მისი მოსვლა ნაუწყებია. ეს. 7, 14; მათ. 1, 23; ეს. 59, 20; რომ. 11, 26; ეს. 62, 11; დან. 9, 24-26; მიქ. 5, 2; მათ. 2, 5-6.

მისი შობა ნაუწყებია. მათ. 1, 20-21; ლუკ. 1, 31-33; 2, 10-12.

იესო ქრისტე მაცხოვარი მოვიდა, რომ იხსნას

ცოდვილნი. მათ. 1, 21; ლუკ. 9, 56; 1 ტიმ. 1, 15.

დაღუპულნი. მათ. 15, 24; 18, 11; ლუკ. 19, 10; 1 ტიმ. 1, 15.

ქვეყანა და არა მის გასასჯელად. ლუკ. 9, 56; იოან. 3, 17; 12, 47; 1 ტიმ. 1, 15.

*

ქრისტე მაცხოვარმა თავისი ნებით დადო სიცოცხლე ცოდვებისგან ჩვენს გამოსახსნელად. იოან. 10, 11-18; გალ.

1, 4; 2, 20; ეფეს. 5, 2; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14; ებრ. 10, 5-8. ეს. 39, 6-8.

ქრისტე მაცხოვარმა მისცა თავი თვისი ცოდვილთა გამოსახსნელად. მათ. 20, 28; მარკ. 10, 45; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14; ებრ. 9, 15; 1 პეტ. 1, 18-19; გამოცხ. 5, 9.

ქრისტე მოკვდა ცოდვილთათვის. რომ. 5, 6-8; 6, 10; 1 კორ. 15, 3; 1 პეტ. 3, 18.

ქრისტე მაცხოვარმა მოითმინა სასჯელი ცოდვილთაგან. ეს. 53, 4-5; 2 კორ. 5, 21; გალ. 3, 13; 1 პეტ. 3, 18; 4, 1.

ქრისტე მაცხოვარმა გაიღო სიცოცხლე და მოკვდა ყველასათვის. 2 კორ. 5, 14-15; 1 ტიმ. 2, 6; ებრ. 2, 9; 1 იოან. 2, 2; გამოცხ. 5, 9

ქრისტე მაცხოვარმა გაიღო რა სიცოცხლე, ამით გამოაცხადა თვისი დიდი სიყვარული ცოდვილთა მიმართ. იოან. 15, 13; ეფეს. 5, 2-25; ტიტ. 2, 14; 3, 4; 1 იოან. 3, 16; გამოცხ. 1, 6; გალ. 2, 20; რომ. 5, 6-8.

იესო ქრისტე მაცხოვარი ჩვენ გაგვათავისუფლებს

სჯულის წყვეისაგან. გალ. 3, 13. სასჯელისაგან. 3, 18; 5, 24; რომ. 8, 1; გალ. 3, 5.

ცოდვისაგან. ფს. 129, 6; მათ. 1, 21; იოან. 1, 29-36; საქმე. 3, 26; რომ. 11, 26-27; ტიტ. 2, 14; ებრ. 9, 26; 1 იოან. 3, 5.

ეშმაკის ძალადობისაგან კოლას. 1, 13; ებრ. 2, 14-15; 1 იოან. 3, 8.

მომავალი რისხვისაგან. რომ. 5, 9; 1 თეს. 1, 10.

საუკუნო სიკვდილისაგან. იოან. 3, 16-17; 8, 51; 10, 28; 11, 26.

**ღმერთმა მოაგვლინა თავისი ძე,
რათა**

მოგვეცეს ჩვენ სინანული და პატიება
ცოდვათა. საქმე. 3, 26; 5, 31;

შეირიგოს ქვეყანა. 2 კორ. 5, 18-
19; კოლას. 1, 19-20.

გამოგვისყიდოს. გალატ. 4, 4-5; 1
კორ. 1, 30.

გვიშველოს. გალ. 4, 4-6; ეფეს. 1, 5.
იხსნას ქვეყანა. იოან. 3, 16-17;
რომ. 5, 8; 1 იოან. 4, 9-14.

*

ღმერთმა შეგვექმნა ჩვენ არა რის-
ხვისათვის, არამედ დასახსნელად
ქრისტე მაცხოვრის მიერ. 1 თეს. 5, 9;
2 ტიმ. 1, 9; 1 პეტ. 1, 5.

**ქრისტე - მაცხოვარი მოვიდა,
რათა**

მოგვეცეს სინანული. მათ. 9, 13;
მარკ. 2, 17; ლუკ. 5, 32; საქმე. 5, 31.

მოგვეცეს გამოხსნა. მათ. 20, 28;
მარკ. 10, 45; საქმე. 20, 28; 1 კორ. 1,
30; გალ. 3, 13; 4, 4-5; ეფეს. 1, 7;
კოლას. 1, 14; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14;
ებრ. 9, 12-15; 1 პეტ. 1, 18-19; გამოცხ. 5,
9.

მოგვეცეს პატიება ცოდვათა. მათ.
26, 28; ლუკ. 1, 69-77; 3, 24; საქმე. 5,
31; 3, 24; ეფეს. 1, 7; კოლას. 1, 14;
გამოცხ. 1, 6.

მოგვეცეს გამართლება. რომ. 5, 9; 1
კორ. 1, 30; 6, 11; 2 კორ. 5, 21.

მოგვეცეს ღმერთთან შერიგება. რომ.
5, 10-11; 2 კორ. 5, 18-19; ეფეს. 2, 16;
კოლას. 1, 20-22; 1 პეტ. 3, 18.

მოგვეცეს უფლება ღმრთის შვილად
ყოფნისა. იოან. 1, 12; ეფეს. 1, 5.

მოგვეცეს განწმენდა. 1 კორ. 1, 30;
კოლას. 1, 22; ტიტ. 2, 14; ებრ. 10, 10-
14; 13, 12; 1 პეტ. 2, 24; 1 იოან. 1, 7.

მოგვეცეს საუკუნო ცხოვრება. იოან.
6, 27; 10, 28; 17, 2; რომ. 5, 31; 6, 23;
1 იოან. 5, 11.

*

ქრისტე მაცხოვარმა სულიწმიდის
მიერ განახლებით მოგვეცა ნათლის-
ლება აღორძინებისა. ტიტ. 3, 5-6; იოან.
1, 33; 20, 22.

ქრისტე მაცხოვარმა გამოგვიცხადა
ცხოვრება და უხრწნელება. 2 ტიმ. 1,
10; იოან. 6, 68; 1 იოან. 2, 25.

ქრისტე მაცხოვარმა დათრგუნა
სიკედელი და მოსპო იგი. ეს. 25, 8;
რომ. 6, 9; 1 კორ. 15, 24-26. 54-57; 2
ტიმ. 1, 10; გამოცხ. 1, 18.

ქრისტე მაცხოვარმა დაარღვია
ემშაკის საქმენი. 1 იოან. 3, 8; კოლას.
2, 15; ებრ. 2, 14; გამოცხ. 12, 10.

ქრისტე მაცხოვარს ეწოდება

ღმერთი და მაცხოვარი. 2 პეტ. 1, 1;
იუდ. 1, 25; ტიტ. 1, 4; 2, 10-13.

უფალი და მაცხოვარი. 2 პეტ. 1, 11;
2, 20; 3, 18; ტიტ. 1, 4.

მხსნელი. ეს. 43, 3-11; 45, 15-21;
60, 61; 1 ტიმ. 1, 1; 2, 3; ტიტ. 1, 3; 2, 19;
3, 4; იუდ. 1, 25.

ერთადერთი მხსნელი. ეს. 43, 11;
ოს. 13, 4.

**იესო ქრისტე მაცხოვარი არის
მხსნელი**

ისრაელისა. მათ. 1, 21; 15, 24;
ლუკ. 1, 69-71; საქმე. 5, 31; 13, 23;
რომ. 11, 26.

ეკლესიისა. საქმე. 20, 28; ეფეს. 5,
23-25; გამოცხ. 5, 9.

მოელი ქვეყნისა. იოან. 3, 17; 4, 42; 12, 47; 1 ტიმ. 4, 10; 1 იოან. 2, 2; 4, 14; რომ. 5, 18.

*

მხოლოდ ქრისტე მაცხოვარს, როგორც წმიდას და უმანკოს, შეეძლო შეესრულებინა ადამიანის ხსნა. ებრ. 7, 26-27; 9, 9-14; 10, 4. 11-12; 1 პეტ. 1, 18-19; ფს. 48, 7-8.

მხოლოდ იესო ქრისტე არის მხსნელი და მხოლოდ ის არის შუამავალი. იოან. 14, 6; საქმე. 4, 12; 1 ტიმ. 2, 5; ებრ. 2, 3; 10, 26; იაკ. 4, 12.

მორწმუნენი

ხსნილი არიან ქრისტე მაცხოვრის მადლით. საქმე. 15, 11; ეფეს. 2, 5; 2 ტიმ. 1, 9.

ხსნილი არიან ქრისტე მაცხოვრის რწმენის გამო. საქმე. 16, 31; რომ. 10, 9; 1 იოან. 5, 13.

იმედოვნებენ ქრისტე მაცხოვარზე. ეფეს. 1, 12; 1 თეს. 1, 3; 1 ტიმ. 1, 1; 4, 10.

მტკიცედ სწამთ, რომ იქნებიან ხსნილი ქრისტე მაცხოვრის მიერ. საქმე. 15, 11; 2 ტიმ. 1, 12; 4, 18.

მოელიან ზეციდან დიდი ღმრთისა და ქრისტე მაცხოვრის დიდების გამოცხადებას. ტიტ. 2, 13; ფილიპ. 3, 20.

პირველსახეები, ანუ სიმბოლოები ქრისტე მაცხოვრისა

მოსე. რიცხ. 12, 7; ებრ. 3, 2; 2 სჯ. 18, 15; საქმე. 3, 22; რიცხ. 12, 8; 2 სჯ. 34, 10; იოან. 12, 27-29.

ისუ, ძე ნაკესი. 2 სჯ. 31, 22-23; ისუ ნაე. 1, 5-6; 11, 23; იოან. 14, 2-3; ებრ.

4, 8-9. 14. სპილენძის გველი. რიცხ. 21, 8-9; იოან. 3, 14-15. პასექის კრავი. გამ. 12, 3-13; ეს. 53, 7; იოან. 1, 29-36; 1 კორ. 5, 7; 2 პეტ. 1, 19; გამოცხ. 5, 6-12; 7, 14.

იესო ქრისტე - მეუფა

ი. ქ. მ. ნაუწყებია. რიცხ. 24, 17; ფს. 2, 6; 88, 16-17; ეს. 16, 5; 32, 1; 52, 6; 55, 4; იერ. 23, 5; 33, 15; ეზეკ. 34, 24; დან. 7, 13-14; მიქ. 5, 2; ზაქ. 9, 9; ლუკ. 1, 31-33.

ი. ქ. მ. დიდებისა. ფს. 23, 7-10; მათ. 19, 28; 25, 31; 1 კორ. 2, 8.

ი. ქ. მ. მთავარი მეფეთა. ფს. 88, 27; 1 ტიმ. 6, 15; გამოცხ. 1, 5; 17, 14; 19, 16.

ი. ქ. მ. მჯდომარე ღმრთის დიდების ტახტზე. ებრ. 1, 3; 12, 2; გამოცხ. 3, 21; 22, 1.

ი. ქ. მ. არის სიონის მეუფე. ფს. 2, 6; ეს. 52, 7; ზაქ. 9, 9; მათ. 21, 5; იოან. 12, 15.

ი. ქ. მ. სიმართლის სამეფოსი. ფს. 44, 7; ებრ. 1, 8-9; ეს. 16, 5; 32, 1; იერ. 23, 5.

ი. ქ. მ. სოფლისა. ფს. 2, 8; 71, 8; დან. 7, 14-27; ზაქ. 14, 9; რომ. 14, 9; 1 პეტ. 3, 22; გამოცხ. 11, 15.

ი. ქ. მ. საუკუნო სამეუფოსი. ფს. 44, 6; ეს. 9, 6; დან. 2, 44; 7, 14-27; ლუკ. 1, 33; ებრ. 1, 8; გამოცხ. 11, 15.

ი. ქ. მ. მეუფებს ყოველგვარ ქმნილებაზე ცასა და ქვეყანაზე. დან. 7, 14; მათ. 28, 18; საქმე. 10, 36; რომ. 10, 12; 1 კორ. 15, 27; ეფეს. 1, 20-22; ფილიპ. 2, 9-11.

ქრისტეს მეუფება არ არის ამ ქვეყნისაგანი. იოან. 18, 36.

ქრისტე გამოცხადებულა და ცნობილია მეუფედ

აღმოსავლეთის მოგვებისაგან. მათ. 2, 1-2.
 ნათანაელის მიერ. იოან. 1, 49.
 მისი მრავალი მოწაფის მიერ. მათ. 21, 8-9; ლუკ. 19, 37-38; იოან. 12, 12-13.
 თვით მისგან. მათ. 25, 34; 27, 11; მარკ. 15, 2; ლუკ. 23, 38; იოან. 18, 37.
 მის ჯვარზე წარწერით. მათ. 27, 37; მარკ. 15, 26; ლუკ. 23, 38; იოან. 19, 19.
 მის წინაშე მოდრკებიან მეფენი. ფს. 71, 11; ეს. 49, 7; ფილიპ. 2, 10.
 ებრაელნი მოსძებნიან ქრისტე იესოს - მეუფეს. ოს. 3, 5.

მორწმუნენი

ემორჩილებიან ქრისტე მეუფეს. კოლას. 1, 13; გამოცხ. 15, 3.
 ნახავენ ქრისტე მეუფეს. ეს. 33, 17; გამოცხ. 22, 3-4.
 იმეფებენ ქრისტე მეუფესთან ერთად. დან. 7, 18-27; ლუკ. 22, 30; გამოცხ. 5, 10.
 მოითხოვენ იესო ქრისტე მეუფის მოსვლას. მათ. 6, 10; ლუკ. 11, 2; კოლას. 4, 3; 2 თეს. 3, 1-2; გამოცხ. 22, 20.
 იესო ქრისტე მეუფე სძლევს ყველა თავის მტერს. ფს. 2, 9; 109, 1-2; მათ. 22, 44; მარკ. 12, 36; ლუკ. 20, 42-43; საქმე. 2, 34-35; 1 კორ. 15, 25; ებრ. 1, 13; 10, 13; გამოცხ. 17, 14.

პირველსახენი, ანუ სიმბოლოები იესო ქრისტე მეუფისა

მელქისედეკი. დაბ. 14, 8; ფს. 109, 4; ებრ. 5, 6; 6, 20; 7, 1-3. სოლომონი.

3 მეფ. 4, 27-31; 9, 23; 1 ნეშტ. 22, 9-10; 29, 23-25; 2 ნეშტ. 9, 22-26.

იესო ქრისტა - მართობა

ი. ძ. მ. ნაუწყებია. ეს. 40, 11; ეზეკ. 34, 23; 37, 24.

ენობება

მწყემსი სულთა. 1 პეტ. 2, 25.
 დიდი მწყემსი. ებრ. 13, 20.
 მწყემსთმთავარი. 1 პეტ. 5, 4.
 მწყემსი კეთილი. იოან. 10, 1-14.

*

მან იცის თავისი ცხვრები. იოან. 10, 14-27.
 იგი თავის ცხვრებს მოუხმობს სახელით. იოან. 10, 3.
 იგი მათ შეეკრებს. ეს. 40, 11; იოან. 10, 16.
 მას ისინი დაჰყავს. ეს. 40, 11; იოან. 10, 4.
 იგი მათ აძოვებს. ეს. 34, 23; იოან. 10, 9.
 მას ისინი უყვარს. ეს. 40, 11.
 მან დადო თავისი სიცოცხლე მათთვის. იოან. 10, 11-15; საქმე. 20, 28.

იგი აძლევს მათ საუკუნო ცხოვრებას. იოან. 10, 28.
 ცხვრებმა იციან იგი, მისი ხმა ესმით და მისდევენ მას. იოან. 10, 14-27.

განმწმედელი მსხვერპლი ქრისტე იესო მწყემსისა ნაუწყებია. ზაქ. 13, 7; მათ. 26, 31; მარკ. 14, 27.

პირველსახე, ანუ სიმბოლო ქრისტე მწყემსისა

დავითი. 1 მეფ. 16, 11; ეზეკ. 34, 23; 37, 24.

**იესო ქრისტე - უზენაესი
მღვდელთმოქმედარი**

ნაწინასწარმეტყველებია. ზაქ. 6, 11-13.

მოწოდებულია და დაწესებულია ღმრთისაგან. ებრ. 3, 1-2; 5, 4-6. 10.

წესისამებრ მელქისედეკისა. ფს. 109, 4; ებრ. 5, 6-10; 6, 20; 7, 5. 17. 21.

აქვს მღვდელობა გარდაუვალი. ებრ. 5, 6; 6, 20; 7, 24-28.

ნაკურთხია ფიცით. ებრ. 7, 20-21. 28.

უმაღლესი აარონსა და ყველა სხვა მღვდელთმთავარზე. ებრ. 7, 11. 16. 22; 8, 1-2. 6.

წმიდა, უმანკო. ებრ. 7, 26-28.

სარწმუნო. ებრ. 2, 17; 3, 1-2.

არ საჭიროებს მსხვერპლს თავის თავისთვის. ებრ. 7, 27.

როგორც უზენაესმა მღვდელთმოდღვარმა, მიიტანა თავისი თავი მსხვერპლად წმიდად და უმანკოდ. ებრ. 7, 27; 19, 14-26; 10, 8-10.

მიიტანა მხოლოდ ერთხელ ერთი მსხვერპლი. ებრ. 7, 27; 9, 25-28; 10, 10-12.

მიიტანა მსხვერპლი, ყველა სხვა მსხვერპლზე უმაღლესი. ებრ. 9, 13-14. 23.

გამოისყიდა ჩვენი ცოდვები. რომ. 3, 24; ებრ. 2, 17; 10, 12.

მოგვიპოვა საუკუნო გამოხსნა. ებრ. 9, 12.

როგორც უზენაესი მღვდელთმოდღვარი, ავიდა ზეცაში. ებრ. 4, 14; 8, 1; 9, 24; 10, 12.

აქვს შებრალება ჩვენთა უძლეურობათა. ებრ. 2, 18; 4, 15.

შეუძლია მათი შეველა, რომელნიც გამოციდებიან. ებრ. 2, 18.

შუამავლობს ზეცაში მორწმუნეთათვის. რომ. 8, 33-34; ებრ. 7, 25; 9, 24; 1 იოან. 2, 1.

„ყოვლითურთ ცხოვრებად შემძლებულ არს მათდა, რომელნიც მის მიერ შეუკრდებიან ღმერთსა“. ებრ. 7, 25.

აკურთხებს მორწმუნეებს. რიცხ. 6, 23-26; საქმე 3, 26.

არის აღძვრა ცოდვილთათვის, რომ ისინი შეუკრდნენ კანნიერებით საყდართა მაღლისათა. ებრ. 4, 14-16.

**პირველსახენი, ანუ ხიმბოლოები
ქრისტესი, უზენაესი
მღვდელთმოდღვრისა**

მელქისედეკი. დაბ. 14, 18-20; ებრ. 7, 1-21. აარონი. გამ. 40, 12-15; ებრ. 5, 4-6.

იესო ქრისტე - ღმერთი

იესო ქრისტე არის ხატი ღმრთისა უხილავისა. 2 კორ. 4, 4; კოლას. 1, 15; იოან. 14, 9.

არის ბრწყინვალეობა დიდებისა და ხატი ღმრთის ძლიერებისა. ებრ. 1, 3.

არის ღმერთი, გამოცხადებული ხორციით. 1 ტიმ. 3, 16; იოან. 1, 1-14.

ერთ არს ღმერთთან. იოან. 10, 39-38; 12, 44-45; 14, 7-9; 17, 11-22.

ღმერთთან არის და ღმერთი მასთანაა. იოან. 8, 16; 10, 38; 14, 10-11. 20; 17, 21; 2 კორ. 5, 19.

„ამისთვისცა იგი ღმერთმან უმეტესად აღამაღლა და მიანიჭა მას

სახელი უზემთაესი უფროის ყოველთა
სახელთასა“. კოლას. 2, 9.

დიდ არს ღმრთისმსახურებისა იგი
საიდუმლო: ღმერთი გამოჩნდა ხორ-
ცით. 1 ტიმ. 3, 16.

სახელები, რომელნიც ერთნაირად მიეწერებიან იესო ქრისტეს და ღმერთს
ღმერთი იესო ქრისტე

ღმერთი

2 სჯ. 4, 39.
2 მეფ. 7, 22.
3 მეფ. 8, 60.
4 მეფ. 19, 15.
1 ნეშტ. 17, 20.
ფს. 85, 10.
ეს. 45, 6.
ეს. 46, 9.
მარკ. 12, 32.

ეს. 40, 3.
ფს. 44, 7.
ებრ. 1, 8-9.
იოან. 1, 1.
რომ. 9, 5.
ტიტ. 2, 13.
1 იოან. 5, 20.

მხოლოდ ჭეშმარიტი ღმერთი

იოან. 17, 3.

1 იოან. 5, 20.

ღმერთი ძლიერი

ნემ. 9, 31.

ეს. 9, 6.

ღმერთი და მაცხოვარი

ეს. 45, 15-21.
ლუკ. 1, 47.
ტიტ. 3, 4.

2 პეტ. 1, 1.
ტიტ. 2, 13.
იუდ. 1, 25.
ეს. 40, 3.
მათ. 3, 3.
იოან. 1, 23.

საბოთი (უფალი ძალთა)

ფს. 83, 3.
ეს. 51, 15.
იერ. 32, 18.
იერ. 46, 18.
ეს. 54, 5.

ფს. 23, 10.
ეს. 6, 1-5.
იოან. 12, 41.
ეს. 8, 13-14.
ეს. 54, 5.

უფალი

მათ. 11, 25.	ლუკ. 2, 11.
მათ. 21, 9.	იოან. 20, 28.
მათ. 22, 37.	საქმე. 10, 36.
მარკ. 11, 9.	1 კორ. 2, 8.
მარკ. 12, 29.	1 კორ. 8, 6.
რომ. 10, 12.	ეფეს. 4, 5.
გამოცხ. 11, 15.	1 კორ. 12, 3-5.
	ფილიპ. 2, 11.

ერთი უფალი

მარკ. 12, 29	1 კორ. 8, 6.
2 სჯ. 6, 4.	ეფეს. 4, 5.

საუკუნო და მაცხოვარი. უფალი და მაცხოვარი

ეხ. 43, 11.	2 პეტ. 1, 11.
ეხ. 60, 16.	2 პეტ. 2, 20.
ოს. 13, 4.	2 პეტ. 3, 18.

მაცხოვარი

ეხ. 43, 3-11.	ლუკ. 1, 69.
ეხ. 60, 16.	ლუკ. 2, 11.
1 ტიმ. 1, 1.	საქმე. 5, 31.
1 ტიმ. 2, 3.	ეფეს. 5, 23.
ტიტ. 1, 3.	ფილიპ. 5, 20.
ტიტ. 2, 10.	2 ტიმ. 1, 10.
ტიტ. 3, 4.	ტიტ. 1, 4.
იუდ. 1, 25.	ტიტ. 3, 6.

ერთი მაცხოვარი

ეხ. 43, 11.	საქმე. 4, 12.
ოს. 13, 4.	1 ტიმ. 2, 5-6.

მაცხოვარი ყველა ხალხისა და ქვეყნისა

1 ტიმ. 4, 10.	1 იოან. 4, 14.
---------------	----------------

წმიდა ისრაილისა

ფხ. 70, 22.	ეხ. 41, 14.
-------------	-------------

ფს. 88, 18.
 ეს. 1, 4.
 ეს. 45, 11.

ეს. 43, 3.
 ეს. 47, 4.
 ეს. 54, 5.

ღმერთი ღმერთთა;
 მეუფე მეუფეთა; უფალი უფლებათა

2 სჯ. 10, 17.
 1 ტიმ. 6, 15-16.

გამოცხ. 17, 14.
 გამოცხ. 19, 16.

მე ვარ

გამ. 3, 14.

იოან. 8, 58.

პირველი და უკანასკნელი

ეს. 44, 6.
 ეს. 41, 4.
 ეს. 48, 12

გამოცხ. 1, 11-17.
 გამოცხ. 2, 8.
 გამოცხ. 22, 13.

იესო ქრისტე არის სიძე ისრაელისა
 - ეკლესიისა

იოან. 3, 29; 2 კორ. 11, 2. გამოცხ. 19, 7. გამოცხ. 21, 9.

იესო ქრისტე არის მწყემსი

ეს. 40, 11. იოან. 10, 11. ებრ. 13, 20.

იესო ქრისტეს ეწოდება

ჰემმარიტი ღმერთი და ცხოვრება
 სასუქუნო. 1 იოან. 5, 20.

იესო ქრისტე არის

ერთადერთი მფლობელი, ღმერთი
 და უფალი. იუდ. 1, 4.

ღმერთი ყოველთა ზედა, კურთ-
 ხეული უკუნისამდე. რომ. 9, 5.

ღმერთი დიდი და მაცხოვარი. ტიტ. 2, 13.

უფალი. მათ. 3, 3; მარკ. 1, 3; ლუკ. 1, 76; 3, 4; იოან. 1, 23; 13, 13.

უფალი და ღმერთი. იოან. 20, 28.

უფალი ყოველთა. საქმე. 10, 36;
 რომ. 10, 19.

უფალი (დავითისაგან). ფს. 109, 1;
 მათ. 22, 43-45; მარკ. 12, 36; ლუკ. 20,
 42-44; საქმე. 2, 34.

უფალი, მწყემსი. ეს. 40, 10-11;
 ებრ. 13, 20.

უფალი დიდებისა და მეუფე დი-
 დებისა. ფს. 23, 8-10; 1 კორ. 2, 8; იაკ. 2, 1.

უფალი ანგელოზი აღთქმისა. მალ. 3, 1; ლუკ. 7, 27.

„ტკბილ და წრფელ არს უფალი“.
 ფს. 24, 8.

„სიბრძნე ღმრთისა მიერ, სიმარ-
 თლე, სიწმინდე და გამოსხნა“. 1 კორ. 1, 30.

ემმანუელი - ჩვენთანა ღმერთი.
 ეს. 7, 14; მათ. 1, 23.

წმიდა წმიდათა. დან. 9, 24; 1 მეფ. 2, 2.

ანი და ჰოე, დასაბამი და დასას-
 რული, პირველი და უკანასკნელი.

გამოცხ. 1, 8-17; 21, 6; 22, 13.
 მთავარი მეფეთა ქვეყანისათა.
 გამოცხ. 1, 5.
 სიტყვა ღმრთისა. იოან. 1, 1; 1

იოან. 1, 1; 5, 7; გამოცხ. 19, 13;
 „ძირი და ნათესაეი დაუთისა,
 ვარსკვლავი ბრწყინვალე განთი-
 აღისაი“. გამოც. 22, 16.

თეხეზანი, რომელნიც ერთნაირად
 მიეწერება თესო ქრისტეს და ღმერთს

ღმერთი

თესო ქრისტე

არის საუკუნო (მარადისი)

2 სჯ. 33, 27.
 ფს. 89, 2.
 ფს. 92, 2.
 ფს. 101, 12.
 ფს. 145, 10.
 ებ. 9, 6.
 ებ. 40, 27-28.
 რომ. 14, 25.

დან. 7, 14.
 მიქ. 5, 2.
 იოან. 8, 58.
 იოან. 17, 5-24.
 ებრ. 1, 8.
 ფს. 44, 6.
 ებრ. 13, 8.
 გამოცხ. 1, 18.

არსებობს უწინარეს ყოველივეს გაჩენისა

დაბ. 1, 1-2.
 ფს. 89, 2.
 იგავ. 8, 22.
 იოან. 1, 1.

იგავ. 8, 22-30.
 იოან. 1, 1-2.
 იოან. 17, 5-24.
 კოლას. 1, 17.

უცვალებელია

ფს. 32, 11.
 მალ. 3, 6.
 ებრ. 6, 17-18.
 იაკ. 1, 17.

ფს. 101, 26-27.
 ებრ. 1, 11-12.
 ლუკ. 21, 33.
 ებრ. 13, 8.

ყოველად ძლიერია

2 სჯ. 10, 17.
 იობ. 37, 23.
 ფს. 146, 5.
 იერ. 32, 17.
 რომ. 1, 20.

მათ. 28, 18.
 ეფეს. 1, 21.
 ფილიპ. 3, 21.
 კოლას. 2, 10.
 ებრ. 1, 3.

ეფეს. 1, 10.

გამოცხ. 3, 7.

შეუძლია ჩვენი ხსნა

ეს. 43, 11.

ეს. 63, 1.

ეს. 45, 21.

ლუკ. 23, 42-43.

რომ. 5, 10.

იოან. 10, 9-28.

2 კორ. 13, 4.

ებრ. 7, 25.

იაკ. 4, 12.

გამოცხ. 3, 21.

შეუძლია ჩვენი დაღუპვა

ფს. 93, 23.

ფს. 2, 9-12.

მათ. 10, 28.

ეს 11, 4.

ლუკ. 12, 5.

1 კორ. 15, 24-27.

იაკ. 4, 12.

2 თეს. 2, 8.

გამოუკვლევებელია

იობ. 11, 7-9.

იგავ. 30, 4.

იობ. 36, 26.

მათ. 11, 27.

რომ. 11, 33-34.

ლუკ. 10, 22.

ყველგან მყოფია

ფს. 138, 1-13.

მათ. 18, 20.

იგავ. 15, 3.

მათ. 28, 20.

იერ. 23, 23-24

იოან. 1, 48-49.

ამოს. 9, 2-3.

იოან. 3, 13.

ეფეს. 4, 10.

იცის ყოველივე

ფს. 138, 1-6.

იოან. 4, 16-19. 29.

იგავ. 15, 11.

იოან. 16, 30.

დან. 2, 22.

იოან. 21, 6-17.

ებრ. 4, 13.

კოლას. 2, 3.

გამოცხ. 2, 19.

გამოსცდის და იცის ადამიანის გული

3 მეფ. 8, 39.

მათ. 9, 2-4.

1 ნეშტ. 28, 9.

მათ. 12, 25.

1 ნეშტ. 29, 17.

მათ. 16, 7-8.

ფს. 7, 9.	მარკ. 2, 6-8.
ფს. 43, 21.	ლუკ. 5, 22.
ფს. 138, 1-4.	ლუკ. 6, 8.
იერ. 11, 20.	ლუკ. 9, 47.
იერ. 17, 10.	იოან. 2, 24-25.
იერ. 20, 12.	იოან. 6, 64-70.
ებრა. 11, 5.	იოან. 21, 17.
ლუკ. 16, 15.	საქმე. 1, 24.
საქმე. 15, 8.	გამოცხ. 2, 23.

იციის მომავალი

გამ. 3, 19.	მათ. 16, 21.
2 სჯ. 31, 16.	მათ. 24, 3-33.
ეს. 42, 9.	მათ. 26, 2-21.
ეს. 43, 12-13.	მარკ. 10, 32-34.
ეს. 44, 7-8.	მარკ. 14, 13-16.
ეს. 45, 21-22.	ლუკ. 19, 41-44.
ეს. 46, 10.	ლუკ. 21, 7-36.
დან. 2, 28-29.	იოან. 6, 64.
გამოცხ. 22, 6.	იოან. 13, 1.
	იოან. 18, 4.

კეთილია

მათ. 19, 17.	2 კორ. 10, 1.
მარკ. 10, 18.	საქმე. 10, 38.
ლუკ. 18, 19.	მათ. 11, 28.

წმიდაა

ლევკიტ. 19, 2.	დან. 9, 24.
ლევკიტ. 20, 26.	საქმე. 3, 14.
1 შეფ. 2, 2.	საქმე. 4, 27.
ფს. 98, 8.	გამოცხ. 3, 7.
	გამოცხ. 15, 4.

ჭეშმარიტია

გამ. 34, 6.	იოან. 1, 14.
2 სჯ. 32, 4.	იოან. 14, 6.
იოან. 17, 3.	1 იოან. 5, 20.
	გამოცხ. 3, 7.

მართალია

	ფს. 44, 7.
	ებრ. 1, 9.
ფს. 47, 10.	ეს. 11, 5.
ფს. 70, 19.	ეს. 32, 1.
ფს. 88, 14.	იერ. 23, 5.
ფს. 96, 2.	საქმე. 3, 14.
ფს. 118, 137.	საქმე. 7, 52.
	საქმე. 22, 14.
	1 იოან. 2, 1.

არის ცხოვრება

2 სჯ. 30, 20.	იოან. 11, 25.
ფს. 26, 1.	იოან. 14, 6.
ფს. 35, 9.	კოლას. 3, 4.

მისგან, მის მიერ და მის მიმართ არის ყოველი

რომ. 11, 36	1 კორ. 8, 6.
-------------	--------------

ღმერთი სრულიად ყოველივეში

1 კორ. 15, 28.	კოლას. 3, 11.
----------------	---------------

სულიწმიდა არის

სული ღმრთისა

სული ქრისტესი

რომ. 8, 14.	საქმე. 16, 6-7.
1 კორ. 2, 11.	რომ. 8, 9.
1 კორ. 6, 11.	ფილიპ. 1, 19.
ეფეს. 4, 30.	გალ. 4, 6.
1 პეტ. 4, 14.	1 პეტ. 1, 11.

საქმენი და მოქმედებანი, რომელნიც თანაბრად მიეწერება იესო ქრისტესა და ღმერთს

ღმერთი

იესო ქრისტე

შექმნა ქვეყანა და ყოველივე ხილული და უხილავი

ნემ. 9, 6.	
ფს. 145, 6.	იოან. 1, 3-10.

ეს. 44, 23.	1 კორ. 8, 6.
იერ. 27, 5.	ეფეს. 3, 9.
საკმე. 14, 15.	კოლას. 1, 16.
საკმე. 17, 24.	ებრ. 1, 2-10.

განაგებს ყოველივეს

ფს. 103, 5-9.	კოლას. 1, 17.
იერ. 5, 22.	ებრ. 1, 3.
იერ. 31, 35.	

ქმნის ყოველივეს ყოველთა შორის

1 კორ. 12, 6.	კოლას. 3, 11.
ეფეს. 1, 23.	

არის მიზეზი ჩვენი ხსნისა

დაბ. 49, 18.	საკმე. 4, 12.
ფს. 3, 8.	2 ტიმ. 2, 10.
იოან. 2, 10.	ებრ. 2, 10.
ეს. 25, 9.	ებრ. 5, 9.
ტიტ. 3, 4.	გამოცხ. 7, 10.
გამოცხ. 7, 10.	

გამოისყიდა თავისი ერი

ფს. 31, 5.	ეფეს. 1, 7.
ეს. 43, 1-4.	კოლას. 1, 14.
ეს. 44, 21-23.	ებრ. 9, 12-15.
ეს. 63, 16.	1 პეტ. 1, 18-19.
საკმე. 20, 28.	გამოცხ. 5, 9.

აღადგენს მკედრებს

იოან. 5, 21.	იოან. 5, 21.
რომ. 4, 17.	იოან. 5, 28-29.
1 კორ. 6, 14.	იოან. 6, 39-40, 44, 54.
2 კორ. 1, 9.	იოან. 11, 25.
2 კორ. 4, 11.	ფილიპ. 3, 20-21.

იძლევა სასწაულთმოქმედების ძალას

გამ. 4, 21.	მათ. 10, 1-8.
2 სჯ. 6, 22.	მარკ. 3, 14-15.

მათ. 9, 8.
 იოან. 3, 2.
 საქმე. 10, 38.
 საქმე. 15, 12.
 საქმე. 19, 11.
 ებრ. 2, 4.

მარკ. 6, 7.
 ლუკ. 9, 1.
 ლუკ. 10, 19.
 საქმე. 9, 34.
 საქმე. 14, 3.
 I კორ. 5, 4.

არის სულიერი ცხოვრების მიზეზი

ეს. 38, 16.
 ეფეს. 2, 5.
 კოლას. 2, 13.

იოან. 1, 4.
 იოან. 6, 57.
 გალ. 2, 20.

არის აღორძინების მიზეზი

I იოან. 5, 19.

I იოან. 2, 29.

ანიჭებს სულიერ ჯილდოს

I კორ. 12, 6.
 ებრ. 2, 4.

ფს. 67, 18.
 ეფეს. 4, 8.

ანიჭებს საუკუნო ცხოვრებას

რომ. 2, 6-7.
 რომ. 6, 23.

იოან. 6, 27.
 იოან. 10, 28.
 იოან. 17, 2.

მიუტევენ ცოდვებს

ეს. 43, 25.
 დან. 9, 9.
 მიქ. 7, 18.
 მარკ. 2, 7.
 ლუკ. 5, 21.
 ეფეს. 4, 32.

მათ. 9, 6.
 მარკ. 2, 5, 9-10.
 ლუკ. 5, 20-24.
 ლუკ. 7, 47-48.
 იოან. 8, 11.
 კოლას. 3, 13.

იწყნარებს ლოცვებს

ეს. 65, 24.
 ფს. 90, 15.

იოან. 14, 13-14.
 იოან. 15, 7.

ასწავლის მორწმუნეებს

ეს. 48, 17.
 ეს. 54, 13.

ლუკ. 21, 15.
 იოან. 15, 15.

იოან. 6, 45.
ფილიპ. 3, 15.

გალ. 1, 12.
ეფეს. 4, 21.

მორწმუნეებს მოუვლენს სულიწმიდას

ლუკ. 11, 13.
იოან. 14, 26.
გალ. 4, 6.
ებრ. 2, 4.

იოან. 15, 26.
იოან. 16, 7.
იოან. 20, 22.

არის მორწმუნეებში

იოან. 14, 23.
2 კორ. 5, 16.
ეფეს. 4, 6.
1 იოან. 2, 5.
1 იოან. 4, 12-16.

იოან. 15, 4.
იოან. 17, 23.
2 კორ. 13, 5.
გალ. 2, 20.
ეფეს. 3, 17.
1 იოან. 3, 24.
გამოცხ. 3, 20.

განწმენდს მორწმუნეებს

ეზეკ. 37, 28.
1 თეს. 5, 23.
იუდ. 1, 1.

ეფეს. 5, 26.
ებრ. 2, 11.
ებრ. 13, 12.

„რომელი უყვარს უფალსა, სწავლის და სტანჯის“

იგავ. 3, 12.
ებრ. 12, 6.

გამოცხ. 3, 9.

მოსცა სჯული

გამ. 20, 1-19.
რომ. 7, 25.
იაკ. 4, 12.

იოან. 13, 34.
იოან. 15, 12.
გალ. 6, 2.

წინასწარმეტყველთ ანიჭებს ზეგარდმო მადლს

გამ. 4, 12.
რიცხ. 12, 6.
ოს. 12, 11.
ლუკ. 1, 70.
ებრ. 1, 1.

2 კორ. 13, 3.
ეფეს. 4, 11.
1 პეტ. 1, 11.
გამოცხ. 1, 1.
გამოცხ. 11, 3.

მეტყველებს წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა პირით

იერ. 1, 9.	ლუკ. 21, 15.
ლუკ. 1, 70.	2 კორ. 13, 3.
საქმე. 3, 21.	1 პეტ. 1, 11.

აგზავნის წინასწარმეტყველებს, მოციქულებს და მწვემსებს

2 ნეშტ. 24, 19.	მათ. 10, 5.
ეს. 48, 16.	მათ. 28, 19.
იერ. 3, 15.	მარკ. 16, 15.
იერ. 25, 4.	ლუკ. 10, 1.
იერ. 26, 5.	იოან. 21, 15-17.
იერ. 44, 4.	რომ. 1, 1.
1 კორ. 1, 1.	2 კორ. 5, 20.
1 კორ. 12, 28.	გალ. 1, 1.
გალ. 1, 1.	ეფეს. 4, 11.
1 ტიმ. 1, 1.	1 ტიმ. 1, 1.
გამოცხ. 22, 6.	გამოცხ. 22, 16.

ახდენდა სასწაულებს და ნიშებს პავლეს ხელით

საქმე. 15, 12.	რომ. 15, 18-19.
საქმე. 19, 11.	

ახდენდა სასწაულებს თაეისი სახელით

გამ. 7, 17.	მარკ. 9, 39.
გამ. 8, 10.	მარკ. 16, 17.
რიცხ. 16, 28.	საქმე. 3, 6-16.
1 მეფ. 12, 16.	საქმე. 4, 10-30.
3 მეფ. 18, 24.	საქმე. 9, 34.
4 მეფ. 1, 10.	საქმე. 16, 18.

მიჰყავს თვისი ხალხი

2 სჯ. 32, 12.	ეს. 55, 4.
ფს. 22, 1-2.	მათ. 16, 24.
ფს. 72, 24.	იონ. 10, 4.
ეს. 48, 17.	1 პეტ. 2, 21.

განსჯის ქვეყანას უკანასკნელ დღეს

ფს. 9, 7-9	მათ. 16, 27.
------------	--------------

ფს. 95, 13.
 ფს. 97, 9.
 ეკლ. 12, 14.
 ეს. 2, 10-21.
 საქმე. 17, 31.
 1 კორ. 4, 5.
 გამოცხ. 20, 12.

მათ. 25, 31-32.
 იოან. 5, 22-27.
 საქმე. 10, 42.
 საქმე. 17, 31.
 რომ. 14, 10-12.
 2 კორ. 5, 10.
 2 ტიმ. 4, 1.

ღმრთისა

იესო ქრისტესი

სახარება

რომ. 1, 1.
 რომ. 15, 16.
 1 თეს. 2, 9.
 1 ტიმ. 1, 11.
 1 პეტ. 4, 17.

მარკ. 1, 1.
 რომ. 1, 9-16.
 2 კორ. 2, 12.
 2 კორ. 4, 4.
 1 თეს. 3, 2.

*

ქრისტემ სული თვისი დადგა ჩვენთვის. 1 იოან. 3, 16.

ქრისტემ საკუთარი სისხლისთ შეიძინა ეკლესია. საქმე. 20, 28.

იესო ქრისტე, ისევე როგორც ღმერთი, არის მადლისა და მშვიდობის მომცემელი. რომ. 1, 7; 16, 24; 1 კორ. 1, 3-4; 2 კორ. 1, 2-12; ეფეს. 6, 23; 1 თეს. 1, 1; 2 თეს. 2, 16-17; 2 ტიმ. 4, 22; ტიტ. 1, 4; 2 იოან. 1, 3.

იესო ქრისტე არის ძე ღმრთისა. მათ. 14, 33; 26, 63-64; მარკ. 1, 1; ლუკ. 22, 70; იოან. 1, 49; 6, 69; 9, 35-37; 10, 36; 11, 27; 20, 31; საქმე. 9, 20; რომ. 1, 4; 1 კორ. 1, 9; გალ. 2, 20; ეფეს. 3, 14; ებრ. 4, 14; 1 იოან. 4, 15; 5, 13-20.

იესო ქრისტე არის მხოლოდ-შობილი ძე ღმრთისა. იოან. 1, 14-18; 3, 16-18; 1 იოან. 4, 9.

იესო ქრისტე გამოაცხადა ძედ ღმრთისად თვით ღმერთმა პირითა დაეით წინასწარმეტ-

ყველისათა. ფს. 2, 7; საქმე. 13, 33; ებრ. 1, 5; 5, 5.

ნათლისღების დროს. მათ. 3, 17; მარკ. 1, 11; ლუკ. 3, 22.

ფერისცვალების დროს. მათ. 17, 5; მარკ. 9, 7; ლუკ. 9, 35; 2 პეტ. 1, 17.

იესო ქრისტე გამოჩნდა „ძედ ღმრთისა ძალითა და სულითა მით სიწმიდისაითა აღდგომითა მით მკუდრეთით...“. რომ. 1, 4.

იესო ქრისტე მოავლინა ღმერთმა. იოან. 5, 43; 7, 29; 8, 42; 13, 3; 16, 27-30; 17, 8.

იესო ქრისტე გადმოვიდა ზეციდან. იოან. 3, 13-31; 6, 62; 8, 23; იოან. 17, 5; 1 კორ. 15, 47.

იესო ქრისტე ქვეყნის დაბადებამდე იყო დიდებული ზეცაზე. იოან. 6, 62; 12, 41; ეს. 6, 1-5; იოან. 17, 5; ფილიპ. 2, 6-8; ებრ. 12, 2.

იესო ქრისტე არის ღმრთის თანასწორი. ფილიპ. 2, 6.

იესო ქრისტეს აქვს ძლიერება, თანასწორი ღმერთთან. იოან. 5, 17-

26; 10, 28-30, 36-38; 14, 10; საქმე. 10, 38.

იესო ქრისტეს აქვს სიკედილისა და ჯოჯობეთის კლიტენი. იგი გააღებს და კერავინ დაკეტავს. ეს. 22, 22; გამოცხ. 1, 18; 3, 7.

იესო ქრისტე აკეთებს იმავე საქმეებს რასაც ღმერთი. იოან. 1, 3; ებრ. 1, 2; იოან. 5, 17-21; 10, 37-38; 14, 10-11.

უფალ არს ძე კაცისაი შაბათისაცა. მათ. 12, 8; მარკ. 2, 28; ლუკ. 6, 5; იოან. 5, 16-17.

ყოველივე, რაც ღმერთს ვუთენის, ეკუთენის ქრისტესაც. იოან. 16, 15; 17, 10; კოლას. 1, 16; ებრ. 1, 2; 2 სჯ. 10, 14.

იესო ქრისტე საუკუნოდ არს ანგელოზთა და ყოველთა მეუფებათა უმაღლესი. იოან. 3, 31; ეფეს. 1, 20-22; ფილიპ. 2, 9-11; კოლას. 2, 10; ებრ. 1, 4; 1 პეტ. 3, 22.

იესო ქრისტეს აქვს ყოვლად-ძლიერება ზეცასა და ქვეყანაზე. მათ. 28, 18; ლუკ. 10, 22; იოან. 3, 35; 13, 3; 17, 2; ფილიპ. 3, 21.

იესო ქრისტემ თვით გამოუცხადა თავი თვისი ღმერთად

ებრაელებს. იოან. 5, 18-28; 7, 29; 10, 30-38.

მოწაფეებს. იოან. 6, 62; 14, 9-11; 16, 28; 9, 35-38; ფილიპ. 2, 6.

მღვდელმთავარის წინაშე. მათ. 26, 63-65; მარკ. 14, 61-64; ლუკ. 22, 67-71.

ქრისტე არის აღიარებული ღმერთი

მისი მოწაფეების მიერ. მათ. 14, 33.

პეტრეს მიერ. მათ. 16, 16; მარკ. 8, 29; ლუკ. 9, 20; იოან. 6, 69; საქმე. 2, 36.

იოანე ნათლისმცემლის მიერ. იოან. 1, 34.

თომას მიერ. 20, 28.

ნათანაელის მიერ. იოან. 1, 48-49. მართას მიერ. იოან. 11, 27.

პავლეს მიერ. საქმე. 9, 20; 26, 15. ინდო საჭურისის მიერ. საქმე. 8, 27-37.

ასისტავის მიერ. მათ. 27, 54; მარკ. 15, 39.

ემშაკთა მიერ. მათ. 8, 29; მარკ. 1, 24; 3, 11; 5, 7; ლუკ. 4, 34-41; 8, 28-31.

*

ებრაელებს უნდოდათ ქვებით ჩაე-ქოლათ იგი, რადგანაც ის „თავსა თვისსა სწორჰყოფდა ღმრთისა“. იოან. 5, 18; 10, 36.

იესო ქრისტეს ეკუთენის იგივე პატივი, რაც ღმერთს. იოან. 5, 23.

ყოველი მუხლი მოდრეკება მის წინაშე, და მთელი ქვეყანა თაყვანს სცემს მას, ვითარცა ღმერთს. ფს. 71, 11-17; რომ. 14, 11; ფილიპ. 2, 9-11.

იესო ქრისტეს უნდა ეუწოდებდეთ, როგორც ღმერთს. იოველ. 2, 32; რომ. 10, 13; საქმე. 7, 59; 1 კორ. 1, 2.

ანგელოზები და ზეციური მხედ-რობანი ემსახურებიან ქრისტეს, როგორც ღმერთს. ებრ. 1, 6; გამოცხ. 5, 11-13.

იესო ქრისტეს თაყვანსა სცემდნენ როგორც ღმერთს

აღმოსავლეთის მოკვები. მათ. 2, 2-11.

კეთროვანი. მათ. 8, 2; მარკ. 1, 40; ლუკ. 5, 12.

იაიროსი. მათ. 9, 18; მარკ. 5, 22; ლუკ. 8, 41.
 მოწაფეები. მათ. 14, 33; 28, 17; ლუკ. 24, 52.
 ზებუდეს ძეთა დედა. მათ. 20, 20.
 ქანანელი დედაკაცი. მათ. 15, 25.
 მარიამ მაგდალენელი და სხვა მარიამი. მათ. 28, 9.

პეტრე მოციქული. ლუკ. 5, 8.
 შობიდან ბრძა. იოან. 9, 38.

*

იესო ქრისტეს მოუწოდებდნენ, როგორც ღმერთს, მოციქულები და მორწმუნენი. ლუკ. 17, 5; 23, 42; საქმე. 1, 24; 7, 59-60; 9, 5-6; 22, 8-10; 1 კორ. 1, 2; 2 კორ. 12, 7-9; 2 თეს. 2, 16-17; 2 ტიმ. 4, 22.

რწმენა ქრისტესი ნიშნავს ღმრთის რწმენას. მარკ. 9, 37; იოან. 3, 33; 5, 10; 12, 44; 13, 20; 14, 1; საქმე. 16, 31-34; 1 პეტ. 1, 8-21; 1 იოან. 2, 23; 5, 10.

საპყრობილის მცველს ქრისტეს რწმენით სწამდა ღმერთი. საქმე. 16, 31-34.

ქრისტეს ცნობა ნიშნავს ღმრთის ცნობას. იოან. 8, 19; 12, 45; 14, 9, 20.

ვინც მიიღებს ქრისტეს, ის მიიღებს ღმერთს. მათ. 10, 40; მარკ. 9, 37; ლუკ. 9, 48; 10, 16; იოან. 13, 20.

ქრისტეს უარყოფა ნიშნავს ღმრთის უარყოფას. ლუკ. 10, 16; იოან. 16, 3; 1 იოან. 2, 23; 5, 38; 5, 10.

ვინც არ ემორჩილება ქრისტეს, ის არ ემორჩილება ღმერთს. იოან. 5, 23; 2 იოან. 1, 9.

ვისაც სძულს ქრისტე, იმას სძულს ღმერთი. იოან. 15, 23-24.

ქვეყანამ ვერ იცნო ღმერთი. იოან. 17, 25; 1 კორ. 1, 21; 1 იოან. 3, 1.

ქვეყანამ ვერ იცნო ქრისტე. იოან. 1, 10; 16, 3.
 მორწმუნეებს აქვთ ერთობა ღმერთსა და ქრისტესთან. იოან. 17, 21; იოან. 1, 3; 2, 24.

არავის, ქრისტეს გარდა, არ უხილავს და არ იცის მამა ღმერთი. მათ. 11, 27; ლუკ. 10, 22; 1 იოან. 1, 18; 6, 46; 7, 28-29; 8, 55; 10, 15.

„არავინ იცის, ვინ არს მამაი, გარნა ძემან, და არცა ვინ იცის ვინ არს ძე, გარნა მამამან“. მათ. 11, 27; ლუკ. 10, 22.

„უკეთუმცა მიცოდეთ მე, მამაიცამცა ჩემი იცოდეთ... და რომელმან მიხილა მე, იხილა მომავლინებელი ჩემი“. იოან. 8, 19; 12, 45; 14, 7-9; 16, 3; 1 იოან. 2, 23.

იესო ქრისტე — შუამდგომელი, შუამავალი

ნაწყვებია. 2 სჯ. 18, 15-19.

იესო ქრისტემ, შუამავალა შეარიგა ხალხი ღმერთთან, ცოდვებისაგან განწმენდით. 2 კორ. 5, 18-19; ეფეს. 2, 13-18; კოლას. 1, 20; ებრ. 9, 15; 12, 24; 1 პეტ. 3, 18.

იესო ქრისტე, შუამავალი ცოდვილთათვის. ეს. 53, 12; ლუკ. 23, 34; იოან. 14, 16; 17, 9-24; რომ. 8, 34; ებრ. 7, 25; 9, 24; 1 იოან. 2, 1.

ი. კ. შ. აარიდებს ღმრთის რისხვას ცოდვილებს. რომ. 5, 9; 1 თეს. 1, 10.

იესო ქრისტეს ეწოდება ჩვენი შუამავალი მამის წინაშე. იოან. 2, 1.
 შეაერთებს ხალხს ღმერთთან. იოან. 14, 20; 17, 21-23.

იესო ქრისტე არის ერთადერთი შუამავალი ღმერთსა და კაცთა შორის. იოან. 14, 6; საქმე. 4, 12; 1 ტიმ. 2, 5.

იესო ქრისტე, ახალი აღთქმის შუამავალი. ებრ. 9, 15; 12, 24.

იესო ქრისტე, პირველ აღთქმაზე უმჯობესი აღთქმის შუამავალი. ებრ. 7, 22; 8, 6.

ჩვენ ახლოს ვართ ღმერთთან იესო ქრისტეს შუამავლობით. ეფეს. 2, 18; 3, 12; ებრ. 7, 19; 10, 19.

ღმერთი ისმენს ყოველ ღოცვას იესო ქრისტე შუამავლის სახელით. იოან. 14, 13-14; 15, 16; 16, 23-24.

პირველსახეები, ანუ სიმბოლოები იესო ქრისტესი - შუამავლისა

მოსე. გამ. 32, 10-14; რიცხ. 14, 11-20; 2 სჯ. 5, 5. 26-28; 9, 16-21; გალ. 3, 19.

აარონი. რიცხ. 16, 46-48.

იესო ქრისტე - წინასწარმეტყველი

მისი მოსვლა ნაუწყებია. 2 სჯ. 18, 15-18; საქმე. 3, 22; 7, 37; ეს. 42, 1-7; მათ. 12, 17-21; ეს. 61, 1-3; ლუკ. 4, 18-19; იოან. 1, 45.

უნდა იყოს მოსეს მსგავსი წინასწარმეტყველი. 2 სჯ. 18, 15-18; საქმე. 3, 22; 7, 37.

ცხებული სულიწმიდის მიერ. ეს. 11, 2; 42, 1; 61, 1; მათ. 12, 18; ლუკ. 4, 18; იოან. 3, 34.

დაამტკიცა თავისი ღვთაებრივი წარმოგზავნილობა სასწაულებით. იოან. 3, 2; 5, 36; 9, 31-33; 10, 25-38; 14, 10-11; საქმე. 10, 38.

მხოლოდ მან ერთმა იცის ღმერთი და გამოვეციხადა იგი. მათ. 11, 27; ლუკ. 10, 22; იოან. 1, 18; 3, 2. 13. 34;

6, 46; 8, 55; 10, 15; 14, 7-9; 17, 6-26; ებრ. 1, 1-2; 1 იოან. 5, 20.

ასწავლიდა ღმერთის მოძღვრებას. იოან. 7, 16; 8, 26-28; 12, 49-50; 14, 10-24; 15, 15; 17, 85.

წინასწარმეტყველი

ამ ქვეყნიდან თავისი გასვლის მოახლოება. ლუკ. 17, 22; იოან. 7, 33-34; 8, 21; 12, 8; 13, 33; 16, 10. 16. 19.

პასექისათვის მოსამზადებელი გარემოებანი. მარკ. 14, 13-16; ლუკ. 22, 10-13.

იუდას გამცემლობა. მათ. 26, 21-25; მარკ. 14, 18-21; ლუკ. 22, 21-23; იოან. 6, 64; 13, 11. 21. 26.

გაცემის დრო. მათ. 26, 2. 45-46; მარკ. 14, 41-42.

პეტრეს მიერ უარყოფა. მათ. 26, 34-75; მარკ. 14, 30-72; ლუკ. 22, 34-61; იოან. 13, 38.

მოწაფეთა დაბრკოლდება მის მიმართ და მიტოვება. მათ. 26, 31; მარკ. 14, 27; იოან. 16, 32.

თავისი ტანჯვა და შეურაცხყოფა. მათ. 16, 21; 20, 19; მარკ. 8, 13; 10, 34; ლუკ. 9, 22; 17, 25; 18, 32-33.

თავისი განსჯა ჰურიათა მიერ. მათ. 20, 18; მარკ. 10, 33.

თავისი სიკვდილი. მათ. 16, 21; 17, 23; მარკ. 8, 31; 9, 31; 10, 34; ლუკ. 9, 22; 18, 33.

სახე თავისი სიკვდილისა. მათ. 20, 19; 26, 2; ლუკ. 24, 7; იოან. 12, 32-33.

საფლავში ყოფნა სამი დღის განმავლობაში. მათ. 12, 39-40; ლუკ. 12, 29-30; იოან. 12, 7.

აღდგომა მესამე დღეს. მათ. 16, 21; 17, 23; 20, 19; 26, 32; მარკ. 8, 31; 9, 31;

10, 34; 14, 28; ლუკ. 9, 22; 18, 33; 24, 7; იოან. 2, 19-22.

გალილეაში თავისი გამოცხადება. მათ. 26, 32; მარკ. 14, 28; 16, 7.

სულიწმიდის ნიჭთა შესახებ. იოან. 7, 38-39; 14, 26; 15, 26; 16, 13; საქმე. 1, 5; 11, 16.

მოწაფეების დევნა და მოწამებრივი სიკვდილი. მათ. 10, 16-25; 24, 9; მარკ. 13, 9-13; ლუკ. 21, 12-17; იოან. 16, 2; 21, 18-19.

პეტრეს მოწამებრივი ბოლო. იოან. 21, 18-19; 2 პეტ. 1, 14.

იერუსალიმის დანგრევა. მათ. 24, 2. 15. 21; მარკ. 13, 2. 14. 30; ლუკ. 19, 41-44; 21, 6. 20-24; 23, 28-30.

ტრუქრისტეთა მოხელა. მათ. 24, 4-5. 23-26; მარკ. 13, 5-6. 21-23; ლუკ. 17, 23-24; 21, 8.

სახარების ქადაგება და გავრცელება მთელს ქვეყანაზე. მათ. 24, 14; 28, 19; მარკ. 13, 10; 16, 17-18.

თავისი მეორედ მოხელა. მათ. 16, 27; 24, 30; 25, 31; 26, 64; მარკ. 8, 38; 13, 26; 14, 62; ლუკ. 21, 27; იოან. 14, 3.

უკანასკნელი სამსჯავრო. მათ. 11, 21-24; 16, 27; 24, 30-31; 25, 31-46; ლუკ. 10, 12-14; იოან. 5, 25-29.

*

იესო ქრისტე წინასწარმეტყველი ქადაგებდა სახარებას და ახდენდა სასწაულებს. მათ. 4, 23; 9, 35; 11, 5; მარკ. 1, 14; ლუკ. 4, 36; 7, 22; 20, 1.

ასწავლიდა იგავებით. მათ. 13, 3-13. 34-35; მარკ. 4, 2-11. 33-34.

ასწავლიდა ყოველ შაბათს, სინაგოგაში. მათ. 9, 35; 12, 9; მარკ. 1, 21. 38-39; 3, 1-2; 6, 2; ლუკ. 4, 15-16. 31. 43-44; 13, 10; იოან. 6, 59.

ასწავლიდა იერუსალიმის ტაძარში. მათ. 21, 12-23; მარკ. 11, 15; ლუკ. 19, 45; 20, 1; 21, 37-38; იოან. 2, 14; 7, 14; 8, 2.

ასწავლიდა, როგორც ძალაუფლების მქონე. მათ. 7, 29; მარკ. 1, 22; 6, 2; ლუკ. 4, 32.

როგორც საქმითა და სიტყვით ძლიერი. ლუკ. 24, 19; იოან. 7, 46.

სიბრძნით ძლიერი. მათ. 7, 28; 13, 54; 22, 46; მარკ. 3, 4; 6, 2; ლუკ. 2, 40. 47. 52; 14, 3-6; იოან. 7, 46.

მშვიდი და წყნარი იყო თავის მოძღვრებაში. ეს. 42, 2; მათ. 12, 19.

ერთგული თავისი მსახურებისა. ლუკ. 4, 43; იოან. 4, 34; 14, 31; 17, 4; ებრ. 3, 2.

ცნობილი დიდ წინასწარმეტყველად. მათ. 16, 14; 21, 11. 46; მარკ. 11, 18; ლუკ. 7, 16; 24, 16; იოან. 3, 2; 4, 19; 6, 14; 7, 40; 9, 17; ებრ. 3, 3.

ღმერთი გვიბრძანებს, ვისმინოთ იესო ქრისტესი წინასწარმეტყველისა. 2 სჯ. 18, 15; საქმე. 3, 22; 7, 37.

საშინელი სასჯელი მას, ვინც არ ისმენს იესო ქრისტე წინასწარმეტყველისას. 2 სჯ. 18, 19; საქმე. 3, 23; ებრ. 2, 3; 12, 25.

**იესო ქრისტეს
სიმპოლოზები და
პირველსახენი**

აარონი. გამ. 28, 1-28; 40, 11-15; ებრ. 5, 4-6; 9, 7-12.

აბელი. დაბ. 4, 4; ებრ. 11, 4; ეფეს. 5, 2.

ადამი. რომ. 5, 14; 1 კორ. 15, 45-47.

ტარიგი პასექისა. გამ. 12, 3-13; ეს. 53, 7; მათ. 26, 2; იოან. 1, 29-36; 1 კორ. 5, 7; 1 პეტ. 1, 19; გამოცხ. 5, 6-12; 7, 14.

კიდობანი (ნოესი). დაბ. 7, 16; 1 პეტ. 3, 20-21.

ვატი განტეებისა. ლევიტ. 16, 20-22; ეს. 53, 6; 1 პეტ. 2, 24.

დავითი. ფს. 88, 19-29; იერ. 30, 9; ეზეკ. 34, 23; 37, 24; საქმე. 2, 31-35.

კიბე იაკობისა. დაბ. 28, 12; კოლას. 1, 20; ეფეს. 1, 10.

ელიაკიმი. ეს. 22, 20-22; გამოცხ. 3, 7.

ყოვლადღასაწველი, მსხვერპლი და შესაწირავე ცოდვისათვის. ლევიტ. თავი 1; 4, 22-25; თავი 6; ეს. 53, 10; ეფეს. 5, 2; ებრ. 9, 26; 10, 1-12.

ისაკი. დაბ. 22, 2-12; ებრ. 11, 17; იოან. 3, 16; 1 იოან. 4, 9.

ისუ. ზაქ. 3, 1-10.

იონა. იონ. 2, 1; მათ. 13, 3-4; 16, 4; ლუკ. 11, 29-30.

ისუ, ძე ნავესი. 2 სჯ. 31, 23; ისუ ნავ. 1, 5-6; 11, 23; ებრ. 4, 8-14.

ზეციური მანანა. გამ. 16, 11-15; ფს. 77, 24; იოან. 6, 32-35. 48-51.

მელქისედეკი. დაბ. 14, 18-20; ფს. 109, 4; ებრ. 5, 6; 6, 20; 7, 1-21.

მოსე. გამ. 32, 32; რიცხ. 12, 7; ებრ. 3, 2; 2 სჯ. 18, 15; საქმე. 3, 22; რიცხ. 12, 8; 2 სჯ. 34, 10; იოან. 12, 27-29.

მსხვერპლის შეწირვა ცოდვისათვის. ლევიტ. 4, 2-21; ებრ. 13, 11-13.

განმწმეღელი მსხვერპლი. გამ. 25, 17-22; ეფეს. 2, 18; 3, 12; ებრ. 10, 19.

კლდე ქორებში. გამ. 17, 6; ფს. 77, 15-16; 1 კორ. 10, 4.

მსხვერპლი ცოდვისათვის შეწყალებისა. გამ. 30, 10; ლევიტ. 16, 15-17; ებრ. 9, 7-14.

მსხვერპლი ყოველდღიური. ეს. 29, 38-41; იოან. 1, 29-36.

სოლომონი. 2 მეფ. 7, 12-16; 3 მეფ. 4, 21; 1 ნემტ. 22, 9-10; 29, 23-25; ეს. 9, 6; 2 ნემტ. 9, 26; დან. 7, 14; ლუკ. 1, 32-33.

სპილენძის გველი. რიცხ. 21, 8-9; იოან. 3, 14-15.

იერუსალიმის ტაძარი. 3 მეფ. თავი 6; იოან. 2, 19-21.

თავშესაფარი ქალაქები. რიცხ. 35, 6-15; ეს. 4, 6; 25, 4; ებრ. 6, 18.

ტაძრის ფარდა. გამ. 40, 21; 2 ნემტ. 3, 14; მათ. 27, 51; მარკ. 15, 38; ლუკ. 23, 45; ებრ. 10, 20.

იელოვა

ღმერთი (იელოვა) ცეცხლის სახით ეცხადება მოსეს უდაბურ ადგილებში, როდესაც ღვენილი მოსე იმყოფება მძიმე პირობებში. ის არის ღმერთი, რომელიც ზედაეს და რომელსაც ესმის უბედურებასა და ცოდვის უფსკრულში ჩავარდნილი თავისი ხალხისა. (გამ. 3, 7.) და პატიებს მათ ცოდვებსა და უკანონობას, რადგანაც იგი არის „ღმერთი კაცთმოყვარე და კეთილი“. (გამ. 34, 6.)

იველი (სასოჰა)

იველი არის მოლოდინი იმისა, რასაც ესწრაფვის გული. იველი დამახასიათებელია ადამიანისათვის ბუნებრივი ცხოვრების პირობებში.

ადამიანი ზოგჯერ ღმერთის გარეშე იველოვნებს მრავალი სურვილის

განსორციელებას, ეკლ. 9, 4. მაგრამ ასეთი იმედი მეტისმეტად მერყევია და ხშირად მაცდუნებელიც. იობ. 8, 12-13. იგავ. 10, 28.

ღმრთისმოსავნი ლოცვა-ვედრებითა და რწმენით ელოდებიან ღმრთის შეწევნასა და იმედის აღსრულებას. ფს. 9, 10; 39, 4; 61, 5; 90, 4.

ასეთი იმედი არაა სამარცხენო. რომ. 5, 5; 15, 4; ფს. 21, 5; 114, 7-8.

ღმრთის შეილთათვის იმედის საბოლოო მიზანს წარმოადგენს ცათა სასუფეველი.

იმედი ძველ აღთქმაში

ლოდინი მესიის მეფობისა. იერ. 17, 13; ეს. 11, 1. ამბაკ. 2, 3; ეზეკ. 37. გამხმარი ძელების გაცოცხლების ხილვა.

ღმრთის შეილთაგან ზოგიერთს იმედი მიჰყვებოდა იმ ქვეყნადაც. იობ. 19, 27. ფს. 16, 15; 26, 13.

იმედი ახალ აღთქმაში

აქ იმედის საგანია ქრისტეს საქმეთა აღსრულება და მასთან დაკავშირებული ყოველი სიკეთე, რომელიც ჩვენდამია აღთქმული: მკედრებით აღდგომა, სრულქმნილი უბიწოება, მარადიული ცხოვრება. იოან. 3, 2; საქმე 24, 15; 1 კორ. 15, 20; გალატ. 5, 5; მათ. 5, 6; რომ. 5, 2; კოლას. 1, 27; ტიტ. 1, 2; 3, 7.

ეს იმედი ტოლფასოვანია რწმენისა, ვინაიდან. იგი შინაგანად აღბეჭდილია სულიწმიდით. ეფეს. 1, 13; რომ. 15, 13; 1 პეტ. 1, 3. 21; ებრ. 6, 18.

ქრისტიანის იმედი გამოირჩევა მოთმინებითა და სიმტკიცით. რომ. 8,

25; 12, 12. იაკ. 5, 7. ებრ. 10, 36. ტიტ. 2, 13; 2 კორ. 3, 12.

მისი განმტკიცება ხდება იმ გულ-მოდგინებით, რითაც ადამიანი თავისი სინდისის განწმენდას ახდენს. იოან. 3, 3. საქმე. 24, 15-16.

ი. უნდა ვიქონიოთ მხოლოდ ღმრთისა. ფს. 64, 5; 117, 8-9; ეს. 26, 4.

ი. კაცზე არ უნდა მივანდოთ. ფს. 145, 3; ეს. 2, 22; იერ. 17, 5.

ღმრთის იმედი უნდა ვიქონიოთ

მთელი გულით. იგავ. 3, 5.

ბავშვობიდან. ფს. 70, 5.

ყოველ დროს. ფს. 61, 8.

მას უნდა მივანდოთ ზრუნვა ჩვენს მომავალზე. ფს. 36, 5; 54, 22; იგავ. 16, 3; მათ. 6, 25-32; ლუკ. 12, 22-30; ფილიპ. 4, 6; ებრ. 13, 6; 1 პეტ. 5, 7.

მწუხარებასა და უბედურებაში. ფს. 26, 5; 31, 7; 41, 5; 42, 5; 56, 1; 85, 1-2; ეს. 8, 17; 32, 2; იერ. 17, 17; 49, 11.

ღვენიხსა და გაჭირვების დროს. ფს. 12, 5; 117, 6; იერ. 1, 8; 2 კორ. 1, 9-10; 1 პეტ. 4, 19.

ხიფათის დროს. ფს. 3, 5-7; 9, 9-10; 45, 1-3; 52, 2; 55, 3; 58, 16; 117, 5-6; 139, 7-8; ეს. 54, 10; იერ. 16, 19.

სიკვდილში. იობ. 13, 15; ფს. 22, 4; 90, 2-7; 2 კორ. 1, 9-10.

ღმრთის იმედს აღვიძრავს

მისი სახიერება. ფს. 146, 11; ნაუმ. 1, 7.

მისი წყალობა. ფს. 22, 6; 32, 18; 35, 7; 129, 6; ებრ. 4, 16.

„ესრეთ შეიყუარა ღმერთმან სოფელი ესე, ვითარცა ძეცა თვისი მხოლოდშობილი“. იოან. 3, 16; რომ. 8, 31-32.

მისი კეთილისმყოფლობანი. ფს. 33, 6-9; 1 ტიმ. 6, 17.

მისი ყოვლადძლიერება. ფს. 27, 7-8; 58, 9; ეს. 12, 2; იერ. 20, 11; რომ. 4, 21; 2 კორ. 1, 9.

მისი დაპირებანი მფარველობის შესახებ. ფს. 96, 10; 2 სჯ. 20, 4; ისუ ნავ. 1, 5-9; ეს. 41, 10-13; 43, 2; იერ. 1, 8; 15, 20.

მისი მზრუნველობა ჩვენზე. ფს. 54, 22; მათ. 6, 25-30; ლუკ. 12, 22-28; ებრ. 13, 5-6; 1 პეტ. 5-7.

მისი დაპირებანი, რომ ჩვენთან იქნება და იზრუნებს ჩვენთვის. დაბ. 28, 15; 2 სჯ. 31, 6-8; ისუ ნავ. 1, 5-9; 3, 7; 1 ნეშტ. 28, 20; ფს. 32, 18-19; 120, 7; ეს. 43, 2; 46, 3-4; 49, 15; ლუკ. 21, 18; ებრ. 13, 5-6.

მისი დახმარება, რომელიც გამოუჩენია წინათ. ფს. 9, 10; 117, 10-13; ეს. 12, 2. იერ. 20, 11; 2 კორ. 1, 10.

რომ ის არის მისაყრდნობი კლდე. 2 მეფ. 22, 2-8; ფს. 17, 2-31; 27, 1; 64, 5-6; 70, 3; 93, 22; ეს. 26, 4.

რომ ის არის მფარველი მხსნელი. 2 სჯ. 33, 27-29; 2 მეფ. 2, 3; 22, 3, ფს. 3, 3; 17, 2; 27, 7; 32, 20; 114, 4-8; 143, 2.

რომ ის არის შემწე. ეს. 25, 4; იერ. 16, 19.

რომ ის არის ჩვენი მხსნელი, მაცხოვარი. ეს. 12, 2; 41, 13-14; 43, 2-3; 51, 5; 54, 4-5.

რომ ის არის ჩვენი ზეციერი მამა. მათ. 6, 26; 7, 11.

*

შეგონებანი ღმრთის იმედის ქონებაზე. ფს. 4, 5; 36, 3-5; 54, 22; 61, 8; 114, 4-8; იგავ. 3, 5; 16, 4; 22, 19; ეს. 26,

4; 50, 10; ფილიპ. 4, 6; 1 ტიმ. 6, 17; ებრ. 3, 6; 1 პეტ. 5, 7.

„ესველ უფალსა და ყვე სიტყობება“. ფს. 36, 3.

ნუ გვექნებათ სასოება ნურც პირფერობაზე, ნურც სიმდიდრეზე. ფს. 61, 10.

ის, ვინც იმედოვნებს ღმერთზე

ალიცება წყალობით. ფს. 31, 10; 32, 22.

დატკება მშვიდობით. ეს. 26, 3.

„მუე ესევეს უფალსა და წყალობითა მადლისათა არა იძრას“. ფს. 20, 7.

არ წაიბოროძიკებს. ფს. 54, 23.

მისას გაიგონებენ. ფს. 36, 5-6; 1 იოან. 5, 14.

გაიხარებს. ფს. 5, 1;

გადარჩება „დაიცუნეს უფალმან ყოველნი ძუალნი მათნი“. ფს. 32, 1.

კეთილდღეობაში იქნება. იგავ. 28, 25.

ქვეყანას დაიმკვიდრებს. ფს. 36, 9; ეს. 57, 13.

მიიღებს შემწეობას და მფარველობას. ფს. 17, 30; 27, 7; 32, 18-20; 114, 6-7; იგავ. 3, 6; 29, 25; 30, 5; ნაუმ. 1, 7.

გამოიხსნება ბოროტისაგან. ფს. 16, 7; 36, 40; 117, 10-13; ეს. 30, 15; იერ. 39, 18.

არ ეშინია ადამიანისა. ფს. 26, 1; 55, 4-11; 117, 6; ეს. 12, 2; რომ. 8, 31; ებრ. 13, 6.

არაფრის ეშინია. ფს. 45, 1-3; 55, 4; 111, 7-8; ებრ. 13, 6.

იგი არ იქნება შერცხვენილი. ფს. 24, 2; ეს. 49, 23; 50, 7.

ღმერთი უნახავს, უნარჩუნებს დიდ სიკეთეს იმას, ვისაც მისი იმედი აქვს. ფს. 30, 20; ეს. 64, 4; 1 კორ. 2, 9.

იგი ნეტარია. ფს. 2, 12; 33, 8; 39, 4; 83, 12; იგავ. 16, 20; ეს. 30, 18; იერ. 17, 7.

იმედი მორწმუნეთა არის

არა ხორციელებაში. ფილიპ. 3, 3-4.

არა თავის თავში. 2 კორ. 1, 9.

არა ხორციელ საჭურველში. 1 მეფ. 17, 38-39. 45; ფს. 43, 6; 2 კორ. 10, 4.

არამედ ღმერთში. 2 მეფ. 22, 3; ფს. 7, 1; 9, 9-10; 24, 1; 27, 7; 30, 6-14; 63, 10; 70, 1-5; 90, 2; 140, 8; 2 კორ. 1, 10; 5, 6; 1 ტიმ. 4, 10.

ღმრთის მადლსა და გულმოწყალებაში. ფს. 12, 5; 20, 7; 51, 9.

ღმერთში იესო ქრისტეს სახით. ეფეს. 3, 12; 2 კორ. 3, 4.

ღმრთის მფარველობაში. ფს. 4, 8; 15, 1; 17, 2; 24, 20; 60, 4; 61, 2; 90, 2; ეს. 42, 2.

ღმრთის ერთგულებაში. ებრ. 6, 17-19; 10, 23; 1 პეტ. 4, 19.

ღმრთის დაპირებებში. რომ. 4, 20-21; 8, 24; 1 პეტ. 1, 13; 2 პეტ. 3, 13; ებრ. 11, 11.

ღმრთის სიტყვაში. ფს. 118, 42.

*

იმედი გამართლება. 1 იოან. 5, 14-15.

ი. მტკიცეა. 2 მეფ. 22, 3; ფს. 111, 7.

ი. საუკუნოა. ფს. 51, 9; ეს. 26, 4.

ი. მტკიცეა სიკედილთანაც. ფს. 22, 4.

ი. განამტკიცებს მორწმუნეს სამსჯავროს დღეს. 1 იოან. 4, 17.

ი. უნდა დარჩეს ბოლომდე შურყველად. ებრ. 3, 6; 10, 35.

მორწმუნენი ლოცულობენ ღმრთის იმედზე დაყრდნობილნი. ფს. 24, 20; 30, 1-2; 85, 2; 140, 8; 142, 8.

ღმერთმა იცის ისინი, რომლებსაც მისი იმედი აქვთ. ნაუმ. 1, 7.

უსჯულოებს სძულთ მორწმუნეთა იმედი ღმრთის მიმართ. 4 მეფ. 18, 30-35; ეს. 36, 4-7. 15-18; 37, 10.

იმედი უსჯულოთა არ არის იმედი ღმრთის მიმართ. ფს. 51, 7; 77, 22; სოფ. 3, 2.

უსჯულოებს იმედი აქვთ

კერპებისა. ფს. 134, 15-18; ეს. 42, 17; ამბკ. 2, 18.

ადამიანისა. 2 ნემტ. 16, 7; ფს. 117, 8-9; ეს. 30, 2; იერ. 17, 5; ოს. 10, 13.

თავიანთი გულისა. იგავ. 28, 26.

თავიანთი სიმართლისა. ლუკ. 18, 9-12.

თავიანთი რელიგიური უპირატესობებისა. იერ. 7, 4-8; მიქ. 3, 11; მათ. 3, 9; ლუკ. 3, 8; იოან. 8, 33.

უსამართლობისა და სხვისი შევიწროებისა. ფს. 61, 10; ეს. 30, 12.

ბროტებისა. ფს. 51, 7; ეს. 47, 10.

სიცრუისა. ეს. 28, 15; იერ. 13, 25; 28, 15; 29, 31.

ამაოებისა. იობ. 15, 31; ეს. 59, 4.

მათი კეთილდღეობისა. ფს. 9, 26-27; 29, 6; 48, 6; ეს. 47, 7-8; ლუკ. 12, 19.

მათი სიმდიდრისა. იობ. 31, 24; ეს. 48, 6; 51, 7; იგავ. 11, 28; იერ. 48, 7; 49, 4; მარკ. 10, 24.

გამაგრებულ ქალაქებისა. 2 სჯ. 28, 52; იერ. 5, 17. იარაღის ძალისა. ფს. 19, 7; ეს. 30, 2; 31, 1; ეზეკ. 33, 26; ოს. 10, 13.

იმედი უსჯულოთა

ამოა და მაცდუნებელია. ეს. 30, 7; იერ. 2, 37; 7, 8.

შეარცხვენს მათ. ეს. 20, 5; 30, 3-5; იერ. 42, 17; 48, 13.

ღალუპავს მათ. იობ. 8, 14; 18, 14; ეს. 47, 10-11.

*

ურწმუნოთა იმედის დაწყველა. ეს. 30, 1-2; 31, 1-3; იერ. 17, 5; ამოს. 6, 1.

წყვეულია კაცი, რომელსაც იმედი აქვს კაცისა. იერ. 17, 5.

იმედი უსჯულოთა შედარებულია გადამტერეულ ღერწამთან. ეს. 36, 6.

იმედი უსჯულოთა შედარებულია ობობას ქსელთან. იობ. 8, 14.

მაგალითები მორწმუნეთა იმედისა ღმრთის მიმართ

დავითი. 1 მეფ. 17, 45; 30, 6; ფს. 26, 3; 27, 7; 43, 6; 70, 1-5; 143, 2; ეზეკია. 4 მეფ. 18, 5; 2 ნეშტ. 32, 8; იოსაფატი. 2 ნეშტ. 20, 12; იობი. იობ. 13, 15; ესაია. ეს. 50, 7; აბიმელექი. იერ. 39, 16-18; სამი ებრაელი. დან. 3, 28; დანიელი. დან. 6, 23; ჰაველე. 2 კორ. 1, 9-10; 2 ტიმ. 1, 12; წმინდანი დედანი. 1 პეტ. 3, 5.

მაგალითები უსჯულოთა იმედისა ღმრთის მიმართ

გოლიათი. 1 მეფ. 17, 43-45; სენაქერიმი. 4 მეფ. 19, 23; ეს. 37, 34; 2 ნეშტ. 32, 17; ასა. 2 ნეშტ. 16, 7-12; მეფე ასურასტანისა. ეს. 10, 13; ისრაელნი. ეს. 31, 1; იერუსალიმი. სოფ. 3, 2.

იხილი, სასოება ღმრთისა

ი. ღ. როგორც განმგებელ-მზრუნველისა. ფს. 144, 14-16; იერ. 14, 22; 1 ტიმ. 4, 10.

ი. ღ. როგორც მაცხოვრისა. ფს. 24, 5; მიქ. 7, 7.

ი. ღ. როგორც ყოველგვარი დროებითი სიკეთის მოცემისა. ფს. 103, 27-28; 144, 15-16.

იმედი ღმრთისა უნდა გვერდებს

მისი სიკეთისა და მოწყალებისათვის. ფს. 32, 18; 47, 9; 129, 6.

მისი სიკეთისათვის. ფს. 51, 10; 146, 11.

მისი მოწყალებისათვის. ფს. 122, 2; ეს. 33, 2.

მისი სულგრძელობისათვის. ფს. 38, 7-8.

როგორც ჩვენი მხსნელის. დაბ. 49, 18; ფს. 24, 5; 61, 1-2; იერ. 3, 23; გოდ. 3, 26; მიქ. 7, 7.

რათა მან გვიხელმძღვანელოს და დაგვმოძღვროს. ფს. 24, 5.

მისი მფარველობისათვის. ფს. 32, 20; 58, 9-10.

მისი სიტყვის შესრულებისათვის. ფს. 118, 81. 144-147; 129, 4; ებრ. 2, 3.

მის დაპირებათა შესრულებისათვის. საქმე. 1, 4; ებრ. 6, 15; 2 პეტ. 3, 13.

ღმერთი მოგვიწოდებს ჩვენ, რომ მისი იმედი გვერდებს. სოფ. 3, 8.

რჩევა-შეგონება ღმერთის იმედის ქონებისათვის. ფს. 26, 14; 36, 7; 129, 6; იგავ. 20, 22; ოს. 12, 7.

კეთილ არს დათმენა და იმედი, რომ უფალი გვიხსნის. გოდ. 3, 26.

ცხოველი სურვილით. ფს. 118, 81; 129, 5.

მოთმინებითა და მონდობებით. ფს. 36, 7; 39, 1; 61, 5; გოდ. 3, 26.

სრული იმედით. მიქ. 7, 7.

მუდამ. ფს. 24, 5; 130, 3; ოს. 12, 7.

განსაკუთრებით უბედურებაში. ფს. 41, 5; 42, 5; 58, 1-9; ეს. 8, 17; 35, 2.

მორწმუნეებს იმედი აქვთ ღმრთისა. ფს. 24, 5; 38, 7; 39, 1; 61, 1-5; 70, 5; 122, 2; 129, 5; ეს. 33, 2.

ის, ვისაც იმედი აქვს ღმრთისა

საყვარელია ღმრთისათვის. ფს. 146, 11.

იძენს მის სიკეთეს. გოდ. 3, 25.

მისას ისმენს ღმერთი. ფს. 37, 15-16; 39, 1; მიქ. 7, 7.

მხნეა გულით. ფს. 30, 25.

განაახლებს თავის ძალებს. ეს. 40, 31.

დაიმკვიდრებს ქვეყანას. ფს. 36, 9-34.

გადარჩება. იგავ. 20, 22; ეს. 25, 9.

უხარია თავისი ხსნა. ეს. 25, 9.

არ იქნება შერცხვენილი. ფს. 24, 3; 68, 6; ეს. 49, 23; ფილიპ. 1, 20.

ნეტარია. ფს. 145, 5; ეს. 30, 18; დან. 12, 12.

მორწმუნენი ღოცულობენ და მიანდობენ იმედს ღმერთს. ფს. 24, 21; ეს. 33, 2.

მორწმუნეთა მოთმინება გამოიცდება ღმრთის მიმართ მათი იმედით. ფს. 68, 3.

ღმერთს ეწოდება იმედი ისრაელისა. იერ. 14, 8; 17, 13.

წარმართთა იმედი ღმრთისა ნაუსწებია. ეს. 42, 4; 51, 5; 60, 9.

ღმრთის იმედის მქონენი მსგავსი არიან მსახურებისა. ფს. 122, 2; ლუკ. 12, 36.

ღმრთის იმედის მქონენი მიმსგავსებულნი არიან მიწის მუშაკს. იაკ. 5, 7.

მაგალითები: იაკობი. დაბ. 49, 18; დავითი. ფს. 38, 7; 70, 5; აბრაამი. ებრ. 6, 15.

იოანე

ცოლი ქოზასი, ჰეროდეს კარისკაცისა. ერთი იმ დედათაგანი, რომელნიც გაჰყვნენ იესოს, და ემსახურებოდნენ მას თავიანთი ქონებით. ლუკ. 8, 1-3.

იოანე ნათლისმცემელი

წინამორბედი უფლისა. მოვლინებულთა ღმრთის მიერ, რათა წამოს მისი ნათლის შესახებ. იოან. 1, 6-8. 15-18.

ქადაგებს ჰურიასტანის სინანულს უღაბნოში. მათ. 3, 1-2; მარკ. 1, 4; ლუკ. 3, 2-3.

მისი საჭმელი და ტანსაცმელი. მათ. 3, 4; მარკ. 1, 6.

ნათელს-სცემს მასთან მისულ ხალხს მდინარე იორდანეში. მათ. 3, 5-6; მარკ. 1, 5; ლუკ. 3, 3; იოან. 1, 28.

მისი პასუხი იერუსალიმიდან გაგზავნილ მღვდელთა და ლევიტელთა შეკითხვაზე, თუ ვინ არის იგი. იოან. 1, 19-27.

მისი საუბარი ხალხთან მომავალი ქრისტეს შესახებ. მათ. 3, 11-12; მარკ. 1, 7-8; ლუკ. 3, 15-17.

მისი საუბარი ფარისეელებსა და სადუკეველებთან. მათ. 3, 7-10; ლუკ. 3, 7-9.

მისი პასუხი ხალხის, მებაჟეებისა და მხედართა შუკითხვებზე, თუ როგორ უნდა მოიქცნენ ისინი. ლუკ. 3, 10-14.

ნათელ-სცემს იესო ქრისტეს. მათ. 3, 13-15; მარკ. 1, 9; ლუკ. 3, 21.

ხედავს მტრედის სახით სულიწმიდას, გარდამოავლს იესო ქრისტეზე. მათ. 3, 16; მარკ. 1, 10; ლუკ. 3, 21-22; იოან. 1, 32-34.

მოწმობს იესოს შესახებ, რომ იგი არის ქრისტე ძე ღმრთისა. იოან. 1, 29-36; 3, 26-36.

ნათელს-სცემს ხალხს ენონში. იოან. 3, 23.

დამწყვდეულია საყრობილეში. მათ. 14, 3-4; მარკ. 6, 17-18; ლუკ. 3, 19-20.

აგზავნის თავის მოწაფეებს იესო ქრისტესთან საკითხავად: იგი არის ის, რომელიც უნდა მოვიდეს? მათ. 11, 2-6; ლუკ. 7, 19-23.

სიტყვა იესო ქრისტესი იოანეს შესახებ. მათ. 11, 7-15; ლუკ. 7, 24-28.

იგი არის ელია, რომელიც უნდა მოვიდეს. მათ. 11, 13-14.

ჰეროდისა შეგულიანებით, იოანეს თავი მოჰკვეთეს საყრობილეში. მათ. 14, 6-11; მარკ. 6, 19-28; ლუკ. 9, 9.

დაასაფლავებს მისმა მოწაფეებმა. მათ. 14, 12; მარკ. 6, 29.

ზოგიერთს, და მათ შორის ჰეროდეს, მიაჩნდათ იესო ქრისტე მკვდრით აღმდგარ იოანე ნათლისმცემლად. მათ. 16, 13-14; მარკ. 6, 14-16; 8, 27-28; ლუკ. 9, 7-9. 18-19.

იესო ქრისტეს მოწმობით ი. ნ. უფრო მეტია, ვიდრე წინასწარმეტყველი. ლუკ. 7, 26.

იგია მაცნე, წინამორბედი ქრისტესი. ლუკ. 1, 76; მათ. 11, 10.

იგია წინასწარმეტყველი, რომელსაც არა ჰყავს ტოლი. მათ. 11, 11.

იგი ამზადებს უფლის გზას. ეს. 40, 3; მარკ. 1, 3; ლუკ. 3, 4; იოან. 1, 23.

იგი სათავეს უდებს საზარების მოწმობას. საქმე. 1, 22; მარკ. 1, 1-4.

სჯული და წინასწარმეტყველი — იოანემდე; მის შემდეგ ღმრთის სასუფიველი იხარება. ლუკ. 16, 16.

წინასწარმეტყველი და მოწმე ამზადებს უფლის გზას. საქმე. 13, 24; იოან. 1, 6.

1. წინამორბედი და მის მიერ ნათლისცემა

იოანე ნათლისმცემელი „სულითა წმიდითა აღივსოს მიერვე დედის მუცლით მისითგან“. ლუკ. 1, 7-15; შდრ. მსაჯ. 13, 2-5; 1 მეფ. 1, 5-11.

ფარისეველი და მწიგნობარი მას არ უჯერებენ. მათ. 21, 25. 32; მას უწოდებენ ეშმაკულს. ლუკ. 7, 33.

იგი ჰეროდე მეფეს ამხელდა სიძეაში, რის გამოც ჯერ საყრობილეში ჩააგდეს, შემდეგ კი თავი მოჰკვეთეს. მათ. 14, 3-12; ლუკ. 3, 19; 9, 9.

იგი მართლაც იყო მეორე ელია. მან მოამზადა ხალხი მესიას მოსვლისათვის. მათ. 11, 14; არ აღიარეს და მისი წამება იყო გამოხატულება ძე კაცისას ენებათა. მარკ. 9, 11-13.

2. მოწმე სინათლისა და მეგობარი სიძისა

„რომელი ჩემსა შემდგომად მოსვლად არს... რომლისაი არა ღირს ვარ მე, რათა განეხსნე საბელნი ხამლთა მისნი“. იოან. 1, 19-30; ლუკ. 3, 16.

იოანე ნათლისმცემელმა არ იცის, როგორ უნდა მიიღოს თავის თავზე მის შემდეგ მომავალმა ქვეყვიერების ცოდვა იოან. 1, 29; მან არ იცის, რატომ ითხოვს იესო მისგან ნათლისცემას მათ. 3, 13.

რომ მიეღო თავის თავზე ქვეყნიერების ცოდვები, იესოს უნდა მიეღო ნათელი იოვანესაგან.

როგორც ნამდვილი მეგობარი სიძისა, სულის სიღრმემდე გაზარებული მისი მოსვლით, იოანე თავს ხრის იესოს წინაშე. იოან. 3, 27-30. იოანე თვითონ მოუწოდებს თავის მოწაფეებს, რომ გაჰყენენ ქრისტეს იოან. 1, 35-36.

იესო იოანეს უწოდებს ანთებულსა და მანათობელ სანთელს. იოან. 5, 35. და დიდს დედაკაცთაგან ნაშობთა შორის. მათ. 11, 11. იოანე მახარებელი ამბობს: „იგი არ იყო სინათლე, არამედ (მოვიდა), რომ დაემოწმებინა სინათლის შესახებ“. იოან. 1, 8. და „იგი მოვიდა დასამოწმებლად, რათა დაემოწმებინა სინათლის შესახებ“. იოან. 1, 7.

იორდანე (მდინარე)

მდინარე იორდანე იყო ქანაანის მიწის აღმოსავლეთის საზღვარი. რიცხ. 34, 12.

ი. ხშირად გადმოდიოდა ნაპირებიდან. ისუ ნავ. 3, 15; 1 ნეშტ. 12, 15. იორდანეს წყალდიდობა. იერ. 12, 5; 49, 19.

იორდანე ერთვის მკედარ ზღვას. რიცხ. 34, 12.

მისი ზეობა

უზვია ტყეებით. 4 მეფ. 6, 2.

15. ბიბლიის ლექსიკონი.

არაჩვეულებრივად ნაყოფიერია. დაბ. 13, 10.

იქ უამრავი გარეული მხეცია, ლომები. იერ. 49, 19; 50, 44.

იყო თიხა, რომელსაც იყენებდნენ სპილენძის ყალიბებად. 3 მეფ. 7, 46; 2 ნეშტ. 4, 17.

ლოთმა აირჩია იგი თავის საცხოვრებელ ადგილად. დაბ. 13, 11.

ნაწილობრივ სანაოსნოა. ისუ ნავ. 2, 7; მსაჯ. 12, 5-6.

იორდანეზე გადასასვლელად იყო ბორნები. 2 მეფ. 19, 18.

იორდანესთან დაკავშირებული მნიშვნელოვანი მოვლენები

წყლის გაყოფა იორდანეზე ისრაელთა გადასვლის დროს. ისუ ნავ. 3, 12-16; 5, 1.

წყალი დაუბრუნდა თავის წინანდელ მდგომარეობას. ისუ ნავ. 4, 18.

მოახელთა დამარცხება. მსაჯ. 3, 28-29.

ეფრემის ძეთა დამარცხება. მსაჯ. 12, 4-6.

წყლის გაყოფა ელიას მიერ. 4 მეფ. 2, 8.

წყლის გაყოფა ელისეს მიერ. 4 მეფ. 2, 14.

ნემანის განკურნება. 4 მეფ. 5, 10-14.

ხალხის მონათულა იოანე ნათლისმცემლის მიერ. მათ. 3, 6; მარკ. 1, 5; იოან. 1, 28.

იესოს ნათლისღება. მათ. 3, 13-15; მარკ. 1, 9.

ისრაელთა გადახვლა იორდანეზე

ალექმა ამის შესახებ. 2 სჯ. 4, 22; 9, 1; 11, 31.

გარკვეული წესრიგით. ისუ ნავ. 3, 1-8.

წინ მიდიოდნენ მღვდლები და მიკჰონდათ სჯულის კიდობანი. ისუ ნავ. 3, 6; 11, 14.

გადასვლა წარმატებით დასრულდა. ისუ ნავ. 3, 17; 4, 1. 10-11.

გადასვლის სამახსოვროდ აღმართეს ქვის სვეტი. ისუ ნავ. 4, 9.

*

საწინდარი იმისა, რომ ღმერთი განდევნის ქანანელთ აღთქმული მიწიდან. ისუ. ნავ. 3, 10.

ებრაელებს უყვარდათ და ამაყობდნენ იორდანით. ზაქ. 11, 3.

უცხოელებს სძულდათ იორდანე. 4 მეფ. 5, 12.

მოსეს ღმერთმა არ მისცა ნება გადასულიყო იორდანეზე. 2 სჯ. 3, 27; 31, 2.

იოსებ არივათელი

წვერი სინედრიონისა. სთხოვს პილატეს, რომ მისცეს მას ქრისტეს გვამი. მათ. 27, 57-60; მარკ. 15, 42-46; ლუკ. 23, 50-53; იოან. 19, 38-42.

ისარი

ი. გალესილია, მჭრელია. ფს. 119, 4; ეს. 5, 28; 49, 2; იერ. 51, 11.

ი. ხანდახან მოწამლულია. იობ. 6, 4.

ისარს ატარებენ კაპარჭით, საის-რით. დაბ. 27, 3; ეს. 49, 2; იერ. 5, 16; გოდ. 3, 13.

ისროდნენ მშვილდით. ფს. 10, 2; ეს. 7, 24.

ი. ისროდნენ მანქანებიდან. 2 ნეშტ. 26, 15.

ი. ისროდნენ გასართობად. 1 მეფ. 20, 20-22.

ი. ესროდნენ ცხოველებს. დაბ. 27, 3.

ი. ესროდნენ მოწინააღმდეგეს. 4 მეფ. 19, 32; იერ. 50, 14.

ი. ისროდნენ მთელი ძაღლონით. რიცხ. 24, 8; 4 მეფ. 9, 24.

ისრის სისწრაფეს აღარებენ ღმრთის რისხვას. ზაქ. 9, 14.

ძველად მკითხაობდნენ ი. მეშვეობით. ეზეკ. 21, 21.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. ეს. 49, 2.

ქრისტეს სიტყვა. ფს. 44, 5.

ღმრთის სამსჯაურო. 2 სჯ. 32, 23-42; ფს. 7, 13; 20, 13; 63, 8; ეზეკ. 5, 16.

მძიმე მწუხარება. იობ. 6, 4; ფს. 37, 3.

მწარე სიტყვები. ფს. 63, 3-4.

ბოროტი ენები. იერ. 9, 8.

ტრუმონწენი. იგავ. 25, 18.

ბოროტი გემები (ზრახვები). ფს. 10, 2.

პატარა ბაეშეები. ფს. 126, 4.

ელვა. ფს. 77, 17-18; ამბ. 3, 11.

ძალაუფლების დამხობა. ფს. 75, 3-4; ეზეკ. 39, 3.

ისაძარი (ტომი)

ისაქარის ტომი დასაბამს იღებს იაკობის მეხუთე ვაჟისაგან. დაბ. 30, 17-18.

წინასწარმეტყველებანი ი. შესახებ. დაბ. 49, 14-15; 2 სჯ. 33, 18-19.

ისაქარის ტომიდან არჩეული კაცები ხალხის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 8.

ქანანის მიწების დასაზვერად. რიცხ. 13, 7-8.

სამთავეროთა გასაყოფად. რიცხ. 34, 26.

*

მისი რაოდენობა ეგვიპტიდან გამოსვლისას. რიცხ. 1, 28-29; 2, 6.

ისაქარის ბანაკი განლაგებული იყო კარავის აღმოსავლეთით. რიცხ. 2, 5.

იუდას ტომის შემდეგ მოდიოდა ისაქარი. რიცხ. 10, 14-15.

ისაქარის შეწირულობანი. რიცხ. 7, 18-23.

ი. ოჯახების სახელები. რიცხ. 26, 23-24.

ი. რაოდენობა ქანანის მიწაზე შესვლის ჟამს. რიცხ. 26, 25.

გარიზინის მთაზე ისაქარი შეჩერდა კურთხევის მისაღებად. 2 სჯ. 27, 12.

ისაქარის მემკვიდრეობა. ისუ ნავ. 19, 17-23.

ისაქარი ეხმარებოდა დებორას სისარას წინააღმდეგ. მსაჯ. 5, 15.

დავითმა დანიშნა მთაყარნი ისაქარის ტომიდან. 1 ნეშტ. 27, 18.

სოლომონმაც ასევე დანიშნა მთაყარნი ი. ტომიდან. 3 მეფ. 4, 17.

ი. წარმომადგენლები დავითის მეფედ კურთხევის დროს. 1 ნეშტ. 12, 32.

მეომართა რიცხვი ი. ტომიდან დავითის დროს. 1 ნეშტ. 7, 2-5.

ი. წარმომადგენლების არც თუ მცირე რიცხვი ჭამდა პასექს არა წესისამებრ. (თვინიერ წერილისა). 2 ნეშტ. 30, 18.

შესანიშნავი ადამიანები ი. ტომისა. მსაჯ. 10, 1; 3 მეფ. 15, 27.

ისმაიტელნი

ისმაიტელნი იყვნენ აბრაამის შვილის ისმაილის შთამომავალნი. დაბ. 16, 15-16; 1 ნეშტ. 1, 28.

ი. შეადგენდნენ თორმეტ ტომს. დაბ. 25, 16.

ამ ტომების მეთაურთა სახელები. დაბ. 25, 13-15; 1 ნეშტ. 1, 29-31.

ისმაიტელებს ეწოდებოდათ აგრეთვე აგარიანები. 1 ნეშტ. 5, 10; ფს. 82, 6.

ი. ეწოდებოდათ აგრეთვე არაბები. ეს. 13, 20.

ისმაიტელთა სამთავერო. დაბ. 25, 18.

ისმაიტელებს განაგებდნენ მეფეები. იერ. 25, 24.

ისმაიტელები ცხოვრობდნენ კარკებში. ეს. 13, 20.

ი. მდიდრები იყვნენ საქონლით. 1 ნეშტ. 5, 20-21.

ი. ატარებდნენ ოქროს სამკაულებს. მსაჯ. 8, 24.

ისმაიტელთა ხელში იყო ვაჭრობა აღმოსავლეთში. დაბ. 37, 25; ეზეკ. 27, 20-21.

ისმაიტელები მგზავრობდნენ ქარავნებით. დაბ. 37, 25. იობ. 6, 19.

ი. ხანდახან ძარცვავდნენ მგზავრებს. იერ. 3, 2.

ი. ხშირად ამხედრდებოდნენ ხოლმე ისრაელის წინააღმდეგ. ფს. 82, 6.

ისმაიტელნი დაამარცხეს

გედონმა. მსაჯ. 8, 10-24.

რუბენის და გადის ტომებმა. 2 ნეშტ. 5, 10. 18-20.

ოსიამ. 2 ნეშტ. 26, 7.

*

ისმაიტელებმა ძღვენი შესთავაზეს სოლომონს. 3 მეფ. 10, 15; 2 ნეშტ. 9, 14.

ი. ცხვრების ფარა შესთავაზეს იოსაფატს. 2 ნეშტ. 17, 11.

**წინასწარმეტყველებანი
ისმაიტელთა შესახებ**

ისმაიტელნი მრავალრიცხოვანი იქნებიან. დაბ. 16, 10; 17, 20.

ი. კელური და მძვინვარენი არიან. დაბ. 16, 12.

ი. მეომარნი და ყაჩაღები არიან. დაბ. 16, 12.

ი. განიყოფიან თორმეტ ტომად. დაბ. 17, 20.

ი. გახდებიან დიდი ხალხი. დაბ. 21, 13-18.

ი. გასამართლდებიან სხვა ხალხებთან ერთად. იერ. 25, 23-25.

ისმაიტელთა დიდება დროთა განმავლობაში მოიკლებს. ეს. 21, 17.

ისმაიტელთა მორჩილება ქრისტეს მიმართ. ფს. 71, 10-15.

*

შესაძლოა, ჰაელე მოციქული ქადაგებდა მათ შორის. გალ. 1, 17.

**ისრაელნი, ისრაიტელნი,
იბრაჰელნი**

წარმოდგნენ აბრაამისგან. ეს. 51, 2; იოან. 8, 39.

განიყოფებიან თორმეტ ტომად. დაბ. 35, 22; 49, 29.

მათი სახელწოდებანი

ებრაელნი. დაბ. 14, 13; 40, 15; 2 კორ. 11, 22.

ისრაელნი. გამ. 9, 7; ისუ ნავ. 3, 17. აბრაამის ოჯახი. ფს. 104, 6; ეს. 41, 8.

იაკობის ოჯახი. იერ. 33, 26.

ისრაელის ოჯახი. 1 ნეშტ. 16, 13.

იაკობის ძენი. 1 ნეშტ. 16, 13.

ისრაელის ძენი. დაბ. 50, 25; ეს. 27, 12.

ხალხი რჩეული და შეყვარებული ღმერთის მიერ. 2 სჯ. 7, 6-7.

*

წინადაცვეთა აუცილებელია მათთვის ღმერთის აღთქმის გამო. დაბ. 17, 10-11; საქმე. 7, 8.

გამოყოფილი არიან ყველა სხვა ხალხისაგან. გამ. 33, 16; ლევიტ. 20, 28; 3 მეფ. 8, 53.

განსაკუთრებული ხალხია. 2 სჯ. 14, 2.

წმინდა ხალხი. გამ. 19, 6; 2 სჯ. 7, 6; 14, 21.

მღვდელმთავართა სამეფო. გამ. 19, 6.

ღმრთის წილი. 2 სჯ. 32, 9.

ცხოვრობდნენ ეგვიპტეში. გამ. 12, 40-41.

ეგვიპტიდან გამოიყვანა ღმერთმა. გამ. 12, 42; 2 სჯ. 5, 15; 6, 12.

ორმოცი წელი იარეს უდაბნოში. რიცხ. 14, 33; ისუ ნავ. 5, 6.

დამკვიდრდნენ ქანაანში. რიცხ. 32, 88; ისუ ნავ. 14, 1-5.

ღმერთი განაგებდა სამოელ წინასწარმეტყველის მოსვლამდე. გამ. 19, 4-6; 1 მეფ. 8, 7.

თავისი სურვილით დაისვა მეფე. 1 მეფ. 8, 5. 22.

სოლომონის შემდეგ ორ სამეფოდ გაიყო. 3 მეფ. 11, 31-32; 12, 19-20.

ხშირად ამარცხებდნენ სხვა ხალხები. მსაჯ. 2, 13-14; 4, 2; 6, 2-6; 4 მეფ. 23, 33.

ტყველ წაასხეს ასურეთსა და ბაბილონში. 4 მეფ. 17, 23; 18, 11; 24, 16; 25, 11.

ტყვეობიდან დაბრუნდნენ მეფე კიროსის დროს. ეზრა. 1, 1-4.

ჰქონდათ ორგანიზებული სასამართლო. 2 სჯ. 16, 18.

ჰქონდათ საეკლესიო მმართველობა. გამ. 28, 1; რიცხ. 18, 6; მალ. 2, 4-7.

მრავალი წინასწარმეტყველი მოუწოდებდა მათ ეროვნული აღორძინებისაკენ. იერ. 7, 25; 26, 4-5; 35, 15; 44, 4; ეზეკ. 38, 17.

ერთადერთი ხალხი, რომელიც აღიარებდა ჭეშმარიტ ღმერთს. ფს. 47, 2; 75, 2; რომ. 1, 28; 1 თეს. 4, 5.

ერთადერთი ხალხი, რომელმაც თავყანი სცა ღმერთს. გამ. 5, 17; ფს. 95, 5; 114, 2-3; იოან. 4, 22.

მათი რელიგია ყალიბდებოდა ღმრთის მითითებებით. ლევიტ. 18, 4; 2 სჯ. 12, 8-11; ებრ. 9, 1.

მათი რელიგია არის სახე მომავლისა. ებრ. 9, 8-11.

მათი ეროვნული ძლევა მოსილება. 2 სჯ. 33, 29; დაბ. 12, 2.

მათი ეროვნული უპირატესობანი. რომ. 3, 2; 9, 4-5.

მათი მრავალრიცხოვნება. დაბ. 22, 17; რიცხ. 10, 36.

მათი ეროვნული თავისებურებანი

სიამაყე თავისი წარმომავლობის გამო. იერ. 13, 9; იოან. 8, 33. 41.

სამშობლოს სიყვარული. ფს. 136, 5.

თვისტომთა სიყვარული. გამ. 2, 11-12; რომ. 9, 1-3.

მოსეს მორჩილება. იოან. 9, 28-29; საქმე. 6, 11.

კანონის მორჩილება. საქმე. 6, 14; 21, 21; 22, 3.

წინაპართა ადამ-წესების მორჩილება. იერ. 44, 17; ეზეკ. 20, 18. 30; თავი 21; მარკ. 7, 3-4.

სიმკაცრე. გამ. 32, 9; საქმე. 7, 51.

აღმფოთებისაკენ მიდრეკილება. 2 სჯ. 9, 7. 24; ეს. 1, 2.

ღალატიანი. იერ. 2, 11-13; 8, 5. კერპთაყვანისმცემლობის მოყვარული. ეს. 2, 8; 57, 5.

რელიგიური წესების მორჩილი. ეს. 29, 13; ეზეკ. 33, 31; მათ. 15, 7-9.

თავისი სამართლის მორჩილება. ეს. 65, 5; რომ. 10, 3.

აღთქმის დარღვევა. იერ. 3, 6-8; 31, 32; ეზეკ. 16, 59.

ღმრთის უმადურება. 2 სჯ. 32, 15; ეს. 1, 2.

წმინდა წერილის ჭეშმარიტი სულის უტოლინრობა. საქმე. 13, 27; 2 კორ. 3, 13-15.

ღმერთის უნდობლობა. რიცხ. 14, 11; ფს. 72, 22.

ანგარებიანი ხალხი. 6, 13; ეზეკ. 33, 31; მიქ. 2, 2.

ვერაგი ხალხი. იერ. გამ. 14, 10; რიცხ. 14, 3; ეს. 51, 12.

თავიანთი უპირატესობის იმედი აქვთ ხსნის დროს. იერ. 7, 4; მათ. 3, 9.

ფენათა შორის ძლიერი განსხვავება. ეს. 65, 5; ლუკ. 7, 39; 15, 2; საქმე. 26, 5.

ეროვნულმა ძლიერებამ მიიყვანა ისინი ზნეობრივ დაცემამდე. ამოს. 6, 4.

ღმერთს სძაგდა მათი ცოდვები.
რიცხ. 25, 3; 2 სჯ. 32, 16; 3 მეფ. 16, 2;
ეს. 1, 4; 5, 24-25.

მათ შორის ყოველთვის იყვნენ
ჭეშმარიტი მორწმუნენი. 3 მეფ. 19,
18; ეს. 6, 13; რომ. 9, 6-7; 11, 1-5.

მათი დაყოფა სექტებად. მათ. 16, 6;
მარკ. 8, 15.

მათი განსხვავება წარმართებისა
და ბერძნებისაგან. საქმე. 6, 1; 9, 29;
ფილიპ. 3, 5.

მიწათმოქმედი ხალხი. დაბ. 46, 32.
ვაჭარი ხალხი. ეზეკ. 27, 17.

ერთიანდებოდნენ საშიშროებისას.
რიცხ. 32, 20-22; მსაჯ. 19, 29; თავი
20; 1 მეფ. 11, 7-8.

ომში იჩენდნენ სიმამაცეს. მსაჯ.
7, 19-23; 1 მეფ. 14, 6-13; 17, 32-33;
ნემ. 4, 16-22.

ღმერთი განამტკიცებდა მათ ომში.
ლევით. 26, 7-8; ისუ ნავ. 5, 13-14; 8,
1-2.

მათ განსაკუთრებით იცავდა ღმერ-
თი. 2 სჯ. 32, 10-11; 33, 27-29; ფს.
104, 13-15; 120, 3-5.

მტრები ხედავდნენ, რომ მათ
ღმერთი ეხმარებოდა. ისუ ნავ. 2, 9-
11; ესთ. 6, 13.

ეკრძალებოდათ

დაახლოება სხვა ხალხებთან. საქმე.
10, 28.

სხვა ხალხთან კავშირის დაჭერა.
გამ. 23, 32; 2 სჯ. 7, 2.

სხვა ტომის წარმომადგენლებთან
ქორწინება. 2 სჯ. 7, 3; ისუ ნავ. 23, 12.

სხვა ხალხების სარწმუნოების
მიღება. 2 სჯ. 12, 29-31; 18, 9-14.

*

სძულდათ უცხოელები. 1 მეფ. 17,
36; მათ. 16, 26-27. ეფეს. 2, 11.

მათთან ურთიერთობის მოწინა-
აღმდეგენი იყვნენ. იოან. 4, 9; საქმე.
11, 2-3.

ღმერთი სჯიდა მათ სხვა ხალ-
ხებთან შერევით. მსაჯ. 2, 1-3; იერ.
2, 18.

სახარება მათ აერთიანებს წარ-
მართებთან. საქმე. 10, 15. 28; 15, 8-9;
გალ. 3, 28; ეფეს. 2, 14-16.

სხვა ხალხებს

შურდათ მათი. ნემ. 4, 1; ეს. 26, 11;
ეზეკ. 35, 11.

სძულდათ ისინი. ფს. 43, 8; ეზეკ.
35, 5.

სხვა ხალხები

ავიწროებდნენ მათ. გამ. 3, 9; მსაჯ.
2, 18; 4, 3.

ღვენიდნენ მათ. გოდ. 1, 3; 5, 5.
ხარობდნენ მათ უბედურებაზე. ფს.
43, 13-14; 79, 5-6; ეზეკ. 36, 4.

მათი ღვევისა და სიძულვილის გამო
დაუსჯელნი არ რჩებოდნენ. ფს. 136,
8-9; ეზეკ. 25, 15-16; 36, 6; აბდ. 1,
10-16.

იესო ქრისტე

მათ აღეთქვათ. დაბ. 49, 10; დან.
9, 25.

ისინი მოელოდნენ იესო ქრისტეს.
ფს. 13, 6. მათ. 11, 3; ლუკ. 2, 25. 38;
იოან. 8, 56.

მასში ხედავდნენ ეროვნული ძლი-
ერების აღმდგენელს. მათ. 20, 21; ლუკ.
24, 21; საქმე. 1, 6.

წარმოიშვა მათგან. რომ. 9, 5; ებრ. 7, 14.

მათ უარყვეს. ეს. 53, 3; მარკ. 6, 3; იოან. 1, 11.

მათ მოკლეს. საქმე. 7, 52; თეს. 2, 15.

მათ ცოდვად დაიდეს ქრისტეს სისხლი. მათ. 27, 25.

*

ბევრმა ირწმუნა სახარება. საქმე. 21, 20.

ისინი, ვინც სახარება არ ირწმუნა, ღვენიდნენ ქრისტიანებს. საქმე. 17, 5. 13; 1 თეს. 2, 14-16.

ურწმუნოებისათვის განიდევნენ. რომ. 11, 17-20.

გაბნეულნი არიან მთელ ღმერთ-მიწაზე. ეს. 18, 2-7; იაკ. 1, 1.

საბოლოოდ გამოიხსნებიან. რომ. 11, 26-27.

სასჯელი ქრისტეს ჯვარცმისათვის. მათ. 21, 37-43.

აბრაამის შთამომავალნი. ფს. 104, 6; გამ. 51, 2; იოან. 8, 33; რომ. 9, 7.

ღმრთის ხალხი. 2 სჯ. 32, 9; 2 მეფ. 7, 24; ეს. 51, 16.

სხვათაგან გამოჩეული ხალხი. გამ. 33, 16; რიცხ. 23, 9; 2 სჯ. 4, 34.

შეყვარებული ღმრთისაგან მათ წინაპართა გამო. 2 სჯ. 4, 37; 10, 15; რომ. 11, 28.

ღმერთმა შეიყვარა ისინი. 2 სჯ. 7, 8; 23, 5; იერ. 31, 3.

ღმერთმა აირჩია ისინი. 2 სჯ. 7, 6.

ღმერთი იცავს მათ. ფს. 104, 14; ზაქ. 2, 8.

ღმერთმა აღთქმა მისცა მათ. გამ. 6, 4; 24, 6-8; 34, 27.

აღთქმა მათ შესახებ მიუცა

აბრაამს. დაბ. 12, 1-3; 13, 14-17; 15, 18; 17, 7-8.

ისაკს. დაბ. 26, 2-5. 24.

იაკობს. დაბ. 28, 12-15; 35, 9-12.

მათ თვითონ. გამ. 6, 7-8; 19, 5-6; 2 სჯ. 26, 18-19.

დაიხაჯნენ

კერპთაყვანისმცემლობის გამო. ფს. 77, 58-64; ეს. 65, 3-7.

ურწმუნოების გამო. რომ. 11, 20.

აღთქმის დარღვევის გამო. ეს. 24, 5; იერ. 11, 10.

კანონის დარღვევის გამო. ეს. 1, 4-7; 24, 5-6.

ბრძანების შეცვლის გამო. ეს. 24, 5.

წინასწარმეტყველთა დახოცვის გამო. მათ. 23, 37-38.

იესოს სისხლის კისრების გამო. მათ. 27, 25.

*

გაბნეული არიან სხვა ხალხთა შორის. 2 სჯ. 28, 64; ეზეკ. 6, 8; 36, 19.

სძულთ სხვა ხალხებს. ეზეკ. 36, 3.

მათი ქვეყანა ააოხრეს წარმართებმა. 2 სჯ. 28, 49-52; ლუკ. 21, 24.

წართმეული აქეთ ყოველგვარი უპირატესობა. ოს. 3, 4.

გაფრთხილება ვეელასი

ვინც მტრობს მათ. დაბ. 27, 29; რიცხ. 24, 9.

ვინც ეღაპება მათ. ეს. 41, 11; 49, 25.

ვინც ჩაგრაეს მათ. ეს. 49, 26; 51, 21-23.

ვისაც სძულს ისინი. ფს. 128, 5; ეზეკ. 35, 5-6.

ვინც აპრავლებს მათ უბედურებებს. ზაქ. 1, 14-15.

ვინც კლავს მათ. 77, 1-7; ეზეკ. 35, 5-6.

*

უფალს ახსოვს ისინი. ეს. 48, 15-16; 97, 3.

ქრისტე მოვლენილია მათთან. მათ. 15, 24; 23, 37; საქმე. 3, 20-26.

ქრისტეს ებრალება ისინი. მათ. 23, 37; ლუკ. 19, 41.

პირველად მათ ექადაგათ სახარება. მათ. 10, 6; საქმე. 1, 8.

მათი მაკურთხეველნი კურთხეულ არიან. დაბ. 27, 29.

მათი შემწენი კურთხეულ არიან. დაბ. 12, 3; ფს. 121, 6.

ლოცვა მათთვის. ეს. 62, 1. 6-7; იერ. 31, 7; რომ. 10, 1.

წმინდანებს ახსოვთ ისინი. ფს. 101, 14; 137, 4; იერ. 51, 50.

აღთქმანი, რომელნიც მათ ეხებიან

სულიწმიდის გადასვლა მათზე. ეზეკ. 39, 29; ზაქ. 12, 10.

მათი თვალის ახელა სულიერად. რომ. 11, 25; 2 კორ. 3, 14-16.

მათი მოქცევა ღმრთისაკენ. ოს. 3, 5.

მათი დამცირება ქრისტეს უარყოფის გამო. ზაქ. 12, 10.

ცოდვათა პატიება. ეს. 44, 22; რომ. 11, 27.

ხსნა. ეს. 59, 20; რომ. 11, 26.

კურთხევა. იერ. 33, 8; ეზეკ. 36, 25; ზაქ. 12, 1-9.

სიხარული მათი მოქცევის გამო. ეს. 44, 23; 49, 13; 52, 8-9; 66, 10.

წარმართთა კურთხევა მათი მოქცევის გამო. ეს. 2, 1-5; 60, 5; 66, 19; რომ. 11, 12-15.

მათი შეერთება. იერ. 3, 18; ეზეკ. 37, 16-17. 20-22; ოს. 1, 11; მიქ. 2, 12.

მათი დაბრუნება მამულში. ეს. 11, 15-16; 14, 1-3; 27, 12-13; იერ. 16, 14-15; ეზეკ. 36, 24; 37, 21-25; 39, 25-28; ლუკ. 21, 24.

წარმართები მათი ქვეშევრდომები გახდებიან. ეს. 60, 11-12. 14.

წარმართები დაესმარებიან მათ დაბრუნებაში. ეს. 49, 22-23; 60, 10-14; 61, 4-6.

მათი მომავალი დიდება. ეს. 60, 19; 62, 3-4; სოფ. 3, 19-20; ზაქ. 2, 5.

მათი მომავალი კეთილდღეობა. ეს. 60, 6-9. 17; 61, 4-6; ოს. 14, 5-6.

ქრისტეს მოვლინება მათ შორის. ეს. 59, 20; ზაქ. 14, 4.

ქრისტეს დამკვიდრება მათ შორის. ეზეკ. 43, 7-9; ზაქ. 2, 11.

ქრისტეს მომავალი მეფობა მათზე. ეზეკ. 34, 23-24; 37, 24-25.

გაცოცხლება, აღმოყვანა საფლავებიდან. ეზეკ. 37, 1. 14.

იუდა (ტომი)

იუდას ტომი მომდინარეობს იაკობის მეოთხე ვაჟისგან. დაბ. 29, 35.

აღთქმანი იუდას შესახებ. დაბ. 49, 8-12; 2 სჯ. 33, 7.

იუდას ტომიდან გაგზავნილი კაცები მოსახლეობის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 7.

ქვეყნის დათვალიერებისა და შეწავლისათვის. რიცხ. 13, 7.

მიწების განაწილებისათვის. რიცხ. 34, 19.

*

იუდას რაოდენობა ეგვიპტის და ტოყების დროს. რიცხ. 1, 26-27; 2, 4.

იუდა დაბანაკებული იყო კარვის აღმოსავლეთით. რიცხ. 2, 3.

მსვლელობის დროს მიდიოდნენ პირველი დანაყოფის თავში. რიცხ. 10, 14.

იუდას მსხვერპლშეწირვა. რიცხ. 7, 12-17.

ი. ოჯახები. რიცხ. 26, 19-21.

ი. რაოდენობა ქანაანის მიწაზე შესვლის დროს. რიცხ. 26, 22.

გარიზინის მთაზე მისი კურთხევა. 2 სჯ. 27, 12.

იუდას მემკვიდრეობა. ისუ ნავ. 15, 1-12.

იუდამ გამოიჩინა უდიდესი შეუპოვრობა და სიმაჰაცე ქანანელთა განდევნის დროს. მსაჯ. 1, 3-20.

იუდამ პირველმა გაილაშქრა გაბაას წინააღმდეგ. მსაჯ. 20, 18.

ისრაელის პირველი მოსამართლე იუდას ტომიდან იყო. მსაჯ. 3, 9.

იუდა ეხმარებოდა საულს ომებში. 1 მეფ. 11, 8; 15, 4.

საულის შემდეგ იუდას ტომიდან გამოვიდნენ ისრაელის მეფეები. 1 მეფ. 13, 14; 15, 28; 16, 6. 13; 2 მეფ. 2, 4; 7, 16-17.

იუდა პირველი დაემორჩილა დავითს. 2 მეფ. 2, 10.

დავითი შეიდნახევეარი წელი მეფობდა მხოლოდ იუდას ტომზე. 2 მეფ. 2, 11; 5, 5.

დავითმა დაუყენა ი. მთავარი. 1 ნემტ. 27, 18.

აბესალომის ამბოხის შემდეგ მეფეს შეხვდა ი. ტომი. 2 მეფ. 19, 10-15.

ისრაელის სხვა ტომები ეჭვიანობდნენ იუდაზე დავით მეფისადმი. 2 მეფ. 19, 41-43; 20, 1-2.

მხოლოდ იუდას ტომი დარჩა დავითის ერთგული ბენიამენის ტომთან ერთად. 3 მეფ. 12, 21.

იუდა უკანასკნელი წაიყვანეს ტყვედ. 4 მეფ. 17, 18. 20; 25, 21.

უფალი იესო, წარმოშობით, იუდას ტომიდან არის. მათ. 1, 3-16; ლუკ. 3, 23-33; ებრ. 7, 14.

შესანიშნავი პიროვნებები ი. ტომიდან: აქარი. ისუ ნავ. 7, 18. ელიმელექი. რუთ. 1, 1-2. ბოოზ. რუთ. 2, 1. იობედ. რუთ. 4, 21. იესე. რუთ. 4, 22; 1 მეფ. 16, 1. დავითი. 1 მეფ. 16, 1. 13. სოლომონი. 3 მეფ. 1, 32-39. ელიაბ. 1 ნემტ. 27, 18. პეტაქია. ნემ. 11, 24. ბესელიელ. გამ. 31, 2; 35, 30. ნაასონ. რიცხ. 7, 12. ქალებ. რიცხ. 14, 24. აბესალომი. 2 მეფ. 15, 1. ელნან (ელეანან, ელკანა). 2 მეფ. 21, 19; 23, 24. აღონია. 3 მეფ. 1, 5-6. იონადაბ. 2 მეფ. 21, 21. იუდეველთა მეფენი. 3 და 4 მეფეთა წიგნები.

იუდეველთა ქვეყანა

იუდეველთა ქვეყანა იყო წმიდა მიწის ერთ-ერთი სამთავროთაგან-რომაელთა ძალაუფლების ქვეშ. ლუკ. 3, 1.

იგი მოქცეული იყო იუდეველთა აღრინდელი სამეფოს საზღვრებში. 3 მეფ. 12, 21-24.

მისი მოხსენიება. დან. 5, 13; მათ. 2, 6; იოან. 7, 1.

მთიანი ქვეყანა იყო. ლუკ. 1, 39. 65.

ნაწილობრივ უღაბური იყო. მათ. 3, 1. საქმე. 8, 26.

მისი სატახტო ქალაქი იყო იერუსალიმი. მათ. 4, 23.

მისი ქალაქები

არიმათუა. მათ. 27, 57. იოან. 19, 38.

აზოტი. საქმე. 8, 40.

ბეთანია. იოან. 11, 1. 18.

ბეთლემი. მათ. 2, 1. 6. 16.

ბეთბაგე. მათ. 21, 1.

ემაოსი. ლუკ. 24, 13.

ეფრაიმი. იოან. 11, 54.

ლაზა. საქმე. 8, 26.

იერიქონი. ლუკ. 10, 30; 19, 1.

იოპე. საქმე. 9, 36; 10, 5-8.

ლუდია. საქმე. 9, 32-38.

*

იოანე ნათლისმცემელი ქადაგებდა იუდეველთა ქვეყანაში. მათ. 3, 1.

უფალი იესო

დაიბადა იუდეველთა ქვეყანაში. მათ. 2, 1. 5-6.

უღაბნოში აცთუნებდა მას ეშმაკი. მათ. 4, 1.

არაერთგზის ყოფილა იქ. იოან. 11, 7.

ხშირად მიდიოდა იუდეველთა ქვეყანაში, როდესაც დევნიდნენ. იოან. 4, 1-3.

აქ რამდენიმე ეკლესია აშენდა. საქმე. 9, 31; 1 თეს. 2, 14.

პ

პაღნიკრება

(იხ. გაბეღულება, შემართება)

კაენი

ძმის მკვლეელი. დაბ. 4, 8.

ადამისა და ევას პირველი შვილი. დაბ. 4, 1.

კაენი იყო მიწათმოქმედი. დაბ. 4, 2.

ღმერთმა არ მიიღო მისი მსხვერპლი. დაბ. 4, 5.

ღმერთის მიერ კაენის დაწყევლა: „რად ესე ჰყავ, რამეთუ ხმაი სისხლისა ძმისა შენისაი ღალადებს ჩემდამო ქუეყანით. და აწ წყვეულ იყავ შენ ქუეყანისაგან, რომელმან განიღო პირი თვისი შეწყნარებად სისხლისა ძმისა შენისაისა“. დაბ. 4, 10-11.

კავშირი

კავშირი არის შეთანხმება ორ მხარეს შორის. დაბ. 26, 28.

კ. იღებოდა მეგობრობის განსამტკიცებლად. 1 მეფ. 18, 3.

კავშირს კრავდნენ დახმარების მისაღებად ომის შემთხვევაში. 3 მეფ. 15, 18-19.

უკავშირდებოდნენ ერთმანეთს ურთიერთდაცვისათვის. დაბ. 26, 28-29; 31, 50-52.

კავშირის მიზანი იყო. მშვიდობის აღდგენა. ისუ ნავ. 9, 15-16.

კავშირს ღებდნენ ვაჭრობის ხელშეწყობისთვის. 3 მეფ. 5, 6-11.

კავშირს ღებდნენ მიწის გასაყიდად. დაბ. 23, 14-16.

კავშირის პირობები ნათლად იყო გარკვეული. 1 მეფეთა. 11, 1-2.

კ. პირობები განმტკიცებულია ფიცით. დაბ. 21, 23-31; 26, 31.

კ. პირობებს ღებდნენ მოწმეების თანდასწრებით. დაბ. 23, 16-18. რუთ. 4, 9-11.

კ. პირობები ჩაწერილია ბეჭდის დასმით. ნემ. 9, 38; 10, 1.

ხშირად ღმერთია მოხმობილი კ. დადების მოწმედ. დაბ. 31, 50-53.

ღამტკიცებული კავშირი არ უქმდება. გალ. 3, 15.

ხშირად კ. ღებდნენ მსხვერპლის ნაწილებს შორის გავლით. დაბ. 15, 9-17.

მარილი კავშირის სიმტკიცის ნიშანია. რიცხ. 18, 19; 2 ნემტ. 13, 5; იერ. 34, 18-19.

კ. ღამტკიცების ნიშნად ხელს აძლევდნენ ერთმანეთს. 4 მეფ. 10, 15; ეზეკ. 17, 18.

კ. დადების შემდეგ აწყობდნენ ნადიმს. დაბ. 26, 30; 31, 54.

კ. საბუთად იძლეოდნენ საჩუქრებს. დაბ. 21, 27-30; 1 მეფ. 18, 3-4.

კ. ღამტკიცების ნიშნად აღმართავდნენ ძეგლებს. დაბ. 31, 45-46.

კ. დადების ადგილს სახელს არქმევდნენ. დაბ. 21, 31; 31, 47-49.

ისრაელთ აკრძალული ჰქონდათ კ. დადება ქანაანელებთან. გამ. 23, 32; 2 სჯ. 7, 2.

ისრაელნი ხშირად დებდნენ კავშირს სხვა ხალხებთან. 3 მეფ. 5, 12; 4 მეფ. 17, 4.

ისრაელნი ისჯებოდნენ კერპთაყვანისმცემელ ხალხებთან კავშირის დადებისათვის. ეს. 30, 2-5; ოს. 12, 1.

კავშირს თვლიდნენ წმინდა საქმედ. ისუ ნავ. 9, 16-19; ფს. 14, 4.

ბოროტნი არღვევენ კ. რომ. 1, 31; 2 ტიმ. 3, 2.

გადატანითი მნიშვნელობით

საქორწინო ხელშეკრულება. მათ. 2, 14.

აღამიანისთვის მიცემული დაპირებები ღმრთისა. დაბ. 9, 9-11; ეფეს. 2, 12.

დაპირებები — ემსახურონ უფალს. 4 მეფ. 11, 17; 2 ნეშტ. 15, 12; ნემ. 10, 29.

კეთილი განზრახვები. იობ. 31, 1. ხორციელი დაჯერებულობა. ეს. 28, 15-18.

მშვიდობა და კეთილმდგომარეობა. იობ. 5, 23; ოს. 2, 18.

კავშირი და ურთიერთობა ღმერთის მტრებთან

აკრძალულია. გამ. 23, 32; 34, 12; 2 სჯ. 7, 2-3; 13, 6-8; ისუ ნავ. 23, 6-7; მსაჯ. 2, 2; ეზრ. 9, 12; იგავ. 1, 10. 15; 2 კორ. 6, 14-17; ეფ. 5, 11.

აღამიანი მიჰყავს კერპთაყვანისმცემლობისაკენ. გამ. 34, 15-16; რიცხ. 25, 1-8; 2 სჯ. 7, 4; მსაჯ. 3, 5-7; გამოცხ. 2, 20.

აღამიანი მიჰყავს მკვლელობისა და მსხვერპლად აღამიანთა შეწირვისაკენ. ფს. 105, 37-38.

იწვევს ღმრთის მრისხანებას. 2 სჯ. 7, 4; 31, 16-18; 2 ნეშტ. 19, 2; ეზრ. 9, 13-14; ფს. 105, 29. 40; ეს. 2, 6.

აღძრავს ღმერთს, მიატოვოს აღამიანები, რათა მათ მიიღონ ნაყოფი ამგვარი კავშირისა. ისუ ნავ. 23, 12-13; მსაჯ. 2, 1-3.

წარმოადგენს მახეს. გამ. 23, 33; რიცხ. 25, 17-18; 2 სჯ. 12, 30; 13, 6; ფს. 105, 36.

აღამიანი მიჰყავს დამონებისაკენ. 2 პეტ. 2, 18-19.

აღამიანი მიჰყავს წაბილწვისაკენ. ეზრ. 9, 1-2.

აღამიანი მიჰყავს დამცრობა — დამდაბლებისაკენ. ეს. 1, 23.

დამღუპველია სულისთვის. იგავ. 29, 24; 2 პეტ. 3, 17; ებრ. 12, 14-17.

„განზრწნიან წესთა კეთილთა ზრახვანი ბოროტნი“. 1 კორ. 15, 33. გონების შეზღუდულობის საბუთია. იგავ. 12, 11.

ამგვარ კავშირში შესული ბავშვები, არცხვენენ მშობლებს. იგავ. 28, 7.

მისი ცუდი შედეგები. იგავ. 28, 19; იერ. 51, 7.

ბოროტი აღამიანები კეთილგანწყობილნი არიან ამგვარ კავშირთან. ფს. 49, 18; იერ. 2, 25.

ბოროტი აღამიანები წმიდანებს აცთუნებდნენ, შევიდნენ ამგვარ კავშირში. ნემ. 6, 2-4.

ამ ცოდვას აღიარება უნდა, ღრმად მონანიება და საბოლოოდ უარისთქმა. ეზრ. თავი 10.

წმინდანებს დამნაშავეებად აქცევს. 2 იოან. 9-11; გამოცხ. 18, 4.

ადამიანი მიჰყავს განკითხვისაკენ. რიცხ. 16, 26; იერ. 51, 6; გამოცხ. 18, 4.

უწესობაა წმიდანთათვის შესვლა ამგვარ კავშირში. 2 ნემსტ. 19, 2; 2 კორ. 6, 14-16; ფილიპ. 2, 15.

შეგონებები, განერიდონ ამგვარი კავშირის ყოველგვარ წადილს. იგავ. 1, 10-15; 4, 14-15; 2 პეტ. 3, 17.

შეგონებები, შეიძულონ და თავი არიდონ ამგვარ კავშირს. იგავ. 14, 7. რომ. 16, 17; 1 კორ. 5, 9-11. ეფეს. 5, 6-7; 1 ტიმ. 3, 5.

გამოწვევა — გამოვიდნენ ამგვარი კავშირიდან. რიცხ. 16, 26; ეზრ. 10, 11; იერ. 51, 6-45; 2 კორ. 6, 17; 2 თეს. 3, 6; გამოცხ. 18, 4.

კავშირის და ღ. მ. უ. თავიდან აცილების სემუალებები. იგავ. 2, 10-20; 19, 27.

ამგვარი კავშირისაგან თავის დახსნის ნეტარება. ფს. 1, 1.

კავშირსა და ღ. მ. უ-ზე უარის თქმის ნეტარება. ეზრ. 9, 12; იგავ. 9, 6; 2 კორ. 6, 17-18.

წმინდანები, (რომლებიც იმყოფებიან) კავშირში და ღ. მ. უ. წუხან. ფს. 58, 3-4; 119, 5-6; 2 პეტ. 2, 7, 18.

წმინდანები წუხან, რომ მათი ძმანი არიან კავშირსა და უ. ღ. მ. დაბ. 26-35; ეზრ. 9, 3; 10, 6.

წმინდანებს სძულთ და გაურბიან კავშირსა და უ. ღ. მ. ფს. 25, 4-5; 30, 7; 100, 7. გამოცხ. 2, 2.

წმინდანები ითხოვენ, (რომ ადამიანებმა) ზურგი შეაქციონ კავშირსა და ღ. მ. უ. დაბ. 49, 6; ფს. 7, 7, 8; 118, 115; 138, 19.

წმინდანები უნდა მოერიდონ კავშირსა და ღ. მ. ურთიერთობას. გამ. 33, 16; ეზრ. 6, 21.

წმინდანებმა უნდა გამოიჩინონ სიბრძნე, თუ მოულოდნელად მოხვდებიან ამგვარ კავშირში. მათ. 10, 16; კოლ. 4, 5; 1 პეტ. 2, 12.

ღვთისმოსავი მშობლები უკრძალავენ შვილებს შესვლას კავშირსა და ღ. მ. უ. დაბ. 28, 1.

ძალაუფლების მქონე პირებმა უნდა განკიცხონ კავშირი და უ. ღ. მ. ეზრ. 10, 9-11; ნემ. 13, 23-27.

სასჯელი ამგვარ კავშირთან ურთიერთობისათვის. რიცხ. 33, 56; 2 სჯ. 7, 4; ისუ ნავ. 23, 13; მსაჯ. 2, 3; 3, 5-8. ეზრ. 9, 7, 14; ფს. 105, 41-42; გამოცხ. 2, 16, 22-23.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: სოლომონი. 3 მეფ. 11, 1-8; რობოამი. 3 მეფ. 12, 8-14; იოსაფატი. 2 ნემსტ. 18, 3; 19, 2; 20, 35-38; იორამ. 2 ნემსტ. 21, 6; ოქოზია. 2 ნემსტ. 22, 2-5; ისრაიტელნი. ეზრ. 9, 1-2; ეზეკ. 44, 6-7; იუდა ისკარიოტელი. მათ. 26, 14-16.

თ ა ვ ი ს ა რ ი დ ე ბ ი ს მ ა გ ა - ლ ი თ ე ბ ი: კაცი ღმრთისა. 3 მეფ. 13, 7-10; ნემია. ნემ. 6, 2-4; 10, 29-31; დავითი. ფს. 100, 4-7; 118, 115; იერემია. იერ. 15, 17; იოსებ არამათიელი. ღუკ. 23, 51; ეფესოს ეკლესია. გამოცხ. 2, 6.

უ ა რ ი ს თ ქ მ ი ს მ ა გ ა ლ ი - თ ე ბ ი: ისრაიტელნი. რიცხ. 16, 27; ეზრ. 6, 21-22; 10, 3-4. 16-17; ზუცესთა შვილები. ეზრ. 10, 18-19.

ღმრთის სამსჯავრო კავშირისა და ღ. მ. ურთიერთობისათვის. კორე და სხვ. რიცხ. 16, 32; ოქოზია. 2 ნემსტ. 22, 7-8; იუდა ისკარიოტელი. საქმე. 1, 18.

კაიაფა

მღვდელთმთავარი. ლუკ. 3, 2.

გამოთქვამს აზრს, რომ უმჯობესი იქნება ქრისტე მოკვლეს ხალხისთვის. იოან. 11, 49-52; 18, 14.

კაიაფასთან შეიკრიბნენ მღვდელთმთავარნი, მწიგნობარნი და ხალხის უზუცესნი და მოითათბირეს, რომ იესო ზაკვით შეიპყრან და მოკლან. მათ. 26, 3-5.

კაიაფასთან მოკვავთ შეყვრობილი იესო. მათ. 26, 57; მარკ. 14, 53; ლუკ. 22, 54; იოან. 18, 24.

კაიაფა დაკითხავს იესოს. მათ. 26, 62-65; მარკ. 14, 60-64.

კალია

პატარა მწერია. იგავ. 30, 24-27.

კ. ჰკვიანი მწერია. იგავ. 30, 24-27.

კ. გაუმამღარია. გამ. 10, 15.

კ. სწრაფია. ეს. 33, 4.

კ. ცხენის მსგავსად ეშაადება ბრძოლისთვის. იოველ. 2, 4; გამოცხ. 9, 7.

საითაც ქარი დაუბერავს, იქით მიფრინავს. გამ. 10, 13-19.

კ. ჩნდება ურიცხვი სიმრავლის სახით. ფს. 104, 34; ნაუმ. 3, 15.

კ. დაფრინავს გუნდ-გუნდად, ოღონდ წესრიგიანად. იგავ. 30, 27.

კ. იყო ერთ-ერთი ეგვიპტურ სასჯელთაგანი. გამ. 10, 4-15.

იოანე ნათლისმცემელი კალიას საკვებად იყენებდა. მათ. 3, 4.

კალია ღმერთისგან იგზავნებოდა როგორც სასჯელი ცოდვებისთვის. 2 სჯ. 28, 38-42.

ლოცულობდნენ კალიისაგან ხსნაზე. 3 მეფ. 8, 37-38.

ხშირად კალია მთლიანად აჩანაგებდა ყანებს. იოველ. 1, 4; 2, 25.

ისრაელთ აღეთქვათ კალიისაგან ხსნა. 2 ნემსტ. 7, 13-14.

გადატანითი მნიშვნელობით

დამღუპველი მტრები. იოველ. 1, 6-7; 2, 2-9.

ცრუმოდვარნი და განდგომილნი. გამოცხ. 9, 3.

უღმერთო მმართველები. ნაუმ. 3, 17.

ღმრთის მტრების განადგურება. ნაუმ. 3, 15.

კანა

ქალაქი გალილეის ტბასთან. კანაში ქორწილზე მაცხოვარმა მოახდინა თავისი პირველი სასწაული: წყალი ღვინოდ გადააქცია. იოან. 2, 1-11.

კაპერნაუმი

ქალაქი გალილეის ტბის ნაპირას. იესო ქისტეს გადასვლა ნაზარეთიდან კაპერნაუმში. მათ. 4, 13.

კაპერნაუმი მოხსენიებულია იმ ქალაქთა რიცხვში, რომელთაც არ შეინანეს: „შენ, კაპერნაუმ! ნუ ცაღამდე ამალღდები, არამედ ჯოჯოხეთამდე შთახდე; რამეთუ სოდომს თუმცა იქმნნეს ძალნი, რომელნი იქმნნეს შენ შორის, ჰვიანსცა დღენდელად დღემდე. ხოლო გუჯვი თქვენ, რამეთუ ქუეყანაი იგი სოდომისაი უმოლხინეს იყოს დღესა მას სასჯელისასა, ვიდრე შენ“. მათ. 11, 23-24; ლუკ. 10, 15.

იესო ქრისტეს დედა და ძმანი მოდიან კაპერნაუმში. იოან. 2, 12.

კაპაატა

პილატემ „გამოიყვანა იესო გარე, და დაჯდა იგი საყდართა ზედა, ადგილსა მას, რომელსა ჰქვიან ქვაფენილ, ხოლო ებრაელებრ კაპაატა“. იოან. 19, 13.

პარაპი სარფმუნოებისა

ზეგარდმო მითითებით მოსეს ებრძანა კარვის მოწყობა. გამ. 25, 9; 26, 30; ებრ. 8, 5.

კარავი ააგეს ხალხის ნებაყოფლობითი შეწირულობებით. გამ. 25, 1-9; 35, 4-5. 21-29.

ზეგარდმო სიბრძნე გაეგზავნა ბესელიელს (კარვის ასაშენებლად). გამ. 31, 2-7; 35, 30-35; 36, 1.

კარავი ღმრთისა. ისუ ნავ. 22, 19; 3 მეფ. 2, 28; 1 ნეშტ. 16, 39.

კ. საწამებელი. გამ. 38, 21; რიცხ. 1, 50; 17, 7-8; 2 ნეშტ. 24, 6; საქმე. 7, 44.

კ. შესაკრებელი. გამ. 27, 20; 33, 7; 40, 26.

კ. სელომისა. ფს. 77, 60.

კ. იოსებისა. ფს. 77, 67.

კ. — ტაძარი უფლისა. 1 მეფ. 1, 9; 3, 3.

კ. — სახლი ღმრთისა. ისუ ნავ. 6, 24; 1 მეფ. 1, 7, 24.

მოდრავი კ. შეეფერებოდა ისრაელთა იმდროინდელ ცხოვრებას. 2 მეფ. 7, 6-7.

კ. დანიშნულებაა, იწამონ ღმრთის მათთან ყოფნა და თაყვანი სცენ მას. გამ. 25, 8-9; 29, 42-43.

კარვის ძელები (სვეტები) სიტიმის (უღპობელი) ხისა იყო. გამ. 26, 15; 36, 20.

ძელების (სვეტების) სიმაღლე ათი წყრთა იყო. გამ. 26, 16; 36, 21.

ყოველ ძელს (სვეტს) აქვს ორი სოლი კოტა (კბილი, ხარისხი, ხის ღურსმანი). გამ. 26, 17-19; 36, 22-24.

ოცი ძელი აქვს კარვის სამხრეთის მხარეს. გამ. 26, 18; 36, 23.

ოცი ძელი (სვეტი) აქვს ჩრდილოეთ მხარეს. გამ. 26, 20; 36, 25.

ექვსი — კარვის დასასვლეთ მხარეს. გამ. 26, 22-25; 36, 27-30.

კ. ლატნები (ჭოგრები) სიტიმის ხისაა (ძელის უღპობელი). გამ. 26, 26-29; 36, 31-33.

სვეტები ოქრომოსილია. გამ. 26, 29; 36, 34.

კარვის შესასვლელის ფარდა ცისფერია პორფირითურთ. გამ. 26, 36-37; 36, 37-38.

კ. შიდა საფარველები, რიცხვით ათი, შეერთებულია კაუჭებით. გამ. 26, 1-6; 36, 8-13.

სხვა თერთმეტი, თხის მატყლისაა. გამ. 26, 7-13; 36, 14-18.

მესამენი — ცხვრის წითელი ტყავისა. გამ. 26, 14; 36, 19.

კარავი გაყოფილია ცისფერი და წითელი კრეტსაბმელით, რომელსაც ოქროს კაუჭები აქვს. გამ. 26, 31-33; 36, 35-36; 40, 21.

საკურთხეველი კარავში. გამ. 26, 34; ებრ. 9, 3-7.

წმიდათა წმიდა (კარავში). გამ. 26, 33; ებრ. 9, 2-6.

კარვის გარშემო ეზოა. გამ. 40, 8.

კ. საკურთხეველში იყო ტაბლა შესაწირავი პურისთვის, სასანთლუ

და სამსხვერალო. გამ. 26,35; 40, 22-26; ებრ. 9, 2.

კ. კილობანი და საფარველი. გამ. 26, 33-34; 40, 20-21; ებრ. 9, 4.

კარვის ეზო

კარვის ეზოს სიგრძე ასი წყრთა იყო, სიგანე – ორმოცდაათი. გამ. 27, 18.

კ. ეზო შემოფარგლულია სვეტებზე დამაგრებული ბისონის ფარდით. გამ. 27, 9-15; 38, 9-16.

კ. ეზოში შესასვლელს ჩამოფარებული აქვს ფარდა – ოცი წყრთა. გამ. 27, 16; 38, 18.

კ. ეზოში იყო სამსხვერალო და სპილენძის საბანელი. გამ. 40, 29-30.

კ. ეზოს სვეტები შეერთებულია ვერცხლის საბმელით. გამ. 27, 17; 38, 17.

ჭურჭელი სპილენძისაა. გამ. 27, 19.

კარაგი დადგმულია და მოწყობილი მეორე წლის პირველ თვეს. გამ. 40, 2-17.

კ. მოსემ სინის მთასთან დადგა. გამ. 40, 18-19; რიცხ. 10, 11-12.

კ. შემდეგ დაიდგა გალგალაში. ისუ ნავ. 5, 10-11.

კ. (დადგმულია) სელომში. ისუ ნავ. 18, 1; 19, 51.

კ. დადგმულია ნობას. 1 მეფ. 21, 1-6.

ბოლოს კ. დაიდგა გაბაონში. 1 ნემტ. 16, 39; 12, 29.

კ. განწმედილია ზეთის ცხებით. გამ. 40, 9; ლევიტ. 8, 10; რიცხ. 7, 1.

კარავს ასხურეს სისხლი და განწმიდეს. ებრ. 9, 21.

კარაგი განწმედილია უფლის დიდებით. გამ. 29, 43; 40, 34; რიცხ. 9, 15.

უფალი გამოჩნდა კარვის სახურავს ზემოთ. გამ. 25, 22; ლევიტ. 16, 2; რიცხ. 7, 89.

დიდების ღრუბელი ახლდა კარავს უდაბნოში. გამ. 40, 38; რიცხ. 9, 15-16.

ისრაელის სვლას უდაბნოში განსაზღვრავდა ღრუბელი კარვის თავზე. გამ. 40, 36-37.

მხოლოდ მღვდლებს შეეძლოთ კარაეში შესვლა. რიცხ. 18, 35.

მღვდლები შედიოდნენ კ. ღმრთისმსახურების შესასრულებლად. რიცხ. 3, 10; 18, 1, 2; ებრ. 9, 6.

მღვდლები კ. ღმრთისმსახურნი იუვენენ. ებრ. 8, 2.

ლევიტენი

დადგენილნი არიან კარვის სამსახურებლად. რიცხ. 1, 50; 8, 24; 18, 2-4.

ისინი ასრულებდნენ კარაეში მეორეხარისხოვან მსახურებას. რიცხ. 3, 6-8.

დგამდნენ და შლიდნენ კარავს. რიცხ. 1, 51.

გადაჰქონდათ კარაეი. რიცხ. 4, 15-25-31.

თავის კარვებს დგამდნენ ამ კარვის გარშემო. რიცხ. 1, 53; 3, 23. 29. 35.

კ. მოწყობის დროს დაიწყო ნებაყოფლობით შეწირულებათა აკრეფა. რიცხ. 7, 1-9.

აკრეფა ხდებოდა აგრეთვე სამსხვერპლოს კურთხევის დროს. რიცხ. 7, 10-87.

ყველა მსხვერპლშეწირვა სრულდებოდა კარავში. ლევიტ. 17, 4; 2 სჯ. 12, 5-6. 11. 13-14.

დაწესებული იყო სასჯელი კარვის წაბილწვისათვის. ლევიტ. 15, 31; რიცხ. 19, 13.

კარავი შეკვალეს ტაძრით მუდმივი სამეფოს შექმნის შემდეგ. 2 მეფ. 7, 5-13.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. ეს. 4, 6; იოან. 1, 14; ებრ. 9, 8-11.

ეკლესია. ფს. 14, 1; ეს. 16, 5; 54, 2; ებრ. 8, 2; გამოცხ. 21, 2-3.

სხეული, ხორცი. 2 კორ. 5, 1; 2 პეტ. 1, 13.

ზეცანი. ებრ. 6, 19-20; 9, 12. 24; 10, 19.

ქრისტეს ხორცი. ებრ. 10, 20.

მოსეს მიერ ცოდვათა შენდობის ბუნდოვანებანი. ებრ. 9, 8-10. რომ. 16, 25-26; გამოცხ. 11, 19.

პარავი (საცხოვრებელი)

წარმოშობა და სიძველე. დაბ. 4, 20; რიცხ. 24, 5; იობ. 12, 6; ებრ. 11, 9.

კარვის სახურავი, ბანი. ეს. 54, 2; ებრ. 3, 7.

კარვები გაშლილია (დადგმულია). ეს. 40, 22.

კარვებს ამაგრებდნენ თოკებით. ეს. 54, 2; იერ. 10, 20; მსაჯ. 4, 21.

პატრიარქებს ჰქონდათ კარვები. დაბ. 13, 5; ებრ. 11, 9.

ისრაელნი უდაბნოში კარვებს შლიდნენ. გამ. 33, 8; რიცხ. 24, 2.

ხალხი სარგებლობდა კარვებით ომის დროს. 1 მეფ. 4, 3-10; 29, 1; 3 მეფ. 16, 16.

16. ბიბლიის ლექსიკონი.

ძენი რეკებისნი კარვებში მკვიდრობდნენ. იერ. 35, 7-10.

არაბები კარვებში ცხოვრობდნენ. ეს. 13, 20.

მწვემსები ჯოგის ძოვების დროს კარვებს აფარებდნენ თავს. ქება. 1, 8; ეს. 38, 12.

აღმოსავლეთის ყველა ხალხი ხმარობდა კ. მსაჯ. 6, 5; 1 მეფ. 17, 4; 2 მეფ. 7, 7; 1 ნეშტ. 5, 10.

კ. დგამდნენ რიგითა და თანმიმდევრობით. რიცხ. 1, 52.

კ. დგამდნენ ხეების ქვეშ. დაბ. 18, 1-4. მსაჯ. 4, 5.

კ. შლიდნენ სახლების ბანებზე. 2 მეფ. 16, 22.

ჩვეულებრივ იგზავნებოდნენ კაცები კარვებისთვის ხელსაყრელი ადგილის შესარჩევად. 2 სჯ. 1, 33.

კარვების (აშლა) ადვილად და სწრაფად ხდებოდა. ეს. 38, 12.

ისრაელთ კარვები არაბებისგან განსხვავებული ჰქონდათ. რიცხ. 24, 5; ქება. 1, 5;

ჩვეულება იყო კარვის კართან ჯდომისა. დაბ. 18, 1; მსაჯ. 4, 20.

გადატანითი მნიშვნელობით

ზეცა. ეს. 40, 22.

ეკლესიის ფართო გავრცელება. ეს. 54, 2.

პარი

მაცხოვარმა თქვა: „მე ვარ კარი ცხოვართა... მე ვარ კარი: ჩემ მიერ თუ ვინმე შევიდეს, ცხონდეს“. იოან. 10, 7-10.

„რომელი არა შევალს კარით ეზოსა ცხოვართასა, არამედ სხვით კერძო

შეკვალს, იგი მპარაეი არს და აუზაკი".
იოან. 10, 1-5.

მატხოვარმა თქვა: „ილუაწეთ შეს-
ლვად იწროისა მისგან კარისა...
როდესაც სახლის პატრონი დაკეტავს
კარებს, და თქვენ გარეთ იდგებით,
კარებზე კაკუნს დაიწყებთ და იტყვიან:
„უფალო, უფალო! განგვიღე ჩუენ;
მოგიგოს და გრქეუს თქვენ: არა გიცნი
თქუენ, ვინანი ხართ“. ლუკ. 13,
25-28.

პატი, ადამიანი

კაცის შექმნის მიზანი. დაბ. 2, 7.
კაცისაგან ღმერთს არ აქვს სარ-
გებლობა, იობ. 22, 3.
კაცი ღმრთის კეთილგანწყობის
ღირსი არ არის. იობ. 7, 17. ფს. 8, 5.

კაცი შექმნა, შეიქნა

ღმერთმა. დაბ. 1, 26-27; ეს. 45, 12;
იოან. 1, 13; 1 იოან. 3, 9; 4, 7; 5, 1. 18-
19; რომ. 8, 14-16;
სულმა წმინდამ. იობ. 33, 4.
მეექვსე დღეს. დაბ. 1, 31.
მიწაზე. 2 სჯ. 4, 32; იობ. 20, 4.
მიწის მტვერისა და თიხისგან დაბ.
2, 7; იობ. 33, 6.
ხატად ღმრთისა. დაბ. 1, 26-27; 1
კორ. 11, 7.
მსგავსად ღმრთისა. დაბ. 1, 26; იაკ.
3, 9.
მამაკაცად და დედაკაცად. დაბ. 1,
27; 5, 2.
„იყო პირველი იგი კაცი ადამ
სამშვინველად ცხოვლად, ხოლო
უკანასკნელი ადამ სულად განმაც-
ხოველებელად“. დაბ. 2, 7; 1 კორ.
15, 45.

წრფელი. ეკლ. 7, 29.
მცოდნედ. კოლ. 3, 10.
იმ პირობით, რომ მორჩილი იქნება.
დაბ. 2, 16-17.

*

ადამი „არს სახელ მერმეთა მათ
უამთა“ რომ. 5, 14.
ღმრთისაგან მოწონებულია. დაბ.
1, 31.
მიიღო ღმრთის კურთხევა. დაბ. 1,
28; 5, 2.
ღმერთმა კ. დაამკვიდრა სამოთ-
ხეში, ედემის ბაღში. დაბ. 2, 15.
საკვებად მიეცა ყოველგვარი ბა-
ლახეული და ნაყოფი ხეთა. დაბ.
1, 29.
კაცს წარღვნის შემდეგ ხორცის
ჭამის ნება დაერთო. დაბ. 9, 3.
მარტო არ დატოვა ღმერთმა. დაბ.
2, 18.
ღმერთმა მას მისცა ცოლი შემწედ.
დაბ. 2, 20-25.

კაცს აქვს

ხორცი. მათ. 6, 25.
სული. ლუკ. 12, 20; საქმე. 14, 22; 1
პეტ. 4, 19; 1 კორ. 2, 11.
გული. ეფ. 1, 18; 4, 18; იგავ. 18, 15;
რომ. 2, 15.
ნება. 1 კორ. 9, 17; 2 პეტ. 1, 21.
გონება. რომ. 2, 15; 1 ტიმ. 4, 2.
მეხსიერება. დაბ. 41, 9; 1 კორ.
15, 2.
საკვირველად არის მოწყობილი.
ფს. 138, 14.

*

ყოველი ნათესავი კაცთა წარ-
მოიშვა ერთი სისხლისაგან. საქმე.
17, 26.

„ღმერთმან შთაბერა პირსა მისსა სული სიცოცხლისა“. დაბ. 2, 7; იობ. 33, 4.

სიბრძნე მასში ყოვლისშემძლის შთაგონებით არის. იობ. 32, 7-9.

ანგელოზებზე დაბლა დგას. ფს. 8, 6; ებრ. 2, 7.

მიწისგან არის აღებული და ამიტომ მიწისაგანია. 1 კორ. 15, 47-48.

ბუნებითა და თვისებებით განსხვავდება სხვა ცხოველებისაგან. 1 კორ. 15, 39.

ყველა ქმნილებაზე უმჯობესია ღმრთის თვალში. მათ. 6, 26; 10, 31; 12, 12.

ყველა ქმნილებაში გამორჩეულია (გამოყოფილია) იობ. 35, 11.

მიცემული აქვს ძალაუფლება (ხელმწიფება) დანარჩენ ქმნილებებზე. დაბ. 1, 28. ფს. 8, 7-9.

კ. მისცა სახელები სხვა ქმნილებებს. დაბ. 2, 19-20.

მისი გონება სრულყოფილი ხდება ასაკთან ერთად. 1 კორ. 13, 11.

შექმნილია თიხისაგან. ეს. 45, 9; 64, 8; იერ. 18, 2-6.

არის მატლი. იობ. 25, 6.

არის ამაო. ფს. 143, 4; იაკ. 2, 20.

ხორციელია დაბ. 6, 12. იოველ. 2, 28.

შედარებულია უდაბნოს კანჯართან. იობ. 11, 12.

შექმნილია შიშვლად და არ იცის სირცხვილი. დაბ. 2, 25.

ეურჩა ღმერთს და შეჭამა აკრძალული ხის ნაყოფი. დაბ. 3, 1-12.

შეიცნო სირცხვილი დაცემის შემდეგ. დაბ. 3, 10.

კაცმა დაიფარა სიშიშველე ფოთლებით. დაბ. 3, 7.

ღმერთმა მისცა კაცს სამოსლად ცხოველის ტყავები. დაბ. 3, 21.

კაცი დაისაჯა ურჩობისათვის. დაბ. 3, 17-19.

კ. განდევნილია სამოთხიდან. დაბ. 3, 23-24.

მისი ცოდვის გამო აღმიანთა მოდგმა დაწყვეტილია. რომ. 5, 12-19.

ნაშობია ცოდეაში. ფს. 50, 7.

კაცი „იშვების საღმობად“. იობ. 5, 7.

მისი ცხოვრება განსაზღვრულია ღროში. იობ. 7, 1.

ღლეები კაცისა, ვითარცა ჩრდილი. 1 ნეშტ. 29, 15.

ღლეები მისი, ვითარცა „სასყიდლით დადგინებულისა“ (მოქიარენისა). იობ. 7, 1.

ღლეები კაცის სიცოცხლისა მოკლეა. იობ. 14, 1.

კ. სიცოცხლის ჩვეულებრივი ვადა. ფს. 89, 10.

კ. არ იცის მერმისი. ეკლ. 8, 7; 10, 14.

მის ცხოვრებაში ყოველივე ამაოა. ეკლ. 1, 2; 2, 1. 22; 6, 11.

კაცს არ შეუძლია განაგოს თავისი ცხოვრების გზები. იერ. 10, 23; იგავ. 20, 24.

„ყოველივე ამაო არს ყოველი კაცი ხორციელ“. ფს. 38, 6.

უფალი ღმერთი

მოძღვრავს კაცს. ფს. 93, 10.

წინაშე თუალთა ღმრთისათა არიან გზანი კაცისა. იგავ. 5, 21; 20, 24.

წარმართავს გულის ზრახვებს. იგავ. 16, 1.

კაცისა მიერ მიგებაი ენისაი. იგავ. 16, 1.

იცავს კაცს. ფს. 35, 7.

მზრუნველობს კაცზე. ფს. 144, 14-16.

ამსხვერვეს კაცის იმედებს. იობ. 14, 19.

იხსნის ჩაგრულთ. ფს. 75, 10.

მოაქცევს კაცს ფს. 89, 3.

კ. არ შეუძლია იყოს მართალი ღმრთის წინაშე. იობ. 9, 2; 25, 4; ფს. 142, 2; რომ. 3, 10.

კ. არ შეუძლია თავის გამართლება. იობ. 15, 14; იერ. 2, 22.

უფალმა უწყის ყოველი საქმე კაცისა. იგავ. 16, 2.

იესო ქრისტემ

იცის გული კაცისა. იოან. 2, 25.

თავის თავზე მიიღო ბუნება კ. იოან. 1, 14; ებრ. 2, 14. 16.

იყო ვითარცა კაცი. ფილიპ. 2, 7.

ეწოდა მეორე იგი კაცი და თავი ეკლესიისა. 1. კორ. 15, 47; კოლას. 1, 18.

„ყოვლისა მამაკაცისა თავ ქრისტემ არს“ 1 კორ. 11, 3.

მის მიერ არის აღდგომა მკვდართა. 1 კორ. 15, 21-22.

*

კაცი მიიღებს მისაგებელს საქმეთა მისთაებრ. ფს. 61, 13; რომ. 2, 6.

არა არს კ. მახელმწიფებელ დღესა შინა სიკვდილისასა. ეკლ. 8, 8.

კ. მზად არის ყველაფერი გასცეს სიცოცხლის გაზანგრძლივებისათვის. იობ. 2, 4.

კაცს უნარი აქვს მოითმინოს ხორციელი ტანჯვა. იგავ. 18, 14.

კაცის შემრული (დაჭრილი, დაღალხურული) სულის გამაგრება არავის ძალუძს. იგავ. 18, 14.

„კეთილ არს მოსაე-ყოფა უფლისა მიმართ, ვიდრე მოსაე-ყოფა კაცისა მიმართ“. ფს. 117, 8.

ამო არის იმედი კაცისგან შემწეობისა. ფს. 59, 13.

კაცის ცხოვრების არსი ღმრთის მცნებათა დაცვაა. ეკლ. 12, 13.

I ღმრთის ზატი

1. მიწიერი ადამი. დაბადებაში (2) ლაპარაკია არა მხოლოდ ადამიანის, არამედ მთელი კაცობრიობის ისტორიაზეც. ამაზე მიუთითებს სახელი „ადამი“, რაც ნიშნავს „კაცს“ სემიტური გაგებით, ტომთა მამამთავარი უკვე შეიცავს თავის თავში მთელ შთამომავლობას. იგი, შეიძლება ითქვას, არის „კოლექტიური პიროვნება“. დაბადებაში (2) ადამის სახით წარმოვიდგება ადამიანი სამ მიმართებაში – ღმერთთან, მიწასთან და საზოგადოებასთან.

ა) ადამიანი და მისი შემოქმედი. ადამი არაა არც დაცემული ღმერთი, არც სულის ნაწილაკი, რომელიც ზეციდან ჩამოვარდა. იგი არის თავისუფალი ქმნილება, რომელიც იმყოფება განუწყვეტელს და აუცილებელ ურთიერთობაში ღმერთთან. ამაზე მიუთითებს მისი წარმოშობა. იგი გამოძერწილია თიხისაგან, მაგრამ მისი არსებობა დამოკიდებულია მაცოცხლებელ სულზე, რომელიც შთაბერა მას ღმერთმა. ამით იგი გახდა

ცოცხალი სული, ე. ი. ერთდროულად პიროვნული არსება(ც) და ღმერთზე დამოკიდებული არსება(ც). ღმერთთან დაკავშირების გარეშე ადამიანზე ლაპარაკი უაზრობაა. თავის შთაბერილ სულს, რაც ქმნის ადამიანს, ღმერთი უმატებს სიტყვასაც და ამ პირველ სიტყვას აქვს აკრძალვის ფორმა: „ხისა მისგან ცნობადისა კეთილისა და ბოროტისა არა შტამოთ მისგან. რამეთუ რომელსა დღესა შტამოთ მისგან, სიკუდილით მოსწყყედეთ“. (დაბ. 2, 17). ეს მცნება ადამიანს მიაჩნია აკრძალვად, შეზღუდვად, მაგრამ ეს ეხმარება მას გაიგოს, რომ იგი ღმერთი არაა, რომ იგი დამოკიდებულია ღმერთზე, ვისგანაც იღებს სიცოცხლეს – სულს, მისთვის შეუცნობელს, მის განმაცოცხლებელს.

ადამიანი დაკავშირებულია ღმერთთან სიცოცხლითა და საწყისით. მისი თავისუფლება უნდა გამოიხატოს მორჩილებით. ეს კანონი, შთანერგილი ადამიანის გულში (რომ. 2, 15), არის სინდისი, რის საშუალებითაც ღმერთი საუბრობს თავის ქმნილებასთან.

ბ) ადამიანი და მიწა. ადამიანს ღმერთი ასახლებს მიწაზე, რათა დაამუშაოს და მოუაროს მას როგორც მისმა პატრონმა. ღმერთს უნდა, რომ კაცმა გამოავლინოს თავისი ძალაუფლება ცხოველებზე, რომელთაც სახელები მისცა. (დაბ. 2, 19-20); ღმერთი ამით აჩვენებს ადამიანს, რომ მან ბუნება კი არ უნდა გააღმერთოს, არამედ უნდა იმეფოს მასზე, უნდა დაიმორჩილოს იგი. მაგრამ ეს არ ცვლის ღმერთისადმი მორჩილების მოვალეობას.

გ) ადამიანი და საზოგადოება. ადამიანი საზოგადოებრივი არსებაა თავისი ბუნებით. სქესთა განსხვავება ერთდროულად სახეც არის და წყაროც საზოგადოებრივი ცხოვრებისა, რომელიც დამყარებულია არა ძალაზე, არამედ სიყვარულზე. ღმერთი ითვალისწინებს ამ დამოკიდებულებას, როგორც ურთიერთმხარდაჭერას. და ადამი, რომელიც შეიქმნობს ქალს, მზადაა წავიდეს თავისი „მე“-ს სახითა და ძალაზე, რაც არის სწორედ სიყვარული. ყოველგვარი კავშირი მოყვასთან თითქოსდა აღადგენს ამ პირველ იდეალს. თვით ღმერთი, რომელიც გამოხატავს თავის ხალხთან კავშირის აზრს, სარგებლობს ქორწინების ცნებით. კაცსა და ქალს არ აკვიათ ტანსაცმელი. ისინი „იყენეს ორნივე შიშველ... და არა პრცხვენოდა“. ეს მნიშვნელოვანი დეტალია. სოციალური ურთიერთობა ჯერ კიდევ არაფრით არაა დაბნელებული, ვინაიდან ურთიერთობა ღმერთთან ჯერ კიდევ უფლის დიდებითაა გაბრწყინებული და აღსაესე. ამიტომ არ ეშინია ადამიანს ღმერთის. იგი მთლიანად ღმერთთანაა, ურთიერთგაგება აკავშირებს პირველ ქალთან, ცხოველებთან და ყოველ ქმნილებასთან.

2. ღმრთის ხატი. დაბადების (1) მიხედვით ადამიანის შექმნა წარმოადგენს შესაქმნის გვირგვინს და ასახავს ღმერთის მიზანს. „ექმნეთ კაცი ხატებისაებრ ჩუენისა და მსგავსებისაებრ. აღორძინდით და განმრავლდით და აღავსეთ ქუეყანა და ეუფლენით მას და მთავრობდით... ყოველ-

თა პირუტყვთა...“ (ღებ. 1, 26...). ღმრთის ხატად შექმნილ ადამიანს შეუძლია ესაუბროს ღმერთს. მისი სიცოცხლე დამოკიდებულია ღმერთზე, და ურთიერთობა ღმერთსა და მას შორის მსგავსია მამისა და ძის ურთიერთობისა, იმ განსხვავებით, რომ ხატს არ შეუძლია არსებობა იმისგან დამოუკიდებლად, ვისაც ის გამოხატავს. ადამიანი ხატის როლს ასრულებს ორი მთავარი გამოვლინებით: როგორც ხატი ღვთაებრივი მამობისა, ადამიანი უნდა „განმრავლდეს“ რათა აღავსოს დედამიწა, როგორც ხატი ღვთაებრივი ხელისუფლებისა, ადამიანი უნდა დაიმორჩილოს დედამიწა და იმეუფოს მასზე. ადამიანი ბატონია დედამიწისა. იგი თითქოსდა ღმერთის ყოფნის დასტურია დედამიწაზე.

3. ზეციური ადამი. ასეთია ჩანაფიქრი ღმერთისა. მაგრამ მან ეს სრულად განახორციელა მხოლოდ იესო ქრისტეში, ღმრთის ძეში. ქრისტეს გადმოეცა ღმრთის ყოვლადსიბრძნის ატრიბუტები: „გამობრწყინებულ არს იგი ნათლისა მის სამარადისოსა და სარკე უბიწო ღმრთის შეწვენითა“. (სოლ. 7, 26.). ადამი შექმნილი იყო ღმრთის ხატად, მაგრამ მხოლოდ ქრისტეა ღმრთის ხატი (2 კორ. 4, 4; ებრ. 1, 3). პავლე განმარტავს: ქრისტე „არს ხატი ღმრთისა უხილავისა, პირმშო ყოველთა დაბადებულთა“ (კოლას. 1, 15-18).

ა) ძე და მამა. ის, ვისზეც ლაპარაკობს პავლე, არის ძე, ღმრთის ხატი (კოლას 1, 13). ის არა მხოლოდ ხილული ხატია უხილავი ღმრთისა,

არამედ ზეცა, მარადიულად დაკავშირებული მამასთან. იგი თავის თავზე ამბობს: „არა ხელ-ენიფების ძესა კაცისასა საქმედ თავით თვისით არცა ერთი რაი, უკეთუ არა იხილოს რაიმე მამისაგან საქმე... არა ვეძიებ ნებასა ჩემსა, არამედ ნებასა მომავლინებელისა ჩემისა მამისასა“. (იოან. 5, 19, 30).

იესო სავესებით ახორციელებს იმას, როგორც უნდა ყოფილიყო ადამი, ე.ი. არსებას, რომელიც იმყოფება მუდმივ შეილებრივ დამოკიდებულებაში ღმერთთან. მისი მხილველი ხედავს მამას (იოან. 14, 9).

ბ) ქრისტე და სამყარო. ადამიანი ასრულებს საქმეს თავისი ხელით. იესო აკეთებს მამის საქმეს: „მამაი ჩემი მოაქამომდე იქმს და მეც ვიქმ“ (იოან. 5, 17). მისი მზერის ქვეშ ყოველი ქმნილება ცხოველმყოფელობს და ხდება ციური სასუფეველის მკვიდრი და როგორც შესაქმის მიხედვით ყველაფერი მოწყობილია ადამიანისათვის, ასევე აქაც, ყველაფერი შექმნილია ქრისტესათვის. მისი მეუფება ვრცელდება არა მხოლოდ ცხოველებზე, არამედ ყოველ ქმნილებაზე.

გ) ქრისტე და კაცობრიობა. ქრისტე არის ის, ვინც იძლევა სიცოცხლეს, „უკანასკნელი ადამი“ (1 კორ. 15. 45), ზეციური ადამი (1 კორ. 15, 49). იგია მეთაური ოჯახისა, ე. ი. ეკლესიისა — სრულყოფილი ადამიანური საზოგადოებისა. მეტიც, იგი გამაერთიანებელი საწყისია ადამიანთაგან შემდგარი საზოგადოებისა (ეფეს. 2, 10). ამგვარად ადამი იძენს თავისი არსებობის აზრს მხოლოდ იესო ქრისტეში, ღმრთის

ქეში, რომელიც განკაცდა, „რათა შეილებათ იგი მოვიღოთ“ (გალ. 4, 5).

II შერყენილი სახით

სამყაროს შექმნის დასახული იდეალი, რომელიც ყოველთვის უნდა გვეკონდეს მხედველობაში, მეტად აღარ მიიღწევა და არც დაისახება, როგორც უშუალო მიზანი. ამერიდან ადამიანმა უნდა იაროს შერყენილი სახით, ე. ი. ცოდვილის სახით, ღმრთის მონის იდეალური სახისაკენ. ასეთია ახალი პირობები, რომელშიც მიედინება ცხოვრება კონკრეტული ადამიანისა.

1. ცოდვილი ადამი. დაბადების ავტორის მიზანი იყო არა დამარცხების სურათის დახატვა (დაბ. 3), არამედ უწყება გამარჯვებისა ბრძოლის შემდეგ.

ა) განყოფა ადამიანური ოჯახისა. პირველი, რასაც შეიცნობს ცოდვილი ადამიანი, ესაა თავისი სიმშველე (დაბ. 3, 7-11). ღმერთის კითხვაზე ადამი ადანაშაულებს ცოლს და ემიჯნება მას. (დაბ. 3, 1-2). მაშინ ღმერთი აუწყებს ადამს, რომ მათი ცოლქმრული ერთიანობა დაირღვა; მათი ურთიერთობა ამიერიდან დაემორჩილება ინსტიქტის ძალებს, გულისთქმას, ბატონობისადმი მისწრაფებას. სიყვარულის ნაყოფი მათ მხოლოდ შობის ტანჯვის ფასად მიეცემათ (დაბ. 3, 16). დაბადების შემდგომი თავები გვიჩვენებს, როგორ აისახა ეს განყოფა პირველი წყვილისა მომავალ საზოგადოებაზე, კაენსა და აბელზე, მოქიშპე ძმებზე, ადამიანებზე, რომლებმაც ერთმანეთს ვედარ გაუგეს ბაბილონში. (დაბ. 11, 1-9).

საღმრთო ისტორია არის ისტორია განყოფათა, მუდმივი ომებისა ისრაელის ხალხსა და წარმართთა შორის, მდიდართა და ღარიბთა შორის, მაგრამ ალთქმული გამარჯვება სინათლის სხივივითაა წყვილიადა. წინასწარმეტყველნი გამუდმებით იუწყებიან, რომ მოვა „დიდისა განზრახვისა ანგელოზი, მთავარი მშვიდობისა, მამა მერმეთა საუკუნოსა.“ (ეხ. 9. 6-10).

ბ) ადამიანებისადმი მტრულად განწყობილი ქვეყანა. ადამის ცოდვის შედეგად დედამიწა დაიწყველა. ადამიანმა უნდა ჭამოს პური, არა როგორც მიწის მიერ ნაბოძკარი ნაყოფი, არმედ როგორც მოპოვებული მძიმე შრომითა და ოფლისღრით (დაბ. 3, 17). ქვეყანა აღსდგა ადამიანის წინააღმდეგ ნებაყოფლობით მორჩილების ნაცვლად (რომ. 8, 20). ცხადია, სხვა შემთხვევებშიც იყო შესაძლებელი ასეთი უბედურებანი, მაგრამ ახლა ეს ნიშნავს არა მხოლოდ ქვეყნის წარმავლობას, არამედ იმასაც, რომ ადამიანი ცოდვილია. მიუხედავად ამისა წინასწარმეტყველნი იუწყებიან სამოთხისებური მდგომარეობის დაბრუნებას (ეს. 11, 6-9). და ამით ამტკიცებენ, როგორი ოდენობით ცოცხლობს ადამიანში მისი ბუნება, როგორ გამოვიდა იგი მისი შემქმნელიდან. იმედი არ დაკარგულა (რომ. 8, 21).

გ) ადამიანი სიკვდილისათვის განწრული. „რამეთუ მიწაი ხარ და მიწადცა მიიქცე“ (დაბ. 3, 19), ეუბნება ღმერთი ადამს. იმის ნაცვლად, რომ სიცოცხლე მიეღო, როგორც ღვთაებრივი საჩუქარი, ადამმა მოინდომა თვითონ განეგო თავისი სიცოცხლე

და გამხდარიყო ღმერთი, შეჭამა რა აკრძალული ნაყოფი. ამ დაუმორჩილებლობის გამო ადამიანმა დაარღვია კავშირი ცხოვრების წყაროსთან. ამ დარღვევის გარეშე სიკვდილი იქნებოდა მხოლოდ უბრალო გადასვლა ღმერთში. ახლა კი იგი არაა მხოლოდ ბუნებრივი მოვლენა, — იგი საბედისწერო გახდა; იგი ნიშნავს სასჯელს, მარადიულ სიკვდილს. სიმბოლურად ეს გამოხატულია მისი განდევნით სამოთხიდან. ადამიანმა დაარღვია ღმერთის მასში ყოფნის შინაგანი კანონი. შემდგომ ისტორიაში მოთხრობილია იმათ მრავალ წარუმატებლობაზე, რომლებიც ოცნებობდნენ გამხდარიყვნენ ღმერთის ტონი, გახდნენ კი მხოლოდ მოკვდავი არსებანი. მაგრამ ღმერთი ისევე ხსნის გზას ადამიანისათვის სიცოცხლის ხისაკენ (იგავ. 3, 18; 11, 30).

დ). გაორება სინდისისა. სჯული, რომელიც აჩვენებს, სადაა ხსნა, მაგრამ არ შეუძლია თვით იხსნას, აღრმავენს ადამიანში შინაგან განყოფას; იგი სასიკვდილოცაა და მხსნელიც. ნაცვლად ადამიანისა, რომელიც დაკავშირებულია ღმერთთან, მოდის ადამი, რომელიც გარბის საკუთარი თავისაკენ, ღმერთისაკენ, იგი ეშალება ღმერთს, რომელიც მას უხმობს (დაბ. 3, 10). ეს შიში, შერყვნილი სახე ღმრთის ნამდვილი შიშისა, სნებოვანება. იგი ნიშნავს სინდისის გაორებას. მხოლოდ შინაგანად მოწესრიგებულ არსებას შეუძლია გაგება და გადალახვა ამ იღუპალი განხეთქილებისა. ეს გამოხატა პავლემ, სულიწმინდით განათლებულმა. ეპისტოლეში რომა-

ელთა მიმართ ის აღწერს ადამიანურ „მე“-ს, რომელსაც ცოდვა აქვს დაუფლებული და იმყოფება სულის გარეშე; ასე აუცილებელი რომაა მისთვის. ცოცხლად დარჩენილი თავმოკვეთილის მსგავსად, ადამიანი დაბნეულად გრძნობს თავს: „...მე ხორციელ ვარ და განფრდილ ცოდვასა შინა, რამეთუ რომელსა იგი ვიქმ, არა ვიცი; რამეთუ არა რომელი-იგი მნებავს, მას ვიქმ, არამედ რომელ-იგი მძულს, მას ვპყოფ“ (რომ. 7, 14-15). იგი სულის სიღრმეში ინახავს სწრაფვას ღმრთის სჯულისაკენ. ადამიანი, რომელმაც ნება დართო ცოდვას დამკვიდრებულიყო მასში, ხედავს, როგორ ამქადანებს ხორცი თავის ხორციელ გონებას (კოლას. 1, 18). აბნელებს მის გულს (ეფ. 4, 18). სხეული იმდენად აწამებს, რომ აიძულებს ჩაიდინოს ცუდი საქმეები (რომ. 8, 13) და ადამიანს უჩვენებს, რომ იგი გარდაუვლად მიდის სიკვდილისაკენ. მაგრამ ეს ასე არაა, ვინაიდან ცოცხალ რწმენას შეუძლია ცოდვილი გაათავისუფლოს ხორცის მონობისაგან. ეს აღსარება სარწმუნოებისა ცოდვილს ტოვებს გაუცხოების მდგომარეობაში. მას არ ჰყოფნის სული. პავლეს პირით იგი მოუხმობს მხსნელს ისეთი გოდებით, რომელიც „სმის მთელი ახალი აღთქმის მანძილზე: „უბადრუკი მე ესე კაცი! ვინმე მიხსნის ხორცთა ამათგან ამის სიკვდილისათა?“ (რომ. 7, 24). ამ გოდებით ცოდვილი ამთავრებს თავის გზას. იგი უარს ამბობს სიცოცხლეზე, როგორც საჩუქარზე, რწმუნდება, რომ ვერ მოახერხა მისი დაუფლება საკუთარი ძალებით,

და იგი მიმართავს ბოლოს და ბოლოს მას, ვისგანაც მოდის მადლი და, აი, იგი ისევ ყოველი ქმნილების საწყის მდგომარეობაშია, მაგრამ ეს განახლებული დიალოგი არის დიალოგი ცოდვილისა თავის მხსნელთან.

2. ღმრთის მონა – ძე. ეს მხსნელი, როგორც ესაია გვაუწყებს, არის ღმრთის ძე.

ა) ღმრთის ერთგული სიკვდილის პირამდე. როდესაც ჰგონია, რომ მისი ძალები ამოიწურა და ყველა მისი მცდელობა ამაოა, მაშინაც კი ძე ღმრთისამ იცის, რომ ღმერთი აგრძელებს მის შემოსევას დიდებით (ეს. 49, 4). იგი მორჩილია, როგორც მოწაფე, ვის ყურსაც უფალი მრისველი უნდა, აღვიძებს ყოველ დილით. იგი არ ეწინააღმდეგება შეურაცხყოფლებს, ვინაიდან ღმრთისადმი მისი სასოება ურყევი რჩება (ეს. 50, 4-7). და როდესაც მოდის ყამი მსხვერპლისა, „იგი განბოროტებისათვის არა აღადებს პირსა თვისსა, ვითარცა ცხოვარი ... ვითარცა კრავი, წინაშე მრისველისა თვისისა უხმო, ეგრეთ არა აღადებს პირსა თვისსა“ (ეს. 53, 7). ასეთია ერთგულება ღმრთის ძისა, რომელიც თავისი მორჩილებით ანახლებს ადამის მიერ გაწყვეტილ კავშირს და სიკვდილის მიღებით ამტკიცებს ამ კავშირის აბსოლუტურ ხასიათს.

ბ) კაცი გვემული. ცოდვილი ადამი დანაგრულად გრძნობდა თავს ტანჯვითა მიზეზით, ღმრთის ძე კი „ესე გუემულებათა ჩვენთა იტვირთავს და ჩვენ ძლით ღმობილ არს“ (ეს. 53, 4). მეტიც ის, ვისაც უნდა ემეფუა ცოცხალ ქმნილებებზე, თვით დაემსგავსა მათ.

„ყოველთა კაცთა უმეტეს“ (ეს. 52, 14). „იგი მატლია და არა კაცი“ (ფს. 21, 7).

გ) ძე და საზოგადოება. ყველა ზურგს აქცევს ღმრთის ძეს, რომელიც არის „უპატიოვ და მოკლებულ უფროის ყოველთა ძეთა კაცთასა“ (ეს. 53, 3). მის თანამედროვეებს, რომლებიც შეპრწუნდნენ მისი ხილვისას, ჰგონიათ, რომ იგი დამარცხდა (ეს. 52, 14), მაგრამ ღმერთი თავის წინასწარმეტყველთა საშუალებით აგებინებს მათ, რომ ამ მსხვერპლს აქვს გამომსყიდველი და მხსნელი ძალა. „ხოლო იგი იწყულა ცოდვათა ჩუნთათვის და გუემულ არს უსჯულობათა ჩუნთათვის, ნურცა მშვიდობისა ჩუნისა მის ზედა, წყლულებითა მისითა ჩუნ განვიკურნენით“. (ეს. 53, 5). ამ გვემულ კაცში წინასწარმეტყველი ჭერეტს ქომაგს, რომელიც ღოცულობს ცოდვილთათვის, და მსხვერპლს, რომელიც განამართლებს მრავალთ (ეს. 53, 11). ღმრთის ძის სიკვდილის კვალდაკვალ ადამს შეუძლია აღიაროს თავი ცოდვის მიერ ძლეულად და იმ დროს, როცა იგი მიიჩნევს, რომ მართალი არაა, მოქმედებს იწყებს ხსნა. ღმრთის საქმე ქმედითი ხდება მხოლოდ ადამიანის უკიდურესი ტანჯვის შემდეგ.

დ) ძე ღმრთისა – იესო ქრისტე. წინასწარმეტყველება ღმრთის ძეზე უდევს საფუძვლად პირველ ჭრისტიანთა მრავალ ჰიმნს. ისინი აქლდნენ იესოს ცხოვრებას, როგორც რაღაც ლიპტინს, რომელიც წარმოადგენს ადამიანის სიბეჩავეს და სიდაღეს ერთდროულად გამოხატულს იესოს

დამცრობითა და ამაღლებით (ფილიპ. 2, 6-11, ებრ. 1, 3; რომ. 1, 3 და ა. შ.). მან, ვინც მთელი სიცოცხლე მამის ნებით მოქმედებდა, მიიღო მონის სახე, გახდა ადამიანის მსგავსი და კიდევ უფრო დაიმდაბლა თავი სიკვდილის მიღებით – ისიც ჯვარზე – სრულყოფილი მორჩილების გამოვლინებით. იესო მოიქცა, როგორც ნამდვილი ადამი. იგი გახდა მამამთავარი ახალი ადამიანებისა, სიცოცხლის მარადიული წყარო. მასზე, დაცნობით მეფური ტანსაცმლით შემოსილზე, მოუთითებს პილატე: „ჰა, კაცი იგი!“ (იოან. 9, 5). ასეთია დიდების გზა. ცოდვით შერყენილმა ადამიანმა ასე უნდა დაინახოს და იცნოს ძე ღმრთისა, რომელმაც „ჩუენთვის ცოდვაი კჰმნა, რათა ჩუენ ვიქმნეთ სიმართლე ღმრთისა მას შინა“ (2კორ. 5, 21).

III ქრისტეს ხატი

ცოდვილ ადამს არ შეუძლია გახდეს ისეთი სრულყოფილი როგორადაც იგი შექმნა ღმერთმა – „ღმრთის ხატად“, თუკი იგი ხელახლა არ გარდაიქმნება ხატად, არა მხოლოდ სიტყვისა, არამედ ჯვარცმული ქრისტესიც – სიკვდილის დამთრგუნველისა.

1. მორჩილება იესო ქრისტეს რწმენისადმი. ამიერიდან ადამიანმა თავისი მორჩილება და თაყვანება უნდა მიაქციოს არა უშუალოდ ღმრთისადმი და სჯულისადმი, რომელიც გულმოწყალებდ მიეცა ცოდვილს, არამედ მისადმი, რომელიც მოვიდა ადამიანის სახით (რომ. 10, 5-13). ერთადერთი საქმე, რომელიც უნდა აღასრულოს ადამიანმა, ესაა ირწმუნოს ის, ვინც

წარმოგზავნა ღმერთმა (იოან. 6, 29). „რამეთუ ერთ არს ღმერთი და ერთ არს შუამდგომელი ღმრთისა და კაცთა, კაცი იესო ქრისტე“ (1 ტიმ. 2, 5). ერთია მამა, რომელთანაც მიიყვანებიან მორწმუნეები, რათა მიიღონ ძის მემკვიდრეობით მარადიული სიცოცხლე.

2. ქრისტეს უპირველესობა. იესო იძლევა, სიცოცხლეს მამისაგან, ვინაიდან ის არის „დასაბამი, პირმშოი მკურნით... რამეთუ მას შინა სათნო იყო ყოველიუ საესესები დამკვიდრებად. და მის მიერ დაგებად ყოველი მისა მიმართ. მშვიდობა – ჰყო სისხლითა მით ჯუარსა მისისაითა. მის მიერ...“ (კოლას. 1, 18-20). განყოფა, რისგანაც იტანჯება ცოდვილი კაცობრიობა, დაიძლევა და განიხილება ახალ ადამიანთან მიმართებაში. „არა არს ურიაება, არცა წარმართება, არა არს მონება, არცა აზნაურება; არა არს რჩევა მამაკაცისა, არცა დედაკაცისა; რამეთუ თქუენ ყოველნი ერთ-ხართ ქრისტე იესოს მიერ“ (გალ. 3, 28).

სქესთა განსხვავება გახდა კონფლიქტის მიზეზი. განხეთქილება ოჯახში გადავიდა სოციალურ და რასობრივ განყოფაში. შეიძენს რა თავის ახალ ერთიანობას ქრისტეში, ადამიანს შეეძლება მართოს ამქვეყნიური ცხოვრების სიტუაციები: თავისუფლება თუ მონობა, შეუღლება თუ ქალწულება (1 კორ. 7). ყოველ მდგომარეობას თავისი აზრი და ფასეულობა აქვს იესო ქრისტეში. ენათა აღრევა, რომელითაც სიმბოლიზირებულია განყოფა და განფანტვა ადამიანებისა, დაიძლევა სულის სიტყვით, რომელიც ნაბობებია

ქრისტეს მიერ და ეს სიყვარული გამოინატება მამის სადიდებლებით.

3. ახალი ადამიანი. არის უპირველეს ყოვლისა, თვით ქრისტე (ეფ. 2, 15) და ყოველი მორწმუნე იესო ქრისტესი. ქრისტიანის სიცოცხლე არის არა ხორცისაგან დამონებულის დამარცხება, არამედ განუწყვეტელი გამარჯვება სულისა ხორცზე (გალ. 5, 16-25; რომ. 8, 5-13). სხეული ქრისტიანისა მკვდარია ცოდვილისათვის (რომ. 8, 10), რადგანაც იგი ეზიარა „ნათლისღებითა მით სიკვდილსა მისსა“ (რომ. 6, 4-6), ვინც მიიღო ხორციელი სხეული (კოლას. 1, 22) და კაცი გახდა „თანა-ხატ ხორცთა მათ დიდებისა მისისათა“ (ფილიპ. 3, 21). „სულიერ ხორცად“ (1 კორ. 15, 44). მისი გონება განახლებულია, გარდაქმნილია (რომ. 12, 2; ეფ. 4, 23). ადამიანი უკვე არაა ჩვეულებრივი მოკვდავი, ვინაიდან რწმენამ ჩათესა მის გულში უკვდავების მარცვალი. მასში გამუდმებით უნდა მოკვდეს „ძველი ადამიანი“ იესო ქრისტესთან ერთიანობის გზით. რომელიც ერთხელ მოკვდა ყველასათვის, მას აქვს ახალი სიცოცხლე. „ხოლო ჩვენ ყოველნი განცხადებულითა პირითა დიდებასა უფლისასა განვიცდით, მასვე ხატსა მიეცვალებით დიდებითი დიდებად, ვითარცა სულისაგან უფლისა“ (2 კორ. 3, 18). ძველი ადამიანის შერყენილი ხატის ფონზე სულ უფრო ნათლად ჩნდება ბრწყინვალე ხატი ახალი ადამიანისა – უფლისა ჩვენის იესო ქრისტესი. ამგვარად, ადამიანის განახლება ხდება „მსგავსად ხატისა მის დამბადებელისა მისისა“ (კოლს. 3, 1).

4. და, ბოლოს, ქმნილება, რომელიც ნების წინააღმდეგ ამაოების გავლენის ქვეშაა მოქცეული და დღემდე გოდებს მშობიარობის ტვივილების გამო, ისიც ინარჩუნებს იმედს ხორცის მონობისაგან განთავისუფლებისა, რათა მოიპოვოს ღმრთის შვილთა თავისუფლება. თუმცა შრომა ისევ რჩება ცოდვის მტანჯველ შედეგად, მაგრამ მისი სიმძიმე კომპენსირდება უკანასკნელი დღის გარდასახვის იმედით (რომ. 8, 18-30). როდესაც დაითრგუნება უკანასკნელი მტერი – სიკვდილი, ძე გადასცემს სასუფეველს ღმერთსა და მამას, და მაშინ ღმერთი იქნება „ყოვლად ყოველსა შინა“ (1 კორ. 15, 24-28).

აკობისაჲჲლა

აკობისკვლა განსხვავებულია კელისაგან. გამ. 21, 13-14; რიცხ. 35, 16-21. 25.

არ ითვლება დანაშაულად, როდესაც

კლავენ სასამართლოს მიერ სიკვდილმისჯილთ. დაბ. 9, 6; გამ. 35, 2; ლევიტ. 24, 16.

ქურდს ღამით კლავენ. გამ. 22, 2.

კლავენ მტერს ომში. რიცხ. 31, 7-8.

მკვლელობა ხდება სისხლის ალების მიზნით. რიცხ. 35, 27.

საპატიებელი მკვლელობა

უცაბედი. რიცხ. 35, 22.

არაწინასწარგანზრახული. გამ. 21, 13; რიცხ. 35, 22.

შემთხვევითი. რიცხ. 35, 23; 2 სჯ. 19, 5.

*

სისხლისათვის შურისმაძებელს მკვლელობის ნებას რთავდნენ. რიცხ. 35, 19-27.

თავშესაფარ ქალაქებში მკვლევლებს ეხმარებოდნენ თავდაცვისას. რიცხ. 35, 11-15.

საზოგადოება იხსნიდა მკვლელს შურისმაძიებლის ხელიდან. რიცხ. 35, 25-28.

კაიხობრიულობა იესო ქრისტესი

ნაწინასწარმეტყველებია. 2 სჯ. 18, 15-18; საქმე. 3, 22-26; 7, 37.

დაწესებულია ღმრთისაგან. იოან. 6, 38; 7, 28-29; 8, 42; 17, 8-18; გალ. 4, 4.

თავისი ნებით მიღებულია ქრისტესაგან. ებრ. 10, 7-8; ფს. 39, 7-8; ფილიპ. 2, 7.

საჭირო იყო მისი შუამავლობისათვის. 1 ტიმ. 2, 5; ებრ. 2, 14-17; 10, 5; კოლას. 1, 22; რომ. 8, 3.

ქრისტეს ჰქონდა ნამდვილი კაცობრივი სხეული. იოან. 1, 14; რომ. 8, 3; კოლას. 1, 22; 1 ტიმ. 3, 16; ებრ. 2, 14; 5, 7; 10, 5; 1 იოან. 4, 2.

„იღი არს ღმრთისმსახურებისა იგი საიღუმლო“. 1 ტიმ. 3, 16.

იესო ქრისტეს კაცობრიულობის დამამტკიცებელი საბუთები

მისი მუცლად-ღება ქალწულ მარიამისაგან. მათ. 1, 18; ლუკ. 1, 31.

მისი შობა. მათ. 1, 16-25; 2, 2; ლუკ. 2, 7-11; გალ. 4, 4.

მას ჰყავდა დედა, „ძმანი და დანი“. მათ. 12, 47; 13, 55-56; მარკ. 3, 31-32; 6, 3; იოან. 2, 12; 6, 42; გალ. 1, 19.

მისი წინადაცვეთა. ლუკ. 2, 21.

მისი წარმატება სიბრძნითა და ასაკით. ლუკ. 2, 40-52.

მისი გამოცდა ეშმაკის მიერ. მათ. 4, 1-10; მარკ. 1, 13; ლუკ. 4, 2-13; ებრ. 2, 18; 4, 15.

მისი კაცობრივი გრძნობანი. მათ. 8, 10; მარკ. 6, 6.

მისი შიმშილი. მათ. 4, 2; ლუკ. 4, 2; მათ. 21, 18; მარკ. 11, 12.

მისი წყურვილი. იოან. 4, 7; 19, 28.

მისი დაღლა. იოან. 4, 6.

მისი ძილი. მათ. 8, 24; მარკ. 4, 38; ლუკ. 8, 23

მისი ცრემლები. ლუკ. 19, 41; იოან. 11, 35; ებრ. 5, 7.

მისი მწუხარებანი. ეს. 53, 3; მათ. 26, 38; მარკ. 14, 34; ლუკ. 22, 44; იოან. 11, 33; 12, 27.

„ჰნერწყვიდეს პირსა მისსა, სცემდეს თავსა მისსა და ყერიმალსა სცემდენ“. მათ. 26, 67; მარკ. 14, 65; ლუკ. 22, 64; იოან. 19, 3.

იგი მიაღურსმნეს ჯვარზე. მათ. 27, 35; მარკ. 15, 24; ლუკ. 23, 33; იოან. 19, 18; საქმე. 5, 30.

მისი სიკვდილი. მათ. 27, 50; მარკ. 15, 44; ლუკ. 23, 46; იოან. 19, 33; სასქმე. 10, 39.

მისი გვერდის განგმირვა. იოან. 19, 34.

მისი დასაფლავება. მათ. 27, 58-60; მარკ. 15, 44-46; ლუკ. 23, 52-53; იოან. 19, 38-40.

ქრისტემ მოგვცა ხილული დამამტკიცებელი საბუთები თავისი კაცობრიულობისა. ლუკ. 24, 39; იოან. 20, 27; 1 იოან. 1, 1-2.

ქრისტე იყო ჩვენი მსგავსი ყველაფერში, გარდა ცოდვისა. საქმე. 3, 22; ფილიპ. 2, 7-8; ებრ. 2, 14-17; 4, 15.

ქრისტე იყო ცოდველი. იოან. 8, 46; 2 კორ. 5, 21; ებრ. 4, 10; 7, 26; 1 პეტ. 2, 22; 1 იოან. 3, 5.

ქრისტე დაიბადა თესლისგან

დედაკაცისა. ეს. 7, 14; ლუკ. 1, 31; გალ. 4, 4.

აბრაამისა. დაბ. 22, 18; 26, 4; საქმე. 3, 35; გალ. 3, 16; ებრ. 2, 16.

დავითისა. 2 მეფ. 7, 12-16; ფს. 88, 35-36; იერ. 23, 5; მათ. 1, 1; 22, 42; მარკ. 10, 47; საქმე. 2, 30; 13, 23; რომ. 1, 3.

*

გვარტომობა ქრისტესი. მათ. 1, 1-17; ლუკ. 3, 23-38.

კაცობრიულობა იესო ქრისტესი, დამოწმებული თვით მისგანვე. მათ. 8, 20; 11, 19; 16, 13; ლუკ. 7, 34; 9, 22.

კაცობრიულობა იესო ქრისტესი, აღიარებული ებრაელთა მიერ. მათ. 13, 54-56; მარკ. 6, 3; იოან. 6, 42; 7, 22; 19, 5.

„ყოველმან, რომელმან აღიაროს იესო ქრისტე, ხორციელად მოსრული, იგი ღმრთისაგან არს.“ 1 იოან. 4, 2.

ანტიქრისტე უარყოფს ქრისტეს ხორციელად მოსვლას. 1 იოან. 4, 3; 2 იოან. 1, 7.

კადელი (ზღუდე)

კედლის დანიშნულება იყო გამოყოფა. ეზეკ. 43, 8; ეფეს. 2, 14.

კ. ქალაქისა. რიცხ. 13, 29.

კ. ვენახისა. რიცხ. 22, 24; იგავ. 24, 31.

კედელს ხანდახან აგებდნენ ქვისა და ხისგან. ეზრ. 5, 8. ამბ. 2, 11.

ხშირად კ. ამაგრებდნენ რკინითა და რვალთ. იერ. 15, 20; ეზეკ. 4.

ქალაქის კედლები იყო

საკმაოდ მაღალი. 2 სჯ. 1, 28; 3, 5. ძლიერ გამაგრებული. ეს. 2, 15; 25, 12.

კოშკებით. 2 ნეშტ. 26, 9; 32, 5; ფს. 47, 12.

ხანდახან კედლებზე აგებდნენ საცხოვრებელ ბინას. ისუ ნავ. 2, 15.

კედლები საკმაოდ ფართოა. 4 მეფ. 6, 26-30.

კედლებს მცველები იცავენ დღისით და ღამით. ქება. 5, 7; ეს. 62, 6.

სახიფათოა კედლებთან მიანლოება ომის დროს. 2 მეფ. 11, 20-21.

მეომრები აღიოდნენ კედლებზე-იოველ. 2, 7-9.

ხანდახან კედლებს წვაებდნენ. იერ. 49, 27; ამოს. 1, 7.

ხშირად კედლები ნანგრევებად იქცეოდა. 2 ნეშტ. 25, 23; 36, 19; იერ. 50, 15.

კედლების დანერგვა იყო დასჯა. 2 სჯ. 28, 52; ნემ. 1, 3; 2, 12-17.

კ. დაცემას მოსდევდა დიდი ნგრევა. 3 მეფ. 20, 30.

მტრების გვამებს ხანდახან კედლებზე კედელზე. 1 მეფ. 31, 10-12.

ახლად აშენებული კედლის კურთხევის ადათი. ნემ. 12, 27.

კედლებზე სრულდებოდა წარმართული რიტუალები. 4 მეფ. 3, 27.

აღამიანები ხანდახან კედლებიდან ჩამოდიოდნენ. ისუ ნავ. 2, 15; საქმე 9, 24-25; 2 კორ. 11, 33.

პატარა ქალაქებსა და სოფლებს კედლები არ ჰქონდათ. ლევიტ. 25, 31; 2 სჯ. 3, 5.

სახლის კედლები

ჩვეულებრივ შეთთობულია. ეზეკ. 13, 10; დან. 5, 5.

კედლები ვერ იხსნიდნენ კეთრისაგან. ლევიტ. 14, 37.

ხანდახან კედლებში ბუღობდნენ გველები. ამოს. 5, 19.

ხანდახან კედლებში ადვილად კეთდებოდა ხერელები. დაბ. 49, 6; ეზეკ. 8, 7-8; 12, 5.

ადგილი კედელთან საკატიოდ ითვლებოდა. 1 მეფ. 20, 25.

კედლებზე ხშირად იზრდებოდა უსუკი. 3 მეფ. 4, 30.

სასწაულები კედლებთან დაკავშირებით

იერიქონის კედლების დაცემა. ისუ ნავ. 6, 20.

ბალთაზარის სასახლის კედელზე მის თვალწინ გამოსახული წინასწარმეტყველური წარწერა. დან. 5, 5. 25-28.

გადატანითი მნიშვნელობით

ხსნა. ეს. 26, 1; 60, 18.

ღმრთის მფარველობა. ზაქ. 2, 5.

*

ისინი, ვისაც მფარველობა სჭირდება. 1 მეფ. 25, 16; ეს. 2, 15.

კელუსია, როგორც ხალხის საფარველი. ქება. 8, 9-10.

კელუსიის დამცველი წესდებები. ქება. 2, 9; ეს. 5, 5.

მდიდრის კეთილმდგომარეობა. იგავ. 18, 11.

წინასწარმეტყველთა დამოწმება უკეთურების წინააღმდეგ. იერ. 22, 20.

სამართალში მიცემული უკეთურები. ფს. 61, 3; ეს. 30, 13.

ებრაელთა და წარმართთა გაყოფა. ეფ. 2, 14.

ტრუწინასწარმეტყველთა მოძღვრება. ეზეკ. 13, 10-15.

პირფერნი, მლიქვნელნი. 23, 3.

კათილგონიარება

ნამცნებია. იგავ. 4, 1; 9, 6; მათ. 10, 16; რომ. 16, 19; ეფეს. 5, 15-17.

ქრისტე იყო კეთილგონიერების მაგალითი. მათ. 21, 24-27; 22, 16-21; მარკ. 11, 8-33; 12, 3-17; ლუკ. 20, 1, 8-10. 25.

კეთილგონიერება არის წმიდათა ცოდნა. იგავ. 9, 10.

კეთილგონიერებას აქვს თავისი დასაწყისი სიბრძნეში. იგავ. 1, 5; 8, 12; 14, 8-15.

ღმერთი იძლევა კეთილგონიერებას. 2 ტიმ. 1, 7.

ვისაც აქვს კეთილგონიერება, ის

მოქმედებს შვენივით. იგავ. 13, 16; 14, 15; 15, 21.

იძენს ცოდნას. იგავ. 18, 15.

სწავლობს ღმრთის გზათა ცნობას. ოს. 14, 9.

შემკობილია ცოდნით. იგავ. 14, 18.

ბრძენია. იგავ. 1, 5; 16, 21.

ბევრს არ ილაპარაკებს. იგავ. 10, 19; 16, 23; 17, 27.

იმორჩილებს თავის რისხვას. იგავ. 19, 11.

მოისმენს საყვედურს. იგავ. 17, 10.

„კაცი, გულისხმისმყოფელი, საყდარი არის მეცნიერებისა“. იგავ. 12, 23.

დუმს ძნელ გარემოებებში. ამოს. 5, 13.
დაცულია კეთილგონიერებით. იგავ. 2, 11; 27, 12.

*

კეთილგონიერება ქების ღირსია. იგავ. 12, 8.

კ. არის ცხოვრების წყარო. იგავ. 16, 22.

კეთილგონიერების შეძენა კარგი საქმეა. იგავ. 16, 16.

შეიძინეთ კეთილგონიერება. იგავ. 23, 23.

კეთილგონიერება უნდა იყოს საგანი მისწრაფებისა

ახალგაზრდა ადამიანთა. იგავ. 3, 21.

მოხუცებულთა. ტიტ. 2, 2.

*

მორწმუნენი კეთილგონიერად უნდა იქცეოდნენ ადამიანთა მიმართ. კოლას. 4, 5.

„იყვენით მეცნიერ, ვითარცა გველნი, და უმანკო, ვითარცა ტრედი“. მათ. 10, 16.

ნუ დაენდობით თქვენს ეთილგონიერებას. იგავ. 3, 5.

კეთილგონიერება ბოროტთა

დაწყვეტილია ღმრთისაგან. ეს. 5, 21; 29, 15.

მოსპობილია ღმრთისაგან. 2 მეფ. 17, 14; ნემ. 4, 15; იობ. 5, 12; ფს. 32, 10; ეს. 44, 25; 29, 14; აბდ. 1, 8; 1 კორ. 3, 19.

კეთილგონიერება, წარმოდგენილი იგავებში

სახლის მშენებელი. მათ. 7, 24-25.

მშენებელი კოშკისა. ლუკ. 14, 28-32.

უსამართლო სახლის მნე. ლუკ. 16, 1-8.

მაგალითები კეთილგონიერებისა: იაკობი. დაბ. 32, 3-32; იოსები. დაბ. 41, 39; იოთორი. გამ. 18, 19; იერობოამის მოხუცი მრჩეველნი. 3 მეფ. 12, 7; სოლომონი. 2 ნემტ. 2, 12; ნემია. ნემ. 4, 13-18; გამალიელი. საქმე. 5, 34-39. სერგიუს პავლუსი. საქმე. 13, 7; პავლე. საქმე. 23, 6.

კეთრი

ეს ავადმყოფობა გავრცელებული იყო ებრაელთა შორის. ლუკ. 4, 27.

გადამდებია. ლუკ. 17, 12; ლევიტ. 14, 34; 13, 47-56.

განუკურნებლად ითვლებოდა. 4 მეფ. 5, 7.

ზოგჯერ ადამიანებს ემართებოდათ ცოდვების გამო. რიცხ. 12, 9-10; 2 ნემტ. 26, 19.

ხშირად მემკვიდრეობით გადაეცემოდა. 2 მეფ. 3, 29; 4 მეფ. 5, 26.

კეთრი აზიანებდა

ხელებს. გამ. 4, 6.

თავს. ლევიტ. 13, 44.

შუბლს. 2 ნემტ. 26, 19.

ნიკაპს. ლევიტ. 13, 30.

მთელ ტანს. ლუკ. 5, 12.

*

იწყებოდა წითელი ლაქით. ლევიტ. 13, 2. 24.

კანი შემდეგ თეთრდებოდა. გამ. 4, 6; 4 მეფ. 5, 27.

თმები უთეთრდებოდათ და უყვიით-
ლდებოდათ. ლევიტ. 13, 3. 10. 30.

მღვდლებს უნდა დაედგინათ
ავადმყოფობა და მისი განკურნება. 2
სჯ. 24, 8.

მღვდლები არკვედნენ ეჭვიმტანილ
ავადმყოფებს. ლევიტ. 13, 2-9.

ავადმყოფებს უწესებდნენ შვიდ-
დღიან განმარტობას. ლევიტ. 13, 4.

მღვდლები ხელამძღვანელობდნენ
შემუშავებული წესებით. ლევიტ. 13,
5-44.

განსაკუთრებულ ავადმყოფებს
ამოწმებდნენ. ლევიტ. 14, 2; ლუკ. 17,
14; მათ. 8, 4.

კეთრისგან განწმენდის ჩვეულება
აღწერილია. ლევიტ. 14, 3-32.

კეთრით ავადმყოფები ითვლებოდ-
ნენ უწმინდურებად. ლევიტ. 13, 8; 11,
22-24.

იკრძალებოდა მათთან ურთიერ-
ობა. რიცხ. 5, 12; 12, 14-15.

მათ თავს უყრიდნენ ერთად. 4 მეფ.
7, 3; ლუკ. 17, 12.

ცხოვრობდნენ განსაკუთრებულ
შენობებში. 4 მეფ. 15, 5.

მოკვეთილი იყვნენ ტაძრისგან. 2
ნემტ. 26, 21.

არ მონაწილეობდნენ ღმრთის-
მსახურებაში. ლევიტ. 22, 2-4.

დადიოდნენ თავდაბურულნი, ეხვი-
ათ დაფლეთილი ტანსაცმელი. ლევიტ.
13, 44.

მთელი სხეულის დაავადების დროს
ნაკლებად გადაძვებოდა. ლევიტ. 13, 13.

ღმრთის ყოვლადმღლიერებას შეეძ-
ლო მისი განკურნება. რიცხ. 12, 13-
14; 4 მეფ. 5, 8-14.

ქრისტე ჯერნაედა კეთროვანთ. მათ.
8, 3; ლუკ. 5, 13; 17, 13-14.

ქრისტე თავის მოწაფეებს ანიჭებდა
კეთროვანის განკურნების ძალას.
მათე. 10, 8.

ეჭვიმტანილი ავადმყოფის ტანსაც-
მელს უჩვენებდნენ მღვდელს. ლევიტ.
13, 49.

ტანსაცმელს ჩამოართმევდნენ
ხოლმე შვიდი დღით. ლევიტ. 13, 50.

ძლიერ დაზიანებულ ტანსაცმელს
წეავდნენ. ლევიტ. 13, 51-52.

თუ აღმოჩნდებოდა, რომ ეჭვი
ამოდ იქნა მიტანილი, ბანდნენ და
აცხადებდნენ წმინდად. ლევიტ. 13,
53-54. 58-59.

ეჭვიმტანილ შენობებს

ათავისუფლებდნენ მცხოვრებთა-
გან. ლევიტ. 14, 36.

კეტავდნენ შვიდი დღით. ლევიტ.
14, 38.

მათ შესახებ ატყობინებდნენ მღვდ-
ელს. ლევიტ. 14, 35.

ამოწმებდნენ მღვდლები. ლევიტ.
14, 37.

დაავადებულ შენობებს ანგრევდნენ.
ლევიტ. 14, 43-45.

დაავადებულ შენობაში შესული
უწმინდურად ითვლებოდა. ლევიტ. 14,
46-47.

განწმენდის ჩვეულება (წესი) აღწე-
რილია. ლევიტ. 14, 49-53.

კარატაჟვანისმცემლობა

სხვადასხვა სახე

კერპთაყვანისმცემლობისა

სხვა ღმერთების თაყვანისცემა და
მსახურება. 2 სჯ. 7, 4; 13, 2; 17, 3; 28,
56; 31, 20; ისუ ნავ. 23, 7; მსაჯ. 2, 13;
10, 6; გალ. 4, 8; გამ. 34, 14; რიცხ. 25,

2; 2 სჯ. 8, 19; 30, 17; ისუ ნავ. 23, 7; ფს. 80, 9.

მსხვერპლის შეწირვა სხვა ღმერთებისათვის. გამ. 22, 20; რიცხ. 25, 2; მსახ. 16, 23; 3 მეფ. 18, 24-26; 2 ნემტ. 13, 9; ფს. 105, 38; იერ. 44, 8.

თაყვანისცემა ღვთაებისა, რომელიც წარმოდგენილია ქმნილების ან ცხოველის სახით. გამ. 32, 4-6; 3 მეფ. 12, 28; ნემ. 9, 18; ფს. 105, 19-20; ეზეკ. 8, 10; რომ. 1, 23.

ერთსა და იმავე დროს თაყვანისცემა ჭეშმარიტი ღმრთისა და სხვა ღმერთებისა. 2 სჯ. 12, 30-31; 4 მეფ. 17, 33-41; 23, 11; ეზეკ. 43, 8; სოფ. 1, 5.

ანგელოზთა თაყვანისცემა. კოლას. 2, 18; გამოცხ. 19, 10; 22, 8-9.

ეშმაკთა თაყვანისცემა. გამოცხ. 9, 20.

მსხვერპლის შეწირვა ეშმაკებისადმი. ლევიტ. 17, 7; 2 ნემტ. 11, 15; ფს. 105, 37; 1 კორ. 10, 20.

მსხვერპლის შეწირვა მიცვალებულთათვის და მათი სულების გამოხმობა. 2 სჯ. 18, 11; 1 მეფ. 28, 8-19; ფს. 105, 28;

მნათობთა თაყვანისცემა. 2 სჯ. 4, 19; 17, 3; 4 მეფ. 23, 5; იერ. 8, 2; ეზეკ. 8, 15.

კერპთა თაყვანისცემა და მათი გაღმერთება. გამ. 32, 8; ფს. 96, 7; ეს. 44, 17; დან. 3, 5. 10. 15.

მსხვერპლის მიტანა კერპებისათვის. გამ. 32, 8; 2 სჯ. 32, 17; 3 მეფ. 12, 32; 2 ნემტ. 11, 15; საქმე. 7, 41.

კერპებისათვის ბავშვების მსხვერპლად შეწირვა. 2 სჯ. 12, 31; 4 მეფ. 17, 17; 21, 6; 23, 10; 2 ნემტ. 28, 3; 33, 6;

ფს. 105, 38; ეს. 57, 5; იერ. 7, 31; 19, 5; 32, 35; ეზეკ. 16, 20-21; 23, 37-39.

რჩევის გამოთხოვნა და მკითხავებისა და ქურუმების გამოკითხვა. ლევიტ. 19, 31; 20, 6; 2 სჯ. 18, 10-11; 1 მეფ. 28, 7-9; 4 მეფ. 21, 6; 23, 24; ეს. 8, 19; 19, 3.

თვითგაღმერთება. ეზეკ. 14, 3-5. ამა სოფლის სიყვარული. იაკ. 4, 4. სიძუნწე. ეფეს. 5, 5; კოლას. 3, 5. მუცელღმერთობა. რომ. 16, 18; ფილიპ. 3, 21.

ღმერთმა აკრძალა

სხვა ღმერთების თაყვანისცემა და მსახურება. გამ. 20, 23; 34, 14; 2 სჯ. 5, 7; ისუ ნავ. 23, 7; ფს. 80, 9; იერ. 7, 9; 25, 6.

სხვათა ღმერთების სახელების ხსენება. გამ. 23, 13; ისუ ნავ. 23, 7.

„არა იქმნეთ თვისისა თქუენისა კერპნი ვერცხლისანი და კერპნი ოქროსანი თავისა თქუენისათვის“. გამ. 20, 23; 2 სჯ. 4, 12. 15-16; ეს. 46, 54 საქმე. 17, 29.

გადამდარი ლითონისაგან რაიმე ღვთაების გამოქანდაკება. გამ. 34, 17; ლევ. 19, 4.

რაიმე სახის გაკეთება და მისი თაყვანისცემა. გამ. 20, 4; 2 სჯ. 4, 16-20; 5, 8; 16, 22.

მზის, მთვარისა და ცის მხედრობათა თაყვანისცემა. 2 სჯ. 4, 19; 17, 3.

მკვლართა, მკითხავეთა და ქურუმთა გამოკითხვა. ლევიტ. 19, 21; 2 სჯ. 18, 10-12.

ცრუ ღმერთებს ეწოდებათ

ღმერთები უცხონი. გამ. 23, 13; ისუ ნავ. 24, 23; 1 მეფ. 7, 3; 2 ნემტ. 33, 15; ფს. 80, 9; იერ. 7, 18.

ღმერთები ახალნი და უცნობნი. 2 სჯ. 28, 64; 32, 17; მსაჯ. 5, 8; იერ. 44, 3; საქმე. 17, 23.

ღმერთები, რომელთაც არ გაუჩინიათ არც ცა და არც დედამიწა. იერ. 10, 11;

„ყოველი ღმერთი წარმართთანი ეშმაკ არიან“. ფს. 95, 5.

ღმერთები, რომელნიც არ არიან ღმერთები. 2 სჯ. 32, 17; 4 მეფ. 19, 18; ეს. 37, 19; იერ. 2, 11; 5, 7; 16, 20; ოს. 8, 5-6; გალ. 4, 8.

ტყუილი ღმერთები. 2 მეფ. 5, 11; 1 ნეშტ. 14, 12; ფს. 105, 38; ეს. 46, 1; ოს. 14, 8; ზაქ. 13, 2.

ბილწი და საძაგელი ღმერთები. ლევ. 26, 30; 2 სჯ. 29, 17; 3 მეფ. 15, 12; 4 მეფ. 17, 12; 21, 21; 23, 24; ეზექ. 6, 13.

კერპები და საძაგელი გამოსახულებანი. ეზექ. 7, 20; 16, 36.

სისაძაგელი. 2 სჯ. 29, 17; 4 მეფ. 21, 2; 2 ნეშტ. 15, 8; 33, 2; ეს. 44, 19; იერ. 7, 30; 16, 18; 32, 34; ეზექ. 8, 10.

გამოქანდაკებული გამოსახულებანი. 2 სჯ. 7, 5; 12, 3; მსაჯ. 17, 3; ეს. 40, 20; 42, 8-17; 44, 10; 45, 20; იერ. 8, 19; 50, 38; 51, 47.

ღმერთები და გამოსახულებანი, ჩამოსხმულნი ლითონისაგან. გამ. 23, 4; 34, 17; ლევიტ. 19, 4; 2 სჯ. 9, 12; 27, 15; მსაჯ. 17, 3; 3 მეფ. 14, 9; 4 მეფ. 17, 16; 2 ნეშტ. 28, 2; ფს. 105, 19; ეს. 41, 29; 42, 17; ოს. 13, 2.

ღმერთები ოქროსაგან, ვერცხლისაგან, თითბერისაგან, ქვისაგან და ხისაგან. 2 სჯ. 29, 17; ფს. 113, 12; 134, 15; დან. 5, 4; ოს. 13, 2; გამოცხ. 9, 20.

კაცთა ხელით ქმნილნი. 2 სჯ. 4, 28; 4 მეფ. 19, 18; ფს. 114, 4; 134, 15;

ეს. 2, 8; 37, 19; 40, 20; 44, 9-15; ოს. 13, 2.

ხე, ქვა, ლერწამი. 2 სჯ. 28, 64; ეს. 37, 19; 44, 19; 45, 20; იერ. 2, 27; 3, 9; 10, 8; ოს. 4, 12.

უხმო კერპები. ფს. 113, 13; 134, 16; ამბაკ. 2, 18; 1 კორ. 12, 2.

ცრუ ღმერთები

არ ლაპარაკობენ. ვერ ხედავენ. 2 სჯ. 4, 28; ფს. 113, 13; 134, 16; ეს. 44, 9; ამბაკ. 2, 19; გამოცხ. 9, 20.

არ ესმით და არ სუნთქავენ. 2 სჯ. 4, 28; ფს. 113, 14; 134, 17; იერ. 10, 14; 51, 17; ამბაკ. 2, 19; გამოცხ. 9, 20.

არ გრძნობენ. ვერ დადიან. ფს. 113, 15; ეს. 46, 7; იერ. 10, 5; გამოცხ. 9, 20.

არ შეუძლიათ მოსმენა და არც პასუხი. 3 მეფ. 19, 26; ეს. 46, 7.

არ შეუძლიათ გამოხსნა. 2 სჯ. 32, 37-39; 1 მეფ. 12, 21; 2 ნეშტ. 25, 15; 32, 13; ეს. 36, 18; 37, 12; 45, 20; 46, 7; იერ. 2, 28; 10, 5; 11, 12.

არ მოაქვთ სარგებლობა და არ არიან გამოსადეგნი. 1 მეფ. 12, 21; ეს. 41, 23; 44, 9-10; 46, 7; იერ. 10, 5; ამბაკ. 2, 18.

უძლურნი არიან საკუთარი თავისთვისაც. 2 მეფ. 5, 21; ეს. 46, 1-2; იერ. 10, 5; 48, 7.

არიან ამაო. 2 სჯ. 32, 21; ფს. 30, 6; 118, 37; ეს. 41, 29; იერ. 2, 5; 8, 19; 10, 3-5; 14, 22; 16, 19; 18, 15; იონ. 2, 9; საქმე. 14, 15.

არარანი არიან. 1 მეფ. 12, 21; გამ. 41, 29; ეს. 41, 24; 44, 9; 1 კორ. 8, 4.

წარმართთა ღმერთები არიან. 1 ნეშტ. 16, 26;

*

კერპების მოიქედნი შერცხევიან. ფს. 96,7; ეს. 42, 17; 44, 9-11; 45, 16; იერ. 10, 14.

კ. არის უჭკუობა, უგუნურება. 3 მეფ. 18, 27; ეს. 44, 9-20; იერ. 10, 8; ოს. 4, 12; 13, 2; ამბაკ. 2, 19; საქმე. 17, 25.

კ. არის ღმრთის დიდების შეცვლა განხრწნადით. ფს. 105, 20; იერ. 2, 11; რომ. 1, 23; საქმე. 17, 29.

კ. არის ღმრთის ჭეშმარიტების შეცვლა უსამართლობით. ეს. 44, 20; იერ. 10, 14; რომ. 1, 18.

კ. არის ხორციელი საქმე. გალ. 5, 19-20.

კ. არის ღმრთისადმი ერთგულების ღალატი. იერ. 3, 9; ეზეკ. 23, 2. 21. 37; ოს. 3, 1; 4, 12.

კ. შეუფერებელია ღმრთისმსახურებისათვის. ისუ ნავ. 24, 23; 1 მეფ. 7, 3; 3 მეფ. 18, 21; 1 კორ. 10, 21; 2 კორ. 6, 15-16.

ღმერთი, არ აძლევს თავის დიდებას კერპებს. გამ. 34, 14; ეს. 42, 8.

კერათაყვანისძეაქოლა

ტოვებენ ღმერთს. 2 სჯ. 8, 19; 32, 15-18; მსაჯ. 10, 13; 1 მეფ. 8, 8; 3 მეფ. 11, 35; 4 მეფ. 22, 17; იერ. 2, 27; 16, 11; 18, 15; 19, 4; ეზეკ. 14, 5; ოს. 4, 12; რომ. 1, 25.

ბილწავენ საკურთხეველს და ღმრთის სახელს. ლევიტ. 20, 3; ეზეკ. 5, 11; 20, 39; 36, 20; 43, 7.

თაყვანს სცემენ თავიანთი ხელით შექმნილებს. ეს. 2, 8; 44, 17; ოს. 14, 3; მიქ. 5, 13.

მიმართავენ თხოვნით ღმერთებს, რომელნიც ვერ შევლიან. ეს. 44, 17;

45, 20; 46, 7; იერ. 2, 27; 11, 12; იონ. 1, 5; ამბაკ. 2, 19; ოს. 4, 12.

ეუბნებიან თავიანთ კერპებს: „შენ ხარ ჩვენი ღვთაება“. ეს. 44, 17; იერ. 2, 27; ოს. 14, 3; ამოს. 8, 14.

ღმრთის წინააღმდეგნი რჩებიან. 2 სჯ. 4, 28; 28, 64; იერ. 16, 13; ეზეკ. 20, 30; ოს. 4, 17; რომ. 1, 21-23.

*

ღარიგებანი კერათაყვანისძეაქოლის უარყოფისათვის. ისუ ნავ. 24, 23; 1 მეფ. 7, 3; ეზეკ. 14, 6; 20, 7; საქმე. 14, 15.

კერათაყვანისძეაქოლის საგნები უნდა მოისპოს. გამ. 34, 13; 2 სჯ. 7, 5; 12, 3; 4 მეფ. 23, 14; 1 ნეშტ. 14, 12.

მორწმუნენი უნდა

ერიდებოდნენ კერათაყვანისძეაქოლას. ლევიტ. 19, 4; 2 სჯ. 4, 15-19; ისუ ნავ. 23, 7; იერ. 25, 6; 1 კორ. 10, 7-14; 1 პეტ. 4, 2-3; 1 იოან. 5, 21.

მოერიდონ კერპებისათვის შეწირულის ჭამას. გამ. 34, 15; საქმე. 15, 20-29; 21, 25; 1 კორ. 10, 20.

არ იქონიონ ერთობა კერათაყვანისძეაქოლებთან. გამ. 23, 32-33; ისუ ნავ. 23, 7; 1 კორ. 5, 11.

არ დაუნათესავენ კერათაყვანისძეაქოლებს. გამ. 34, 16; 2 სჯ. 7, 3; ეზრა. 9, 12.

მოციქულები უარყოფენ კერპების თაყვანისცემას. საქმე. 10, 25-26; 14, 11-15. მოციქულები კრძალავენ კერპების თაყვანისცემას. გამოცხ. 19, 10; 22, 8-9.

ღმერთი გვირდება ყოველგვარი კერათაყვანისძეაქომის მოსპობას. იერ.

10, 11; ეზეკ. 30, 13; 36, 26; 37, 23; ოს. 2, 17; ზაქ. 13, 2.

ღმერთს ეჯავრება კერპთაყვანისმცემლობა. 2 სჯ. 12, 31; 16, 22; იერ. 44, 4.

კ. არის საძაგელი საქმე ღმრთის წინაშე. ლევიტ. 20, 23; 2 სჯ. 12, 31; 18, 12; 27, 15; 1 პეტ. 4, 3.

კ. იწვევს ღმრთის რისხვას. 2 სჯ. 6, 14-15; 7, 4; 29, 26-28; 32, 16-19; ისუნავ. 23, 16; მსაჯ. 2, 12; 4 მეფ. 17, 17; 22, 17; 2 ნეშტ. 24, 18; 34, 25; ფს. 77, 58; ეს. 65, 3; იერ. 7, 18; 8, 19; 11, 17; 25, 6; 44, 3; ეზეკ. 8, 16-18; 20, 8.

მუქარა კერპთაყვანისმცემლობისათვის. ლევიტ. 20, 2-6; 26, 30; 2 სჯ. 8, 19; 12, 30; 29, 26-28; 30, 17-18; 2 ნეშტ. 7, 19-20; ფს. 15, 4; ეს. 10, 10-11.

ვაი იმას, ვინც ასრულებს კერპთაყვანისმცემლობას. ამბაკ. 2, 19.

წყეულია ის, ვინც მიეცემა კ. 2 სჯ. 27, 15.

სასჯელი კერპთაყვანისმცემლობისათვის. 4 მეფ. 1, 16; 22, 17; 1 ნეშტ. 10, 13; ფს. 105, 28-29; ეს. 47, 9; 65, 7; იერ. 1, 16; 8, 2; 9, 14-15; 11, 10-11; 16, 11-13; 19, 3-5; 22, 6-9; 32, 29; ეზეკ. 20, 8; 23, 49; ოს. 8, 4; ამბაკ. 5, 26-27.

კერპთაყვანისმცემლობა ისჯებოდა სიკვდილით იუდეველთა კანონის მიხედვით. გამ. 22, 20; ლევ. 20, 27; 2 სჯ. 13, 6-10; 17, 2-5; 18, 20.

კერპთაყვანისმცემლები ღმრთის სასუფეველში ვერ შევლენ. 1 კორ. 6, 9-10; ეფეს. 5, 5; გამოცხ. 22, 15.

კერპთაყვანისმცემლობა ისჯება საუკუნო სიკვდილით. გამოცხ. 14, 9-11; 21, 8.

მაგალითები ხალხთა, რომელნიც ეძლეოდნენ კერპთაყვანისმცემლებს

ეგვიპტელები. გამ. 12, 12; რიცხ. 33, 4; იერ. 43, 13; 46, 25; ფილისტიმელები. მსაჯ. 16, 23; 1 მეფ. 5, 2-5; ისრაელნი, რომელნიც თაყვანს სცემდნენ ოქროს ხბოს. გამ. 32, 1-6; 2 სჯ. 9, 16; ნემ. 9, 18; ფს. 105, 19-20; საქმე. 7, 39-41; 1 კორ. 10, 7. ისრაელნი, რომელნიც თაყვანს სცემდნენ ბეელფეგორს. რიცხ. 25, 2; ისრაელნი, რომელნიც თაყვანს სცემდნენ ბაალს და სტარტას. მსაჯ. 2, 11-13; 3, 7; 8, 33; 10, 6. ისრაელნი, რომელნიც თაყვანს სცემდნენ იერობოამის ხბოს. 3 მეფ. 12, 30; 4 მეფ. 17, 16. ისრაელნი, რომელნიც თაყვანს სცემდნენ სპილენძის გველს. 4 მეფ. 18, 4. ისრაელნი დატყვევებულნი რაფუსტაში. იერ. 7, 18; 44, 15-19.

ისრაელთა კერპთმსახურების სახეები. 2 სჯ. 32, 16-17; მსაჯ. 10, 6; 18, 30-31; 4 მეფ. 17, 7-18; იერ. 11, 13. ისრაელები, რომელთაც ჰყავდათ იმდენი ღმერთი, რამდენიც ქალაქი ჰქონდათ. 2 ნეშტ. 28, 25; იერ. 2, 28. 11, 13. ბაბილონელები. დან. 3, 7. ქალაქ ლუსტრას მცხოვრებნი. საქმე. 14, 11-12. ათინელები. საქმე. 17, 16. ეფესელნი. საქმე. 19, 24-37. მოუქცეველი კორინთელები. 1 კორ. 12, 2. მოუქცეველი გალატელები. გალ. 4, 8. მოუქცეველი თესალონიკელები. 1 თეს. 1, 9.

მაგალითები კერპთაყვანისმცემელი მეფეებისა

ფარაონი და მისი მოგვნი. გამ. 7,

11; საული. 1 მეფ. 28, 7-9; 1 ნეშტ. 10, 13; იერობოამი. 3 მეფ. 12, 28; 14, 9; 4 მეფ. 17, 16; აქაბი. 3 მეფ. 16, 30-33; იეზაბელი. 3 მეფ. 18, 19; 19, 1-2; იორამი, ძე აქაბისა. 4 მეფ. 3, 2-3; სოლომონი. 3 მეფ. 11, 4-8; ოქოზია, ძე აქაბისა. 3 მეფ. 22, 52-54; 4 მეფ. 1, 2; აქაზი. 4 მეფ. 16, 2-4; 2 ნეშტ. 28, 2-4. 23-25; მანასე. 4 მეფ. 21, 2-7; 2 ნეშტ. 33, 2-7; ამონი. 4 მეფ. 21, 21; გოთოლია. 2 ნეშტ. 24, 7; ამასია. 2 ნეშტ. 25, 14-20; სენაქერიმი. 4 მეფ. 19, 37; ნაბუქოდონოსორი. დან. 3, 1-7; ბალთასარი. დან. 5, 23.

მაგალითები მორწმუნეთა, რომელთაც უარი თქვეს კერპთაყვანისმცემლობაზე: ისუ ძე, ნავესი. ისუ ნაე. 24, 15; ელია. 3 მეფ. 18, 22; შვიდი ათასი კაცი ისრაელში. 3 მეფ. 19, 18; რომ. 11, 4; იოსაფატი. 2 ნეშტ. 17, 3; სამიებრაელი. დან. 3, 18; დანიელი. 6, 11-13.

მაგალითები კერპთაყვანისმცემლობის გულმოდგინე წინააღმდეგობისა: გედეონი. ასა. 3 მეფ. 15, 12-13; 2 ნეშტ. 15, 16; იუე. 4 მეფ. 10, 19. 28; ეზეკია. 4 მეფ. 18, 4; იოსია. 4 მეფ. 23, 4. 15. 24; 2 ნეშტ. 34, 3-7; იოსაფატი. 2 ნეშტ. 17, 6; ისრაელნი. 2 ნეშტ. 31, 1; მანასე. 2 ნეშტ. 33, 15.

კრპთა და ცრულმერთთა სახელები, რომლებიც მოხსენებულნი არიან საღმრთო წიგნებში

ადრამელეკი და ამელეკი, სეფრუიმის (მესოპოტამიის) ღმერთები. 4 მეფ. 17, 31; 19, 37.

ასენათი (ასიმათ) ღმერთი ემათისა (სირიისა) 4 მეფ. 17, 30.

ასტრატე (ასტაროთი) ღმერთი სიღონისა. მსაჯ. 2, 13; 10, 6; 1 მეფ. 7, 4; 31, 10; 3 მეფ. 11, 5. 33; 4 მეფ. 23, 13.

ბაალი, ღმერთი ქანანელთა და ქალდეველთა. მსაჯ. 2, 11; 8, 33; 10, 6; 3 მეფ. 18, 21-22; 4 მეფ. 17, 16; იერ. 7, 9; 19, 5; 32, 35.

ბაადიმი. 3 მეფ. 18, 18. 2 ნეშტ. 28, 2.

ბალბერეთი, ისრაელის კერპი. მსაჯ. 8, 33; 9, 46.

ბილი, ბაბილონელთა კერპი. (ბერძნული სახელია ბაალი). ეს. 46, 1. იერ. 50, 2.

ბაალ მწერი, აკარონის ღმერთი. 4 მეფ. 1, 2. 16.

ცნენები და ეტლი მზისა. 4 მეფ. 23, 11. იერ. 43, 13.

დაგონი, ფილისტიმელთა კერპი. 1 მეფ. 5, 2-4; მსაჯ. 16, 23; 1 ნეშტ. 10, 10.

დიანა („არტემი“), ეფესელთა ქალღმერთი. საქმე. 19, 27-28. 34-35.

ღმერთები ასურეთისა, სიღონისა, მოაბისა, ამონისა, ფილისტიმელთა. მსაჯ. 10, 6.

ქამოს (ხამოს), ღმერთი მოაბელთა. 3 მეფ. 11, 7. 33; 4 მეფ. 23, 13.

ეესთან, სპილენძის გველი. 4 მეფ. 18, 4.

მაუზნი, ძაღვების ღმერთი. დან. 11, 38.

მერკური (ერმი), ბერძენთა ღმერთი. საქმე 14, 12.

მეოდახ, ბაბილონელთა კერპი. იერ. 50, 2.

მელეკი. 4 მეფ. 17, 31.

მოლოქი, ღმერთი ამონისთა. ლეე. 18, 21; 3 მეფ. 11, 7; 4 მეფ. 23, 10-13; იერ. 32, 35. ამოს. 5, 26; საქმე 7, 43.

ნეკო, ბაბილონელთა ღმერთი. ეს. 46, 1.

ნერგელი, ასურელთა ღმერთი. 4 მეფ. 17, 30.

ნებასი და თართაკი, ევსეელთა ღმერთები. 4 მეფ. 17, 31.

ნერსაქი, (მესერაქა) ასურელთა ღმერთი. 4 მეფ. 19, 37; ეს. 37, 38.

რემფა, ეგვიპტელთა ღმერთი. საქმე 7, 43; ამოს. 5, 26.

რემანი, დამასკოს ღმერთი. 4 მეფ. 5, 17.

ნაბუქოდონოსორის ოქროს ქანდაკება. დან. 3, 1-7.

საკოთი, ბანოთი და აჩოთი, ბაბილონელთა ღმერთები. 4 მეფ. 17, 30.

არპონის ოქროს ხბო. გამ. 32, 8; 2 სჯ. 9, 16; ნემ. 9, 18; ფს. 105, 19; საქმე 7, 40-41.

იორობოამის ორი ოქროს ხბო. 3 მეფ. 12, 28; 4 მეფ. 10, 29; 17, 16; 2 ნემტ. 11, 15; 13, 8.

„კეფა“ – კლდე

ეს სახელი უწოდა ქრისტემ პეტრეს, როდესაც პეტრეს ძმამ, ანდრიამ, პირველად მიიყენა იგი იესო ქრისტესთან. იოან. 1, 41-43.

კვართი

იესო ქრისტეს კვართი, მისი ჯვარცმის შემდეგ, წილისყრით ერგო ერთ-ერთ მხედარს. იოან. 19, 23-24.

კვირა (შვიდეული)

დროის შვიდღიანი პერიოდი არის კვირა. გამ. 34, 23; ლევიტ. 23, 14; ლუკ. 18, 12.

ხანდახან ასე ეწოდებოდა შვიდწლიან პერიოდს. დაბ. 29, 27-28; დან. 9, 24-27.

დროის კვირბად აღრიცხვის დასაწყისი. დაბ. 2, 2-4.

სულიწმინდის მოფენის დღესასწაულს ეწოდებოდა კვირის (შვიდეულის) დღესასწაული. გამ. 34, 22.

კიდობანი სჯულისა

კიდობნის ზომები და სხვ. გამ. 25, 10; 37, 1.

გარშემოვლებულია კიდობანი წმინდა ოქროთი. გამ. 25, 11; 37, 2.

კიდობნის გარშემო ოქროს გვირგვინია. გამ. 25, 11.

კ. სატარებლად ჰქონდა რგოლები და ჭოგრები (ასალებლები). გამ. 25, 12-15; 37, 3-5.

კიდობანში მოთავსებულია სჯულის ფიტარნი. 2 ნემტ. 5, 10; ებრ. 9, 4.

კიდობნის ზემოთ იყო „საღიხინებელი საწამებლისაი“, საყდარი მადლისა. გამ. 25, 20; 26, 33; ებრ. 4, 16.

კიდობანი დგას წმიდა წმიდათაში (საკურთხეელის შიდა ნაწილში). გამ. 26, 33; 40, 21; ებრ. 9, 3-4.

„ტაუკი მანანითა“ და აარონის კვერთხი მასში ინახება. გამ. 16, 33-34; რიცხ. 17, 10; ებრ. 9, 4.

სჯულის წიგნი დადებულია კიდობნის მარჯვნივ. 2 სჯ. 31, 26.

კიდობანი ცხებულია წმინდა ზეთით. გამ. 30, 26.

მოგზაურობის დაწყების წინ იფარებოდა ფარდით. რიცხ. 4, 5-6.

კიდობნის სახელწოდებები

კიდობანი ღმერთისა. 1 მეფ. 3, 3;

კიდობანი სჯულისა. 1 მეფ. 4, 4.
 კ. ღმრთის ძლიერებისა. 2 ნეშტ. 6, 41.
 კ. უფლის აღიქმისა. რიცხ. 10, 33.
 კ. უფლისა. 1 მეფ. 4, 5; 6, 19.
 კ. გამოცხადებისა. გამ. 30, 6; რიცხ. 7, 89.

*

ღმრთის იქ ყოფნისა და დიდების სიმბოლო. რიცხ. 14, 43-44; ისუ ნავ. 3, 6; 1 მეფ. 14, 18; ფს. 131, 8.

კიდობნის ყოფნა ისრაელის დიდება. 1 მეფ. 4, 21-22.

წმინდა კიდობანი. 2 ნეშტ. 35, 3.

კიდობანია წმინდა ადგილი სიტყბობისა. 2 ნეშტ. 8, 11.

ისრაიტელნი ეკითხებოდნენ უფალს კიდობნის წინ. ისუ ნავ. 7, 6-9; მსაჯ. 20, 27; 1 ნეშტ. 13, 3.

მხოლოდ მღვდლებს და ლევიტელებს მიჰქონდათ კიდობანი. 2 სჯ. 10, 8; ისუ ნავ. 3, 14; 2 მეფ. 15, 24; 1 ნეშტ. 15, 2.

კიდობანი მიჰქონდათ ისრაელთა წინ. რიცხ. 10, 33; ისუ ნავ. 3, 6.

კ. ხანდახან მიჰქონდათ ბრძოლის კელზე. 1 მეფ. 4, 4-5.

კიდობნის აუგად ხსენება მკაცრად ისჯება. რიცხ. 4, 5, 15; 1 მეფ. 6, 19; 1 ნეშტ. 15, 13-15.

კ. დაცვისთვის აჯილდოებენ. 1 ნეშტ. 13, 14.

კიდობანი ხელთ იგდეს ფილისტიმელებმა. 1 მეფ. 4, 11.

კიდობანთან დაკავშირებული სასწაულები

იორდანის წყლის გაყოფა. ისუ ნავ. 4, 7.

იერიქონის კედლების დანგრევა. ისუ ნავ. 6, 6-20.

დაგონის დაცემა. 1 მეფ. 5, 1-4.

ფილისტიმელთა დასჯა. 1 მეფ. 5, 6-12.

*

ფილისტიმელთაგან კიდობნის დაბრუნების სახე. 1 მეფ. 6, 1-18.

ოცი წელი კარიათიმში (კირიათიარიმში). 1 მეფ. 7, 1-2.

კიდობანი კარიათიმიდან გადატანილია აბედში, გეთელის სახლში. 2 მეფ. 6, 1-11.

დავითმა კიდობნისათვის ააგო კარავი. 2 მეფ. 6, 17; 1 ნეშტ. 15, 1.

კიდობანი გადატანილია დავითის ქალაქში. 2 მეფ. 6, 12-15; 1 ნეშტ. 15, 25-28.

სოლომონმა კიდობანი საზეიმოდ გადაიტანა ტაძარში. 3 მეფ. 8, 1-6; 2 ნეშტ. 5, 2-9.

ქრისტეს პირველსახე. გამოცხ. 11, 19.

კინეველი

კინეველი ქანაანელთა ერთ-ერთი ტომია. დაბ. 15, 19.

კ. შადიაშელთა ნათესავნი იყვნენ. რიცხ. 10, 29; მსაჯ. 4, 11.

კ. ცხოვრობდნენ კლდოვან ადგილას. რიცხ. 24, 21.

კინეველებს ჰქონდათ ბევრი ქალაქი. 1 მეფ. 30, 29.

მოსეს ცოლი კინეველთა ტომიდან იყო. გამ. 2, 21; მსაჯ. 1, 16.

კინეველი ახლდნენ ისრაელს (უდაბნოში მოგზაურობის დროს). რიცხ. 10, 29-32.

კონცეპტუალიზმი ნაწილი დასახლდა ისრაელთან ერთად. მსაჯ. 1, 16; 4, 11.

კ. ნაწილი ცხოვრობდა ამაღლეთა შორის. 1 მეფ. 15, 6.

კონცეპტუალიზმი ეხმარებოდნენ ისრაელს უდაბნოში. გამ. 18-ე თავი; 1 მეფ. 15, 6.

კ. მშვიდობიანად ცხოვრობდნენ ამაღლეთებთან. 1 მეფ. 15, 6.

კონცეპტუალიზმი წარმოიშვნენ რეკაბის შთამომავალნი. 1 ნეშტ. 2, 55.

სისარა მოკლა იაელმა, რომელიც კონცეპტუალიზმი ტომიდან იყო. მსაჯ. 4, 22; 5, 24.

დავითი თვლიდა, რომ თავს დაესხა კონცეპტუალიზმი. 1 მეფ. 27, 10.

დავითმა ნადავლის ნაწილი კონცეპტუალიზმს გაუგზავნა. 1 მეფ. 30, 29.

კონცეპტუალიზმი დალუპვა ნაწინასწარ-მეტყველებია. რიცხ. 24, 21-22.

კონცეპტუალიზმი (როზრონი)

თან მისდევდა ვირს, რომელზედაც იჯდა მაცხოვარი იერუსალიმში შესვლის დროს. მათ. 21, 1-7.

კლერია

მოწაფე მაცხოვრისა. ლუკ. 24, 18. ერთი იმ ორ მოწაფეთაგანი, რომელთაც გამოეცხადა მკვდრეთით აღმდგარი მაცხოვარი სოფელ ემაოსის გზაზე. ლუკ. 24, 13. 31; მარკ. 16, 12.

კლიტა

მაცხოვარმა უთხრა პეტრეს: „მივცნე შენ კლიტენი სასუფეველისა ცათისანი“. მათ. 16, 19.

მაცხოვარმა უთხრა სჯულისმოდ-ვართ: „ეაი თქვენდა, სჯულის-

მოდვარნი, რამეთუ დაჰმალენით კლიტენი მეცნიერებისანი, თქვენ შე-არა-ხუალთ და შემავალთა აყენებთ“. ლუკ. 11, 52.

კონცეპტუალიზმი

„ნანდვილვე არს სარეწვე დიდ ღმრთისმსახურებაი უნაკლულოვე-ბით“. 1 ტიმ. 6, 6.

მორწმუნენი უნდა გრძნობდნენ კმაყოფილებას

ყოველგვარ მდგომარეობაში. 1 კორ. 7, 20-24; ფილიპ. 4, 12; ეკლ. 7, 10.

იმით, რაც აქეთ. ფს. 36, 16; ებრ. 13, 5; ფილიპ. 4, 11.

თავიანთი შემოსავლით. ლუკ. 3, 14.

საჭმლითა და ტანსაცმლით. 1 ტიმ. 6, 8.

უმჯობესია

სიკეთის მცირე ნაწილი უფლის შიშით, ვიდრე დიდი საუნჯე კმაყოფი-ლების გარეშე. იგავ. 15, 16.

მცირე სიკეთე, შეძენილი სიმაართ-ლით, ვიდრე დიდძალი ქონება, შეძენილი უსამართლოდ. იგავ. 16, 8.

მართალი ადამიანისათვის მცირე, რომელსაც იგი ფლობს, ვიდრე სიმდიდრე ცოდვილისათვის. ფს. 36, 16.

სიყვარულით დამზადებული ბოსტ-ნეულის სადილი, ვიდრე მშვენიერი საჭმელებისაგან მძულვარებით გაკე-თებული სადილი. იგავ. 15, 17.

ხელი პურის ნატეხი და მშვიდობა, ვიდრე საქონელით სახეს სახლი და მფოთი. იგავ. 17, 1.

*

დარიგება-შეგონება კმაყოფილე-ბისათვის. ებრ. 13, 5.

ამაობა და სიცრუე განმშორე ჩემგან, ნუ მომცემ მე ნურც სიღარიბეს, ნურც სიმიდრეს, გამომკვებ მე არსობის პურით. იგავ. 30, 8.

საშიშროება უკმაყოფილებისაგან. ლუკ. 21, 34; 1 ტიმ. 6, 9-10.

უსჯულოები მუდამ უკმაყოფი-ლონი არიან. ეკლ. 4, 8; ეს. 5, 8.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი კ მ ა ყ ო ფ ი -
ლ ე ბ ი ს ა: ესავი. 33, 9; ბურზელი. 2
მეფ. 19, 33-37; დაეითი. ფს. 15, 6;
გონიერი კაცი. იგავ. 30, 8-9; ქაველ-
ფილიპ. 4, 11-13.

კაპავა, საკაპაველი

საკმეველი ჩამოჰქონდათ საბიდან. იერ. 6, 20.

საკმეველი გაცხოველებული ვაჭ-რობის საგანი იყო. გამოცხ. 18, 11-13.

საკმეველში ურევდნენ სხვადასხვა სურნელებას. გამ. 25, 6; 37, 29.

მითითება ამ ნარევეზე. გამ. 30, 34-36.

მხოლოდ მღვდლებს ჰქონდათ საკმეველის კმევის უფლება. რიცხ. 16, 40; 2 სჯ. 33, 10.

კმევა ხდებოდა სასაკმეველში. ლევიტ. 10, 1; რიცხ. 16, 17-46.

აკმევდნენ ოქროს სამსხვერპლოზე. გამ. 30, 1-6; 40, 5.

აკმევდნენ დილას და საღამოს. გამ. 30, 7-8.

განუწყვეტელი კმევა. გამ. 30, 8.

განუწყვეტლივ აკმევედა მღვდელ-მთავარი წმიდათა წმიდაში შერიგების დღეს. ლევიტ. 16, 12-13.

იგი აკმევედა ყოველდღასაწველების სამსხვერპლოდან აღებული ცეცხლით. ლევიტ. 16, 12; რიცხ. 16, 46.

აკმევდნენ მღვდელნი წილის ყრით. ლუკ. 1, 9.

ებრაელები ლოცულობდნენ კმევის დროს. ლუკ. 1, 10.

მიღებული იყო კმევა გამოსარჩლე-ბის (თანადგომის) ლოცვის დროს. რიცხ. 16, 46-47.

კ. სრულდებოდა სამსხვერპლო ცხოველებზე. ლევიტ. 2, 1-2. 15-16; 6, 15.

კმევის ვალდებულება დაკისრე-ბული ჰქონდათ ლევიტელებს. 1 ნეშტ. 9, 29.

კმევა სრულდებოდა კერპთმსახუ-რების დროსაც. იერ. 48, 35.

ღმრთისათვის სათნო არ არის ცოდვილთაგან კმევა. ეს. 1, 13; 66, 3.

კერპებისთვის კმევა სრულდებოდა აგურის სამსხვერპლოზე. ეს. 65, 3.

საკერპო კმევისთვის დაწესებული იყო ჯარიმა. 2 ნეშტ. 34, 25.

ნადაბი და აბიუდი დაიწვენენ უცხო ცეცხლით კმევის გამო. ლევიტ. 10, 1-2.

კორე თანამზრახველებთან ერთად დაისაჯა კმევის გამო. 2 ნეშტ. 26, 16-21.

ოსია დაისაჯა კმევისთვის. 2 ნეშტ. 26, 16-21.

საკმეველი იესოს მოუტანეს ბრძენსა მოკვებმა. მათ. 2, 11.

გადატანითი მნიშვნელობით

იესო ქრისტეს დამსახურება. გა-მოცხ. 8, 3-4.

ლოცვა. ფს. 140, 2; მალ. 1, 11;
გამოცხ. 5, 8.

კრაპი

ახალგაზრდა ცხვარს კრაეი ეწოდება. გამ. 12, 5; ეზეკ. 45, 15.

კ. მომთმენია. ეს. 53, 7.

კ. კუნტრუშაა. ფს. 113, 4-6.

კრაეს საფრთხე ეპუქრება გარეული მხეცებისაგან. 1 მეფ. 17, 34.

მწყემსები ზრუნავენ კრაეზე. ეს. 40, 11.

კრაეი საკლავია. 2 სჯ. 32, 14; 2 მეფ. 12, 4.

კრაეის ტყავს იყენებენ სამოსლისათვის. იგავ. 27, 26.

კრაეს მსხვერპლად სწირავენ. 1 ნეშტ. 29, 21; 2 ნეშტ. 29, 32;

კრაეი ნუგბარი საჭმელია. ამოს. 6, 4.

მსხვერპლად სწირავდნენ

მამალ კრაეს. გამ. 12, 5.

დედალ კ. რიცხ. 6, 14.

მწოვარ კ. 1 მეფ. 7, 9.

ერთწლიან კ. გამ. 12, 5; რიცხ. 6, 14.

უძველესი დროიდან. დაბ. 4, 4; 22, 7-8.

დილა-საღამოს. გამ. 29, 38-39; რიცხ. 28, 3-4.

აღდგომის (პასექის) დღესასწაულზე. გამ. 12, 3. 6-7.

*

უკეთურთაგან მსხვერპლი არ მიიღებოდა. ეს. 1, 11; 63, 3.

იოსიამ მრავალი კრაეი შესწირა მსხვერპლად. 2 ნეშტ. 35, 7.

ვირის (კარაულის) პირველშობილებს კრაეით ცვლიდნენ (გამოსიყიდნენ ხოლმე). გამ. 13, 13; 34, 20.

კრაეებით გაცხოველებული ვაჭრობა წარმოებდა. ეზრა. 7, 17; 27, 21.

კ. იხდიდნენ ხარკს. 4 მეფ. 3, 4; ეს. 16, 1.

ხელშეკრულებები მტკიცდებოდა კრაეის ჩუქებით. დაბ. 21, 28-30.

პირველ მონეტებზე კრაეის გამოსახულებას ჭედდნენ. დაბ. 38, 19; ისუ ნავ. 24, 32.

გადატანათი მნიშვნელობით

იესო ქრისტე – ტარიგი უბიწო. 1 პეტ. 1, 19.

ქრისტეს მიერ მიტანილი მსხვერპლი. იოან. 1, 29; გამოცხ. 5, 6.

რალაც ძვირფასი და საყვარელი. 2 მეფ. 12, 3-9.

ღმრთის ხალხი. ეს. 5, 17; 11, 6.

რწმენაში მერყევი. ეს. 40, 11; იოან. 21, 15.

ქრისტეს მოთმინება. ეს. 53, 7; საქმე. 8, 32.

ულმართოებს შორის ქადაგნი. ლუკ. 10, 3.

ისრაელი, რომელმაც დაკარგა ღმრთის მფარველობა. ოს. 4, 16.

სასამართლო უკეთურთა შესახებ. იერ. 51, 40.

უკეთურთა მოსპობა. ფს. 36, 20.

კრაპი სააღდგომო (პასექის ბატკანი)

კრაეი სააღდგომო არის ქრისტეს პირველსახე. გამ. 12, 3; 1 კორ. 5, 7.

კ. ს. არის ერთწლიანი, მამალი. გამ. 12, 5; ეს. 9, 6.

კ. ს. არის უბიწო. გამ. 12, 5; 1 პეტ. 1, 19.

კ. ს. წაყვანილია ჯოგიდან. გამ. 12, 5; ებრ. 2, 14-17.

კ. ს. წინასწარ არის შერჩეული. გამ. 12, 3; 1 პეტ. 2, 4.

კ. ს. ოთხი დღის განმავლობაში ყურადღებით არის შეთვალეიერებული. გამ. 12, 6; საქმე. 2, 23.

კ. ს. დაკლულია უფლის მიერ არჩეულ ადგილას. 2 სჯ. 16, 2-7; 2 ნეშტ. 35, 1; ლუკ. 13, 33.

დაკლულია საღამოს. გამ. 12, 6; მარკ. 15, 34-37.

სააღდგომო კრავის სისხლი უნდა დაიდუაროს. გამ. 12, 7; ლუკ. 22, 20.

ს. კ. სისხლი უნდა აკურონ კარის წყირთხლსა და ზღურბლზე. გამ. 12, 22; 1 პეტ. 1, 2; ებრ. 9, 13-14; 10, 22.

ს. კ. სისხლს სცხებდნენ კარების წყირთხლს. გამ. 12, 7; ებრ. 10, 29.

ს. კ. ძელები არ უნდა დაემტერიათ. გამ. 12, 46; იოან. 19, 36.

აკრძალული იყო ს. კ. უმი ხორცის ჭამა. გამ. 12, 9; 1 კორ. 11, 28-29.

სააღდგომო კრავს წვავენენ ცეცხლზე. გამ. 12, 8.

ს. კ. ჭამდნენ მწარე ბალახებით შეზავებულს. გამ. 12, 8; ზაქ. 12, 10.

ს. კ. ჭამდნენ უფუარ პურთან ერთად. გამ. 12, 39; 1 კორ. 5, 7-8; 2 კორ. 1, 12.

ს. კ. ჭამდნენ სასწრაფოდ. გამ. 12, 11; ებრ. 6, 18.

ს. კ. ჭამდნენ წელზე ქამარ-შემორტყმულები. გამ. 12, 11; ლუკ. 12, 35; 1 პეტ. 1, 13; ეფეს. 6, 14.

ს. კ. ჭამდნენ კვერთხით ხელში. გამ. 12, 11; ფს. 22, 4.

ს. კ. ჭამდნენ ფეხჩაცმულნი. გამ. 12, 11; ეფეს. 6, 15.

ხორცის თანწაღების ნება არ ჰქონდათ. გამ. 12, 46; ეფეს. 3, 17.

სააღდგომო კრავის ნარჩენი უნდა დაეწვათ. გამ. 12, 10; მათ. 7, 6; ლუკ. 11, 3.

კრისტსაბმელი, შარდა

კრეტსაბმელი დამზადებულია მოსეს ბრძანების თანახმად. 26, 31.

ბესელიელმა გააკეთა კრეტსაბმელი კარვისათვის. გამ. 36, 35.

კ. ეკავა ოთხ სვეტს ურთხელის ხისგან (უღობი ხისგან). გამ. 26, 32.

კ. იყო „საწმიდარსა“ და „წმიდა წმიდათას“ შორის. გამ. 26, 33; ებრ. 9, 3.

კილობანი გამოცხადებისა დაფარულია კრეტსაბმელით. გამ. 40, 3.

მხოლოდ მღვდელთმთავარს შეეძლო შესევა კრეტსაბმელს მიღმა. ებრ. 9, 6-7.

მღვდელთმთავარს წელიწადში მხოლოდ ერთხელ შეეძლო შესევა კრეტსაბმელს მიღმა. ლევიტ. 16, 2-3; ებრ. 9, 7.

სოლომონის ბრძანებით გაკეთდა კრეტსაბმელი ტაძრისთვის. 2 ნეშტ. 3, 14.

იესოს სიკვდილის წამს კრეტსაბმელი ორად გაიპო. მათ. 27, 51; მარკ. 15, 38; ლუკ. 23, 45.

გადატანითი მნიშვნელობით

მოსეს მიერ ცოდვათა მიტეკება. ებრ. 9, 8.

ქრისტეს ხორცი, რომელიც ფარავს მის ღვთაებრიობას. ეს. 53, 2; ებრ. 10, 20.

ქრისტეს სიკვდილი, რომელიც წმინდანებს ზეცის კარს უღებს. ებრ. 9, 24; 10, 19-20.

კურთხევა

ღმერთთან მიმართებით კურთხევა ნიშნავს მაღლის მოფენას, მინიჭებას; ადამიანებთან მიმართებით კურთხევა, დალოცვა, ნიშნავს, გულითადად უსურვო სხეებს სიკეთე და ამისთვის ილოცო ღმრთის მიმართ.

ღმრთის კურთხევა იყო და არის ხვედრი ადამიანთა: ადამის, ევასი, ნოესი, აბრაამის, სარასი, ისმაილის, ისაკაის, იაკობის, იოსების, სამსონის (მსჯ. 13, 24), აბელადისა (2 მეფ. 6, 11-12), იობისა. — შემდგომ: 2 სჯ. 7, 12-13; ფს. 5, 12; 111, 2; 113, 21; იერ. 17, 7; გალ. 3, 9; იგავ. 28, 20; 22, 9; 2 სჯ. 24, 13; მათ. 25, 34.

კურთხევა, დალოცვა, ეხება საგნებსაც: დაბ. 2, 3; 39, 5; ებრ. 6, 7; ფს. 64, 11; 131, 15; გამ. 23, 25.

კურთხევის, დალოცვის, შინაარსი: დაბ. 49, 25; ფს. 90, 15; იობ. 1, 10; ფს. 127, 2; 28, 10; 127, 5; რომ. 15, 29; ეფეს. 1, 3; 1 პეტ. 3, 9.

კურთხევის, დალოცვის, სახე. ფს. 83, 7; იგავ. 28, 20; ფს. 20, 4; 1 ნეშტ. 17, 27.

ადამიანური კურთხევა, დალოცვა: კურთხევის ეესტი. დაბ. 48, 14; ლუკ. 24, 50.

მაკურთხეველნი პირნი არიან: მამები (ისაკი, იაკობი); ხალხის ბელადები (ისუ ნავე, დავითი, სოლომონი); მღვდლები (მელქისედეკი. დაბ. 14, 19; აარონი — ლევიტ. 9, 22; შდრ. რიცხ. 6, 23); წინასწარმეტყველნი (ბალაამი

— რიცხ. 23). აბრაამი ღმრთისგან კურთხევის გზით თითონ გაზდა კურთხეული. „იკურთხეოდინ შენდამი ყოველნი ტომნი ქვეყანისანი“. დაბ. 12, 2.

საბაბი კურთხევისა შეიძლება იყოს: მისალმება (იაკობი ფარაონთან — დაბ. 47, 7); გამოთხოვება, დამშვიდობება (რებეკა, იაკობი, ლაბანი, ისრაელის ტომები იორდანის აღმოსავლეთით — ისუ ნავ. 22, 6; ანა — 1 მეფ. 2, 20); მკა, ლეწვა (რუთ. 2, 4; ფს. 128, 8); კარგი საქმის დასრულება (კარავი — გამ. 39, 43); ცოდვისაგან დაცვა (აბგა — 1 მეფ. 25, 33); სიკვდილის მოახლოება (ისაკი, იაკობი, მოსე); ღმრთის-მსახურების დასაწყისი და დასასრული (რიცხ. 6, 23; ფს. 117, 26); სხვების დაწყველა: მათ. 5, 44; რომ. 12, 14; 1 პეტ. 3, 9; 1 კორ. 4, 12.

კურთხევის შინაარსია. დაბ. 24, 60; 27, 28; 1 მეფ. 26, 25; დაბ. 48, 20. სიტყვა „კურთხევას, დალოცვას“, რამდენადმე სხვა მნიშვნელობა აქვს. 1 კორ. 10, 16: „სასუმელი ესე კურთხევისაი, რომელსა ვაკურთხევთ“, აქ ნიშნავს ღმრთისათვის თასის მიძღვნას დიდებისმეტყველებითა და მაღლობით.

ღმერთმამოსპო. 2 მეფ. 17, 14; ნემ. 4, 15; იობ. 5, 12; ფს. 32, 10; ეს. 44, 25; 29, 14; აბდ. 8; 1 კორ. 1, 19; 3, 19.

კურთხევა, დალოცვა, იგავებში მოცემული:

სახლის მშენებელნი. მათ. 7, 24-25.

კოშკის მშენებელი და მეფე, რომელიც ომს უცხადებს მტერს. ლუკ. 14, 28-32.

ორგული სახლისმმართველი (მნე).
ლუკ. 16, 1-8.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: იაკობი. დაბ.
32, 3-23; იოსები. დაბ. 41, 39; იოთორი.
გამ. 18, 19; იერობოამის უხუცესი

მრჩეველები. 3 მეფ. 12, 7; სოლომონი.
2 ნეშტ. 2, 12; ნემ. 4, 13-18; გამალიელი.
საქმე. 5, 34-39; სერგი. საქმე. 13, 7;
პაულე. საქმე. 23, 6.

ლ

ლაზარი

ძმა მართასი და მარიამისა. იესოს უყვარდა ლაზარე და მისი დები. იოან. 11, 5.

ლაზარეს აუადმყოფობა და სიკვდილი. იოან. 11, 1-15, 17.

ლ. აღდგენა მაცხოვრის მიერ. იოან. 11, 38-44.

მღვდელმთავრები განიზრახავენ ლაზარეს მოკვლას. იოან. 12, 10-11.

ბეთანიაში სერობაზე ლაზარე იყო იესოს ერთი მეინახეთაგანი. იოან. 12, 1-2.

ლამპარი, სანთელი, სასანთლე

ლამპარი საოჯახო ნივთია. 4 მეფ. 4, 10.

სასანთლეზე დგამენ სანთელს. მათ. 5, 15.

ოქროს სასანთლე; შვიდი სასანთლე. გამ. 25, 31-37.

ლამპარი ოქროს ბაზმაკზე ზაქ. 4, 2.

კარვისათვის

ლამპრის ფორმა და ნაწილები. გამ. 25, 31-40; 37, 17-24.

ლამპარს ეჭირა შვიდი ოქროს კანდელი (ბაზმაკი). გამ. 25, 37; 37, 23.

ლ. გაკეთებულია ღმრთის მიერ მთაზე ნაჩვენები ნიმუშის მიხედვით. გამ. 25, 40. რიცხ. 8, 4.

კარვის ლამპარს ეწოდება ღმრთის ლამპარი. 1 მეფ. 3, 3.

სასანთლე წმ. სანთლით განთიადამდე ენთო. ლევიტ. 24, 4.

სასანთლე იდგა კარავში ტაბლის წინ. გამ. 40, 24; ებრ. 9, 2.

ლ. ანთია ზეთისხილის ზეთით. გამ. 27, 20; ლევიტ. 24, 2.

სასანთლეს კარავში ანთებდნენ მღვდლები მწუხრიდან განთიადამდე. გამ. 27, 21.

*

მითითებები (ლამპარის შესახებ) გამგზავრების შემთხვევაში. რიცხ. 4, 9-10.

სანთლის დანიშნულება. 2 პეტ. 1, 19.

ლამპარი ანთია. დაბ. 15, 17.

სანთელი ანათებს. იოან. 5, 35.

ლამპარს ავსებენ ზეთით. მათ. 25, 3-8.

ზეთი ლამპრებისთვის ინახება სპეციალურ ჭურჭელში. მათ. 25, 4.

ლამპარი იკვებება მილაკიდან. ზაქ. 4, 2.

ლ. მუდამ გამართული უნდა იყოს. მათ. 25, 7.

ლამპრებით, სანთლებით, ნათლებოდა

კარავი. გამ. 25, 37.

სახლები (ქოხი) საქმე. 20, 8.

ეჭლები ღამით ბრძოლის დროს. ნაუმ. 2, 3-4.

საქორწილო მსვლელობანი. მათ. 25, 1.

გზა ღამით. იოან. 18, 3.

ხანდახან ლამპრები ენთო მთელი ღამე. იგავ. 31, 18.

სანთელს დგამენ მაღალ ადგილას, რომ ყველას უნათებდეს. მათ. 5, 15.

ლამპრები ანათებდნენ არაბთა კარებს. იობ. 29, 3-4.

ჩაფებში დამალული ლამპრები. მსაჯ. 7, 16.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. ზაქ. 4, 2; იოან. 8, 12; ებრ. 9, 2.

ღმრთის სიტყვა. იგავ. 6, 23.

ეკლესია. გამოცხ. 1, 13. 20.

ქრისტეს ყოველგან არსობა. დან. 10, 6; გამოცხ. 1, 14.

სულიწმიდის მადლი. გამოცხ. 4, 5.

ხსნა ღმერთში. დაბ. 15, 17. ეს. 62, 1.

ღმრთის წინამძღოლობა. 2 მეფ. 22, 29; ფს. 17, 29.

ქერბიშთა დიდება. ეზეკ. 1, 13.

ადამიანის სული. იგავ. 20, 27.

მოწაფენი. მათ. 5, 14-16. იოან. 5, 35.

ბრძენი მმართველნი. 2 მეფ. 21, 17.

სასამართლოს სიმკაცრე. გამოცხ. 8, 10.

დავითის მემკვიდრეობა. 3 მეფ. 11, 36; 15, 4.

ჩამქრალი ლამპარი — უკეთურთა განადგურება. იობ. 18, 5-6; 21, 17; იგავ. 13, 9.

მშობლების მაწყვეარი შეილების მოსპობა. იგავ. 20, 20.

ლექიტიანი

ლექიტიანი წარმოშობით არიან იაკობის მესამე შვილისგან. დაბ. 29, 34; ებრ. 7, 9-10.

წინასწარმეტყველებანი ლექიტილთა შესახებ. დაბ. 49, 5-7; 2 სჯ. 33, 8-11.

ლექიტილნი ეკუთვნოდნენ სამ გვარს ანუ ოჯახს. რიცხ. 3, 17; 1 ნეშტ. 6, 16-48.

ლ. არ ექვემდებარებოდნენ საერთო აღწერას. რიცხ. 1, 47-49.

ლექიტილებს ჰქონდათ საგანგებო აღწერა, დაწყებული ერთი თვის ბავშვებიდან და ზევით. რიცხ. 3, 14-16, 39.

გეთსონის ოჯახი. რიცხ. 3, 18. 21-22.

კათის ოჯახი. რიცხ. 3, 19. 27-28. მერარის ოჯახი. რიცხ. 3, 20. 33-34.

ღმრთისგან არჩეულნი არიან საკურთხეულის სამსახურებლად. 1 ნეშტ. 15, 2. რიცხ. 3, 6.

ღმრთისადმი იყენენ მიძღვნილნი. რიცხ. 8, 6. 14.

ლექიტილებმა შეცვალეს ისრაელის პირველშობილნი. რიცხ. 3, 12-13. 40-45; 8, 16-18.

ლ. ეს დანიშნულება მიიღეს კრთაყვანისმცემლობის წინააღმდეგ განსაკუთრებული გულმოდგინეობის გამოჩენისათვის. გამ. 32, 26-28; 2 სჯ. 33, 9-10.

ლექიტილნი სამსახურში შედიოდნენ სიცოცხლის 25-ე წელს. რიცხ. 8, 24.

ღმრთისმსახურებაში მონაწილეობის მიღება ლექიტილებს შეეძლოთ

ოცდაათი წლის შესრულების შემდეგ-რიცხ. 4, 3. 23.

ლევიტელნი სამსახურიდან გადადგებოდნენ 50 წლის ასაკში. რიცხ. 8, 25.

გადამდგარი ლევიტელები მონაწილეობდნენ უფრო მსუბუქ და არა საპასუხისმგებლო მსახურებაში. რიცხ. 8, 26.

*

ლევიტელნი განიწმინდებოდნენ ხელთდასხმისას. რიცხ. 8, 7.

ლ. მსხვერპლს სწირავდნენ ცოცხებისათვის. რიცხ. 8, 8-12.

ისრაელის უხუცესნი ასრულებდნენ ლევიტელთა ხელთდასხმას. რიცხ. 8, 9-10.

ისინი წარუდგენდნენ ღმერთს ლევიტელებს ხალხისთვის მსხვერპლად. რიცხ. 8, 11-15.

ლ. აყენებდნენ მღვდელთმთავრის წინაშე და ასრულებდნენ ხელთდასხმას. რიცხ. 8, 13.

ლევიტელნი იმყოფებოდნენ აარონისა და მის ძეთა გამგებლობაში. რიცხ. 3, 9; 8, 19.

ლ. ბანაკში გარს ერტყენენ კარავს. რიცხ. 1, 50-53; 3, 23. 29. 35.

მათ ვალდებულებებს წარმოადგენდა

ღმერთის თაყვანისცემა. 2 სჯ. 10, 8. მღვდლების დახმარება. რიცხ. 3, 6-7; 18, 2.

ხალხის მსახურება. 2 ნეშტ. 35, 3. საკურთხეველის საძუქლოთა შესრულება. რიცხ. 18, 3; 1 ნეშტ. 23, 32.

წმინდა საგანთა დაცვა-შენახვა. რიცხ. 3, 8; 1 ნეშტ. 9, 28-29.

ზეთისა და ფქვილის შენახვა. 1 ნეშტ. 9, 29-30.

განძეულის შენახვა. 1 ნეშტ. 26, 20.

ზრუნვა მეთედის, მსხვერპლის და სხვ. შემოსავალზე. 2 ნეშტ. 31, 11-19; ნემ. 12, 44.

კარვის მომსახურება რიცხ. 8, 19-22.

საწამებელი კარვის აღმართვა, ალება და ტარება. რიცხ. 1, 50-51; 4, 5-33.

მღვდლებისათვის მსხვერპლის მომზადება. 1 ნეშტ. 23, 31; 2 ნეშტ. 35, 11.

წინა დაგების (დასაგებელი) პურის მომზადება. 1 ნეშტ. 9, 31-32; 23, 29.

წმინდა საგანთა გაწმენდა. 1 ნეშტ. 23, 28.

საზომთა და სასწორთა შემოწმება. 1 ნეშტ. 23, 29.

ხალხის დამოძღვრა. 2 ნეშტ. 17, 8-9; 30, 22; 35, 3; ნემ. 8, 7.

ხალხის კურთხევა. 2 სჯ. 10, 8.

ტაძრის კართა დაცვა. 1 ნეშტ. 9, 17-26; 23, 5; 2 ნეშტ. 35, 15; ნემ. 12, 25.

მგალობელთა ხელმძღვანელობა. 1 ნეშტ. 23, 5-30; 2 ნეშტ. 5, 12-13; ნემ. 12, 24. 27. 43.

მხედრობის წინაშე ქება-დიდების გალობა. 2 ნეშტ. 20, 21-22.

მოსამართლეთა ვალდებულებების აღსრულება. 2 სჯ. 17, 9; 1 ნეშტ. 23, 4; 2 ნეშტ. 19, 8.

მეფის სასახლისა და თვით მეფის დაცვა საფრთხის დროს. 4 მეფ. 11, 5-9; 2 სჯ. 23, 5-7.

*

ლვეიტელებს არ ჰქონდათ წილი ისრაელის მემკვიდრეობაში. 2 სჯ. 10, 9; ისუ ნაე. 13, 33; 14, 3.

ხალხი ლ. უნდა მოჰყოლოდა კეთილგანწყობით. 2 სჯ. 12, 12. 18-19; 14, 29; 16, 11-14.

ლ. მიწერილი ჰქონდათ 48 ქალაქი გარეუბნებით. რიცხ. 35, 2-8.

ლ. დანიშნული ჰქონდათ მეთელი მათ შესანახავად. რიცხ. 18, 21-24; 2 ნემტ. 31, 4-5; ნემ. 12, 44-45; ებრ. 7, 5.

ლ. ევალბოდათ, რომ შემოსავლის მეთელი ნაწილი მიეცათ მღვდლებსათვის. რიცხ. 18, 26-32.

ლ. ჰქონდათ წილი მსხვერპლში. 2 სჯ. 18, 1-2.

ლ. ემუქრებოდა სიკვდილით დასჯა მსახურებაში დაუდევრობისათვის. რიცხ. 18, 3.

კორეს და მის თანამზრახველთა დასჯა. რიცხ. 16, 1-35.

ლვეიტელნი დავით მეფის დროს

ჩატარდა ლვეიტელთა პირველი აღწერა, ოცდაათი წლიდან დაწყებული. 1 ნემტ. 23, 2-3.

ლვეიტელნი დაყოფილნი არიან ოთხ წყებად. 1 ნემტ. 23, 4-6.

ლვეიტელთა აღრიცხვა სიცოცხლის მეოცე წლიდან და ზეით. 1 ნემტ. 23, 24-27.

ოცი წლის ასაკიდან ლვეიტელნი მოწოდებულნი არიან მსუბუქი მსახურებისათვის. 1 ნემტ. 23, 26-32.

გაანწილა ლ. ოცდაოთხ რიგად. 1 ნემტ. 23, 6; 25, 8-31.

ლვეიტელებს უნდა ემსახურათ ამ რიგის მიხედვით. 2 ნემტ. 8, 14; 31, 17. 18. ბიბლიის ლექსიკონი.

ლვეიტელნი მსახურებდნენ აგრეთვე რიგის მიხედვით ტყვეობის შემდეგაც. ებრ. 6, 18.

ლვეიტელებს ჰყავდათ მთაგრები. რიცხ. 3, 24-35. 1 ნემტ. 15, 4-10; 2 ნემტ. 35, 9; ებრ. 8, 29.

ლვეიტელნი იმყოფებოდნენ მღვდელთმთაერის მეთვალყურეობის ქვეშ. რიცხ. 3, 32. 1 ნემტ. 9, 20.

მსახურების მთელი დროის განმავლობაში ლვეიტელნი იმყოფებოდნენ ტაძარში. 1 ნემტ. 9, 27.

ლექსი

ლექვი იძლევა ტბილ ნაყოფს. მსაჯ. 9, 11.

ლ. არ იზრდება უდაბნოში. რიცხ. 20, 5.

ლ. დიდი რაოდენობით არის ეგვიპტეში. ფს. 104, 33.

ლ. დიდი რაოდენობით არის ქანაანში. რიცხ. 13, 23; 2 სჯ. 8, 8.

ლ. ხშირად იზრდებოდა სამოვრებზე. ამოს. 7, 14.

ლ. ხშირად იზრდებოდა ევნახებში. ლუკ. 13, 6.

ლექვს ხშირად რგავდნენ ებრაელები. ამოს. 4, 9.

ლექვი მოითხოვს კულტურულ მოვლას. ლუკ. 13, 8.

ლექვის ნაყოფი გაზაფხულზე ჩნდება. ქება. 2, 11-13.

როდესაც ლექვი ფოთოლს მოიხხამს, ზაფხული ახლოა. მათ. 24, 32.

ლექვის დაფარვა ფოთლებით ნაყოფის გამოსვლის ნიშანია. მარკ. 11, 13.

ლ. ჩირი 1 მეფ. 30, 12.

ლ. მოგროვილ ნაყოფს კალათებში ინახავენ. იერ. 24, 1.

ლ. ადრეული ნაყოფი განსაკუთრებით გემრიელია. იერ. 24, 2; ოს. 9, 10.

უზეკიას სასწაულებრივი განკურნება ლ. ნაყოფით. 4 მეფ. 20, 7; ეს. 38, 21.

ლ. ნაყოფს ბაზარზე ყიდდნენ. ნემ. 13, 15.

ლ. ნაყოფი საჩუქრადც მიჰქონდათ. 1 მეფ. 25, 18; 1 ნემშ. 12, 40.

ზოგ ლეღვის ხეს უეარგისი ნაყოფი ჰქონდა. იერ. 29, 17.

პირველმშობელთა სამოსელი ლეღვის ფოთლებისგან იყო შეკერილი. დაბ. 3, 7.

ლ. ფოთლების ჩრდილი. იოან. 1, 48. 50.

ლ. ხე ზოგჯერ უნაყოფოა. ლუკ. 13, 7.

ლ. ხის უნაყოფობა დიდი უბედურებაა. ამბ. 3, 17.

ებრაელები დაისაჯნენ ლეღვის ხეების გაჩანაგებით. ოს. 2, 12.

ებრაელები დაისაჯნენ ლეღვის ხის უნაყოფობით. იერ. 8, 13; ანგ. 2, 19.

ებრაელები დაისაჯნენ იმით, რომ მტრები ჭამენ ლ. ნაყოფს. იერ. 5, 17.

ებრაელები დაისაჯნენ იმით, რომ კალია და სხვა მწერები აჩანაგებენ ლეღვს. იოველ. 1, 4. 7. 12; ამოს. 4, 9.

ლეღვის ხე სიმბოლოა იმათი, ვისაც ქრისტე მხოლოდ ბაგეებით უყვარს. მათ. 21, 19; ლუკ. 13, 6-7.

სიმბოლოა მშვიდი ცხოვრებისა. 3 მეფ. 4, 25; მიქ. 4, 4.

ლეღვის ხის ნაყოფი კეთილ საქმეთა სიმბოლოა. მათ. 7, 16.

წმიდათა სიმბოლოა. იერ. 24, 2-3.

ლეღვის ხის ნაყოფი უკეთურთა სიმბოლოა. იერ. 24, 2-8.

ლ. ხის ნაყოფი ისრაელის ხალხის მამების სიმბოლოა. ოს. 9, 10.

ლეღვის ხის ნაყოფი სიმბოლოა ბოროტთა, რომელნიც მომწიფებულნი არიან სამსჯავროსათვის. ეს. 34, 4; ნაუპ. 3, 12; გამოცხ. 6, 13.

ლევპა (ჟანისა)

ლევპა არის მარცვლის გამორჩევა ბზისაგან. 1 ნემშ. 21, 20.

ლევპა ხდება კვერთხით. ეს. 28, 27.

ლ. ურმის თვლებით, ბორბლებით. ეს. 41, 15.

ლ. კბილანა სათელელით. ეს. 41, 15.

მღევწველ ხარს პირს არ უკარავენ. 2 სჯ. 25, 4; 1 კორ. 9, 9; 1 ტიმ. 5, 18.

ლევპა გრძელდებოდა ყურძნის მოკრეფამდე. ლევიტ. 26, 5.

ლევწის ადგილს კალო ეწოდება. მსაჯ. 6, 37; რიცხ. 18, 27; 2 მეფ. 24, 18; 4 მეფ. 6, 27; ეს. 21, 10; ოს. 9, 1.

კალო ჩვეულებრივ ფართო და ვრცელი იყო. დაბ. 50, 10.

კალო მღებარეობდა ამაღლებულ ადგილას. 1 ნემშ. 21, 18; 2 ნემშ. 3, 1.

ხშირად კალო საწნეხელიდან მოცილებით არის. მსაჯ. 6, 11.

კალოზე მარცვალს ანიაკებდნენ. რუთ. 3, 2.

ხანდახან კალოებს ძარცვავენ. 1 მეფ. 23, 1.

ლევწის დროს ადამიანებს ეძინათ კალოებზე. რუთ. 3, 7.

უხვი ლევკა კურთხეული და ნაწინასწარმეტყველები იყო. იოველ. 2, 24.

ლევკის შემცირება სასჯელი იყო. ოს. 9, 2.

ლევკას მოსდევდა მარცვლის განიავება ნიჩბით. ეს. 30, 24; 41, 16; მათ. 3, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმრთის სამსჯავრო. ეს. 21, 10; იერ. 51, 33; ამბ. 3, 12.

მოციქულთა მოღვაწეობა. 1 კორ. 9, 9-10.

ეკლესიის გამარჯვება. ეს. 41, 15-16; მიქ. 4, 13.

ღმრთის სამსჯავროსთვის ეკლესიის მტრების მოშადება. მიქ. 4, 12.

სრული განადგურება. 4 მეფ. 13, 7; ეს. 41, 15.

ეკლესიის მიერ მტრების მზაკრობის გადალახვა. ეს. 41, 15.

ლიბანი

ლიბანი იყო ქანანის ჩრდილოეთის საზღვარი. 2 სჯ. 1, 7; 11, 24.

ლ. მიეცა ისრაელს. ისუ ნავ. 13, 5-6.

განთქმული იყო

ნაძებებით (კედრებით). ფს. 28, 5; 91, 12; ეს. 14, 8.

ყვაეილებით. ნაუმ. 1, 4.

ღვინოებით. ოს. 14, 7.

ბრწყინვალე ხედებით. ეს. 35, 2.

ლიბანის უდიდესი ნაწილი არ იყო დაპყრობილი ისრაელის მიერ. ისუ ნავ. 13, 2, 5; მსაჯ. 3, 1-4.

ეწოდებოდა

ლიბანის მთები. 2 ნემტ. 2, 3; მსაჯ. 3, 3.

ღმრთის მთა. 2 სჯ. 3, 25.

*

ლიბანის მაღალი ადგილები თოვლით არის დაფარული. იერ. 18, 14.

ლ. ნაწილი ბალნარს ჰგავს. ეს. 29, 17.

ლ. ტყეებში უხვად არის გარეული მხეცები. ქება. 4, 8; ეს. 40, 16; ამბ. 2, 17.

ბევრი მდინარე სათავეს ლიბანში იღებს. ქება. 4, 15.

თავდაპირველად ლიბანში სახლობდნენ ეველნი. მსაჯ. 3, 3.

მოსეს სურდა ლ. მისვლა. 2 სჯ. 3, 25.

სოლომონის პირველი ტაძარი აშენებული იყო ლიბანის ნაძებისგან. 3 მეფ. 5, 5-6.

ქვები მოჰქონდათ ლიბანიდანვე. 3 მეფ. 5, 14-18.

ხეს მეორე ტაძრისთვის ჰკრიდნენ ლიბანშივე. ეზრ. 3, 7.

სოლომონმა ააგო ტაძარი ლიბანის ხისგან. 3 მეფ. 7, 2.

გადატანითი მნიშვნელობით

ძლევა მოსილი მონარქები. ეს. 10, 24. 34.

წარმართთა მშვიდობა. ეს. 29, 17. ისრაელნი. იერ. 22, 6; 23. ებრ. 2, 17.

ტაძარი. ზაქ. 11, 1.

ეკლესიის დიდება. ეს. 35, 2; 60, 13.

ეკლესიის მაღლი. ქება. 4, 11; ოს. 14, 6-7.

ეკლესიის ძლიერი ზრდა. ფს. 71, 16.

მიმე განსაცდელი. ეზეკ. 31, 15.

ლითონი, მეტალი

ლითონი არის მიწის წიაღისეული. იობ. 28, 1-6.

ოქრო. დაბ. 2, 11-12; იობ. 28, 1.

ვერცხლი. დაბ. 44, 2.

სპილენძი. გამ. 27, 2-4; 2 სჯ. 8, 9; 2 ნეშტ. 12, 10; ეზრ. 8, 27.

რკინა. რიცხ. 31, 22; 35, 16; 2 სჯ. 8, 9; იგავ. 27, 17.

ტყვია (ბრკენი) გამ. 15, 10; იერ. 6, 29; რიცხ. 31, 22.

ლითონების შედარებითი ღირებულება. ეს. 60, 17; დან. 2, 32.

ლითონი უხვად იყო პალესტინაში. 2 სჯ. 8, 9.

ლითონის დამუშავება უძველესი დროიდან. დაბ. 4, 22.

ლითონი იწმინდებოდა ცეცხლით. ეზეკ. 22, 18-20.

დადგენილებები ლითონთა დნობის შესახებ. რიცხ. 31, 21-23.

მდნობელი ლითონს ფორმებში ასხამდა. მსაჯ. 17, 4; იერ. 6, 29.

ლითონის ჩამოსხმა თიხოვან მიწაში იორდანის მახლობლად. 3 მეფ. 7, 46.

ლითონებით ფართო ვაჭრობა. ეზეკ. 27, 12.

ლიქნა (მლიქნელობა)

ნუ მიმართავთ ლიქნას. 1 თეს. 2, 5.

„ენასა ცრუსა სძულს ჭეშმარიტი, ხოლო პირი დაუდგრომელი ჰყოფს უწესობასა.“ იგავ. 26, 28; ფს. 5, 9.

ცრუმოდვარნი მიმართავენ ლ. ეზეკ. 12, 24.

მლიქნელოური ლაპარაკი დამლუპვლია. იგავ. 26, 28; 27, 21.

ლ-ში სიძულვილი იმალება. ფს. 5, 9; 11, 2; იგავ. 26, 24; მათ. 26, 48-49.

ერიდეთ მლიქნელებს. იგავ. 6, 24; 20, 19.

სასჯელი ლიქნისთვის. იობ. 17, 5; ფს. 11, 3.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: თეკველის ცოლი. 2 მეფ. 14, 17-20. აბესალომი. 2 მეფ. 15, 2-6. აქაბის წინასწარმეტყველნი 3 მეფ. 22, 13. დარიოსის კარისკაცები. დან. 6, 7. ფარისეველნი. მათ. 22, 16; მარკ. 12, 14. ტვირელნი. საქმე. 12, 22.

ლოპი

ლოპი მრავლად იყო ქანანის მიწაზე. 4 მეფ. 17, 25-26.

ლ. უძლიერესია მხეცთა შორის. მსაჯ. 14, 17; იგავ. 30, 30.

ლ. ძლიერია. 2 მეფ. 17, 10.

ლ. საკმაოდ მარდია. 2 სჯ. 33, 22.

ლ. უშიშარია. ეს. 31, 4; ნაუმ. 2, 11.

ლ. სისხლის მსმელია. იობ. 10, 16; 28, 8.

ლ. გაუმაძღარია. ფს. 16, 12.

ლ. დიდებულია. იგავ. 30, 29-30.

ლოპის კბილები სახიფათოა. ფს. 57, 6; იოველ. 1, 6.

ღმერთი ხანას უკრავს ლოპს. 3 მეფ. 13, 28; დან. 6, 22-27.

ღმერთი კვებავს ლ. იობ. 38, 39; ფს. 103, 21. 28.

ლოპი უთვალთვლებს მსხვერპლს. ფს. 9, 29.

ლ. ნადავლს მიათრევს ბუნაგში. ნაუმ. 2, 12.

მსხვერპლის დანახვისას ლოპი ბრღვენიავს. ფს. 103, 21; ეს. 31, 4.

ლ. იტაცებს ნადავლს. 2 სჯ. 33, 20; ფს. 7, 2.

ლ. ღლისით იმალება. ფს. 103, 22.

ლ. ხანდახან იღუპება საზრდოს უკმარისობით. იობ. 4, 11.

ლომი ბინადრობს

ტყეებში. იერ. 5, 6.

მთებში. ქება. 4, 8.

უდაბნოში. ეს. 30, 6.

*

ლომი თავს ესხმის ცხერის ფარას. 1 მეფ. 17, 34; ამოს. 3, 12; მიქ. 5, 8.

ლ. თავს ესხმის და კლავს ადამიანს. 3 მეფ. 13, 24; 20, 36.

შიშის მომგვრელია ლომის ბრდღენეა. იერ. 2, 15; ამოს. 3, 8.

ბოროტმოქმედებს უგდებდნენ ლომებს შესაჭმელად. დან. 6, 7. 16, 24.

ნადირობა ლომებზე. იობ. 10, 16.

სამსონმა მოკლა ლომი. მსაჯ. 14, 5-6.

დავითმა მოკლა ლომი. 1 მეფ. 17, 35-36.

ბანეამ მოკლა ლომი. 2 მეფ. 23, 20.

ფუტკრის გუნდი აღმოაჩინა სამსონმა ლომის ჩონჩხში. მსაჯ. 14, 8.

ურჩი წინასწარმეტყველი მოკლა ლომმა. 3 მეფ. 13, 24-26.

გადატანითი მნიშვნელობით

ისრაელი. რიცხ. 24, 9.

იუდას ტომი. დაბ. 49, 9.

გადის ტომი. 2 სჯ. 33, 20.

ქრისტე. გამოცხ. 5, 5.

ეკლესიის მფარველი ღმერთი. ეს. 31, 4.

ღმერთი, რომელიც სამართალს ადგენს. ეს. 38, 13; გოდ. 3, 10; ოს. 5, 14; 13, 8.

წმიდათა უშიშრობა. იგავ. 28, 1.

მამაცი ადამიანი. 2 მეფ. 1, 23; 23, 20.

მკაცი და ძლიერი მტერი. ეს. 5, 29; იერ. 49, 19; 51, 38.

მღვეარი. ფს. 21, 14; 2 ტიმ. 4, 17.

სატანა. 1 პეტ. 5, 8.

წარმოსახული ხიფათი. იგავ. 22, 13; 26, 13.

(მოშინაურებული ლომი) – ბუნებრივი ადამიანი, მაღლით განწმედილი. ეს. 11, 7; 65, 25.

მეფის მრისხანება. იგავ. 19, 12; 20, 2.

ლოცვა

ჩვენთვის მოცემული ლოცვის უფლება მოწმობს, რომ ესარგებლობთ წყალობით.

ლ. არის გულის საუბარი ღმერთთან. ფს. 18, 14.

იგი ყოველთვის არ გამოიხატება სიტყვებით. შესაძლებელია ლ. გამოხატულ იქნას ოდენ ფიქრით, ან თუნდაც ამოოხერით. მთავარია ლ-ს თავყანი ჯვით „სულითა და ჭეშმარიტებითა“. იოან. 4, 24. იაკ. 4, 8; 1 თეს. 5, 17. რომ. 8, 26.

ვინაიდან იესო, ძე ღმრთისა მოგვევლინა ჩვენ, რათა მისი სახით გვეხილა ლ. ამიტომ გვაქვს უფლება, და მოვალენიც ვართ, ლ-ით მივმართოთ მას. იოან. 20, 28. გამოცხ. 5, 12. ფილიპ. 2, 10; 1 კორ. 1, 2. 9. 14.

ღმერთმა ნება დაგვრთო გვესაუბრა მასთან მიუხედავად, იმისა რომ ჩვენ – კინინი და უძღურნი – უსასრულოდ დაშორებული ვართ მისგან – ყოველად ძლიერისა და დაუსაბამოსაგან. დაბ.

18, 27. ფს. 7, 3; 8, 5; 129, 1-3. შდრ. ფს. 50.

ღმერთი არა მარტო ნებას გვაძლევს, რომ ვილოცოთ, არამედ სურს კიდევ, რომ ვილოცოთ. ფს. 49, 15. ეს. 55, 6. მათ. 7, 7. ლუკ. 18, 1. ფილიპ. 4, 6. ეფეს. 6, 18.

ლოცვისადმი სწორი დამოკიდებულება

ლ. უნდა იყოს გულწრფელი. მისი საფუძველი რწმენაა. იაკ. 1, 6. მარკ. 10, 52; 11, 24.

ლ-ისას უნდა აღვივოს იმის შეგნებით, რომ ღმერთი ჩვენთანაა, რათა ჩვენი გული და გონება მხოლოდ მისკენ იყოს მიმართული. ფს. 118, 58. ეს. 6, 1. მათ. 6, 67; 15, 8; 23, 14. იოან. 4, 23.

ლ-ისას უნდა განვიმსჭვალოთ ღრმა მონანიებით და ჩვენი ნება სავსებით უნდა დაეუმორჩილოთ ღმერთის ნებას. დან. 9, 18. ეს. 38, 5. ფს. 33, 19. მათ. 6, 10; 26, 39.

უფლება გვაქვს ვილოცოთ სრული იმედით, როდესაც ვლოცულობთ ქრისტეს სახელით, ვინაიდან იგია ჩვენი შემრიგებელი მამა ღმერთთან. იოან. 16, 24; 1 იოან. 3, 22; 5, 14.

როგორ მდგომარეობაშია საჭირო ლ.? ბიბლიაში ლ-ის ნიშანს წარმოადგენს ხელების აპყრობა, უმეტესად მუხლზე დაცემით. მლოცველი ზოგჯერ პირქვე დამხობილია მიწაზე, ზოგჯერ დგას.

ღვთისმსახურებისათვის მზადყოფნის ნიშნები. 1 მეფ. 8, 54. ფს. 87, 9; 94, 6. საქმე. 9, 40; 21, 5. ეფეს. 3, 14. მათ. 26, 39. ლუკ. 9, 16. იოან. 11, 41; 17, 1.

საერთოდ მლოცველის გარეგანი მდგომარეობა უნდა შეესაბამებოდეს მისი სულის შინაგან მდგომარეობას, ე. ი. სიწრფელს, და შეხამებულ უნდა იყოს ვითარებასთან.

როდის უნდა ვილოცოთ? უმეტესად კარგად უნდა დავადგინოთ გარკვეული დრო და საკვების მიღება. გაეიწმინდოთ ლ-ით. მაგრამ საღმრთო წერილი გვარწმუნებს, რომ უნდა ვილოცოთ ყოველ დროს, რამეთუ ლ-ის სასმენელნი ყოველთვის განხმულია მისთა შეილთათვის. დან. 6, 11. საქმე 3, 1. ლუკ. 9, 16. ფს. 33, 2. საქმე. 1, 14; 2, 46; 12, 5; 16, 25; 27, 33. ეფეს. 6, 18. კოლას. 4, 2. ნემ. 1, 6.

სად უნდა ვილოცოთ? იესო მიუთითებს მლოცველის „საკუთარ სახლზე“. (მათ. 21, 13). თვითონ იგი ლოცულობდა თავისი მოწაფეების გვერდით; (იოან. 17, 1). ხალხის წინ ლაზარეს კუბოსთან (იოან. 11, 41); უკაცრიელ ადგილებში (ლუკ. 9, 18); მთებზე (მარკ. 6, 46; ლუკ. 21, 37. იოან. 6, 15) ამგვარად, ლ. შეიძლება ყველგან, ოღონდ ეს უნდა იყოს „სულითა და ჭეშმარიტებითა.“ (იოან. 4, 24), და არა სხვების დასანახად (მათ. 6, 5.) დაბ. 24, 63. ფს. 5, 8. მათ. 14, 23, ლუკ. 5, 16; 24, 53. საქმე. 2, 46.

ლოცვა-ვედრების სხვადასხვა შინაარსი

ვედრება, ლოცვა, შუამდგომლობა მადლიერება. 1 ტიმ. 2, 1.

ჩვენ უფლება გვაქვს ლოცვის დროს ეთხოვოთ უფალს ყოველივე, რაც საჭიროა ჩვენი ხორციელი და სულიერი ცხოვრებისათვის. მაგრამ

პირველ ადგილზე უნდა დაეაყენოთ ის რაც მიეკუთვნება ღმერთს. მათ. 6, 9; 9, 38; ეს. 37, 20; 64, 1.

ი. ქ. ლ-ის შემოქმედებითი აქტის შესაბამისად, პირველ სამ თხოვნას ლოცვაში: „მამაო ჩვენი“ უკავშირებს არსობის პურს, ე. ი. ყოველივე იმას, რაც საჭიროა ჩვენი ბუნებრივი ცხოვრებისათვის. ფს. 33, 11; 126, 2; ფილიპ. 4, 9; ფს. 24, 4; 27, 9; 1 მეფ. 8, 37 და აგრეთვე სხვა ადგილები განსაკუთრებით ფსალმუნებში.

შემდეგ ჩვენი ვედრების საგანი შეიძლება იყოს და უნდა იყოს კიდევც ის, რაც აუცილებელია ჩვენი შინაგანი ცხოვრებისათვის. ფს. 24, 18; 26, 4; 41, 2; 142, 6-10; ლუკ. 17, 5; 2 თეს. 1, 11; ფს. 85, 11; იაკ. 1, 5; ლუკ. 11, 13; 22, 40; მათ. 6, 13; ფს. 30, 6; საქმე. 7, 59.

შუამდგომლობა ლოცვით

ღიდი მაგალითი ჩვენთვის არის ი. ქ. - ჩვენი მცოდნე. რომ. 8, 34; 1 იონ. 2, 1. ებრ. 7, 26; ლუკ. 22, 32; 23, 34. ეს. 53, 12; იოან. 17 თავი ი-ს მღვდელმთავრული ლ. თავისი მოწაფეებისათვის.

უნდა ვილოცოთ სხვებისათვის. იერ. 29, 7; მათ. 5, 44; 1 ტიმ. 2, 1; 2 თეს. 3, 1. ეფეს. 6, 18; რომ. 15, 30; კოლას. 4, 3; 2 კორ. 1, 11.

მაგალითები ლ - ით შუამდგომლობისა: დაბ. 18, 22-32. აბრაამი თხოულობს შეწყალებას სოდომისა და გომორისათვის. გამ. 32, 32; მოსე - თავისი ხალხისათვის. 1 მეფ. 7, 5; სამოელი დახმარებას თხოულობს ისრაელის ერისათვის. იობ. 1, 5. იობი ლოცულობს თავისი

შვილებისათვის. რომ. 10, 1. პავლე მოციქულის ლ. ისრაელისათვის. ეფეს. 3, 16. მისივე ლ. თავის ეკლესიისათვის. საქმე. 4, 29 და 12, 5. ეკლესიისა - მოციქულებისათვის. მათ. 8, 6. ასისტავისა - თავისი მსახურისათვის. მათ. 15, 22. ქანანელი დედაკაცისა - თავისი ქალიშვილისთვის. მათ. 17, 15. მამისა - თავისი ვაჟისათვის. საქმე. 7, 59. სტეფანესი - თავისი მკვლელებისათვის.

მადლიერება და ქება გამოხატული ლოცვით

მადლიერება და ქება უნდა გამოიხატოს ლოცვით. ფს. 10, 5; 91, 8; ეფეს. 5, 20; კოლას. 4, 2; 1 თეს. 5, 18.

მადლიერების მაგალითები. ლუკ. 17, 16; 1 კორ. 15, 57; 2 კორ. 9, 15; 1 კორ. 1, 4. ფილიპ. 1, 3. ფს. 33, 2.

უმაღლურება სულს აბნელებს, მადლიერებას კი სინათლისაკენ მიყვავართ. რომ. 1, 21-24; ფს. 49, 23.

თხოვნა-ვედრების შესრულება

ღმერთს ესმის თავის შვილთა ლოცვა და თანახმაა მათი თავმდაბალი, რწმენით აღსავსე თხოვნა-ვედრება აღასრულოს.

გვირდება შესრულებას. ფს. 4, 4; 49, 15; 90, 14; 93, 9; მათ. 7, 7; 21, 22. ლუკ. 18, 7.

დაპირების შესრულება. დაბ. 15, 2. აბრაამის თხოვნა ძის შესახებ შესრულდა. გამ. 32, 11. მოსეს ვედრება თავისი ხალხისთვის. 1 მეფ. 12, 10; ისრაელის ძეთა თხოვნა დახმარების შესახებ. 2 მეფ. 22. დავითი ფს. 39, 2; 115, 1; 117, 5. და ა. შ. ლუკ. 1, 13;

ზაქარია; საქმე 10, 4; კორნელიუსი და ა. შ.

წინაპირობა კედრებაზე პასუხისა არის გულწრფელობა, განთავისუფლება ყოველივე იმისაგან, რაც ღმერთს არ მოსწონს, აგრეთვე ერთიანობა მასთან. იაკ. 1, 6; 4, 3. ეს. 1, 15-16; 58, 6-9; 59, 2; მიქ. 3, 4; მათ. 6, 16; იოან. 9, 31; 14, 13.

ღმერთი ზოგჯერ გვაიძულებს ველოდოთ პასუხს, თითქოს სცდის ჩვენს რწმენას, როდესაც ჩვენი თხოვნა უგუნურებას წარმოადგენს. ღმერთი ხშირად გვისრულებს მას სრულიად სხვაგვარად ვიდრე ვიმედოვნებდით. მათ. 20, 22; რომ. 8, 26; ეს. 55, 9; ეფეს. 3, 20; 2 კორ. 12, 8-9.

თხოვნის შესრულება ზოგჯერ არ ემთხვევა ჩვენს სურვილს. მიუხედავად ამისა, იგი მაინც შესატყვისია ჩვენი წრფელი სურვილის შინაგანი აზრისა და აღემატება იმას, რასაც ვითხოვდით.

თუკი ღ-ი გვაიძულებს დიდხანს ველოდოთ პასუხს, არ უნდა დავეცეთ სულით, თუნდაც ამ წუთისოფლად ვერც მივიდოთ იგი. ღ-ის ზრახვანი ჩვენთვის საეხებით ნათელი გახდება მხოლოდ მარადიულ ცხოვრებაში. ფს. 21, 3; 79, 5-8. გამოცხ. 6, 10. იოან. 20, 29. მათ. 6, 20.

ღმერთის დაუყოვნებელი პასუხი ჩვენს გულწრფელ კედრებაზე შინაგანად გვარწმუნებს იმაში, რომ ღ-ი საეხებით ეთანხმება ჩვენს სურვილს. ფს. 6, 10; 54, 23. იერ. 29, 13.

იმის თქმისას, რომ ღმერთს არ შეუძლია შეცვალოს თვით ზრახვანი ადამიანის გულისათვის, გვაიწყდება, რომ ღ-ს აქვს უამრავი გზა თავისი

მიზნების მისაღწევად. იგი არაა შეზღუდული არც ბუნების კანონებით (რომლის შემქმნელი თვითონაა), არც რაიმე დაბრკოლებებით (როგორც ადამიანებთან ზღება), მისი სიყვარული თავისუფალია და ფლობს ყოველგვარ შესაძლებლობებს. ფს. 134, 6. მათ. 19, 26. იოან. 3, 16. რომ. 8, 32.

ღ. ნამცნებია. ეს. 55, 5-6. გოდ. 3, 41; მათ. 7, 7-11; ლუკ. 11, 9-11; 18, 1; ფილიპ. 4, 6; კოლას. 4, 2; 1 თეს. 5, 17; 1 ტიმ. 2, 8.

ლოცვით უნდა მიემართავდეთ

ღმერთს. ფს. 5, 1-2; 29, 8; 64, 2; 141, 1; ეფეს. 3, 14.

ღმერთს, როგორც ჩვენს მამას. მათ. 6, 9; ლუკ. 11, 2; რომ. 8, 15; გალ. 4, 6; 1 პეტ. 1, 17.

ქრისტეს. ლუკ. 23, 42; საქმე. 7, 59; 2 თეს. 2, 16-17; 2 ტიმ. 4, 22.

ქრისტეს სახელით. ფს. 83, 9; დან. 9, 17; იოან. 14, 13-14; 15, 16; 16, 23-24.

ღმერთი

„იცის მამამან თქუენმან, რაი-იგი გიხმს თქუენ“. მათ. 6, 8-13; ლუკ. 12, 30.

ღმერთს ესმის ჩვენი ლოცვა. ფს. 17, 7; 33, 10; 1 პეტ. 3, 12; ფს. 64, 2; 65, 19.

ყურს უგდებს ლოცვას. იობ. 32, 26; ფს. 16, 6; 90, 15; 98, 6; 117, 5; 119, 1; 137, 3; 144, 19; იგავ. 15, 29; ეს. 30, 19; 65, 24; იერ. 29, 12.

ღმერთი ისმენს ქრისტეს სახელით აღვლენილ ლოცვას. იოან. 14, 13-14; 15, 16; 16, 23-24.

„აზს უფალი ყოველთა, რომელნი ხადიან მას, ჭეშმარიტებით“. ფს. 144, 18.

ღმერთი არის მოწყალე და კეთილი მათთვის, ვინც მიმართავს მას. ეზრა. 8, 22. გოდ. 3, 25.

სულიწმიდა

აღსკმულია, როგორც სული ლოცვისა. ზაქ. 12, 10.

ასწავლის ლოცვას. ეფეს. 18; იუდ. 1, 20.

შველის ჩვენს უძღურებას ლოცვაში. რომ. 8, 25-26.

როგორც სული შვილებისა, აღგვიძრავს ლოცვად: „აბბა მამაო.“ რომ. 8, 15-16; გალ. 4, 6.

ლოცვა უნდა შესრულდეს

სარწმუნოებით. მათ. 21, 22; მარკ. 11, 24; ებრ. 11, 6; იაკ. 1, 6.

მტკიცე რწმენით. ებრ. 10, 22.

ღმრთის იმედით. ფს. 4, 3; 54, 16; 55, 9; 1 იოან. 5, 14.

არა ბოროტებით. მათ. 5, 23-24. „მომიტყვენ ჩუენ თანანადებნი, ჩუენნი, ვითარცა ჩუენ მიუტყებთ თანამდებთა მათ ჩუენთა“. მათ. 5, 23-24; 6, 12; მარკ. 11, 25.

მთელი სულით. 2 სჯ. 4, 29;

„ელოცევდ პირსა შენსა ყოვლითა გულითა ჩემითა.“ ფს. 118, 58 იერ. 29, 13.

განწყობილი გულით. იობ. 11, 13.

ჭეშმარიტი გულით. ებრ. 10, 22;

წმინდა გულით. 2 ტიმ. 2, 22.

ჭეშმარიტებით. იოან. 4, 24.

„არა ბაგეთაგან ზაკულითა“. ფს. 16, 1.

„თვინიერ რისხვისა და გულის ზრახვისა.“ 1 ტიმ. 2, 8.

არა ქედმაღლურად, როგორც იქცევიან ორგულნი. მათ. 6, 5-6.

არა ამაო სიტყვებით, როგორც იქცევიან წარმართნი. მათ. 6, 7; ეკლ. 5, 2-3; ეს. 58, 13.

თავდაბლად. 2 ნემტ. 33, 12;

მორჩილებით. მათ. 26, 39-42; ლუკ. 22, 42; 1 იოან. 5, 14;

სურვილით, რომ შესემნილი იქნება. 3 მეფ. 8, 27; 2 ნემტ. 6, 19. ფს. 4, 1; 5, 2; 16, 1; 26, 7; 38, 12; 54, 16; 87, 2; 101, 2; 107, 6; 118, 169; 141, 6; 142, 1.

„ნუ ისწრაფი პირითა შენითა“. ეკლ. 5, 1.

ფხიზლად. მათ. 26, 41; მარკ. 13, 33; 14, 38; ლუკ. 21, 36; ეფეს. 6, 18; კოლას. 4, 2; 1 პეტ. 4, 7.

გულმოღვინებით. 1 თეს. 3, 10; იაკ. 5, 17.

„არა ეწყინებოდეს ლოცვასა შინა“. დაბ. 32, 26; ლუკ. 11, 8-9; 18, 1-7.

დაბეჯითებით. ფს. 115, 2; რომ. 12, 12; ეფეს. 6, 18; კოლას. 4, 2.

რათა არ ჩაეარდეთ განსაცდელში. მათ. 6, 13; 26, 41; მარკ. 14, 38; ლუკ. 11, 4; 22, 40-46.

მწუნხარებაში. 2 მეფ. 2? 7; ფს. 17, 6; 3 მეფ. 8, 37-38; 2 ნემტ. 7, 13-14; 20, 9; ფს. 49, 15; 85, 7; 119, 1; ეს. 26, 8-9. 16; იაკ. 5, 13.

ავადმყოფობაში. 3 მეფ. 8, 37-39; 2 ნემტ. 6, 28-30; 4 მეფ. 20, 2-3; ეს. 38, 2-3; ფს. 6, 2-7; 37, 1-3; 38, 10-13; 87, 1-5; იერ. 17, 14; იაკ. 5, 13.

საიდუმლოდ. მათ. 6, 6.

დილით. ფს. 5, 4; 62, 2; 87, 14; 118, 147; 142, 8; ეს. 26, 9.

დილით, შუადღისას და საღამოთი.
ფს. 54, 18.

ღამით და დღისით. ფს. 54, 17; 87, 1; 1 თეს. 3, 10; 1 ტიმ. 5, 3; 2 ტიმ. 1, 3.

ყოველს დროსა. ლუკ. 21, 36; საქმე. 10, 2; ეფეს. 6, 18; 1 თეს. 5, 17.

განუწყვეტლივ. 1 ნეშტ. 16, 11; ფს. 104, 1-5.

მუდამ და დაუბრკოლებლად. ლუკ. 18, 1; 1 პეტ. 3, 7.

ყოველ ადგილას. 1 ტიმ. 2, 8.
„ნურარას ჰზრუნავთ, არამედ ყოვლითა ღოცვითა და კედრებითა თხოვანი ევე თქუენნი საცნაურ იყენელ ღმრთისა მიმართ“. ფილიპ. 4, 6.

ლოცვას თან უნდა ახლდეს

სინანული. 3 მეფ. 8, 33-47; 2 ნეშტ. 6, 37; 7, 14; იერ. 36, 7; ოს. 14, 2; საქმე. 8, 22.

ცოდებათა აღიარება. მსახ. 10, 10; 3 მეფ. 8, 47; 2 ნეშტ. 6, 37; ეზრა. 10, 1; ნემ. 1, 5-7; ფს. 40, 4; დან. 9, 20.

გულითადი მწუხარება. დაბ. 18, 27; 2 ნეშტ. 7, 14; ეს. 26, 26; დან. 9, 8.

ცრემლები. 1 მეფ. 1, 10; ეზრა. 10, 1; ნემ. 1, 4; იერ. 31, 9; ოს. 12, 5.

მარხვა. ეზრა. 8, 23; ნემ. 1, 4; დან. 9, 3; საქმე. 10, 30; 13, 3; 14, 23; 1 კორ. 7, 5.

მაღლიერი მოქმედებანი. ფს. 115, 17; ეფეს. 1, 16; ფილიპ. 4, 6; კოლას. 4, 2; 1 ტიმ. 2, 1.

*

ლოცვა, რომ შეეკედროთ თავი ღმრთის ძლიერებას. 1 ნეშტ. 16, 11; ფს. 53, 2; 67, 29; 78, 11; 79, 2; 85, 16; ეს. 51, 9.

ლ. რომ შეეკედროთ თავი ღმრთის სიკეთეს. ნემ. 13, 22; ფს. 6, 3-4; 24, 7; 68, 13; 84, 7; 118, 76.

ლ. რომ გამოვითხოვოთ ცოდებათა შენდობა და პატიება. იობ. 7, 21; ფს. 24, 7-18; 38, 8; 50, 1-9; ოს. 14, 2; მათ. 6, 12; ლუკ. 11, 4.

ლ. რომ გამოვითხოვოთ ღმრთის გული და მოწყალება. ფს. 4, 1; 24, 6; 26, 7; 29, 10; 30, 16; 32, 22; 39, 11; 50, 1; 56, 1; 66, 1; 68, 16; 84, 7; 85, 16; 115, 4-6; 118, 58. 77; 122, 3; ეს. 33, 2; ამბაკ. 3, 2.

ლ. რომ გამოვითხოვოთ დროებითი კურთხევა. დაბ. 28, 20-21; 1 ნეშტ. 4, 10; ფს. 117, 25; ნემ. 1, 11; იგავ. 30, 8; ზაქ. 10, 1; მათ. 6, 11; ლუკ. 11, 3; ფილიპ. 4, 6.

ლ. რომ გამოვითხოვოთ სულიერი კურთხევა. 3 მეფ. 3, 9; ფს. 6, 4; 30, 16; 50, 10; 85, 4; 89, 12; 118, 39; მათ. 6, 33; 1 თეს. 3, 13; ებრ. 4, 16; იაკ. 1, 5.

ლოცვაში მიენდეთ

ღმრთის სიკეთეს. რიცხ. 14, 18-19; 3 მეფ. 3, 6; ფს. 24, 5; 50, 1; 68, 16; 108, 21; იერ. 32, 18; დან. 9, 4-18.

ღმრთის დაპირებებს. დაბ. 32, 9-12; გამ. 32, 13; 2 მეფ. 7, 25-29; 3 მეფ. 8, 25-26; 2 ნეშტ. 6, 17; ნემ. 1, 8-10; ფს. 88, 49; 118, 40. 170; ეს. 63, 15.

ღმრთის აღთქმას. 3 მეფ. 8, 23; ნემ. 9, 32; იერ. 14, 21; დან. 9, 4.

ღმრთის ერთგულებას. 3 მეფ. 8, 24; ფს. 88, 49; 142, 1.

ღმრთის სიმატლეს. დაბ. 18, 23-32; დან. 9, 16.

ღმრთის დიდებას. გამ. 32, 11-12; რიცხ. 14, 13-17; 2 სჯ. 9, 28-29; ისუ

ნავ. 7, 7-9; 3 მეფ. 18, 36-37; 1 ნეშტ. 16, 35; ფს. 24, 11; 30, 3; ეს. 37, 17-20; იოველ. 2, 17.

*

უფალი გვასწავლის ლოცვას. იობ. 37, 19; ლუკ. 11, 1.

უფალი გვასწავლის ლოცვას, რომელშიაც ღმერთი ყურს გვიგდებს. 3 მეფ. 8, 28; 2 ნეშტ. 6, 19; ფს. 5, 1-2; 27, 1-2; 35, 2; ფს. 54, 1; 60, 1; 83, 8; 85, 8; 101, 1-2; 118, 149; 139, 6; 142, 1.

აღმერთი ლოცვისათვის

ღმერთი გვიპირდება ლოცვის გაგონებას. 2 ნეშტ. 7, 14; ფს. 49, 15; 90, 15; ეს. 58, 9; 65, 24; იერ. 29, 12; 33, 3; ამოს. 5, 4; ზაქ. 3, 9.

ქრისტე შეგვიპირდა, რომ ღმერთი გაიგონებს ჩვენს ლოცვას. მათ. 7, 7-11; ლუკ. 11, 9-13; იოან. 16, 23-24.

ქრისტე დაგვიპირდა, რომ თვითონ გაიგონებს ჩვენს ლოცვას. იოან. 14, 13-14; 15, 7.

ღმრთის მამობრივი სიკეთე. მათ. 7, 9-11; ლუკ. 11, 11-13.

მოგონება ძველ წყალობათა. ნემ. 9, 27; ფს. 4, 2; 16, 6; 21, 24; ფს. 55, 13; 115, 2; 137, 3; 1 იოან. 5, 15.

„...თავადი არს უფალი ყოველთა, რომელი განამდიდრებს ყოველთა, რომელნი ჰხადიან მას“. რომ. 10, 12.

*

მორწმუნეებს უყვართ ლოცვა. ფს. 41, 2; 72, 28; 83, 2.

„ფრიად შემძლებელ არს ლოცვა მართლისა შეწევნად“. იაკ. 5, 16.

მართალ ადამიანთა ლოცვა ღმრთისათვის სასიამოვნოა. იგავ. 15, 8-29.

„და იყოს, ყოველმან, რომელმან ხადოს სახელსა უფლისასა, ცხოვნდეს“. საქმე. 2, 21; რომ. 10, 13; იოველ. 2, 32.

ძალა ლოცვისა. დაბ. 18, 23-32; გამ. 17, 11; 33, 11-17; ფს. 105, 23; იაკ. 5, 17-18.

ბოროტი ადამიანის ლოცვა

პირმოთნობაა. ფს. 77, 36-37; მათ. 6, 5; 23, 14; მარკ. 12, 40; ლუკ. 20, 47. გამოდის არა გულისაგან, არამედ პირიდან. ოს. 7, 14; მათ. 15, 8; მარკ. 7, 6; ეს. 29, 13.

აღსაესეა მედიდურებით. მათ. 6, 5. აღსაესეა თავისი საკუთარი სი-მართლის დაჯერებულობით. ლუკ. 18, 11.

არის ცარიელი სიტყვები. 3 მეფ. 18, 26; ეკლ. 5, 2-3; ეს. 58, 13; მათ. 6, 7.

აქვს ერთადერთი მიზანი, მიიღოს დროებითი სიკეთე. ოს. 7, 14; მათ. 6, 32; ლუკ. 12, 30.

ხანგრძლივია ანგარების მიზნით. მათ. 23, 14; მარკ. 12, 40; ლუკ. 20, 47.

არ იქნება გაგონებულნი. ეს. 1, 15; იერ. 11, 11-14; 14, 13; ეზეკ. 8, 18; მიქ. 3, 4; იოან. 9, 31.

საძაგელია ღმრთის წინაშე. იგავ. 15, 8; 21, 27; 28, 9; ეს. 1, 11-15; იერ. 6, 20; ოს. 8, 13; ამოს. 5, 21.

ბოროტი ადამიანი არ ლოცულობს. იობ. 15, 4; 21, 15; 27, 10; ფს. 13, 4; 52, 4; 78, 6; ეს. 43, 22; იერ. 10, 25; ოს. 7, 7-14.

ლოცვა არის

მიმართვა ღმრთისადმი. ფს. 5, 3. მიახლოება ღმერთთან. 1 მეფ. 14,

36; ფს. 72, 28; ეს. 58, 2; ეფეს. 3, 12; ებრ. 10, 22.

ღმრთის ძიება. იობ. 8, 5; ფს. 62, 1; 77, 34; 118, 2; ეს. 55, 6.

ღმრთის პირისა ძიება. 1 ნეშტ. 16, 11; ფს. 26, 8; 104, 4.

ღმერთთან მისვლის შესაძლებლობა. ეფეს. 2, 18.

ღმრთის მოწოდება. 1 ნეშტ. 4, 10; 21, 26; ფს. 16, 6; 26, 7; 117, 5; ეს. 55, 6.

ღმრთის სახელის მოწოდება. დაბ. 12, 8; 2 სჯ. 32, 3; ფს. 104, 1; 115, 4; საქმე. 2, 21.

ხმამაღალი მიმართვა ღმრთისადმი. 2 სჯ. 26, 7; 1 მეფ. 7, 9; 2 მეფ. 22, 7; ფს. 3, 4; 17, 6; 27, 1; 33, 17; 54, 16; 56, 2; 87, 1; 137, 3; იოან. 3, 8.

მუდარა ღმრთისადმი. 4 მეფ. 13, 4; 2 ნეშტ. 33, 12; ფს. 118, 58; 141, 1; მალ. 1, 9.

მადლის გამოთხოვნა. 2 სჯ. 3, 23; იობ. 8, 5; ოს. 12, 5.

„შენდაში, უფალო, აღვიღე სული ჩემი“. ფს. 24, 1; 85, 4; 142, 8; გოდ. 3, 41.

ღმრთის წინაშე სულის ან გულის გახსნა. 1 მეფ. 1, 15; ფს. 61, 8; გოდ. 2, 19.

ხეულის გარეგანი მდგომარეობა ლოცვის დროს

ხელების მაღლა აწევა. 2 ნეშტ. 6, 13; ეზრა. 9, 5; ფს. 27, 2; გოდ. 2, 19; 1 ტიმ. 2, 8.

ღაჩოქება, მუხლის მოყრა. 3 მეფ. 8, 54; 2 ნეშტ. 6, 13; ეზრა. 9, 5; ფს. 94, 6; დან. 6, 10; ლუკ. 22, 41; საქმე. 9, 40; 20, 36.

დაბლა დაეარდნა. გამ. 34, 8; 2 ნეშტ. 29, 29-30; 20, 18; ეზრა. 10, 1; ფს. 28, 2; 94, 6; მიქ. 6, 6.

მიწაზე პირქვე დამხობა. დაბ. 17, 3; 24, 52; რიცხ. 16, 22; ისუ ნაე. 7, 10; 1 ნეშტ. 21, 16; 2 ნეშტ. 20, 18; ნემ. 8, 6; მათ. 26, 39.

ლოცვა წარმოდგენილი იგაგებში

თავმომბურებელი მეგობარი. ლუკ. 11, 5-8.

ქერიე დედაკაცი. ლუკ. 18, 1-5.
მებაჟე ლა ფარისეველი. ლუკ. 18, 9-14.

ნიმუშები ლოცვისა

ლოცვა უფლისა. მათ. 6, 9-13; ლუკ. 11, 2-4.

ლოცვა სოლომონისა. 3 მეფ. 8, 22-53; 2 ნეშტ. 6, 13-42.

ლოცვა ეზრასი. ეზრა. 9, 5-15.

ლოცვა ნემიასი. ნემ. 1, 5-11.

ლოცვა ლევიტელთა. ნემ. 9, 5-38.

ლოცვა დაითის. ფსალმუნები: 16, 24, 54, 68, 85, 142.

ლოცვა მოსესი. ფს. 89.

ლოცვა დანიელისი. დან. 9, 4-19.

*

ქ რ ი ს ტ ე ს ა დ მ ი მ ი მ ა რ -
თ უ ლ ლ ო ც ვ ა თ ა მ ა გ ა ლ ი თ ე -
ბ ი: მათ. 8, 2; 8, 5-8; 8, 25; 9, 27; 15, 22; 17, 14-16; 20, 30-33; მარკ. 9, 22; 10, 47-51; ლუკ. 5, 12; 9, 38-40; 17, 5; 17, 13; 18, 38-41; 23, 42; იოან. 4, 49; საქმე. 7, 59-60; 9, 6.

ლოცვა მწუხარებაში

ლ. მ. არის მოვალეობა. 2 მეფ. 22, 7; 2 ნეშტ. 20, 9; ფს. 49, 15; 85, 7; ეს. 26, 8-9. 16; იაკ. 5, 13.

**მწუხარებაში ლოცვით უნდა
ვითხოველეთ**

ღმრთის მფარველობას. ნემ. 9, 32; იობ. 10, 15; ფს. 9, 14; 12, 3; 24, 18; 85, 7. 118, 153; 131, 1; გოდ. 3, 19; 5, 1.

ღმრთის ჩვენთან ყოფნას და მის შეწევნას. ფს. 21, 11-19; 24, 16; 29, 10; 37, 21; 39, 17; 43, 26; 59, 11; 85, 16; 101, 2; 107, 12; 118, 116-117; 142, 7.

ღუთაებრივ ნუგეშს. ფს. 50, 8; 85, 17; 118, 76-82.

ჩვენს უბედურებათა შემსუბუქებას. ფს. 6, 2; 38, 13; ეს. 64, 12; იერ. 10, 24.

ჩვენს გამოხსნას უბედურებათაგან. ფს. 6, 4; 16, 7; 21, 20; 24, 17-20; 30, 1-2. 16; 37, 22; 38, 10; 39, 13; 43, 26; 68, 14; 79, 2-3; 84, 7; 117, 25; 142, 11; ეს. 33, 2; იერ. 17, 14.

მოწყალებას. ფს. 6, 4; 24, 7; 39, 11; 50, 1; 68, 16; 78, 8; 84, 7; დან. 9, 18.

ცოდვათა პატიებას. ფს. 24, 7-18; 38, 8; 50, 2; 78, 8-9; ეს. 64, 9.

ცოდვისაგან გათავისუფლებას. ფს. 16, 13; 50, 7.

ღმრთისაგან ხელმძღვანელობას და დამოძღვრას. იობ. 34, 32; ფს. 24, 4; 26, 11; 112, 27; 142, 10.

რომ ვიყოთ გაცოცხლებულნი. ფს. 79, 18; 118, 107, 149; 142, 11.

ღმრთისადმი მიმართვას. ფს. 79, 7; 84, 5-7; იერ. 31, 18.

ჩვენი მწუხარებების მიზეზთა ცნობას. იობ. 6, 24; 10, 2; 13, 23.

ხნეულებისაგან განკურნებას. 4 მეფ. 20, 2-3; ეს. 38, 2-3; ფს. 6, 2; იერ. 17, 14.

ჩვენი მტრებისაგან გამოხსნას. დაბ. 32, 11; 1 მეფ. 12, 10; 2 მეფ. 22, 4; 4 მეფ. 19, 19; 2 ნემტ. 20, 12; ფს. 3, 7; 6, 8; 7, 1; 9, 13; 16, 8-9; 24, 19-20; 58, 1; 63, 1; 142, 9.

*

ღმერთი გვიპირდება მწუხარებაში მყოფის ლოცვის გაგონებას. ფს. 49, 15; 90, 15; ეს. 41, 17; იაკ. 5, 15.

ღმერთს ესმის ლოცვა მწუხარებაში მყოფისა. 2 ნემტ. 20, 9; 33, 12-13; ფს. 17, 6; 21, 24; 33, 6-17; 55, 9; 85, 7; 106, 6-13; 115, 4-6; 117, 5; 119, 1.

ლოცვები მწუხარებაში: ფს. 5; 6; 7; 30; 34; 37; 40; 42; 43; 53; 54; 55; 56; 58; 59; 63; 68; 69; 70; 73; 78; 79; 82; 85; 87; 93; 101; 119; 121; 122. 136; 139; 140; 141; 142; გოდ. თავი 3.

ლოცვის მაგალითები მწუხარებაში

მაცხოვარი იესო ქრისტე გეთსემანიაში. მათ. 26, 36-44; მარკ. 14, 32-39; ლუკ. 22, 41-44; ებრ. 5, 7; იაკობი. დაბ. 32, 7-13; ისრაელნი. გამ. 2, 23-25; 2 სჯ. 26, 6-8; მსაჯ. 3, 9; 10, 15-16; 1 ნემტ. 5, 20; ნემ. 9, 28; საპუელი. 1 მეფ. 15, 11; დავითი. 2 მეფ. 12, 6; 24, 14-17; 1 ნემტ. 21, 13-17; ეზეკია. 4 მეფ. 19, 19; ეს. 37, 20; 4 მეფ. 20, 1-3; ეს. 38, 1-3; მანასე. 2 ნემტ. 33, 12-13; ეზრა. ეზრ. 9, 5-15; ნემია. ნემ. 4, 9; იერემია. გოდ. თავი 3; დანიელი. დან. 9, 16-18; იონა. იონ. 2, 2-7; ქანანეელი დედაკაცი. მათ. 15, 22-28; ეშმაკეული ყრმის მამა. მათ. 17, 14-15; ლუკ. 9, 38-40; ბრმა ბარტიმეოსი. მარკ. 10,

46-52; პირველი ქრისტიანები. საქმე. 12, 5; პავლე და შილა. საქმე. 16, 25.

ლოცვა ოჯახური

მაგალითები: აბრაამი. დაბ. 12, 5-8; 13, 4; იაკობი. დაბ. 35, 2-3; ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 24, 15; იობი. იობ. 1, 5; ქრისტეს მოწაფეები. საქმე. 1, 13-14; 12, 12; კორნელიოსი. საქმე. 10, 2; მოციქულები. საქმე. 13, 3; პავლე და შილა. საქმე. 16, 25; პავლე. საქმე. 20, 36; 21, 5.

ლოცვა საზოგადო

ს. ლ. დაწესებულია უბედურებათა დროისათვის. იოველ. 1, 14; 2, 15.

ს. ლ. სასიამოვნოა ღმრთისათვის. 3 მეფ. 9, 3; ეს. 56, 7.

ღმერთი გვიპირდება გაიგონოს საზოგადო ლოცვა. 3 მეფ. 8, 29; 2 ნემტ. 7, 14-16.

ქრისტე მაცხოვარი

გულმოდგინედ დადიოდა საზოგადო ლოცვაზე. მათ. 12, 9; მარკ. 1, 21; 3, 1; ლუკ. 4, 16.

ქრისტემ აღგვითქვა სულიერად დასწრება საზოგადო ლოცვაზე. მათ. 18, 20.

ქრისტემ აღგვითქვა, რომ ღმერთი გაიგონებს საზოგადო ლოცვას. მათ. 18, 19.

მორწმუნეებს

უყვართ მონაწილეობის მიღება საზოგადო ლოცვაში. ფს. 41, 4; 83, 1-4; 121, 1; 131, 7.

მორწმუნენი ურჩევენ სხვებსაც, რომ შეურთდნენ საზოგადო ლოცვას. 1 ნემტ. 16, 29; 29, 20; ფს. 28, 2; 94, 6; 98, 5; ზაქ. 8, 21.

საზოგადო ლოცვა უნდა შესრულდეს

ადვილად გასაგებ ენზე. 1 კორ. 14, 13-16.

არა მრავალსიტყვაობით. მათ. 6, 7; ფს. 5, 2.

მაგალითები: ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 7, 6-9; სოლომონი. 3 მეფ. 8, 22-53; 2 ნემტ. 6, 13-42; დავითი. 1 ნემტ. 21, 26; 29, 10-19; ებრაელნი. 1 ნემტ. 29, 20; ნემ. 8, 6; ლუკ. 1, 10; იოსაფატი. 2 ნემტ. 20, 5-13; ეზრა. 9, 5-15; ლევიტელნი. ნემ. 9, 5-38; პირველი ქრისტიანები. საქმე. 2, 42; 4, 24-30; პეტრე და იოანე. საქმე. 3, 1; მოციქულები. საქმე. 6, 6; 13, 3; 14, 23; პავლე. საქმე. 16, 13-16; 22, 17.

ლოცვა საიდუმლო

ნამცნევია. მათ. 6, 6; იაკ. 5, 13.

ქრისტე მარტოდ რჩებოდა საიდუმლო ლოცვისათვის. მათ. 14, 23; 26, 36; მარკ. 1, 35; 6, 46; 14, 32; ლუკ. 5, 16; 6, 12; 9, 18-29; 11, 1; იოან. 6, 15.

საიდუმლო ლოცვა უნდა შესრულდეს

დილით. ფს. 5, 3; 62, 1; 87, 13; 118, 147.

სალამოს, დილით და ნაშუადღევს. ფს. 54, 17; დან. 6, 10-13.

ღამით და დღისით. ფს. 54, 17; 87, 1; 1 თეს. 3, 10; 2 ტიმ. 1, 3.

წამდაუნუმ. ფს. 85, 3; ლუკ. 18, 1; 21, 36; 1 თეს. 5, 17.

შეუსუსტებლივ. ფს. 115, 2; რომ. 12, 12; ეფეს. 6, 18; კოლას. 4, 2.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : აბრაამი. დაბ. 12, 8; 21, 33; ლოტი. დაბ. 19, 20; ელიაზარი. დაბ. 24, 12; ისაკი. დაბ. 24, 63; იაკობი. დაბ. 32, 9-12. 24-29; გედონი. მსაჯ. 6, 36-39; მანოე. მსაჯ. 13, 8; ანნა. 1 მეფ. 1, 10; 2, 1; ეზეკია. 4 მეფ. 20, 2-3; ეს. 38, 2-3; ნემია. ნემ. 2, 4; იერემია. იერ. 32, 16-25; დანიელი. დან. 6, 10-13; 9, 3-19; იონა. იონ. 2, 2; ამბაკუმი. ამბაკ. 1, 2; ანნა წინასწარმეტყველი. ლუკ. 2, 37; საეღუ ტარსელი. საქმე. 9, 11; 22, 17; პეტრე. საქმე. 10, 9; კორნილიოსი. საქმე. 10, 2-30.

ლოცვა შესახებ

ლ. შ. ღმრთის მიერ. ფს. 6, 9; 16, 6; 34, 4; 65, 19; 98, 6; 117, 5; 119, 1; 137, 3.

ლ. შ. ქრისტეს მიერ. იოან. 14, 13-14; 15, 7.

ლოცვა შეისმინება

ზოგჯერ მაშინვე. ფს. 3, 4; 137, 3; ეს. 30, 19; 65, 24; დან. 9, 21-23; 10, 12.

ზოგჯერ რამდენიმე ხნის შემდეგ. ფს. 39, 1; 129, 54; მარკ. 7, 27; ლუკ. 18, 7; ებრ. 6, 15.

ზოგჯერ სხვაგვარად, ვიდრე მოელიან. 3 მეფ. 8, 17-19; 1 ნეშტ. 22, 7-10; 28, 2-6; 2 ნეშტ. 6, 7-9; 12, 8-9.

ყოველგვარი მოლოდინის გარეშე. 3 მეფ. 3, 12-14; 2 ნეშტ. 1, 11-12; იერ. 33, 3; ეფეს. 3, 20.

*

ღმერთი მზადაა ლოცვის შესასმენად. ეს. 30, 18-19; მათ. 7, 11; ლუკ. 11, 13; იაკ. 1, 5.

ჩივილი ლოცვის მიმართ უყურადღებობაზე. იობ. 19, 7; 30, 20; ფს. 21, 2; 26, 7-9; 68, 3; 79, 4; ამბაკ. 1, 2.

ლოცვის შესმენა შეპირებულია. 2 ნეშტ. 7, 14-15; ფს. 20, 5; ეს. 30, 19; 58, 9; იერ. 29, 12; 33, 3; ზაკ. 13, 9; მათ. 7, 7; ლუკ. 11, 9.

ლოცვის შესმენა შეპირებულია განსაკუთრებით მწუხარებაში. 2 სჯ. 4, 29-31; 2 ნეშტ. 7, 13-14; 20, 9; ფს. 21, 24; 33, 17; 49, 15; 90, 15; ეს. 19, 22; 41, 17; იაკ. 5, 15.

ლ. შ. შეპირებულია ორისთვის ან სამისთვის, რომელნიც შეიკრებიან ლოცვაზე. მათ. 18, 19.

ლოცვის შესმენისათვის საჭიროა რწმენა. მათ. 21, 22; მარკ. 11, 24; ებრ. 10, 22-23; იაკ. 1, 6-7.

„ყოველსა, რაოდენსა ითხოვდეთ ლოცვასა შინა სარწმუნოებით, გყოს თქვენ“. მათ. 21, 22; მარკ. 11, 24; იოან. 14, 13-14; 16, 23-24; იაკ. 1, 5-6; 1 იოან. 3, 22-23.

შესმენილ იქნება იმისი ლოცვა ვინც

ლოცულობს სარწმუნოებით. მათ. 21, 22; მარკ. 11, 24; იაკ. 5, 15.

ლოცულობს ქრისტეს სახელით. იოან. 14, 13-14; 15, 16; 16, 23-24.

ეძიებს ღმერთს. 2 ნეშტ. 7, 14; 15, 4; ფს. 33, 4.

ეძიებს ღმერთს მთელი თავისი გულით. იერ. 29, 12-13; 2 ნეშტ. 15, 15.

მიმართავს ღმერთს ჭეშმარიტებით.
ფს. 144, 18.

ერიდება ბოროტებას. 2 ნეშტ. 7,
14; იობ. 33, 26; 58, 6-9.

მიმართავს ღმერთს. 2 ნეშტ. 15, 4;
იობ. 22, 23-27; ეს. 19, 22.

თავმდაბალია. 2 ნეშტ. 7, 14; ფს. 9,
12-29.

ემინია ღმრთისა. ნემ. 1, 11; ფს.
144, 19.

უყვარს ღმერთი. ფს. 36, 4; 90,
14-15.

ასრულებს ღმრთის ნებას. იოან. 9,
31; 15, 7; 1 იოან. 3, 22; 5, 14.

იმყოფება ქრისტეს თანა. იოან.
15, 7.

მართალია. ფს. 33, 15-17; 1 პეტ. 3,
12; იგავ. 15, 29; იაკ. 5, 16.

ღმრთის იმედი აქვს. ფს. 37, 15; 39,
1-3; მიქ. 7, 7.

მოუწოდებს ღმერთს მწუნარებასა
და უბედურებაში. დაბ. 35, 3; გამ. 22,
23; 2 მეფ. 22, 4-7; ფს. 17, 6; ნემ. 9, 9;
ფს. 6, 8-9; 21, 24; 29, 2; 33, 6-17; 49,
15; 80, 7; 85, 7; 90, 15; 105, 44; 106, 6.
13. 19; 117, 5; 119, 1; ეს. 41, 17; იონა.
2, 3.

ვედრება ღმერთს იწროებში. გამ.
3, 7; 22, 23-27; 2 სჯ. 26, 7; მსაჯ. 3, 9;
10, 12; ნემ. 9, 27; ფს. 3, 4; ეს. 19, 20.

ვედრება ღმერთს მისი ნებისამებრ.
1 იოან. 5, 15.

მორწმუნენი

უეჭველად გრძნობენ, რომ მათი
ლოცვა შეისმინება. 2 მეფ. 22, 4; ფს.
17, 3; 4, 3; 6, 9; 16, 6; 54, 16; 85, 7; 1
იოან. 3, 22; 5, 14-15.

მორწმუნეებს უყვართ ღმერთი
შესხენილი ლოცვისათვის. ფს. 115, 1.

მორწმუნენი აკურთხებენ ღმერთს
შესხენილი ლოცვისათვის. ფს. 27, 6;
65, 20; 115, 1-13.

აქებენ ღმერთს შესხენილი ლოცვი-
სათვის. ფს. 117, 21; 137, 2-3.

**არ იქნება შესხენილი იმისი ლოცვა
ვინც**

ითხოვს არა კეთილს, არამედ
ბოროტს, თავის სურვილთა დასაკ-
მაყოფილებლად. იაკ. 4, 3.

ითხოვს დაეჭვებითა და ორჭოფო-
ბით. იაკ. 1, 6-7.

მიაქვს ღმრთის უღირსი მსხვერპ-
ლი. გალ. 1, 7-9.

არ ისმენს სჯულისას. ფს. 27, 9;
ზაქ. 7, 11-13.

ბოროტს ფიქრობს თავის გულში.
ფს. 65, 18.

ცოდაში ცხოვრობს. იგავ. 15, 8;
ეს. 59, 2; იერ. 14, 10-12; იოან. 9, 31.
პირმოთნეა. იობ. 27, 8-9; ეს. 58,
3-5.

ამპარტავანია. იობ. 35, 12-13; იაკ.
4, 6; 1 პეტ. 5, 5.

ფარისევლის მსგავსად მართალია
თავის საკუთარ წარმოდგენაში. ლუკ.
18, 11-14.

ყრუა ღარიბთა ღალატისისადმი.
იგავ. 21, 13;

უარყოფს ღმრთის მოწოდებას.
იგავ. 1, 24-28; ზაქ. 7, 13.

სტოვებს ღმერთს. იერ. 14, 10-12.
სისხლს ღვრის. ეს. 1, 15.

კერპთაყვანისმცემელია. იერ. 11,
10-14; ეზეკ. 8, 16-18.

მორწმუნეთა მტერია. 2 მეფ. 22,
41-42; ფს. 17, 40-41.

დენის მორწმუნეებს. მიქ. 3, 2-4.

*

ქრისტეს ლოცვა შესმენილია. იოან. 11, 41-42; ებრ. 5, 7; ლუკ. 22, 41-43.

შესმენილი ლოცვა არის განუწყვეტელი ლოცვის აღმპერული მიზეზი. ფს. 16, 6.

ბოროტების ლოცვას არ შეისმენს ღმერთი. იოხ. 35, 12; იგავ. 1, 28; ეს. 1, 15; 58, 3; 59, 2; იერ. 11, 11-14; 12; ეზეკ. 8, 18; მიქ. 3, 4; ზაქ. 7, 13; იოან. 9, 31.

მაგალითები შესმენილი საიდუმლო ლოცვებისა: ლოტი. დაბ. 19, 19-21; რაქელი. დაბ. 30, 6-22; იაკობი. დაბ. 32, 24-30; ოს. 12, 5; მანოე. მსაჯ. 13, 8-9; სამსონი. მსაჯ. 15, 18-19; ანნა. 1 მეფ. 1, 27; დავითი. 2 მეფ. 22, 7; ფს. 3, 4; 6, 9; 65, 19; 115, 1; 137, 3; სოლომონი. 3 მეფ. 3, 7-14; 2 ნეშტ. 1, 8-12; 3 მეფ. 9, 3; 2 ნეშტ. 7, 12; ეზეკია. 4 მეფ. 20, 1-5; ეს. 38, 1-8; იაგბეს. 1 ნეშტ. 4, 10; მანასე. 2 ნეშტ. 33, 12-13; იერემია. გოდ. 3, 55-57; იონა. იონ. 2, 2-11; კეთროვანი. მათ. 8, 2-3; მარკ. 1, 40-41; ლუკ. 5, 12-13; ბარტიმეოს. მარკ. 10, 46-53; ლუკ. 18, 34-43; ზაქარია. ზაქ. 1, 13; ავაზაკი ჯვარზე. ლუკ. 23, 42-43; კორნილიოსი. საქმე. 10, 30-31; პავლე და შილა. საქმე. 16, 25-26.

შესმენილი ოჯახური ლოცვანი: იაკობი. დაბ. 35, 2-5; ეზრა. ეზრ. 8, 21-23.

შესმენილი შუამდგომლური ლოცვანი: აბრაამი ისმაელისათვის. დაბ. 17, 18-20; აბრაამი სოდომისათვის. დაბ. 18, 22-33; აბრაამი აბიმელექისათვის. დაბ.

20, 17; ელიაზარი ისაკისათვის. დაბ. 24, 12-27; ისაკი თავისი ცოლისათვის. დაბ. 25, 21; მოსე ფარაონისათვის. გამ. 8, 13-18-22-31; 9, 28-33; 10, 17-19; მოსე ისრაელისათვის. გამ. 17, 4-6-11-13; 32, 11-14; 33, 12-17; რიცხ. 11, 2; 14, 13-20; 2 სჯ. 9, 19; 10, 10; ისუ, ძე ნავესი ისრაელისათვის. ისუ ნავ. 10, 12-14; სამუელი ისრაელისათვის. 1 მეფ. 7, 5-9; 12, 18; კაცი ღვთისა იერობოამისათვის. 3 მეფ. 13, 6; ელია სერაფთას ქერიე დედაკაცისათვის. 3 მეფ. 17, 20-22; ელია გვალვისა და წვიმისათვის. 3 მეფ. 17, 1; 18, 36-38-42-45; ლუკ. 4, 25; იაკ. 5, 17-18; ელისე სომანიტელი დედაკაცისათვის. 4 მეფ. 4, 33-35; იოაქაზი ისრაელისათვის. 4 მეფ. 13, 4-5; ეზეკია თავისი ხალხისათვის. 4 მეფ. 19, 19-20; 2 ნეშტ. 32, 20-22; ეს. 37, 15-21; ეზეკია ისრაელისათვის. 2 ნეშტ. 30, 18-20; დავითი თავისი ხალხისათვის. 1 ნეშტ. 21, 26; ასა თავისი ხალხისათვის. 2 ნეშტ. 14, 11-12; ესაია ეზეკიასათვის. ეს. 20, 7-11; იობი თვისი მეგობრებისათვის. იობ. 42, 8-10; მოსე, აარონი და სამუელი. ფს. 98, 6-8; დანიელი თავისთვის და თავისი ამხანაგებისათვის. დან. 2, 17-19; დანიელი იერუსალიმისათვის. დან. 9, 16-23; ამოსი ისრაელისათვის. ამოს. 7, 1-6; ასისტავი თავისი მოსამსახურისათვის. მათ. 8, 8-13; ლუკ. 7, 6-10; ქანანეული დედაკაცი თვისი ქალისათვის. მათ. 15, 22-28; მოციქულები. საქმე. 4, 29-31; პეტრე ტაბითასთვის. საქმე. 9, 40; იერუსალიმის ეკლესია პეტრესათვის. საქმე. 12, 5-11; პავლე კოპლიოსისათვის. საქმე. 28, 8.

შესვენის საზოგადო
ლოცვანი: ისრაელნი. გამ. 2, 23-
25; 3, 7; რიცხ. 20, 16; 2 სჯ. 26, 7; 1
ნეშტ. 5, 20; ნემ. 9, 27-28; იოსაფატი
და მისი ხალხი. 2 ნეშტ. 20, 5-18;
მღვდელნი და ლევიტელნი. 2 ნეშტ.
30, 27; ნემია და ხალხი. ნემ. 4, 9-20;
მღვდელნი და ხალხი. იოკელ. 2,
17-20.

შესვენელ ლოცვათა
მაგალითები: ისრაელნი. 2 სჯ.
1, 45-46; 1 მეფ. 8, 18; 2 მეფ. 22, 42; ფს.
17, 41; იერ. 11, 11; ეზეკ. 14, 14-20;
მოსე. 2 სჯ. 3, 23-27; საული. 1 მეფ.
28, 6-15; დავითი. 2 მეფ. 12, 16. 22-23;
ოსია. 4 მეფ. 22, 15-20; 2 ნეშტ. 34, 23-
28; იობი. იობ. 19, 7; 30, 20; მოაბი. ეს.
16, 12; ძენი ზებედესნი. მათ. 20, 20-
23; მარკ. 10, 35-40; პავლე. 2 კორ. 12,
8-9.

ლოცვა შუამდგომლობა

ლ. შ. ნანდერძეია. ეფეს. 6, 18; 1
ტიმ. 2, 1; იაკ. 5, 14-16; 1 იოან. 5, 16.

**შუამდგომლური ლოცვა უნდა
სრულდებოდეს**

ყველა ადამიანისათვის. 1 ტიმ.
2, 1.

მეფეთათვის. ეზრა. 6, 10; 1 ტიმ.
2, 2.

ყველა მთავართათვის. 1 ტიმ. 2, 2.
ერისა და სამშობლოსათვის. რიცხ.
27, 15-17; 2 სჯ. 9, 26-29; 26, 15; 3 მეფ.
8, 30-52; 1 ნეშტ. 29, 18; ფს. 27, 9; 73,
1-2; 78, 8-9; 79, 1-4; 105, 4-5; ეს. 64,
8-9; იერ. 29, 7.

თანამემამულეთათვის. ნემ. 1, 6;
რომ. 10, 1.

თვითულისათვის კერძოდ. დაბ.
20, 17; გამ. 9, 29; 10, 17-18; რიცხ. 12,
13; 1 მეფ. 1, 17.

ოჯახისათვის. დაბ. 32, 11; 2 მეფ.
7, 18-25-29; 1 ნეშტ. 17, 23-27.

შვილებისათვის. დაბ. 17, 18; 28, 3-
4; 2 მეფ. 12, 16; 1 ნეშტ. 22, 12; 29, 19;
მათ. 15, 22; 19, 13.

მეგობართათვის. დაბ. 20, 17; იობ.
42, 8-10; 2 ტიმ. 1, 16-18.

მორწმუნეთათვის. 2 ნეშტ. 6, 41;
ფს. 9, 33; 35, 10; 39, 16; 69, 4; 124, 4;
დან. 2, 17-18; საქმე. 20, 32; 2 კორ. 9,
14; ეფეს. 6, 18; ფილიპ. 1, 3-5; 1 თეს.
3, 10-12; 2 თეს. 1, 11; 2 ტიმ. 1, 3-4;
ფილიპ. 1, 4; იაკ. 5, 16.

ეკლესიისათვის. ფს. 121, 6-8; დან.
9, 16-19.

მწყემსთათვის. ფს. 131, 9; რომ.
15, 30-32; 2 კორ. 1, 11; ეფეს. 6, 18-20;
ფილიპ. 1, 19; კოლას. 4, 3; 1 თეს. 5,
25; 2 თეს. 3, 1-2; ებრ. 13, 18-19.

სნეულთათვის. დაბ. 20, 17; ფს. 34,
13; იაკ. 5, 14-16.

მწუხარეთათვის. ფს. 140, 5; საქმე.
12, 5; 2 კორ. 1, 11; ფილიპ. 1, 16-19.

ცოდვილთათვის. დაბ. 18, 23-32;
რიცხ. 14, 19; ნემ. 1, 6; დან. 9, 16; 1
იოან. 5, 16.

მღვეწელთათვის. მათ. 5, 44; ლუკ.
6, 28; 23, 34; საქმე. 7, 60; 1 კორ. 4, 13.

მტერთათვის. ფს. 34, 13; 108, 4;
იერ. 18, 20.

იმათთვის, რომელნიც გუტოვებენ
ჩვენ. 2 ტიმ. 4, 16.

მოუქცეველთა ხსნისათვის. რომ. 10, 1.

სახარების წარმატებისათვის. მათ. 9, 38; ლუკ. 10, 2; საქმე. 4, 29; ეფეს. 6, 18-19; კოლას. 4, 3; 2 თეს. 3, 1.

მღვდელმსახურთაგან ერისათვის. 1 მეფ. 12, 19; ეფეს. 1, 16-17; 3, 14-19; ფილიპ. 1, 4; კოლას. 1, 3-9; 4, 12; 1 თეს. 1, 2; 2 თეს. 1, 11.

ლოცვა შუამდგომლური უნდა შესრულდეს იმიტომ, რომ სხვანი გაგონებული იქნა. 3 მეფ. 8, 29-52; 2 ნეშტ. 6, 20-40; ნემ. 1, 11; ფს. 19, 1-4.

*

აღძვრანი შუამდგომლური ლოცვისათვის. იაკ. 5, 16; 1 იოან. 5, 16.

ურწმუნონი ითხოვნ მორწმუნეთა შუამდგომლურ ლოცვას. გამ. 8, 8; 9, 28; 10, 17; 1 მეფ. 7, 8; იერ. 37, 3; საქმე. 8, 24.

შესმენილი ლოცვა არის განუწყვეტელი ლოცვის აღმძვრელი მიზეზი. ფს. 16, 6.

ბოროტებისას არ შეისმენს ღმერთი. იობ. 35, 12; ივანე. 1, 28; ეს. 1, 15; 58, 3; 59, 2; იერ. 11, 11-14; ეზეკ. 8, 18; მიქ. 3, 4; ზაქ. 7, 13; იოან. 9, 31.

შუამდგომლური ლოცვა მოუნანებელთათვის უარყოფილია. 1 მეფ. 16,

1; იერ. 7, 13-16; 11, 11-14; 14, 10-11; ეზეკ. 14, 14-20.

ქრისტემ მოგვცა მაგალითი შუამდგომლური ლოცვისა. ლუკ. 22, 32; 23, 34; იოან. 17, 9-24.

მაგალითები შუამდგომლური ლოცვისა: იესო ქრისტე. იოან. 17 თავი. აბრაამი. დაბ. 18, 23-32; 20, 17; ელიაზარი. დაბ. 24, 12-14; ისაკი. დაბ. 25, 21; 28, 1-4; მოსე. გამ. 32, 10-14. 30-32; 34, 9; რიცხ. 11, 2; 12, 13; 14, 17-19; 21, 7; 2 სჯ. 9, 19-20; აარონი. რიცხ. 16, 46-48; სამოელი. 1 მეფ. 7, 5-9; 12, 23; სოლომონი. 3 მეფ. 8, 30-52; 2 ნეშტ. 6, 21-42; ელისე. 4 მეფ. 4, 33; კაცი ღმრთისა. 3 მეფ. 13, 6; ეზეკია. 2 ნეშტ. 30, 18-20; ესაია. 2 ნეშტ. 32, 20; ეზრა. ეზრ. 8, 21-23; 10, 1; ნემია. ნემ. 1, 4-11; იობი. იობ. 42, 8; დავითი. 2 მეფ. 7, 18-29; 12, 16; 1 ნეშტ. 17, 16-27; 22, 12; 29, 18-19; ფს. 24, 22; 108, 4; იერემია. იერ. 18, 20; 42, 2-4; ეზეკიელი. ეზეკ. 9, 8; დანიელი. დან. 9, 3-19; სტეფანე. საქმე. 7, 60; პეტრე. საქმე. 9, 40; პეტრე და იოანე. საქმე. 8, 15. იერუსალიმის ეკლესია. საქმე. 12, 5-12; პავლე. კოლას. 1, 9-12; 2 თეს. 1, 11; ეპაფრასი. კოლას. 4, 12.

მ

მადლობა, მადლიერება (სამადლობელი ლოცვა)

მ. ნამცნებია. ნემ. 9, 5; ფს. 99, 4; 133, 1; 134, 20; ეფეს. 5, 20; კოლას. 3, 15-17; 1 თეს. 5, 18; 1 ტიმ. 2, 1

ქრისტემ მოგვცა მადლობის მაგალითი. მათ. 11, 25; 14, 19; 26, 26; მარკ. 6, 41; 8, 6; 14, 22; ლუკ. 22, 17; იოან. 6, 11; 11, 41; 1 კორ. 11, 24

ზეციური მხედრობა ღმერთს მადლობით აღიღებს. ლუკ. 2, 13; გამოცხ. 4, 9; 7, 12; 11, 17.

მადლობა უნდა იყოს მიძღვნილი ღმრთისადმი იესო ქრისტეს მიერ. რომ. 1, 8; 7, 25; ეფეს. 5, 20; კოლას. 3, 17; ებრ. 13, 15.

ქრისტესადმი. 1 ტიმ. 1, 12.

*

მადლობა ღმერთს მის გამოუთქმელთა ნიჭთათვის. 2 კორ. 9, 15

მ. ღმერთს ცოდვათა პატიებისათვის. ფს. 102, 2-3.

მ. ღმერთს სულიერ სიკეთეთათვის. კოლას. 2, 7; 1 ტიმ. 1, 12.

მ. ღმერთს მისი ღმრთაებრივი სიკეთისა და მოწყალებისათვის. ფს. 30, 21; 65, 19; 67, 19; 102, 2-4; 117, 21; 144, 9-10.

მ. ღმერთს გამოსყიდვისთვის, გამ. 15, 2-13; ფს. 70, 23; 105, 1-2; ეს. 44, 23; 51, 11; 1 კორ. 6, 20; ეფეს. 1, 3-7.

მ. ღმერთს ხსნისათვის. 1 ნემტ. 16, 23-35; ფს. 17, 47; 39, 17; 69, 4; 95,

2; 97, 1-4; ეს. 61, 10; ლუკ. 1, 68-69; კოლას. 1, 12-13; 1 პეტ. 1, 3-4.

მ. ღმერთს საშიშროებისა და სიკვდილისაგან გამოსხნისათვის. ფს. 55, 12-13; 85, 13; 105, 8-12; 106, 19-22; 117, 16-17.

მ. ღმერთს იმიტომ, რომ იგი გვისმენს. ფს. 27, 6; 33, 1-4; 65, 18; 115, 1-10; იოან. 11, 41.

მ. ღმერთს, რომელმან მოგვცა ჩვენ ძლევა სიკვდილზე, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მიერ. 1 კორ. 1, 57.

მ. ღმერთს, რომელიც მარადის გაგვამარჯვებინებს იესო ქრისტეს მიერ. 2 კორ. 2, 14.

მ. ღმერთს, რომელმან გაგვათავისუფლა ჩვენ ცოდვისგან და მოგვაქცია სიმართლისაკენ. რომ. 6, 17; 1 თეს. 2, 13; 2 თეს. 2, 13.

მ. ღმერთს მინიჭებულ მოწყალებათათვის. 1 კორ. 1, 4-6; 1 თეს. 3, 9.

მ. ღმერთს საზრდოს მოცემისათვის. 2 სჯ. 8, 10; ეს. 62, 9; საქმე. 27, 35; რომ 14, 6; 1 ტიმ. 4, 3-4.

მ. ღმერთს დროებითი ბედნიერებისა და სიკეთისათვის. დაბ. 24, 27; 2 სჯ. 8, 10; ეს. 62, 9; ფს. 67, 19; 102, 2-5; 118, 65; 138, 17-18.

მ. ღმერთს მორწმუნეთათვის. ეფეს. 1, 16; ფილიპ. 1, 3; 1 თეს. 1, 2.

მ. ღმერთს ყველა ადამიანისათვის. 1 ტიმ. 2, 1.

საზოგადოებრივ ღვთისმსახურება-ში. 1 ნეშტ. 16, 4; ფს. 25, 7; 67, 26; 68, 30; 99, 4, 146, 7; კოლას. 3, 16.

ჭამის წინ. მათ. 14, 19; მარკ. 6, 41; 8, 6; იოან. 6, 11; საქმე, 27, 35; 1 ტიმ. 4, 4-5.

ყოველთვის. ფს. 33, 1; 144, 2; ეფეს. 1, 16; 1 თეს. 1, 2.

მადლობა ფსალმუნთა თანსლებით. ფს. 95, 1; 146, 7; კოლას. 3, 16-17.

მადლობას თან უნდა ახლდეს ღოცვა. ფილიპ. 4, 6; კოლას. 4, 2.

მ. თან უნდა ახლდეს შუამდგომლობითი ღოცვა. 1 ტიმ. 2, 1; 2 ტიმ. 1, 3; ფილიპ. 1, 4.

მღვდელმსახურნი სახალხოდ უნდა უძღვნიდნენ ღმერთს მადლობას. 1 ნეშტ. 16, 4-7; ფს. 133, 1; 134, 20.

ბოროტი ადამიანები არ სწირავენ ღმერთს მადლობას, არ აღიდებენ მას. რომ. 1, 21.

სამადლობელი გალობანი და ფსალმუნები

პირადი სიკეთისათვის. ფს. 9; 17; 29; 33; 64; 65; 102; 107; 115; 135.

ისრაელისა და ეკლესიის სიკეთეთათვის. ფს. 45; 47; 67; 75; 80; 84; 123; 125; 146; ეს. 12.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: იოთორი. გამ. 18, 10; ლევიტელნი. 1 ნეშტ. 16, 4; ნემ. 9, 5; ეზრა. ნემ. 8, 6; დავითი. 1 ნეშტ. 29, 10; ფს. 25, 6-7; დანიელი. დან. 2, 19-23; სვიმეონი. ლუკ. 2, 28; ანნა. ლუკ. 2, 37; ჰავლე. საქმე. 27, 35; 28, 15; 1 ტიმ. 1, 12.

მაკედონიის სამეფო

სხვაგვარად ბერძენთა სამეფო. დან. 11, 2.

გამოსახულია ხატით

როგორც კერპის სპილენძის ნაწილი ნახუქელონოსორის სიზმარში. დან. 2, 32-39.

როგორც ოთხფრთიანი და ოთხთავიანი ვეფხვი. დან. 7, 6. 17.

როგორც რქიანი ვაცი. დან. 8, 5, 21.

მაკედონიის სამეფოს მთავარი ქალაქია ფილიპე. საქმე. 26, 12.

წინასწარმეტყველებანი მაკედონიის სამეფოს შესახებ

მიღია-სპარსეთის სამეფოს დაპყრობა. დან. 8, 6-7; 11, 2-3.

მაკედონიის უკანასკნელი მეფის, ალექსანდრეს, ძლევა მოსილება და სიღიადე. დან. 8, 8; 11, 3.

მ. ოთხ ნაწილად გაყოფა. დან. 8, 8.

რომ მაკედონიის ოთხი სამთავროს მმართველნი იქნებიან უცხოელნი. დან. 11, 4.

მ. ოთხი სამთავროს ბედი. დან. 11, 4-29.

მცირე რქა ერთ-ერთში ამ სამთავროთაგან აღდგება. დან. 8, 8-12. 23-25.

*

ღმრთის ნებით მაკედონიაში არის სახარება ნაქადაგები. საქმე. 16, 9-10.

მაკედონიის ეკლესიების სიუხვე. 2 კორ. 8, 1-5.

მალქოზი

სახელი მღვდელმთავრის მსახურისა, რომელსაც პეტრე მოციქულმა მოჰკვეთა ყური იესოს შეპყრობის დროს. იოან. 18, 10.

აპაპ

ქრისტე ლაპარაკობს ღმერთზე, როგორც თავის მამაზე. მათ. 7, 21; 10, 32-33; 11, 25-27; 12, 50; 15, 13; 16, 17-27; 18, 10. 14. 19. 35; 20, 23-24. 36; 26, 29; მარკ. 14, 36; ლუკ. 2, 49; 10, 21-22; 22, 29. 42; 23, 34. 46. იოან. 5, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 30, 36, 37, 38, 43, 45, 46, 47; 6, 27, 29, 32, 37, 38, 39, 40, 44-46, 57, 65; 7, 16, 17, 18, 28, 29; 8, 18, 19, 26-29, 38, 42, 49, 54, 55; 10, 15, 17, 18, 25, 30, 32, 36-38; 11, 41, 42; 12, 26, 27, 28, 44, 45, 49, 50; 14, 6, 9-13, 16, 20-21, 23, 24, 26, 28, 31; 15, 1, 8-10, 15, 16, 23, 24, 26; 16, 3, 5, 10, 14, 15, 16, 23, 25, 27, 28, 32; 17, 1-5, 7, 8, 11, 12, 21-26; 20, 17, 21.

ღმერთი ყველა ხალხის მამაა. მათ. 5, 45. 48; 6, 1, 4, 6, 8, 9, 14, 15, 18, 26, 32; 7, 11; 10, 20. 29; მარკ. 11, 25-26; ლუკ. 6, 36; 11, 2. 13; 12, 30-32.

„არავინ იცის მამა, გარნა ძემან“. მათ. 11, 27; ლუკ. 10, 22.

„მამასა უყვარს ძე და ყოველივე მოსცა ხელთა მისთა“. იოან. 3, 35.

„უკეთუმცა მიცოდეთ მე, მამაიცა ჩემი იცოდეთ“. იოან. 8, 19.

„თავით ჩემით არას ვიქმ, არამედ ვითარცა მასწავა მე მამამან, მასცა ვიტყვი; და რომელმან მომაკლინა მე, ჩემ თანა არს; არა დამიტყევა მე მარტო მამამან, რამეთუ მე სათნოებასა მისსა ვიქმ მარადის“. იოან. 8, 28-29.

„მე და მამა ჩემი ერთ ვართ“. იოან. 10, 30.

„რომელმან მიხილა მე, იხილა მამაი ჩემი... მე მამისა თანა ვარ, და მამაი ჩემ თანა არს“. იოან. 10, 37-38; 14, 9-10.

„მამაი ჩემი უყროის ჩემსა არს“. იოან. 14, 28.

„გამოვედ მამისაგან, და მოვედ სოფლად, და კუალად დაუტყეებ სოფელსა, და მივალ მამისა“. იოან. 16, 28.

„მამით ნუვის ჰხადით ქვეყანასა ზედა: რამეთუ ერთი არს მამაი თქუენი, რომელ არს ცათა შინა“. მათ. 23, 9.

მამული (სამშობლო)

„რაჟამს დაასრულნა იესო იგავნი ესე, წარვიდა მიერ. და მოვიდა მამულად თვისად და ასწავებდა მათ შესაკრებელთა შორის მათთა, ვიდრემდის განუკვირდებოდა მათ და იტყოდეს: ვინაი არს ამისა სიბრძნე ესე და ძალი?“ მათ. 13, 53-54.

„რადენი გუეხმა საქმე კაპერნაუმს, ქმენ აქაცა, მამულსა შენსა. ხოლო თავადმან ჰრქეა მათ: ამენ გეტყვი თქუენ, რამეთუ არავინ წინასწარმეტყუელი შეწყნარებულ არს თვისსა მამულსა“. ლუკ. 4, 23-24.

მანანა

მანანა იყო სასწაულებრივი საჭმელი, რომელიც ზეციდან მიეცა ისრაელს უდაბნოში. გამ. 16, 4. 15; ნემ. 9, 14; ფს. 104, 40; იოან. 6, 31.

ლეთიურ: მანანა. ნემ. 9, 20.

მ. არის ანგელოზები საკვები. ფს. 77, 25.

მ. არის სულიერი საკვები. 1 კორ. 10, 3.

მ. არის მანამდე უცნობი საკვები. 2 სჯ. 8, 3. 16.

მ. წააგავს ქინძის თესლს. გამ. 16, 31; რიცხ. 11, 7.

თეორია: „სპექტაკ და ხილვაი მისი, ვითარცა ხილვა მყინვარისა“. გამ. 16, 31; რიცხ. 11, 7.

მ. გემოთი წააგავს თაყლის კვერს. გამ. 16, 31.

მ. გემოთი წააგავს ზეთიან კვერს. რიცხ. 11, 8.

მ. ცვარივით ეფინება მიწაზე. გამ. 16, 14.

მ. ცვიოდა საღამოს ცვართან ერთად. რიცხ. 11, 9.

შაბათობით მ. არ ცვიოდა ციდან. გამ. 16, 26-27.

მანანას აგროვებდნენ ყოველდღიურად. გამ. 16, 21.

მანანა ყოველ სულზე თითო ღომორი მოდიოდა. გამ. 16, 16,

მეექვსე დღეს მანანას ორ ულუფას აგროვებდნენ. გამ. 16, 5. 22-26.

ვინც მანანას ცოტას აგროვებდა, მანც არ განიცდიდა ნაკლებობას. გამ. 16, 18.

მანანა შვის ამოსვლისთანავე ღნებოდა. გამ. 16, 21.

მანანა გაჩნდა

პურის უქონლობის გამო ისრაელთა დრტვინვის შემდეგ. გამ. 16, 2-3.

ლოცვების პასუხად. ფს. 104, 40.

მოსეს შუამდგომლობით. იოან. 6, 31-32.

ღმრთის დიდების საჩვენებლად. გამ. 16, 7.

იმის საჩვენებლად, რომ „არა პურითა ხოლო ცხონდების კაცი“. 2 სჯ. 8, 3; მათ. 4, 4.

ისრაელთა მორჩილებასა და თვინიერებაში გამოსაცდელად. გამ. 16, 4; 2 სჯ. 8, 16.

*

მანანა ფუჭლებოდა ერთი დღე-ღამით შენახვის შემდეგ. გამ. 16, 19-20.

ისრაელნი 40 წლის განმავლობაში იკვებებოდნენ. ნემ. 9, 19-20

ისრაელნი

მ. ფქვაუნენ და კვერებს აცხობდნენ. რიცხ. 11, 8.

მ. ეგვიპტურ საკვებზე უარესად თვლიდნენ. რიცხ. 11, 4-6.

მანანა ეზიზილებოდათ. რიცხ. 21, 5. დაისაჯნენ მანანას დაწუნების გამო. რიცხ. 11, 10-20; 21, 6.

მ. შეწყდა ისრაელის ქანაანში შესვლისთანავე. გამ. 16, 35; ისუ ნავ. 5, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით

იუსო ქრისტე. იოან. 6, 32-35.

წმინდანთა ლოცვა-კურთხევა. გამოცხ. 2, 17.

*

მანანით სახე ჭურჭელი ინახებოდა საკურთხეველში. გამ. 16, 32-34; ებრ. 9, 4.

მანანა (ტომი)

მანასეს ტომი წარმოიშვა იოსების უფროსი ვაჟისაგან. დაბ. 41, 51; 48, 5. წინასწარმეტყველებანი მანასეს ტომის შესახებ. დაბ. 48, 20; 2 სჯ. 33, 13-17.

მ. ტომიდან არჩეულნი არიან სახალხო აღწერის ჩასატარებლად. რიცხ. 1, 10.

მწვერავები მ. ტმიდან, გაგზავნილნი აღთქმულ მიწაზე. რიცხ. 13, 12.

წარმომადგენლები მ. ტომიდან მიწის განაწილებისათვის. რიცხ. 34, 23.

მ. რიცხვი (რაოდენობა) ეგვიპტიდან გამოვლის ჟამს. რიცხ. 1, 34-35.

მოგზაურობის დროს მანასეს ტომი ისრაელის მესამე განაყოფში შედიოდა. რიცხ. 10, 22-23.

მ. ბანაკებოდა კარვის დასავლეთით ეფრემის დროშის ქვეშ. რიცხ. 2, 18-20.

მანასეს მსხვერპლშეწირვანი. რიცხ. 7, 55-59.

მანასეს ტომი შედგებოდა ოჯახებისაგან. რიცხ. 26, 29-33.

მანასეს რაოდენობა ქანაანში შესვლის ჟამს. რიცხ. 26, 35.

გარიზინის მთაზე წარმოთქვეს ლოცვა-კურთხევა. 2 სჯ. 27, 11.

მანასეს ტომის ნახევარს მიეცა მემკვიდრეობით იორდანის აღმოსავლეთით მდებარე მიწები. რიცხ. 32, 33. 39-42; ისუ ნავ. 13, 29-31.

მ. მეორე ნახევრის მემკვიდრეობა. ისუ ნავ. 17, 1-11.

მანასეს ტომმა ვერ შეძლო ქანანელთა განდევნა, მაგრამ დაბეგრა ისინი. ისუ ნავ. 17, 12-14; მსაჯ. 1, 27-28.

მანასეს ტომი დავითს ეხმარებოდა საულის წინააღმდეგ. 1 ნეშტ. 12, 19-21.

მ. მონაწილეობდა დავითის გვირგვინის კურთხევაში. 1 ნეშტ. 12, 31-37.

მ. დავითის სახლის ძალაუფლებაში გადავიდა ასას დროს. 2 ნეშტ. 15, 9.

ეხეკია მანასეს მოუწოდებდა პასეჟზე იერუსალიმში. 2 ნეშტ. 30, 1. 11. 18.

დავითმა მ. ტომს დაუდგინა მეთაურები. 1 ნეშტ. 26, 32; 27, 20-21.

მანასეს ქვეყანა კერპოთაგან გაიწმინდა ეხეკიას და იოსიას დროს. 2 ნეშტ. 31, 1; 34, 6.

გამორჩენილი პიროვნებები მანასეს ტომიდან

სალპაადის ქალიშვილები. რიცხ. 27, 1-7. გედეონი. მსაჯ. 6, 15. აბიმელექი. მსაჯ. 9, 1. იოთაამი. მსაჯ. 9, 5. 7. 21. იარ. მსაჯ. 10, 3. იფუთაე. მსაჯ. 11, 1. ფერუზელი. 2 მეფ. 17, 27. ელია. 3 მეფ. 17, 1.

მარადისობა (მარადიული, საუკუნო)

ბერძნული სიტყვა ზედსართავისთვის „მარადული“ (მუდმივი) მომდინარეობს არსებითი სიტყვისგან „ეონ“, რაც ნიშნავს არა მარტო „მარადისობას“, ე. ი. ხანგრძლივობას დასაწყისისა და დასასრულის გარეშე, არამედ „საუკუნესაც“ პერიოდის მნიშვნელობით, და ამ მნიშვნელობით ხშირად იხმარება მრავლობით რიცხვში: „საუკუნენი“. ებრ. 1, 2 და სხვ. — „საუკუნეთა“, „უკუნისამდე“, „უკუნითი უკუნისამდე“. რომ. 1, 25.

ახალ აღთქმაში განსაკუთრებით რხშირად განიხილება ორი „ეონი“, ახლანდელი დამოძვეალი, ერომანეთისგან დაცილებული ქრისტეს მეორედ მოსვლით. დასასრული ანუ აღსასრული საუკუნისა (ეონისა), ამდენად, არის დასრულება დროის ახლანდელი პერიოდისა უფლის დაბრუნების დიადი მოვლენით. „აღპერთი ამა საუკუნისა“ (სოფლისა) ეწო-

დება სატანას (2 კორ. 4, 4). ასევე ითქმის: „ჩენი ამის სოფლისანი“. ლუკ. 16, 8; „სიბრძნე მთავართა ამის სოფლისათა“. 1 კორ. 2, 6; ზრუნვანი ამის სოფლისანი. მარკ. 4, 19. ყველა ამ ადგილას „საუკუნე“ და „სოფელი“ ენაცვლება ერთი მეორეს – ბერძნულად „კოსმოსი“.

ვინაიდან სიტყვა „მარადიული“ მომდინარეობს არსებითი სახელისაგან „ეონ“, რომელიც ყოველთვის არ ნიშნავს მარადისობას უსასრულობის მნიშვნელობით, ცხადია, რომ ზედსართავი „მარადიული“ ყოველთვის არ იხმარება საკუთრივ თავისი მნიშვნელობით და იგი შეიძლება აღნიშნავდეს აგრეთვე შეზღუდულის (შემოფარგლული) ხანგრძლივობის პერიოდებსაც, მაგრამ მუდამ ძალზე გრძელს, ასე, მაგალითად: როდესაც ლაპარაკია იმის შესახებ, რაც აუცილებლად შეწყდება მთელ ახლანდელ სამყაროს წესრიგთან ერთად; მაგ.: დაბ. 9, 16 – აღთქმა, რომელიც დაიღო ღმერთსა და ნოეს – წარღვნის შემდეგ ახალი კაცობრიობის წარმომადგენელს – შორის, წოდებულია მარადიულად; როდესაც დადგება დღე მთელი ახლანდელი სამყაროს წესრიგის დაღუპვისა, ბოლო მოეღება ცისარტყელასაც, და თესვისა და მკის, სიცივისა და ჰაანაქების, ზაფხულისა და ზამთრის, დღისა და ღამის ცვლასაც (8, 22). ასევე, როდესაც იერემია წინასწარმეტყველს – 51, 62 – ნაწინასწარმეტყველები აქვს, რომ ბაბილონი მუდამ უდაბნო იქნება, ხოლო ეკლესიასტისთან (1, 4) ნათქვამია, რომ „ქვეყანა ჰგიეს უკუნისამდე“.

მაგრამ ამას გარდა „მარადიული“ (საუკუნო) ნიშნავს ხანდახან მხოლოდ ხანგრძლივ დროს: გამ. 21, 6. როდესაც მონა ისრაიელმა არ მოისურვა, მიეტოვებინა თავისი ბატონი, რომელმაც მას თავისუფლება მიანიჭა, შეასრულეს საგანგებო ცერემონია, იმის აღმნიშვნელი, რომ იგი „ჰმონებდეს მას უკუნისამდე“, ე. ი. მთელი სიცოცხლე. 2 სჯ. 18, 5 („ყოველთა დღეთა ცხორებისა მათისათა“). იერ. 18, 16; 20, 11. („საუკუნოდ“). ნემ. 2, 3.

სიტყვის ზუსტი მნიშვნელობით მარადიულია (საუკუნო) მხოლოდ ღმერთი და ის, რაც მან გაამზადა მარადისობისათვის. მაგრამ აქ ეს სიტყვა არა მარტო განუსაზღვრელ ხანგრძლივობას ნიშნავს, არამედ ყოფიერების უმაღლესი და განუზომლად ღირებული სისრულის ცნებასაც შეიცავს.

მარადიულია ღმერთი და ყოველივე ღვთიური: დაბ. 21, 33. ფს. 89, 2-4; ფს. 101, 26; მათ. 6, 13 და ა. შ.

მარადიულია, როგორც თვით იგი, მისი სამართლიანობაც (ფს. 118, 52), მისი წყალობა და ჭეშმარიტება (ფს. 99, 5), მისი სიკეთე (სახიერება) (ფს. 135), მისი სიტყვა (ეს. 40, 8; 1 პეტ. 1, 25), მისი საყდარი (ფს. 44, 7). „უფალი მეფე არს უკუნისამდე და უკუნითი უკუნისამდე“ (ფს. 10, 16). „უფალი მარადიული ზღუდა“ (ეს. 26, 4).

მარადიულია აგრეთვე ღმრთის ბოძებული სიცოცხლე, „ცხოვრება საუკუნო“ და ისიც, რასაც ჩვენ გვარგუნებს ღმრთის ხსნა; ღმრთის ეს მარადიული ნიჭი (საბოძარი,

საჩუქარი) არ ეხება მხოლოდ მომავალს, არამედ ამჟამადვე წარმოადგენს ყველას საკუთრებას, ვინც შერიგებულია ღმერთთან ქრისტეს მიერ; რომ. 6, 23. იოან. 3, 36. ებრ. 5, 6-9; 6, 5. 20; 9, 12. 1 იოან. 2, 17

მარადიული სიცოცხლის საპირისპიროდ არის მარადიული სიკვდილი საუკუნო სატანჯველით. უკანასკნელ (საშინელ) სამსჯავროზე ამ სიკვდილით დაისჯებიან ისინი, რომელთაც არ მოიხურვეს, ესარგებლათ ღმრთის მოწყალებით. მისი ხსნის ნიჭით: მათ. 25, 41-46; მარკ. 9, 43-46; 2 თეს. 1, 8; გამოცხ. 14, 11.

მარგალიტი

მაცხოვრის სიტყვები: „ნუ მისცემთ სიწმიდესა ძალღთა, ნუცა დაუფენთ მარგალიტსა თქუენსა წინაშე ღოროთა“. მათ. 7, 6.

მართა

ლაზარეს და. ლუკ. 10, 38; იოან. 11, 1. როდესაც ქრისტე მაცხოვარი მივიდა მის სახლში (1, 27) მართა ბევრს ზრუნავდა ძვირფასი სტუმრის გამასპინძლებაზე: მართას და მარიამი კი იჯდა იესოს ფერხთით და ისმენდა მის სიტყვებს. მართამ მიმართა იესოს: „უფალო! არა იღუწი, რამეთუ დამან ჩემმან მარტო დამიტყუა მე მსახურებად? არქუ მას, რათა შემეწიოს მე“. იესომ მიუგო: „მართა! მართა! ზრუნავ და შოთ ხარ მრავლისათვის“ ლუკ. 10, 39-42.

მართა აღიარებს ქრისტეს ღმრთის ძედ. იოან. 11, 21. 23. 27.

მარიამი-ყოვლადწმიდა ქალწული

მაცხოვრის იესო ქრისტეს დედა. „თხოვილ იყო მარიამი იოსებისა“. მათ. 1, 18; ლუკ. 1, 27.

გამოეცხადა ქალწულ მარიამს მთავარანგელოზი გაბრიელი და ახარა, რომ მას დაებადდა ქვეყნის მაცხოვარი, იესო. ლუკ. 1, 26-38.

ქალწულ მარიამის მიერ ელისაბედის ნახვა. ლუკ. 1, 39-45.

ქალწულ მარიამის გალობა: „ადიდებს სული ჩუი უფალსა, და განიხარა სულმან ჩემმან ღმრთისა მიმართ, მაცხოვრისა ჩემისა...“ ლუკ. 1, 46-55.

„და დაადგრა მარიამ ელისაბედის თანა სამ თვე, და წარვიდა სახიდ თვისად“. ლუკ. 1, 56.

ქალწულ მარიამს რომ გაუჩნდა ღვთაებრივი ყრმა, „შეკზვია იგი სახვეველითა და მიაწვინა ბაგასა, რამეთუ არა იყო მათდა ადგილ სავანეს მას“. ლუკ. 2, 7.

მარიამმა მიიყვანა იერუსალიმში ყრმა იესო. ლუკ. 2, 22-39

მარიამი ეძებს ყრმა იესოს და პოულობს მას ტაძარში. ლუკ. 2, 41-50.

მ. იმარხავს გულში თავისი შვილის სიყრმის ყველა შესანიშნავ გარემობას. ლუკ. 2, 19-51.

მ. სთხოვს თავის ძეს იესოს, რომ შეავსოს ღვინის ნაკლებობა ქორწილზე ქალაქ კანაში. იოან. 2, 1-11.

მ. მიდის იესო ქრისტესთან ერთად კაპერნაუმში. იოან. 2, 12.

მაცხოვრის სიტყვები მარიამისა და ძმების მოსვლასთან დაკავშირებით. მათ. 12, 46-50; მარკ. 3, 31-35; ლუკ. 8, 19-21.

მ. იდგა ქრისტეს ჯვართან და მაშინ მაცხოვარმა მასზე ზრუნვა ჩააბარა თავის საყვარელ მოწაფეს. იოან. 19, 25-27.

წმინდა ქალწული მარიამი, დედა უფლისა, დავითის შთამომავალი იყო. გადმოცემით მისი მშობლები იყვნენ ანნა და იოაკიმე.

მარიამი 4 წლისა იყო, როცა მშობლებმა აღსაზრდელად ტაძარში მიიყვანეს. აქ იგი სწავლობდა ხელსაქმეს, ლოცვასა და კითხულობდა წმინდა წიგნებს. მისი სულის სიწმინდეზე მეტყველებს აუღმვრეველ გრძნობათა და აზრთა სიწმინდე, დიდი სიმშვიდე და ღმრთის ნების სრული მორჩილება.

როდესაც მარიამს 14 წელი შეუსლულდა, მისი მშობლები ცოცხლები აღარ იყვნენ. მან გადაწყვიტა, მთლიანად მიეძღვნა თავი ღმრთისათვის და აღთქმა მისცა, მთელი სიცოცხლე ქალწულობაში გაეტარებინა. მაშინ იგი დანიშნეს იოსებზე, რომელიც აგრეთვე დავითის შთამომავალი იყო. იგი იყო მისი მფარველი და მარჩენალი (ლუკ. 1, 27). ისინი ცხოვრობდნენ გალილეის პატარა ქალაქ ნაზარეთში სიღარიბესა და დავიწყებაში, მათ საკუთარი მძიმე შრომით უზღებოდათ თავის გამორჩენა (მთ. 13, 55. მარკ. 6, 3). ერთხელ, როცა მარიამი ტაძარში მსურველედ ლოცულობდა, მას მთავარანგელოზმა ახარა, რომ ის სასწაულებრივად დაორსულდებოდა და შობდა ქვეყნიერების მხსნელს (ლკ. 1, 26-38). ხარების შემდეგ, სანამ იგი ამ საიდუმლოს გაუმხელდა თავის დანიშნულს, იგი გაეშურა თავის ნათესავ ქალთან, ელისაბედთან, და აქ წარმო-

თქვა თავისი ამაღლებული გალობა ღმრთის მიმართ. (ლუკ. 1, 39-56). მისი შინ დაბრუნების შემდეგ ეს საიდუმლო ანგელოზმა იოსებსაც აცნობა და მან მიიღო წმ. ქალწული თავის სახლში, როგორც ცოლი, ისე, რომ არ ყოფილა მისი ქმარი. (მთ. 1, 18-25). ხალხი მის ძედ თვლიდა. ქრისტეს (ლკ. 3, 23; 4, 22). ამ ამბავს სახარებაში მოჰყვება ქრისტეს შობის ამბები დაწვრილებით: ავეუსტუს კეისრის მიერ ბრძანება მოსახლეობის აღწერისა; იოსებისა და მარიამის მოგზაურობა ბეთლემში; იესოს შობა და მისი საქონლის ბაგაში მიწვნა. მაშინ ღამე იყო და იქ, ახლოს, მწყემსები ცხვარს სდარაჯობდნენ, როცა მათ თავზე დაადგათ უფლის ანგელოზი და ღვთაებრივმა ნათელმა გააკაშკაშა იქაურობა. მწყემსები შეშინდნენ, მაგრამ ანგელოზმა უთხრა მათ: ნუ გეშინიათ, მე გაუწყვებთ თქვენ უდიდეს სიხარულს — დავითის ქალაქში იშვა მხსნელი, უფალი ქრისტე, და აი, ნიშანი, თუ როგორ მონახავთ მას — თქვენ იპოვნით ახლადშობილს შეხვეულს ჩერებში და ბაგაში მიწვენილს. ამ დროს უცერივ ანგელოზთან ერთად გამოჩნდა მრავალიცხოვანი ცის მხედრობა, რომელიც გალობით აღიდებდნენ ღმერთს. მწყემსები უმაღ წავიდნენ ბეთლემისაკენ და იპოვეს ღმრთისმშობელი მარიამი, იოსები და ყრმა, რომელიც ბაგაში იწვა. შობიდან მე-8 დღეს წინადასცვითეს ყრმას და უწოდეს იესო. ამის შემდეგ, როცა განწმენდის დღეებმა გაიარა, მარიამმა და იოსებმა ყრმა მიიყვანეს იერუსალიმის ტაძარი, რომ უფლის წინაშე

წარედგინათ და მსხვერპლი შეეწირათ წესისამებრ. აქმათ შეხვდათ სიმონი, რომელმაც ლოცვის შემდეგ წარმოთქვა წინასწარმეტყველება, როგორც ქრისტეზე — მის უმაღლეს დანიშნულებასა და ბედზე, ისევე თვით ღმრთისმშობელზე, თუ რა დიდი მწუხარების გამოცდა მოუწევდა მას მისი ძის გამო (ლუკ. 2, 22-39). შემდეგ მოცემულია აღმოსავლეთის მოგვთა მოსვლის ამბავი, რასაც მოჰყვება იოსების და მარიამის გაქცევა ეგვიპტეში ახლადშობილი იესოს გადასარჩენად. ჰეროდე დიდის სიკვდილის შემდეგ ისინი ბრუნდებიან ნაზარეთში. (მთ. 2, 19-23). აქედან ისინი მიდიან იერუსალიმში ჰასეჰის დღესასწაულზე, როცა იესო უკვე 12 წლისა იყო. შემდეგ კვლავ ნაზარეთში ბრუნდებიან, სადაც ქრისტე მშობლების მორჩილებაშია და გნისწავლება სიბრძნითა და მაღლით ღმრთისა და კაცთა წინაშე (ლუკ. 2, 41-52).

ქრისტეს ნათლისღებისა და მისი მსახურების დაწყების შემდეგ სახარებიდან ცოტა რამელა ვიცით ღმრთისმშობლის ცხოვრების შესახებ: იგი მოხსენიებულია, როცა ისინი კანაში არიან ქორწილზე. აქ მარიამი ეუბნება ქრისტეს, რომ მექორწილებს ღვინო აღარა აქვთ. მარიამის შუამდგომლობას ღებულობს ქრისტე და წყალს აქცევს ღვინოდ (პირველი სასწაული ქრისტესი) (იოან. 2, 1-11). ამის შემდეგ ქრისტე და მისი დედა მიდიან კაპერნაუმში, სადაც რამენიმე დღეს დაყოფენ ქრისტეს მოწაფეებთან ერთად; მარიამი ქრისტესთან მოდის ქადაგებაზე, როცა ფარისეელები

იტყვიან, რომ ქრისტე თითქოს ბელზებულის ძალით განასახამს ეშმაკთ. მარიამს სურს, აარიდოს შეილს მომავალი საფრთხე, რომელსაც მისი ძმრები უქადიან. შემდეგ აღარაფერია ნათქვამი მარიამის შესახებ. მარიამი გამოჩნდება ქრისტეს ჯვარცმის დროს. „საქმე მოციქულთა“ გვაუწყებს, რომ მარიამი ქრისტეს ამაღლების დროს მის მოწაფეებთან არის (საქმე 1, 12-14). გადმოცემით, იგი დაკრძალეს მოციქულებმა, მაგრამ მისი სხეული მალე ატანილ იქნა ზეცაში. ეგზევიკესარიელის ცნობით, მარიამის მიძინება მოხდა ქრისტეს ამაღლებიდან მე-15 წელს, ანუ 48 წელს ქრისტეს შობიდან.

პარიამა კლეოპასი

იყო ყოვლადწმინდა ქალწულ მარიამის და. მათ. 27, 56; მარკ. 15, 40; იოან. 19, 25;

ის ეკუთვნოდა მენელსაცხებლე ქალთა რიცხვს, რომლებიც წამოჰყენენ იესოს გალილეიდან, და მოწმენი იყვნენ მისი ჯვარზე სიკვდილისა და გარდამოხსნისა. მათ. 27, 55-56; მარკ. 15, 40-41. 47; ლუკ. 23, 49. 55-56; იოან. 19, 25.

მას გამოეცხადა ქრისტე მკედრეთით აღდგომის შემდეგ. მათ. 28, 1-10.

პარიამა მამბალუნელი

იყო ერთ-ერთი იმ დედათაგანი, რომელნიც შეუდგნენ მაცხოვარს. ლუკ. 8, 2-3.

მისგან „გასრულ იყვნეს შეიღნი ეშმაკნი“. მარკ. 16, 9; ლუკ. 8, 2.

იგი ეკუთვნოდა მენელსაცხებლე დედათა რიცხვს. მათ. 27, 55-56; მარკ.

15, 40-41; ლუკ. 23, 49. 55-56; იოან. 19, 25.

მას გამოცხადა ქრისტე მკვდრეთით აღდგომის შემდეგ. მათ. 28, 1-10; მარკ. 16, 9-10; იოან. 20, 11-18.

პარილი

პარილი კარგი და სასარგებლოა. მარკ. 9, 50.

მ. არის საჭმლის საკაზში (სანელე-ბელი). იობ. 6, 6.

მ. მსხვერპლშეწირვის დროს. ლევიტ. 2, 13; ეზეკ. 43, 24.

მ. კავშირის დადების დროს. რიცხ. 18, 19.

მ. ჩვილ ბავშვთა ჯანმრთელობის გასამაგრებლად. ეზეკ. 16, 4.

თავდაუხურავი მ. განქარდება. მათ. 5, 13; მარკ. 9, 50.

მ. წყაროებში იყო. იაკ. 3, 12.

მკვდარი ზღვა პარილიანი იყო. რიცხ. 34, 12; 2 სჯ. 3, 17.

პარილინი მიწები უნაყოფო იყო. იერ. 17, 6; ეზეკ. 47, 11.

პარილოვანი ხევი ცნობილია გამარჯვებებით. 2 მეფ. 8, 13; 1 ნემტ. 17, 12.

ლოთის ცოლი „იქმნა ძეგლ მარლისა“. დაბ. 19, 26.

ელისემ ცუდი წყალი პარილით გაწმინდა. 4 მეფ. 2, 21.

პარილმოყრილი სიერცე უდაბური ხდებოდა. მსაჯ. 9, 4.

პარილი უხვად ჰქონდათ ებრაელებს ტყვეობის შემდეგ. 1 ეზრ. 6, 9; 7, 22.

გადატანითი მნიშვნელობით

წმინდანები. მათ. 5, 13.

გულმოწყალება. მარკ. 9, 50.

ბრძნული სიტყვები. კოლ. 4, 6.

„თქვენ ხართ მარილი ქვეყანისა; უკეთუ მარილი იგი განქარდეს, რაითა-მე დაიმარილოს?“ (მათ. 5, 13).

„ყოველი შესაწირავი მარილითა დაიმარილოს?“ მარკ. 9, 49.

„ეტილ არს მარილი; ხოლო უკეთუ მარილი უმარილო იქმნეს, რაითაღა შეინელოს იგი? გაქვს თავისა თქვენისა მარილი, და მშვიდობით იყვენით ურთიერთარს“. მარკ. 9, 50; ლუკ. 14, 34.

მარტორქა

აქვს ერთი რქა. 2 სჯ. 33, 17; ფს. 91, 10.

მარტორქა მოუთვინიერებელია (შმაგია). იობ. 39, 9; 10. 12.

მ. საკმაოდ ღონიერია. იობ. 39, 11.

გადატანითი მნიშვნელობით

ისრაელის ძალა. რიცხ. 23, 22; 24, 8.

იოსების შთამომავალთა ძალა. 2 სჯ. 33, 17.

ძლიერ მტერთა ძალა. ფს. 21, 21. წმინდანთა ამაღლება. ფს. 91, 10.

მარჩბივი

ზედწოდება თომა მოციქულისა. „თომა, რომელსა ერქვა მარჩბივ“. იოან. 11, 16; 20, 24; 21, 2.

მარხვა

ნამცნებია. იოველ. 1, 14; 2, 12-15. მიზანი მარხვისა განმარტებულია ქრისტეს მიერ. მათ. 9, 14-17; მარკ. 2, 19-22; ლუკ. 5, 33-35.

როგორ უნდა დავიცვათ მარხვა. ეხ. 58, 6-8; მათ. 6, 16-18.

მ. უნდა დავიცვათ დაფარულად, წინაშე ღმრთისა. ზაქ. 7, 6; მათ. 6, 17-18.

მარხვა უნდა დავიცვათ

როცა ღმრთის მსჯავრი გამოცხადდება. იოველ. 1, 14; 2, 12.

საზოგადო უბედურების დროს. 2 მეფ. 1, 12; ესთ. 4, 3.

მომავალი საშიშროების დროს. ეზრა 8, 21-23; ესთ. 4, 15; იოველ. 2, 12-15.

ეკლესიის მწუხარების დროს. მათ. 9, 15; მარკ. 2, 18-20; ლუკ. 5, 33-35.

სხვათა მწუხარების დროს. ფს. 34, 13.

ოჯახური მწუხარების დროს. 2 მეფ. 12, 16.

მღვდელმსახურთა ზედდასხმის დროს. საქმე. 13, 3; 14, 23.

მარხვას თან ახლავს

ლოცვა. 1 ეზრა 8, 23; ნემ. 1, 4; იოველ. 2, 15-17; დან. 9, 3; ლუკ. 2, 37; 1 კორ. 7, 5.

ცოდვათა აღიარება. 1 მეფ. 7, 6; ნემ. 9, 1-3; დან. 9, 3-6.

თავმდაბლობა. 2 სჯ. 9, 18; ნემ. 9, 1; დან. 9, 3-8.

მოქცევა. 2 ნემტ. 20, 3; ეს. 8, 6; იოველ. 2, 12.

მწუხარება. მსაჯ. 20, 26; 2 მეფ. 1, 12; ესთ. 4, 3; ფს. 34, 13; 68, 10; დან. 10, 2-3; იოველ. 2, 12.

ქველმოქმედება. ეს. 58, 6-8; ზაქ. 7, 5-10.

*

აღთქმანი მარხვის შესახებ. ეს. 58, 8-12; მათ. 6, 18.

მარხვა (ამპარტავანთა)

აღწერილია. ეს. 58, 3-5; მათ. 6, 16. არ არის გულწრფელი. მათ. 6, 16. თვალთმაქცს მ. მიაჩნია ნამსახურობად. ლუკ. 18, 12.

თვალთმაქცთა მ. უარყოფილია ღმრთისაგან. ეს. 58, 3-5; იერ. 14, 12.

წმინდა მარხვათა მაგალითები: ჩვენი მაცხოვარი იესო ქრისტე. მათ. 4, 2; ლუკ. 4, 2. მოსე. გამ. 34, 28; 2 სჯ. 9, 9-18. ელია. 3 მეფ. 19, 8.

მაგალითები ეროვნულ მარხვათა: ისრაელის ძენი. მსაჯ. 20, 26; 1 მეფ. 7, 6. მცხოვრებნი იაბისნი. 1 მეფ. 31, 13; 1 ნემტ. 10, 12. იოსაფატი და იუდეველთა ქალაქები. 2 ნემტ. 20, 3. დატყვევებული ისრაელნი. 1 ეზრა. 8, 21-23; ნემ. 9, 1; ესთ. 4, 3-16. იერუსალიმის ხალხი. იერ. 36, 9. ნინეველები. იონ. 3, 5-8.

მორწმუნეთა მარხვის მაგალითები: დავითი. 2 მეფ. 1, 11-12; 12, 16; ფს. 68, 10; 108, 23. ეზრა. 1 ეზრა. 10, 6. ნემია. ნემ. 1, 4. ესთერი. ესთ. 4, 15. დანიელი. დან. 9, 3; 10, 3. იოანე ნათლისმცემლის მოწაფეები. მათ. 9, 14; მარკ. 2, 18; ლუკ. 5, 33. ანნა. ლუკ. 2, 37. კორნილიოსი. საქმე. 10, 30. ანტიოქიის მოძღვარი. საქმე. 13, 2. პავლე და ბარნაბა. საქმე. 14, 23. მოციქულნი. 2 კორ. 6, 5-6. პავლე. 2 კორ. 11, 27.

უსჯულთა მარხვის მაგალითები: იეზაბელის მოხუცნი. 3 მეფ. 21, 12. აქაბი. 3 მეფ. 21, 27. ფარისევლები. მარკ. 2, 18; ლუკ. 28, 12.

მალლობი

მალლობებზე თაყვანს სცემდნენ უფალს. 3 მეფ. 3, 2-4; 2 ნეშტ. 33, 17.

საღმრთო წერილში მოხსენებული მალლობები

გაბაონი. 3 მეფ. 3, 4.

არსონი. რიცხ. 21, 27.

ბაალი. რიცხ. 22, 41.

ტაფეთი. იერ. 7, 31.

იაკვანა. ეზეკ. 20, 29.

ლონი. ოს. 10, 8.

ტყით გარემოცული ბორცენი. 3 მეფ. 14, 23.

აგებული იყო

ხოლომონის მიერ. 3 მეფ. 11, 7.

იერობოამის მიერ. 3 მეფ. 12, 31.

იორამის მიერ. 2 ნეშტ. 21, 11.

აქაზის მიერ. 2 ნეშტ. 28, 25.

მანასეს მიერ. 4 მეფ. 21, 3; 2 ნეშტ. 33, 3.

იუდეველთა მიერ. 3 მეფ. 14, 23.

ისრაელთა მიერ. 4 მეფ. 17, 9.

*

მ. მსხვერპლს სწირავდნენ კერპებს. 4 მეფ. 12, 3; 16, 4.

მ. ხდებოდა დაწყველა-შელოცვა. რიცხ. 23, 3; 24, 1.

ებრაელები

აგებდნენ მალლობებს ქალაქებში. 4 მეფ. 17, 9.

მალლობებით, ბორცვებით ღმერთს აღიზიანებდნენ. 3 მეფ. 14, 22-23; ფს. 77, 58.

მ. გამო ისჯებოდნენ. 4 მეფ. 17, 11, 18.

დანგრეულ იქნა

ასას მიერ, ნაწილობრივ. 2 ნეშტ. 14, 3-5; 15, 17.

იოსაფატის მიერ. 2 ნეშტ. 17, 6.

ეზეკიას მიერ. 4 მეფ. 18, 4; 2 ნეშტ. 31, 1.

იოსიას მიერ. 4 მეფ. 23, 8; 2 ნეშტ. 34, 3.

ხელუხლებლად დატოვებ

იოასმა. 4 მეფ. 12, 3-4.

ამასიამ. 4 მეფ. 14, 4.

აზარიაშ. 4 მეფ. 15, 4.

იოათამმა. 4 მეფ. 15, 35.

მალნარი, ხაპი, სპრტაჰი

მალნარი, ხევი წარმოადგენდა დასვენების ადგილს. 1 მეფ. 22, 6; ეს. 21, 13.

სამსხვერპლოების ახლოს მალნარების გაშენება აკრძალული იყო. 2 სჯ. 16, 21.

ქანანის მალნარები, სერტყები უნდა განადგურებულიყო. გამ. 34, 13; 2 სჯ. 7, 5; 12, 3.

გაშენებული იყო კერპთა

თაყვანისცემისათვის

აქაბის მიერ. 3 მეფ. 16, 36.

მანასეს მიერ. 4 მეფ. 21, 3.

ისრაელთა მიერ. 4 მეფ. 17, 16.

*

ისრაელებს უყვარდათ მალნარები, სერტყები. იერ. 17, 2.

მალნარები, სერტყები მოსაქვს

გედონმა. მსაჯ. 6, 25-28.

ეზეკიამ. 4 მეფ. 18, 4.

ასამ. 2 ნეშტ. 18, 4.
 იოსაფატმა. 2 ნეშტ. 17, 6.
 იოსიამ. 4 მეფ. 23, 14; 2 ნეშტ. 34,
 4-7.

მასხვილი

მახვილის სავარაუდო წარმოშობა,
 მახვილი იქცევისი. დაბ. 3, 24.
 ბასრი მახვილი. ეზუკ. 21, 15.
 მ. ხშირად ორლესულია. ფს.
 149, 6.
 მ. მბრწყინავი. ნაუმ. 3, 3.
 მ. დამლუკველია. იერ. 46, 16.
 მ. განმემირავია. ფს. 143, 10.
 მახვილს ატარებდენ ქარქაშში. 1
 ნეშტ. 21, 27; იერ. 47, 6; ეზუკ. 21, 3-5.
 მ. იკიდებდნენ სარტყელზე (ქამარ-
 ზე). 2 მეფ. 20, 8; ნემ. 4, 18.
 პატრიარქები მ. ხმარობდნენ. დაბ.
 34, 25; 48, 22.
 ებრაელები მახვილოსნები იყვნენ.
 მსაჯ. 20, 2.
 მახვილი წარმართთა ტომების
 წინააღმდეგ. მსაჯულ. 7, 22; 1 მეფ.
 15, 33.
 მ. არის თავის დასაცავად. ლუკ.
 22, 36.
 მ. არის მტრების გასანადგურებ-
 ლად. რიცხ. 21, 23; ისუ ნავ. 6, 36.
 მ. არის ბოროტმოქმედთა დასასჯე-
 ლად. 1 მეფ. 15, 33; საქმე, 12, 2.
 მ. ხანდახან გამოიყენება თვით-
 მკვლელობისთვის. 1 მეფ. 31, 4-5; საქმე.
 16, 27.
 ისრაელებმა ადრე ისწავლეს მახ-
 ვილთა გამოკვერვა. 1 მეფ. 13, 19.
 ომის დროს სახნისები დაჭრეს
 მახვილებად. იოველ. 3, 10.

მშვიდობიან დროს სახნისებს
 ჭედდნენ მახვილებისგან. ეს. 2, 4; მიქ.
 4, 3.
 ომის დროს მახვილს ლესავდნენ.
 ფს. 7, 15; ეზუკ. 21, 9.
 მახვილს თავს ზევით იქნევდნენ.
 ეზუკ. 32, 10.
 მტრები მახვილით ჩეხავდნენ
 მოწინააღმდეგეს. ეზუკ. 16, 40.
 მახვილს შურისძიებისთვის იყენებ-
 დნენ. ლევიტ. 26, 25. 33; 2 სჯ. 32, 25.
 მ. გზავნიდნენ დასასჯელად. 1 ეზრ.
 9, 7; ფს. 77, 62. ღმრთის ოთხი სასჯე-
 ლიდან ერთ-ერთი მახვილი იყო. ეზუკ.
 14, 21.
გადატანითი მნიშვნელობით
 ღმრთის სიტყვა. ეფეს. 6, 17; ებრ.
 4, 12.
 ქრისტეს სიტყვა. ეს. 49, 2; გამოცხ.
 1, 16.
 ღმრთის სამართალი. ზაქ. 13, 7.
 ღმრთის მფარველობა. 2 სჯ.
 33, 29.
 ომი და გაყოფა. მათ. 10, 34-35.
 სასტიკი უბედურებები. ეზუკ. 5, 2.
 17; 14, 17; 21, 9.
 სულიერი მწუხარება. ლუკ. 2, 35.
 უკეთურთა ენა. ფს. 63, 3; იგავ.
 12, 18.
 განუწყვეტელი დევნა უკეთურთა
 მხრივ. ფს. 36, 14-15.
 უკეთურთა აღსასრული. იგავ.
 5, 4.
 ცრუმოწმენი. იგავ. 25, 19.
 ომი და ნგრევა. ლევიტ. 26, 33.
 ეზუკ. 21, 3-5.
 მშვიდობა და მეგობრობა. იერ.
 47, 6.

ჩაგვრა, დაბ. 27, 40.

განუწყვეტელი უბედურებები. 2 მეფ. 12, 10.

*

პეტრემ მახვილით მოჰკვეთა ყური მღვდელმთავრის მონას - მალქოზს მათ. 26, 51; მარკ. 14, 47; ლუკ. 22, 50; იოან. 18, 10.

ქრისტეს სიტყვები ამის გამო მათ. 26, 52-54; ლუკ. 22, 51; იოან. 18, 11.

„გაყიდოს სამოსელი თვისი და იყიდოს მახვილი“ ლუკ. 22, 36.

„ნუ ჰგონებთ, ვითარმედ მოვედ მე მიფენად მშვიდობისა ქუეყანასა ზედა; არა მოვედ მიფენად მშვიდობისა, არამედ მახვილისა“ მათ. 10, 34.

მგელი

მგლის მტაცებელი ბუნება. დაბ. 49, 27; იერ. 5, 6; ამბ. 1, 8.

მ. საშიშია ცხვრებისთვის. იოან. 10, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით

უკეთურნი. მათ. 10, 16; ლუკ. 10, 3.

ბოროტი მსაჯულნი. სოფ. 3, 3.

ცრუწინასწარმეტყველნი. მათ. 7, 15; საქმე. 20, 29.

ბენიამენის ტომი. დაბ. 49, 27.

სასტიკი მტრები. იერ. 5, 6; ამბ. 1, 8.

*

ცვლილებები, რომლებსაც იწვევს მოქცევა. ეს. 11, 6; 65, 25.

მგელი: „ეკრძაღენით ცრუწინასწარმეტყველთაგან, რომელნი მოვიდოდნენ თქუენდა სამოსლითა ცხოვართათა, ხოლო შინაგან იფენენ მგელ მტაცებელ“ მათ. 7, 15.

20. ბიბლიის ლექსიკონი.

მეზაპრი

მეზაური ეწოდება გამელელს. მსაჯ. 19, 17.

მეზაურები ხშირად იკრიბებოდნენ და ქარაენით მიდიოდნენ. დაბ. 37, 25; ლუკ. 2, 44.

მეზაურებს ხშირად მიჰყავდათ გამყოლები. რიცხ. 10, 31-32.

მეგობრები ამარაგებდნენ მეზაურებს სურსათ-სანოვაგით. დაბ. 21, 14; 44, 1; იერ. 40, 5.

ხანდახან გამცილებლები მათთან ერთად გადიოდნენ გზის ნაწილს. 2 მეფ. 19, 31; საქმე. 21, 5.

ახლობლები მეზაურებს ანდობდნენ ღმრთის მფარველობას. დაბ. 43, 13-14; საქმე. 21, 5.

ხშირად ღვიძლი ნათესაეები მეზაურებს წუხილით ეთხოვებოდნენ საქმე. 20, 37; 21, 6;

ხშირად მ. მუსიკით აცილებდნენ. დაბ. 31, 27.

ჩუქლებრივ მეზაურები გზას დილა-ადრიან გაუდგებოდნენ ხოლმე. მსაჯ. 19, 5.

მ. ჩუქლებრივ შუადღისას ისვენებდნენ დაბ. 18. 1-3; იოან. 4, 6.

ღამის გასათევედ საღამოს ჩერდებოდნენ. დაბ. 24, 11.

მ. ჩუქლებრივ ჩერდებოდნენ წყაროსთან. დაბ. 24, 11; 32, 23; გამ. 15, 27; 1 მეფ. 30, 21; იოან. 4, 6.

მეზაურებს თან მიჰქონდათ საგზალი. ისუ ნავ. 9, 11-12. მსაჯ. 19, 19.

მეზაურები სასაქალაქო საქონელს საკვებით ამარაგებდნენ. დაბ. 42, 27. მსაჯ. 19, 19.

მგზავრებს წყლით ან ლენით სავსე ტიკები მიჰქონდათ. დაბ. 21, 14-15; ისუ ნავ. 9, 13.

მ. საჩუქრები მიჰქონდათ იმათთვის, ვინც შეიფარებდა მათ. დაბ. 43, 15; 3 მეფ. 10, 2; 4 მეფ. 5, 5

მგზავრები უფრო ხშირად ფეხით მიდიოდნენ. დაბ. 28, 10; 32, 10; გამ. 12, 37; საქმე. 20, 13.

ხანგრძლივი სვლის შემდეგ მ. ისვენებდნენ. ისუ ნავ. 9, 4-5. 13.

მ. ვირებით ან აქლემებით მგზავრობდნენ. დაბ. 22, 3; 24, 64; რიცხ. 22, 21.

მ. ეტლებით მგზავრობდნენ. 4 მეფ. 5, 9; საქმე. 8, 28.

მგზავრებს ხანდახან თან ახლდნენ მალემსრობოლნი. 3 მეფ. 18, 46; 4 მეფ. 4, 24.

წარჩინებული მგზავრები ფუფუნებით მოგზაურობდნენ. 3 მეფ. 10, 2; 4 მეფ. 5, 5-9

მ. შემხვედრ ქალაქებში სურსათ-სანოვაგეს თხოულობდნენ. მსაჯ. 8, 5-8; 1 მეფ. 25, 7.

გამგზავრების წინ მ. მსახურთ აძლევენდნენ განკარგულებებს. მათ. 25, 14.

მგზავრებს სტუმართმოყვრულად ხელბოდნენ. დაბ. 18, 2; 19, 1-2; 24, 18-19; გამ. 2, 20. მსაჯ. 19, 20-21. იობ. 31, 32. ებრ. 13, 2.

სავანეები, სადგურები ანუ სასტუმროები მგზავრთათვის. დაბ. 42, 25-26. გამ. 4, 24. ლუკ. 2, 7; 10, 34.

ჩვეულებრივ მგზავრებს ეკითხებოდნენ, საიდან და სად მიდიან. მსაჯ. 19, 17.

მგზავრები შემფარებულთა მფარველობის ქვეშ იმყოფებოდნენ. დაბ. 19, 6-8. მსაჯ. 19, 20-28.

უშიშროებისათვის მ. დიდ გზებს ერიდებოდნენ. მსაჯ. 5, 6.

მ. ხანდახან დიდი სისწრაფით მიდიოდნენ. ესთ. 8, 10. იობ. 9, 25.

მ. შემხვედრთ არ ესალმებოდნენ. 4 მეფ. 4, 29. ლუკ. 10, 4.

მ. გზის სიგრძეს დახარჯული დღეების რაოდენობით განსაზღვრავდნენ. დაბ. 31, 23; 2 სჯ. 1, 2; 4 მეფ. 3, 9.

ებრაელებს შაბათობით მოკლე გზა უნდა გაეწლოთ. გამ. 20, 10. საქმე. 1, 12.

გზების მოოხრება უბედურებად ითვლებოდა. ეს. 33, 8.

მდიდარი

„კაი თქვენდა მდიდარნი! რამეთუ მიგიღებოეს სუგეშინისცემაი თქუენი“. ლუკ. 6, 24.

„მდიდარი მნელად შევიდეს სასუფეველსა ცათასა; უადვილეს არს აქლემი განსლვად ზურელისა ნემსისასა, ვიდრე მდიდარი შესლვად სასუფეველსა ცათასა“. მათ. 19, 23-26; მარკ. 10, 23-27; ლუკ. 18, 24-27.

ქრისტეს საუბარი მდიდარ ჭაბუკთან საუკუნო ცხოვრებაზე. მათ. 19, 16-22; მარკ. 10, 17-22; ლუკ. 18, 18-23.

მდინარე

წყაროები და მდინარეები. ფს. 73, 15; 103, 10.

მდინარის ნაპირები. დან. 12, 5.

მ. მიედინება ხეებში. დაბ. 15, 18.

მ. ღრმაა. ეზეკ. 47, 5. ზაქ. 10, 11. იობ. 28, 11.

მ. ფართოა. ეს. 33, 21.

მ. სწრაფია. მსაჯ. 5, 21.

მდინარეები იყოფოდნენ რამდენიმე ტოტად. დაბ. 2, 10. ეს. 11, 15.

მ. ისწრაფიან ზღვისკენ. ეკლ. 1, 7. ეზეკ. 47, 8.

მდინარეზე ღმრთის ძალაუფლება შეუზღუდველია. ეს. 50, 2. ნაუმ. 1, 4.

სარგებლობა მისგან

ადამიანებს ამარაგებს სასმელი წყლით. იერ. 2, 18.

სავაჭრო გზაა. ეს. 23, 3.

რწყავს მცენარეულობას. დაბ. 2, 10.

გამოდგება საბანაოდ. გამ. 2, 5.

მდინარეში ხდებოდა ნათლისღება.

მათ. 3, 6.

ქანაანის მდინარეებში უხვად იყო თევზი. ლევიტ. 11, 9-10.

მდინარის ნაპირები

მ. ნაპირებზე არიან „ხენი მრავალნი ფრიად, ამიერ და იმიერ“. ეზეკ. 47, 7.

მ. ხშირი სტუმრები არიან მტრედები. ქება. 5, 12. და გარეული მხეცები. იერ. 49, 19.

წარმოადგენდა დასვენების ადგილს. ფს. 136, 1.

ხშირად წყალდიდობისგან წაილეკებოდა. ისუ ნავ. 3, 15; 1 ნემშტ. 12, 15.

განსაკუთრებით ნაყოფიერია. ფს. 1, 3. ეს. 32, 20.

ნაპირების ახლოს ხშირად ბაღები შენდებოდა. რიცხ. 24, 6.

მდინარეების ახლოს ქალაქები შენდებოდა. ფს. 45, 4.

მდინარეები ხშირად სამეფოთა საზღვრებს წარმოადგენდა. ისუ ნავ. 22, 25; 3 მეფ. 4, 21.

ხალმთო წერილში მოხსენიებული მდინარეები

ედემში. დაბ. 2, 10.

იეტავათში, ტეგაში. 2 სჯ. 10, 7.

ეთიოპიაში. ეს. 18, 1.

ბაბილონში. ფს. 136, 1.

ეგვიპტეში. დაბ. 15, 18.

დამასკოში. 4 მეფ. 5, 12.

ევიაში (იეუში). ეზრ. 8, 15.

იუდეაში. იოველ. 3, 18.

ფილიპეში. საქმე. 16, 13.

არბანა. 4 მეფ. 5, 12.

არნონი. 2 სჯ. 2, 37. ისუ ნავ. 12, 1.

ქობარი. ეზეკ. 1, 1-3; 10, 15-20.

ეფრატი. დაბ. 2, 14.

გეონი. დაბ. 2, 13.

გოვიზანი. 4 მეფ. 17, 6; 1 ნემშტ. 5, 26.

ტიგროსი. დაბ. 2, 14.

იაბოკი. 2 სჯ. 2, 37. ისუ ნავ. 12, 2.

იორდანე. ისუ ნავ. 3, 8; 4 მეფ. 5, 10. მათ. 3, 6. 13.

კანა. ისუ ნავ. 16, 8.

კიშონი. მსაჯ. 5, 21.

ფარფათა. 4 მეფ. 5, 12.

ფისონი. დაბ. 2, 11.

უბალი. დან. 8, 16.

გადატანილი მნიშვნელობით

ქრისტეს მაღლის სიუხვე. ეს. 32, 2. იოან. 1, 16.

სულიწმინდის მაღლი და წყალობანი. ფს. 45, 2-3. ეს. 41, 18; 43, 18-20. იოან. 7, 38-39.

მძიმე დარღები. ფს. 68, 2.

სიუხვე. იობ. 29, 6.

წმინდანთა მუღმივი კეთილდღეობა. ფს. 1, 3. იერ. 17, 8.

ღმრთის მსჯავრი მდინარეთა და-
შრობაშიც კლინდებოდა. ეს. 19, 1-8.
იერ. 51, 36. ნაუმ. 1, 4. ზაქ. 10, 11.

ღმრთის რისხვის ნიშანია წყალ-
დილობა. ეს. 8, 7-8; 28, 2. იერ. 47, 2.

მეგობარი

მაცხოვარი იესო ქრისტე მოწა-
ფეებს მეგობრებს უწოდებს. ლუკ. 12,
4; იოან. 15, 14.

„უმჯობეს არს მეგობარი ახლო,
ვიდრედა ძმა შორს მყოფი“. იგავ. 18,
25; 27, 10.

მეგობარი ერთგულია. რომ. 16,
2-4.

მეგობარი მუდამ იჩენს მეგობრობას.
იგავ. 17, 17.

„რკინა რკინასა გალესავს, კაცსა
აღლესავს პირი მეგობრისა“. იგავ.
27, 17.

„უსარწმუნოეს არს წყლულება
მეგობრისა ვიდრედა ნებსით ამბორება
მტერისა“. იგავ. 27, 6.

„მეგობარსა შენსა ანუ მეგობარსა
მამისა შენისასა ნუ დაუტყეებ“. იგავ.
6, 3; 18, 24; 27, 10.

მეგობარმა არ უნდა გიბიძგოს
ცოდვისკენ. 2 სჯ. 13, 6.

„ნუ იქმნები მოყვას კაცისა გულ-
მწყვრალისა და მეგობრისა თანა
გულფიცხელისა ნუ განისვენებ“. იგავ.
22, 24.

ბოროტი ნათქვამი მეგობრებს
ერთმანეთს ამორებს. იგავ. 16, 28;
17, 9.

„მეგობართა მოიძულონ მეგობარი
გლახაკი, ხოლო მეგობარი მდიდართა
ძრავალ“. იგავ. 14, 20; 19, 4.

„მშანი ჩემნი განმეშორნეს ჩემგან,...
და მეგობარნი ჩემნი უწყალო მექმნეს“,
იობ. 19, 14; ფს. 37, 11; 87, 18; გოდ.
1, 2.

მეგობარი ხშირად არის ცბიერი
და მაცდური. ფს. 40, 9; იერ. 9, 4; გოდ.
1, 2. 19.

ცრუ მეგობრისგან მოსალოდნელია
ღალატი. ფს. 54, 12-14; იერ. 9, 4.

ვერაგი მეგობარი ისჯება. იობ.
17, 5.

ნამდვილმა მაგობარმა „სული
თვისი დადვას მეგობართა თვისთა-
თვისი“. იოან. 15, 13.

აბრაამი წოდებულია ღმრთის
მეგობრად. იაკ. 2, 23.

ღმერთი ელაპარაკებოდა მოსეს,
როგორც მეგობარს. გამ. 33, 11.

გ უ ლ წ რ ფ ე ლ ი მ ე გ ო ბ რ ო -
ბ ი ს მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : მაცხოვარი
იესო ქრისტე. იოან. 11, 11. 35-36; 13,
23; 15, 14-15; იონათანი. 1 მეფ. 18, 1;
19, 1; 20, 17; დავითი. 2 მეფ. 1, 26;
ქუში. 2 მეფ. 15, 37; 1 ნემშტ. 27, 33;
ბერზელი. 2 მეფ. 29, 32.

ე რ ა გ უ ლ ი მ ე გ ო ბ რ ო ბ ი ს
მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : იაელი. მსაჯ. 4,
18-21; იოაბი. 2 მეფ. 3, 27; 20, 9-10;
აქიტობელი. 2 მეფ. 15, 12. 31; იუდა
ისკარიოტელი. მათ. 26, 48-50; მარკ.
14, 43-45.

მეგობრება

„მე ვარ კენახი ჭეშმარიტი, და მამა
ჩემი მოქმედი არს“. იოან. 15, 1.

მეზეპირა

მეზეპირე არის გადასახადის ამკრე-
ბი. ლუკ. 5, 27.

მეზეპირენი ექვემიტანილნი არიან
ანგარებისმოყვარეობაში. ლუკ. 3, 13.

მ. ხშირად დამნაშავე იყვნენ
ანგარებისმოყვარეობაში. ლუკ. 19, 8.
ბერი მეზეპირე მდიდარი იყო. ლუკ.
19, 2.

მეზეპირეებს აკუთვნებდნენ ყველაზე-
ცუდ ადამიანებს. მათ. 11, 19; 21, 32;
ლუკ. 18, 11.

ებრაელებს სძაგდათ იესო მეზეპირე-
ებთან ურთიერთობის გამო. მათ. 9,
11; 11, 19.

მეზეპირეები კეთილგანწყობილნი
არიან მეგობრებისადმი. მათ. 5,
46-47.

ხშირად მ. სტუმართმოყვარენი
არიან. ლუკ. 5, 29; 19, 5-6.

ბერმა მეზეპირემ იწამა იოანე
ნათლისმცემლის ქადაგება. მათ.
21, 32.

ზოგიერთი მეზეპირე მონათლა მან.
ლუკ. 3, 12; 7, 29.

სხვა მეზეპირეებმა მიიღეს ქრისტეს
მოდღერება. მარკ. 2, 15; ლუკ. 15, 1.

მეზეპირეები სახარებას აღიარებ-
დნენ. მათ. 21, 31.

მათე მოციქული მეზეპირე იყო. მათ.
10, 3.

მელა

მელა მრავლად ბინადრობდა პა-
ლესტინის უდაბნოებში. მსაჯ. 15, 4;
გოდ. 5, 18.

მელიები უკიდურესად მოძრავნი
არიან. ნემ. 4, 3.

მ. ეშმაკები არიან. ლუკ. 13, 32.
მ. სორცისმჭამელნი არიან. ფს.
62, 11.

მ. ვენახს ემტერებიან. ქება. 2, 15.
მ. სოროებში ცხოვრობენ. მათ. 8,
20; ლუკ. 9, 58.

მელა პირველსახეა

ცრუნინასწარმეტყველთა. ეზეკ.
13, 4.

ეშმაკი და მატყუარა ადამიანებისა.
ლუკ. 13, 32.

მკლესიის მტრებისა. ქება. 2, 15.

*

სამსონი იყენებდა მათ ფილის-
ტიმელებთან ბრძოლაში. მსაჯ. 15,
4-6.

„რქვა იესომ: „მელსა ხერელი უჩნს
და მფრინველთა ცისათა – საყოფელი;
ხოლო ძესა კაცისასა არა აქეს, სადა
თავი მიიღრიკოს“ მათ. 8, 19-20; ლუკ.
9, 57-58.

მაცხოვარი ჰეროდეს უწოდებს
მელას. ლუკ. 13, 31-32.

მენელსაცხეაბლე ქალაქი

მარიამ მაგდალენელი, მარიამ
კლეოპასი, სალომე და სხვანი შეუდ-
გნენ იესოს გალილეადან, და იყვნენ
მოწმენი მისი ჯვარზე სიკვდილისა
და დასაფლავებისა. მათ. 27, 55. 61;
მარკ. 15, 40-41. 47; ლუკ. 23, 49. 55-
56; იოან. 19, 25.

აღდგომის დღეს დილით ადრე
ისინი მიდიან მაცხოვრის საფლავთან
ნელსაცხებლით, რომ სცხონ მის
სხეულს. მარკ. 16, 1-2; ლუკ. 24, 1-10.

**მეუფეა ღმრთისა
(თეოკრატია)**

მეუფეა ღმრთისა (თეოკრატია) ისრაელში არსებობდა ეგვიპტიდან განთავისუფლების დროიდან მეფის არჩევამდე. გამ. 19, 4-6; 1 მეფ. 8, 7.

მ. ლ. დადგენილია გამოსყიდვის უფლებით. გამ. 6, 6-7; 2 მეფ. 7, 23; ეს. 43, 3.

მ. ლ. დადგენილია აღთქმის თანახმად. 2 სჯ. 26, 17-19.

ღმერთი

აცხადებდა კანონებს. გამ. 20-33 თავები. 2 სჯ. 5, 22-23.

წარმართავდა ხალხის საქციელსა და ბედს. გამ. 40, 32-34. რიცხ. 9, 17-23.

აცხადებდა ომებს. გამ. 17, 14-16; რიცხ. 31, 1-2; ისუ ნავ. 6, 23; 8, 1.

ხალხს წინამძღოლებს უნიშნავდა. გამ. 3, 10; რიცხ. 27, 18-20.

ნიშნავდა სულიერ ბედადებს. გამ. 28, 1; 40, 12-15.

იყო უზენაესი მოსამართლე. რიცხ. 9, 8-11; 15, 34-35; 27, 5-11.

იყო „სულგრძელ, დიდად მოწყალე, მომტკევებელ უსჯულოებათა“. რიცხ. 14, 20; 2 სჯ. 96, 18-20.

გაანაწილა მიწა ისრაელის ტომებს შორის. ისუ ნავ. 13, 1-7.

შესაწირავს ახდევინებდა. გამ. 35, 4-29; ლევიტ. 27, 30; 2 სჯ. 16, 16; 26, 1-4.

კარავი ღმრთის სამყოფელ ადგილად არის გამოცხადებული. გამ. 25, 8; ლევიტ. 26, 11-12.

ღვთაებრივი მუნყოფნის სახე ჩნდებოდა კარვის თავზე. რიცხ. 9, 15-16.

**მეფე (მეუფე)
ღმერთი**

არის მეუფე მეუფეთა. დან. 2, 47. ირჩევს მეფეებს. 2 სჯ. 17, 15; 1 ნეშტ. 28, 4-5.

განაწესებს მ. რომ. 13, 1-4.

სცხებს მ. 1 მეფ. 16, 12; 2 მეფ. 12, 7.

დაადგენს მ. 1 მეფ. 12, 13; 2 მეფ. 5, 12; 3 მეფ. 14, 7. 16; 2 ნეშტ. 2, 11; ფს. 74, 6-7; დან. 2, 21; 4, 32; 5, 20; ოს. 13, 11; საქმე. 13, 22.

ჩამოართმევს სამეფო ტახტს მ. 1 მეფ. 15, 23; 3 მეფ. 11, 11; იობ. 34, 18-24; ეს. 40, 23; დან. 2, 21; ლუკ. 1, 52.

წარმართავს მეფეების გულს. იგავ. 21, 1.

აიძულებს მეფეებს ეკლესიისათვის სიკეთის გაკეთებას. 1 ეზრა. 1, 2-4; 6, 1-12; ნემ. 2, 4-8; ეს. 60, 10.

აიძულებს მ. ეკლესიის შენახვას. ეს. 49, 23.

საშინელია მეფეებისთვის. ფს. 75, 12.

სჯის მეფეებს, რომელნიც ავიწროებენ მორწმუნეებს. 1 ნეშტ. 16, 21; ფს. 104, 14; 135, 17.

სდებს მსჯავრს მეფეებს, ქრისტეს მტრებს. ფს. 2, 2-12.

სჯის და სპობს ბოროტ მეფეებს. 2 სჯ. 3, 21; 7, 24; ეს. 24, 21; იერ. 34, 21; 46, 25; 49, 38; ოს. 10, 15; ამოს. 1, 15.

ქრისტე არის ქვეყნის მეფეთა მთავარი. გამოცხ. 1, 5.

ქრისტე არის მეუფე მეუფეთა. 1 ტიმ. 6, 15; გამოცხ. 17, 14; 19, 6.

მეფენი გაჩენილნი არიან ქრისტესაგან. კოლას. 1, 16.

მ. არიან მსახურნი ღმრთისა. რომ. 13, 4-7.

ყველა მეფე მოდრეკება ღმერთის წინაშე. ფს. 71, 11; ეს. 49, 7.

ქრისტე მოსწყლავს მეფეებს დღესა რისხვისასა. ფს. 2, 10-12; 109, 5.

მეფენი მოცულნი იქნებიან საშინელებით რისხვის დღეს. გამოცხ. 6, 15.

სახარება უნდა ექადაგოს მეფეებს. ფს. 118, 46; საქმე. 9, 15; 26, 27-28.

მეფენი

მეფეებს უნდა ეშინოდეთ ღმრთისა. 2 სჯ. 17, 18-19; ფს. 2, 11.

მეფეებმა უნდა დაიცვან მცნებანი ღმრთისა და სამართალნი. 2 სჯ. 17, 19; 3 მეფ. 2, 3.

მეფენი უნდა იყვნენ სამართლიანი. იგავ. 16, 12; 31, 5.

მეფეებმა უნდა დაიფარონ ღმრთისა და დაჩაგრულნი. იგავ. 29, 14; 31, 9.

დიდება მეფისა პატივსცემს საქმესა მისსა. იგავ. 25, 2.

მ. უნდა დაიფარონ თავი უწმიდურებისაგან. იგავ. 31, 3.

მ. უნდა დაიცვან თავი მოუთმენლობისაგან. იგავ. 31, 4-5.

მეფეებს არ უნდა ჰყავდეთ მრავალი ცოლი. 2 სჯ. 17, 17.

მეფეებმა არ უნდა უსმინონ სიცრუეს. იგავ. 29, 12.

მეფენი, რომელთაც სძულდათ უსამართლობა, დიდხანს იმეფებენ. იგავ. 28, 16.

მ. თავის ტახტს განამტკიცებენ სიმართლით. იგავ. 16, 12; 25, 5; 29, 14.

კეთილი მეფენი

კეთილ მეფეებს სწამთ ღმერთი, როგორც თავიანთი ძალა. 1 ნეშტ. 29, 12-14; 2 ნეშტ. 1, 8-10; იგავ. 8, 15.

კეთილი მეფენი სიმართლით განსჯიან ღმრთისა. იგავ. 29, 14.

ლაპარაკობენ სამართლიანად. იგავ. 16, 10.

უძღვებიან თავისი ხალხის რელიგიურ სწავლებას. 2 ნეშტ. 17, 7-9; ფს. 33, 12; 50, 12.

უყვართ სიმართლის მთქმელნი. იგავ. 16, 13.

უყვართ მართალი ადამიანები. იგავ. 22, 12.

მოსწონთ ბეჯითი ადამიანები. იგავ. 22, 29.

სცაბთ უსამართლობა. იგავ. 16, 12.

სჯიან ბიწიერ ადამიანებს. იგავ. 20, 20-22; რომ. 13, 3-4.

*

ქვეშევრდომთა დიდი რიცხვი შეადგენს მეფეთა ძალას. იგავ. 14, 28.

ჯარი ყოველთვის არ შველის მეფეებს. ფს. 32, 16.

მეფეებს უნდა მოშორდენ ცუდი მრჩეველები. იგავ. 25, 5.

ბილწ მეფეთა მრჩეველნი მომეტებულ ნაწილად ბილწი ადამიანები არიან. იგავ. 29, 12.

მორწმუნენი

უნდა ეშინოდეთ ღმრთისა და მეფის. იგავ. 24, 21; 1 პეტ. 2, 17.

უნდა ემორჩილებოდნენ მეფეებს. რომ. 13, 1-5; ტიტ. 3, 1; 1 პეტ. 2, 13.

უნდა აძლიონ კუთვნილი გადასახადი მეფეებს. მათ. 22, 21; რომ. 13, 6-7.

პატივს ნდა სცემდნენ მეფეებს. 1 მეფ. 24, 8; 3 მეფ. 1, 23-31.

არ უნდა თქვან სვირი მეფეზე. გამ. 22, 28; კკლ. 10, 20; საქმე 23, 5.

უნდა ლოცულობდნენ მეფეთათვის. ეზრა 6, 9; 1 ტიმ. 2, 1-2.

ვინც ეწინააღმდეგება მეფეს, ის ეწინააღმდეგება ღმრთის ბრძანებას. რომ. 13, 2.

მეფის სიცოცხლის ხელყოფა დანაშაულია. 1 მეფ. 26, 9; 2 მეფ. 1, 14.

მეფენი საშიშნი არიან მხოლოდ ბოროტთათვის. რომ. 13, 3-4.

ბოროტ აღაძვიანებს სძულთ მეფეები. 2 პეტ. 2, 10; იუდ. 1, 8.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი კ ე თ ი ლ მ ე ფ ე თ ა : დაეითი. 2 მეფ. 8, 15; 3 მეფ. 3, 14; 11, 38; 14, 8; საქმე. 13, 22. ასა. 3 მეფ. 15, 11-13; 2 ნეშტ. 14, 2. იოსაფატი. 3 მეფ. 22, 43-46; 2 ნეშტ. 17, 3-6. აზარია. 4 მეფ. 15, 3. იოათამი. 4 მეფ. 15, 34; 2 ნეშტ. 27, 2. ეზეკია. 4 მეფ. 18, 1-3; 2 ნეშტ. 29, 2. იოსია. 4 მეფ. 22, 1-2; 23, 25; 2 ნეშტ. 34, 2. სოლომონი. 1 ნეშტ. 29, 23.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი უ ს ჯ უ ლ ო მ ე ფ ე თ ა : რობოამი. 3 მეფ. 12, 1-14; 2 ნეშტ. 10, 14. იერობუამი. 3 მეფ. 12, 28; 14, 9-11; 4 მეფ. 17, 21. რაბია. 3 მეფ. 15, 3; 2 ნეშტ. 13, 2. ნაბატი. 3 მეფ. 15, 26. ბაასა. 3 მეფ. 15, 34; 16, 13; 2 ნეშტ. 16, 1. ელა. 3 მეფ. 16, 9-13. ზამბრი. 3 მეფ. 16, 16-19. ამბრი. 3 მეფ. 16, 25-26. აქაბი. 3 მეფ. 16, 29. 32-36; 21, 24-25. იორამი, ძე აქაბისა. 4 მეფ. 3, 2-3. იორამი, ძე იოსაფატისა. 4 მეფ. 8, 18-19; 2 ნეშტ. 21, 6. იუ. 4 მეფ. 10, 31. ოქოზია, ძე აქაბისა. 3 მეფ. 22, 47-49. ოქოზია, ძე იორამისა. 4

მეფ. 13, 2; 23, 32. იოასი, ძე იოაქაზისა. 4 მეფ. 13, 11. იორობოამი, ძე იოასისა. 4 მეფ. 14, 23-24. ზაქარია. 4 მეფ. 15, 9. მანაიმი. 4 მეფ. 15, 18. ფაკეა. 4 მეფ. 15, 24. აქაზი. 2 ნეშტ. 28, 1-5. 16, 19-27. მანასე. 4 მეფ. 21, 2-17; 2 ნეშტ. 33, 2-7. ამონი. 4 მეფ. 21, 19-22. იოაკიმი. 4 მეფ. 23, 37; 2 ნეშტ. 36, 5; იერ. 22, 18-23. იეჰონია. 4 მეფ. 24, 9; 2 ნეშტ. 36, 9. სედეკია. 4 მეფ. 24, 19; 2 ნეშტ. 36, 11-13. მეფენი ისრაელისა და იუდასი. იერ. 19, 3-9; ეზეკ. 21, 30-32; მიქ. 3, 9-12. ნაბუქოდონოსორი. დან. 4, 29-32. ბალთაზარი. დან. 5, 22-35.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი მ ე რ ყ ე ე ი ხ ა ს ი ა თ ი ს მ ქ ო ნ ე მ ე ფ ე თ ა : სოლომონი. 3 მეფ. 3, 1; 11, 4-9; ნემ. 13, 25-26. იოასი, ძე ოქოზიასი. 4 მეფ. 12, 2-3; 2 ნეშტ. 24, 2. ამასია. 4 მეფ. 14, 3-4; 2 ნეშტ. 25, 2. ოსია. 2 ნეშტ. 26, 4-5. 16.

მუხა

მუხეს ეწოდება უდიდესი მნათობი. დაბ. 1, 16.

ღმერთმა

შექმნა მუხე. დაბ. 1, 14-16; ფს. 73, 16.

მ. მოათავსა ცის თაღზე. დაბ. 1, 17.

*

მ. მართავდა დღეს. დაბ. 1, 16; ფს. 135, 8; იერ. 31, 35.

მ. განსაზღვრავდა წელიწადის დროებს. დაბ. 1, 14.

ღმერთი ბატონობს მუხეზე. იობ. 9, 7.

მუხე ნათელს ჰყენს კეთილებსა და ბოროტებს. მათ. 5, 45.

მზემ იცის ამოსვლისა და ჩასვლის დრო. ფს. 135, 8.

მზის ამოსვლის ძლიერება და ბრწყინვალება. მსაჯ. 5, 31; 2 მეფ. 23, 4.

მ. თვალისმომჭრელი სინათლე. ქება. 6, 10.

მ. შედარება სიძესთან. ფს. 18, 5-6.

მ. შედარება სირბილში შეჯიბრების მონაწილეებთან. („ერთარცა გპირი სრბად გზასა“) ფს. 18, 5-6.

მზის სხივი

სიზარულის მომგვრელია. ეკლ. 11, 7.

აღმოაცენებს ნაყოფს. 2 სჯ. 33, 14.

მას შეუძლია დაარბილოს და დაადნოს ზოგი მყარი სხეული. გამ. 16, 21.

ახმობს და წევს მინდვრის ბალახს. მარკ. 4, 6. იაკ. 1, 11.

ცვლის კანის ფერს. ქება. 1, 5.

ხშირად მავნებელია ჯანმრთელობისათვის. ფს. 120, 6. ეს. 49, 10.

ჩრდილის მესვეობით დღის საათებს უთითებს. 4 მეფ. 20, 9.

ებრაელები

დღეს მზის ამოსვლასთან ერთად იწყებდნენ. დაბ. 19, 23. მსაჯ. 9, 33.

სალამო მზის ჩასვლასთან ერთად იწყება. დაბ. 28, 11. 2 სჯ. 24, 13. მარკ. 1, 32.

აღმოსავლეთს აღნიშნავდნენ, როგორც მ. ამოსვლის ადგილს. რიცხ. 21, 11; 2 სჯ. 4, 41. 47. ისუ ნავ. 12, 1.

„მზისა აღმოსავალითგან ვიდრე დასავალადმდე ქებულ არს სახელი უფლისა“. ფს. 49, 1; 112, 3. ეს. 45, 6.

მ. თაყვანისცემა აკრძალულია. 2 სჯ. 4, 19; 17, 3.

ეტლებსა და ცხენებს უძღვნიდნენ მზეს. 4 მეფ. 23, 11.

მ. თაყვანისცემდნენ. 4 მეფ. 23, 5. იერ. 8, 2.

მზის თაყვანისმცემელი პირით აღმოსავლეთისკენ დგებოდნენ. ეზეკ. 8, 16.

სასწაულები მზესთან დაკავშირებით

მზე მთელი დღე იდგა გაბაონის თავზე. ისუ ნავ. 10, 12-13.

მზის ჩრდილი ათ საფეხურზე უკან სცემს. 4 მეფ. 20, 11.

მზე დაბნელდა ქრისტეს ჯვარცმის დროს. ლუკ. 23, 44-45.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტეს მოსვლა. მალ. 4, 2.

ქრისტეს ფერისცვალება. მათ. 17, 2.

უზენაესი მთავარი. დაბ. 37, 9.

ეკლესიის სისპეტაკე. ქება. 6, 10.

წმინდანთა მომავალი დიდება. მათ. 13, 14.

წმინდანთა ზემო. მსაჯ. 5, 31.

მზის დაბნელება — მძიმე მწუხარება. ეზეკ. 32, 7. იოკელ. 2, 10. 31. მათ. 24-29. გამოცხ. 9, 2.

მუღმივი კურთხევა. ეს. 60, 20.

საჯარო შეურაცხყოფა. 2 მეფ. 12, 11-12. იერ. 8, 2.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: მზის მსგავსად გაბრწყინდა სახე ქრისტე მაცხოვრისა ფერისცვალების დროს (მათ. 17, 2). „მართალნი გამობრწყინდებიან, ვითარცა მზე, სასუფეველსა მამისა

მათისასა“ (მათ. 13, 43). „თქვენ კეთილსა უყოფდით მოძულეთა თქვენთა“... „რათა იყვნეთ შვილ მამისა თქვენისა ზეცათისა, რამეთუ მზე მისი აღმოვაღს ბოროტთა ზედა და კეთილთა“ (მათ. 5, 44-46).

მთავი, კლდეები

მთები არის მიწის ქერქის მალლობი ადგილები. დაბ. 7, 19-20.

მთები უფალმა

შექმნა. ამოს. 4, 13.

„განშაღნა მთანი ძლიერებითა თვისითა“. ფს. 64, 7.

„სიმაღლენი მთათანი მისნი არიან“. ფს. 94, 4.

აწონა, როგორც სასწორზე. ეს. 4, 12.

გადმოადენს მათზე წყალს. ფს. 103, 13.

გარდმოაქვს გვალვას. ანგ. 1, 10-11.

აკვამლებს მათ. ფს. 103, 32; 143, 5.

მათ საფუძველს ცეცხლით დაწვავს. 2 სჯ. 32, 22.

შეიძლება შეარყიოს. ნაუმ. 1, 5; მსაჯ. 5, 5.

„მთანი იმღერდეს, ვითარცა კერპნი“. ფს. 113, 4-6.

„მთანი, ვითარცა ცვილი, დადნეს პირისაგან უფლისა“. ფს. 96, 5.

„გარდააქცევს მათ რისხვითა“. იობ. 9, 5; 28, 9.

შემუსრავს მათ. ამბ. 3, 6.

შეიძლება აღძრას სადიდებლად. ფს. 148, 9-13.

„დაედვა ყოელი მთაი გზად“. ეს. 49, 11.

ძველი მთები. 2 სჯ. 33, 15.

მარადიული მ. ამბ. 3, 6.

საუკუნო ბორცვები. დაბ. 49, 26; ამბ. 3, 6.

სეცტნი ცათანი. იობ. 26, 11.

ბეერი მთა დიდი სიმაღლისაა. ფს. 103, 18; ეს 72, 14.

მთები აგროვებენ წყლის ორთქლს. ფს. 103, 6-8.

მთებიდან იღებენ სათავეს მდინარეები. 2 სჯ. 8, 7; ფს. 103, 10.

მთების სიუხვე ქანაანში. 2 სჯ. 11, 11.

მთები ხანდახან ამოისუნთქავენ ალს. ეს. 64, 1-2; იერ. 51, 25.

ხალმროთო წერილში იხსენიება

არარატი. დაბ. 8, 4.

აბარიმი. რიცხ. 33, 47-48.

ბასანი. ფს. 67, 22.

ამალგეი. მსაჯ. 12, 15.

ბეთელი. 1 მეფ. 13, 2.

კარმელი, ქერმელი. ისუ ნავ. 15, 55; 19, 26; 1 მეფ. 25, 5; 4 მეფ. 19, 23.

გებალი. 2 სჯ. 11, 29; 27, 13.

ეფრემი. ისუ ნავ. 17, 16; მსაჯ. 2, 9.

გარიზინი. 2 სჯ. 11, 29. მსაჯ. 9, 7.

გელბუე (ღელბული). 1 მეფ. 31, 1; 2 მეფ. 1, 6. 21.

გალაადი. დაბ. 31, 21. 25; ქება. 4, 1.

ექელათი, ქელა. 1 მეფ. 23, 19.

ერმონი. ისუ ნავ. 13, 11; ფს. 41, 7.

ენაი. ისუ ნავ. 13, 18-19.

ორი. რიცხ. 20, 22.

ქორები. გამ. 3, 1.

ლიბანი. 2 სჯ. 3, 25.

ამორია. 2 ნეშტ. 3, 1.

ნაბადი. რიცხ. 32, 3.

ზეთის ხილთა (ელეონის). ლუკ. 21, 37.

ფასგა, ფაიგა, ფაგა. 2 სჯ. 34, 1;
 ისუ ნავ. 12, 3; 13, 20.
 სეირი. დაბ. 14, 6; 36, 8.
 სინა. გამ. 19, 2. 18. 20. 23; 31, 18.
 სიონი. 2 მეფ. 5, 7.
 თაბორი. მსაჯ. 4, 6, 12, 14.

*

მთები — თავდაცვაა ქვეყნისთვის.
 ფს. 124, 2.

მ. თავშესაფარს წარმოადგენენ
 საფრთხის დროს. დაბ. 14, 10; მსაჯ.
 6, 2; მათ. 24, 16; ებრ. 11, 38.

მ. საძოვარია საქონლისთვის. გამ.
 3, 1; 1 მეფ. 25, 47; 3 მეფ. 22, 17; ფს.
 146, 8; ამოს. 4, 1.

მთებში უხვად არის

ბალახი. ივან. 27, 25.
 მინერალები. 2 სჯ. 8, 9.
 სამშენებლო ქვა. 3 მეფ. 5, 15. 17;
 დან. 2, 45.
 ტყე. 4 მეფ. 19, 23; 2 ნეშტ. 2, 3.
 8-10.
 ვენახები. 2 ნეშტ. 26, 10; იერ. 31, 5.
 ნელსაცხებლები. ქება. 4, 6; 8, 14.
 ირმები და ქურციკნი. 1 ნეშტ. 12,
 8; ქება. 2, 9.
 ნანადირევი (გარეული ფრინველე-
 ბი). 1 მეფ. 26, 20.
 გარეული მხეცები. ქება. 4, 8; ამბ.
 2, 17.

*

ხანდახან მთები უკაცრიელდებოდა.
 ისუ ნავ. 11, 21.

ხანდახან ღვთისმსახურება სრულ-
 დებოდა მთებზე. დაბ. 22, 2-5; გამ. 3,
 12; ეს. 2, 2.

ხანდახან კერპთმსახურების ადგი-
 ლი იყო. 2 სჯ. 12, 2; 2 ნეშტ. 21, 11.
 ხშირად მთები ხალხისთვის რაიმეს
 გამოცხადების ადგილი იყო. ეს. 40, 9.
 მთებზე აღმართავდნენ ნიშანს. ეს.
 13, 2; 30, 17.

გალატანითი მნიშვნელობით

სიძნელეები. ეს. 40, 4; ზაქ. 4, 7.
 მათ. 17, 20.
 უფლებამოსილნი. ფს. 71, 3; ეს.
 44, 22.
 ღმრთის ეკლესია. ეს. 2, 2; დან. 2,
 35. 45.
 ღმრთის სიმართლე. ფს. 35, 6.
 ამაყი და ქედმაღალი ადამიანები.
 ეს. 2, 14.
 დამლუპველი მტრები. იერ. 51, 25;
 გამოცხ. 8, 8.
 არაჩვეულებრივი სიხარული. ეს.
 44, 22; 55, 12.
 ღმრთის მკაცრი სამსჯავრო. ეს.
 41, 15.
 გაჩანაგება. ეს. 42, 15; მალ. 1, 4.
 სიუხვე. ამოს. 9, 13.

*

მთები, კლდეები საკმაოდ მყარი
 და მგარია. 2 სჯ. 8, 15; 32, 13; იერ.
 5, 3.

მთები, კლდეები მარადიულნი
 არიან. იობ. 19, 23-24.

მ. კ. უნაყოფონი არიან. ეზეკ. 26, 4,
 14; ლუკ. 8, 6.

მ. კ. ხშირად წამახულნი, კონცხე-
 ბიანი არიან. 1 მეფ. 14, 4.

გამოქვაბულები კლდეებში. გამ.
 33, 22.

კლდეები იცავდნენ ქვეყანას. ეს.
 33, 16.

ზღვაოსნები კლდეებს უფროსხოდ-
ნენ. საქმე. 27, 29.

კლდეებზე ბინადრობდნენ

ირემნი, ქურციკნი. იობ. 39, 1; ფს.
103, 18.

მტრელები. ქება. 2, 14; იერ. 48, 28.
ორბნი. იობ. 39, 28; იერ. 49, 16.

*

ზეთისხილის ხეები იზრდებოდა
კლდეებზე. 2 სჯ. 32, 13.

ხშირად ფუტკრები ბუდობდნენ
კლდეებში. 2 სჯ. 32, 13; ფს. 80, 16.

მათ იყენებდნენ როგორც

სამსხვერპლოებს. მსაჯ. 6, 20-21.
26; 13, 19.

კერატმსახურების ადგილს. ეს.
57, 5.

სამეთვალყურეო ადგილს. გამ. 33,
21; რიცხ. 23, 9.

თავშესაფრად საფრთხის დროს. 1
მეფ. 13, 6; ეს. 2, 19; იერ. 16, 16;
გამოცხ. 6, 15.

თავშესაფარს მწუხარეთა და ტან-
ჯულთათვის. იობ. 24, 8; 30, 6.

ხშირად სახლის ასაშენებელი
ადგილი იყო. მათ. 7, 24-25.

მათში გამოკვეთდნენ სამარეებს
(აკლდამებს). ეს. 22, 16; მათ. 27, 60.

მათზე გამოკვეთდნენ წარწერებს
მნიშვნელოვანი მოვლენების შესახებ.
იობ. 19, 24.

ხალძრთო წერილში მოხსენებულია

ოდოლაში. 1 ნეშტ. 11, 15.

ბაზეთი. 1 მეფ. 14, 4.

გადე. 1 მეფ. 24, 1-2.

ითამი. მსაჯ. 15, 8.

ქორები. გამ. 17, 6.

კადესი. რიცხ. 20, 1.

რემონი. მსაჯ. 20, 45.

სენაპარი. 1 მეფ. 14, 4.

*

კლდე განმყოფელი. 1 მეფ. 23, 28.

კათოელი (მარილოვანი ღელე). 4
მეფ. 14, 7; 2 ნეშტ. 25, 11.

აღამიანი ჭრის გზებს მათზე. იობ.
28, 9-10.

წერაქვი ამსხვერვეს კლდეს. იერ.
23, 27.

კლდეზე გადაჩეხვა სიკვდილით
დასჯის სახე იყო. 2 ნეშტ. 25, 12.

**კლდეებთან დაკავშირებული
სასწაულები**

წყლის გადმოღენა კლდიდან. გამ.
17, 6; რიცხ. 20, 11.

ცეცხლის გამოსვლა კლდიდან.
მსაჯ. 6, 21.

ქარის ძალისგან დანგრევა კლდისა.
3 მეფ. 19, 11.

კლდის გაპობა იესოს სიკვდილის
ჟამს. მათ. 27, 51.

ღვთის ყოვლადძლიერება მთებს
შლის. იობ. 14, 18; ნაუმ. 1, 6.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმერთი — თავისი ხალხის შე-
მოქმედი. 2 სჯ. 32, 18.

ღმერთი — თავისი ხალხის მფარ-
ველი. ფს. 30, 2-3.

ღმერთი — „შემწე სასოებისა
ჩემისა“. ფს. 93, 22.

ღმერთი — ძალა და მაცხოვარი
ხალხისა. 2 სჯ. 32, 15. 31; ფს. 17, 1;
61, 7; 88, 26; 94, 1; ეს. 17, 10.

ქრისტე - ეკლესიის საფუძველი. მათ. 16, 18; 1 პეტ. 2, 6.

ქრისტე - სულიერ სიკეთეთა წყარო. 1 კორ. 10, 4.

ქრისტე - ლოდი შებრკოლებისა უკეთურთათვის. ეს. 8, 14; 1 პეტ. 2, 7-8; რომ. 9, 33-34.

უხიფათო ადგილი. ფს. 39, 2.

ხალხის მამათმთავარი, ნათესავთა ღსაბამი. ეს. 51, 1.

მთვარე

შექმნილია ღმერთის მიერ. დაბ. 1, 14; ფს. 8, 4.

შექმნილია ღმერთის სადიდებლად ფს. 148, 3.

ეწოდება მნათობი უმრწემესი (უმცროსი). დაბ. 1, 16.

მშვენიერია. ქება. 6, 9.

მ. სავსე და მ. მოკლებული. იობ. 31, 26.

დიდებულია. 1 კორ. 15, 41.

გამოყოფს ღღეს ღამისაგან. დაბ. 1, 14.

მიუთითებს ნიშებსა და წლის დროებს. დაბ. 1, 14; ფს. 103, 19.

ანათებს ცის სამყაროს. დაბ. 1, 15.

მ. ანათებს მიწას ღამით. იერ. 31, 35.

მ. ხელმწიფეა ღამისა. დაბ. 1, 16; ფს. 135, 9.

მთვარის დანიშნულებაა ნათება უკუნითი უკუნისამდე. ფს. 71, 5-7; 88, 38; იერ. 31, 35-36.

ახალ მთვარეს ღღესასწაულობენ. 1 მეფ. 20, 5-6; ფს. 80, 4.

მთვარის სასწაულებრივი ღგომა იალონის კელზე. ისუ ნავ. 10, 12-13.

ნიშნები მთვარეზე წინ უსწრებდნენ იერუსალიმის დანგრევას. ლუკ. 21, 24-25.

მთვარეულები (ცისად-ცისად გვემულნი) მთვარის ზეგაეღუნის ქვეშ არიან. მათ. 4, 24.

მთვარეს თაყვანს-სცემდნენ როგორც ზეცათა დელოფალს. იერ. 44, 17-19-25.

მთვარის თაყვანისცემა ისრაელთ აკრძალული ჰქონდათ. 2 სჯ. 4, 19.

მ. თაყვანისცემა უღმრთოების ტოლფასოვანია. იობ. 31, 26-28.

მ. თაყვანისცემისთვის სიკვდილით ისჯებოდნენ. 2 სჯ. 17, 3-6.

ისრაელნი ხშირად სცოდავდნენ მ. გაღმერთებით. 4 მეფ. 23, 5; იერ. 8, 2.

ისრაელნი ამისათვის დაისჯნენ. იერ. 8, 1-3.

გადატანითი მნიშვნელობით

ეკლესიაში ქრისტეს დიდება. ეს. 60, 20.

ეკლესიის მშვენიერება. ქება. 6, 10. სამყაროს ცვალებადობა. გამოცხ. 12, 1.

წითელი მთვარე - სამსჯავრო სამყაროს შესახებ. გამოცხ. 6, 12.

მთვარის დაბნელება - მძიმე უბედურებები. ეს. 13, 10; იოველ. 2, 10; 3, 15; მათ. 24, 29.

მედიანაგული

თორმეტი მოციქული. მარკ. 6, 7; ლუკ. 6, 13.

„რომელმან შეგიწყნარნეს თქვენ, მე შემინწყნარა; და რომელმან მე შემინწყნაროს, შეინწყნაროს მომავლი-

ნებელი ჩემი“. მათ. 10, 40; მარკ. 9, 37. იოან. 13, 20.

„არა არს მოციქული უფროის მომავლინებელისა თვისისა“. იოან. 13, 16.

„ვითარცა მომავლინა მე მამამან, მეცა წარგავლინებ თქვენ“. იოან. 20, 21.

მიზიდვა, მოყვანება

„ვერვის ხელეწიფების მოსლვად ჩემდა, უკეთუ არა მამამან, მომავლინებელმან ჩემმან, მოიყვანოს იგი ჩემდა“. იოან. 6, 44.

„და მე ოდეს ავმალღე ქვეყნით, ყოველნი მოვიზიდნე ჩემდა“. იოან. 12, 32.

მინდობა ღმრთისა

მ. ღ. ნაძენებია. ფს. 36, 7; ეკლ. 7, 9-14; გოდ. 3, 26; 1 კორ. 10, 10.

ქრისტე იყო მაგალითი ღმრთის მინდობისა. მათ. 26, 39-42; მარკ. 14, 36; ლუკ. 22, 42; იოან. 18, 11.

მინდობა ღმრთისა უნდა გამოჩნდეს

ღმრთის ნებისადმი დამორჩილებაში. 1 მეფ. 3, 18; 2 მეფ. 15, 26; მათ. 6, 10; ლუკ. 11, 2; რომ. 9, 19-21; ებრ. 12, 9.

ღმრთის უფლებისადმი დამორჩილებაში. ფს. 38, 9; ეს. 45. 8-9.

ხორციელ ტანჯვაში. იობ. 2, 8-10.

ღმრთის შვილებასა და სიკეთეთა დაკარგვაში. იობ. 1, 15-21; 2 მეფ. 12, 18-23.

გამოცდაში. ლუკ. 26, 41; 1 მეფ. 3, 19; იერ. 10, 19.

სიკედლის მიღების მზადყოფნაში. საქმე. 21, 13.

ვისაც აქვს მინდობა ღმრთისა, მას აქვს მაღლი ღმრთისგან. 1 პეტ. 2, 20.

აღძვრანი ღმრთის მინდობისა

ჩვენი დანაშაულებითი მღგომარეობა. გოდ. 3, 39-40; მიქ. 7, 9.

სიმაართლე ღმრთისა. ნემ. 9, 32; ფს. 118, 75; დან. 9, 14.

სიყვარული ღმრთისა. იობ. 5, 17-18; იგავ. 3, 11-12; ებრ. 12, 6.

შემწყვლბლობა ღმრთისა. ფს. 102, 13; ეს. 49, 13; გოდ. 3, 22-32.

ერთგულება ღმრთისა. ფს. 118, 73-74; 1 პეტ. 4, 19.

*

უგუნურ ადამიანს არა აქვს მინდობა ღმრთისა. იგავ. 19, 3; ეკლ. 7, 9-10; ეს. 8, 21; გამოცხ. 16, 9-11.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი ღ მ რ თ ი ს მ ი ნ დ ო ბ ი ს ა : იაკობი. დაბ. 43, 14; აარონი. ლევიტ. 10, 3-11; ისრაელნი. მსაჯ. 10, 15; ელია. 1 მეფ. 3, 18; დავითი. 2 მეფ. 12, 23; 15, 26; ფს. 39, 9-10; ეზეკია. 4 მეფ. 20, 19; იობი. იობ. 1, 21; 2, 10; ავაზაკი. ლუკ. 23, 41; სტეფანე. საქმე. 7, 59; პავლე. საქმე. 21, 13; ფილიპ. 4, 11; ქრისტეს მოწაფენი. საქმე. 21, 14; პეტრე. 2 პეტ. 1, 14.

ბირონი, მური

ერთ-ერთი იმ სამ ძღვენთაგანი, რომლებიც მოგვებმა მიართვეს ყრმა იესოს: მოგვებმა „შესწირეს იესოს ძღვენი: ოქრო, გუნდრუკი და მური“. მათ. 2, 11.

ჰურიანი აძღვევენ დასალევედ მაცხოვარს შემურვილ ღვინოს ჯვარცმის წინ. მარკ. 15, 23.

ადრეული მური და ალოე სცხეს მაცხოვრის ყოვლადწმიდა გუამს დასაფლავების წინ. იოან. 19, 39-40.

მისასვლელი ღმერთთან

მ. ღ. ქრისტეს მიერ. იოან. 10, 7-9; 14, 6; ეფეს. 2, 13-18; 3, 12; ებრ. 7, 19-25; 10, 19; 1 პეტ. 3, 18.

მორწმუნეებს აქვთ მ. ღ. ქრისტეს მიერ

მისი სისხლის და მისი გამწმენელი მსხვერპლის მიერ. ეფეს. 2, 13; ებრ. 10, 19-22; 1 პეტ. 3, 18.

როგორც მღვდელმთავრისა, შუამდგომელისა და შუამავლის მიერ. იოან. 14, 6; რომ. 8, 33-34; ეფეს. 2, 18; 3, 12; 1 ტიმ. 2, 5; ებრ. 4, 14-16; 7, 19-25.

როგორც ქომაგის მიერ. 1 იოან. 2, 1; ებრ. 9, 24.

*

იესო ქრისტე არის კარი ხსნისა. იოან. 10, 7-9.

იესო ქრისტე არის გზა. იოან. 14, 6; ებრ. 10, 20.

ქრისტე მაცხოვარმა თქვა: „არა ვინ მოვიდეს მამისა, გარნა ჩემ მიერ“. იოან. 14, 6.

მისვლა ღმერთთან რწმენის საშუალებით. რომ. 5, 1-2; ეფეს. 3, 12; ებრ. 11, 6.

მ. ღ. ლოცვის საშუალებით. 2 სჯ. 4, 7; გოდ. 3, 57; მათ. 6, 6.

მ. ღ. მის ტაძარში. ფს. 26, 4; 42, 3-4; 64, 4.

მისასვლელი ღმერთთან მისაღებად წყალობისა და მადლისა. ებრ. 4, 16.

მორწმუნენი

მხოლოდ მათ აქვთ მისასვლელი ღმერთთან. 2 სჯ. 4, 7; ფს. 23, 3-4; 72, 27-28; 118, 151-153.

ისინი ეძიებენ მისასვლელს ღმერთთან. ფს. 26, 4; 41, 2-3; 42, 3-4; 83, 2.

მათ აქვთ გამბედაობა ღმერთთან მისასვლელად. ეფეს. 3, 12; ებრ. 4, 16; 10, 19-22.

მისასვლელი ღმერთთან გახსნილია მონანულ ცოდვილთათვის. ეს. 55, 7; ზაქ. 1, 3; მალ. 3, 7; იაკ. 4, 8.

„მიეახლენით ღმერთსა და იგი მოგეახლოს თქვენ“. იაკ. 4, 8; ზაქ. 1, 3; მალ. 3, 7.

„მოუხდეთ განცხადებულად საყდარსა მადლისასა“. ებრ. 4, 16.

„მოუხდეთ მას ჭეშმარიტითა გულითა, გულსავესებითა სარწმუნოებისაითა“. ებრ. 10, 22.

დაპირებანი ღმერთთან მისვლის შესახებ. ფს. 144, 18; მათ. 6, 6; იაკ. 4, 8.

სიკეთე გამომდინარეობს ღმერთთან მისვლიდან. ფს. 64, 4; 72, 28.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: აბრაამი. დაბ. 18, 23-33; მოსე. გამ. 24, 2; 33, 11; 34, 2, 29; რიტხ. 12, 7-8; ისრაელნი. გამ. 16, 9; საული. 1 მეფ. 14, 36.

მისიონერობა

იესო ქრისტეს მაგალითით. საქმე. 10, 38.

ყველა მორწმუნეს შეუძლია მისიონერობა ქალებისა და ბავშვების ჩათვლით. ფს. 8, 2; იეგე. 31, 25; მათ. 21, 15-16; ფილიპ. 4, 3; ტიტ. 2, 3-5.

წარმართთა თავგამოდება უნდა აღგვძრავდეს ჩვენ მისიონერობისათვის. იერ. 7, 18.

მისიონერობის საფუძველია იესო ქრისტეს სიკვდილი ყველასთვის. 2 კორ. 5, 14-15.

„უძლურნი იგი სოფლისანი გამოიჩნია ღმერთმან, რაისა არცხვინოს ძლიერთა“. 1 კორ. 1, 27.

წმინდანთა ხვედრია. გამ. 19, 6; 1 პეტ. 2, 9.

მისიონერები კეთილი მსენი არიან. 1 პეტ. 4, 10-11.

ახალგაზრდები შესაფერისნი არიან მისიონერობისთვის. ფს. 70-17; 148, 12-13.

მოხუცებულნიც შესაფერისნი არიან მისიონერობისთვის. 2 სჯ. 32, 7. ფს. 70, 18.

სრულდებოდა ოჯახებში. 2 სჯ. 6, 7. ფს. 77, 4-8. ეს. 38, 19; 1 კორ. 7, 16.

სამყაროსთან ერთობაში ელინდებოდა მისიონერობა. მათ. 5, 15-16; ფილიპ. 2, 15-16. 1 პეტ. 2, 12.

მისიონერობა მოითხოვს, რომ მთლიანად მივეცეთ ღმერთს. 2 კორ. 8, 5.

მ. არის ზეგარდმო მიღებულ წყალობათა გამოცხადება. ფს. 65, 15-16.

მდგომარეობს

ქრისტესთვის სიცოცხლის გაწირვაში. ლუკ. 14, 26.

ქრისტეს აშკარა აღიარებაში. მათ. 10, 32.

ქრისტეს კვალდაკვალ მიმდევრობაში. ლუკ. 14, 27; 18, 22.

ქრისტესთვის უპირატესობის მიცემაში ყოველივესთან შედარებით. ლუკ. 14, 26; 1 კორ. 2, 2.

მზადყოფნაში, რომ ქრისტესთვის ეწამონ. ებრ. 10, 34.

ქრისტეს გულისთვის ყველაფრის მიტოვებაში. ლუკ. 5, 11.

წმინდა ცხოვრების მაგალითში. მათ. 5, 16. ფილიპ. 2, 15; 1 თეს. 1, 7. სიწმინდესა და სიმართლეში. 1 პეტ. 2, 12.

ღმრთის მცნებათა შესრულებაში. ფს. 118, 46.

ღმრთის თავდადებულ სამსახურში. ისუ ნავ. 24, 15. ფს. 26, 4.

ღმრთის გულისათვის საკუთრებაზე უარის თქმაში. 1 ნემტ. 29, 2-3. 14-16. ეკლ. 11, 1. მათ. 6, 19-20. მარკ. 12, 44. ლუკ. 12, 33; 18, 22-28. საქმე. 2, 45; 4, 32-34.

მაღლიან საუბრებში. ფს. 36, 30. იგავ. 10, 31; 15, 7. ეფეს. 4, 29. კოლას. 4, 6.

ქადაგებაში ღმრთისა და მის საქმეთა შესახებ. ფს. 70, 24; 76, 12; 118, 27; 144, 11-12.

ღმრთის ღიღების უწყებაში. ეს. 43, 21.

„განიცადეთ და იხილეთ, რამეთუ ტკბილ არს უფალი“. ფს. 33, 9. ეს. 2, 3. იოან. 1, 46; 4, 29.

ურთიერთ ნუგეშისცემასა და აღშენებაში. რომ. 14, 19; 15, 2; 1 თეს. 5, 11.

მოყვასთა რჩევა-დარიგებაში. 1 თეს. 5, 14; 2 თეს. 3, 15.

ძმათა შეგონებაში. ლევიტ. 19, 17. ეფეს. 5, 11.

დამოძღვრაში. ფს. 33, 12-13; 50, 13. კოლ. 3, 16. ებრ. 3, 13; 10, 25.

მოყვასთა გამოსარჩლებაში. კოლ. 4, 3. ებრ. 13, 18. იაკ. 5, 16.

ღმრთისმსახურთა დახმარებაში. რომ. 15, 25-30; 2 კორ. 11, 9. ფილიპ. 4, 14-16; 3 იოან. 5, 6.

უძლურთა გამხნეებებაში. ეს. 35, 3-4. რომ. 14, 1; 15, 1; 1 თეს. 5, 14.

ღარიბთა და სსეულთა მიხედვაში. ლევიტ. 25, 35. ფს. 111, 9; 2 კორ. 9, 9. მათ. 25, 36. საქმე. 20, 35. იაკ. 1, 27.

*

ისინი მსახურებენ მთელი გულით. 1 ნეშტ. 29, 9-14.

ამქლავნებენ სიუხვეს. გამ. 36, 5-7; 2 კორ. 8, 3.

„ნაყოფისაგან მართლისა აღმოსცენდეს ხე ცხოვრებისა“. ივანე. 11, 30.

„რომელმან მოაქციოს ცოდვილი გზისაგან საცთურისა მისისა, იხსნეს სული თვისი სიკვდილისაგან“. იაკ. 5, 19-20.

იგი კურთხეულია. დან. 12, 3.

წინასწარმეტყველებანი მ. შესახებ, რომლებიც ეხება წარმართებს. ეს. 42, 10-12; 66, 19.

მ. სრულდება ღმრთის გემის თანახმად. ლუკ. 24, 46-47. გალ. 1, 15-16. კოლ. 1, 25-27.

მისიონერთა მუშაობას წარმართავს სული ღმრთისა. საქმე. 13, 2-4.

სულიწმინდა მოუწოდებს მისიონერობისაკენ. ლუკ. 10, 2. საქმე. 13, 2-4. რომ. 10, 14-15.

ქრისტემ თავისი მოწაფეები მისიონერებად გაგზავნა. მარკ. 3, 14; 6, 7. ლუკ. 10, 1-11.

ამგვარი ღვაწლის მშვენიერება. ეს. 52, 7. რომ. 10, 15.

საერო საქმეები არ უნდა აცდნდნენ მისიონერობის მსახურებისაგან. ლუკ. 9, 59-62.

ღმერთი ირჩევს ადამიანებს სამისიონერო მსახურებისთვის. გამ. 3, 11. 18; 4, 11-15. ეს. 6, 5-9.

21. ბიბლიის ლექსიკონი.

ღმერთი განამტკიცებს სამისიონეროდ. იერ. 1, 7-9.

მისიონერობის მსახურებიდან გაღარბის დანაშაული და საფრთხე. იონა. 1, 3-4.

მ. მსახურება მოითხოვს სიბრძნეს და მორჩილებას. მათ. 10, 16.

მ. მსახურება მოითხოვს მზადყოფნას. ეს. 6, 8.

ღმერთი ეხმარება იმათ, ვინც მოღვაწეობს მისიონერობაში. რომ. 16, 1-2.

მისიონერობის სამსახურში მოღვაწენი შეთანხმებულად უნა მოქმედებდნენ. გალ. 2, 9.

მისი წარმატებისათვის საჭიროა ლოცვა. ეფეს. 6, 18-19. კოლ. 4, 3.

იგი არის სიხარულის მიზეზი. საქმე. 15, 3.

იგი არის ღმრთის ქება-დიდების მიზეზი. საქმე. 11, 18.

სამისიონერო მოღვაწეობის გავრცელებას არა აქვს საზღვარი. ეს. 11, 9. მარკ. 16, 15. გამოცხ. 14, 6.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ანა. 1 მეფ. 2, 1-10. ტყვე გოგონა. 4 მეფ. 5, 3. ისრაელის ტომთა უხუცესნი. 2 ეზრ. 1, 5. სედრაქი. დან. 3, 16-18.

განკურნებული ეშმაკეული. მარკ. 5, 18-20. მწვემსები. ლუკ. 2, 8-18. ანა.

ლუკ. 2, 36-38. იონა. ლუკ. 8, 3. კეთროვანი. ლუკ. 17, 15. მოწაფეები.

ლუკ. 19, 37-38. ასისთავი. ლუკ. 23, 47. ანდრია. იონა. 1, 40-42. ფილიპე.

იონა. 1, 46. საქმე. 8, 5. სამართლებელი ქალი. იონა. 4, 29. ბარნაბა. საქმე. 4, 36-37. დენილი წმინდანები. საქმე. 8, 4; 11, 19-20. აპოლოს. საქმე. 18, 24-

25. აკეილა. საქმე. 18, 26. პრისცილა,

ეპენეტოსი და მრავალი სხვა. რომ. 16-ე თავი. ონისიფორე. 2 ტიმ. 1, 16. ფილიმონი. ფილიმ. 1. პაკლე. საქმე. 13, 2-4. შილა. საქმე. 15, 40. ტიმოთე. საქმე. 16, 1-3. ნოე. 2 პეტ. 2, 5.

მისწრაფება გულისა

ღმერთი ჩვენგან, უპირველეს ყოვლისა, მოითხოვს მისდამი გულით მისწრაფებას. 2 სჯ. 6, 5; 10, 12; ფს. 41, 2; 72, 26; 118, 10; მათ. 22, 37.

იესო ქრისტე მოითხოვს ჩვენგან, უპირველეს ყოვლისა, მისდამი მისწრაფებას გულით. მათ. 10, 37; ლუკ. 14, 26.

გულის მისწრაფების საგანი უნდა იყოს

ღმერთი. ფს. 17, 1-2; 36, 4; 41, 2; 72, 26; 118, 10.

ღმრთის მცნებები, სჯული, სი-მართლე. ფს. 1, 2; 111, 1; 118, 15-19, 21, 29, 32, 33, 34, 35, 40, 44, 45, 47, 48; 51, 52, 53-57, 60-80, 83, 85-87, 92-118, 124-151, 153-156, 159-160, 163-168, 171-176

ღმრთისმსახურება. 1 ნემტ. 29, 3; ფს. 25, 8; 26, 4; 83, 2.

ძმათმოყვარება. რომ. 12, 10; 1 თეს. 2, 8.

სასუფეველი ღმრთისა. მათ. 6, 33; ლუკ. 12, 31; კოლას. 3, 1-2.

სულიერი. რომ. 8, 5.

მორწმუნენი

მოაკედინებენ გულისთქმათა ხორციელთა. 1 კორ. 9, 27; კოლას. 3, 5; 1 თეს. 4, 5.

ჯვარს აცვამენ ხორციელთა ვნებათა. რომ. 6, 6; გალ. 5, 24.

*

მორწმუნეთა მისწრაფება გულისა ღმრთისადმი მუდამ უნდა იყოს გულმოდგინე. ფს. 118, 139; გალ. 4, 18.

მორწმუნეთა მ. გ. ღმრთისადმი არ უნდა შენეღდეს. ფს. 105, 12-13; მათ. 2, 12; გამოცხ. 2, 4; 3, 15-16.

კურთხევა დაპირებულია მათთვის, ვინც მისწრაფის გულით ღმრთისადმი. ფს. 36, 4; 90, 14; იაკ. 2, 5.

ამ ქვეყნის მოყვარულთ და მიმღევართ

არა აქვთ წრფელი მისწრაფება გულისა ღმრთისადმი. ეს. 58, 1-2; ეზეკ. 33, 31; მათ. 13, 19-21; მარკ. 4, 16-17; 6, 20; ლუკ. 8, 13.

მისწრაფება გულისა ამქვეყნიური და ხორციელი საგნებისდმი. რომ. 7, 5; ფილიპ. 3, 19.

აქვთ მ. გ. გაფუჭებული და ბუნების წინააღმდეგი. რომ. 1, 26-31; 2 ტიმ. 3, 3; 2 პეტ. 2, 10.

ბოროტი მოძღვარნი ცდილობენ ხორციელ ვნებათა ქსელში გააბან ღმრთისადმი გულის მისწრაფების მქონენი. 2 ტიმ. 3, 6; 2 პეტ. 2, 18; გამოცხ. 2, 14-20.

მისწრაფება გულისა, ესე იგი, „ზრახვა იგი სულისა ცხოვრება არს და მშვიდობა“. რომ. 8, 6.

მ. გ. ესე იგი, ზრახვა იგი ხორციელთა სიკვდილი არს და მტრობა არს ღმრთისა. რომ. 8, 6-7; ფილიპ. 3, 10.

პიტაქვება

ყოველი ცოდვა მიეტყუება კაცს, გარდა სულიწმიდის გმობისა. მათ. 12, 31-32; მარკ. 3, 28-29; ლუკ. 12, 10.

ძესა კაცისასა აქვს ხელმწიფება მიტყუებად ცოდვათა. მათ. 9, 4-6; მარკ. 2, 8-11; ლუკ. 5, 22-24.

მაცხოვარმა მიუტყვა ცოდვები მონანულ ცოდვილ ღვთაებას. ლუკ. 7, 47-50.

განრღვეულის ცოდვათა მიტყუება. მათ. 9, 2; მარკ. 2, 5; ლუკ. 5, 20.

„უკეთუ შეგცოდა შენ ძმამან შენმან, შერისხენ მას, და უკეთუ შეინანოს, მიუტყვე მას“. ლუკ. 17, 3-4.

„უკეთუ მიუტყვენთ თქვენ კაცთა შეცოდებანი მათნი, მოგიტყვენს თქვენცა მამამან თქვენმან ზეცათამან. ხოლო უკეთუ არა მიუტყვენთ კაცთა შეცოდებანი მათნი, არცა მამამან თქვენმან მოგიტყვენს თქვენ შეცოდებანი თქვენნი“. მათ. 6, 14-15; 18, 34-35; მარკ. 11, 25-26; ლუკ. 6, 37.

ქასუხი მაცხოვისა პეტრეს შეკითხვაზე: „რაოდენ გზის შემცოდოს ძმამან ჩემმან და მიუტეო მას?“ მათ. 18, 21-22.

ჯვარტმული ქრისტე მაცხოვარი ამბობდა: „მამაო! მიუტყვე ამათ, რამეთუ არა იციან, რასა იქმან“. ლუკ. 23, 34.

მიცემა (ბაცემა, ღალატი)

იესო ქრისტე აფრთხილებს თავის მოწაფეებს, რომ ერთ-ერთი მათგანი გასცემს მას: „ერთმან თქვენგანმან მიმცეს მე“. მარკ. 14, 20; იოან. 13, 21.

მიცვალება

(ადგილის გამოცვლა)

„პრქვათ მთასა ამას: მიიცვალე ამიერ იქი და მიიცვალოს“. მათ. 17, 20.

მიწა, ქვეყანა

მიწა (ქვეყანა) ეწოდება ზოგადად სამყაროს. დაბ. 1, 2.

მ. არის წყლისგან გამოყოფილი ხმელეთი. დაბ. 1, 10.

ღმერთმა

შექმნა მიწა (ქვეყანა). დაბ. 1, 1; ნემ. 9, 6; ფს. 89, 3; იობ. 34, 13.

დააფუძნა მიწა (ქვეყანა). იობ. 38, 4; ფს. 101, 26; 118, 90.

დაამყარა მ. ეს. 42, 5; 44, 24.

მოათაყესა მ. სიერტეში. იობ. 26, 7. დაამტყიცა სვეტნი მიწისა. ფს. 74, 3.

შექმნა მნათობნი ცისა მიწის (ქვეყნის) გასანათებლად. დაბ. 1, 14-16.

მ. მოსარწყავად მდინარეები აღაესო წყლით და მოაეღინა წვიმა. ფს. 64, 9; 67, 9; 146, 8.

ნაყოფიერ ჰყო მიწა (ქვეყანა). დაბ. 1, 11; 27, 28.

„თვალნი უფლისანი არიან ზედ-დამხედველნი ყოვლისა ქვეყანისანი“. ზაქ. 4, 10.

წარმართავს მიწას (ქვეყანას). გამ. 8, 22; 134, 6.

ამაღლებულია მიწასა (ქვეყანასა) ზედა. ფს. 45, 11.

„უფლისა არს ქვეყანა“. გამ. 9, 29; ფს. 23, 1; 96, 1; 1 კორ. 10, 26.

მ. შექმნა საცხოვრებლად. ეს. 45, 18.

მ. გაყოფილია. დაბ. 10, 25.

*

ძველების შეხედულებანი მიწის ფორმაზე. იობ. 11, 9; 38, 18-19; იგაე. 25, 3.

მიწა მრავალფეროვანია მთებითა და ბორცვებით. ამბ. 3, 6.

მ. სავსეა მინერალებით. 2 სჯ. 8, 9; იობ. 28, 1-6. 16-19.

მ. „კვარცხლბეკი არის ღმრთის ფერხთა“. ეს. 66, 1; მათ. 5, 35.

მ. აღსავსეა უფლის წყალობით. ფს. 32, 5; 118, 64.

მ. (ქვეყანა) სავსეა ღმრთისგან დაბადებულებით. ფს. 103, 24.

ქვეყანა აღსავსეა უფლის დიდებით. რიცხ. 14, 21; ეს. 6, 3; ეზეკ. 43, 2.

მ. ძრწის ღმრთის წინაშე. ფს. 45, 6; 6, 7. 68; იერ. 10, 10.

ადამიანი მიწისგან არის შექმნილი. დაბ. 2, 7; ფს. 102, 14.

ადამიანს მიეცა უფლება მიწაზე. დაბ. 1, 26; ფს. 113, 24.

ადამიანი ბუნებით მიწისგან არის. 1 კორ. 15, 47-48.

ადამიანი ფიქრობს მიწიერ საქმეებზე. ფილიპ. 3, 19.

ადამიანის (ადამის) გულისთვის დაწყვეტილია მიწა. დაბ. 3, 17.

ადამიანი უნდა დაუბრუნდეს მიწას. დაბ. 3, 19; ფს. 145, 4.

მიწა ღმრთის სამსჯავროს ექვემდებარება. ფს. 45, 9; ეს. 11, 4.

მ. წაბილწულია ცოდვით. დაბ. 6, 11-12; ეს. 24, 5.

მ. ცოდვისგან უნაყოფო გახდა. 2 სჯ. 28, 23; ფს. 106, 34-35.

ცოდვის შედეგად მ. ჩივის და გლოვობს. ეს. 24, 4; იერ. 4, 28; 12, 4. ოს. 4, 3.

„ემშაკი ვითარცა ლომი მყვირალი მიმოვალს“ მიწაზე; იობ. 1, 7; 1 პეტ. 5, 8.

„ადიგსო თანა ქვეყანა ყოველი მეცნიერებითა უფლისაითა“. ეს. 11, 9; ამბ. 2, 14.

მიწა წარღვნილ იქნა. დაბ. 7, 17-24.

წარღვნა მიწაზე აღარ იქნება. დაბ. 9, 11; 2 პეტ. 3, 6-7.

მიწა დაინგრევა ცეცხლისგან. 2 პეტ. 3, 7-12.

მ. განახლებულ იქნება. ეს. 65, 17; 2 პეტ. 3, 13.

წმინდანებმა უნდა დაიმკვიდრონ მ. ფს. 24, 13; მათ. 5, 5.

მიწათმოქმედება

მიწათმოქმედება ნიშნავს იმ მიწის დამუშავებას, რომლისგანაც შეიქმნა ადამი. დაბ. 3, 23.

მიწათმოქმედება იყო ადამიანის პირველი საქმიანობა ცოდვით დაცემამდე. დაბ. 2, 15.

მიწათმოქმედება მძიმე გახდა მიწის დაწყველის გამო. დაბ. 3, 17-19.

ადამიანს მიესაჯა მიწაზე ოფლის ღვრა ცოდვით დაცემის შემდეგ. დაბ. 3, 23.

მიწათმოქმედება ღმრთის მიერ არის გაჩენილი ადამიანის გამოსაკვებად. იგაე. 28, 19.

მიწათმოქმედების ნაყოფი ღმრთის მოცემულია. იერ. 5, 24; ოს. 2, 8.

მოითხოვს

სიბრძნეს. ეს. 28, 24-29.

გულმოდგინებას. იგავ. 27, 23-27.
 ეკლ. 11, 6-7.
 შრომას. 2 ტიმ. 2, 6.
 მოთმინებას მოლოდინის დროს.
 იაკ. 5, 7.

*

გულმოდგინება მიწათმოქმედებაში
 სიუხვეს იძლევა. იგავ. 12, 11; 13, 23;
 28, 19. ებრ. 6, 7.

მიწის დამუშავებაში დაკავებულ
 ადამიანებს ეწოდებათ მიწათმოქ-
 მედნი, მოქმედნი ან მუშაკნი. დაბ. 4,
 2; 2 ნეშტ. 26, 10. მათ. 9, 38; 20, 1.

მშვიდობა საჭიროა მიწათმოქმედე-
 ბისათვის. ეს. 2, 4. იერ. 31, 24.

ომი შლის მიწათმოქმედებას. იერ.
 50, 16; 51, 23.

პატრიარქები ეწეოდნენ მ. დაბ. 4,
 2; 9, 20.

მიწათმოქმედების მძიმე პირობები
 ნოს დროიდან შემსუბუქებულია. დაბ.
 5, 29;

ისრაელთ უყვარდათ მიწათმოქ-
 მედება. მსაჯ. 6, 11; 3 მეფ. 19, 19; 2
 ნეშტ. 26, 10.

ქანაანის ნიადაგი ხელსაყრელი იყო
 მიწათმოქმედებისათვის. დაბ. 13, 10;
 2 სჯ. 8, 7-9.

ქანაანის ჰავა ხელსაყრელი იყო მ.
 2 სჯ. 11, 10-11.

მიწათმოქმედებას ისრაელნი ხელს უწყობდნენ

მიწის დაყოფით სამემკვიდრეო
 ნაკვეთებად. რიცხ. 36, 7-9.

გამოსყიდვის უფლებით. ლევიტ. 25,
 23-28.

სხვა ერთაგან გამოცალკეებით.
 გამ. 33, 16.

ვანშმის აკრძალვით. გამ. 22, 25.
 ღმრთის კურთხევის აღთქმით.
 ლევიტ. 26, 4; 2 სჯ. 7, 13; 11, 14-15.

მიწათმოქმედების წესები

არავინ არ უნდა ისურვოს სხვისი
 ყანა. 2 სჯ. 5, 21.

აკრძალული იყო სამემკვიდრეო
 ნაკვეთის საზღვრების დარღვევა. 2
 სჯ. 19, 14. იგავ. 22, 28.

აკრძალული იყო სხვისი სამკალის
 მითვისება. 2 სჯ. 23, 24.

აკრძალული იყო სხვის ყანაში
 საქონლის ძოვება. გამ. 22, 5.

აკრძალული იყო ყანის დაწვა. გამ.
 22, 6.

ხშირად ყანის სამუშაოებს და-
 ქირაებულნი ასრულებდნენ. 1 ნეშტ.
 27, 26; 2 ნეშტ. 26, 10. მათ. 20, 8. ლუკ.
 17, 7.

სამაბათო (ყოველი მეშვიდე) წლის
 განმავლობაში თესვა და მკა აკრძა-
 ლულია. გამ. 23, 10-11.

მიწა ხშირად გაიცემოდა იჯარით.
 მათ. 21, 33-34.

სამკალი ხშირად ნადგურდება
 ცოდვის გამო. ეს. 5, 10; 7, 23. იერ. 12,
 13. იოველ. 1, 10-11.

ნაყოფთა გარანაგებით გამოწვეული
 მწუხარება. იოველ. 1, 11. ამოს. 5,
 16-17.

მიწათმოქმედების ნაყოფი სხვა
 ქვეყნებში გააქეთ. 3 მეფ. 5, 11. ეზეკ.
 27, 17.

სამიწათმოქმედო სამუშაოები

ზღუდის აგება. ეს. 5, 2-5. ოს. 2, 6.
 ხენა. იობ. 1, 14. ეს. 7, 25.
 თონხა. ლუკ. 13, 8.

ლეწვა, კალოობა. ეს. 25, 10; იერ. 51, 33; 2 სჯ. 25, 4; მსაჯ. 6, 11
 თესვა. ეკლ. 11, 5; ეს. 32, 20; მათ. 13, 3.
 დარგვა. იგავ. 31, 16; ეს. 44, 14; იერ. 31, 5.
 მორწყვა. 2 სჯ. 11, 10; 1 კორ. 3, 6-8.

ღვარძლის ამოძირკვა (მარგვლა). მათ. 13, 27-30. 40.

ღამყნა. რომ. 11, 17-19, 24.

სხვლა. ლევიტ. 25, 3; ეს. 5, 6; იოან. 15, 2-4.

ძნები და მჭელეულები. დაბ. 37, 7; ფს. 128, 7; მათ. 13, 30.

მკა. ლევიტ. 19, 9; რუთ. 2, 3; მათ. 6, 26; 13, 30.

განიაცება. რუთ. 3, 2; მათ. 3, 12.

მოსაელის მოთავსება ბედლებში. მათ. 6, 26; 13, 30.

ფარცხვა („ქვეყანის მოქმნა“). ეს. 28, 24.

მიწათმოქმედებაში გამოყენებული საქონელი

ხარი. 2 სჯ. 25, 4.

ვირი. 2 სჯ. 22, 10.

ცხენი. დაბ. 47, 17; ეზეკ. 27, 14.

მიწათმოქმედებაში გამოყენებული იარაღი და სხვ.

ნამგალი. 2 სჯ. 16, 9; 23, 24; 1 მეფ. 13, 20; ეს. 18, 5; გამოცხ. 14, 17-19.

ცელი. 1 მეფ. 13, 20-21.

ხერხი. ეს. 41, 15.

ეტლი. 1 მეფ. 6, 7.

ფიწალი. ეს. 30, 24; ამოს. 9, 9.

ნიჩაბი. მათ. 3, 12.

ცული. 1 მეფ. 13, 20-21; 2 მეფ. 12, 31.

გადატანილი მნიშვნელობით სიმბოლო

ეკლესიის შენობისა. 1 კორ. 3, 9.
 გულის განწმენდისა. იერ. 4, 4; ოს. 10, 12.

მიწისძვრა

მიწისძვრისგან საფრთხეშია მთიანი ქვეყნები. ფს. 113, 4-6; გამოცხ. 6, 14; 16, 18-20.

მიწისძვრა და ცეცხლი ხშირია ღმრთის რისხვის ნიშნად. 2 მეფ. 22, 8; ფს. 17, 8-9; 103, 32; ნაუმ. 1, 5.

მ. ხშირია ზღვის მოქცევა-უკუქცევასთან დაკავშირებით. 2 მეფ. 22, 16; ფს. 17, 16.

მ. მთებს აყირაუებს. ფს. 45, 3.

მ. კლდეებს აპობს. რიცხ. 16, 30-32; ზაქ. 14, 4; მათ. 27, 51.

მ. არის თვალსაჩინო დადასტურება ღმრთის ძალისა. იობ. 9, 5-6; ებრ. 12, 26.

ღმრთის მუნყოფნისა. ფს. 67, 8-9; 113, 7.

ღმრთის რისხვისა. ფს. 17, 8; 59, 1-2; ეს. 13, 13.

*

აღამიანები მუდამ იტანჯებიან მიწისძვრისაგან. რიცხ. 16, 34; ზაქ. 14, 5; მათ. 27, 54; გამოცხ. 11, 13.

მიწისძვრები იყო

სინას მთაზე. გამ. 19, 18.

უდაბნოში. რიცხ. 16, 31-32.

ფილისტიმელთა ციხესიმაგრეებში. 1 მეფ. 14, 15.

ქორების მთაზე ელიას გაქცევის დროს. 3 მეფ. 19, 11.

ოსიას მეფობის დროს. ამოს. 1, 1; ზაქ. 14, 5.

ქრისტეს სიკვდილის დროს. მათ. 27, 51.

ქრისტეს აღდგომის დროს. მათ. 28, 2.

ქალაქ ფილიპეში. საქმე. 16, 26.

*

მ. ნაწინასწარმეტყველება იერუსალიმის დანგრევის წინ. მათ. 24, 7.

ნაწინასწარმეტყველება ელეონის მთაზე ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინ. ზაქ. 14, 4.

მ. არის სიმბოლო ღმრთის სამსჯავროთა. ეს. 24, 20; 29, 6; იერ. 4, 24; გამოცხ. 8, 5.

სამეფოთა ნგრევისა. ანგ. 2, 6, 11; გამოცხ. 6, 12-14; 16, 18-19.

მკა

მკა — „ყანის მონამგვლა“. მარკ. 4, 29; რუთ. 1, 22.

განუწყვეტელი მ. დაბ. 8, 22.

მკის დრო. იერ. 5, 24; 50, 16.

ყანა თეთრდება მ. წინ. იოან. 4, 35.

სამკალის მკა აღთქმულ ქვეყანაში. ლევიტ. 23, 10.

ხორბლის მ. შეიდეულთა დღესასწაულს წინ. გამ. 34, 22; 1 მეფ. 12, 17.

მკაში მონაწილეობას იღებენ

მომკალნი. რუთ. 2, 4; ეს. 17, 5.

ძნების, მჭელეულების შემკვრელნი. დაბ. 37, 7; ფს. 128, 7.

მუშაკნი. მათ. 9, 37.

*

მუშებს ჰურს აჭმევს მასპინძელი. რუთ. 2, 14.

მომკელნი ანაზღაურებას იღებენ. იოან. 4, 36; იაკ. 5, 4.

„სთესენით იფქლნი და ეკალნი მოიმკენით“. იერ. 12, 13; მიქ. 6, 15.

მუშებს ხანდახან უკაებენ გასამრჯელოს. იაკ. 5, 4.

ადრეული და გვიანი წვიმა ყანის სიუხვისათვის არის საჭირო. იერ. 5, 24; ამოს. 4, 7.

მკის პირველი ნაყოფი უნდა მიიტანონ ტაძარში. ლევიტ. 23, 10-14.

„რომელნი სთესვიდენ ცრემლით, მათ სიხარულით მოიმკონ“. ფს. 125, 5-7.

მკის დროს შაბათი დაცული იყო. გამ. 34, 21.

მ. დროს ღარიბები სანოვაგეს იღებდნენ. ლევიტ. 19, 9-10; 23, 21; 2 სჯ. 24, 19.

წყალდიდობა ხელს უშლიდა მკას. ამოს. 4, 7.

ხანდახან მოუსაველიანობის გამო მკა საერთოდ არ იყო. დაბ. 45, 6.

სამკალის უქონლობა მწუხარების მიზეზი იყო. ეს. 16, 9.

სასჯელი ცოდვებისათვის სამკალის უქონლობა იყო. ეს. 17, 10-11.

სიზარმაცე მკის დროს ზარალის მომტანია. იგავ. 10, 5.

ღმრთივ მოვლენილი ქუხილი და მძაფრი წვიმა მ. დროს. 1 მეფ. 12, 17-18.

სამკალის მომკა. ლევიტ. 23, 9; იობ. 24, 6.

ყანას ნამგლით მკიდნენ. 2 სჯ. 16, 9; მარკ. 4, 29.

მკიდნენ როგორც ქალები, ასევე კაცები. რუთ. 2, 8-9.

იხრავლთ კერძალუბოდათ

მოსაეღის მთლიანად, ბოლომდე, აღება თავის ყანებში საშაბათო (მეშვიდე) წელს. ლევიტ. 19, 9; 23, 21; 25, 4.

საიუბილეო (50-ე) წელს. ლევიტ. 25, 11.

სხვისი ყანის მომკა. 2 სჯ. 23, 25.

*

მომკილს ძნებად, მჭველეულებად კრავდნენ. დაბ. 37, 7; ფს. 128, 7.

მკა სრულდებოდა ზედამხედველის მეთვალყურეობით. რუთ. 2, 5-6.

პატრონი ესწრებოდა მკას. რუთ. 2, 4; 4 მეფ. 4, 18.

მუშები მასპინძლისგან იღებდენ საჭმელს. ამ ტრაქეზში მასპინძელიც მონაწილეობდა. რუთ. 2, 14.

გადატანითი მნიშვნელობით

მადლიანი დრო. იერ. 8, 20.

აღსასრული ამა ქვეყნისა. მათ. 13, 30-39.

დრო, როდესაც სახარების მისაღებად ბევრი იქნება მზად. მათ. 9, 37-38; იოან. 4, 35.

სამსჯავროს დრო. იერ. 51, 33; ოს. 6, 11.

დროული სასჯელი. გამოცხ. 14, 15.

ღმრთის მფარველობა. ეს. 18, 4.

სასიამოვნო ცნობა, უწყება. იგავ. 25, 14.

პატივი უგუნურისთვის შეუფერებელია, როგორც წვიმა მკის დროს. იგავ. 26, 1.

„რომელმან სთესოს ბოროტი, ბოროტიცა მოიმკოს“. იობ. 4, 8; იგავ. 22, 8; გალ. 6, 8.

„რომელმან სთესოს სულსა თვისსა, სულისაგან თვისისა მოიმკოს ცხოვრება საუკუნო“. ოს. 10, 12; გალ. 6, 8-9.

მქადაგებელნი, რომელნიც იღებდნენ ღროებით ჯილდოს სულიერი მსახურებისათვის. 1 კორ. 9, 11.

„სხუი არს მთესვარი და სხუი არს მომკალი“. იოან. 4, 38.

ღმრთის სამსჯავრო ანტიქრისტეს სამყაროზე. („მოვიდა ჟამი მკისაი და განხმა სამკალი იგი ქუეყანისაი“). გამოცხ. 14, 14-16.

საშინელი სამსჯავრო. მათ. 13, 30. 39-43.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : „სამკალი ფრიად არს, ზოლო მუშაკნი მცირედ“. მათ. 9, 36-38; ლუკ. 10, 2. „არა თქვენ იტყვითა, ვითარმედ ოთხლა თვე არიან, და მოვალს მკა? აჰა, ესერა, მე გეტყვი თქვენ: აღიზილენით თვალნი თქვენნი და იზილეთ ყანები, რამეთუ სპეტაკ არიან სამკალად აწვე“. იოან. 4, 35-38.

მკვლარი

მკვლარი არის ის, ვინც დასტოვა მიწიერი ცხოვრება. დაბ. 23, 2; 25, 8. იობ. 1, 19.

მკვლართა აღმნიშვნელი გამოთქმები

გვამნი მოწყლულნი. ნაუმ. 3, 3; რიცხ. 14, 32.

ისინი, ვინც არ არიან. მათ. 2, 18.

„ზორცნი თვინიერ სულისა“. იაკ. 2, 26.

*

„ცოცხალნი სცნობენ, რამეთუ მოკუდებიან, ხოლო მკუდარნი არა არიან მეცნიერ არარაისა“. ეკლ. 9, 5.

მ. არაფერს არ გრძნობენ. ეკლ. 9, 6.

აღარ უბრუნდებიან ამ ცხოვრებას. იობ. 7, 9-10; 14, 10-14.

მკვდრებს თვალებს უხუჭუკვენ უახლოესი ნაოესაკები. დაბ. 46, 4.

მ. განბანენ. საქმე. 9, 37.

ძველ დროში მკვდრებს ახვევდნენ ნელსაცხებლიან ტილოებში. იოან. 19, 40.

მკვდრების დატირება ხშირად ძალზე გრძელია. დაბ. 37, 34; 50, 3. 9-10; იერ. 31, 15; 2 სჯ. 34, 8; იოან. 11, 33.

მ. დატირება ხმამაღლა ხდებოდა. მარკ. 5, 38.

მოტირლებს ქირობდნენ. იერ. 9, 17. 17; ამოს. 5, 16.

ქირობდნენ მუსიკოსებს. მათ. 9, 23.

მგლოვიარენი სამგლოვიარო სამოსელს ატარებდნენ. 2 მეფ. 14, 2.

მგლოვიარენი არ იპარსავდნენ. იერ. 16, 6.

მგლოვიარენი სახეს იფარავდნენ. 2 მეფ. 19, 4.

მგლოვიარენი სამოსს იხვედნენ. დაბ. 37, 34; 2 მეფ. 3, 31.

გარდაცვლილებს პატივს სცემდნენ. რუთ. 1, 8.

გარდაცვლილებს ხშირად ძალიან ძალე ივიწყებდნენ. ფს. 30, 12; ეკლ. 9, 5.

მკვდრების გამო მწუხარების წარმართული გამოხატვა აკრძალულია. ლევიტ. 19, 28; 2 სჯ. 14, 1-2.

მკვდართა მიმართ ყოველგვარი მსხვერპლშეწირვა აკრძალულია. 2 სჯ. 26, 14.

მკვდრის შეხება ადამიანს უწმინდურს ხდიდა. რიცხ. 9, 6-7; 19, 11-16.

სახლი, რომელშიაც დასვენებული იყო მკვდარი, უწმინდური იყო შეიდი დღის განმავლობაში. რიცხ. 19, 14.

მკვდრის ძელებიც კი უწმინდურად ითვლებოდა. რიცხ. 19, 16; 2 ნეშტ. 34, 5.

მღვდლები არ უნდა ეხებოდნენ მკვდრებს უახლოესი ნათესავების გამოკლებით. ლევიტ. 21, 1-3; ეზეკ. 44, 25.

მღვდელმთავარი არც ერთ შემთხვევაში არ უნდა იხდიდეს თავსაბურავს და იხვედეს სამოსელს მკვდრის გამო. ლევიტ. 21, 10-11.

ნაზორეველნი არ უნდა შედიოდნენ მკვდართან. რიცხ. 6, 6-7.

მკვდრის შეხებით მიღებული უწმინდურების ჩამობანა შეიძლებოდა განმწმენდელი წყლით. რიცხ. 19, 13-18.

კერპთთაყვანისმცემლნი სწირავდნენ მსხვერპლს მკვდრის სულებს. ფს. 105, 28.

კერპთთაყვანისმცემლები გამოიძახებდნენ მკვდრებს რჩევის მისაღებად. 1 მეფ. 28, 11-12.

კერპთთაყვანისმცემლები თავისი საკვების ნაწილს მკვდრებს უძღვნიდნენ. 2 სჯ. 26, 14.

ებრაელებს სწამდათ მკვდრების აღდგომა. ეს. 26, 19; საქმე. 24, 15.

აღდგომის შემთხვევები ქრისტემდე: 3 მეფ. 17, 22; 4 მეფ. 4, 34-36; 13, 21.

აღდგომის შემთხვევები ქრისტეს დროს და უფრო გვიან. მათ. 9, 25. ლუკ. 7, 15. იოან. 11, 44. საქმე. 9, 40; 20, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით

ადამიანის ცოდვიანი ბუნება. ეფეს. 2, 1-5.

დიდი მწუხარება და ა. შ. ფს. 87, 3-6; 142, 3. ეს. 59, 10.

ცოდვის ძალისაგან განთავისუფლება. რომ. 6, 2. 8. 11. კოლ. 3, 3.

კანონისგან (სჯულისგან) განთავისუფლება. რომ. 7, 4.

„რომელი-იგი იშვებდეს, ცოცხლი მკვდარ არს“. 1 ტიმ. 5, 6.

რწმენა საქმეების გარეშე მკვდარია. იაკ. 2, 17. 26.

ჯადოქრები, მუცლით მეზღაპრენი და სხვ. ეს. 8, 19.

უძღურება. რომ. 4, 19.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: „ამინ, ამინ გეტყვი თქვენ, რამეთუ მოვალს ჟამი, და აწუ არს, ოდეს მკვდართა ისმინნენ სიტყუანი ძისა ღმრთისანი, და რომელთა ისმინნენ, ცხოვნდენ“. იოან. 5, 25-29.

„არა არს ღმერთი მკვდართა, არამედ ცხოველთა“. მათ. 22, 32. მარკ. 12, 26-27. ლუკ 20, 38.

„ატადენ მკვდარნი დაფლვად თვისთა მკვდართა“. მათ. 8, 21-22. ლუკ. 9, 59-60.

მკვლელობა

მ. აკრძალულია. გამ. 20, 13; რიცხ. 35, 33-34; 2 სჯ. 5, 17; 19, 10; იერ. 7, 6; 22, 3; მათ. 5, 21; მარკ. 1, 19; ლუკ. 18, 20; რომ. 13, 9; იაკ. 2, 11.

მ. არის მძულვარება. 1 იოან. 3, 15. მ. არის ხორციელი საქმე. გალ. 5, 19-21.

მ. გამოდის გულიდან. მათ. 15, 19; მარკ. 7, 21.

მ. არ დაიძალება ღმრთისთვის. ეს. 26, 21; იერ. 2, 34.

მ. ღალადებს შურისძიებაზე ცათა შინა. დაბ. 4, 10.

მ. ბილწავს დედამიწას. რიცხ. 35, 34; ფს. 105, 38-40.

მ. გამოსიდიულ უნდა იქნას მკვლეულის სისხლით. დაბ. 9, 6; რიცხ. 35, 33; 2 მეფ. 4, 11; 3 მეფ. 2, 32; 21, 19; იგავ. 1, 18; მათ. 26, 52; ლუკ. 11, 50-51; გამოცხ. 13, 10.

ღმერთი

ღმერთს სძაგს მკვლელობა. 1 ნეშტ. 22, 8; 28, 3. ფს. 5, 6; იგავ. 6, 16-17.

იძიებს მკვლელობას. ფს. 9, 12; ეს. 26, 21.

შურს იძიებს მკვლელობისათვის. 2 სჯ. 32, 44; მსახ. 9, 24; 2 მეფ. 4, 11; 3 მეფ. 2, 33; 4 მეფ. 24, 4. ეზეკ. 24, 7-8. იოველ. 3, 19.

შურს იძიებს თავის მსახურთა მკვლელობისათვის. 4 მეფ. 9, 7; მათ. 23, 35; ლუკ. 11, 50-51; გამოცხ. 6, 9; 16, 6; 18, 20-24; 19, 2.

არ შეიწყნარებს მკვლელის ღოცვას. ეს. 1, 15; 59, 2-3.

უსჯულონი

სჩადიან მკვლელობას. 2 მეფ. 4, 11; ოს. 4, 2.

აღსაკვე არიან მკვლელობით. რომ. 1, 29.

წინასწარ განიზრახავენ მკვლელობას. დაბ. 27, 41; 37, 18; იგავ. 1, 11; ფს.

30, 13; იერ. 40, 14-15; მათ. 26, 4; იოან. 12, 10.

უყვართ მკვლევრობა და ფიქრობენ მხოლოდ მასზე. იერ. 22, 17.

მახვს აგებენ მკვლევრობის ჩასადენად. 2 მეფ. 20, 10; ფს. 10, 8-10; იგავ. 1, 11-18; 12, 5; მიქ. 7, 2.

სწრაფად სჩადიან მკვლევრობას. იგავ. 1, 16; ეს. 59, 7; რომ. 3, 15.

დასერილი აქეთ ხელები მკვლევრობით. ეს. 1, 15; 59, 3.

სხული და ტანსაცმელი დასერილი აქეთ მკვლევრობით. 3 მეფ. 2, 5; გოდ. 4, 13-14.

აქეზებენ სხვებს მკვლევრობის ჩასადენად. იგავ. 1, 11.

მორწმუნეებს შეგნებული აქეთ, რომ

უნდა დაიფარონ თავი მკვლევრობისაგან. 1 პეტ. 4, 15.

უნდა შეაჯავრონ სხვებს მკვლევრობა. დაბ. 37, 22; 1 მეფ. 19, 5; იერ. 26, 15.

მკვლევრობა არის ერთ-ერთი დანაშაულებათაგანი ეშმაკისა. იოან. 8, 44; 1 იოან. 3, 12.

მოსეს სჯული სიკვდილით სჯის მკვლევრობისათვის. გამ. 21, 12-15; ლევიტ. 24, 17; რიცხ. 35, 16-21; 2 სჯ. 19, 11-13; მათ. 26, 52.

საერო კანონები დაწესებულია მკვლევრობის თავიდან ასაცილებლად. 1 ტიმ. 1, 9.

„რომელმან აღიღოს მახვილი, მახვილითვე წარწყმდეს“. დაბ. 9, 6; მათ. 26, 52; გამოცხ. 13, 10.

არ არის წყალობა მკვლევრობისათვის. რიცხ. 35, 31; 2 მეფ. 3, 28-29; 3 მეფ. 2, 31-32.

მკვლევრობის ჩამდენი წყეულია. დაბ. 4, 11; 49, 6-7; 2 სჯ. 27, 24-25.

კაი მკვლევრო! ეზეკ. 24, 6-9; ნაუმ. 3, 1; ამბაკ. 2, 12.

სასჯელი მკვლევრობისათვის. დაბ. 4, 12-15; 9, 6; რიცხ. 35, 30; 2 მეფ. 44, 11; იერ. 19, 4-9; 51, 49; გოდ. 4, 11-13; ეზეკ. 22, 2-4; 35, 6-7; 36, 18; ოს. 4, 2-3; აბდ. 1, 10; იოველ. 3, 19; მიქ. 3, 10-12; ამბაკ. 2, 17.

კაცის მკვლელი ვერ დაიმკვიდრებს ღმრთის სასუფიველს. გალ. 5, 21; 1 იოან. 3, 15; გამოცხ. 21, 8; 22, 15.

მკვლევრობა წარმოდგენილი იგავში: ბოროტი შეგნაზებთ. მათ. 21, 35-39.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: კაენი. დაბ. 4, 8; 1 იოან. 3, 12. ესავი. დაბ. 27, 41-42.

სიმეონი და ლევი. დაბ. 34, 25; 49, 6.

იოსების ძმები. დაბ. 37, 20. ფარაონი. გამ. 1, 16-22; მოსე. გამ. 2, 11-12;

საქმე. 7, 24. იაილი. მსაჯ. 4, 21.

აბიმელიქი. მსაჯ. 9, 5-24. კაცნი სიკვდილნი. მსაჯ. 9, 24. ფილისტიმელები. მსაჯ. 15, 6. საული. 1 მეფ. 18, 11-25;

19, 1-2. 10-15; 20, 33; დოიკი. 1 მეფ. 22, 18-19. ამალეკის ძე. 2 მეფ. 1, 14-16. იოაბი. 2 მეფ. 3, 27; 3 მეფ. 2, 5. 31-32.

რეჰაბი და ბანეა. 2 მეფ. 4, 5-7. დაეითი. 2 მეფ. 11, 15-17; 12, 9.

აბესალომი. 2 მეფ. 13, 28-29. ბაასა. 3 მეფ. 15, 27. ზამბრე. 3 მეფ. 16, 10.

იეზაბელი. 3 მეფ. 18, 4; 21, 10. ისრაელნი. 3 მეფ. 19, 10; 2 ნემტ. 24, 20-21; ნემ. 9, 26; მათ. 23, 31; ლუკ. 11, 48-49. აქაბი. 3 მეფ. 21, 19; 4 მეფ. 9, 26.

აზაილი. 4 მეფ. 8, 12-15. გოთოლია. 4 მეფ. 11, 1; 2 ნემტ. 22, 10; ხალეი. 4 მეფ. 15, 10; მანაიმი. 4 მეფ. 15, 14;

4 მეფ. 11, 1; 2 ნემტ. 22, 10; ხალეი. 4 მეფ. 15, 10; მანაიმი. 4 მეფ. 15, 14;

ისმაელი. 4 მეფ. 25, 25; იერ. 41, 2; მანასე. 4 მეფ. 21, 16; 24, 4. ამონის მსახურნი. 4 მეფ. 21, 23. იორამი. 2 ნეშტ. 21, 4. 13-15. იუასი. 2 ნეშტ. 24, 22. იერუსალიმის მცხოვრებნი. ეს. 1, 21; მათ. 23, 37; ლუკ. 13, 34. მეფენი იუდეველთა და ისრაელთა. იერ. 19, 3-9; 11, 6-7; 22, 6. ნაბუქოდონოსორი. იერ. 52, 10. ქალაქ გალაადის მცხოვრებნი. ოს. 6, 8. ჰეროდე. მათ. 2, 16; 14, 10; მარკ. 6, 27; საქმე. 12, 2. ჰეროდია და მისი ასული. მათ. 14, 8-11. მღვდელმთავარნი. მათ. 27, 1; ლუკ. 22, 2; იოან. 11, 53. იუდა. მათ. 27, 47. ბარაბა. მარკ. 15, 7; ლუკ. 23, 18-19. ჰურიანი. საქმე. 2, 23; 3, 15; 5, 30; 7, 52-59; 1 თეს. 2, 15.

მაგალითები მკვლელობის ჩადენაზე უარის თქმისა: რუბენი. დაბ. 37, 21; ყრმის აღმკვლევები (ბებია ქალები). გამ. 1, 17; საულის მსახურნი. 1 მეფ. 22, 17.

მოაბელნი

მოაბელთა მამამთავარია ლოტი. დაბ. 19, 37.

ლოტის ძენი. 2 სჯ. 2, 9.

ცხოვრობდნენ ქამორში, ქამონში. რიცხ. 21, 28; იერ. 48, 46.

მიეცათ სამფლობელო. 2 სჯ. 2, 9.

მოაბელებს ამორეველთაგან გამოჰყოფდა არნუნი. რიცხ. 21, 13.

მოაბელებმა განდევნეს ძველი მცხოვრებნი, ომინელნი. 2 სჯ. 2, 9-10.

მოაბელებს ბევრი ქალაქი ჰქონდათ. რიცხ. 21, 30; ეს. 15, 2-4; იერ. 48, 21-24.

მოაბელებს მართავდნენ მეფეები. რიცხ. 23, 7; ისუ ნავ. 24, 9.

მოაბელები ამაყნი და ამპარტავანნი იყვნენ. ეს. 16, 6; იერ. 48, 29.

მ. კერპთაყვანისმცემელი იყვნენ. 3 მეფ. 11, 7.

მ. ცრუმორწმუნენი იყვნენ. იერ. 27, 9.

მ. მშვიდად ცხოვრობდნენ. იერ. 48, 11.

მ. ძლიერნი და მეომარნი იყვნენ. იერ. 48, 14.

მ. შეშინებული იყვნენ ისრაელის სიმრავლით. რიცხ. 22, 3.

მადიამელებთან ერთად მ. უხმობდნენ ბალაამს, რათა დაეწყევლა ისრაელი. რიცხ. 22, 6. 11-12. 17; 23, 27; 24, 10.

მოაბელებმა ჩაითრიეს ისრაელნი კერპთაყვანისმცემლობაში. რიცხ. 25, 1-3.

ისრაელს აკრძალული აქვს მოაბელებთან ომი. 2 სჯ. 2, 9; მსაჯ. 11, 15. ისრაელს აკრძალული აქვს მ. კავშირი. 2 სჯ. 23, 6; ნემ. 13, 1-2.

ისრაიტელნი ქორწინებით უკავშირდებოდნენ მოაბელებს. რუთ. 1, 4; 3 მეფ. 11, 1; 1 ნეშტ. 8, 8; ნემ. 13, 22.

მ. მუდამ მტრულად იყვნენ განწყობილნი ისრაელისადმი. ფს. 82, 4-7; ეზეკ. 25, 8-9.

მ. დაიმორჩილა საულმა. 1 მეფ. 14, 47.

თავშესაფარი შესთავაზეს დაეთოს ოჯახით. 1 მეფ. 22, 4.

ხარკს უხდიდნენ დაეთოს. 2 მეფ. 8, 2. 11-12.

ბანეამ მოაბელთა ორი ბელადი მოკლა. 2 მეფ. 23, 19.

ცხვრითა და ხე-ტყით უხდიდნენ ხარკს ისრაელის მეფეებს. 4 მეფ. 3, 4.

აქაბის სიკედილის შემდეგ მ. ისრაელს განუდგნენ. 4 მეფ. 1, 1; 3, 5. ისრაელნი იუდეველებთან ერთად ამხედრდნენ მოაბელთა წინააღმებ. 4 მეფ. 3, 7-9.

სასწაულის ძალით შვევანილ იქნენ შეცდომაში წყლის მეწამული ფერით. 4 მეფ. 3, 21-24.

მ. დაიმორჩილეს მოკაეშირეებმა. 4 მეფ. 3, 24-26.

ისრაელზე გამარჯვებას მოაბელთა მეფემ ვაჟიშვილი შესწირა მსხვერ-კლად. 4 მეფ. 3, 26.

მოაბელნი შეუკაეშირდნენ ბაბი-ლონს იუდას წინააღმდეგ. 4 მეფ. 24, 2.

მ. შეადრუნა წინასწარმეტყველე-ბამ ისრაელის მხრიდან მუქარის შესახებ. გამ. 15, 15.

მოაბელებს აღთქმული აქეთ დარდი და წუხილი. ეს. 15-ე თავი; 16, 2-11.

მოაბელთა განადგურება ნაწინა-სწარმეტყველებია სამი წლის განმავ-ლობაში. ეს. 16, 12-14.

მ. ტყვეობა ბაბილონში. იერ. 27, 3; 8. 11; 48, 1-10. 13-15. 18-32. 38-47.

მ. დაცემა, როგორც სასჯელი ისრაელისადმი სიძულვილის გამო. იერ. 48, 26-27; ეზეკ. 25, 8-9.

მ. განთავისუფლება ტყვეობიდან. იერ. 48, 47.

მ. მორჩილება ისრაელისადმი. ეს. 11, 14.

მოზონი

„ხოლო იესოს შობასა ბეთლემს ჰურიასტანისასა, დღეთა ჰეროდე მეფისათა, აჰა მოგვნი აღმოსავალით მოვიდეს იერუსალიმად და იტყოდეს: სადა არს, რომელი-იგი იშვა მეუფე, ჰურიათა?“ მათ. 2, 1-27.

თაყვანისცემა მათ მიერ იესოსი, და დაბრუნება თავის ქვეყნებში. მათ. 2, 11-12.

მოვალეობა

ადამიანმა არ უნდა იამაყოს თავისი მოვალეობის შესრულებით. ლუკ. 17, 7-10.

მომიტევენ ჩვენ თანანადებნი ჩვენნი, ვითარცა ჩვენ მიუტევებთ თანამდებთა მათ ჩვენთა. მათ. 6, 12.

მოვალეობანი ტანჯულთადმი

მისეულა მათთან. მათ. 25, 36; იაკ. 1, 27.

თანაგრძნობა მათ მიმართ. იობ. 6, 14-15; 19, 21; 30, 25; რომ. 12, 15; 1 კორ. 12, 26; ებრ. 13, 3.

ნუგეშისცემა მათი. იობ. 2, 11; 29, 25; 2 კორ. 1, 4; 2, 7; 1 თეს. 4, 18; 5, 14.

ხელის გაწვდა მათთვის. 2 სჯ. 15, 11; იობ. 31, 19-21; იაკ. 31, 20; ეს. 58, 7-10; ფილიპ. 4, 14; 1 ტიმ. 5, 10.

მათი მფარველობა. იობ. 29, 12; ფს. 81, 3; იაკ. 31, 9.

ლოცვა მათთვის. ფს. 14, 5; საქმე. 12, 5; 2 კორ. 1, 11; ფილიპ. 1, 16-19; იაკ. 5, 14-16.

„ნეტარ არს, რომელმან გულისხმა-ყოს გლახაკისა და დაერდომილისა, დღესა ბოროტსა იხსნას იგი უფალ-მან“. ფს. 40, 1; იაკ. 14, 21; ეს. 58, 10; მათ. 10, 42; მარკ. 9, 41.

მაგალითები ტანჯულ-თადმი მოვალეობისა: და-კითი. 2 მეფ. 10, 2; იობის მეგობრები. იობ. 2, 11; იობი. იობ. 4, 3-4; მართას და მარიამის მეგობრები. იოან. 11, 19; მოციქულები. საქმე. 16, 40; არისტარქე და მარკოზი. კოლ. 4, 10-11; ონი-სიფორე. 2 ტიმ. 1, 16.

მომთმინება, სულგრძელობა

ღმერთი მოთმინებისა. რომ. 15, 5.

უფალი (ქრისტე) იყო მაგალითი მოთმინებისა. ეს. 53, 7; საქმე. 8, 32; მათ. 27, 14; ებრ. 12, 3; 1 პეტ. 2, 20-23.

მოთმინება მოწონებულა. ლუკ. 21, 19; რომ. 12, 12; ეფეს. 4, 2; 1 თეს. 5, 14; ტიტ. 2, 2; იაკ. 5, 8; 2 პეტ. 1, 6.

ღმერთისმსახურნი უნდა წარემატებოდენ მოთმინებაში. 1 ტიმ. 6, 11.

ღმერთისმსახურებმა უნდა დამსახურონ ქება მოთმინებით. 2 კორ. 6, 4; 2 ტიმ. 3, 10.

მორწმუნეებმა უნდა იქონიონ მოთმინება

ყველასადმი. 1 თეს. 5, 14.

„მოთმინებით კრბიოდით წინა განმზადებულსა მას ჩუენსა ლუაწლსა. ებრ. 12, 1-3.

სიკეთის ქმნაში. გალ. 6, 9; 1 პეტ. 2, 20.

„ნაყოფი გამოიღიან მოთმინებითა“. ლუკ. 8, 15.

„მოთმინებითა თქუენითა მოიპოვნეთ სულნი თქვენნი“. ლუკ. 21, 19.

მწუხარებასა და დევნულებაში. რომ. 12, 12; 2 კორ. 6, 4-6; 2 თეს. 1, 4; 1 პეტ. 2, 20.

შურაცხყოფის (გინების) ატანაში. 1 პეტ. 2, 21-23;

ღმერთზე მინდობაში. ფს. 36, 7; 39, 1.

„კეთილ არს დათმენა და სასოება მაცხოვარებისა“. გოდ. 3, 26.

ქრისტეს მოსვლის მოლოდინში. იაკ. 5, 7-8.

მკვდრეთით აღდგომის მოლოდინში. რომ. 8, 22-25.

წინასწარმეტყველთა მსგავსად. იაკ. 5, 10.

ღმრთის მცნებათა დაცვასა და სარწმუნოებაში. გამოცხ. 14, 12.

*

მორწმუნენი განმტკიცებულნი არიან მოთმინებაში. კოლას. 1, 11.

მოთმინება უნდა იყოს სრული. იაკ. 1, 4.

მოთმინება არის სულის ნაყოფი. გალ. 5, 22.

„ჭირი მოთმინებასა შეიქმს“. რომ. 5, 3.

მოთმინებას მოაქვს

გამოცდილება. რომ. 5, 4.

სასოება. რომ. 5, 4; 15, 4.

სისრულე. იაკ. 1, 4.

მოთმინებას თან უნდა ახლდეს

სარწმუნოება. 2 თეს. 1, 4; ებრ. 6, 12; გამოცხ. 13, 10.

კეთილმსახურება. 2 პეტ. 1, 6.

სულგრძელება და სიხარული. კოლას. 1, 11.

*

„უკეთუ კეთილსა იქმოდეთ, და გვენებოდეთ და მოითმენდეთ, — ესე არს მაღლი ღმრთისაგან“. 1 პეტ. 2, 20.

მოთმინება და სულგრძელება საჭიროა აღთქმის დასამკვიდრებლად. ებრ. 6, 12; 10, 36.

„სულგრძელი კაცი მრავალგონიერებასა შინა“. იგავ. 14, 29; 16, 32.

„კეთილ არს სულგრძელი უფროის მაღლისა სულისა“. ეკლ. 7, 8.

უფლის მოსვლის მოახლოება არის აღმძვრელი მიზეზი მოთმინებისა. ებრ. 10, 36-37; იაკ. 5, 8.

მოთმინება წარმოდგენილი იგაეში; მიწის მუშა. იაკ. 5, 7.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი მ ო თ მ ი ნ ე - ბ ი ს ა : იობი. იობ. 1, 21; 2, 10; იაკ. 5, 11; დაეითი. 2 მეფ. 16, 9-11; ფს. 39, 1; სიმეონი. ლუკ. 2, 25; პავლე. 2 კორ. 12, 12; 2 ტიმ. 3, 10; იოანე. გამოცხ. 1, 9; 2, 2-3.

აოკითხვა

მოკითხვის უძველესობა. დაბ. 19, 1.

ძმების ურთიერთმოკითხვა. 1 მეფ. 17, 22.

მ. მაღალთა და მდაბალთა შორის. 1 მეფ. 30, 21.

მ. გამეღელთა შორის. 1 მეფ. 10, 4.

მ. სახლში შესვლის დროს. მსაჯ. 18, 15; მათ. 10, 12; ლუკ. 1, 40-44.

მ. ხშირად გადაეცემოდა შუა-მავალთა მიერ. 1 მეფ. 25, 5.

მ. გადაეცემოდა აგრეთვე წერილით. რომ. 16, 21-23; 1 კორ. 16, 21; კოლ. 4, 18; 2 თეს. 3, 17.

მოკითხვა გამოითქმოდა

მშვედობა შენდა! მსაჯ. 19, 20.

„მშვიდობა და სიცოცხლე შენ თანა იყავნ და სახლისა შენისა!“ 1 მეფ. 25, 6.

მშვიდობა სახლსა ამას! მათ. 10, 12; ლუკ. 10, 5.

უფალი შენ თანა! რუთ. 2, 4.

უფალმა გაკურთხოს შენ! რუთ. 2, 4.

კურთხევა უფლისა თქვენ თანა! ფს. 128, 8.

კურთხეულ ხარ უფლისა მიერ! 1 მეფ. 15, 13.

ღმერთმა შეგიწყალოს შენ! დაბ. 43, 29.

კეთილად ხარ შენ! 2 მეფ. 20, 9.

გიხაროდენ! მათ. 26, 49; 28, 9. ლუკ. 1, 28.

*

მოკითხვა ხშირად კერავული იყო. 2 მეფ. 20, 9; მათ. 26, 49.

მოკითხვა აბუნად აგდების მიზნით. მათ. 27, 29; მარკ. 15, 18.

მოკითხვას თან ახლდა

მოხვევნა და ამბორი. დაბ. 33, 4; 45, 14-15; ლუკ. 15, 20.

ხელის მიდება წკერზე. 2 მეფ. 20, 9.

მდაბლად თაყვანისცემა. დაბ. 33, 3.

მუხლებზე მოხვევნა და ფეხებზე ამბორი. მათ. 28, 9; ლუკ. 7, 38. 45.

სამოსლის კალთის შეხება. მათ. 14, 36.

მიწაზე დაეარდნა. ესთ. 8, 3; მათ. 2, 11; ლუკ. 8, 41.

მიწის კოცნა. ეს. 49, 23.

ებრაელებს ბრალს სდებდნენ, რომ ისინი მოკითხავდნენ მხოლოდ თავიანთ თანამეზობლებს, მეგობრებს. მათ. 5, 47.

ფარისეველნი დამნაშავენი იყვნენ, რომ მოკითხვას ცდილობდნენ საჯაროდ. მათ. 23, 7; მარკ. 12, 38.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : გაბრიელ მთავარანგელოზის მიმართუა ყოვლად წმიდა ქალწულ მარიამისადმი: „გიხა-

როდენ, მიმადლებული! უფალი შენ თანა. კურთხეულ ხარ შენ დედათა შორის“. ლუკ. 1, 28.

მაცხოვარმა უთხრა საქადაგებლად გაგზავნილ მოწაფეებს: როდესაც შეხვიდეთ სახლში, მოიკითხეთ იგი და თქვით: „მშვიდობა სახლსა ამას“. მათ. 10, 12.

მოლოდინი ღმრთისა

ყველა მიწიერი სიკეთის მომცემი ღმრთისა. ფს. 103, 27-28.

შემწყალებული დ. ფს. 122, 2.

ისრაელის ნუგეშისმცემელი დ. ლუკ. 2, 25.

მოლოდინი ღმრთის აღთქმათა აღსრულებისა. საქმე. 1, 4.

„სარწმუნოებისაგან სასოებისა სიმართლისასა მოველით“. გალ. 5, 5.

„მოელოდით გამოჩინებასა მას უფლისა ჩუენისა იესო ქრისტესსა“. 1 კორ. 1, 7; 1 თეს. 1, 10.

შეგონებები და ბიძგი (წაქეზება) ღმრთის მოლოდინისკენ. ფს. 26, 14; 36, 7; ოს. 12, 6.

„კეთილ არს დათმენა და სასოება მაცხოვარებისა უფლისა“. გოდ. 3, 26.

„ესავეს სული ჩემი უფალსა“. ფს. 129, 5.

„მოსავ ვიყო ღმრთისადმი“. ფს. 61, 7; ეს. 8, 17; 26, 8; 33, 2.

[მომლოდინენი] შესმენილ იქნებთან. ფს. 39, 1.

„კურთხეულ იქნებიან“. ეს. 30, 17. დან. 12, 12.

[მომლოდინენი] არ იქნებიან შერცხვენილნი. ფს. 24, 2; ეს. 49, 23.

[მომლოდინეთა] ძალა განახლდება. ეს. 40, 31.

მათი არს ხსნა, მაცხოვარება. ეს. 25, 9.

ღირსნი იქნებიან დიდებისა, რომელიც ღმრთის მიერ არის მათთვის გამზადებული. ეს. 64, 4.

ნაწინასწარმეტყველება წარმართების შესახებ. ეს. 42, 4.

მოლოდინი ღმრთისა ხატოვნად არის გამოთქმული. ფს. 122, 2; ლუკ. 12, 36; იაკ. 5, 7.

მაგალითები: ანა. 1 მეფ. 1, 11-12; დავითი. ფს. 38, 7; ესაია. ეს. 8, 17; მიქია. მიქ. 7, 7; იოსებ არიმათიელი. მარკ. 15, 43.

მონოგა ცოდვისა

მ. ც. არის სულიერი მონობა

ემშაკისა. 1 ტიმ. 3, 7; 2 ტიმ. 2, 26.

„ყოველმან, რომელმან ქმნეს ცოდვაი, მონაი არს იგი ცოდვისაი“. იოან. 8, 34; საქმე. 8, 23; რომ. 6, 16; 7, 23; 2 პეტ. 2, 19.

შიშისა. რომ. 8, 15; ებრ. 2, 15.

გათავისუფლება ცოდვის მონობისაგან დაპირებულია. ეს. 42, 5-7; 61, 1.

ქრისტე ათავისუფლებს ცოდვის მონობისაგან. იოან. 8, 36; რომ. 7, 23-25; ებრ. 2, 15.

„ჭეშმარიტებამან განათავისუფლოს თქვენ“. იოან. 8, 32; რომ. 8, 2.

მორწმუნენი

გათავისუფლებულნი არიან ცოდვის მონობისაგან. რომ. 6, 18-22; 8, 2; კოლას. 1, 13.

უნდა გაფრთხილდნენ, რომ ხელმეორედ არ ჩაცვიდნენ ცოდვის მონობაში. გალ. 5, 1.

ყველა მოუქციველი იმყოფება ც. მ. იოან. 8, 34; რომ. 6, 17; 2 ტიმ. 2, 26; 2 პეტ. 2, 19.

ცოდვის მონობის მაგალითი: ისრაელის მონობა ეგვიპტეში. გამ. 1, 12-14.

მორიელი, ღრიანაკალი

მორიელს კუდის ბოლოს აქვს ბასრი ნესტარი. გამოცხ. 9, 10.

მორიელის ნაებენი შხამიანი და მტკივნეულია. გამოცხ. 9, 5.

უდაბნოში უამრავი მორიელია. 2 სჯ. 8, 15.

გადატანითი მნიშვნელობით

უკეთურნი. ეზეკ. 2, 6.

ანტიქრისტეს მსახურნი. გამოცხ. 9, 3, 10.

სასტიკი სასჯელი. 3 მეფ. 12, 11.

ქრისტემ მოწაფეებს მისცა „ხელმწიფება დათრგუნეად გველთა და ღრიაკალთა“. ლუკ. 10, 19.

მორჩილება

მორჩილება არის საქმით დამტკიცებული საკუთარი ნების სხვისი ნებისთვის დაქვემდებარება. მისი წინაპირობაა სხვისი ავტორიტეტის აღიარება და სურვილის გაგება.

ჩვენი ვალაია დავემორჩილოთ, უპირველესად ღმერთს, შემდეგ კი მათ, ვისაც მან დაგვამორჩილა: გამ. 20, 2-5, 12; 2 სჯ. 27, 14-15; ისუ ნავ. 24, 24; იერ. 7, 23; მათ. 7, 21; იოან. 10, 27; ეფეს. 5, 22; 6, 1, 5; რომ. 13, 1; 1 პეტ. 2, 13-14; 5, 5; ებრ. 13, 17.

ყველაფერს, რაც მტრულად არის განწყობილი ღმრთისადმი, არა აქვს 22. ბიბლიის ლექსიკონი.

უფლება დამორჩილებისა. მათ. 4, 10; რომ. 6, 12-13; საქმე. 5, 29.

უპირობო მორჩილება გამომდინარეობს

ღმრთის სიბრძნის ყურადღებით მოსმენიდან, რასაც ღმრთისმოსშიში მაცნენი გადმოგვცემენ. მიქ. 6, 8-9; მათ. 7, 24; 13, 9; გამოცხ. 2, 7; ეკლ. 12, 13; 2 სჯ. 13, 5.

სარწმუნოებისადმი მორჩილებიდან. ებრ. 11, 8; დაბ. 22-ე თავი (ისააკის მსხვერპლშეწირვა); რომ. 4, 5; საქმე. 6, 7.

როგორ უნდა ვისწავლოთ მორჩილება?

იესოს მაგალითზე: ლუკ. 2, 51; 22, 42; იოან. 4, 34; 6, 38; რომ. 5, 19; 8, 14. ებრ. 5, 8; ფილიპ. 2, 8.

მოგვეთხოვება მთელი გულით მორჩილება. 2 სჯ. 10, 12; 1 პეტ. 1, 13-14. ფს. 39, 9-10.

ღმერთი კეთილგანწყობილია მორჩილებისადმი, ხოლო ურჩებს მისი წყველა ეწვეა

ღმრთის კეთილგანწყობა მორჩილებისადმი. 1 მეფ. 15, 22; მათ. 12, 50.

ღმერთი აკურთხებს მორჩილთ. 2 სჯ. 28, 1-14; ფს. 80, 13-16; იობ. 36, 11. იოან. 7, 17; 15, 14; ებრ. 5, 9.

ურჩებს მოუვლენს რისხვას. 2 სჯ. 28, 15, 69; რომ. 2, 8; 2 თეს. 1, 6.

მორჩილება ღმრთისადმი

ნამცნებია. ლევიტ. 18, 4; რიცხ. 15, 39-41; 2 სჯ. 10, 12-13; 11, 8; 13, 4; 15, 5; 26, 16; 27, 9; 30, 16; ეკლ. 12, 13.

რას მოითხოვს ჩვენგან ღმერთი ჩვენი ღმრთისადმი მორჩილებით. 2 სჯ. 10, 12-13; ისუ ნავ. 22, 3-5; მიქ. 6, 8.

ღმრთისადმი მორჩილება არის

მისი ხმის მორჩილება. გამ. 19, 5; 2 სჯ. 13, 4; 15, 5; 26, 17; 30, 9; იერ. 7, 23; 42, 6.

მისი სჯულის მორჩილება. 2 სჯ. 17, 10-12.

მისი მცნებების მორჩილება. 2 სჯ. 11, 27; 13, 4; 15, 5; 19, 9; 26, 16; 30, 16; ისუ ნავ. 22, 5; ეკლ. 12, 13; იერ. 7, 23.

ქრისტეს მორჩილება. 2 კორ. 10, 5; 1 პეტ. 1, 2.

სახარების მორჩილება. რომ. 6, 17; 2 თეს. 1, 8; 1 პეტ. 4, 17.

სარწმუნოების მორჩილება. საქმე. 6, 7.

ღმრთის მიერ განწესებულ ძალაუფლებათა დამორჩილება. რომ. 13, 1; ტიტ. 3, 1; 1 პეტ. 2, 13-14.

*

ღმერთმა მოგვცა თავისი სჯული, რომ დაეიცვათ იგი. ფს. 118, 4.

ღმრთის მორჩილება ადამიანისთვის ყველაფერია. ეკლ. 12, 13; 1 კორ. 7, 19.

იესო ქრისტე იყო ღმრთის მორჩილების მაგალითი. მათ. 26, 42; იოან. 4, 34; 5, 30; 6, 38; 8, 29; 14, 31; 15, 10; 17, 4; ფილიპ. 2, 8; ებრ. 5, 8; 10, 7.

იესო ქრისტეს მორჩილებამ ღმრთისადმი გაამართლა მორწმუნენი ღმრთის წინაშე. რომ. 5, 19.

ანგელოზები ცხოვრობენ ღმრთისადმი მორჩილებით. ფს. 102, 20.

ღმრთისადმი მორჩილება უნდა იყოს

ნებაყოფლობითი. ფს. 118, 7-10. მთელი გულით და სულით. 2 სჯ. 11, 13; 26, 16; 4 მეფ. 23, 3; 2 ნეშტ. 34, 31; რომ. 6, 17.

ურყევი. 2 სჯ. 5, 32; 17, 11; 28, 14; ისუ ნავ. 1, 7.

უიჟველი, სრული და მუდმივი. გამ. 19, 5; 2 სჯ. 4, 2; 5, 33; 6, 17; 10, 13; ფს. 118, 4. იერ. 11, 4; 12, 32; 26, 18; 28, 14; 2 კორ. 2, 9; იაკ. 2, 10; ფილიპ. 2, 12.

*

ღმრთის მორჩილება მსხვერპლზე უკეთესია. 1 მეფ. 15, 22; მიქ. 6, 6-8.

„მორჩილება ჯერ-არს ღმრთისა უფროისა, ვიდრე კაცთა“. საქმე. 4, 19; 5, 29.

ღმრთის მორჩილება არის თვისება მართალთა. რომ. 16, 19; 1 პეტ. 1, 14.

მორწმუნენი არჩეულნი არიან ღმრთის მორჩილებისთვის. 1 პეტ. 1, 2.

მორწმუნენი

ამზადებენ თავიანთ გულს ღმრთის მორჩილებისთვის. 1 მეფ. 7, 3; 1 ეზრა. 7, 10; ფს. 118, 112.

ემორჩილებიან ღმერთს. ფს. 118, 11, 15, 21, 30, 75, 86, 87, 115, 127-131. 134-135, 143, 166-168, 172-173, 176.

ემორჩილებიან მთელი გული. ფს. 118, 34-35.

უყვართ ღმრთისადმი მორჩილება. ფს. 118, 15, 34, 40, 47, 97, 112, 127.

არ ივიწყებენ ღმრთის მორჩილებას. ფს. 118, 87, 93, 110.

მარადის იმყოფებიან ღმრთის მორჩილებაში. ფს. 118, 33, 44, 51, 157.

ლოცულობენ, რომ დაცულ იქნენ ღმრთის მორჩილებაში. ფს. 118, 33, 73, 80, 88, 117, 124, 133, 146.

ცნობენ და ესმით ღმრთის ნება. ეფეს. 5, 17; კოლას. 1, 9.

ლოცულობენ, რომ გამეფდეს ღმრთის ნება. მათ. 6, 10; ლუკ. 11, 2.

ღმრთის მორჩილება ძველ ალთქმაში

ამართლებდა ღმრთის წინაშე. 2 სჯ. 6, 25; 26, 13.

მაცხოვრებელ იყო. იგავ. 7, 2; ეზეკ. 20, 11.

ადამიანს ღმრთისადმი მორჩილების გარეშე არ შეუძლია გამართლდეს ღმრთის წინაშე. იობ. 9, 2-3; 25, 4.

ღმრთის მორჩილი (ღმრთის ნების შემსრულებელი)

არის ქრისტეს მეგობარი. იოან. 15, 14.

არის ქრისტეს ძმა. მათ. 12, 50; მარკ. 3, 35.

შეიძენს საუკუნო სიცოცხლეს. ებრ. 5, 9; 10, 36.

შევა ღმრთის სასუფეველში. მათ. 5, 19; 7, 21.

„რომელმან ყოს ნებაი ღმრთისაი, იგი ეგოს უკუნისამდე“. 1 იოან. 2, 17; იოან. 8, 51.

მისი ისმინოს ღმერთმა. იოან. 9, 31; 15, 7; 1 იოან. 3, 22; 5, 14.

დაიცავს თავის სულს. იგავ. 19, 16.

ალთქმანი ღმრთისადმი მორჩილებისა

სახიერება, მოწყალება ღმრთისა. გამ. 20, 6; 2 სჯ. 5, 10; 7, 12; ნემ. 1, 5; ფს. 102, 17-18; დან. 9, 4.

კურთხევა ღმრთისა. დაბ. 22, 18; 2 სჯ. 7, 13-14; 11, 27; 15, 4-5; 28, 2-12; 30, 16.

კეთილდღეობა, წარმატება. ლევიტ. 26, 3-5; 2 სჯ. 6, 3; 7, 13-14; 11, 14-15; 12, 28; 28, 4-13; ისუ ნავ. 1, 8; იობ. 36, 11. ეს. 1, 19.

დაცვა სნეულებათაგან. გამ. 15, 26.

*

კურთხევა შეპირებული ღმრთის მორჩილებისათვის. გამ. 19, 5; 23, 22; ლევიტ. 26, 3-12; 2 სჯ. 11, 27; 26, 16-19; 30, 16; 32, 48-49; 1 მეფ. 12, 14; ეს. 1, 19; იერ. 7, 23.

„ნეტარ არიან, რომელთა ისმინონ სიტყვა ღმრთისა“. ფს. 112, 1; 119, 1; იგავ. 8, 32; ლუკ. 11, 28; იაკ. 1, 25; გამოცხ. 22, 14.

შეგონება-დარიგებანი ღმრთის მორჩილებისათვის. 2 სჯ. 5, 1; 11, 1; 26, 16; ისუ ნავ. 22, 5; 3 მეფ. 2, 3; იგავ. 3, 1; იერ. 26, 13; 38, 20; იაკ. 1, 22.

საშინებელი უარისა ღმრთის მორჩილებაზე. ებრ. 12, 25.

ბოროტნი უარყოფენ ღმრთის მორჩილებას. გამ. 5, 2; ნემ. 9, 15.

სასჯელი ღმრთის მორჩილების უარყოფისათვის. 2 სჯ. 11, 28; 28, 15. 68; ისუ ნავ. 5, 6.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ნოე. დაბ. 6, 22; 7, 5; აბრაამი. დაბ. 12, 1-4; ებრ. 11, 8; დაბ. 22, 3, 12, 18; 26, 3-5; ებრ. 11, 8; ისრაელნი. გამ. 12, 28; 19, 8; 24, 3, 7; ისუ ნავ. 24, 24; მოსე. გამ. 34, 4; 40, 16; ქალები, ძეიფონისი. რიცხ. 32, 12; სოლომონი. 3 მეფ. 3, 3; 1 ნემტ. 28, 7; ისუ, ძე ნავესი. რიცხ. 32, 12; ისუ ნავ. 11, 15; დავითი. 3 მეფ. 9, 4; 11, 34; ფს. 118, 47, 166; საქმე. 13, 22; ეზეკია. 4

მეფ. 18, 6; ელია. 3 მეფ. 17, 5; იოსია. 4 მეფ. 23, 3; 2 ნეშტ. 34, 31; ტყვედ წაყვანილი ჰურანი. ნემ. 10, 29; იოსებ მართალი. მათ. 1, 24; მოგვნი. მათ. 2, 12; ზაქარია და ელისაბედი. ლუკ. 1, 18-24; პაულე. რომ. 16, 19; ფილიპელნი. ფილიპ. 2, 12.

მორწმუნეთა სიგბოლური სახეები

კრავი-ბატკანი. ეს. 40, 11; მათ. 10, 16; ლუკ. 10, 3; იოან. 21, 15.
 არწივი, ორბი. ფს. 102, 5; ეს. 40, 31.
 ნაყოფიერი ხე. ფს. 1, 3; იერ. 17, 8.
 კეთილი ხე. მათ. 7, 17-18.
 დარგული ხემდინარის პირას. ფს. 1, 3; იერ. 17, 8.
 ირემი. ფს. 17, 34.
 კარგი ლელვი. იერ. 24, 2-8.
 კარგი თესლი. მათ. 13, 38.
 კარგი მსახური. მათ. 25, 21.
 კარგი თევზი. მათ. 13, 47.
 ცხვარი. ფს. 77, 52; 94, 7; ზაქ. 13, 7; მათ. 25, 33; 26, 31; იოან. 10, 11-16; 21, 16.
 ნაძვი ღობანისა. ფს. 91, 12.
 მწყურვალი ირემი. ფს. 41, 1.
 მტრედები. მათ. 10, 16.
 ღმრთის ტაძრის სვეტები. გალ. 2, 9; გამოცხ. 3, 12.
 ასპარეზზე მორბენალი. 1 კორ. 9, 24; ებრ. 12, 1.
 ახლადდაბადებული ყმაწვილი. ებრ. 5, 13; 1 პეტ. 2, 2.
 ჩვილნი. მათ. 11, 25; 18, 3; 1 კორ. 14, 20.
 მორჩილი შვილი. 1 პეტ. 1, 14.
 ვარსკვლავები. დან. 12, 3.

მოსრულნი და მოგზაურნი. ლევიტ. 25, 23; 1 ნეშტ. 29, 15; ფს. 38, 12; 1 პეტ. 2, 11.
 მნათობნი. ფილიპ. 2, 15.
 ხორბალი. ოს. 14, 7; მათ. 3, 12; 13, 29-30.
 კეთილგონიერი კაცი. მათ. 7, 24.
 მორწყული ბაღი. ეს. 58, 11.
 ახალნერგნი. ფს. 143, 12; ეს. 5, 7.
 ლომი. იგავ. 28, 1; მიქ. 5, 8.
 ყვავილი. ოს. 14, 6.
 ანთებული სანთელი. მათ. 5, 15-16.
 ნათელი ქვეყნისა. მათ. 5, 14.
 მებრძოლნი. 2 ტიმ. 2, 5.
 ქრისტეს სხეულის ნაწილები. 1 კორ. 12, 20-27.
 სიონის მთა. ფს. 124, 1.
 ამწვანებული ზეთისხილი. ფს. 51, 8; ოს. 14, 7.
 ოქრო. იობ. 23, 10; გოდ. 4, 2.
 ცოცხალი ქვები. 1 პეტ. 2, 5.
 ნამი და წვიმა. მიქ. 5, 7.
 ყურძნის ვაზი. იოან. 15, 2-5.
 ქვეყნის მარილი. მათ. 5, 13.
 მზე. მსაჯ. 5, 31; მათ. 13, 43.
 დაუშრეტელი წყარო. ეს. 58, 11.
 ღმრთის სამწყსო. ფს. 78, 13; 99, 3; ლუკ. 12, 32; იოან. 10, 16; საქმე. 20, 28; 1 პეტ. 5, 3.
 წმიდა ტაძარი. 1 კორ. 3, 17; ეფეს. 2, 21.
 განოყიერებული მიწა. მათ. 13, 23; მარკ. 4, 20; ლუკ. 8, 15.
 ოქროსა და ვერცხლის ჭურჭელი. 2 ტიმ. 2, 20.
 ჭურჭელი საპატიო ხმარებისთვის. რომ. 9, 21-23; 2 ტიმ. 2, 21.
 ვენახი. ეს. 5, 7; ოს. 14, 8.

მთაზე გაშენებული ქალაქი. მათ. 5, 14.

მოსე

მოსეს მსგავსი წინასწარმეტყველი ისრაელს არა ჰყავს (2სჯ. 34, 10). მისი საშუალებით ღმერთმა გაათავისუფლა თავისი „რჩეული ერი“. ღმერთმა მოსეს საშუალებით ხალხს დაუდგა აღთქმა (გამ. 24, 8) და მას გამოუცხადა თავისი სამართალი (გამ. 24, 3; 34, 27).

ახალ აღთქმაში მხოლოდ მას ეწოდება ქრისტეს მსგავსად, „სარწმუნო“, რწმუნებული. განსხვავება ის არის, რომ მოსეს საშუალებით ღმერთმა სჯული დაუწესა მხოლოდ ისრაელის ტომს, ხოლო ქრისტეს საშუალებით – ყველას (ებრ. 3, 5-6; 1 ტიმ. 2, 4).

სჯული ჩვენ მივიღეთ მოსეს საშუალებით: მადლი და ჭეშმარიტება კი იესო ქრისტეს გზით (იოან. 1, 17).

მოსვლა იესო ქრისტესი

იესო ქრისტეს მოსვლას ეწოდება

ჟამი განსვენებისა. საქმე. 3, 20.

ჟამი ყოველთა განწესებისა. საქმე. 3, 21.

უკანასკნელი ჟამი. 1 პეტ. 1, 5.

იესო ქრისტეს გამოჩენა. 1 ტიმ. 6, 14; 2 ტიმ. 4, 1.

ღიღი ღმრთის დიდების და ჩვენი მხსნელის იესო ქრისტეს გამოჩენა. ტიტ. 2, 13.

ღმრთის დღის მოსვლა. 2 პეტ. 3, 12.

ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს დღე. 1 კორ. 1, 8; ფილიპ. 1, 6-10.

იესო ქრისტეს მოსვლა ნაუწყებია

წინასწარმეტყველთა მიერ. ფს. 49, 1-6; დან. 7, 13; იუდ. 1, 4.

თვით იესო ქრისტეს მიერ. მათ. 16, 27; 24, 30; 25, 31; 26, 64; მარკ. 8, 38; 13, 26; 14, 62; ლუკ. 21, 27.

მოციქულთა მიერ. საქმე. 3, 20; 1 თეს. 3, 13; 1 ტიმ. 6, 14; ებრ. 9, 28; 2 პეტ. 3, 12.

ანგელოზების მიერ. საქმე. 1, 10-11.

*

იესო ქრისტეს მოსვლის სასწაულნი. მათ. 24, 3. 30-33; მარკ. 13, 24-29; ლუკ. 21, 25-27.

მხოლოდ ღმერთმა იცის იესო ქრისტეს მოსვლის დრო. მათ. 24, 36; მარკ. 13, 32.

იესო ქრისტეს მოსვლა მოხდება

ღრუბლებზე. დან. 7, 13; მათ. 24, 30; 26, 64; მარკ. 13, 26; 14, 62; ლუკ. 21, 27; გამოცხ. 1, 7.

თავისი მამის დიდებით. მათ. 16, 27; მარკ. 8, 38.

თავისი დიდებით. მათ. 25, 31.

ძალითა და დიდებით. მათ. 24, 30; მარკ. 13, 26; ლუკ. 21, 27.

წმიდა ანგელოზთა თანხლებით. მათ. 16, 27; 25, 31; მარკ. 8, 38; 2 თეს. 1, 7.

ყოველთა წმიდათა თანხლებით. 1 თეს. 3, 13; იუდ. 1, 14.

ცეცხლით. ფს. 49, 3; 2 თეს. 1, 8. მთავარანგელოზის ხმით. 1 თეს. 4, 16.

მსგავსად, როგორც ის ამაღლდა ზეცად. საქმე. 1, 11.

უეცრად. მარკ. 13, 36.

მოულოდნელად. მათ. 24, 42-44; 25, 13; ლუკ. 12, 40.

ისევე უეცრად, როგორც იყო წარღვნა. მათ. 24, 37-39; ლუკ. 17, 26-30.

„ღლე იგი უფლისა, ვითარცა მპარავი ღამისა, ეგრეთ მოიწვეის“. 1 თეს. 5, 2; 2 პეტ. 3, 10; გამოცხ. 16, 15.

მსგავსად ელევისა. მათ. 24, 27; ლუკ. 17, 24.

*

იესო ქრისტეს მოსვლის დროს „ცანი მძაფრიად წარზღენ... და ქვეყანანი და მას შინა საქმენი დაიწვენენ“. 2 პეტ. 3, 10.

შეკვრები აღდგებიან იესო ქრისტეს მოსვლისას. იოან. 5, 25-29; 1 კორ. 15, 23; 1 თეს. 4, 16.

ცოცხალი მორწმუნენი აღტაცებულ იქნებიან იესოს მისაგებებლად. 1 თეს. 4, 17.

„იხილოს იგი ყოველმან თვალმან“ მისი მოსვლის ყამს. გამოცხ. 1, 7.

ქვეყნის ყველა ტომი შეწუხდება, შეშინდება, ოდეს „იხილონ ძე კაცისა, მომავალი.“ მათ. 24, 30; ლუკ. 21, 25; მარკ. 13, 27; გამოცხ. 1, 7.

იესო ქრისტეს მოსვლის მიზანია, რომ

იხსნას მორწმუნენი. ებრ. 9, 28; 1 პეტ. 1, 3-5.

განათლოს დაფარული იგი ბნელისა და განაცხადოს ზრახვანი იგი გულთანი. 1 კორ. 4, 5.

„განისაჯოს თითოეული საქმეთა-ებრ თვისთა“. ფს. 49, 3-4; მათ. 16, 27;

25, 31-46; მარკ. 8, 38; 2 ტიმ. 4, 1; იუდ. 1, 15; გამოცხ. 20, 11-13.

დასაჯოს უსჯულონი. 2 თეს. 1, 7-8.

იყოს სუფევა მისი. ეს. 24, 23; დან. 7, 14; 1 კორ. 15, 25; გამოცხ. 11, 15. იდილოს თავის წმიდათა შორის. 2 თეს. 1, 10.

განაქარვოს სიკვდილი. 1 კორ. 15, 25.

იესო ქრისტეს მოსვლას უნდა ველოდოთ, როგორც მონახლოებულს. მათ. 24, 33; მარკ. 13, 29; ლუკ. 21, 31; იაკ. 5, 8; 1 პეტ. 4, 7.

ნეტარ არიან იესო ქრისტეს მოსვლისთვის მომზადებულნი. მათ. 24, 45-46; ლუკ. 12, 37-38.

მორწმუნენი

დარწმუნებულნი არიან უფლის მოსვლაში. იობ. 19, 25-26.

მათ შეიყვარეს იესო ქრისტეს მოსვლა. 2 ტიმ. 4, 8.

მოელიან იესო ქრისტეს მოსვლას. 1 კორ. 1, 7; ფილიპ. 3, 20; 1 თეს. 1, 10; ტიტ. 2, 13; ებრ. 9, 28.

უნდათ, რომ მალე მოხდეს იესო ქრისტეს მოსვლა. 2 პეტ. 3, 12.

სთხოვენ იესო ქრისტეს მალე მოსვლას. გამოცხ. 22, 20.

მზად უნდა იყვნენ იესო ქრისტეს მოსვლისთვის. მათ. 24, 44.

ფიზილად უნდა იყვნენ იესო ქრისტეს მოსვლის მოლოდინში. მათ. 24, 42; 25, 13. მარკ. 11, 33-37; ლუკ. 21, 36.

მოთმინებით უნდა მოელოდნენ იესო ქრისტეს მოსვლას. 2 თეს. 3, 5; იაკ. 5, 7-8.

თავიანთი თავი უნდა დაიკვან სიწმინდით და უმწიკლოდ იესო ქრისტეს მოსელამდე. 1 კორ. 1, 8; ფილიპ. 1, 10; 1 თეს. 3, 13; 1 ტიმ. 6, 14; ტიტ. 2, 12-13; 2 პეტ. 3, 11-14.

დაცულნი არიან ღმრთის მიერ იესო ქრისტეს მოსელამდე. 1 კორ. 1, 8; 1 თეს. 5, 23; 1 პეტ. 1, 5.

არ შერცხვებიან იესო ქრისტეს მოსელისას. 1 იოან. 2, 28.

იესო ქრისტეს მოსელის ჟამს იხილავენ უფალს, „ეითარცა იგი არის“. 1 იოან. 3, 2.

გახდებიან იესო ქრისტეს მსგავსნი მისი მოსელისას. ფილიპ. 3, 21; 1 იოან. 3, 2.

გამოცხადდებიან უფალთან ერთად დიდებით, იესო ქრისტეს მოსელისას. კოლას. 3, 4; 1 თეს. 3, 13.

მიიღებენ დიდების გვირგვინს იესო ქრისტეს მოსელისას. 2 ტიმ. 4, 8; 1 პეტ. 5, 4.

მათი სუფევა იქნება ქრისტესთან ერთად მისი მოსელის დროს. დან. 7, 27; 2 ტიმ. 2, 12; გამოცხ. 5, 10; 20, 6; 22, 5.

*

სარწმუნოება გამოჩნდება „საქებულად და დიდებად და პატივად გამოჩინებასა იესო ქრისტესსა“. 1 პეტ. 1, 7.

უსჯულონი

დასცინიან იესო ქრისტეს მოსელას. 2 პეტ. 3, 3-4.

ფიქრობენ, რომ იესო ქრისტეს მოსელა მალე არ იქნება. მათ. 24, 47; ლუკ. 12, 45.

მოულოდნელად დაატყდებათ თავს იესო ქრისტეს მოსელა. მათ. 24, 37-39; ლუკ. 17, 24-30; 1 თეს. 5, 3; 2 პეტ. 3, 10.

შეპყრობილ იქნებიან შიშითა და მწუსარებით იესო ქრისტეს მოსელის დროს. ეს. 2, 21; მათ. 24, 30; ლუკ. 21, 25-27; გამოცხ. 1, 7; 6, 15-17.

დაისჯებიან საუკუნო სასჯელით. 2 თეს. 1, 7-9.

უსჯულო კაცი მოისპობა იესო ქრისტეს მოსელით. 2 თეს. 2, 8.

იესო ქრისტეს მოსელა წარმოდგენილია იგავებში: 1) მღვიძარე სახლის პატრონი. მათ. 24, 42; ლუკ. 12, 39. 2) მსახურნი, რომელნიც მოელიან თავიანთი ბატონის მოსელას. მათ. 24, 45-51; ლუკ. 12, 36-48. 3) ათი ქალწული. მათ. 25, 1-12.

მოსჩივლა, მოქრთამვა

მღვდელმთავრებმა და მოხუცებულებმა მოქრთამეს ქრისტეს საფლავის ყარაულები, რათა მათ გაეგრცვლებინათ ხმა, ვითომც იესოს გვამი მისმა მოწაფეებმა მოიპარესო. მათ. 28, 11-15.

მოტყუება, ზაკვა

სიცრუე. ფს. 118, 118.

ზაკვის იარაღი არის ენა. რომ. 3, 13.

ზაკვა მოდის გულიდან. მარკ. 7, 22.

ზაკვა აკრძალულია. იგავ. 24, 28, 1 პეტ. 3, 10.

ქრისტე სრულიად თავისუფალი იყო ზაკვისგან. ეს. 53, 9. 1 პეტ. 2, 22.

წმინდანები თავისუფალნი არიან ზაკვისგან. ფს. 23, 4. სოფ. 3, 13. გამოცხ. 14, 5.

წმინდანები თავს არიდებენ მზაკვართ. ფს. 100, 7. ეფეს. 5, 6.

წმინდანები ლოცულობენ ცრუ კაცებისგან განთავისუფლებაზე. ფს. 42, 1; 119, 2.

წმინდანები თავისუფლდებიან მ. ფს. 71, 14.

წმინდანებმა უნდა მოიშორონ ყოველგვარი ზაკვა. 1 პეტ. 2, 1.

მქადაგებლებმა უნდა მოიშორონ ყოველგვარი ზაკვა. 2 კორ. 4, 2; 1 თეს. 2, 3.

ბოროტები აღსაესე არიან სიცრუით. რომ. 1, 29.

ბოროტები ეძიებენ ზაკვის შემთხვევას. ფს. 34, 20; 37, 12. იგავ. 12, 5.

ბოროტნი ამბობენ ტყუილს. იერ. 9, 5.

„საწყაო მტყუარი არა კეთილ წინაშე უფლისა“. იგავ. 20, 17.

ცრუმოდვარნი არ ერიდებიან მოტყუებას. 2 კორ. 11, 13.

ცრუმოდვარნი ქადაგებენ სიცრუეს. იერ. 14, 14; 23, 26.

ცრუმოდვარნი სხვებს აცთუნებენ მოტყუებით. რომ. 16, 17. ეფეს. 4, 14.

ცრუმოდვართ მოტყუება ანიჭებთ სიამოვნებას. 2 პეტ. 2, 13.

პირფერთაგან წარმოდება მოტყუება. იობ. 15, 35.

პირფერი მოქმედებენ მოტყუებით. ოს. 11, 12.

ცრუმოწმენი მიმართავენ მოტყუებას. იგავ. 12, 17; 14, 5.

მოტყუება არის ანტიქრისტეს თვისება. 2 იოან. 1, 7.

სარწმუნოებისგან განდგომილთა თვისება. 2 თეს. 2, 9-10.

ზაკვა აბრკოლებს უფლის შეცნობას. იერ. 9, 6.

მ. აბრკოლებს უფალთან დაბრუნებას. იერ. 8, 5.

მ. ამპარტაუნებას უღვივებს ადამიანს და ამძიმებს მას. იერ. 5, 27-28.

„ალაჭინის ტყუილი მზაკვარმან“. იგავ. 14, 25.

ხშირად მოტყუება ფარავს სიძულვილს. იგავ. 26, 24-28.

უფლისგან კურთხევას მიიღებს ის, ვინც თავისუფალია ზაკვისგან. ფს. 23, 4-5; 31, 2.

„უსარწმუნოეს არს წყლულება მეგობრისა, ვიდრეა ნებსით ამბორება მტერისა“. იგავ. 27, 6.

სასჯელი მოტყუებისთვის. ფს. 54, 23. იერ. 9, 7-9.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ეშმაკი. დაბ. 3, 1. 4-5. იოან. 8, 44. რებეკა და იაკობი. დაბ. 27, 9. 19. ლაბანი. დაბ. 31, 37. იოსების ძმები. დაბ. 37, 31-32. ფარაონი. გამ. 8, 29. დავითი. 1 მეფ. 21, 23. იობის მეგობრები. იობ. 6, 15. ჰეროდე. მათ. 2, 8. ფარისეველნი. მათ. 22, 16. მღვდელმთავარი. მარკ. 14, 1.

მობრუნება

ჰაელე და ბარნაბა იერუსალიმში ლაპარაკობენ წარმართთა მოქცევაზე საქმე. 15, 3.

მოქცევა გულისხმობს მცდარი გზიდან სწორზე გადასვლას. იგი არის შემობრუნება, ცოდვისგან უკუქცევა. 1 მეფ. 7, 3; 2 ნეშტ. 7, 14. ეს. 55, 7. ეზეკ. 18, 27. საქმე. 3, 26; 14, 15. (ცრულმერთებისგან ჭეშმარიტი ღმერ-

თისკენ); 26, 18. (სიბნელიდან სინათლისკენ) დაბრუნება, ღმერთის და ქრისტესკენ შემოქცევა, მორჩილება. იერ. 4, 1. გოდ. 3, 40. ოს. 12, 6. მალაქ. 3, 7; 1 პეტ. 2, 25; 1 თეს. 1, 9.

როგორ ხდება ეს გარდაქმნა

იგი ბოლოს და ბოლოს საქმეა ღმრთისა. იერ. 31, 18. მათ. 19, 25-26. ფილიპ. 2, 13.

იგი შედეგია ღმერთის მართლმსაჯულებისა. 3 მეფ. 18, 37. (ღმერთის მოქმედება კარმელის მთაზე ილიას საშუალებით) 4 მეფ. 5, 14. (განკურნება ნემანისა, ასურასტანის მეფის ერისთავისა). 2 სჯ. 4, 30, 3 მეფ. 8, 33.

იგი შედეგია იმისა, რომ ღმრთის მოციქულნი ესმარებიან ადამიანებს, შეასრულონ თავიანთი დანიშნულება. მალაქ. 2, 6. ლუკ. 1, 16. საქმე 11, 21. იაკ. 5, 19, 20.

ღმრთის წყალობა მოქცეული ცოდვილებისადმი უპირველეს ყოვლისა ცოდვათა მიტევებაში ელინდება. ეს. 55, 7. საქმე 3, 19; 26, 18. შემდგომ კი კეთილგანწყობილებაში. 1 მეფ. 7, 3; 2 სჯ. 30, 2. იობ. 22, 23. იერ. 29, 14; ეზეკ. 18, 21. ლუკ. 15, 11-32.

მაგრამ ეს მოქცევა უნდა იყოს „ყოვლითა გულითა და ყოვლითა სულითა“. ოს. 7, 14. იერ. 29, 13; 34, 14; 2 სჯ. 4, 29; 4 მეფ. 23, 25. (ღმრთისმოსავი ოსია).

მოუქცევლობა გზა დაღუპვისაკენ, უპირველეს ყოვლისა გულის განფიცებისკენ. 2 ნეშტ. 36, 13; 4 მეფ. 17, 14. იერ. 5, 3; ამოს. 4, 6; რისი შედეგიც არის წარწყმედა. 2 ნეშტ. 36, 16. ფს. 7, 15. ეზეკ. 3, 19.

მოქცევა ნიშნავს

ბოროტისგან გარემიქცევას და მოქცევას ღმრთისაკენ. 4 მეფ. 17, 13; ეს. 55, 7.

ბოროტების თავის დანებებას და სიკეთის ქმნის დაწყებას. 4 მეფ. 17, 13; ფს. 33, 15; 36, 27; ეს. 1, 16-17; იერ. 18, 11; ეზეკ. 18, 30-31; ამოს. 5, 14-15; 1 პეტ. 3, 11.

*

მოქცევა ღმრთის მიმართ მთელი გულით. 2 სჯ. 30, 2-10; 1 მეფ. 7, 3; 3 მეფ. 8, 48; 2 ნეშტ. 6, 38; იერ. 3, 10; იოველ. 2, 12.

მოქცევა საჭიროა ხსნისათვის. მათ. 18, 3; ლუკ. 13, 3-5.

მოქცევას უნდა ახლდეს

სინანული. 3 მეფ. 8, 47-48; 2 ნეშტ. 6, 37-38; იერ. 31, 19; იოველ. 2, 12-14; საქმე. 3, 19; 26, 20.

ცოდვათა აღიარება და ლოცვა. 3 მეფ. 8, 47; 2 ნეშტ. 6, 37; 7, 14; იგავ. 28, 13; იოან. 3, 8.

მოქცევა არის რწმენის შედეგი. საქმე. 11, 21.

მოქცევა წარმოადგება

ღმრთისგან. 3 მეფ. 18, 37; იერ. 31, 18; გოდ. 5, 21; იოან. 6, 44; საქმე. 2, 39; 11, 21-23.

იესო ქრისტესგან. საქმე. 3, 26; რომ. 15, 18.

მოქცევა სრულდება

საღმრთო წერილის საშუალებით. ფს. 18, 7; საქმე. 8, 35-38; 2 ტიმ. 3, 16-17.

მწყობსთა (მღვდელთმთავართა) სა-
შუალებით. ლუკ. 1, 16; საქმე. 11, 21;
14, 15; 26, 18; 1 თეს. 1, 9; ეს. 19, 22;
ოს. 6, 1.

თავისი შინაგანი ცხოვრების შეგ-
ნებით. 3 მეფ. 8, 47; 2 ნეშტ. 6, 37; გოდ.
3, 40; ეზეკ. 20, 43; 36, 31.

*

რჩევა-შეგონება მოქცევისათვის. 4
მეფ. 17, 13; იგავ. 1, 23; ეს. 44, 21; 55,
7; იერ. 3, 14; 18, 11; 25, 5; 35, 15; გოდ.
3, 40; ეზეკ. 14, 6; 18, 30-32; 33, 11; ოს.
6, 1; 12, 6; 14, 2; მათ. 3, 2; საქმე. 2, 38;
3, 19; 14, 15; იაკ. 4, 7-10.

მოქცევა ნაქადაგებითა

იოანე ნათლისმცემლის მიერ. მათ.
3, 2-3; ლუკ. 1, 16-17.

იესო ქრისტეს მიერ. მათ. 4, 17;
მარკ. 1, 15.

მოციქულების მიერ. მარკ. 6, 12;
საქმე. 2, 28; 3, 19; 14, 15; 26, 18.

*

ღმერთს უნდა მოქცევა და სინა-
ნულად მოსვლა ყოველი ადამიანისა.
ეზეკ. 18, 23-32; 33, 11; 2 პეტ. 3, 9.

ცოდვილის მოქცევა იწვევს სიხა-
რულს ზეცაზე. ლუკ. 15, 7-10.

ცოდვილის მ. ახარებს მორწმუნე-
ებს. საქმე. 15, 3; გალ. 1, 22-24.

პატიებისა და მოწყალების დაპი-
რებანი მოქცევისათვის. 2 ნეშტ. 7, 14;
ნემ. 1, 8; ეს. 1, 16-20; 55, 7; ეზეკ. 18,
21-22; 33, 14-16; იოველ. 2, 13-14;
იერ. 7, 7.

კურთხევის დაპირებანი მოქცევისა-
ვის. 2 სჯ. 30, 1-3.

მოქცევა აგვარიდებს ღმრთის
მსჯავრს. 2 ნეშტ. 30, 8; იერ. 3, 12; 18,
8; 26, 3; 36, 3; იონ 3, 8-10.

მოქცევის უგულვებლყოფის საშიშ-
როება. ლევიტ. 26, 23-24; ფს. 7, 15;
ეს. 1, 20; იერ. 44, 5-11; ეზეკ. 3, 19;
დან. 9, 13-14; ოს. 11, 5.

ილოცეთ თქვენი მოქცევისათვის.
ფს. 79, 3; იერ. 31, 18; გოდ. 5, 21; დან.
9, 13.

„რომელმან მოაქციოს ცოდვილი
გზისაგან საცთურისა მისისა, იხსნეს
სული თვისი სიკვდილისაგან“. იაკ. 5,
19-20.

გულის გაბოროტება აბრკოლებს
მოქცევას. ეს. 6, 10; მათ. 13, 15; მარკ.
4, 12; იოან. 12, 40; საქმე. 28, 27.

სასწაულები არ მოქმედებენ მოქცე-
ვაზე. მათ. 11, 20-21; მარკ. 6, 2-3;
ლუკ. 10, 13; 16, 31; იოან. 12, 37;
15, 24.

უსჯულონი უარს ამბობენ მოცე-
ვაზე. 4 მეფ. 17, 13-15; 2 ნეშტ. 36, 13;
იერ. 3, 7; 5, 3; 6, 15-16; 8, 5-6; 18, 11-
12; 35, 15; ოს. 7, 10; 11, 5; ამოს. 4,
6-11.

ისრაელის მოქცევა ნაწინასწარ-
მეტყველებია. ეს. 10, 21; იერ. 50, 4;
ეზეკ. 36, 25-27; ოს. 3, 5; 2 კორ. 3, 16.

წარმართთა მოქცევა ნაწინასწარ-
მეტყველებია. ფს. 21, 27-28; ეს. 2, 2;
11, 10.

მოქცევის მაგალითები:
ისრაელნი. 2 ნეშტ. 15, 12. დავითი.
ფს. 118, 59; 3000 კაცი. საქმე. 2, 37-
41. 5000 კაცი. საქმე. 4, 4. სავლელ
ტარსიდან (პავლემ მოციქული). საქმე.
9, 3-20. იუდეის მცხოვრებნი. საქმე. 9,
35. ანტიოქიის მცხოვრებნი. საქმე.
11, 21. წარმართნი. საქმე. 15, 3.
საპერობილის მცველნი. საქმე. 16, 30-
34. თესალონიკელნი. 1 თეს. 1, 9.
მორწმუნენი გაბნეულნი. 1 პეტ. 2, 25.

მოქაულის წარმართთაგან

ენების განსაზღვრა. ეფეს. 2, 7.

უნდა

უარი თქვან წარმართებთან ურთიერთობაზე. რუთ. 1, 16; 2, 11; ფს. 44, 10.

წინადაციითონ. დაბ. 17, 13; გამ. 12, 48.

აღიარონ ღმრთის სჯული და დაიცვან მისი მცნებანი. 2 სჯ. 29, 10-13; ნემ. 10, 28-29.

დაიცვან მოსეს სჯული. გამ. 12, 49; ნემ. 10, 29.

*

მათი ურწმუნობა სასჯელს იმსახურებს. ეზეკ. 14, 7-8.

ამონიტელთა და მოაბელთაგან მოქცეულნი ვერ შევლენ ისრაიტელთა საზოგადოებაში. 2 სჯ. 23, 3.

ეგვიპტელთა და ედომიტელთაგან (იდუმელთაგან) მოქცეულნი ვერ შევლენ ისრაელთა საზოგადოებაში მესამე თაობამდე. 2 სჯ. 23, 7-8.

მოქცეულებს ჰქონდათ მორწმუნეთა ყველა უპირატესობა. გამ. 12, 48; ეს. 56, 3-7.

მოყვასი

„შეიყვარო მოყვასი შენი, ვითარცა თავი თვისი“. მათ. 19, 19; 22, 29; მარკ. 12, 31; ლუკ. 10, 25-28.

ესო ქრისტეს პასუხი სჯულისმეცნიერის კითხვაზე: ვინ არის ჩემი მოყვასი? ლუკ. 10, 29-37.

მოციქულთაგან

ახალ აღთქმაში მოციქულებად იწოდებიან: თორმეტი მოწაფე, რო-

მლებიც იესომ აირჩია თავისი გვლესის დაფუძნებისათვის (მათ. 10, 2; გამოცხ. 21, 14): სიმონ-პეტრე და ანდრია, ძმა მისი (მათ. 10, 2); იაკობ ზებედესი და იოანე, ძმა მისი (მათ. 9, 2); ფილიპე და ბართლომე, თომა და მათე მეზვერე, იაკობ ალფესი და თადეოს, სვიმეონ კანანელი და იუდა ისკარიოტელი, რომელმაც გასცა მაცხოვარი (მათ. 10, 2-3). პავლე, უპირატესად „წარმართთა მოციქული“ (რომ. 11, 13); ბარნაბა (1 კორ 9, 6; საქმე 14, 14); სოსთენი (1 კორ. 1, 1); თორმეტი მოწაფის გვერდით მოხსენებულია იაკობი, ძმა უფლისა და „ყოველნი მოციქულნი“ (1 კორ. 15, 5, 7; გალ. 1, 19). ახალ აღთქმაში ლაპარაკია აგრეთვე ცრუმოციქულებსა და უმაღლეს მოციქულებზე (2 კორ. 11, 5-13; 12, 11).

შინაარსი სიტყვისა „მოციქული“ ზუსტდება ძველ აღთქმაში და ებრაულ წეს-ჩვეულებათა ანალოგიურია. ძველ აღთქმაში ლაპარაკია დესანებზე, რომლებისთვისაც პატივი უნდა ეცათ, როგორც მათი მეფის წარგზავნილთათვის (2 მეფ. 10). ასეთ ელჩობას ასრულებდნენ წინასწარმეტყველნი (ეს. 6, 8; 61, 1-3; იერ. 1, 7).

70-იანი წლების შემდეგ ებრებით ოფიციალურ დესპანთა დანიშვნის შემთხვევებს. ასეთი ჩვეულება, როგორც ჩანს, ძველი დროიდან მოდის.

ახალი აღთქმის მიხედვით, გვლესია მიჰყვა ამ ჩვეულებებს. ანტიოქიაში წერილებით გაიგზავნენ ბარნაბა და შილა (საქმე 15, 22); ბარნაბა და პავლე (საქმე. 11, 30; 13, 2; 14, 26; 15, 2); პავლე, თავის მხრივ, აგზავნის ორ

ძმას და მოიხსენიებს ეკლესიის მოციქულებად (2 კორ. 8, 23).

ქრისტეს სიტყვის თანახმად, მოციქული წარმოადგენს მის წარგზავნილს: „არა არს მონა უფროს უფლისა თვისისა, არცა მოციქული უფროს მომავლინებელისა თვისისა“. ამგვარად, მოციქული ნიშნავს მოვლინებულს, ელჩს.

I. თორმეტი მოწაფე და მოციქულობა

სანამ წოდებად იქცეოდა, მოციქულობა იყო ფუნქცია. ეს წოდება მიეცა თორმეტ მოწაფეს. (მათ. 10, 2); ლუკას სახარებაში მათ თვით იესო ქრისტე უწოდებს მოციქულებს (ლუკ. 6, 13). თუმცა ეს საპატიო წოდება კუთვნის მხოლოდ თორმეტ მოწაფეს. ჩვენ ვხედავთ, რომ მათ გარდა სხვებიც ასრულებენ გარკვეულ „მოციქულური“ ქმედებებს.

1. თორმეტი მოციქული. ქრისტემ თავიდანვე ისურვა, განეგრძო თავისი ყოფნა და მახარებლობა სხვა ადამიანების საშუალებით, თითქოსდა ისინი თვით მას წარმოადგენდნენ. მან მოუწოდა პირველ ოთხ მოწაფეს, გამხდარიყვნენ კაცთა „მესათხეველნი“. (მათ. 4, 18-22). მან აირჩია თორმეტი მოწაფე, რათა ყოფილიყვნენ მასთან, ექადაგათ სახარება და განედევნათ ეშმაკები (მარკ. 3, 14-15). იგი მათ გზავნის, რათა ილაპარაკონ მისი სახელით (მარკ. 6, 6-13). „რომელმან შეგიწყნარნეს თქვენ, მე შემიწყნარა, და რომელმან მე შემიწყნაროს, შეიწყნაროს მომავლინებელი ჩემი“ (მათ. 10, 40). ისინი ანა-

წილებენ პურს, განმრავლებულს, უდაბნოში (მათ. 14, 19-20). იღებენ განსაკუთრებულ ხელისუფლებას ხალხებზე, რომელთაც უნდა უხელმძღვანელონ. ისინი იქნებიან განმსჯელნი ისრაელის თორმეტი ტომისა უკანასკნელ დღეს (მათ. 19, 28). აღმდგარი ქრისტე, მათთან მყოფი სამყაროს დასასრულამდის, მათვე ავალებს, შესძინონ მას ახალი მოწაფეები და მონათლონ ყოველნი წარმართნი (მათ. 28, 18-19). მამასადაძე, 12 მოციქულის არჩევა წარმოადგენდა აუცილებლობას, რომ ახალი ისრაელის სახე გამოხატულიყო ახლადადმოცნებული ეკლესიით (საქმე. 1, 15-26). მათ ვეალებოდათ, ყოფილიყვნენ მოწმენი ქრისტესი და დაედასტურებინათ, რომ აღმდგარი ქრისტე იგივე იესოა, რომელიც ცხოვრობდა მათ შორის. (საქმე. 1, 8-21). თორმეტი წარმოადგენს ეკლესიის საფუძველს სამარადქამოდ: „და ზღუდესა მას ქალაქისასა აქუნდეს თორმეტნი საფუძველნი, და მათ ზედა თორმეტნი სახელნი თორმეტთა მათ მოციქულთა კრავისათანი; (გამოცხ. 21, 14).

2. მოციქულები პირველი ეკლესიისა, როგორც თვით ქრისტემ, ღმრთის მოციქულმა (ებრ. 3, 1), ისურვა დაეარსებინა განსაკუთრებული ტაძარი, რომელიც განავრცობდა მის ყოფნას და მის სიტყვას, ასევე თორმეტნიც უნდა ყოფილიყვნენ უპირატესნი არა მხოლოდ აღდგომის მოწმეობით, არამედ თავიანთი მოციქულებობრივი მისიით. იესომ ისურვა, რომ მწყემსობის მსახურება გაგრ-

ძელებულიყო საუკუნეთა მანძილზე. მისი ყოფნა საჭირო იყო, გავრცელებულიყო უსასრულოდ. ამასთან, თვით იესომ თავისი მოღვაწეობით გაკვალა გზა მოციქულებობრივი საქმიანობის გაფართოებისათვის. ამ გადმოცემის გარდა, რომელიც მოგვითხრობს თორმეტის მისიის შესახებ, ლუკა მახარებელმა შეგვინახა სხვა გადმოცემაც, რის თანახმადაც ქრისტემ ამოარჩია სხვა სამოცდაათი კაცი და „წარავლინა ივინი წინაშე მისსა ყოველ ქალაქსა და დაბაში, სადაც აპირებდა იგი მისვლას“. (ლუკ. 10, 1). მათ მოიქულობას ჰქონდა იგივე მიზანი და ხასიათი, რაც თორმეტთა მოციქულობას: „რომელმან თქვენ ისმინოს, ჩემი ისმინა, და რომელმან თქვენ შეურაცხ-გყენეს, მე შეურაცხ-მყოფს, და რომელმან მე შეურაცხ-მყოფს, შეურაცხ-მყოფს მომავლინებულსა ჩემსა“. (ლუკ. 10, 16. მათ. 10, 40).

II. პავლე - წარმართთა მოციქული

მოციქული პავლე მიჰყვება იმ მაგალითს, რომელიც ქრისტემ უჩვენა თავისი მიწიერი ცხოვრების დროს, გაგზავნა რა სამოცდაათი კაცი მოციქულებად, ხოლო აღმდგარმა და ცად ამადლებულმა თორმეტს გარდა გაგზავნა პავლეც.

1. ქ რ ი ს ტ ე ს გ ა ზ ა ე ნ ი ლ ი. პავლე ამტკიცებს, რომ იგი „მოწოდებულა“, როგორც მოციქული (რომ. 1, 1; გალ. 1, 15). ნეტარ არიან ისინი, რომელთაც მოიღეს იგი „ვითარცა ანგელოზი ღმრთისა, ვითარცა იესო ქრისტე“ (გალ. 4, 14), რამეთუ მო-

ციქული „თანაშემწეა ღმრთის“ (1 კორ. 3, 9; 1 თეს. 3, 2). კონკრეტულად სამოციქულო ხელისუფლება ხორციელდება მოძღვრების საკითხებში, სამწესო მსახურებაში, საეკლესიო წესწყობილებაში. პავლე ხშირად მიუთითებს თავის სამოძღვრო ძალაუფლებაზე, რომელსაც იგი საკმარისად თვლის, რომ ანათემას გადასცეს ყველა, ვინც დაიწყებს სახარების განმარტებას მისგან განსხვავებულად (გალ. 1, 8-9). მან იცის, რომ უფლება აქვს, გადასცეს სხვებს საკუთარი უფლებამოსილება. მაგალითად, იგი ტიმოთეს ნიშნავს ხელდასხმით (1 ტიმ. 4, 14; 2 ტიმ. 1, 6), რაც თავის მხრივ ტიმოთესაც შეუძლია, გააკეთოს სხვათა მიმართ (1 ტიმ. 5, 22). ეს უფლებამოსილება ნამდვილი იურისდიქციის გზით ვრცელდება იმ ეკლესიებზე, რომლებიც დააარსა პავლემ და მისმა რწმუნებულმა. იგი ასამართლებს და ადებს სანქციებს (1 კორ. 5, 3-13; 1 ტიმ. 1, 20); ეს მსახურებაა (1 კორ. 9, 19), მსახურება მსწემისა (საქმე 20, 28; 1 პეტ. 5, 2-4). მას შეუძლია საჭიროების შემთხვევაში უარი თქვას თავის უფლებებზე (1 კორ. 9, 12). იგი კი არ ტვირთავს მორწმუნებს, არამედ უყვარს ისინი, როგორც გამზრდელს (1 თეს. 2, 7-12) და უჩვენებს მათ რწმენის მაგალითს (1 თეს. 1, 6; 2 თეს. 3, 9; 1 კორ. 4, 16).

2. პ ა ვ ლ ე - წ ა რ მ ა რ თ თ ა მ ო ც ი ქ უ ლ ი. პავლე არ ყოფილა პირველი, ვინც წარმართებს სახარება უქადაგა. ჯერ კიდევ ფილიპემ უქადაგა სამარიელებს (საქმე 8, 5. 12) და სულწმინდა უკუ გადმოვიდა წარმართებზე

კესარიასი (საქმე. 10, 44-45). მაგრამ ღმერთმა იხილა, რომ მისი ეკლესიის აღმოცენებისას ერთ რომელიმე მოციქულს ექადაგა წარმართთათვის. ფართო აზრით, მოციქულობა არის ქრისტეს ყოველი მიმდევრის საქმე, რომელიც უნდა იყოს „ნათელი სოფლისა“ და „მარილი ქვეყნისა“ (მათ. 5, 13-14). ყოველ მათგანს უნდა შეჰქონდეს თავისი წვლილი ეკლესიის მოციქულობაში, კბამავდეს პაულეს, თორმეტ მოციქულს მათ მოციქულებობრივ გულმოდგინებაში.

ვინ იწოდება მოციქულად ხალხთო წიგნებში?

თვით იესო. ებრ. 3, 1.

პირველი მისიონერები. საქმე. 14, 14. რომ. 16, 7.

ვიწრო გაგებით იესოს თორმეტი მოწაფე და პაულე. მათ. 10, 1. მარკ. 1, 16-20; 2, 14; 3, 13-14; 6, 7. ლუკ. 5, 27; 6, 13-16. იოან. 1, 43; 15, 16. საქმე. 1, 2. გალ. 1, 1 რომ. 1, 1. 1 კორ. 1, 1.

ცრუმოციქულები. 2 კორ. 11, 13. გამოცხ. 2, 2.

მათი ამოცანა

ქადაგება იესო ქრისტესა და ცათა სასუფეველის შესახებ. მათ. 10, 7; 2 კორ. 5, 20; იოან. 15, 27. საქმე. 10, 39; 1 იოან. 1, 1-4.

სწავლება და მონათვლა. მათ. 28, 19; რომ. 1, 1-5.

სიტყვა განამტკიცონ სასწაულებით. მათ. 10, 8. ლუკ. 10, 19. საქმე. 3, 6; 8, 7; 9, 40; 2 კორ. 12, 12. ებრ. 2, 4.

იყვნენ სამაგალითონი სხვათათვის. მათ. 5, 14; 10, 25; ფილიპ. 3, 17; 2 თეს. 3, 9.

მათი იარაღი

სული ღმრთისა, ზეშთაგონება, აღმაფრენა. მათ. 10, 20; იოან. 14, 16; 15, 26; საქმე. 2, 4; 1 თეს. 1, 5; 1 პეტ. 1, 12.

*

იესო ქრისტეს ეწოდება მოციქული და მღვდელთმომძღვარი. ებრ. 3, 1.

თორმეტი მოციქული არჩეულია და მოწოდებული იესო ქრისტეს მიერ. მათ. 10, 1; 9, 9; მარკ. 1, 16-20; 2, 14; 3, 13-14; 6, 7; ლუკ. 5, 27; 6, 13; იოან. 1, 43; 15, 16.

მოციქულებმა ქრისტესგან მიიღეს მოციქულების წოდება. ლუკ. 6, 13.

მოციქულებმა მიიღეს თავიანთი მივლინება

ღმრთისგან. საქმე. 15, 7; 1 კორ. 1, 1; 12, 28; გალ. 1, 1-16.

იესო ქრისტესგან. მათ. 10, 5-7; 28, 19; მარკ. 3, 14; 16, 15; საქმე. 20, 24; რომ. 1, 1-5; 1 კორ. 1, 17; 2 კორ. 5, 20; გალ. 1, 1-12; 1 ტიმ. 1, 1-12; 2 პეტ. 3, 2.

სულიწმიდისგან. საქმე. 13, 2-4; 16, 6-7; 20, 28.

მოციქულები იყვნენ არჩეულნი დაბალი ფენიდან. მათ. 4, 18-21; 9, 9; მარკ. 1, 16-19; 2, 14; ლუკ. 5, 27-28.

მ. იყვნენ არამწიგნობარნი. საქმე. 4, 13.

მოციქულებმა დატოვეს ყველაფერი, რომ შესდგომოდნენ ქრისტეს. მათ. 4, 20-22. მარკ. 1, 18-20; 10, 28; ლუკ. 5, 11-28; 18, 28; 19, 27.

მოციქულებმა მიიღეს სულიწმიდის მადლი. იოან. 20, 22; საქმე. 1, 8; 2, 1-4; 4, 31; 6, 3; 1 კორ. 2, 12; 7, 40; 12, 7-11; 1 თეს. 4, 8; 2 ტიმ. 1, 14; იაკ. 4, 5.

მოციქულები განსწავლულნი იყვნენ სულიწმიდის მიერ. იოან. 14, 26; მარკ. 13, 11; ლუკ. 12, 12; საქმე. 2, 14; 6, 10; 1 კორ. 12, 8.

მოციქულებმა მიიღეს სასწაულთმოქმედების ძალა. მათ. 10, 1-8; მარკ. 3, 15; 6, 7; 16, 20; ლუკ. 9, 1; საქმე. 2, 43.

მოციქულები გაგზავნეს სახარების საქადაგებლად. მათ. 10, 1-7; 28, 19-20; მარკ. 3, 14; 16, 15-20; საქმე. 14, 7; 15, 7; რომ. 1, 15-16; 15, 19; ეფეს. 6, 19; 1 თეს. 2, 4.

მოციქულებს მიცემული ჰქონდათ უფლება ეუწყებინათ ცოდვათა პატიება. მათ. 16, 19; 18, 18; ლუკ. 24, 47; იოან. 20, 23; საქმე. 10, 42-43; 2 კორ. 5, 19.

მოციქულები პირველად გაიგზავნენ იუდეველებთან. მათ. 10, 5-6; ლუკ. 24, 47; საქმე. 11, 19; 13, 26. 42-46.

მ. შემდეგ გაიგზავნენ წარმართებთან, ყველასთან. მათ. 28, 19; მარკ. 16, 15; ლუკ. 24, 47; საქმე. 9, 15; 19, 10; 22, 21; 26, 27; რომ. 10, 18; გალ. 1, 16; 2, 2; ეფეს. 3, 8; კოლას. 1, 6; 2 ტიმ. 1, 11.

პეტრე — მოციქული ჰურიათა. გალ. 2, 7-8.

პავლე — მოციქული წარმართთა. საქმე. 9, 15; 13, 46; 18, 6; 22, 21; რომ. 1, 5; 11, 13; 15, 16; გალ. 1, 16; 2, 7-8; ეფეს. 3, 8; 1 ტიმ. 2, 7; 2 ტიმ. 1, 11.

მოციქულებმა იხილეს იესო ქრისტე ხორცილად. ლუკ. 1, 2; იოან. 1, 14; საქმე. 1, 21; ებრ. 2, 3; 1 იოან. 1, 1.

პეტრე, იოანე და იაკობი დაესწრნენ უფლის ფერისცვალებას. მათ. 17, 1-9; მარკ. 9, 2-9; ლუკ. 9, 28-36.

ყველა მოციქული იყო ქრისტეს აღდგომის მოწამე. მათ. 28, 16-17; მარკ. 16, 14; ლუკ. 24, 36; იოან. 20, 19-26; 21, 1-14; საქმე. 1, 3; 2, 32; 10, 41; 13, 31; 1 კორ. 15, 5-7.

ყველა მოციქული იყო უფლის ამადლების მოწმე. მარკ. 16, 14-19; ლუკ. 24, 50-51; საქმე. 1, 2-9.

მ. არ იყვნენ ამა ქვეყნისანი. იოან. 15, 19; 17, 14-16; 1 კორ. 2, 12.

მ. მოძულებულნი იყვნენ ქვეყნისაგან. მათ. 10, 22; 24, 9; მარკ. 13, 13; ლუკ. 21, 17; იოან. 15, 18; 17, 16.

მ. დაითინეს ღვენა. მათ. 10, 17-28; 24, 9; ლუკ. 21, 16; საქმე. 4, 3; 5, 18. 40-41; 9, 23-25; 12, 3-5; 13, 50; 14, 5; 16, 22-24; 21, 27-32; 23, 12-15; 1 კორ. 4, 11-17; 2 კორ. 4, 8-11; გალ. 5, 11; 2 ტიმ. 3, 11.

მ. დაითინეს წამება. ლუკ. 21, 16; იოან. 21, 18-19; 2 პეტ. 1, 14; საქმე. 7, 58-60; 12, 2; 14, 19; 22, 20; 1 კორ. 4, 9; 15, 32; 2 კორ. 1, 8-10; 2 ტიმ. 4, 6; გამოცხ. 2, 13.

თორმეტი მოციქულის სახელები. მათ. 10, 2-4; მარკ. 3, 16-19; ლუკ. 6, 13-16; საქმე. 1, 26.

მოძღვრება სახარებისა

მ. ს. მოცემულია იესო ქრისტეს მიერ. მათ. 7, 28-29; 22, 33; მარკ. 1, 22-27; 11, 18; ლუკ. 4, 32.

მ. ს. ღმრთისგან არის. იოან. 7, 16-17; 8, 28; 12, 49; 14, 10-21; საქმე. 13, 12.

მ. ს. იესო ქრისტემ გადასცა მოციქულებს. მათ. 10, 27; 28, 19; 1 კორ. 11, 23; 1 ტიმ. 1, 11-12; 1 იოან. 1, 5.

მ. ს. გადმოცემულია მოციქულთა მიერ. საქმე. 5, 28; 17, 19-20; 2 თეს. 2, 15; 2 ტიმ. 3, 10; 2 პეტ. 3, 1-2; 1 იოან. 1, 3.

მ. ს. ღაცულია საღმრთო წერილში. 2 ტიმ. 3, 16.

მ. ს. გმობს, განსჯის უზნეობას. 1 ტიმ. 1, 9-11.

მ. ს. ქადაგებს სიწმიდეს. რომ. 6, 17-22; ტიტ. 2, 12.

სახარების მოძღვრების მიზანია ერთობა მამა-ღმერთსა და მის ძესთან. 1 იოან. 1, 3; 2 იოან. 1, 9.

მოძღვრება სახარებისა არის მოძღვრება ღმრთისმსახურებაზე. 1 ტიმ. 6, 3; ტიტ. 1, 1.

მღვდელმსახურნი

უნდა საზრდოობდნენ სახარების მოძღვრებით. 1 ტიმ. 4, 6.

უნდა მეცადინეობდნენ, ვარჯიშობდნენ სახარების მოძღვრებაში. 1 ტიმ. 4, 13-16.

უნდა არიგებდნენ ხალხს სახარების მოძღვრების თანახმად. 1 ტიმ. 4, 6-11; 2 ტიმ. 4, 2; ტიტ. 2, 1-15.

სიწმიდითა და სიწყნარით უნდა ასწავლიდნენ სახარების მოძღვრებას. 2 კორ. 2, 17; 2 ტიმ. 2, 15; ტიტ. 2, 7-8.

მტკიცედ უნდა დაიცვან მოძღვრება სახარებისა. 2 ტიმ. 1, 13; ივანე. 5, 1-2.

ყურადღებით უნდა ჩაუკვირდნენ სახარების მოძღვრებას. 1 ტიმ. 4, 16.

არ უნდა ასწავლიდნენ სხვა რომელიმე მოძღვრებას, გარდა სახარების მოძღვრებისა. 1 ტიმ. 1, 3-4.

მორწმუნენი

მთელი გულით მორჩილნი უნდა იყვნენ სახარების მოძღვრებისა. რომ. 6, 17.

განკრძალულად უნდა იმყოფებოდნენ სახარების მოძღვრებაში. საქმე. 2, 42; 2 თეს. 2, 15; 2 იოან. 1, 9.

უმწიკელო ყოფაქცევით უნდა იყვნენ ღირსნი სახარების მოძღვრებისა. ტიტ. 2, 1-10.

დაპირებანი იმათთვის, ვინც ემორჩილება სახარების მოძღვრებას. იოან. 7, 17; 8, 31-32.

ის, ვინც ეწინააღმდეგება სახარების მოძღვრებას

არა იცის, არის შურიანი, ეჭვიანი და ბოროტი. 1 ტიმ. 6, 3-4.

მასთან არ არის ღმერთი. 2 იოან. 1, 9.

მოვა ღრო, როდესაც ხალხი ვერ თავს-იღებენ სახარების მოძღვრებას. 2 ტიმ. 4, 3.

მოწამიობა, მარტვილობა

მ. არის ღმრთის სიტყვისა და ქრისტეს მიმდევრობისთვის სიკვდილის მიღება. გამოცხ. 6, 9; 12, 11; 20, 4.

მ. ნაწინასწარმეტყველებია ქრისტესგან მორწმუნეთა მიმართ. მათ. 10, 21-22; 24, 9; მარკ. 13, 13; ლუკ. 21, 17; იოან. 16, 2.

მორწმუნენი

მიეცემიან მოწამეობას. ფს. 43, 22; რომ. 8, 36; 1 კორ. 4, 9; 2 კორ. 4, 11.

მათ არ უნდა ეშინოდეთ მოწამეობისა. მათ. 10, 28; ლუკ. 12, 4; გამოცხ. 2, 10; 11, 11.

მზად უნდა იყვნენ მოწამეობის ასატანად. მათ. 10, 38-39; 16, 24-25;

მარკ. 8, 34-35; ლუკ. 9, 23-24; საქმე. 15, 26; 20, 24; 21, 13; ფილიპ. 2, 17.

წინ უნდა აღუდგნენ ცოდვას, თვით მოწამეობამდისაც კი. ებრ. 12, 4; გამოცხ. 2, 10.

ჯილდო მოწამეობისთვის. გამოცხ. 2, 10; 6, 11; 20, 4.

წმინდანთა მოწამეობა ძვირფასია ღმრთის წინაშე. ფს. 115, 15.

ღმერთი მიუზღავს სამაგიეროს თავის წმინდანებს მოწამეობისათვის. დაბ. 4, 10-11; 2 სჯ. 32, 41; 4 მეფ. 9, 7; ფს. 78, 10; მათ. 23, 35; ლუკ. 11, 50-51; გამოცხ. 6, 9-10; 16, 6; 18, 20-24; 19, 2.

მოწამეობის მაგალითები: აბელი. დაბ. 4, 8; 1 იოან. 3, 12; მათ. 23, 35; ლუკ. 11, 51. წინასწარმეტყველნი. 3 მეფ. 18, 4; 19, 10; მათ. 23, 35; ლუკ. 11, 50-51; ზაქარია. 2 ნეშტ. 24, 20-22; მათ. 23, 35; ლუკ. 11, 51. პურია, ძე სამეასი. იერ. 26, 20-23. მიქია. იერ. 26, 18-19. იოანე ნათლისმცემელი. მათ. 14, 3-12; მარკ. 6, 16-29. სტეფანე. საქმე. 7, 59-60; 22, 20. პეტრე. იოან. 21, 20-21; 2 პეტ. 1, 14. პირველი ქრისტიანები. საქმე. 9, 1; 22, 4; 26, 10. იაკობი. საქმე. 12, 2; პავლე. საქმე. 14, 19-20; 21, 13; 2 კორ. 1, 8-10; 2 ტიმ. 4, 6. ანტიპა. გამოცხ. 2, 13.

მოწაჴენი

„არა არს მოწაჴე უფროის მოძღვრისა თვისისა“. მათ. 10, 24-25; ლუკ. 6, 40.

ქრისტეს მოწაჴენი

არჩევა პირველი მოწაჴეებისა (მოციქულებისა). მათ. 4, 18-22; მარკ. 1, 16-20; ლუკ. 5, 1-11; იოან. 1, 35-51. 23. ბიბლიის ლექსიკონი.

არჩევა თორმეტი მოწაჴისა (მოციქულისა). მათ. 10, 1-5; მარკ. 3, 13-19; ლუკ. 6, 13-16.

არჩევა სამოცდაათი მოციქულისა. ლუკ. 10, 1.

ქრისტეს მოწაჴეები ნათლავენ ხალხს. იოან. 4, 1-2.

ბევრი შორდებიან ქრისტეს საიდუმლო ზიარებაზე მოძღვრების შემდეგ. იოან. 6, 60-66.

იოანე ნათლისმცემლის მოწაჴენი

გაიგზავნენ იესო ქრისტესთან გასაგებად – იგი ის არის, რომელიც უნდა მოვიდეს? მათ. 11, 2-6; ლუკ. 7, 19-23.

ეკითხებიან ქრისტეს, რატომ არ მარხულობენ მისი მოწაჴეები? ამ კითხვაზე მაცხოვრის პასუხი. მათ. 9, 14-17; მარკ. 2, 18-22; ლუკ. 5, 33-39.

დაობენ ებრაელებთან განწმედის შესახებ. იოან. 3, 25.

მოწვა

ორი ან სამი მოწმით დამტკიცდება ყოველი სიტყვა. მათ. 18, 15-16.

მაცხოვარი მოციქულებს მასზე აღსრულებულ წინასწარმეტყველებათა – თავისი სიკვდილისა და აღდგომის – მოწმეებს უწოდებს. ლუკ. 24, 48.

მოწამოება სულისა ჳვიდისა

მ. ს. წ. არის ჳუმპარიტება. იოან. 15, 26; 1 იოან. 5, 6.

„სამნი არიან, რომელნი წამებენ ცათა შინა: მამა, სიტყვა და სულიწმიდა“. 1 იოან. 5, 7.

მ. ხ. წ. მოცემულია ქრისტეს შესახებ

წინასწარმეტყველთა მიერ — მისი ტანჯვისა და დიდების შესახებ. 1 პეტ. 1, 11.

როგორც მესიისა და ღმრთის ძის შესახებ. მათ. 3, 17; მარკ. 1, 10; ლუკ. 3, 22; იოან. 1, 32-33; 1 იოან. 4, 2.

როგორც წყლითა, სისხლითა და სულით მოსულზე. 1 იოან. 5, 6.

როგორც წინამძღვარსა და მაცხოვარზე. საქმე. 5, 31-32.

როგორც მორწმუნეთა განმწმენ-დელზე. ებრ. 10, 14-16.

ზეცაზე. 1 იოან. 5, 7.

ქვეყანაზე. 1 იოან. 5, 8-11.

მოწმობა სულიწმიდისა მოცემულია მორწმუნეთათვის

მოწმობისათვის ქრისტეს შესახებ. მათ. 10, 20; საქმე. 4, 31-33; 5, 31-32; 1 კორ. 12, 3; 2 კორ. 3, 3; 1 იოან. 4, 13-14; გამოცხ. 19, 10.

მათი სარწმუნოებისათვის. საქმე. 15, 2-4; 5, 10.

როგორც ნიშანი ღმრთის ძეობისა. რომ. 8, 16.

როგორც საბუთი ქრისტეს მათთან ყოფნისა. 1 იოან. 3, 24.

როგორც მოწმობა იმისი, რომ ღმერთი ჩვენ შორის არის. 1 იოან. 4, 13.

როგორც საბუთი მათი გულწრ-ველობისა. რომ. 9, 1.

მოწმობა სულიწმიდისა ახლდა მოციქულების ქადაგებას. 1 კორ. 2, 4; 1 თეს. 1, 5.

აოწოლა

აღამიანები ღმერთთან მიდიან მისი მოწოდებით (მდრ. „მოქცევა“).

ტველ აღთქმაში ცალკეულ ადამიანთა და ისრაელის მთელი ერის მოწოდება. გამ. 3, 4. (მოსე); 1 მეფ. 3, 4 (სამოელი).

ახალ აღთქმაში — ყველასადმი მიმართული მოწოდება ღმრთის სასუფეველში შესვლის შესახებ. მათ. 22, 9; რომ. 9, 25.

ცალკე

იესო მოუწოდებს მოწაფეებს. მათ. 4, 21; 9, 9; ლუკ. 6, 13.

მოწოდება სახარებით ვრცელდება. ლუკ. 5, 32; 2 თეს. 2, 14; მათ. 28, 19.

მოწოდების მიზანია — ღმრთის სასუფეველის კურთხევაში მონაწილეობა. 1 თეს. 2, 12; ეფეს. 4, 4; 1 ტიმ. 6, 12; გამოცხ. 19, 9.

რა მოეთხოვებათ მოწოდებულთ?

შეისმინონ მოწოდება. იოან. 10, 27. მიიღონ ურყევი გადაწყვეტილება და განმტკიცდნენ მოწოდებაში. მათ. 19, 22; 2 პეტ. 1, 10.

ყველაფერი აკეთონ მოწოდების შესაფერისად. 1 პეტ. 1, 15; 1 თეს. 2, 12; 4, 7. ეფეს. 4, 1; 1 კორ. 7, 20.

ღმრთის მოწოდების უგულებელყოფა იწვევს სასუფევიდან განდევნას. ლუკ. 14, 24 („მრავალნი არიან ჩინებულ და მცირედნი რჩეულ“).

აოწოლა ღმრთის მიერ

მ.დ.მ. მის ქმნილებათა საშუალებით. ფს. 18, 1-2; რომ. 1, 20.

მ.ღ.მ. მისი სულის საშუალებით. ნემ. 9, 30; საქმე. 13, 2.

მ.ღ.მ. იესო ქრისტეს საშუალებით. ეს. 55, 5; მათ. 11, 28; იოან. 7, 37; 12, 32; რომ. 1, 6.

მ.ღ.მ. მისი სახარების საშუალებით. 2 თეს. 2, 14.

მ.ღ.მ. მის მსახურთა საშუალებით. 4 მეთ. 17, 13; იერ. 7, 25; 35, 15; 44, 4; ზაქ. 1, 4; რომ. 1, 5; 2 კორ. 5, 20.

მ.ღ.მ. მისი მადლის საშუალებით. გალ. 1, 15; 2 ტიმ. 1, 9.

მ.ღ.მ. მისი სიყვარულის საშუალებით. ოს. 11, 1-4.

მ.ღ.მ. მისი დიდებისა და სათნოების საშუალებით. 2 პეტ. 1, 3.

მ.ღ.მ. მიმართულია ყველასადმი. იგავ. 8, 4; ეს. 45, 22; მათ. 24, 14; მარკ. 13, 10; 16, 15; რომ. 10, 18; კოლას. 1, 23.

მ.ღ.მ. მიმართულია ცოდვილთადმი. მათ. 9, 13; მარკ. 2, 17; ლუკ. 5, 32; 1 ტიმ. 1, 15.

მ.ღ.მ. უარყოფილი მრავალი ხალხის მიერ. იგავ. 1, 24; ეს. 65, 12; 66, 4; იერ. 7, 13; მათ. 20, 16; 22, 14; რომ. 10, 16; იოან. 12, 38.

მ.ღ.მ. მიღებული მორწმუნეთა მიერ. იოან. 10, 27; 1 კორ. 1, 24.

მ.ღ.მ. არის

შედეგი არჩევისა (ჩინებისა). რომ. 8, 29-30.

ღმრთის გამოარჩევის. რომ. 8, 27-29; 9, 11. 23-24; 2 ტიმ. 1, 9.

მ.ღ.მ. უცვალებელი და გარდუვალა ღმრთის მხრივ. რომ. 11, 29; 1 თეს. 5, 24.

მ.ღ.მ. წმიდაა. 2 ტიმ. 1, 7.

მ.ღ.მ. ზეციურია. ფილიპ. 3, 14; ებრ. 3, 1.

მ.ღ.მ. მოგვიწოდებს

სინანულისკენ. მათ. 9, 13; მარკ. 2, 17; ლუკ. 5, 32.

ღმერთთან შერიგებისკენ. ეს. 27, 5; 2 კორ. 5, 20.

სიწმიდისკენ. რომ. 1, 7; 1 კორ. 1, 2; 1 თეს. 4, 7; 1 პეტ. 1, 15.

ბნელისაგან ნათლად მოქცევისკენ. საქმე. 26, 18; 1 პეტ. 2, 9.

სიკვდილისგან სიცოცხლისკენ. იოან. 5, 24-25.

თავისუფლებისკენ. გალ. 5, 13. მშვიდობისკენ. 1 კორ. 7, 15; კოლას. 3, 15.

იესო ქრისტესთან ერთობისკენ. 1 კორ. 1, 9.

ერთი და იმავე იმედისკენ. ეფეს. 1, 18; 4, 4.

ქრისტეს საუკუნო დიდებისკენ. რომ. 8, 29-30; 2 თეს. 2, 14; 1 პეტ. 5, 10.

საუკუნო სამკვიდრებელისკენ. ეფეს. 1, 20.

ღმრთის სამეფოსა და დიდებისკენ. 1 თეს. 2, 12.

საუკუნო ცხოვრებისკენ. 1 ტიმ. 6, 12.

*

„ზვიდოდით ღირსად ჩინებისა თქვენისა, რომლითა იჩინენით“. ეფეს. 4, 1; 1 კორ. 7, 17; 1 თეს. 2, 12.

ილოცეთ, რათა ღირს გყნენ თქვენ ღმერთმან ჩინებისა. 2 თეს. 1, 11.

ადიდებდით ღმერთსა მოწოდებისთვის. 1 პეტ. 2, 9.

ნეტარია ის, ვინც მიიღო მოწოდება ღმრთის მიერ. გამოცხ. 3, 20; 19, 9.

თუ თქვენ ამჟამად გაიგონებთ მოწოდებას ღმრთის მიერ, ნუ გაიბოროტებთ თქვენს გულს. ფს. 94, 7-8; ებრ. 3, 7-8. 15; 4, 7.

მოწოდება ღმრთის მიერ მიმართულია ისრაელისადმი. ეს. 43, 1; 45, 4; 48, 12-15; საქმე. 2, 39.

მ.ღ.მ. მიმართულია წარმართებისადმი. ეს. 43, 6-7; 55, 5; საქმე. 9, 14-15; 26, 17; რომ. 1, 6; 9, 24-26.

მ.ღ.მ. მიმართულია კერძოდ მის წინასწარმეტყველთა და მოციქულთადადმი. ეს. 51, 2; იერ. 1, 5; მარკ. 3, 13-14; გალ. 1, 15.

„მრავალნი არიან ჩინებულ და მცირედნი რჩეულ“. მათ. 20, 16; 22, 14.

ღმრთისაგან მოწოდების უარყოფას აღამიანი მოჰყავს

ხსნის განშორებისკენ. ეზექ. 12, 2-3; მათ. 10, 14-15; მარკ. 6, 11; ლუკ. 9, 5; 10, 10-11; საქმე. 13, 46; 18, 6; გამოცხ. 2, 5.

სულიერი სიბრძავისკენ. საქმე. 28, 27; რომ. 1, 21; 11, 7-10.

ცდომილებისკენ. ეს. 66, 4; 2 თეს. 2, 10-11.

გაბოროტებისკენ. იერ. 5, 3.

სასჯელისკენ. ეს. 65, 12; იერ. 6, 16-19; 7, 13-15; 13, 10-14; 26, 4-6; 35, 17; 44, 4-6; ზაქ. 7, 12-14.

ღმრთის მიერ უარყოფისკენ. იგავ. 1, 24-31; იერ. 6, 19-30; 7, 28-29; ოს. 9, 17; ზაქ. 7, 13.

საუკუნო სასჯელისკენ. იოან. 12, 48; ებრ. 2, 2; 12, 25.

*

მ.ღ.მ. წარმოდგენილია იგავებში: „ღვთაებრივი სიბრძნე“, იგავ. 9, 1-6. „საქორწინე სერობა“. მათ. 22, 2. „ღიღი წვეულება“. ლუკ. 14, 16-24.

ღმრთის მიერ მოწოდების მაგალითები: აბრაამი. დაბ. 12, 1; ეს. 51, 2; საქმე. 7, 3; ებრ. 11, 8. მოსე. გამ. 3, 4. აარონი. გამ. 28, 1; ებრ. 5, 4. სამოელი. 1 მფე. 3, 10. იერემია. იერ. 1, 5. იონა. იონ. 1, 1-2. ქრისტეს მოწაფეები. მარკ. 3, 13; ლუკ. 6, 13. საველე. საქმე. 9, 11-15. კორნილიე. საქმე. 10, 3. ბარნაბა და საველე. საქმე. 13, 2. ლუდია. საქმე. 16, 14. პავლე. რომ. 1, 1; 1 კორ. 1, 1; გალ. 1, 1-15.

ღმრთის მიერ მოწოდების უარყოფის მაგალითები: ისრაელნი. ეს. 66, 4; იერ. 7, 25-27; 35, 15; ოს. 11, 1-7; საქმე. 13, 46; 18, 6; რომ. 10, 16-21. იერუსალიმი. მათ. 23, 37; ლუკ. 13, 34; 19, 43-44; იოან. 5, 40.

მოწოდება

მ. ნამცნებია. იგავ. 19, 22; მიქ. 6, 8; ზაქ. 7, 10; კოლას. 3, 12; 1 პეტ. 3, 8.

მ. შერაცხულია ჩვენს ვალად ღმრთის მაგალითით. მათ. 18, 33; ლუკ. 6, 36; ეფეს. 5, 1.

მ. უფრო სასიამოვნოა ღმრთის წინაშე, ვიდრე მსხვერპლის შეწირვა. მათ. 9, 13; 12, 7.

მ. უნდა იყოს აღბეჭდილი გულში. იგავ. 3, 3.

მ. არის ღმრთის სიბრძნის ერთ-ერთი თვისებათაგანი. იაკ. 3, 17.

მორწმუნენი არიან მოწყალენი. ფს. 36, 26; 111, 4.

**მონათლბის ხაქმები უნდა
კეთდებოდეს**

სინარულით. იგავ. 19, 22; რომ. 12, 8.

მორწმუნეთა მიმართ. 3, 12; 1 პეტ. 3, 8.

ღარიბთა მიმართ. ფს. 111, 4; იგავ. 14, 21; დან. 4, 25.

პირუტყვთა მიმართ. 2 სჯ. 25, 4; იგავ. 12, 10.

ის, ვინც მონათლბას შერება

სიკეთეს უკეთებს თავის თავს. იგავ. 11, 17.

პოეებს ცხოვრებას, სიმართლეს და ღიღებას. იგავ. 21, 21.

თვითონაც მიიღებს მონათლბას. ფს. 17, 25; მათ. 5, 7; 6, 14; მარკ. 11, 25.

*

ნეტარია ის, ვინც მონათლუა. იგავ. 14, 21; მათ. 5, 7.

პირმოთნე ადამიანებს არა აქვთ მონათლბა. მათ. 23, 23.

მუქარა მათ, რომელნიც უმოწყალონი არიან. ეს. 47, 6; ოს. 4, 1-3; ამოს. 1, 11.

უმოწყალო სასჯელი მათ, რომელნიც თვითონ უმოწყალონი არიან. მათ. 6, 15; 7, 2; 18, 35; მარკ. 11, 26; იაკ. 2, 13.

მონათლბა წარმოდგენილი იგავში „მონათლუ მეფე და უმოწყალო მონა“. მათ. 18, 23-35.

**მონათლბა, ლხინება,
გაღლი**

მონათლბა არის თავისუფალი, დაუმსახურებელი კეთილგანწყობა,

რომელსაც თავისი მდგომარეობით უფრო მაღლა მდგომი პირი იჩენს მასზე დაბლა მდგომი პირის მიმართ, ან სასჯელის გაუქმება, ან ვალის პატიება და ა.შ. იხ.: იგავი მოვალეების შესახებ. მათ. 18, 23. ღმერთთან დაკავშირებით: ღმრთის მონათლბა არის მისი დიდი სიყვარული, რომლითაც მან შეიყვარა ადამიანები მათი ყოველგვარი დამსახურების გარეშე. ღირსებების გარეშე, და ამასთან მისი მოქმედებანი არაფრით არ არიან შეზღუდულნი და ხშირად შეუცნობელნი არიან. გამ. 33, 19.

ძველ აღთქმაში

ღმერთი განსაკუთრებულ მონათლბას იჩენს არა მარტო ცალკეული ადამიანების (ნოე-დაბ. 6, 8; მოსე-გამ. 33, 12; დავითი - 2 მეფ. 15, 25), არამედ, პირველ ყოვლისა, ისრაელის მთელი ერის მიმართ, ირჩევს რა მას განსაკუთრებული მიზნისთვის და სწყალობს მას მიუხედავად მისი ღალატისა და მძიმე ცოდვებისა. ღმერთი არაერთგზის იმეორებს თავისი წყალობის აღთქმას ამ ერისადმი, და მას აქვს უფლება მიმართოს მას განსაკუთრებით იმ შემთხვევებში, როდესაც ღმერთთან ერთობა ცოდვის შედეგად დარღვეულია. რიცხ. 6, 25-26. - მღვდელთმთავრის კურთხევის (რომელიც საკუთრივ არის არა სურვილი, არამედ აღთქმის გამეორება) ფორმულაში. ამიტომ ასე ხშირად შეასხამენ ქება-ღიღებას ღმრთის წყალობას. ფს. 88, 2; 102, 14.

ახალ აღთქმაში

ღმრთის მოწყალეობა ყველაზე უფრო ამაღლებული სახით გამოვლინდა მისი ძის გადმოვლინებით, აქედან გამომდინარე — იგი ჩვენთვის, ადამიანებისთვის, კვლინდება პიროვნებაში. იოან. 1, 14-17. ტიტ. 2, 11. რომ. 5, 15; 2 კორ. 8, 9.

ამ მოწყალეობის განსაკუთრებულ, შეუდარებელ გამოვლინებას წარმოადგენს ღმრთის ძის თავის შეწირვა ღმერთთან ჩვენი შერიგებისათვის — მისი ღვაწლი ჯვარსა ზედა გოლგოთაზე ღმრთის მიერ განსაზღვრულია სამყაროს შექმნაზე ადრე. რომ. 3, 24. ეფეს. 1, 7; 2, 5-9. ტიტ. 3, 7.

ღმრთის ეს მოწყალეობა კაცობრიობის ისტორიის ამჟამინდელ პერიოდში გამოიხატება ღმერთთან შერიგებული იესოს ეკლესიისა და მისი ცალკეული წევრებისათვის მიმადლებული ნიჭით (ძღვენი, საბოძკარი) — და ეს ნიჭი იმდენად მდიდარია, რომ ის გადაწონის ყოველგვარ ტანჯვას. ეფეს. 4, 7; 1 პეტ. 4, 10. იოან. 1, 16; 1 კორ. 15, 10. ებრ. 13, 9; 2 კორ. 12, 9.

ღმერთი ასაჩუქრებს საღმრთო ნიჭით თავის ცალკეულ შეილებს თავისი ნებასურვილისამებრ. მისი მიმღებნი გულმოდგინედ უნდა ზრუნავენ, რომ იყვნენ ამ მადლში და გაიზარდონ მასში, განაგონ ეს მინიჭებული მადლი, როგორც ერთგულმა სახლის მმართველებმა, და უფროხილდნენ ამ მადლისგან განშორებას. გალ. 1, 15; 5, 4. მათ. 13, 12; 2 პეტ. 3, 18. ებრ. 12, 15. გამოცხ. 2, 5.

მოწყალეობა ღმრთისა

იგი არის სიყვარული, რომელიც ისწრაფის ჩვენს დასახმარებლად, გადმოღის გულიდან და აღსავსეა თანაგრძნობით.

იგი კუთვნილებაა ღმრთის არსისა. 2 სჯ. 4, 31. გამ. 34, 6 (თვით ღმერთი აცხადებს თავის სახელს). რიცხ. 14, 18. ფს. 85, 15; 102, 8 და სხვა. ეს. 49, 15; 2 კორ. 1, 3.

იგი დამყარებულია ღმრთის მიმართ ადამიანის ერთგულებაზე და ადამიანის მიმართ ღმრთის თანაგრძნობაზე. იერ. 31, 20. მსაჯ. 2, 18. იონა. 4, 11. ეფ. 2, 4. რომ. 9, 16; ტიტ. 3, 5. ლუკ. 15, 20.

იგი უცვლელია, მარადიულია. ეს. 54, 10; 2 ნემტ. 5, 13. ოს. 2, 21-23.

იგი გამოვლენილია ქრისტეში. ლუკ. 1, 78. მათ. 9, 36; 15, 32.

რას აკეთებს ღმერთი თავისი მ-ით?

იგი ეხმარება უბედურებაში მყოფთ. ეს. 49, 13. ამბ. 3, 2.

განსიღობა 5000 მშვიერისა. მათ. 14, 19-21. ქანანელი დედაკაცი. მათ. 15, 22-28.

აღარ სჯის მომნანიებელს. იოველ. 2, 13. იონა. 4, 2. მცქ. 7, 18.

გვეხმარება ახალი ცხოვრების დაწყებაში. 1 პეტ. 1, 3. ტიტ. 3, 5.

ვისზე გადმოღის ღმრთის მოწყალეობა?

მომნანიებლებზე. ეს. 55, 7. დან. 9, 18. ფს. 102, 13. ლუკ. 1, 50.

მორწმუნეებზე. ფს. 22, 1-6; მათ. 9, 2. 22. მარკ. 10, 52. ლუკ. 7, 50.

რა უნდა გამოიწვიოს მან?

მადლობა და სიხარული. დაბ. 24, 27; ლუკ. 1, 68.

სინანული. იერ. 3, 13-14; იოველ. 2, 13; რომ. 2, 4.

გულისხმიერი მოპყრობა თხოვნი-სადმი. ფს. 24, 7; 115, 4.

მიბაძვა. ლუკ. 6, 36; მათ. 18, 33.

მოწყალეა ადამიანური

არის ბუნებრივი სურვილი ადა-მიანისა.

იგი ევლინდება:

თანაგრძნობაში. იობ. 30, 25; იერ. 38, 8-10.

მადლობაში. დაბ. 21, 23.

მატერიალურ დახმარებაში. მათ. 25, 35; რომ. 12, 20; ლუკ. 10, 30-37; საქმე. 9, 36 (ტაბითა). რომ. 12, 3.

ჩაგრულთადმი დახმარებაში. ეს. 1, 17; იობ. 29, 13; იაკ. 1, 27.

სულიერ დახმარებაში. 2 კორ. 1, 4; 1 თეს. 4, 18; გალ. 6, 1; იაკ. 5, 19.

ღმერთი მ-ის გამოჩენას მოითხოვს ჩვენგან ცხოველებთან დამოკიდებულებაშიც კი. იგავ. 12, 10; გამ. 23, 5. 12; 2 სჯ. 22, 4. 6; 25, 4.

როგორ უნდა გამოვიჩინოთ მ.?

გულითადად, სიხარულით. 2 კორ. 9, 7.

ფარულად. მათ. 6, 1-4.

მის გამო კურთხეული ეხდებით: ამჟამად. იგავ. 19, 17.

მარადიულად. მათ. 5, 7; 25, 34-40; იაკ. 2, 13.

*

მ. ღ. არის ერთ-ერთი მისი სრულ-ყოფათაგანი. გამ. 22, 27; 34, 6-7; რიცხ.

14, 18; 2 სჯ. 4, 31; ნემ. 9, 17-30; ფს. 61, 12; 85, 15; 88, 14; 102, 8; 110, 4; 144, 8; იერ. 3, 12; 9, 24; იოველ. 2, 13; იონ. 4, 2; მიქ. 7, 18; ლუკ. 6, 36; იაკ. 5, 11.

ღმერთს ეწოდება მამა მოწყალე-ბათა. 2 კორ. 1, 3.

ღმერთი

მრავლის მომთმენია თავისი მოწყალეებით. ეს. 30, 18; 2 პეტ. 3, 9.

უყვარს მოწყალეების საქმეების ქმნა. იერ. 9, 24; მიქ. 7, 18.

უყვარს მოწყალეების საქმეების ქმნა თვითბოროტებზედაც კი. ეზეკ. 18, 23; 33, 11; დან. 9, 9; 2 პეტ. 3, 9.

ღმერთის მოწყალეობას ეწოდება

დიდი. რიცხ. 14, 19; ნემ. 9, 27-31; ფს. 116, 2; ეს. 54, 7.

საუკუნო. 1 ნემტ. 16, 41; ეს. 54, 8; ლუკ. 1, 50.

განგრძობილი უკუნითი უკუნისამდე. 1 ნემტ. 16, 34; 2 ნემტ. 5, 13; 20, 21; ეზრა. 3, 11; ფს. 102, 17; 117, 1-29; 135, 1; 137, 8.

განგრძობილი ათას შთამომავლობაზე. გამ. 20, 6; 34, 7; 2 სჯ. 5, 10; იერ. 32, 18.

უცვალებელი. ეს. 54, 10; 55, 3; მიქ. 7, 20.

ამაღლებული, როგორც ცანი. ფს. 35, 5; 56, 10; 102, 11; 107, 4.

ალმაესებელი ქვეყნისა. ფს. 32, 5.

ახალი ყოველ დილით. გოდ. 3, 23. შეუდარებელი. მიქ. 7, 18.

ალსაესე თანაგრძნობით. ფს. 24, 5-6; ეს. 63, 15; გოდ. 3, 22-32; ოს. 11, 8.

აღსავსე სინაზით. ფს. 102, 13; ეს. 49, 15; 66, 13; იერ. 31, 20.

ღმრთის მოწყალეა ცხადად ჩანს

ძის მოვლინებით. ლუკ. 1, 78-80.
 ადამიანის ხსნით. ლუკ. 1, 77-78; ეფეს. 2, 4-6; ტიტ. 3, 4-5; 1 პეტ. 1, 3-5.
 ცოდვათა პატივებით. რიცხ. 14, 19; ფს. 50, 1; 102, 8-12; იგავ. 16, 5-6; 28, 13; ეს. 55, 7; ლუკ. 1, 77-78; ეფეს. 1, 7.
 მისი სულგრძელებით. ნემ. 9, 15; ეს. 30, 18.

სასჯელთა შემსუბუქებით. ფს. 77, 38; ეს. 54, 8; 60, 10; გოდ. 3, 22; ეზეკ. 20, 17; იოველ. 2, 12-14.

ბოროტთა შებრალებით მართალ-
 თათვის. დაბ. 18, 23-32; 3 მეფ. 11, 11-13; იერ. 5, 1.

თავისი ხალხის გამოხსნით. გამ. 15, 13; ფს. 135, 10-24; ნემ. 9, 18-27.

*

ღმერთი დიდებულია თავისი მოწყალეებით. ეს. 30, 18; რომ. 15, 9.

მოწყალეა ღმრთისა ვრცელდება

ისრაელზე. 2 სჯ. 4, 31; ფს. 97, 3; ეს. 63, 7; იერ. 31, 3; 1, 72.

წარმართებზე. ოს. 2, 23; რომ. 11, 32; 15, 9; 1 პეტ. 2, 10.

იმათზე, ვისაც ეშინია მისი. ფს. 102, 11-17; ლუკ. 1, 50.

იმათზე, ვისაც უყვარს იგი და ემორჩილებიან მას. გამ. 20, 6; 2 სჯ. 5, 10; 7, 9-12; ნემ; 1, 5; ფს. 102, 17-18; დან. 9, 4.

იმათზე, ვისაც მისი იმედი აქვთ. ფს. 31, 10; 32, 18.

იმათზე, ვინც მოუწოდებს მას. ფს. 85, 5.

მოწყალეებზე. 2 მეფ. 22, 26; ფს. 17, 25; მათ. 5, 7.

იმათზე, ვინც ტოკებს და ინანიებს ბოროტებას. იგავ. 28, 13; ეს. 55, 7; ეზეკ. 18, 21-23; 33, 14-16; ოს. 10, 12.

დაჩაგრულებზე. გამ. 22, 27.

იმათზე, ვისზედაც მას უნდა. გამ. 33, 19; რომ. 9, 15-18.

*

ცოდვილები უნდა ევედრობდნენ ღმრთის მოწყალეობას. გამ. 34, 9; 2 მეფ. 24, 10; ფს. 24, 7; 50, 1; დან. 9, 9; ოს. 14, 2; ლუკ. 18, 13.

ღმრთის მოწყალეა უნდა იყოს ჩვენი იმედის საფუძველი. ფს. 32, 18; 129, 7; ებრ. 4, 16.

მორწმუნენი

ევედრებიან ღმრთის მოწყალეობას. ნემ. 13, 21; ფს. 6, 3-4; 24, 7; 32, 22; 50, 1; 84, 7; 118, 41.

ევრდნობიან თავიანთ ლოცვაში ღმრთის მოწყალეობას. ფს. 6, 4; 24, 6-7; 30, 16; 43, 26; 50, 1; 68, 13; 108, 21-26; 118, 124.

იმედი აქვთ ღმრთის მოწყალეობისა. ფს. 12, 5; 51, 9.

გამოითხოვენ სხვებისთვის ღმრთის მოწყალეობას. რიცხ. 14, 19; დან. 2, 18; გალ. 6, 16; 1 ტიმ. 1, 2; 2 ტიმ. 1, 18; ტიტ. 1, 4; 2 იოან. 1, 3; იუდ. 1, 2.

ადიდებენ და აქებენ ღმრთის მოწყალეობას. 1 ნემშტ. 16, 34; 2 ნემშტ. 5, 13; 20, 21; ეზრა. 3, 11; ფს. 65, 19; 100, 1; 105, 1; 106, 1; 116, 2; 117, 1-4. 29; 135, 1; ეს. 63, 7; იერ. 33, 11; რომ. 15, 9.

ღმრთის მოწყალეა უნდა იყოს ჩვენთვის მაგალითი. ლუკ. 6, 36.

მ. ღ. არ ერცელდება ბოროტ ცოდვილებზე. ეს. 9, 17; 27, 11; იერ. 13, 4; 16, 5; ოს. 1, 6.

მ. ღ. არ ერცელდება იმაზე, ვისაც თვითონ არა აქვთ მოწალეობა. მათ. 6, 15; მარკ. 11, 26; იაკ. 2, 13.

მაგალითები ღმრთის მოწყალეებისა: ლოთი. დაბ. 19, 18-19. აბრაამი. დაბ. 24, 27. იოსები. დაბ. 39, 21. ისრაელნი. გამ. 15, 13; ნემ. 9, 28. იობი. იობ. 10, 12; იაკ. 5, 11. დავითი. 3 მეფ. 3, 6; 2 ნემტ. 1, 8; ფს. 17, 50. სოლომონი. 2 მეფ. 7, 14-15; 3 კელე. 1 ტიმ. 1, 13-16.

მრუშება

მ. აკრძალულია. გამ. 20, 14; ლევიტ. 18, 20; იგავ. 6, 29; მათ. 5, 27; 19, 18; ლუკ. 18, 20; რომ. 13, 9; იაკ. 2, 11.

თვალთ გულისტქმა არის მ. მათ. 5, 28; 2 პეტ. 2, 14.

ქორწინებითი კავშირი გაყრილ მეუღლეებთან არის მ. მათ. 5, 32; 19, 9; მარკ. 10, 11-12; ლუკ. 16, 18; რომ. 7, 3.

მ. გამოღის გულისგან. იგავ. 6, 25; მათ. 15, 19; მარკ. 7, 21.

მოსეს კანონით მ. სიკვდილით ისჯებოდა. ლევიტ. 20, 10-14; 2 სჯ. 22, 22-25; იოან. 8, 4-5.

ბოროტნი მრუშობენ. იობ. 24, 15; ფს. 49, 18; იგავ. 30, 20; იერ. 5, 7; 9, 2; 23, 10-14; ეზეკ. 22, 11; ოს. 4, 2; 7, 4; იაკ. 4, 4; 2 პეტ. 2, 14.

ღვთაებრივი სიბრძნე და მცნებანი განარინებენ მრუშობისაგან. იგავ. 2, 16; 6, 23-26; ეკლ. 7, 26.

ის, ვინც მრუშობს, ღუპავს თავის სულს. იგავ. 6, 32.

ღმერთი განსჯის მრუშობას. მალ. 3, 5; ებრ. 13, 4.

მრუშნი ვერ დაიმკვიდრებენ ღმრთის სასუფეველს. 1 კორ. 6, 9; გალ. 5, 19-21; ეფეს. 5, 5; გამოცხ. 21, 8.

სასჯელი მრუშობისთვის. იგავ. 6, 33; იერ. 5, 8-9; 13, 27; 23, 10; 29, 23; ეზეკ. 18, 11-13; ოს. 4, 2-3; ამოს. 2, 5-7.

კერპთმსახურება შედარებულია მრუშობასთან. იერ. 3, 8-9; ეზეკ. 23, 5-35; ოს. 2, 2; 3, 1; 4, 12; გამოცხ. 2, 20-22.

მაგალითები მრუშობისა: დავითი. 2 მეფ. 11, 2-4; მამაკაცნი იერუსალიმისა. იერ. 5, 8; წინასწარმეტყველნი იერუსალიმისა. იერ. 23, 14; აქაბი და სედეკია. იერ. 29, 21-23; ჰეროდე და ჰეროდიადა. მათ. 14, 3; მარკ. 6, 17-19; იუდეველი დედაკაცი. იოან. 8, 3-4; კორინთელნი. 1 კორ. 5, 1.

მსახურება, სამსახური

მსახურება ნიშნავს სხვის მოხმარებას თავისი ძალითა და უნარით.

მსახურების ნიმუშს წარმოადგენს იესოს მთელი მიწიერი ცხოვრება. მათ. 20, 28; ლუკ. 22, 27; იოან. 13 (მოწაფთა ფერხთა ბანა).

ქრისტიანები, უფლის მაგალითით-სამებრ, ნებაყოფლობით უნდა სთაყაზობდნენ დახმარებას მოყვასთ, ახლობელთ. ლუკ. 22, 25; იოან. 13, 14; 15, 12; 1 პეტ. 4, 10; გალ. 5, 13.

სახელწოდება „დაკონი“ მომდინარეობს ბერძნული სიტყვიდან „დაკონ“-მსახური. დაკენები იერუსალიმის პირველი ეკლესიის წევრებზე

ზრუნავდნენ. (საქმე. 6); ისინი გვიანდელ ეკლესიებშიც იხსენიებიან უხუცესთა (ეპისკოპოსთა) გვერდით (ფილიპ. 1, 1; 1 ტიმ. 3, 8). პირველი დელათ-ღიაკონი იყო ფიბე, კენჭრელთა ეკლესიის მსახური (რომ. 16, 1). მოციქულთა და უხუცესთა (ეპისკოპოსთა) მოღვაწეობა ბერძნულ ტექსტში ხშირად აღინიშნება სიტყვით „ღიაკონეინ“, ე. ი. „მსახურება“. 2 კორ. 5, 18; 4, 1; 6, 3. რომ. 12, 7; 2 ტიმ. 4, 5; 1 ტიმ. 1, 12. კოლ. 4, 17.

ყოვლისშემძლე შემოქმედს ემსახურებიან ზეცის მხედრობის გუნდნი. ფს. 102, 20; დან. 7, 10; გამოცხ. 5, 11.

ჩვენც უნდა ვემსახუროთ მას ქებითა და მადლობით, შევასრულოთ მისი ნება სიხარულითა და მთელი გულით. მათ. 6, 10; ისუ ნავ. 22, 5; ფს. 99, 2. 4.

ღმერთს ახარებს, როდესაც ადამიანი თავმდაბლად, მორჩილად, სრული ნდობით ცდილობს შეასრულოს მისი ნება. საქმე. 17, 25; ფს. 49, 12-14; 50, 18; რომ. 12, 1; 1 პეტ. 2, 5.

ჩვენ უნდა ვემსახუროთ მხოლოდ ღმერთს და არა კერპებს. 2 სჯ. 6, 13; მათ. 4, 10; 6, 24.

ღმრთისმსახურება არ უნდა შესრულდეს ვინმეს შეხედულებისამებრ, არამედ შთაგონებული უნდა იყოს ღმრთის სულით. მათ. 15, 9; იაკ. 1, 26; მიქ. 6, 8; რომ. 7, 6; 14, 17.

მსახურება ღმრთისა

მ. ღ. ნამცნებია. 2 სჯ. 6, 13; 10, 12-20; 13, 4; 1 მეფ. 7, 3; 12, 23; მათ. 4, 10; ლუკ. 4, 8.

ქრისტემ გვიჩვენა თვისი მაგალითით, როგორ უნდა მსახურება ღმრთისა. იოან. 4, 34; 6, 38; 17, 4.

ჩვენ უნდა ვემსახუროთ ღმერთს

ჩვენი ხორციტა და ჩვენი სულით.

1 კორ. 6, 20.

მთელი გულითა და მთელი სულით.

2 სჯ. 10, 12; 11, 13; ისუ ნავ. 22, 5; 1 მეფ. 12, 20-23; 1 ნემტ. 28, 9; საქმე. 11, 23.

მხოლოდ მას. 1 მეფ. 7, 3; მათ. 4, 10; ლუკ. 4, 8.

„ვერ ხელეწიფების ღმრთისა მონებად და მამონაისა“. მათ. 6, 24; ლუკ. 16, 13; 3 მეფ. 18, 21.

გულითა და კეთილის ნებით. 1 ნემტ. 28, 9.

ჭეშმარიტებით. ისუ ნავ. 24, 14; 1 მეფ. 12, 23.

ჩვენი სულით. რომ. 1, 9; ფილიპ. 3, 3.

განახლებული სულით. რომ. 7, 6. ღირსებით და სიმართლით. ლუკ. 1, 75.

წმიდა სინდისით. 2 ტიმ. 1, 3.

კეთილი საქმეებით. კოლას. 1, 10; 1 ტიმ. 2, 10.

ღმრთის ნებაზე ცხოვრებით. 1 პეტ. 4, 2.

ერთგულებით. 1 კორ. 4, 1-2; ებრ. 3, 5.

გულმოდგინებით. რომ. 12, 11.

ყოველივე ვაკეთოთ ღმრთის სასიამოვნოდ. კოლას. 1, 10.

კრძალულებით. 2 სჯ. 6, 13; ისუ ნავ. 24, 14; 1 მეფ. 12, 24; ფს. 2, 11; ებრ. 12, 28.

თავმდაბლად. მიქ. 6, 8; საქმე. 20, 19.

სიხარულით. ფს. 99, 2.

ჩვენი ხორციტით. რომ. 6, 13; 12, 1; 1 კორ. 6, 20.

ჩვენი სიკეთით. გამ. 22, 29; 34, 26; 35, 5, 29; ლევიტ. 19, 24; 2 ნემშ. 29, 31; იგავ. 3, 9.

მეტი წარმატებით. 1 თეს. 4, 1.

შაბათისა და აღმოქმის დაცვით. ეს. 56, 6.

„ეითარცა მონანი ქრისტესნი, ჰყოფდით ნებასა ღმრთისასა გულითადა“. ეფეს. 6, 6.

ღმრთის ღირსი ყოფაქცევით. კოლას. 1, 10; 1 თეს. 2, 12; 2 ტიმ. 2, 24.

ყოველივე ღმრთის სადიდებლად ეკეთით. 1 კორ. 10, 31.

მუდამ. ლუკ. 1, 75.

სიცოცხლითა და სიკვდილით. რომ. 14, 8; ფილიპ. 1, 20; 2, 30.

მორწმუნენი

მოქცეულნი არიან ღმრთის სამსახურად. 1 თეს. 1, 9.

აქეთ განწმენდილი სინდისი ქრისტეს სისხლით, რომ ემსახურონ ღმერთს. ებრ. 9, 14.

ემსახურებიან ღმერთს. საქმე. 27, 23; რომ. 14, 7-8.

ემსახურებიან ღმერთს სულით. რომ. 1, 9; ფილიპ. 3, 3.

ემსახურებიან ღმერთს წმინდა სინდისით. 2 ტიმ. 1, 3.

ემსახურებიან ღმერთს მთელი სიმდაბლით. საქმე. 20, 19.

უარს ამბობენ სხვა ღმერთების მსახურებაზე. დან. 3, 18-28.

მორწმუნენი წოდებულნი არიან

მონებად ანუ ღმრთის მონებად. 1 ნემშ. 6, 49; ეზრა. 5, 11; ნემ. 10, 29; ფს. 118, 125; ეს. 65, 9; იოკელ. 2, 29; საქმე. 2, 18; ტიტ. 1, 1; იაკ. 1, 1; 1 პეტ. 1, 16; გამოცხ. 2, 3.

ეწოდებათ მონები მარადის მყოფი ღმრთისა. რიცხ. 12, 7-8; 2 სჯ. 9, 27; ფს. 104, 6; 115, 16; 133, 1; 142, 12; ეს. 43, 10; 54, 17; 65, 13.

ეწოდებათ მსახურნი, მონანი მაღალი ღმრთისა. საქმე. 16, 17.

ეწოდებათ მსახურნი, იესო ქრისტეს მონანი. რომ. 1, 1; 1 კორ. 7, 22; გალ. 1, 10; ეფეს. 6, 6; კოლას. 4, 12; ფილიპ. 1, 1; იაკ. 1, 1; 2 პეტ. 1, 1; იუდ. 1, 1.

ღმერთი აღგვითქვამს

თავისი სულის მიფენას თავის მონებსა და მხეველებზე. იოკელ. 2, 29; საქმე. 2, 18.

მათთვის ახალი გულის მიცემას. ეზეკ. 11, 19-20; იერ. 32, 39-40.

მორწმუნეების პირთა განწმენდას, რომ ისინი მოეწოდებნენ ღმერთსა და ემსახურებოდნენ მას ერთი სულით. სოფ. 3, 9.

აღსურანი მსახურებისათვის ღმრთისა

ჩვენი გამოსყიდვა. 1 კორ. 6, 19-20.

ქრისტე მაცხოვარი მოკვდა, რათა აღამიანებმა იცხოვრონ არა თავისთვის, არამედ იმისთვის, ვინც მათთვის მოკვდა. 2 კორ. 5, 15.

მოწყალება ღმრთისა. რომ. 12, 1.

მისი ძალაუფლება და მისი სიკეთე, გამოცხადებული თავისი ერისათვის. ისუ ნავ. 24, 16-18; 1 მეფ. 12, 23.

ამოირჩიეთ, ვის გინდათ ემსახუროთ. ისუ ნავ. 24, 15; 3 მეფ. 18, 21.

შეგონება ღმრთისმსახურებისათვის. ისუ ნავ. 22, 5; 24, 14; 1 მეფ. 12, 23. რომ. 6, 13; 12, 1-11; 1 კორ. 6, 20.

ღმერთი

ამართლებს თავის მსახურებს. ეს. 54, 17.

შეიწყალებს თავის მმონებელს. ეს. 65, 8.

ისმენს თავის მსახურთა ხმას. იოან. 9, 31.

იხსნის თავის მსახურებს. იერ. 30, 10; 46, 27; დან. 3, 28.

ინახავს აღთქმას და წყალობას თავის მსახურთა მიმართ. 3 მეფ. 8, 23; 2 ნეშტ. 6, 14.

მიაგებს სამაგიეროს თავის მსახურთა სისხლისათვის. 2 სჯ. 32, 43; 4 მეფ. 9, 7; ფს. 78, 10; გამოცხ. 19, 2.

იხ, ვინც ქრისტეს ემსახურება

ყოველთვის იქნება ქრისტესთან და ღმერთი მას პატივს სცემს. იოან. 12, 26.

მიიღებს უფლისგან სამკვიდრებელს. კოლას. 3, 24; ებრ. 10, 36.

ნეტარია ფხიზელი და ერთგული მონა. მათ. 24, 46; ლუკ. 12, 7-43.

ბედნიერება და საუკუნო დიდება მომზადებული ღმრთისმსახურთათვის. ეს. 65, 13-14; გამოცხ. 22, 3-5.

ბოროტნი

ემსახურებიან ღმერთს მხოლოდ სიტყვით. ეს. 29, 13; მათ. 15, 8; მარკ. 7, 6.

უარს ამბობენ ღმრთის წმინდა მსახურებაზე. გამ. 5, 2; იობ. 21, 15; მალ. 3, 14.

ჭეშმარიტი ღმერთის ნაცვლად ემსახურებიან ცრუ ღმერთებს. მსაჯ. 2, 17; 3, 7; 10, 6; იერ. 16, 11; 22, 9; რომ. 1, 25.

ღმრთის ნაცვლად ემსახურებიან ქმნილებას. რომ. 1, 25.

ემსახურებიან სიბილწეს, უსამართლობასა და ვნებებს. რომ. 6, 16; 16, 18; ეფეს. 2, 3; ფილიპ. 3, 19; კოლას. 3, 5-7; 1 პეტ. 1, 14; 4, 3-4; 2 პეტ. 2, 19.

*

სასჯელი ღმრთისმსახურებაზე უარის თქმისთვის. 2 სჯ. 28, 47-48; ეს. 65, 11-15.

მსახური დაუმორჩილებელი, რომელმაც იცოდა თავისი უფლის ნება და არ ასრულებდა, დაიტანჯება ფრიად. ლუკ. 12, 47.

ნაწინასწარმეტყველებია ის დრო, როდესაც სახლი ისრაელისა მოემსახურება ღმერთს. იერ. 30, 9; ეზეკ. 20, 40.

„ყოველნი ერნი, ტომნი, ენანი მას მსახურებდეს“. დან. 7, 14.

ზეცის მხედრობა ნეტარებს ღმრთის მსახურებით. ფს. 102, 20-21; გამოცხ. 7, 15; 22, 3.

ღმრთისმსახურება წარმოდგენილია იგავებში: 1) ორი შეილი. მათ. 21, 28-31. 2) ერთგული და კეთილგონიერი მონა. მათ. 24, 45-51; ლუკ. 12, 42-48. 3) მონები, რომლებიც მოელოდნენ თვისი უფლის დაბრუნებას. ლუკ. 12, 36-38. 4) მონა, რომელიც ბრუნდებოდა მინდვრიდან. ლუკ. 7, 7-10.

ღმრთისმსახურების მაგალითები: მოსე. რიცხ. 12, 7-8; ისუ ნავ. 1, 1; ეზრ. 3, 5. აბრაამი, ისაკი და იაკობი. 2 სჯ. 9, 27. ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 24, 15. ისრაელნი. ისუ ნავ. 24, 16-18; 24, 31; მსაჯ. 2, 7; 1 მეფ. 7, 4; საქმე. 26, 7. ელია. 3 მეფ. 18, 21-22.

ნემია. ნემ. 13, 14. იობი. იობ. 1, 8; 2, 3. მანასე. 2 ნემტ. 33, 16. ოსია და პურიანი. 2 ნემტ. 34, 33. დავითი. ფს. 85, 16; 115, 16; 118, 125. დანიელი. დან. 6, 16. პეტრე, ანდრია, იაკობი და იოანე. მათ. 4, 21. ქრისტეს მოწაფენი. მათ. 19, 27. ანნა წინასწარმეტყველი. ლუკ. 2, 36-37. პავლე. საქმე. 20, 19; 24, 14; 27, 23; რომ. 1, 9; ტიტ. 1, 1. ტიმოთე. ფილიპ. 2, 19-22. ეპაფროდიტე. ფილიპ. 25-30. იაკობი. იაკ. 1, 1.

მსახურება ღმრთისა და თაყვანისცემა

უნდა სრულდებოდეს მხოლოდ ღმრთის მიმართ. გამ. 20, 3; 34, 14; 2 სჯ. 6, 13; 10, 20; 1 მეფ. 7, 3; 4 მეფ. 17, 36; ეს. 42, 8; მათ. 4, 10; ლუკ. 4, 8; გამოცხ. 4, 11.

უნდა სრულდებოდეს ქრისტეს მიმართ. მათ. 2, 2; 8, 2; 14, 33; ლუკ. 24, 52; საქმე. 7, 59; ებრ. 1, 6.

უნდა სრულდებოდეს ღმრთის მიმართ ქრისტეს სახელით. ეფეს. 2, 18; 3, 12; 1 ტიმ. 2, 5; ებრ. 4, 14-16; 7, 25; 10, 19-22; 13, 15; 1 პეტ. 2, 5.

ღმერთი ეძებს მის მიმართ მსახურებას

სულიერს. იოან. 4, 23-24; ფილიპ. 3, 3; 1 პეტ. 2, 5.

ჭეშმარიტებით. ისუ ნაე. 24, 14; 1 მეფ. 12, 23; იოან. 4, 24; 1 კორ. 5, 8.

რიდით. დაბ. 28, 16-17; გამ. 3, 5; ისუ ნაე. 5, 15; ნემ. 8, 6; ფს. 5, 7; ეკლ. 5, 1-2; ებრ. 12, 28.

წმიდას. ლევიტ. 10, 3; მალ. 1, 12; 1 ტიმ. 2, 8.

ნებაყოფლობითა და სრულს. ლევიტ. 19, 5; 22, 21-29; 2 სჯ. 15, 21; 17, 1; 1 ნემტ. 28, 9.

ჭეშმარიტი და წრფელი გულით. ისუ ნაე. 24, 14; 1 ნემტ. 28, 9; ივანე. 15, 29; საქმე. 2, 46; ებრ. 10, 22.

რომელიც სრულდება წესრიგით. 1 კორ. 11, 17-22; 14, 26-40.

ღმრთისგან განწესებულს. დაბ. 4, 3-5; გამ. 20, 24; ლევიტ. 10, 1-2; 1 მეფ. 13, 8-13; 15, 21-22; 2 ნემტ. 26, 16-18; იოან. 4, 23.

მსახურება ღმრთისადმი და საზოგადოებრივი თაყვანისცემა ვლინდება

ლოცვებში. 3 მეფ. 8, 22-54; 1 ნემტ. 16, 35; 29, 10-19; ნემ. 9, 3-5; ფს. 94, 6; ლუკ. 1, 10; საქმე. 3, 1; ფილიპ. 4, 6; კოლას. 4, 2; 1 ტიმ. 2, 1.

მადლიერების გამოხატვაში მღვდელმსახურების დროს. ფილიპ. 4, 6; კოლას. 4, 2; 1 ტიმ. 2, 1.

საღმრთო წერილის კითხვასა და განმარტებაში. გამ. 24, 3-7; 2 სჯ. 31, 11-13; ისუ ნაე. 8, 30-35; 4 მეფ. 23, 2; 2 ნემტ. 34, 30; ნემ. 8, 8; 9, 3; იერ. 36, 6; ლუკ. 4, 16-17; საქმე. 13, 15-27; 15, 21.

საგალობლებში. 1 ნემტ. 16, 4-7; 2 ნემტ. 7, 6; 29, 25-28; ფს. 34, 18; 99, 4; 106, 32; 146, 7; მათ. 26, 30; ეფეს. 5, 19; კოლას. 3, 16.

გარეგნულ ღმრთისმსახურებაზე და მსხვერპლის შეწირვაზე ღმრთისთვის უფრო სახიამოვნოა

ცნობა ღმრთისა. ოს. 6, 6.

სიყვარული ღმრთისა და მოყვასის მიმართ. მარკ. 12, 33.

მორჩილება ღმრთის ხმისადმი. 1 მეფ. 15, 22.

სიმართლე და სამართლიანობა.

იგავ. 21, 3; მიქ. 6, 6-8.

მოწყალების საქმეები. ოს. 6, 6; მათ. 9, 13; 12, 7.

გული შემუსკრილი და მდაბალი. ფს. 50, 17.

„სახლსა ჩემსა სახლ სალოცველ ეწოდოს“. ეს. 56, 7; მათ. 21, 13; მარკ. 11, 17; ლუკ. 19, 46.

შეგონებანი ღმრთის მიმართ მსახურებისთვის. 1 მეფ. 12, 23-24; 1 ნეშტ. 16, 29; ფს. 28, 2; 94, 1-6; 95, 7-9; 99, 4; გამოცხ. 14, 7.

მსახურება ღმრთისა და მორწმუნეთა თაყვანისცემა სასიამოვნოა ღმრთისთვის. იგავ. 15, 8; ეს. 56, 7; იოან. 4, 23; 1 პეტ. 2, 5.

მხოლოდ გარეგნული მ.ღ.თ. თვაღთშაქცობაა. მათ. 15, 7-9; მარკ. 7, 6-7.

მ.ღ.თ. პირმოთნებისა ამაოა. ფს. 49, 16-17; ეს. 1, 11-13; მათ. 15, 8-9; მარკ. 7, 6-7.

მ.ღ.თ. პირმოთნეთა არის მიუღებელი. ეს. 66, 3-4; იერ. 6, 20; ამოს. 5, 21-23; მალ. 1, 10.

მ.ღ.თ. უსჯულოთა არის სისამაგლე. ფს. 49, 16; იგავ. 15, 8; 21, 27; 28, 9; ეს. 1, 11-15; იერ. 6, 20; 14, 12.

მ.ღ.თ. აღსრულებული ქმნილების (არა ღმერთის) მიმართ ამაოა და ცოდვაა. საქმე. 10, 25-26; 14, 13-15; რომ. 1, 25; კოლას. 2, 18; გამოცხ. 19, 10; 22, 8-9.

მ.ღ.თ. არ უნდა იყოს აღრეული კერპთაყვანისმცლობასთან. 2 სჯ. 12, 30-31; 4 მეფ. 17, 3-41; იერ. 19, 13; სოფ. 1, 5.

მ.ღ.თ. იქნება უკანასკნელ ეამს ყველგან. ფს. 21, 27; 65, 3; 66, 2; 67, 32; 71, 11; 85, 9; 137, 4; ეს. 66, 23; სოფ. 2, 11; რომ. 14, 11; გამოცხ. 15, 4.

მ.ღ.თ. სრულდება ზეცის ძალების მიერ. ნემ. 9, 6; გამოცხ. 4, 10; 5, 12-14; 7, 11; 11, 16; 15, 2-4.

ღმრთისმსახურებისა და თაყვანისცემის მაგალითები: აბელი. დაბ. 4, 4; ეზრ. 11, 4. აბრაამი. დაბ. 12, 7; 22, 5. იაკობი. დაბ. 46, 2; ებრ. 11, 21. ისრაელები. გამ. 4, 31; 1 ნეშტ. 29, 20; 2 ნემ. 7, 3; ნემ. 9, 2. მოსე. გამ. 24, 4-8; 34, 8. ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 8, 30-35. ელკანა და ანა. 1 მეფ. 1, 4-19. სამოელი. 1 მეფ. 16, 4. დავითი. 2 მეფ. 6, 17-18; 12, 20; 1 ნემ. 16, 1-2; 29, 20; ფს. 27, 6. სოლომონი. 3 მეფ. 8, 54-64; 2 ნეშტ. 7, 1. იოსაფატი და მკვიდრნი იერუსალიმისა. 2 ნეშტ. 20, 18. ეზეკია. 2 ნეშტ. 29, 20-31. ეზრა. ნემ. 8, 1-8. იობი. იობ. 1, 5. დანიელი. დან. 6, 10. მოგენი. მათ. 2, 1-11. კეთროვანი. მათ. 8, 2; ლუკ. 5, 12. ქრისტეს მოწაფენი. მათ. 26, 30; 28, 17; მარკ. 14, 26; ლუკ. 24, 52. ქანანელი დედაკაცი. მათ. 15, 22-25. მარიამ მაგდალენელი და სხვ. მათ. 28, 1-9. ჰურიანი. ლუკ. 1, 5-10. მოციქულები. ლუკ. 24, 53. თვალახელი ბრმა. იოან. 9, 14-38. ელინელნი - წარმართნი. იოან. 12, 20. კაცი ინდო, საჭურისი ძლიერი. საქმე. 8, 27. ლუდია. საქმე. 16, 14. პავლე. საქმე. 24, 10-11.

მსახური, მონა

მსახურთა უძველესი მოხსენიება. დაბ. 9, 25-26.

მსახური მამაკაცი. დაბ. 24, 34; 32, 5.

მ. ქალი-მხევალი. დაბ. 16, 6; 32, 5.

მ. ბორკილებში. დაბ. 43, 18. ლევ. 25, 46.

ადამიანები სხვათა მომსახურებისათვის მოწოდებულნი. გამ. 24, 13; 3, მეფ. 19, 21.

დაქირავებულნი, „სასყიდლით დადგინებულნი“. იობ. 7, 2; ლუკ. 15, 17.

მეფეთა ქვეშევრდომებს ეწოდებათ მ-ები. გამ. 9, 20; 11, 8.

ღარიბი ადამიანები. ეკლ. 10, 7.

ღმრთისთვის მიძღვნილი ადამიანები. ფს. 118, 49. ეს. 56, 6. რომ. 1, 1.

მორჩილების გამოსახატავად ადამიანები თავიანთ თავს უწოდებენ მ-ებს. დაბ. 18, 3; 33, 5; 1 მეფ. 20, 7; 3 მეფ. 20, 32.

სამი წლით დაქირავებულები. ლევ. 25, 53. ეს. 16, 14.

დღიური მუშები. მათ. 20, 2.

მ-ები არ უნდა შეევიწროებინათ. 2 სჯ. 21, 14.

მ-ებისათვის არ უნდა დაეკავებინათ ჯამაგირი. ლევ. 19, 13; 2 სჯ. 24, 15.

მ-ები მიცემული საზღაურის ღირსნი იყვნენ. ლუკ. 10, 7.

მ-ნი ელიან შრომის საფასურს. იობ. 7, 2.

ბაზრის მოედანზე ელოდებოდნენ სამუშაოს მიმცემს. მათ. 20, 1-3.

მ-ებს ჩვეულებრივ კარგად აჭმევდნენ. ლუკ. 15, 17.

მ-ებს ხშირად ავიწროებდნენ და ჯამაგირს უკაევდნენ. იაკ. 5, 4.

იწოდებოდნენ მონებად

იოსების ძმები. დაბ. 43, 18; 44, 9.

მონებად დაბადებულნი. დაბ. 14, 14; ფს. 115, 7. იერ. 2, 14.

*

მონებს ყიდულობდნენ. დაბ. 17, 27; 37, 36.

ისრაელის ტერიტორიაზე უცხოელები შეიძლებოდა მონებად ეყიდათ. ლევ. 25, 45.

ვინც ვალს ვერ გადაიხდიდა, მონად აქცევდნენ. 4 მეფ. 4, 1. ნემ. 5, 4-5. მათ. 18, 25.

ქურდებს, რომლებიც თავს ვერ გაიმართლებდნენ, მონებად აქცევდნენ. გამ. 22, 3.

მონები დაქირავებულ მსახურებზე ძვირად ფასობდნენ. 2 სჯ. 15, 18.

ისრაელნი მათ კარგად უნდა მოქცეოდნენ. ლევ. 25, 39-46.

ისრაელ მონას ექვსი წლის შემდეგ მონობისგან ათავისუფლებდნენ. გამ. 21, 2; 2 სჯ. 15, 12.

ვისაც არ სურდა თავისუფლება, ყურს უხვერეტდნენ. გამ. 21, 5-6; 2 სჯ. 15, 16-17.

უცხოელებზე გაყიდული ისრაელი მონები ნათესაებს შეეძლოთ გამოესყიდათ. ლევ. 25, 47-55.

ყველა ისრაელი მონა უნდა გაეთავისუფლებინათ „წელსა მიტვეებისასა“. ლევ. 25, 10. 40. 41. 54.

გათავისუფლებულ მონას არ ჰქონდა უფლება მოეთხოვა მონობაში შერთული ცოლის განთავისუფლება. გამ. 21, 34.

განთავისუფლებულს აძლევდნენ ყოველსავე საჭიროს. 2 სჯ. 15, 13-14.

უცხოელი მონების წინადაცქეთა. დაბ. 17, 27. გამ. 12, 44.

შაბათობით მონებს ასვენებდნენ. გამ. 20, 10.

მონაწილეობდნენ ყველა ეროვნულ დღესასწაულში. 2 სჯ. 12, 18; 16, 11-14.

დიდგარიანებს ჰყავდათ ბერი მონები. დაბ. 14, 14; ეკლ. 2, 7.

სასტიკი მოპყრობის შემთხვევაში მონას ათავისუფლებდნენ. გამ. 21, 26-27.

მონათა პატრონი იღებდა ანაზღაურებას, თუ მის მონას ხეიბრებად აქცევდნენ. გამ. 21, 32-33.

კანონები მონის მოკვლისათვის. გამ. 21, 20-21.

აკრძალული იყო სხვისი მონის შეცოდება. გამ. 20, 17; 2 სჯ. 5, 21.

თავშესაფრის მძებნელი მონა არ უნდა დაებრუნებინათ პატრონისთვის. 2 სჯ. 23, 15.

დადაღვის ჩვეულება. გალ. 6, 17.

მონები ჩვეულებრივ ფეხით დადიოდნენ, ცხენზე იშვიათად სხდებოდნენ. ეკლ. 10, 7.

მონა ზოგჯერ პატრონის ოჯახის წევრზე ქორწინდებოდა. 1 ნეშტ. 2, 34-35.

კანონები მონაზე დაქორწინების შესახებ. გამ. 21, 7-11.

დაწესებული იყო სასჯელი დამონების მიზნით მოტაცებისათვის. გამ. 21, 17; 2 სჯ. 24, 7.

კანონები მონათა შესახებ ხშირად ირღვეოდა. იერ. 34, 8-15.

გადატანითი აზრით

ქრისტე. ფილიპ. 7.

წმინდანები. 1 კორ. 6, 20; 7, 23.

მიწიერები. 2 პეტ. 2, 19. რომ. 6, 16-19.

ქრისტემ მიიღო მ-ის სახე. მათ. 20, 28. ლუკ. 22, 27. იოან. 13, 5. ფილიპ. 2, 7.

მ-ები უნდა მიჰყოლოდნენ ქრისტეს მაგალითს. 1 პეტ. 2, 21.

მასხურთა ვალდებულებანი პატრონის წინაშე

უნდა ილოცონ მათზე. დაბ. 24, 12. პატივი უნდა სცენ. მათ. 1 ტიმ. 6, 1. განსაკუთრებული პატივი უნდა სცენ მორწმუნე პატრონებს. 1 ტიმ. 6, 2.

დაემორჩილონ მათ. 1 პეტ. 2, 18; ფს. 122, 2.

გაუგონონ მათ. ეფ. 6, 6-7. ტიტ. 2, 9.

ყველაფერში ასიამოვნონ მათ. ტიტ. 2, 9.

უნდა უყვარდეთ ისინი. 2 მეფ. 12, 18.

მათ ქონებაზე უნდა იზრუნონ. დაბ. 24, 32-33.

უნდა ემადლიერებოდნენ ღმერთს ბატონის მიმართ გამორჩენილი სიკეთისთვის. დაბ. 24, 27. 48.

უნდა უერთგულონ მათ. ლუკ. 19, 15-18.

უნდა იზრუნონ მათი კეთილდღეობისთვის. 1 მეფ. 25, 14-17; 4 მეფ. 5, 2-3.

კეთილსინდისიერად უნდა დაიცვან მათი ინტერესები. დაბ. 24, 54-56.

ბეჯითად უნდა შეასრულონ მოვალეობანი მათ მიმართ. ნემ. 4, 16-23.

მათ სტუმრებს ყურადღებით უნდა მოეპყრან. დაბ. 43, 23-24.

მოთმინებით უნდა აიტანონ მათგან შევიწროება. დაბ. 16, 6-9; 1 პეტ. 2, 8.

თავი შეიკაონ უხეში პასუხისგან. ტიტ. 2, 9.

შიშით კი არ ემსახურონ, არამედ სინდისით. ეფ. 6, 6. კოლას. 3, 22.

არ მოატყუონ. ტიტ. 2, 10.
 უნდა დასჯერდნენ თავიანთ მდგო-
 მარეობას. 1 კორ. 7, 20-21.
 თანაუგრძნონ თავიანთ ამხანაგებს.
 მათ. 18, 33.
 იმსახურონ ღმრთის შიშით. 1 პეტ.
 2, 19; ეფეს. 6, 5; კოლას. 3, 22.
 მოიქცნენ ქრისტეს მსახურებით.
 ეფეს. 6, 5-6.
 მოიქცნენ მთელი გულით, ისე
 როგორც ღმრთის წინაშე. ეფეს. 6, 7.
 კოლას. 3, 23.
 თითქოს ღმრთის ნებას ასრულებ-
 დნენ. ეფეს. 6, 6.
 ალალი გულით. ეფეს. 6, 5. კოლას.
 3, 22.
 კეთილი ნებით. ეფეს. 6, 7.
 უდანაშაულოდ ტანჯულები ღმრთ-
 ის სათნონი არიან. 1 პეტ. 2, 19-20.

კეთილი მონები

ღმრთის მონები. კოლას. 3, 24.
 ქრისტეში შეყვარებული ძმები.
 ფილიმ. 1, 6.
 უფლის მონობაში მყოფნი თავისუ-
 ფალნი არიან. 1 კორ. 7, 22.
 კეთილი მონები და თავისუფალნი
 ერთი სულით არიან ნათელღებულნი.
 1 კორ. 12, 13. გალ. 3, 28. ეფეს. 6, 8.
 კოლას. 3, 11.
 ღირსნი არიან თავიანთი პატრონის
 ნდობისა. დაბ. 24, 2-4. 10; 39, 4.
 გონიერად ბჭობენ თავიანთი პატ-
 რონის საქმეებზე. დაბ. 41, 40; იგავ.
 17, 2.
 პატრონები გამოარჩევენ და აჯილ-
 დოებენ მათ. დაბ. 39, 4-5.
 გამოითხოვენ ლოცვა-კურთხევას
 ღმრთისგან თავიანთი პატრონების-
 თვის. დაბ. 30, 27-30; 39, 3.
 24. ბიბლიის ლექსიკონი.

უფალი მათთან არის. დაბ. 31, 42;
 39, 21; საქმე. 7, 9-10.
 ღმერთი აჯილდოებს მათ. დაბ.
 39, 3.
 იცავს მათ. დაბ. 31, 7.
 მიუძღვება მათ. დაბ. 24, 7-27.
 აკურთხებს მათ. მათ. 24, 46.
 მათ სიკედილს დასტირიან. დაბ.
 35, 8.
 აჯილდოვდებიან. ეფეს. 6, 8; კოლას.
 3, 24.
 თავიანთი პატრონების გამდიდრე-
 ბას ხელს უწყობენ. დაბ. 30, 29-30.

ბიწიერი მონები

საქმიანობენ მხოლოდ მოსაჩვენებ-
 ლად. ეფეს. 6, 6; კოლას. 3, 22.
 გულის მოგებისთვის ზრუნავენ.
 ეფეს. 6, 6; კოლას. 3, 22.
 ცრუობენ. 2 მეფ. 19, 26.
 ჩხუბობენ. დაბ. 13, 7; 26, 20.
 მოღალატენი არიან. 4 მეფ. 5, 20.
 ცრუნი არიან. 4 მეფ. 5, 22. 25.
 მომხვეჭელნი არიან. ტიტ. 2, 10.
 გაუმაძღარნი არიან. მათ. 24, 49.
 ამხანაგების მიმართ დაუნდობელნი
 არიან. მათ. 18, 30.
 არ სწორდებიან. იგავ. 29, 19.
 უყვართ ყოყოჩობა. იგავ. 30, 21-22.
 ეს. 3, 5.
 ვერ გადაურჩებიან სამაგიეროს
 მიზღვას. მათ. 24, 50-51.

*

კეთილი მონების მაგა-
 ლითები: ელიეზერი. დაბ. 15, 2;
 ბოოსი. რუთ. 2, 4. იონათანის საჭურ-
 ველმჭვრითველი. 1 მეფ. 14, 6-7.
 დავითის მსახურნი. 2 მეფ. 12, 18.
 ტყვე ებრაელი-ქალი. 4 მეფ. 5, 2-4.

ნეემანის მსახურები. 4 მეფ. 5. 13. ასისტავის მსახურნი. მათ. 8, 8-9. კორნილიოსის მონა. საქმე. 10, 7. ონისიმე მოქცევის შემდეგ. ფილიმ. 1, 11.

ბიწიერი მონების მაგალითები: აბრაამისა და ლოთის მსახურები. დაბ. 13, 7. აბიმელიჟის მსახურები. დაბ. 21, 25. აბესალომის მსახურები. 2 მეფ. 13, 28-29; 14, 30 (აბესალომის მსახურები იყვნენ ცული ადამიანები, რადგან ემორჩილებოდნენ ცულ ბატონს, მაგრამ როგორც მსახურები, ასრულებდნენ თავიანთ მოვალეობებს). სივა. 2 მეფ. 16, 1-4. სემეის მსახურები. 3 მეფ. 2, 39. იერობუამი. 3 მეფ. 11, 26. ზამბრი 3 მეფ. 16, 9. გეზი. 4 მეფ. 5, 20. ამოსის მსახურები. 4 მეფ. 21, 23. იობის მსახურები. იობ. 19, 16. მღვდელთმთავრის მსახურები. მარკ. 14, 65. ონისიმე მოქცევამდე. ფილიმ. 1, 11.

მსაჯულნი

ღმერთი

აწესებს მსაჯულებს. იგავ. 8, 16; რომ. 13, 1.

ართმევს უფლებას მსაჯულებს. იობ. 9, 24; 12, 17-19.

მოუწოდებს მსაჯულებს სამართლიანეობისკენ. 2 ნეშტ. 19, 6; ფს. 81, 2.

*

მსაჯულნი არიან ღმრთის მსახურნი. რომ. 13, 4-6; 1 პეტ. 2, 14.

მ. ასამართლებენ ღმრთის მიერ. 2 სჯ. 1, 17; 2 ნეშტ. 19, 6.

მსაჯულთა განწესების მიზანი. 2 სჯ. 16, 18; რომ. 13, 4; 1 პეტ. 2, 14.

მსაჯულნი უნდა ამოირჩიონ დაკვირვებით. გამოს. 18, 21; 2 სჯ. 1, 13; ეზრა. 7, 25.

უნდა მართავდნენ და ასამართლებდნენ ღმრთის შიშით. გამოს. 18, 21; 2 მეფ. 23, 3; 2 ნეშტ. 19, 6-9; ფს. 2, 10-11.

უნდა აიძულებდნენ კანონის შესრულებას. ეზრა. 7, 26.

სამართალს უნდა ადგენდნენ ორი ან სამი მოწმის ხმით. რიცხ. 35, 30; 2 სჯ. 17, 6; 19, 15; მათ. 18, 16; იოან. 8, 17; 2 კორ. 13, 1; ებრ. 10, 28.

მათ უნდა განსაჯონ სიმართლით. ლევიტ. 19, 15; 2 სჯ. 1, 16; 16, 18; 25, 1; 2 ნეშტ. 19, 6-9; იერ. 22, 3; იოან. 7, 24.

მათ სიმართლე უნდა დაადგინონ ღარიბთა და დაჩაგრულთათვის. გამ. 23, 6; იობ. 29, 12-16; ფს. 81, 3-4; ეს. 1, 17; იერ. 22, 3.

სამართლიანნი უნდა იყვნენ. გამ. 18, 21; იგავ. 17, 7.

კეთილისმყოფელნი და გონიერნი უნდა იყვნენ. გამ. 18, 21; 2 სჯ. 1, 15. მსაჯულთ უნდა ეშინოდეთ ღმრთისა. გამ. 18, 21; 2 ნეშტ. 19, 7-9.

მსაჯულთ უნდა სძულდეთ უპატიოსნო სარგებელი. გამ. 18, 21.

მსაჯულნი არ უნდა იყვნენ პირმოთნენი. ლევიტ. 19, 15; 2 სჯ. 1, 17; 16, 19; იგავ. 18, 5; 24, 23.

მსაჯულნი არ უნდა იყვნენ მკერთამენი. გამოს. 23, 8; 2 სჯ. 16, 19; 2 ნეშტ. 19, 7.

პატიოსან მსაჯულებს შეპირებული აქეთ კურთხევა. იგავ. 28, 16.

უპატიოსნო მსაჯულნი სამართალს უსამართლოდ ადგენენ. ფს. 57, 1-2; 81, 2; 93, 20-21; ეს. 10, 1-2.

ღმერთი სჯის უსამართლო მსაჯულებს. იერ. 5, 28-29; ეხ. 3, 13.

წყველა უსამართლო მსაჯულებს. 2 სჯ. 27, 19; იგავ. 24, 23-24; ეხ. 10, 1.

მორწმუნენი

უნდა ემორჩილებოდნენ მსაჯულებს. რომ. 13, 1; 1 პეტ. 2, 13-14.

უნდა ღოცულობდნენ მსაჯულთათვის. 1 ტიმ. 2, 1-2.

მორწმუნეებს არა აქვთ საბაბი, რომ ეშინოდეთ მსაჯულებისა. რომ. 13, 3; 1 პეტ. 2, 14.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი კ ე თ ი ლ ი მ ს ა ჯ უ ლ ე ბ ი ს ა : იოსები. დაბ. 41, 29-45. მსაჯულნი, ამორჩეულნი მოსეს მიერ. გამ. 18, 25-26; 2 სჯ. 1, 15-18. გედეონი. მსაჯ. 8, 22-23. სამოელი. 1 მეფ. 12, 3-5. ეზრა. ეზრ. 7, 25-26. ნემია. ნემ. 5, 14-19. იობი. იობ. 29, 7-17. დანიელი. დან. 6, 2-5.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი უ პ ა ტ ი ო ს ნ ო მ ს ა ჯ უ ლ ე ბ ი ს ა : სამოელის შვილები. 1 მეფ. 8, 1-3. იერუსალიმის მმართველნი. ეხ. 1, 23; მიქ. 3, 11. მღვდელთმთავარნი. მათ. 26, 3-4. 59; მარკ. 14, 1, 55. პილატე. მათ. 27, 17-24; მარკ. 15, 9-15. ფილიპელთა მმართველნი. საქმე. 16, 22-23. გალიონი. საქმე. 18, 17. ანანია. საქმე. 23, 2. ფელიქსი. საქმე. 24, 25-27.

მსხეპი (იხ. მწირი)

მსხვერპალი

მსხვერპლს სწირავენ ღმერთს ძველთაგანვე. დაბ. 4, 3-4; გამ. 22, 20. მსაჯ. 13, 16.

მსხვერპლის ხაზები

დასაწველი მ. ლევიტ. 1, 3-17.

ცოდვის მ. ლევიტ. 4, 3, 35; 6, 25; 10, 15.

მორჩილების მ. ლევიტ. 5, 6-10; 6, 6; 7, 1.

შერიგების მ. ლევიტ. 3, 1-17; 7, 11-13.

მისართმეველი მ. გამ. 29, 27-28. ლევიტ. 7, 13. რიცხ. 15, 19.

მსხვერპლი ხორცის. რიცხ. 15, 4.

მ. ლეინისა. გამ. 29, 40. რიცხ. 15, 5.

მადლობის მ. ლევიტ. 7, 12; 22, 15, 5, 29; ფს. 49, 14.

ნებაყოფლობითი მ. ლევიტ. 23, 38; 2 სჯ. 16, 10; 23, 23.

პირველ ნაყოფთა მ. გამ. 22, 29; 2 სჯ. 18, 4.

ათეულის (მეათედის) მ. ლევიტ. 27, 30. რიცხ. 18, 21; 2 სჯ. 14, 22.

მ. ნაჩუქრობისა. გამ. 35, 21. რიცხ. 7, 2-38.

შესაწირავი, შურის სახისა. რიცხ. 5, 15.

პირადი გამოსასყიდის მსხვერპლი. გამ. 30, 13-15. დიდი სიწმიდე. რიცხ. 18, 9.

მსხვერპლი უნდა ვოფილიფო

უბიწო. ლევიტ. 22, 21.

საუკეთესო. მალ. 1, 14.

ნებაყოფლობით მიტანილი. ლევიტ. 22, 19.

სიმართლისთვის. მალ. 3, 3.

სიყვარულითა და გულმონწყალე-ბით. მათ. 6, 23-24.

სუფთა ჭურჭელში. ეხ. 66, 20.

ღმერთის მიერ ნაჩვენებ ადგილას. 2 სჯ. 12, 5. ფს. 26, 6. ებრ. 9, 8.

სამსხვერპლოს წინ დადებული.
მათ. 5, 23-24.

ხუცესის მიერ შეწირული. ებრ.
5, 1.

დაუყოვნებლივ. გამ. 22, 29-30.

*

მიუღებელია, თუ მადლობით არ
არის მოტანილი. ფს. 49, 8-14.

არ შეეძლო მომტანი სრულყო-
ფილად ექცია. ებრ. 9, 9.

**აკრძალულია მსხვერპლის მიტანა
(შეწირვა)**

მეძავის საფასურისა. 2 სჯ. 23, 18.

ძაღლის ფასისა. 2 სჯ. 23, 18.

რაიმე ბიწიერისა. ლევიტ. 22,
20-25.

რაიმე უწმინდურისა. ლევიტ. 27,
11, 27.

*

ეზეკიამ გამოყო ოთახები შე-
საწირავისთვის. 2 ნეშტ. 31, 11.
ებრაელები უნდობლად სწირავენ
მსხვერპლს. ნემ. 13, 9-10.

ებრაელები ხანდახან ქურდავენ
ღმერთს. მალ. 3, 8.

ებრაელებს ზოგჯერ მსხვერპლად
მოჰქონდათ უარესი იქიდან, რაც
ჰქონდათ. მალ. 1, 8-13.

მსხვერპლი არ მიიღებოდა, თუ
ცოდვიანი იყო. ეს. 1, 13. მალ. 1, 11.

მსხვერპლნი საძაგელნი არიან
ხუცესთა ცოდვების გამო. 1 მეფ. 2, 17.

მსხვერპლს სწირავენენ კერპებს.
ეზეკ. 20, 28.

უცხოელის მიერ შეწირული მსხ-
ვერპლი უტოლდებოდა ისრაელთა
მსხვერპლს. რიცხ. 15, 14-16.

ხუცესის დანაშაული ვერ გამოს-
წორდება მსხვერპლის შეწირვით. 1
მეფ. 3, 14.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტეს მიერ მსხვერპლად თავის
შეწირვა. ეფეს. 5, 2.

წარმართთა მოქცევა. რომ. 15, 16.
ებრაელთა მოქცევა. ეს. 66, 20.

მსხვერპლი დასაღვრელი

დასაღვრელი მსხვერპლის სიძვე-
ლე. დაბ. 35, 14.

მსხვერპლი დასათხვეელი პურის
შესაწირავთან ერთად. გამ. 29, 40.
ლევიტ. 23, 13.

შესაწირავის მიტანა შეწყვეტილია
ეაზის უქონლობის გამო. იოველ. 1,
9-13.

კერპთაყვანისმცემელ ისრაელთ მი-
ჰქონდათ მსხვერპლი ზეცის ქალღმერ-
თის და სხვებისათვის. იერ. 7, 18; 44,
17-19.

ისრაელნი განსჯილნი არიან
კერპებისთვის მსხვერპლის მიტანის
გამო. ეს. 57, 5; 6; იერ. 19, 13. ეზეკ.
20, 28.

კერპთაყვანისმცემლები ხშირად
ხმარობდნენ სისხლს მსხვერპლის
შესაწირავად. ფს. 15, 4.

კერპათთვის მიტანილი მსხვერპ-
ლის ამოება. 2 სჯ. 32, 37-38.

პირველსაზე ქრისტეს მსხვერპლი-
სა. ეს. 53, 12.

სულიწმინდის მოფენისა. იოველ.
2, 28.

მსხვერპლი მისართმეველი

ხუცესი ადავლენდა მისართმეველ
მსხვერპლს. გამ. 29, 24. ლევიტ. 8, 27.

ვერძის მარჯვენა მხარი. გამ. 29, 21-22; ლევიტ. 8, 25-26.

სამსხვერპლო ვერძის მკერდი. გამ. 29, 26; ლევიტ. 8, 29.

მკერდი ყველა „ცხოვრების მსხვერპლისა“. ლევიტ. 7, 30; 9, 18-21; რიცხ. 6, 17-20.

„ცხოვრების მსხვერპლის“ მარცხენა მხარი. რიცხ. 6, 17-19.

ქერის სამკალის პირველი ნაყოფი. ლევიტ. 23, 10-11.

ჭურის პირველი ნაყოფი. ლევიტ. 23, 20.

შესაწირავი შურის სახისა. რიცხ. 5, 25.

შესაწირავი ბრალისაგან განწმენდისა. ლევიტ. 14, 12-24.

სამსხვერპლო ვერძის ქონს წვავენ საკურთხეველზე. გამ. 29, 25; ლევიტ. 8, 26-32.

მსხვერპლი მისართმეველი ეკუთვნოდა მღვდელს. გამ. 29, 26-28; ლევიტ. 7, 31-34; 8, 29; 10, 15; 23, 19; რიცხ. 18, 11.

მღვდლის ოჯახი ჭამდა მისართმეველ მსხვერპლს ტაძარში. ლევიტ. 10, 14.

მსხვერპლი მისატანი

მისატანი მსხვერპლის სიწმინდე. ლევიტ. 6, 17.

შედგებოდა

ზორბლის ფქვილისგან. ლევიტ. 2, 1.

უცომო (უფუარი) ჭურისგან. ლევიტ. 2, 4; 2, 11; 6, 17.

ზეთით შექმნილი ფქვილისაგან. ლევიტ. 2, 7.

ცეცხლზე გამოშრალი ღერღილისაგან. ლევიტ. 2, 14.

ქერის ფქვილისგან. რიცხ. 5, 15.

*

მისატან მსხვერპლს არ დებენ სრულიად დასაწველ მსხვერპლთან. გამ. 30, 9.

მ. მ. შესწირავენ საკმეველის საკურთხეველზე. გამ. 40, 29.

მ. მ. შესწირავენ ყოველდღიურად. გამ. 29, 40-42.

მ. მ. ღარიბები შესწირავენ „ცოდვებისათვის მსხვერპლთან“ ერთად. ლევიტ. 5, 11.

მ. მ. მღვდელთმთავარი შესწირავდა ყოველდღიურად: ნახევარს – დილას, მეორე ნახევარს – საღამოს. ლევიტ. 6, 20-22.

მღვდლისთვის მოტანილი მსხვერპლი მთლიანად იწვებოდა. ლევიტ. 6, 23.

ამ მოვალეობას ასრულებდნენ მღვდელთმთავრის თანაშემწეები. რიცხ. 4, 16.

მისატან მსხვერპლს ათავსებდნენ ტაძრის ერთ-ერთ ოთახში. ნემ. 10, 39; 13, 5; ეზუკ. 42, 13.

მისატანი მსხვერპლის ნაწილი მღვდლის საკურთხევაა. ლევიტ. 2, 2; 6, 17-18.

მ. მ. ჭამა შეეძლოთ მხოლოდ აარონის სახლის მამაკაცებს. ლევიტ. 6, 18.

მისატან მსხვერპლს ჭამდნენ „ადგილსა წმიდასა ეზოსა კარვისა საწამებლისასა“. ლევიტ. 6, 16.

ებრაელები ზოგჯერ უარს ამბობდნენ მასზე. ამოს. 5, 22.

განიკითხებოდნენ კერპთათვის მსხვერპლის შეწირვის გამო. ეს. 57, 6.

მსხვერპლის შეწირვა ხდებოდა ღმრთის მსჯავრის გამო. იოველ. 1, 9-13.

მთავრებს მოქპონდათ სანოვაგე საჯარო მსხვერპლისთვის. რიცხ. 7, 13. 19. 25; ეზუკ. 45, 17.

მსხვერპლი მორჩილებისა

მსხვერპლი მორჩილებისა ითვლებოდა მსხვერპლად ცოდვებისათვის. ლევიტ. 5, 6-9.

შეწირებოდა

იმისთვის, თუ ვინმემ იცოდა დანაშაულის შესახებ და არ განაცხადებდა ამას. ლევიტ. 5, 1.

უწმინდურის შეხებით უნებლიე წაბილწვის გამო. ლევიტ. 5, 3.

უბუნური ფიცის გამო. ლევიტ. 5, 4.

წმინდა ჭეშმარიტებათა უცოდინრობის ცოდვის გამო. ლევიტ. 5, 15.

უმეტერებით ჩადენილი ყოველგვარი ცოდვის გამო. ლევიტ. 5, 17.

აღთქმის დარღვევისა და ტყუილის გამო. ლევიტ. 6, 2-5.

*

ძალზე წმინდა იყო. ლევიტ. 14, 13. მორჩილების მსხვერპლად სწირავდნენ დედალ კრავს. ლევიტ. 5, 6.

უბიწო ვერძს. ლევიტ. 5, 15; 6, 5.

ღატაკნი სწირავდნენ ორ დედალ მტრედს. ლევიტ. 5, 7-11.

უკიდურესად ღატაკნი სწირავდნენ ხორბლის ფქვილს. ლევიტ. 5, 12-13.

ამ შეწირვის დროს ხდებოდა შერიგება. ლევიტ. 5, 6, 10, 13, 16, 18; 6, 6; 19, 22.

მსხვერპლის შეწირვას ახლდა აღსარება. ლევიტ. 5, 5.

ჩვეულებრივ მას მოსდევდა პატიება. ლევიტ. 5, 15; 6, 5. მსხვერპლი მორჩილებისა იკვებოდა იქვე, სადაც მსხვერპლი სრულად დასაწველი და მსხვერპლი ცოდვების გამო. ლევიტ. 14, 13; ეზუკ. 40, 39. ზოგჯერ ჯერ კიდევ ცოცხალი მსხვერპლი აღივლინებოდა უფლის წინაშე. ლევიტ. 14, 12.

მორჩილების მსხვერპლის შეწირვის განსაკუთრებული შემთხვევები

კეთრისგან განწმენდა. ლევიტ. 14, 2. 12-14.

ქალის განწმენდა. ლევიტ. 12, 6-8. თესლმდინარებისგან განწმენდა. ლევიტ. 15, 13-14.

აღთქმის დამრღვევთა განწმენდა. რიცხ. 6, 11.

მონა-ქალთან უკანონო კავშირისაგან განწმენდა. ლევიტ. 19, 20-22.

*

მსხვერპლი მორჩილებისა ეკუთვნის მღვდელს. ლევიტ. 14, 14; ეზუკ. 44, 29.

ხატოვნად ქრისტეს შესახებ. ეს. 53, 10; ეზუკ. 46, 20.

მსხვერპლი ყოველდღიური

ყოველდღიური მსხვერპლი დაწვებულია სინას მთაზე. რიცხ. 28, 6.

ყოველდღიურ მსხვერპლად შეიწირებოდა კრავი ყოველად და საწველად დილას და საღამოს. გამ. 29, 38-39; რიცხ. 28, 3-4.

შაბათობით გაორმაგებულია. რიცხ. 28, 9-10.

ყოველდღიური მსხვერპლი უნდა შეიწიროს შერიგების პურთან და დასაღვრელ მსხვერპლთან ერთად. გამ. 29, 40-41. რიცხ. 28, 5-8.

ყ. მ. უნდა დაიწვას ნელა და მთლიანად. ლევიტ. 6, 9-12.

ყ. მ. განსაკუთრებით სასიამოვნოა. რიცხ. 28, 8. ფს. 140, 2.

ყ. მ. უზრუნველყოფდა ღმრთის მათთან ყოფნას. გამ. 29, 43-44.

მსხვერპლშეწირვის დრო — ლოცვის დრო. ეზრ. 9, 5. დან. 9, 20-21. საქმე. 3, 1.

ყოველდღიური მსხვერპლი განახლებულია ტყეობის შემდეგ. ეზრ. 3, 3.

ყოველდღიური მსხვერპლის შეწყვეტა ნაწინასწარმეტყველებია. დან. 9, 26-27; 11, 31.

პირველსახე ქრისტესი. — იოან. 1, 1. 29. 36; 1 პეტ. 1, 19.

გულითადი ლოცვისა და წმინდა ცხოვრებისა. ფს. 140, 2.

მსხვერპლი ცოდვებისათვის

ცოდვებისთვის შესაწირავი მსხვერპლის სავარაუდო წარმოშობა. დაბ. 4, 34.

მსხვერპლი ცოდვებისთვის შეიწირებოდა

უმეტრებით ჩადენილი ცოდვების გამო. ლევიტ. 4, 2, 13, 22, 27.

მღვდლების ხელდასხმის დროს. გამ. 29, 10-14. ლევიტ. 8, 14.

ლევიტელთა ხელდასხმის დროს. რიცხ. 8, 8.

ნაზორეველთა აღთქმის ბოლოს. რიცხ. 6, 14.

შერიგების (დაგების) დღეს. ლევიტ. 16, 3-9.

მსხვერპლი ცოდვებისთვის ითვლებოდა ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს მსხვერპლშეწირვად. ლევიტ. 6, 25. 29.

შედგებოდა

მღვდლისთვის ხბოსგან. ლევიტ. 4, 3; 9, 2-8; 16, 3-6.

მთელი კრებულისთვის ხბოსგან. ლევიტ. 4, 14-15; 16, 11; 2 ნეშტ. 29, 33.

მთავრისთვის ვაცი-თიკანი. ლევიტ. 4, 23.

კერძო პირისთვის ნეზვი-თიკანი. ლევიტ. 4, 28-32.

*

შემწირველთა ცოდვები ცხოველზე გადადიოდა ხელის დადებით. ლევიტ. 4, 4, 15, 24, 29; 2 ნეშტ. 29, 23.

მსხვერპლი ცოდვებისთვის იკვლებოდა იქვე, სადაც ყოველად დასაწველი მსხვერპლი. ლევიტ. 4, 24; 6, 25.

შეწირული მსხვერპლის ხისხლი

მას შეიღვზის ასხურებდნენ უფლის წინაშე კედლებს გარეთ. ლევიტ. 4, 6, 17.

მღვდლისთვის ასხამდნენ საკურთხეულის რქებზე. ლევიტ. 4, 7, 18.

მთავრის ან კერძო პირისათვის მღვდელი ასხამდა საკურთხეულის რქებზე. ლევიტ. 4, 25-30.

ყველა შემთხვევაში ასხამდნენ მთლიანად შესაწველი საკურთხეულის კვარცხლბეკთან. ლევიტ. 4, 7, 18, 25, 30; 9, 9.

ნაწლავთა ქონი, თირკმელნი და სხვ. იწვებოდა მთლიანად შესაწველი მსხვერპლის საკურთხეველზე. ლევიტ. 4, 8-10, 19, 26, 31; 9, 10.

ტყავსა და ძვლებს წვაენდნენ ბანაკის გარეთ. ლევიტ. 4, 11-12, 21; 5, 30; 9, 11.

მღვდლები ხორცს იგემებდნენ ტაძარში. ლევიტ. 6, 26-29.

აარონი განრისხდა, რომ მსხვერპლი არ შეჭამეს წმინდა ადგილას. ლევიტ. 10, 16-17.

ყველაფერი, რაც შეეხებოდა მსხვერპლის ხორცს, ითვლებოდა განწმენდილად. ლევიტ. 6, 27.

მითითებები (წესები) იმ ჭურჭლის შესახებ, რომელშიაც იხარშებოდა ხორცი. ლევიტ. 6, 28.

პირველსახე ქრისტეს მსხვერპლისა. 2 კორ. 5, 21.

მსხვერპლი ცხოვრებისა

მსხვერპლად ცხოვრებისა მოჰყავდათ მამალი ან დედალი ცხოველი ჯოგიდან. ლევიტ. 3, 1-12.

უნდა იყოს თავისუფალი. ლევიტ. 19, 5.

უნდა მიიყვანოს თვით შემწირველმა. ლევიტ. 7, 30-31.

შემწირველმა ხელი უნდა დაადოს მსხვერპლს თავზე. ლევიტ. 3, 2-13.

მსხვერპლი უნდა იყოს უბიწო. ლევიტ. 3, 1-6.

მღვდელი

ამზადებდა მსხვერპლს. ეზეკ. 46, 2. სისხლს ასხურებდა საკურთხეველზე. ლევიტ. 3, 2; 8, 13.

შიგნეულის ქონს წვადა. ლევიტ. 3, 3-4, 9-10.

დებდა ყოველდღიურ მთლიანად შესაწველ მსხვერპლთან ერთად. ლევიტ. 3, 5; 6, 12-13.

მღვდელი მხარსა და მკერდს თავისთვის იტოვებდა. ლევ. 7, 31-34.

*

ჩვეულებრივ სწირავდნენ მთლიანად შესაწველ მსხვერპლთან ერთად. მსაჯ. 21, 4; 3 მეფ. 3, 16.

მას ხშირად თან ახლდა მსხვერპლი ცოდეებისთვის. ლევიტ. 23, 19.

სწირავდნენ

როგორც სამადლობელ მსხვერპლს. ლევიტ. 7, 12-13.

როგორც აღთქმის მსხვერპლს. ლევიტ. 7, 16.

შერიგებისთვის. ეზეკ. 45, 15. ეფეს. 2, 13-14.

შეთანხმების დასამტკიცებლად. გამ. 24, 5.

მღვდლების ხელდასხმის დროს. გამ. 29, 24-30.

როგორც პურის შესაწირავს. ლევიტ. 9, 4.

ყოველგვარი ნადიმის დროს. რიცხ. 10, 10.

საწამებელი კარვის განწმედის დროს. რიცხ. 7, 17-23.

ტაძრის განწმედის დროს. 3 მეფ. 8, 63-64.

მეფეთა კურთხევის დროს. 1 მეფ. 11, 15.

*

ისუ ნავემ შესწირა თავისი გამარჯვებების შემდეგ. ისუ ნავ. 8, 31.

ისრაელმა — დამარცხების შემდეგ. მსაჯ. 20, 26.

დავითმა — კიდობნის დაბრუნების შემდეგ. 2 მეფ. 6, 17.

დავითმა - დამარცხების შემდეგ. 2 მეფ. 24, 25.

სოლომონი სწირავდა სამჯერ წელიწადში. 3 მეფ. 9, 24.

მანასემ შესწირა საკურთხევის აღდგენის დროს. 2 ნემტ. 33, 16-17.

მსხვერპლი ცხოვრებისა იყო სამადლობელი მსხვერპლი, რომელიც იმავე დღეს უნდაშეჰმულიყო. ლევიტ. 7, 15.

აგრეთვე მსხვერპლი აღთქმისა, რომელსაც იმავე დღეს ჭამდნენ. ლევიტ. 7, 16-17; 19, 6-8.

მას ჭამდნენ უფლის წინაშე. 2 სჯ. 12, 17-18.

უწმინდურებს არ უნდა ეგემნათ. ლევიტ. 7, 20-21.

მსხვერპლშეწირვა

მსხვერპლშეწირვის დაწესების ღვთაებრიობა. დაბ. 4, 4-5; ებრ. 11, 4.

მსხვერპლს სწირავენ მხოლოდ და მხოლოდ ღმერთს. გამ. 22, 20. მსაჯ. 13, 16; 4 მეფ. 17, 36.

მსხვერპლშეწირვა არის დადასტურება, რომ ღმერთი არის უზენაესი არსება. 4 მეფ. 5, 17. იონ. 1, 16.

მსხვერპლად შეიწირება წმინდა სისხლის ცხოველები. დაბ. 8. 19.

მსხვერპლად მოაქვთ აგრეთვე უსისხლო, მიწის ნაყოფი.

მსხვერპლშეწირვა ხდება ყოველთვის საკურთხეველზე. გამ. 20, 24.

მ. მოწმობდა ცოდვის შეგნებას. ებრ. 10, 3.

მსხვერპლშეწირვის წარმოშობის სიძველე. დაბ. 4, 3-4.

მსხვერპლს სწირავდნენ პატრიარქები. დაბ. 22, 2. 13; 31, 54; 46, 1. იობ. 1, 5.

მსხვერპლს სწირავდნენ ისრაელის ეგვიპტიდან გამოსვლის შემდეგ. გამ. 5, 3, 17; 18, 12; 24, 5.

მსხვერპლს სწირავდნენ მოსეს ხჯულის მიხედვით ლევიტ. 1-7 თავები. ებრ. 10, 1-3.

მსხვერპლშეწირვა იყო ყოველდღიური. გამ. 29, 38-39. რიცხ. 28, 3-4.

მ. იყო კვირეული. რიცხ. 28, 9.

მ. იყო ყოველი ათვის თავზე. რიცხ. 28, 10.

მ. ხდებოდა დღესასწაულთა გამო. რიცხ. 10, 10.

მ. იყო მთელი ერისთვის. ლევიტ. 16, 15-30, 1 ნემტ. 29, 21.

მ. ცალკეული პიროვნებებისთვის. ლევიტ. 1, 2; 17, 8.

მ. მოშავალი მაცხოვრის რწმენით. ებრ. 11, 4, 17, 28.

მსხვერპლი უნდა იყოს უბინო და სრულყოფილი. ლევიტ. 22, 19; 2 სჯ. 15, 21; 17, 1. მალ. 1, 8-14.

მსხვერპლშეწირვისთვის არჩევდნენ საუკეთესოს. დაბ. 4, 4; 1 მეფ. 15, 22. ფს. 65, 14. ეს. 1, 11.

მსხვერპლშეწირვის სხვადასხვა სახეები

სრულიად დასაწველი მსხვერპლი. ლევიტ. 1 თავი; 9, 22; 3 მეფ. 18, 38; 2 ნემტ. 31, 3.

მ. შეუგნებელი ცოდვებისათვის. ლევიტ. 4 თავი.

მ. მორჩილებისა განზრახვით ცოდვის გამო. ლევიტ. 6, 1-7; 7, 1-7.

მ. ცხოვრებისათვის. ლევიტ. 3 თავი.

*

მსხვერპლს სწირავდნენ ღმრთის მიერ მითითებულ ადგილას. 2 სჯ. 12, 5; 2 ნემტ. 7, 12.

მსხვერპლს ამარილებდნენ. ლევიტ. 2, 13. მარკ. 9, 49.

მ. ზოგჯერ ნთქაედა ზეციდან გადმოვარდნილი ცეცხლი. ლევიტ. 9, 24; 3 მეფ. 18, 38; 2 ნეშტ. 7, 1.

სისხლიან მ. თან ახლდა სხვა საჭმლისა და სასმელის მოტანა. რიცხ. 15, 3-11. საფუარიანი პური შეიძლება მხოლოდ „მსხვერპლი ცხოვრებისა“-ს („საცხოვრებელი“-ს) დროს. ლევიტ. 7, 13.

მღვდლები

დანიშნულნი იყვნენ მსხვერპლშეწირვისთვის. 1 მეფ. 2, 28. ეზეკ. 44, 11-15. ებრ. 5, 1; 8, 3.

მსხვერპლის ნაწილით სარგებლობდნენ. გამ. 29, 27-28; 2 სჯ. 18, 3. ისუ ნავ. 13, 14; 1 კორ. 9, 13.

*

მსხვერპლი არის ქრისტეს მსხვერპლის პირველსახე. 1 კორ. 5, 7. ეფეს. 5, 2. ებრ. 10, 1, 11-12.

ღმერთი მსხვერპლს მიიღებს, თუ იგი გულწრფელად და რწმენით არის შეწირული. დაბ. 4, 4; 8, 21. ებრ. 11, 4.

მსხვერპლთშეწირვას თან ახლდა განწმენდა. ებრ. 9, 13, 22.

მ. არ შეეძლო ცოდვის დანაშაულისაგან განწმედა. ფს. 39, 6. ებრ. 9, 9; 10, 1-11.

მ. უსარგებლოა, თუ არ სრულდება მორჩილებით. 1 მეფ. 15, 22. იგავ. 21, 3. მარკ. 12, 33.

ღმრთის აღთქმები მსხვერპლშეწირვით არის განმტკიცებული. დაბ. 15, 8-9. გამ. 24, 4-8. ფს. 49, 5. ებრ. 9, 19-20.

ისრაელნი

განიხუბოდენ მსხვერპლშეწირვისადმი უპატივცემულო დამოკიდებულების გამო. 1 მეფ. 2, 29. მალ. 1, 12.

დამნაშავენი იყვნენ, თუ მოჰქონდათ ბიწიანი მსხვერპლი. მალ. 1, 13-14.

განიკითხვოდნენ მსხვერპლშეწირვის გამოტოვების გამო. ეს. 43, 23-24.

მსხვერპლი არ იყო სათნო, თუ ახლდა უკანონობა. ეს. 1, 11-15; 66, 3. ოს. 8, 13.

განიხუბოდნენ საიკრპო მსხვერპლშეწირვის გამო. 2 ნეშტ. 34, 25. ეს. 65, 3, 7. ეზეკ. 20, 28-31.

შესაწირავი ცრულმერთებისთვის სატანის მსახურების ტოლფასოვანია. ლევიტ. 17, 7; 2 სჯ. 32, 17. ფს. 105, 37; 1 კორ. 10, 20.

საზეიმო შემთხვევებში მრავალფეროვანი იყო. 2 ნეშტ. 5, 6; 7, 5.

საზოგადოებრივი მსხვერპლშეწირვა სახელმწიფო ხარჯზე სრულდებოდა. 2 ნეშტ. 31, 3.

გადატანითი მნიშვნელობით

ლოცვა. ფს. 140, 2.

მადლობა. ფს. 26, 6; 106, 22; 115, 17. ებრ. 13, 15.

კეთილმსახურება. რომ. 12, 1. ფილიპ. 2, 17.

კეთილგანწყობილება. ფილიპ. 4, 18. ებრ. 13, 16.

სიმართლე. ფს. 4, 5.

შემუსკრილი სული. ფს. 50, 15, 19.

მოწამეობრიობა. ფილიპ. 2, 7-8; 2 ტიმ. 4, 6.

მსჯავრი იესო ქრისტეს მიმართ

ანა მღვდელმთავართან. იოან. 18, 19-24.

შესაკრებელში (სინედრიონში). მათ. 26, 59-66; მარკ. 14, 55-64; ლუკ. 22, 66-71.

პილატესთან. მათ. 27, 1-2. 11-26; მარკ. 15, 1-15; ლუკ. 23, 1-7. 13-25; იოან. 18, 28-40; 19, 1-16.

ჰეროდესთან. ლუკ. 23, 8-11.

მტარი

ქრისტე ღოცულობდა თავისი მტრებისათვის. ლუკ. 23, 34.

ქრისტიანების მოვალეობანი მტრების მიმართ

არა აენონ მათ სიცოცხლეს. 1 მეფ. 24, 11; 26, 11; ფს. 7, 4.

არ მიაგონ მათ ბოროტი ბოროტის სანაცვლოდ. რომ. 12, 17; 1 პეტ. 3, 9.

არ მოინდომონ მათი სიკვდილი. 3 მეფ. 3, 11; იობ. 31, 29-30.

არ გაიზარონ მათი უბედურებით. იობ. 31, 29; იგაე. 24, 17.

მიაგონ მათ სიყუთ ბოროტისა წილ. გამ. 23, 4-5; მათ. 5, 44; რომ. 12, 14.

უნდა შევლოდნენ მათ. იგაე. 25, 21-22; მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 27; რომ. 12, 20.

უნდა უყვარდეთ ისინი. მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 27-35.

უნდა აკურთხევენ მათ. მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 28; რომ. 12, 14; 1 კორ. 4, 12.

უნდა ღოცულობდნენ მათთვის. ფს. 34, 13; მათ. 5, 44; ლუკ. 6, 28; 23, 34; საქმე. 7, 60; 1 კორ. 4, 13.

უნდა განაიარაღონ ისინი თავიანთი სიწყნარით. 1 მეფ. 24, 18; იგაე. 25, 22; რომ. 12, 21.

უნდა მისდევდნენ ღმრთის მაგალითს მათთან დამოკიდებულებაში. მათ. 5, 45; ლუკ. 6, 3.

ღმერთი

დაიცავს თავის ერს მტრებისგან. 2 სჯ. 20, 4; 33, 29; ფს. 3, 3; 16, 8-9; 60, 3.

გამოიხსნის მტრებისგან. რიცხ. 10, 9; მსაჯ. 2, 18; 1 მეფ. 12, 11; 2 მეფ. 22, 1-18; ეზრა. 8, 31; ნემ. 9, 27; ფს. 17, 17. 48; 43, 8; 59, 11; 105, 10; სოფ. 3, 15; ლუკ. 1, 71-74.

მისცემს გამარჯვებას მტრებზე. გამ. 23, 27; ლევიტ. 26, 7-8; 2 სჯ. 33, 27; ისუ ნავ. 10, 8-25; ფს. 43, 5.

დააცხრობს მორწმუნეთა მტრებს. 2 სჯ. 12, 10; ისუ ნავ. 23, 1; 2 მეფ. 7, 1; 1 ნემტ. 22, 9; იგაე. 16, 7.

სჯის და ლუპავს თავისი ერის მტრებს. გამ. 14, 30; 2 სჯ. 33, 29; 2 მეფ. 7, 9; 1 ნემტ. 17, 8; ფს. 6, 11; 9, 3; 53, 5; 59, 12; 70, 13; ეს. 26, 14; იერ. 50, 15.

სჯის ურჩერს მტრების შესევით. 2 სჯ. 28, 47-48; 3 მეფ. 11, 14-23; ეს. 13, 16.

სჯის ურჩერს მტრებისთვის ხელში ჩაგდებათ. ლევიტ. 26, 17. 25. 37; 2 სჯ. 28, 25; მსაჯ. 2, 14; 3, 8; 1 მეფ. 12, 9; 3 მეფ. 11, 14-23; ნემ. 9, 27; ფს. 105, 41; ეს. 63, 10.

არის მტერი მორწმუნეთა მტრებისა. დაბ. 12, 3.

ილოცეთ, რომ იყოთ გამოხსნილი თქვენი მტრებისგან. 1 მეფ. 12, 10; 2 მეფ. 22, 4; 4 მეფ. 19, 19; 2 ნემტ. 20,

12; ფს. 3, 7; 7, 1; 9, 13; 16, 8-9; 24, 19-20; 30, 15; 58, 1; 63, 1; 68, 18; 142, 9.

აქტივით ღმერთს მტრებისგან თქვენი განთავისუფლებისთვის. ფს. 17, 48-49; 117, 12-14; 123, 6; 135, 24.

ღმერთმა შეგვირიგა ჩვენ ქრისტეს მიერ, თუმცა ჩვენ მისი მტრები ვიყავით. რომ. 5, 10; კოლას. 1, 21-22.

უსჯულონი არიან მტრები

ღმრთისა. იობ. 8, 22; რომ. 1, 20; 5, 10; 8, 7; კოლას. 1, 21.

კეთილი ადამიანებისა. იგავ. 29, 9; ამოს. 5, 10; 2 ტიმ. 3, 3.

ღმერთი სჯის და დალუპავს თავის მტრებს. 2 სჯ. 28, 62; 32, 41; ფს. 36, 20; 91, 9; ეს. 1, 24; 59, 18; 66, 6; იერ. 46, 10; ნაუმ. 1, 2; ებრ. 10, 27.

იესო ქრისტე დაჯდა ღმრთის მარჯვენით, ვიდრემდის მისი მტრები აღმოჩნდებიან „ქვეშე ფერხთა მისთა“. ფს. 109, 1; მათ. 22, 44; მარკ. 12, 36; ლუკ. 20, 42-43; საქმე. 2, 34-35; 1 კორ. 15, 25-26; ებრ. 1, 13; 10, 12-13.

მტილი (იხ. ბალი)

ბტარი

ვარგისია საკვებად. 2 სჯ. 14, 11. მტრედს სწირავდნენ მსხვერპლად. დაბ. 15, 9. ლევიტ. 1, 14.

მ. ყიდდნენ ტაძრის ეზოში. მათ. 21, 12; იოან. 2, 16.

მტრედის დამახასიათებელი თვისებები

უმანკოება. მათ. 10, 16. სასიამოვნო შესახედაობა. ქება. 2, 14.

წყნარი თვალი. ქება. 1, 14.

ტკბილი ხმა. ქება. 2, 14.

ლამაზი ბუმბული. ფს. 67, 13.

სეველიანად მხმობარი მტრედი ნინევის ნგრევის დროს. ნაუმ. 2, 7.

მ. ბინადრობს კლდის სეობებში. ქება. 2, 14; იერ. 48, 28.

მტრედს უყვარს წყლის პირას ჩასვლა. ქება. 5, 12.

ნოემ მტრედი გმოუშვა კიდობნიდან. დაბ. 8, 8-12.

მ. მშვიდობის სიმბოლო. დაბ. 8, 11.

მ. გაზაფხულის მანუწყებელი. ქება. 2, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით

სულიწმიდა. მათ. 3, 16; იონ. 1, 32.

მგლოვიარენი. ეს. 38, 14; 59, 11.

ისინი, ვინც მიმართავენ უფალს. ეს. 60, 8.

ისრაელთა დაბრუნება ტყვეობიდან. ოს. 11, 11.

მა გა ლ ი თ ე ბ ი: გამოცხადება სულიწმიდისა მტრედის სახით იესო ქრისტეს ნათლისღების დროს. მათ. 3, 16; მარკ. 1, 10; ლუკ. 3, 22; იოან. 1, 32. „იყვენით უმანკო, ვითარცა ტრედნი“. მათ. 10, 16.

ბტუარი (ბრუ)

„თქვენ მამისა ეშმაკისანი ხართ და გულისთქუმათა მამისა თქვენისათა გნებაეს ყოფად; რამეთუ იგი კაცის-მკელელი იყო დასაბამითგან და ჭეშმარიტებასა არა დაადგრა, რამეთუ ჭეშმარიტება არა არს მის თანა. ოდეს იტყვინ ტყუილსა, თვისისაგან გულისა იტყვინ, რამეთუ მტყუვარ არს და რამეთუ მამაცა მისი მტყუვარი არს“. იოან. 8, 44.

მუსიკა

მუსიკის ძველი წაროშობა. დაბ. 4, 21.

ვოკალური მუსიკა. 2 მეფ. 19, 35. საქმე. 16, 25.

მუსიკის დანიშნულებაა სიხარულის მონიჭება. ეკლ. 2, 8-10.

მუსიკა ფსიქიურ დაავადებათა დროს სამკურნალოდ ითვლებოდა. 1 მეფ. 16, 14-17, 23.

მუსიკის ზემოქმედება ძველ წინასწარმეტყველებზე. 1 მეფ. 10, 5-6; 4 მეფ. 3, 15.

ინსტრუმენტები

წინწილა. 2 მეფ. 6, 5; 1 ნეშტ. 16, 5. ფს. 150, 4.

ნესტვი. ფს. 97, 6. ოს. 5, 8.

ქნარი. დან. 3, 5.

ორღანო. 2 მეფ. 6, 5. ფს. 150, 4; ეს. 5, 12.

სალამური, სასტეინელი. 3 მეფ. 1, 40. ეს. 5, 12. დან. 3, 5.

საფსალმუნე. ფს. 32, 2; 70, 22. დან. 3, 5.

სტერი. 2 მეფ. 6, 5.

ებანი, ბობლანი. გამ. 15, 20; 1 მეფ. 10, 5; 2 მეფ. 6, 5; ფს. 67, 25. ეს. 24, 8.

ინსტრუმენტს ამზადებდნენ ხისგან. 3 მეფ. 10, 12.

სპილენძისგან. 1 კორ. 13, 1.

ვერცხლისგან. რიცხ. 10, 2.

ცხოველების რქებისგან. ისუ ნავ. 6, 5.

ხშირად იყო სიმებიანი. ფს. 150, 4.

ინსტრუმენტები ადრეა გამოგონებული. დაბ. 4, 21.

გამოგონილია დაეითის მიერ. 2 ნეშტ. 7, 6.

ებრაელები განთქმული იყვნენ მუსიკალური ინსტრუმენტების კეთებით. ამოს. 6, 5.

მათ ხშირად აძობდნენ მდიდრული სამკაულებით. ეზეკ. 28, 13.

ინსტრუმენტთა მრავალფეროვნება. ეკლ. 2, 8.

დიდი გამოყენება ჰქონდა ტაძარში. 1 ნეშტ. 16, 8; 23, 5-6; 25, 1; 2 ნეშტ. 29, 25.

მუსიკით მეგობრების გაცილების ჩვეულება. დაბ. 31, 27.

ისრაელნი მიმართავდნენ მუსიკას

წმინდა პროცესების დროს. 1 ნეშტ. 13, 6-8; 15, 27.

ტაძრის საძირკვლის ჩაყრის დროს. ეზრ. 3, 9-10.

ტაძრის კურთხევის დროს. 2 ნეშტ. 5, 12-13.

მეფეთა კურთხევის დროს. 2 ნეშტ. 23, 13.

ქალაქის კედლების აგების დროს. ნემ. 12, 27-28.

გამარჯვებათა ზეიმების დროს. გამ. 15, 20; 1 მეფ. 18, 6-7.

რელიგიური დღესასწაულების დროს. 2 ნეშტ. 30, 21.

კერძო შეკრებების დროს. ეს. 5, 12. ცეკვების დროს. მათ. 11, 17.

სამგლოვიარო რიტუალის დროს. მათ. 9, 23.

კერპთმსახურების დროს. დან. 3, 5. ლაშქრის სელას მუსიკა ახლდა. ისუ ნავ. 6, 8; 1 კორ. 14, 8.

გადატანითი მნიშვნელობით

სიხარული და მხიარულება. ეფეს. 5, 19.

ციური ნეტარება. გამოცხ. 5, 8-9.
უბედურება. ეს. 24, 8-9; გამოცხ.
18, 22.

მუსიკალ-ღება

ელისაბედის. ლუკ. 1, 23-25.
წმიდა ქალწულის. მათ. 1, 18-20;
ლუკ. 1, 30-35.

მუხა

მუხა ბევრი იყო ბასანის ბორცვებზე.
ეს. 2, 13.
მაგარია. ამოს. 2, 9.
მუხა ტოტებგაშლილია. 2 მეფ. 18,
9; ეზეკ. 6, 13.
ჯამთარში მუხას ფოთლები სცვივა.
ეს. 6, 13.
წარმართნი კერპებს აკეთებდნენ
მ. ეს. 44, 14.
მუხა მგზავრთათვის თავშესაფარი
იყო. მსაჯ. 6, 11, 19; 3 მეფ. 13, 14.
მუხის ქვეშ კრძალავდნენ მიცვა-
ლებულებს. დაბ. 35, 8; 1 ნეშტ. 10, 12.
მუხების ქვეშ აგებდნენ ძეგლებს.
ისუ ნავ. 24, 26.
მ. ქვეშ ასრულებდნენ კერპთაყვა-
ნისცემის წესს. ეს. 1, 19-30; 57, 5;
ეზეკ. 6, 13; ოს. 14, 13.
აბესალოში გაქცევის დროს ჩამოე-
კიდა მუხაზე. 2 მეფ. 18, 9-14.
იაკობმა მუხის ქვეშ დამალა თავისი
კერპები. დაბ. 35, 4.

გადატნითი მნიშვნელობით

ეკლესია. ეს. 6, 13.
ძლიერი კაცები. ამოს. 2, 9.
უკეთური მმართველნი. ეს. 2, 13.
ზაქ. 11, 2.
სამსჯავრო ბოროტათვის. ეს.
1, 30.

მზარეულობა

ღმერთი ძლიერებით გვიფარავს. 2
მეფ. 22, 33; 1 ნეშტ. 29, 12; 2 ნეშტ. 25,
8; ფს. 58, 5; 67, 34-35; ეს. 40, 29; იუდ.
1, 24.

ღმერთი თავისი სიკეთით გვიფარ-
ავს. 2 სჯ. 4, 31; ფს. 30, 21; 36, 28; 39,
11; 43, 26; 115, 5-6; 135, 24; 137, 8.

სარწმუნო არს ღმერთი მიცემად
მფარველობისა. 1 თეს. 5, 23-24; 2
თეს. 3, 3.

**მფარველობა ღმრთისა
მორწმუნეებისათვის არის**

ჭეშმარიტი. რომ. 8, 30-31; 2 კორ.
12, 9.

დაუსრულებელი. იობ. 10, 12; ფს.
120, 3-8.

განუწყვეტელი. ფს. 120, 8.
აუცილებელი. ფს. 126, 2.

*

ღმერთი იფარავს მორწმუნეებს,
როგორც თვალის ჩინს. 2 სჯ. 32, 10;
ფს. 16, 8; ზაქ. 2, 8.

ანგელოზი ღმრთისა ფხიზლობს
და იცავს მორწმუნეებს. გამ. 33, 2; ფს.
33, 7; ეს. 63, 9.

**მფარველობა ღმრთისა მიეცემა
მორწმუნეებს, რომ**

დაიფაროს და დაიცვას ისინი. 2
სჯ. 33, 29; ფს. 30, 20; 40, 2; 93, 17;
120, 5; 144, 20; ეს. 46, 3-4.

განამტკიცოს ისინი. ფს. 17, 33-40;
67, 35; 137, 3; ეს. 40, 29-31; 1 ტიმ. 1,
12; 2 ტიმ. 4, 17; 1 პეტ. 5, 10.

შეწვიოს და გაამაგროს ისინი. ფს.
17, 36; 27, 7; 36, 17-24; 62, 8; 107, 12;
144, 14.

გამოიხსნას ისინი. 2 ნეშტ. 20, 17; ფს. 36, 40; 39, 18; 59, 11; 79, 2.

მფარველობა ღმრთისა მორწმუნეებს იცავს

დაცემისგან. ფს. 140, 3-4.

ცოდვისგან. ფს. 36, 24; 65, 9; 93, 17; 120, 3-5; იუდ. 1, 24.

განსაცდელში. 1 კორ. 10, 13; 2 პეტ. 2, 9; გამოცხ. 3, 10.

ყოველთა გზათა მათთა. გამ. 23, 20; ფს. 36, 23; 90, 11; 120, 8; ეს. 26, 12.

სნეულებისგან. გამ. 15, 26; 2 სჯ. 7, 15; ფს. 40, 4;

სიკვდილისგან. ფს. 32, 19; 40, 2; 90, 7; 139, 8; გოდ. 3, 58; ეზეკ. 9, 4-6.

ყოველივე ბოროტისა და საშიშროებისაგან. ფს. 90, 3-7; 120, 7; 2 თეს. 3, 3.

უბედურებებში. იობ. 5, 19-22; ფს. 26, 5; 31, 7; ეს. 26, 20; 43, 2; სოფ. 2, 3; გამოცხ. 9, 4.

მწუხარებაში. 2 მეფ. 22, 19; ფს. 9, 9; 31, 7; 33, 18; 45, 1; 49, 15; 58, 16; 90, 15; 117, 5; იერ. 16, 19.

ღვეწულებში. იერ. 1, 8; 2 კორ. 4, 8-9; 2 ტიმ. 4, 17.

მტრებისგან. 2 სჯ. 20, 4; 33, 27; ისუ ნავ. 23, 10; 2 მეფ. 22, 18; ფს. 63, 1; 96, 10; 117, 10-13; ეს. 41, 10-12; იერ. 15, 20; 20, 11.

ძილის დროს. ფს. 3, 5; 4, 8; იგავ. 3, 24.

სიყრმიდან სიბერემდე. ფს. 21, 9-10; ეს. 46, 3-4.

ყველგან. დაბ. 28, 15; ისუ ნავ. 1, 9; 2 ნეშტ. 16, 9.

თვით სიკვდილამდე. ფს. 22, 4; 47, 14; 2 ტიმ. 1, 12.

სამუდამოდ. 2 სჯ. 33, 27; ფს. 36, 28; 89, 1.

გულნი და გონებანი ჩვენი დაიცუბიან ღმრთის მფარველობის მიერ. ფილიპ. 4, 7.

სულნი დაიცუბიან ღმრთის მფარველობის მიერ. იობ. 10, 12; ფს. 53, 4; 71, 14; 96, 10; 120, 7.

მფარველობა ღმრთისა შეპირებულია და მოცემულია

ღარიბთათვის. ფს. 13, 6; 71, 12-14.

დაჩაგრულთათვის. ფს. 9, 9; 11, 5; 71, 12; ეს. 25, 4.

სუსტთათვის. ეს. 25, 4; რომ. 14, 4; 2 კორ. 12, 9-10.

ქერივთა, ობოლთა და მოგზაურთათვის. ფს. 145, 9.

შემუსერილთათვის, შეწუხებულთათვის. ფს. 39, 18; 69, 5.

მართალთათვის. ფს. 5, 12; 30, 23; 36, 17; იგავ. 2, 8; 18, 10; 1 ტიმ. 4, 10.

ღმრთის მოყვარულთათვის. ფს. 36, 28; 144, 20; იგავ. 2, 9.

ღმრთის მსასოებელთათვის. ფს. 17, 31; 27, 7; 70, 5-6; 144, 9; ნაუმ. 1, 7.

იმათთვის, ვინც შეუერდება ღმერთს. ფს. 16, 7; იგავ. 30, 5.

იმათთვის, ვისაც ეშინია უფლისა. ფს. 32, 18-19; 33, 7; 144, 19; იგავ. 14, 26.

იმათთვის, რომელნიც ეძიებენ უფალს. ფს. 9, 10.

იმათთვის, რომელნიც მოუწოდებენ მას. ეზრა. 8, 22; გოდ. 3, 57.

იმათთვის, რომელნიც უჯერებენ მას. იგავ. 1, 33.

მონანსულ ცოდვილთათვის. იობ. 22, 23-25.

ეკლესიისთვის. ფს. 47, 3; 124, 2; ზაქ. 2, 4-5; 12, 8.

თავისი ერის, ისრაელისთვის. 2 სჯ. 32, 9; 33, 29; ისუ ნავ. 24, 17; ეს. 41, 10; 63, 9; ლუკ. 1, 54.

თავის საყვარელათთვის. 1 მეფ. 2, 8; ფს. 59, 5; 107, 6; იგავ. 2, 8.

ღმერთი აღუთქვამს მორწმუნეებს თავის განუწყვეტელ მფარველობას. დაბ. 28, 15; 2 სჯ. 31, 8; ისუ ნავ. 1, 5-9; ებრ. 13, 5; ფს. 120, 8; ეს. 41, 10-13; 43, 2; იერ. 1, 8; 15, 20.

ისრაელი! მხოლოდ ჩემშია შენი შემწეობა. ოს. 13, 9.

ღმერთი მორწმუნეთათვის არის

ძალა. გამ. 15, 2; 2 მეფ. 22, 33; ფს. 27, 8-9; 45, 1; 58, 16; 67, 35; 117, 14; 139, 8; ეს. 12, 3; 49, 5; იერ. 16, 19; ამბაკ. 3, 19.

საფარი. დაბ. 15, 2; 2 სჯ. 33, 29; 2 მეფ. 22, 3; ფს. 3, 3; 17, 3; 27, 7; 32, 20; 58, 11; 83, 9-11; 143, 2; იგავ. 30, 5; ეს. 25, 5.

შესავედრებელი. 2 მეფ. 22, 3; ფს. 17, 21, 31; 27, 2; 61, 2-6; 70, 3; 93, 22; 141, 2.

სიმტკიცე. 2 მეფ. 22, 2; ნაუმ. 1, 7; იერ. 16, 19.

შემწე და მშველელი. 2 მეფ. 22, 3; ფს. 9, 9; 17, 2; 45, 7-11; 58, 9, 17; 70, 7; 80, 1; 90, 2; 93, 22; 143, 2; იერ. 16, 19.

მორწმუნენი

ექებენ ღმრთის მფარველობას. 2 მეფ. 22, 3; ფს. 56, 1; 120, 1; იერ. 17, 17.

ლოცულობენ ღვთაებრივ მფარველობაზე. ფს. 16, 1, 8-9; 21, 11; 24, 20; 26, 9; 29, 10; 37, 22; 39, 11-13-17; 69, 1-5; 70, 3; 78, 9; 85, 2-16-17; 107, 12; 118, 117-122; 139, 4; ეს. 51, 9.

ცნობენ, რომ მფარველობა წარმოდგება ღმრთისგან. 2 მეფ. 22, 2-33; ფს. 32, 20; 45, 1; 61, 7; 88, 18; 93, 22; 120, 2; 123, 8; იერ. 16, 19.

აქებენ ღმერთს მფარველობისთვის. გამ. 15, 2; ფს. 5, 11; 27, 7; 58, 16-17; 62, 7; 117, 14; ეს. 25, 1-4.

არ ეშინიათ არაფრისა, რადგანაც დაცული არიან მფარველობით. ფს. 3, 6; 26, 1; 45, 1-2; 55, 4; ეს. 12, 2; 50, 7; რომ. 8, 31; ებრ. 13, 6.

*

ღმრთის იმედი განამტკიცებს გულს. ფს. 26, 3; 30, 24; 137, 3.

განსლიერდით უფლის ძალით. 2 სჯ. 31, 6-23; ისუ ნავ. 1, 6-9; 10, 25; 1 ნეშტ. 22, 13; 28, 20; 1 კორ. 16, 13; ეფეს. 6, 10; კოლას. 1, 11; 2 ტიმ. 2, 1.

რჩევა-შეგონება ლოცვისთვის ღვთაებრივი მფარველობის მისაღებად. ფს. 49, 15; ებრ. 4, 16.

ღმერთმა გაკურთხოს და დაგიფაროს შენ. რიცხ. 6, 24; ფს. 19, 1-2.

ღმრთის მფარველობა არ მიეცემა

ურჩებს. ლევიტ. 26, 14-17; 1 მეფ. 13, 13-14; ოს. 4, 6.

ამაყებს. რიცხ. 14, 4-45.

იმათ, ვინც სტოვებს ღმერთს. 2 სჯ. 31, 16-17; ისუ ნავ. 23, 12-16. მსაჯ. 10, 13; 1 ნეშტ. 28, 9; 2 ნეშტ. 12, 5; 15, 2; 24, 20.

ურწმუნოებს. ეს. 7, 9.

ბოროტებს. რიცხ. 14, 9; იობ. 8, 20; ეს. 59, 2; 3, 4.

მზარეველობის მაგალითები: აბრაამი. დაბ. 15, 1. იოსები. დაბ. 49, 22-26. მოსე. გამ. 18, 41-6. ისრაელნი. ისუ ნავ. 24, 17. ისუ, ძე ნავესი. ისუ ნავ. 1, 5-9; 2 სჯ. 31; 23. გედეონი. მსაჯ. 6, 13-19. სამოელი და ისრაელნი. 1 მეფ. 7, 12. დავითი. 1 მეფ. 30, 6; 2 მეფ. 8, 6; 1 ნემტ. 18, 6-13; ელისე, 4 მეფ. 2, 14. იერუსალიმი. 4 მეფ. 19, 34; 20, 6; ეს. 31, 5. იაგბე. 1 ნემტ. 4, 10. ასა. 2 ნემტ. 14, 11-12. იოსფატი. 2 ნემტ. 18, 31, ეზეკია. 2 ნემტ. 32, 22. იერემია. იერ. 1, 8. ბარუქი და იერემია. იერ. 36, 26. ეზეკიელი. ეზეკ. 3, 9. სამი ებრაელი. დან. 3, 28. დანიელი. დან. 6, 22. პეტრე. საქმე. 12, 4-7. პავლე. საქმე. 18, 10; 26, 22; 2 ტიმ. 4, 17.

მღვდელმთავარი

მოწოდებულია ღმრთისგან. გამ. 28, 1-2. ებრ. 5, 4.

ცხებულია ღმრთის სამსახურისთვის. გამ. 40, 13. ლევიტ. 8, 12.

ღმრთის მღვდელმთავარი. საქმე. 23, 4.

ხალხის მთავარი. გამ. 22, 28. საქმე. 23, 5.

მღვდელმთავრის თანამდებობა მკვიდრეობითია. გამ. 29, 29.

მღვდელმთავარი მეორე პირია მეფის შემდეგ. გოდ. 2, 6.

ხშირად განაგებდა სახელმწიფო საქმეებს. 1 მეფ. 4, 18.

მღვდელმთავრის მსახურება

მსხვერპლის შეწირვა. ებრ. 5, 1.

25. ბიბლიის ლექსიკონი.

წმინდა სასანთლეთა ანთება. გამ. 30, 8. რიცხ. 8, 3.

წელიწადში ერთხელ შედიოდა წმინდათა წმინდაში. ლევიტ. 16, 34. ებრ. 9, 7.

უფლის წინაშე მოიხსენიებდა ისრაელის ტომთა სახელებს. გამ. 28, 12, 29.

მ. ნიშნავდა ლევიტელთა ხელდასმას. რიცხ. 8, 11-21.

მ. ნიშნავდა მღვდლებს. 1 მეფ. 2, 36.

მ. განაგებდა საგანძურებში შეგროვილ განძს. 4 მეფ. 12, 10; 22, 4.

მ. თავმჯდომარეობდა სინედრონს. მათ. 26, 3, 57-62. საქმე. 5, 21-28; 23, 1-5.

მ. განაგებდა მოსახლეობის აღწერას. რიცხ. 1, 3.

მ. აკურთხებდა ხალხს. ლევიტ. 9, 22-23.

მღვდელმთავარს ზოგჯერ შეეძლო მოკლენათა წინასწარმეტყველება. იოან. 11, 49-52.

მ. მოადგილე ჰყავდა. 2 მეფ. 15, 24. ლუკ. 3, 2.

მოადგილეს მეორე მღვდელი ეწოდებოდა. 4 მეფ. 25, 18.

მღვდელმთავარი იყო სარწმუნოების კარვის უახლოესი მეთვალყურე. რიცხ. 4, 16.

მ. ემორჩილებოდნენ ლევიტელნი. რიცხ. 3, 32.

მ. ცოლად უნდა ჰყოლოდა ქალი აარონის ნათესაეთაგან. ლევიტ. 21, 13-14.

მ. აკრძალული ჰქონდა ვისიმე დატირება. ლევიტ. 21, 10-12.

უნდა ყოფილიყო გულისხმეირი და კეთილი. ებრ. 5, 2.

მ. სწირავდა მსხვერპლს „თავისა თვისისათვის“. ებრ. 5, 1-3.

მღვდელმთავრის სამოსელი

სამხრე, ჭრელი ქსოვილისგან. გამ. 28, 4, 6-7.

სარტყელი. გამ. 28, 4, 41.

სამკერდე. გამ. 28, 4, 15, 29.

ოქროს ფირფიტა (პეტალი). გამ. 28, 36-38.

მღვდელმთავრის სამოსელი შექმნილია ბრძენთა მიერ. გამ. 18, 3; 36, 1.

კარშამანგი. გამ. 28, 4, 38.

მ. სამოსელი გამოხატავდა მის დიდებასა და პატივს. გამ. 28, 2.

მღვდელმთავარი იცვამდა მას ხელდასხმის დროს. ლევიტ. 8, 7-9.

მ. შვიდ დღეს ეცვა ეს სამოსელი. გამ. 29, 29.

მღვდელმთავრის სამოსელი გადადიოდა მის მემკვიდრეებზე. გამ. 29, 29.

მღვდელმთავარი იმოსებოდა უბრალო სამოსლით, როდესაც შედიოდა საკურთხეველში მსხვერპლით. ლევიტ. 16, 4.

*

მარადიული მღვდლობა აქვთ ალთქმული ფინჯის შთამომავლებს. რიცხ. 25, 11-13.

ელის შთამომავლობა გადაყენებულია მსახურებისაგან. 1 მეფ. 2, 27-36.

ხანდახან მღვდელმთავარს მეფე გადააყენებდა. 3 მეფ. 2, 27.

რომაელებმა დააწესეს მღვდელმთავართა ყოველწლიური ცვლა. იოან. 11, 49-51. საქმე. 4, 6.

ფერხთა სასხმელი, ფეხსაცმელი. გამ. 28, 4.

ქრისტეს პირველსაზე

ღმრთის მიერ მისი მოწოდება. ებრ. 5, 4-5.

მისი ტიტული. ებრ. 3, 1.

მისი დანიშნულება. ეს. 61, 1. იოან. 1, 32-34.

*

მღვდელმთავარი მოწყალებს უნდა ყოფილიყო ღმრთის წინაშე. ლევიტ. 16, 33. ებრ. 2, 17.

მ. მდიდრული სამოსელი. გამ. 28, 2. იოან. 1, 14.

მ. ცთუნებას ექვემდებარება. ებრ. 2, 18.

მ. თანაგრძნობით უნდა იყოს სუსტთა და უბრალოთა მიმართ. ებრ. 4, 15; 5, 1-2.

მ. ქორწინება ქალწულთან. ლევიტ. 21, 13-14; 2 კორ. 11, 2.

მ. მსახურების სიწმიდზე. ლევიტ. 21, 15. ებრ. 7, 26.

მ. თვით ასრულებდა მსახურებას შერიგების დღეს. ებრ. 1, 3.

მ. გულთ ატარებდა ისრაელის სახელებს. გამ. 28, 29.

მხოლოდ მღვდელმთავარს ჰქონდა საკურთხეველში შესვლის უფლება. ებრ. 4, 14; 9, 7.

მ. შუამდგომლობდა ღმრთის წინაშე. რიცხ. 16, 43-48; ებრ. 7, 25.

მ. აკურთხევა. ლევიტ. 9, 22-23. საქმე. 3, 26.

მღვდელმთავრის უთანასწორობა ქრისტესთან

თავისი ცოდვებისთვის შერიგების მსხვერპლის აუცილებლობა. ებრ. 5, 2-3; 7, 26-28; 9, 7.

აარონისგან წარმოშობა. ებრ. 6, 20; 7, 11-17; 8, 4-5.

მღვდელი ფიცის გარეშე. ებრ. 7, 20-22.

მღვდლობა გარდუვალი - იესო ქრისტესი. ებრ. 7, 23-24.

მღვდელმთავარი იმეორებს მსხვერ-
პლშეწირვას. ებრ. 9, 25-28; 10, 11-14.

ყოველ წელს შედის საკურთხეველ-
ში. ებრ. 9, 7, 12, 25.

მღვდელმთავარი

იერუსალიმში იესო ქრისტეს დიდებით შესვლის დროს განარისხდნენ იმის გამო, რომ ზალხი და ყრმები აღიდებდნენ ქრისტეს. იესომ უპასუხა მათ: „ჰე! არასადა აღმოგიკითხავსა, ვითარმედ პირითა ყრმათა ჩჩვილთა მწოვართათა დაემტყიცოს ქებაი?“ მათ. 21, 15-16.

მიხვდნენ, რომ იგავი ბოროტ მევენახეებზე მათზეა ნათქვამი. მათ. 21, 45-46. მარკ. 12, 12. ლუკ. 20, 19.

ბჭობის შედეგად გადაწყვიტეს იესოს მოკლა. იოან. 11, 53.

მოისყიდეს იუდა ისკრიოტელი, რათა მას მიეცა იესო მათთვის. მათ. 26, 14-15; მარკ. 14, 10-11. ლუკ. 22, 3-5.

გადაწყვიტეს, რომ მოეკლათ ლა-
ზარეც, რომელიც მკვდრითი აღად-
გინა ქრისტემ. იოან. 12, 10-11.

იუდა ისკარიოტელის მიერ უკან დაბრუნებული ფული აიღეს მ. და შეისყიდეს მეკეცის მინდორი უცხო ადამიანთა სასაფლაოდ. მათ. 27, 6-8.

მცველები დაუყენეს ქრისტეს საფ-
ლაეს მათ. 27, 62-66.

მოქრთამეს ქრისტეს საფლავის მცველები, რომ მათ ეთქვათ, ვითომც მაცხოვრის გვამი მისმა მოწაფეებმა მოიპარეს. მათ. 28, 11-15.

*

იესო ქრისტეს მღვდელმთავრული ლოცვა. იოან. 17-ე თავი.

მღვდელმთავარი

მ. მოწოდებულნი არიან ღმრთის-
გან. გამ. 28, 1; ებრ. 5, 4.

მ. მოწოდებულნი არიან თავიანთ საქმეზე ღმრთისგან. იერ. 1, 5-18; 6, 27; 15, 20; ეზეკ. 3, 8-9; რომ. 1, 5; 2 კორ. 3, 5-6; კოლას. 1, 25-29; ეფეს. 3, 7-8.

მ. მიიღეს რწმუნება ქრისტესგან. მათ. 28, 19; მარკ. 3, 14; 16, 15; ლუკ. 10, 1; იოან. 21, 15-17; საქმე. 20, 24; 26, 16-18; რომ. 1, 1; 2 კორ. 1, 17; გალ. 1, 1; ეფეს. 4, 11-12; 1 ტიმ. 1, 12; 2 ტიმ. 1, 11.

მ. ავზანის და მფარველობს სული-
წმიდა. ეს. 48, 16; ეზეკ. 3, 24; საქმე. 1, 8; 8, 29; 11, 12; 13, 2-4; 16, 6-7; 20, 28; 21, 4; 2 ტიმ. 1, 14.

მ. მიიღებენ სულიწმიდისგან თვისე-
ბებს, რომელნიც საჭიროა მათი საქ-
მისთვის. რიცხ. 11, 16; მიქ. 3, 8; საქმე. 4, 31; 6, 5; 1 პეტ. 1, 12.

მ. განწმენდილნი მონაწილეობენ ღმრთისმსახურებაში. გამ. 28, 42; 40, 13; ლევიტ. 16, 33; იერ. 1, 5; იოან. 17, 17; 2 ტიმ. 2, 21.

მ. იღებენ უფლებას ღმრთისგან და ქრისტესგან. მათ. 10, 40; ლუკ. 10, 16; იოან. 13, 20; 2 კორ. 2, 17; 5, 20; 10, 8; 13, 10; 1 თეს. 4, 8.

მ. იღებენ ღმრთისგან ძალას და გამბედაობას უშიშრად ლაპარაკისთვის. იერ. 1, 18-19; ეზეკ. 3, 8-9; მიქ. 3, 8; საქმე. 18, 9-10; 23, 11.

მ. ასწავლიან და მოძღვრავენ ღმრთის ძალით. 1 კორ. 3, 6-8; 15, 10; 2 კორ. 2, 14; 10, 8; გალ. 2, 8; კოლას. 1, 28-29.

მ. მიიღებენ უფლისგან საბოძვარს. ეზეკ. 33, 7; 1 კორ. 14, 37; 2 კორ. 2, 17; 5, 20; 1 თეს. 4, 2.

მ. არიან ღმრთის თანამოსაგრენი. 1 კორ. 3, 6-9; 15, 10; 2 კორ. 6, 1.

მღვდელმსახურთ ეწოდებათ

ღმრთის მსახურნი. ეს. 61, 6; რომ. 13, 6; 2 კორ. 6, 4.

ქრისტეს მსახურნი. რომ. 15, 16; 1 კორ. 4, 1; კოლას. 1, 17; 1 ტიმ. 4, 6.

სახარების მსახურნი. ეფეს. 3, 7; კოლას. 1, 23.

მწყემსნი ანუ ხუცესნი. იერ. 3, 15; 23, 4; ეფეს. 4, 11; ტიტ. 1, 5; იაკ. 5, 14.

ეპისკოპოსნი. საქმე. 20, 28; ფილიპ. 1, 1; 1 ტიმ. 3, 1-2; ტიტ. 1, 7.

ქრისტეს მოციქულნი. ანგ. 1, 13; 2 კორ. 5, 20; ეფეს. 6, 20.

მღვდელმსახურებს აგზავნიან, რათა

მოეწოდონ ცოდვილებს სინანულისკენ. 4 მეფ. 17, 13; იერ. 35, 15; 44, 4; ზაქ. 1, 4; ლუკ. 24, 47; საქმე. 17, 30; 20, 21.

იქადაგონ სახარება. მარკ. 16, 15; საქმე. 15, 7; 20, 24; რომ. 1, 1; 1 კორ. 1, 17; 1 თეს. 2, 4; 1 ტიმ. 1, 11.

ასწავლონ ხსნის გზა. ლუკ. 1, 77; საქმე. 13, 26; 16, 17; 1 კორ. 15, 1-2; ეფეს. 1, 13; იუდ. 1, 3.

იმსახურონ მშვიდობისთვის. საქმე. 10, 36.

იქადაგონ ცოდვათა პატიება. ეს. 40, 2; ლუკ. 24, 47; იოან. 20, 23; საქმე. 10, 43; 13, 38; 2 კორ. 5, 19.

დაარწმუნონ ხალხი ქრისტეს სარწმუნოებაში. საქმე. 20, 21; რომ. 1, 5; 10, 8-14; 1 კორ. 3, 5; 2 კორ. 5, 11.

გაფანტონ სიბნელე. მათ. 5, 14-16; საქმე. 26, 18; 2 კორ. 4, 6.

მღვდელმსახური უნდა იყვნენ

საყვარელი და სარწმუნო. ეფეს. 6, 21; კოლას. 1, 7; 4, 7; 1 ტიმ. 1, 12.

წმინდა. ეს. 52, 10; 2 კორ. 6, 6; 1 ტიმ. 4, 12; 5, 2-22.

უბიწო. 1 თეს. 2, 10; ტიტ. 1, 8. 1 ტიმ. 6, 14.

წმინდა, უმანკო. 1 ტიმ. 3, 2.

გულწრფელი თავის ყოფაქცევაში. 2 კორ. 1, 12.

აღსაესე მშური სიყვარულით. 1 კორ. 16, 24; 1 თეს. 2, 8; 1 ტიმ. 4, 12; 6, 11; 2 ტიმ. 2, 22; ტიტ. 1, 8.

აღსაესე თავისი სამწყსოს სიყვარულით. 2 კორ. 2, 4; 12, 15; ფილიპ. 1, 7-8; 4, 1; 1 თეს. 2, 7-11.

აღსაესე თანაგრძნობით. საქმე. 20, 31; რომ. 9, 1-3; 2 კორ. 2, 4; ფილიპ. 3, 18.

სიხარულით უნდა ადასრულებდნენ თავიანთ საქმეს. საქმე. 20, 24-27; 21, 13; 2 კორ. 12, 15; ფილიპ. 2, 17; 1 თეს. 2, 9.

უანგარო. საქმე. 20, 33-34; 1 კორ. 9, 12; 2 კორ. 11, 7-9; 12, 14; 1 თეს. 2, 9.

თავიანთი თავის უარმყოფელნი. 1 კორ. 8, 13; 9, 12-27; 10, 33.

წყნარი ყველას მიმართ. 1 თეს. 2, 7; 1 ტიმ. 6, 12; 2 ტიმ. 2, 24; 3, 10; 4, 2. მომთმენი. 2 კორ. 6, 4; 1 ტიმ. 6, 11; 2 ტიმ. 2, 24; 3, 10.

სტუმართმოყვარე. 1 ტიმ. 3, 2; ტიტ. 1, 8.

მზრუნველი თავიანთი შვილების აღზრდისათვის. 1 ტიმ. 3, 4-12; ტიტ. 1, 6.

სწავლული. 1 ტიმ. 3, 2; 2 ტიმ. 2, 2-24; ტიტ. 1, 9.

მაგალითნი სიყვარულში, სარწმუნოებაში, სიწმინდესა და კეთილ საქმეებში. 1 კორ. 11, 1; ფილიპ. 3, 17; 2 თეს. 3, 9; 1 ტიმ. 4, 12; ტიტ. 2, 7; 1 პეტ. 5, 3.

მოწონებული ყველას სინდისით. 2 კორ. 4, 2; 5, 11; 6, 4.

ქებული ღმრთისგან. 1 თეს. 2, 4; 2 ტიმ. 2, 15; 4, 5.

უნდა ეძებდნენ სიმართლეს, ღმრთისმსახურებას, სარწმუნოებას, სიყვარულს, მოთმინებას, სიმშვიდეს. 1 ტიმ. 6, 11; 2 ტიმ. 2, 22.

*

მღვდელმსახურის ნამდვილი თვისებები. 1 ტიმ. 3, 2-7; 4, 12-16; 6, 11; 2 ტიმ. 2, 22-25; ტიტ. 1, 7-9; 2, 7-8.

მღვდელმსახურის ცოლ-შვილის განსხვავებული თვისებები. 1 ტიმ. 3, 4-11; ტიტ. 1, 6.

მღვდელმსახურნი არ უნდა იყვნენ

ქედმაღალნი 1 კორ. 9, 19-23; 10, 33; 2 კორ. 11, 9; 2 თეს. 3, 8.

ანგარებისმოყვარენი. 1 მფუ. 12, 3; საქმე. 20, 33; 1 ტიმ. 3, 3-8; 1 პეტ. 5, 2. ძუნწნი. 1 თეს. 2, 5; 6, 10; ტიტ. 1, 7.

მოლაღენი (მონხუბარნი). 2 ტიმ. 2, 24; ტიტ. 1, 7.

ღვინის მოყვარულნი. 1 ტიმ. 3, 3; ტიტ. 1, 7.

მღვდელმსახურთა მოვალეობანი კელესიის მიმართ

მორწმუნეთა სულთათვის სიფხიზლე- ეზუკ. 3, 17; 33, 7; ებრ. 13, 17.

კელესიის მოვლა. იერ. 3, 15; 23, 4; ეზუკ. 34, 2; იოან. 21, 15-17; საქმე. 20, 28; 2 კორ. 11, 28.

მორწმუნეთა სარწმუნოების განმტკიცება. ლუკ. 22, 32; საქმე. 14, 22; 15, 32-41; 18, 23; 1 კორ. 16, 13; 1 თეს. 3, 2.

ლოცვა მორწმუნეთათვის. იოველ. 2, 17; რომ. 1, 9-10; ფეს. 1, 16-18; 3, 14-19; ფილიპ. 1, 4-9; კოლას. 1, 3-9; 4, 12; 1 თეს. 1, 2; 3, 12-13; 2 თეს. 2, 16-17; 1 პეტ. 5, 10.

შრომა მორწმუნეთა დამოძღვრისათვის. 2 კორ. 10, 8; 12, 19; 13, 10; ეფეს. 4, 11-12.

გულმოდგინებით შრომა სულის ხსნისათვის. რომ. 11, 14; 1 კორ. 9, 22; 15, 1-2; იაკ. 5, 20.

მორწმუნეთა ნუგეშისცემა. ეს. 35, 3; 40, 1; 1 კორ. 14, 3; 2 კორ. 1, 4-6; ეფეს. 6, 22; 1 თეს. 2, 12.

მოწყალების გაცემა. საქმე. 11, 30; 24, 27; რომ. 15, 25; 1 კორ. 16, 1; 2 კორ. 8, 14; გალ. 2, 10.

მღვდელმსახურნი დადგენილნი არიან ეკლესიაში მტყულებად. ეს. 62, 6; ეზუკ. 33, 7; ებრ. 13, 17.

მ. პასუხს აგებენ ღმრთის წინაშე სულთათვის. ეზუკ. 3, 18-21; საქმე. 18, 6.

**მღვდელმსახურებმა უნდა
შთაგონონ მორწმუნეებს**

რომ დაიცვან თავი ცოდვისგან.
ებუკ. 3, 21; რომ. 8, 13; 13, 13; 1 კორ.
10, 12; გალ. 6, 1; ეფეს. 4, 17; კოლას.
3, 7; 1 თეს. 4, 6; 2 ტიმ. 2, 22; 1 პეტ.
2, 11.

განწმენდა ხორცთა და სულისა
ყოველგვარი შეგინებისგან. 2 კორ. 7,
1; ფილიპ. 2, 15; 1 თეს. 4, 1-4; 1 პეტ.
1, 14-16.

კეთილი საქმეები. 1 ტიმ. 6, 17-18;
ტიტ. 3, 1, 8, 14.

ძმათა სიყვარული. რომ. 12, 10; 1
კორ. 14, 1; ეფეს. 4, 2; ფილიპ. 1, 9;
ებრ. 13, 1; 1 პეტ. 1, 22; 2, 17; 2 პეტ. 1,
7; 2 იოან. 1, 5.

მტკიცედ დგომა სარწმუნოებაზე.
1 კორ. 16, 3.

მტკიცედ დგომა სახარებაზე. საქმე.
13, 43; 1 კორ. 15, 58.

რომ არ იყოს მათ შორის განხეთ-
ქილება და დაუა. 1 კორ. 1, 10; 11, 16;
11, 16; 2 კორ. 12, 20.

**მღვდელმსახურთა მოვალეობანი
ცოდვილთა მიმართ**

მათი მხილება ღმრთის მიმართ
ურჩობისთვის. 2 სჯ. 31, 27; ეს. 30, 8-
10; 58, 1; ეზეკ. 2, 3-7; 3, 11-27; 44, 6;
მიქ. 3, 8-9; საქმე. 7, 51.

დარწმუნება მათი, განშორდნენ
ცოდვას და მოიქცნენ. ეს. 58, 1; იერ. 7,
2-3; 18, 11; 25, 5; 26, 2-5; ეზეკ. 2, 3-5;
3, 21; 33, 7-9; ზაქ. 1, 3; მათ. 3, 2; მარკ.
6, 12; საქმე. 2, 38; 3, 19; 14, 15; 20, 21;
იაკ. 4, 8.

დარწმუნება მათი, რომ შეურიგ-
დნენ ღმერთს. 2 კორ. 5, 20.

მათი მხილება. 1 მეფ. 2, 24; 1 ტიმ.
5, 20; 2 ტიმ. 4, 2; ტიტ. 1, 13; 2, 15.

დაგმობა მოუქცეველ ცოდვილთა.
ტიტ. 3, 10-11; 1 ტიმ. 1, 20.

განშორება მათგან, რომელნიც არ
მიიღებენ ღმრთის სიტყვას. მათ. 10,
14; მაკ. 6, 11; ლუკ. 9, 5; საქმე. 13, 51;
18, 6.

**მღვდელმსახურნი ვალდებულინი
არიან**

იქადაგონ სახარება. საქმე. 8, 25;
14, 7; რომ. 1, 16; 15, 16; 1 კორ. 9, 18;
15, 1; 2 კორ. 10, 14; 11, 7; ეფეს. 6, 19;
1 თეს. 1, 5.

იქადაგონ სახარება სიწმიდითა და
სიწრფოებით. 2 კორ. 2, 17; 2 ტიმ. 2,
15; ტიტ. 1, 9.

აუწყონ ღმრთის სიტყვა. საქმე. 4,
31; 8, 4-25; 13, 5; 17, 13; კოლას. 1, 25;
ებრ. 13, 7.

ასწავლონ სიტყვა ნამდვილად. 2
კორ. 2, 17; 4, 2; 2 ტიმ. 2, 15.

ასწავლონ კეთილი მოძღვრება. 1
ტიმ. 4, 6; ტიტ. 1, 9; 2, 1-7.

იქადაგონ სახარება აშკარად. საქმე.
4, 31; ეფეს. 6, 19; 2 კორ. 3, 12.

არ დაირცხვინონ სახარებისთვის.
რომ. 1, 16; 2 ტიმ. 1, 8.

იქადაგონ სახარება უანგაროდ. 1
კორ. 9, 18; 2 კორ. 11, 7; 1 თეს. 2, 9.

დამოძღვრონ და დაარწმუნონ. 1
ტიმ. 4, 13; 5, 1; 2 ტიმ. 4, 2; ტიტ. 1, 9;
2, 15.

იქადაგონ სიტყვა ყოველ დროს. 2
ტიმ. 4, 2.

ასწავლონ მშვიდად. 2 ტიმ. 2, 25;
4, 2.

ამხილონ წყნარად. 2 თეს. 3, 18; 1
ტიმ. 5, 1; 2 ტიმ. 4, 2.

ამხილონ უფლებითა და მკაცრად. 1 ტიმ. 5, 20; ტიტ. 1, 13; 2, 15.

ჩააქრონ განხეთქილებანი. 1 კორ. 1, 11-12; 3, 3, 11, 17-18.

ჩააქრონ ფუჭი დავიდარაბანი. 2 ტიმ. 2, 14-16; ტიტ. 3, 9.

გამორდნენ ფუჭ და უპატიოსნო დავას. 1 ტიმ. 1, 4; 6, 20; 2 ტიმ. 2, 23.

დაარიგონ მოკამათენი. 2 ტიმ. 2, 25; ტიტ. 1, 9.

დადგნენ სიმტკიცით. 2 ტიმ. 1, 13-14; ტიტ. 1, 9.

მტკიცედ იდგნენ სიტყვაზე. 2 ტიმ. 1, 13; ტიტ. 1, 9.

მტკიცედ იდგნენ კეთილ მოძღვრებაზე. 1 ტიმ. 4, 16; 2 ტიმ. 1, 13; ტიტ. 1, 9.

დაიცვან კეთილი წინდი. 1 ტიმ. 6, 20; 2 ტიმ. 1, 14.

არ ასწავლონ სხვა მოძღვრება. 2 კორ. 11, 4; გალ. 1, 8; 1 ტიმ. 1, 3.

არავეინაცდუნონ. 2 კორ. 6, 3; რომ. 14, 13-21; 1 კორ. 8, 13; 10, 32.

აიტანონ შრომა, კეთილად იღვაწონ. 1 ტიმ. 1, 18; 6, 12; 2 ტიმ. 2, 3; 4, 7.

მოითმინონ მწუსარებანი მორწმუნეთათვის. 2 კორ. 1, 6; კოლას. 1, 24; 2 ტიმ. 2, 10.

მღვდელმსახურნი უნდა ქადაგებდნენ

ქრისტეს. საქმე. 5, 42; 8, 5-35; 9, 20; 11, 20; 17, 3; 1 კორ. 1, 23; 2, 2; 2 კორ. 1, 19; 4, 5; გალ. 1, 16; ეფეს. 3, 8; კოლას. 1, 28; 4, 3.

ღმრთის სიტყვას. 1 კორ. 14, 37; 2 კორ. 2, 17; 1 პეტ. 4, 11.

გაბედულად. ეს. 40, 9; 58, 1; საქმე. 5, 20; 20, 20-27; რომ. 15, 19.

კაღიერებით. მათ. 10, 27-28; საქმე. 4, 19; 5, 29; 18, 9; 2 კორ. 3, 12.

კაცთა მუქარის უშიშრად. იერ. 1, 8-17; ეზეკ. 2, 6; 3, 9; საქმე. 4, 18-20; 5, 25-42; 18, 9.

თუნდაც ყურს არ უგდებდნენ მათ. ეზეკ. 2, 4-5-7; 3, 11; საქმე. 7, 54-57.

ყველგან და ყოველთვის. მათ. 24, 14; მარკ. 16, 15-20; ლუკ. 24, 47; საქმე. 5, 42; 8, 4; რომ. 10, 18; კოლას. 1, 6-23; 2 ტიმ. 4, 2.

უტყუარად. 2 კორ. 2, 17; 4, 2; 2 თეს. 2, 8-5.

არა ადამიანთა სიბრძნის სიტყვით. 1 კორ. 1, 17; 2, 1-4-13.

არ გულისხმობდნენ თავის განდიდებას. 2 კორ. 4, 5; 1 კორ. 1, 12-15; გალ. 1, 10.

არა შურიტ. ფილიპ. 1, 15-16.

სახარების ქადაგება შეადგენს მღვდელმსახურთა აუცილებელ მოვალეობას. 1 კორ. 9, 16.

მორწმუნეებმა უნდა

მიიღონ მღვდელმსახურნი, როგორც ღმრთისგან გამოგზავნილნი. მალ. 2, 7; 1 კორ. 4, 1; გალ. 4, 14.

ყურად იღონ და გაჰყვენ მღვდელმსახურთა დარიგებას. მალ. 2, 7-8; მათ. 23, 3; 1 კორ. 11, 2; 16, 16; 2 კორ. 7, 15; ფილიპ. 2, 12; 1 თეს. 4, 1-2; 2 თეს. 2, 15; 3, 4-14; ებრ. 13, 17; 1 პეტ. 5, 5.

გაჰყვენ მათ მაგალითს. 1 კორ. 4, 16; 11, 1; ფილიპ. 3, 17; 1 თეს. 1, 6; 2 თეს. 3, 7-9.

მიჰბაძონ მათ სარწმუნოებას. ებრ. 13, 7; 6, 12.

პატივს სცემდნენ მათ. 1 კორ. 16, 18; ფილიპ. 2, 29; 1 თეს. 5, 12; 1 ტიმ. 5, 17.

უყვარდეთ ისინი. 2 კორ. 8, 7; 1 თეს. 3, 6; 5, 13.

ლოცულობდნენ მათთვის. რომ. 15, 30; 2 კორ. 1, 11; ეფეს. 6, 18-19; კოლას. 4, 3; 1 თეს. 5, 25; 2 თეს. 3, 1; ებრ. 13, 18.

სამართლიანია, რომ მღვდელმსახურნი იღებდნენ საჩუქარს მორწმუნეთაგან. 2 ნეშტ. 31, 4; 1 კორ. 9, 11-14; გალ. 6, 6; ფილიპ. 4, 14-16; 1 თეს. 5, 12; 1 ტიმ. 5, 17-18; მათ. 10, 10; 2 სჯ. 18, 8; გამ. 30, 16.

უსჯულო მღვდელმსახურნი

ასწავლიან სიცრუეს. ეზეკ. 13, 19; ეფეს. 4, 14; 1 ტიმ. 4, 2; 2 პეტ. 2, 3.

ასწავლიან მხოლოდ სიტყვით. ეს. 29, 13; მათ. 15, 9; მარკ. 7, 7; კოლას. 2, 8-22; ტიტ. 1, 14.

აცდუნებენ მრავალთა. მათ. 24, 11; საქმე. 20, 30; რომ. 16, 18; 2 კორ. 11, 13; ტიტ. 1, 10-11.

არ მწყსიან, არამედ ღუპავენ სამწყსოს. იერ. 23, 2; ეზეკ. 34, 2-4; ზაქ. 11, 17; იოან. 10, 13; საქმე. 20, 29.

არიან ამპრტავანი და აღსავსე მედიდურებით. მათ. 23, 5-7; მარკ. 12, 38-39; ლუკ. 11, 43; 20, 46; 1 ტიტ. 6, 3-5.

არიან ანგარებისმოყვარენი. 1 მეფ. 2, 36; ეს. 56, 11; იერ. 6, 13; 8, 10; მიქ. 3, 5-11; 2 პეტ. 2, 3.

არა აქვთ პატიოსნება. 2 ტიმ. 3, 5; 2 პეტ. 2, 1; იუდ. 1, 4.

არიან გარყენილი და განდგომილი. 1 ტიმ. 6, 5; 2 ტიმ. 3, 8; ტიტ. 1, 16.

თავს აჩვენებენ ქრისტეს მსახურებად. 2 კორ. 11, 13-15.

წარმოდგენილნი არიან უხმო და გაუმაძლარ ძაღლებად, მტაცებელ მგლებად. ეს. 56, 10-12; მათ. 7, 15; საქმე. 20, 29.

გამრავლდებიან უკნასკნელ დღეებში. მათ. 24, 11; მარკ. 13, 22; საქმე. 20, 29; 1 ტიმ. 4, 1-3; 2 პეტ. 2, 1-3.

სასჯელი უსჯულო მღვდელმსახურთა. ეზეკ. 13, 8-9; 33, 6-8; მიქ. 3, 5-7; მათ. 24, 48-51; 2 პეტ. 2, 1-3.

ვაი უსჯულო მღვდელმსახურებს. იერ. 23, 1; ეზეკ. 34, 2-5; ზაქ. 11, 17.

სახელები მღვდელმსახურთა, რომელნიც მოხსენებულნი არიან ახალი აღთქმის წიგნებში

თორმეტი მოციქული. მათ. 10, 2-5; მარკ. 3, 14; ლუკ. 6, 13; საქმე. 1, 26. სამოცდაათი მოწაფე. ლუკ. 10, 1-17.

ანდრონიკე და იენია. რომ. 16, 7. აპოლო. საქმე. 18, 24; 1 კორ. 3, 6.

აკვილა და პრისკილა. საქმე. 18, 26; რომ. 16, 3.

არქიპოსი. კოლას. 4, 17; ფილ. 1, 2.

არისტარქოსი. სქმე. 27, 2; კოლას. 4, 10; ფილ. 1, 23.

არტემი. ტიტ. 3, 12.

ბარნაბა, იოსედ წოდებული. საქმე. 4, 36; 12, 25; 13, 1; 15, 2.

კლემენტოსი. ფილიპ. 4, 3. ეპაფრა. კოლას. 1, 7; 4, 12; ფილიპ. 1, 23.

ეპაფროდიტე. ფილიპ. 2, 25. ერასტი. საქმე. 19, 22; 2 ტიმ. 4, 20.

სტეფანე. საქმე. 6, 5-8.
 გაიოსი. საქმე. 19, 29; 20, 4.
 იაკობი. ლუკ. 6, 15; საქმე. 1, 13;
 გალ. 2, 9; იაკ. 1, 1.
 იოანე, მარკოზად წოდებული.
 საქმე. 12, 25; 15, 37; 2 ტიმ. 4, 11;
 ფილიმ. 1, 24.
 იოანე მახარებელი. მარკ. 3, 17;
 ლუკ. 6, 14; საქმე. 4, 13; გალ. 2, 9;
 გამოცხ. 1, 1.
 იოსებ, რომელსაც ერქვა ბარსაბა.
 საქმე. 1, 23.
 იუდა, რომელსაც ეწოდა ბარსაბა.
 საქმე. 15, 22-32.
 იუდა იაკობისი. ლუკ. 6, 16; საქმე.
 1, 13; იუდ. 1, 1.
 ლუკა. კოლას. 4, 14; 2 ტიმ. 4, 11;
 ფილიმ. 1, 24.
 ლუკიოს კვირინელი. საქმე. 13, 1;
 რომ, 16, 21.
 მატათა. საქმე. 1, 23-26.
 მათე. მათ. 9, 9; 10, 3; საქმე. 1, 13.
 პაულე. საქმე. 20, 24; 26, 16; 28, 31;
 რომ. 1, 5; 11, 13; გალ. 1, 1; ეფეს. 3, 7;
 კოლას. 1, 23; 1 ტიმ. 1, 12; 2, 7.
 პეტრე. იოან. 21, 15-17; საქმე. 9,
 32; 15, 7; გალ. 2, 7; 1 პეტ. 1, 1; 2 პეტ.
 5, 1; 1, 1.
 ფილიპე. საქმე. 6, 5; 8, 5-40; 21, 8.
 პროხორონ, ნიკანორა, ტიმონა,
 პარმენა და ნიკოლაოს. საქმე. 6, 5.
 შილა და სილოანე. საქმე. 15, 22-
 32; 17, 10; 2 კორ. 1, 19; 1 თეს. 1, 1; 2
 თეს. 1, 1.
 სიმეონ, რომელსაც ერქვა ნიგერ.
 საქმე. 13, 1.
 სოსიპატრე. საქმე. 20, 4.
 სოსთენ. 1 კორ. 1, 1.

თომა, რომელსა ერქვა მარჩბივი.
 იოან. 11, 16; 20, 24.
 სტეფანე. 1 კორ. 16, 17.
 ტიმოთე. საქმე. 16, 1; რომ. 16, 21;
 1 კორ. 4, 17; 2 კორ. 1, 19; 1 ტიმ. 4, 6;
 2 ტიმ. 4, 5.
 ტიტე. 2 კორ. 8, 23; გალ. 2, 1; ტიტ.
 1, 5.
 ტროფიმე. საქმე. 20, 4; 2 ტიმ. 4, 20.
 ტვიციკოს. ეფეს. 6, 21; კოლას. 4, 7;
 2 ტიმ. 4, 12.
 ურბანოს. რომ. 16, 9.
 ზინან. ტიტ. 3, 13.

მღვიმე, ქვაბი

მ. არის ხელოვნური. მსაჯ. 6, 2.
 მ. არის თავისუფალ მინდვრებზეც.
 დაბ. 23, 19.
 მ. არის კლდეებში. ეს. 2, 19.
 მღვიმეებს იყენებდნენ საცხოვრე-
 ბელ ბინად. დაბ. 19, 30.
 მ. იყენებდნენ თავშესაფრად. 1 მეფ.
 13, 6; 14, 11; 3 მეფ. 18, 4; ებრ. 11, 38.
 მ. იყენებდნენ დასასვენებლად. 1
 მეფ. 24, 4; 3 მეფ. 19, 9.
 მ. იყენებდნენ დასაკრძალადად. დაბ.
 23, 19; იოან. 11, 38.
 მ. იყენებდნენ ყაჩაღები. იერ. 7, 11;
 მათ. 21, 13.
 მ. იყენებდნენ მხეცები. ნაუმ. 2, 12.
 მღვიმეები ხშირად ვრცელია. 1
 მეფ. 22, 1. 2; 24, 4.
 მ. ვერ იხსნიან ღმრთის რისხვისგან.
 ეს. 2, 19; ეზეკ. 33, 27; გამოცხ. 6, 15.
**ხაღმრთო წერილში მოხსენებული
 მღვიმეები**
 ოდოლაში. 1 მეფ. 22, 1.
 გაღე (ენ-ლადი). 1 მეფ. 24, 1-4.

მრჩობლი. დაბ. 23, 9.

მაკლონია (მაკილი). ისუ ნავ. 10, 16, 17.

მღვიმარება, სიფხიზლე

შეგონება მღვიმარების შესახებ. მათ. 24, 42; 25, 13; მარკ. 13, 35-37; ლუკ. 12, 37; 21, 36; 1 კორ. 16, 13; 1 თეს. 5, 6; 1 პეტ. 5, 8; გამოცხ. 3, 2.

ქრისტი არის მღვიმარება — სიფხიზლის მაგალითი. მარკ. 14, 34-38.

მორწმუნენი უნდა მღვიმარებდნენ

ყოველ დროს. ლუკ. 21, 36.

ყოველ საქმეში. 2 ტიმ. 4, 5.

ცხოვრების გზის წარმართვაში ღმრთის სიტყვებით. ფს. 118, 9; იგავ. 4, 25-27; ეფეს. 5, 15.

სიტყვებით. ფს. 38, 1; იგა. 13, 3; იოან. 1, 19-20.

საღმრთო მსახურებისას. ეკლ. 5, 1-2.

დარიგების მიღებით. მარკ. 4, 24; ლუკ. 8, 18.

ცოდვის გამოცდის წინააღმდეგ. მათ. 26, 41; მარკ. 14, 38; ლუკ. 22, 46; 2 კორ. 10, 12; გალ. 6, 1; ებრ. 12, 15.

ურწმუნოების წინააღმდეგ. ებრ. 3, 12.

კერპთმსახურების წინააღმდეგ. 2 სჯ. 4, 15-16.

ლოცვით. ნემ. 4, 9; მათ. 26, 41; მარკ. 13, 33; 14, 38; ლუკ. 21, 36; 22, 46; ეფეს. 6, 18; კოლას. 4, 2; 1 პეტ. 4, 7.

მადლობით. კოლას. 4, 2.

კეთილგონიერებით. მარკ. 13, 33. სარწმუნოების სიმტკიცით. 1 კორ. 16, 13.

*

ღმერთი მოითხოვს მღვიმარება-სიფხიზლეს განსაკუთრებით მღვდლებსაგან. ეფეკ. 3, 17; 33, 7; ეს. 62, 6; მარკ. 13, 3.

მღვდლებს ეძლევათ შეგონება, იყენენ ფხიზლად თავისი სამწყსოს მიმართ. საქმე. 20, 28-31; 2 ტიმ. 4, 5; 1 პეტ. 5, 2.

ერთგული მღვდლები მარად ფხიზლობენ. ებრ. 23, 17.

არაერთგულ მღვდლებს არა აქვთ სიფხიზლე. ეს. 56, 10.

შეგონება მღვიმარება-სიფხიზლის შესახებ

რათა არ ჩავეარდეთ განსაცდელში. მათ. 26, 41; მარკ. 14, 38; ლუკ. 22, 46.

განუწყვეტელი ხდომა ეშმაკისა. 1 პეტ. 5, 8.

მოახლოვება ყოლველთა აღსასრულისა. 1 პეტ. 4, 7.

*

სიფხიზლე აუცილებელია, რადგან უცნობია ქრისტეს მოსელის დღე. მათ. 24, 42; 25, 13; მარკ. 13, 32-33-35; ლუკ. 12, 40; 21, 36; 1 თეს. 5, 2-6.

საშიშროება სიფხიზლის დაკარგვის გამო. მათ. 24, 48-51; 25, 5-12; გამოცხ. 3, 3.

ბედნიერია ის, ვინც ფხიზლობს. იგავ. 8, 34; მათ. 24, 46; ლუკ. 12, 37; გამოცხ. 16, 15.

მაგალითები მღვიმარება-სიფხიზლისა: ათნი ქალწულნი. მათ. 25, 1-12. მსახური, რომელიც მოელის თავისი ბატონის მოსვლას. მარკ. 13, 34-36; ლუკ. 12, 36-38. ერთგული და ბოროტი მონა.

მათ. 24, 45-51; ლუკ. 12, 42-48. სახლის პატრონი. მათ. 24, 43; ლუკ. 12, 39.

მლილი

მლილი სპობს ქსოვილებს. მათ. 6, 19; იაკ. 5, 2.

კვდება ხელის შეხებით. იობ. 4, 19.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმრთის მსჯავრის აღსრულება. ოს. 5, 11.

ღმრთის სამსჯავრო. ეს. 50, 9; 51, 8.

ისინი, ვისაც უწია ღმრთის მძიმე მსჯავრება. იობ. 13, 28.

სიგიჟე (უგუნურება) იმათი, ვინც ზრუნავს მიწიერ სიკეთეთა გამრავლებასზე. იობ. 27, 18.

მყოფი პირველთაგან (დასაბამიდან)

უფალი იესო ქრისტე, ძე ღმრთისა. იოან. 8, 25.

მკვიდნი

„ნეტარ იყვნენ მკვიდნი, რამეთუ მათ დაიმკვიდრონ ქვეყანა“. მათ. 5, 5.

მკვიდობა, სიმკვიდე

მ. არის სულის მდგომარეობა, რომელიც განპირობებულია სიყვარულით და ამის გამო ქმნის ერთობასა და თანხმობას.

მკვიდობის საპირისპიროა განსხუთქილება, უთანხმოება. მკვიდობა გარეგანი მნიშვნელობითაც არის დიდი სიკეთე, რომლისთვისაც მადლობა უნდა ეთქვას ღმერთს.

მკვიდობა ხალხთა შორის. ლევიტ. 26, 6; ეს. 52, 7; ფს. 28, 11; 147, 3.

მ. ცალკეულ ადამიანთა შორის. ფს. 132, 1; ზაქ. 8, 19; მარკ. 9, 50; რომ. 12, 18.

მ. ღრმა, შინაგანი მნიშვნელობით დამყარებულია ღმრთისგან დაცილებასა და მის წინააღმდეგ ამბოხის შეწყვეტაზე.

ღმერთი თვით არის „ღმერთი მკვიდობისა“. თვით მასშია სრული ჰარმონია; ამის გამო მას მკვიდობის დამყარება სურს მიწაზეც. რომ. 15, 33; 16, 20; ებრ. 13, 20; 1 თეს. 5, 23. ლუკ. 2, 14; ეს. 57, 19; იერ. 29, 11; 33, 6; რიცხ. 6, 24 (აარონის კურთხევა).

მკვიდობა ღმრთის მიერ გამზადებულია ჩვენთვის ქრისტესმიერი შერიგების გზით. ეს. 53, 5; ლუკ. 1, 79; რომ. 8, 31; 14, 17; ეფეს. 2, 14-17; კოლ. 1, 20; იოან. 3, 36.

იესო მკვიდობას აძლევს თავისიანებს. იონ. 14, 27; 16, 33; 20, 19 (ჩვეულებრივი მისალმება აღმოსავლეთში: „მკვიდობა თქვენდა!“ აქ იქცევა ნიჭად, მადლად).

ეს მკვიდობა ემყარება რწმენით მიღებულ ცოდვათა მიტევებას. ლუკ. 7, 50; 8, 48; რომ. 5, 1; ეს. 32, 17.

იგი შენარჩუნებულია სულში ქრისტესთან შინაგანი ერთობით. ფილიპ. 4, 7; გალ. 5, 22; რომ. 8, 6; 14, 17.

ნაყოფი მკვიდობისა, რომელიც დამყარებულია ღმერთთან შერიგებაზე.

შინაგანი გულის სიმკვიდე არ გუბრუნებს არც ცხოვრებისეულ უკულმართობებში, არც სიკვდილის დღეს. მათ. 11, 22; ფს. 72, 26; ლუკ. 2, 29.

მშვიდობისმოყვარეობას სიყვარულით მიჰყავს აღამიანები შვილობისაკენ. მათ. 5, 9; იაკ. 3, 18. ეფეს. 4, 2. 32. რომ. 14, 19. ებრ. 12, 14.

სრულყოფილი მშვიდობა

ჯერ კიდევ შეუძლებელია მიწაზე არა მარტო იმის გამო, რომ უღმრთო აღამიანები ხშირად არღვევენ მას, არამედ იმიტომაც, რომ ღმრთის შვილნი მოწმენი უნდა იყვნენ ჭეშმარიტებისა სამყაროში გაბატონებული ბოროტი საწყისის საწინაღმდეგოდ. მათ. 10, 16, 34 და 36. ფს. 19, 6. ეფეს. 5, 11 საქმე. 4, 19. გალ. 1, 10.

მთავარი მშვიდობისა (ეს. 9, 5) იესო დაასრულებს თავისი მშვიდობის სამეფოს მოწყობას. მაშინ ეს საკვირველი სიკეთე უკვე სრულყოფილებით დამკვიდრდება. ეს. 9, 6; 11, 6-9; 65, 17-25. მიქ. 4, 3. გამოცხ. 11, 15.

მშვიდობა (სიმშვიდე) სულიერი

ღმერთი არის მშვიდობის ღმერთი. რომ. 15, 33; 16, 20; ფილიპ. 4, 9; 1 თეს. 5, 23; ებრ. 13, 20.

ქრისტე არის მშვიდობის უფალი. 2 თეს. 3, 16.

ქრისტე არის მშვიდობის მთავარი. ეს. 9, 6.

ქრისტე არის ჩვენი მშვიდობა. ეფეს. 2, 14.

სულიერი მშვიდობა მოვიდა მისი ჯვრის სისხლით მის მიერ. კოლას. 1, 20; ეფეს. 2, 14-15; რომ. 5, 1; ეს. 53, 5.

ქრისტე წარმართავს ჩვენს სულს მშვიდობის გზით. ლუკ. 1, 79.

ქრისტე გვაძლევს მშვიდობას. მათ. 11, 29; ლუკ. 24, 36; იოან. 14, 27; 20, 19-21; 2 თეს. 3, 16.

სახარება არის მშვიდობის ხარება. ეს. 52, 7; ნაუმ. 1, 15.

სულიერი მშვიდობა მოცემულია აღთქმის მიერ. რიცხ. 25, 12; ეს. 54, 10; ებუკ. 34, 25; 37, 26; მალ. 2, 5.

სიმშვიდის სულიერი განცხადება

ანგელოზების მიერ. ლუკ. 2, 14.

ქრისტეს მიერ. ეფეს. 2, 17.

მკვდელთმსახურთა მიერ. ეს. 52, 7; რომ. 10, 15.

ქრისტეს სახელით. საქმე. 10, 36.

*

მკვდელმსახურთ ეწოდებათ მშვიდობის მახარებლები. ეს. 33, 7.

სულიერი მშვიდობა მომდინარეობს გამართლებისაგან. რომ. 5, 1.

მ. ს. სარწმუნოებით შეიძინება. რომ. 15, 13.

მ. ს. არის სულის ნაყოფი. რომ. 8, 6; 14, 17; გალ. 5, 22.

მ. ს. მონიჭებულია ღმრთისა და ქრისტესაგან. რომ. 1, 7; 1 კორ. 1, 3; ეფეს. 1, 2; 6, 23; გალ. 1, 3; 2 თეს. 1, 2; 2 ტიმ. 1, 2.

სიმშვიდეს ახლავს

სიმართლე. ეს. 32, 17; რომ. 14, 17; იაკ. 3, 18.

სიხარული. რომ. 14, 17; 15, 13.

ღმრთის კანონის სიყვარული. ფს. 118, 165.

სულიერი ზრახვა. რომ. 8, 6-9.

სიმშვიდე შეპირებული აქვს

ეკლესიას. ეს. 54, 13; 60, 17; 66, 12. ისრაელს. იერ. 33, 6; ანგ. 2, 9.

წარმართებს. ზაქ. 9, 10.
 მომსანიებლებს. ეს. 57, 18-19; მათ.
 11, 28-29.
 მორჩილებს. ფს. 118, 165; ეს. 48,
 18; იერ. 6, 16; რომ. 2, 10.
 მორწმუნეებს. ფს. 71, 3-7; ეს.
 55, 12.
 მშვიდებს. ფს. 36, 11.
 ღმრთის მოიმედეთ. ეს. 26, 3.

მორწმუნენი

უნდა ეძიებდნენ მშვიდობას. 2 ტიმ.
 2, 22.
 მათ აქვთ მშვიდობა ღმერთთან.
 რომ. 5, 1.
 მათ აქვთ მშვიდობა ქრისტეს მიერ.
 იოან. 16, 33.
 კურთხეულნი არიან მშვიდობით.
 რომ. 15, 13.
 ტყებთან მშვიდობით. ფს. 4, 8;
 118, 165.
 იცავენ ჭეშმარიტ სიმშვიდეს. ეს.
 26, 3.
 სიმშვიდით დაიცევიან. ფილიპ.
 4, 74; კოლას. 3, 15.
 მშვიდობით კედებიან. დაბ. 15, 15;
 4 მეფ. 22, 20; 2 ნეშტ. 34, 28; ფს. 36,
 37; ეს. 57, 2; ლუკ. 2, 29.
 სიკედილის შემდეგ მშვიდობით
 ტყებთან. ეს. 57, 2; რომ. 2, 10.
 ლოცულობენ მშვიდობაზე ერთმა-
 ნეთში. გალ. 6, 16; ფილიპ. 1, 2; კოლას.
 1, 3; 1 თეს. 1, 1; 2 ტიმ. 1, 2; 1 პეტ. 1,
 2; 5, 14; 2 პეტ. 1, 2.

სიმშვიდე მორწმუნეთა არის

დიდი. ფს. 118, 165.
 მეტად დიდი. ფს. 71, 7; ეს. 54, 13;
 იერ. 33, 6.

ნამდვილი. იობ. 4, 20-29.
 დიდი იმედი განსაცდელში. იოან.
 14, 27; 16, 33.
 „მშვიდობა სულიერი ჰმატს ყოველ-
 თა გონებათა“. ფილიპ. 4, 7.
 მღვდელმსახურნი უნდა ლოცა-
 დნენ მშვიდობის კურთხევით. რიცხ.
 6, 23-26; მათ. 10, 12-13; ლუკ. 10, 5-
 6; რომ. 1, 7; 1 კორ. 1, 3; 2 კორ. 1, 2;
 გალ. 1, 3; ეფეს. 1, 2.

ბოროტს აღმობიანება

არ იციან სიმშვიდის გზა. ეს. 59, 8;
 რომ. 3, 17.
 არ იციან ყოველივე ის, რაც
 შეადგენს მშვიდობას. ლუკ. 19, 42.
 იმედი აქვთ ცრუ მშვიდობისა. 2
 სჯ. 29, 19.
 არა აქვთ მშვიდობა. ეს. 57, 21.
 ცრუმასწავლებლნი ჰპირდებიან
 ცრუმშვიდობას. იერ. 6, 14; 8, 11; 23,
 17; ეზეკ. 13, 10.
 მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი ს უ ლ ი ე რ ი
 ს ი მ შ ვ ი დ ი ს ა : აბრაამი. დაბ. 15,
 15. ოსია. 4 მეფ. 22, 20; 2 ნეშტ. 34. 28.
 დედაკაცი, რომელიც იტანჯებოდა
 სისხლის დენით. მარკ. 5, 34; ლუკ. 8,
 48. სვიმეონი. ლუკ. 2, 27. ცოდვილი
 დედაკაცი. ლუკ. 7, 50.

მშვიდობა ხალხთან

ღმერთი არის ღმერთი მშვიდობისა.
 1 კორ. 14, 33; 2 კორ. 13, 11.
 ღმერთი არის შემოქმედი მშვი-
 დობისა. ლევიტ. 26, 6; რიცხ. 6, 26; 1
 ნეშტ. 22, 9; ფს. 4, 8; ეს. 45, 7; 1 კორ.
 14, 33.

ღმერთი აძლევს მშვიდობას

იმათ, რომელთაც უყვართ მისი
 სჯული. ფს. 34, 27; 118, 165.

მათ, რომლებიც ემორჩილებიან მას.
ლექცია. 26, 3-6.

თავის რჩეულთ. იგავ. 16, 7-8. ეს.
26, 12.

თავის მსახურთ. ფს. 28, 11; 54, 18.

მათ, რომლებიც მოთმინებით იტა-
ნენ სასჯელს. იობ. 5, 17-23.

*

მშვიდობა ხალხთან ღვთაებრივი
სიბრძნისაგან წარმოადგება. იაკ. 3, 17.

მ. ხ. არის სიძარათლის ნაყოფი. ეს.
32, 17; იაკ. 3, 18.

მ. ხ. მიიღწევა ღოცვით

ქვეყნის მშვიდობისთვის. იერ. 29,
7; ფს. 121, 6.

კავშირი მშვიდობისა ქმნის სულთა
ერთობას. 2 კორ. 13, 11; ეფეს. 4, 3.

მშვიდობა ხალხთან საჭიროა სი-
ცოცხლით ტყობისთვის. ფს. 33, 12-
15; 1 პეტ. 3, 10-11.

მორწმუნეები

მორწმუნეებს უნდა უყვარდეთ
მშვიდობა ხალხთან. ზაქ. 8, 19.

უნდა ესწრაფოდნენ ხალხთან
მშვიდობას. იაკ. 3, 18.

უნდა ჰქონდეთ სული მშვიდობისა
ხალხთან. 1 პეტ. 3, 4.

უნდა ცხოვრობდნენ ხალხთან
მშვიდობით. 2 კორ. 13, 11.

უნდა ჰქონდეთ მშვიდობა ხალხთან,
ერთმანეთთან. მარკ. 9, 50; 1 თეს.
5, 13.

უნდა ეძებდნენ ხალხთან მშვი-
დობას. ფს. 33, 15; 1 პეტ. 3, 11; ფს.
119, 6; 2 ტიმ. 2, 22.

უნდა ეძებდნენ ყოველივეს, რაც
ხელს უწყობს ხალხთან მშვიდობას.
რომ. 14, 19.

უნდა ცდილობდნენ მშვიდობას
ყველა ხალხთან. რომ. 12, 18; ებრ.
12, 14.

*

ილოცეთ ეკლესიის მშვიდობის-
თვის. ფს. 121, 6-8; ეფეს. 6, 23.

ილოცეთ ქვეყნის მშვიდობისთვის.
იერ. 29, 7; 1 ტიმ. 2, 2.

შეაგონეთ სხვებს ხალხთან მშვი-
დობა. რომ. 12, 18; 2 თეს. 3, 12.

მშვიდობა ხალხთან შეპირებული
ეკესიისთვის. ფს. 28, 10; 124, 5; 127,
7; ეს. 2, 4; 23, 18; ოს. 2, 18.

ნეტარია ის, ვინც დააფუძნებს
მშვიდობას ხალხთან. იგავ. 12, 20;
მათ. 5, 9.

კურთხევანი, რომლებიც მშვიდო-
ბისგან გამომდინარეობენ. ფს. 132, 1;
2 კორ. 13, 11.

სარგებლობანი მშვიდობისგან.
იგავ. 17, 1.

ისინი, ვინც მშვიდობით ცხოვ-
რობენ, წოდებულნი არიან ღმრთის
შვილებად. მათ. 5, 9.

„რომელმან გვეს ყერიძალსა შენსა,
მიუჰყარ ერთკერძოცა; და რომელი
მიგიღებდეს შენ სამოსელსა შენსა,
კვართსაცა შენსა ნუ აყენებ“. ლუკ.
6, 29.

ბოროტი აღამიანები

სძულთ მშვიდობა. ფს. 119, 6.

თვალთმაქცურად ლაპარაკობენ
მშვიდობაზე. ფს. 27, 3; 54, 21; იერ.
9, 8.

არ ლაპარაკობენ მშვიდობაზე.
ფს. 34, 20.

არ ტყებებიან მშვიდობით. იობ. 15,
20-21; ეს. 48, 22; 57, 21; ეზეკ. 7, 25.

ტყუილად მოელიან მშვიდობას. იერ. 8, 15; 14, 19.

ცრუწინასწარმეტყველები ამაოდ აუწყებენ მშვიდობას. იერ. 14, 13.

მშვიდობა ხალხთან გამეფდება ქრისტეს მოსვლის შემდეგ. ფს. 71, 7; ეს. 2, 4; 32, 18; ზაქ. 9, 10.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: აბრაამი. დაბ. 13, 8-9. აბიშელეჟი. დაბ. 26, 26-31. დავითი. 1 ნეშტ. 12, 17; სოლომონი. 3 მეფ. 4, 24; 1 ნეშტ. 22, 9. მარდოქე. ესთ. 10, 3.

მშვილდი

მშვილდი არის საბრძოლო იარაღი. დაბ. 48, 22. ეს. 7, 24.

მშვილდს სანადიროდაც იყენებდნენ. დაბ: 27, 3.

იმათ, ვინც მ. ხმარობდა, მშვილდოსნებს უწოდებდნენ. იერ. 4, 29.

მშვილდები ჩვეულებრივ სპილენძისგან (რეალისაგან) კეთდება. 2 მეფ. 22, 35. იობ. 20, 24.

მშვილდი უჭირავთ მარცხენა ხელში. ეზეკ. 39, 3.

მშვილდს ჭიმავედნენ მთელი ძალით. 4 მეფ. 9, 24.

ისრაელთ ისწავლეს მშვილდის ხმარება. 2 მეფ. 1, 22.

მშვილდს ოსტატურად ხმარობდნენ ლიდელები. იერ. 46, 9.

მ. ოსტატურად რხმარობდნენ ელამელები. იერ. 49, 35.

მ. ოსტატურად ხმარობდნენ ფილისტიმელები. 1 მეფ. 31, 3.

მ. ოსტატურად ხმარობდნენ რუბენის, გადის და მანასეს შთამომავლები. 1 ნეშტ. 5, 17.

მ. ოსტატურად ხმარობდნენ ბენიამენის ძენი. 1 ნეშტ. 12, 2.

მშვილდი, როგორც მეგობრობის საბუთი. 1 მეფ. 18, 4.

ოზიამ თავის ერს სხვა იარაღთან ერთად მოუშადა მ. 2 ნეშტ. 26, 14.

დამარცხებულთათვის ჩამორთმეული მშვილდები ნადგურდებოდა. ფს. 36, 15. ეზეკ. 39, 9.

გადატანითი მნიშვნელობით

ძალა-უფლება. იობ. 29, 20.

უკეთურთა ენა. ფს. 10, 2. იერ. 9, 3. პირფერნი. ფს. 77, 57. ოს. 7, 16.

ძალაუფლების დამხობა. 1 მეფ. 2, 4. იერ. 49, 35. ოს. 1, 5; 2, 18.

მშვიარი

„ნეტარ იყვენენ, რომელთა შიოდეს და სწყუროდეს სიმართლისათვის, რამეთუ იგინი განძლენ“. მათ. 5, 6; ლუკ. 6, 21.

მშობლები

ღმერთი აძლევს მშობლებს შვილებს. დაბ. 33, 5; 1 მეფ. 1, 27; 1 ნეშტ. 28, 5; ფს. 112, 9; 126, 3.

მშობელთა მოვალეობა შვილებსადმი

უნდა უყვარდეთ ისინი. ტიტ. 2, 4.

უნდა ასწავლიდნენ მათ საღმრთო სჯულს. გამ. 12, 26-27; 2 სჯ. 6, 9-10; 6, 7. 20-25; 11, 19; ფს. 77, 5-7; ეს. 38, 18; ეფეს. 6, 4.

უნდა ასწავლიდნენ მათ ღმრთის შიშს. დაბ. 18, 19; 2 სჯ. 32, 46-48; 1 ნეშტ. 28, 9; ფს. 33, 13; იაკვ. 4, 1-4.

უნდა მოუთხრობდნენ მათ ღმრთის სასწავლებლივ საქმეებს. გამ. 10, 2; 13, 14-15; 2 სჯ. 6, 21-23; ისუ ნავ. 4, 6-7. 21-22; ფს. 43, 1; 77, 4.

უნდა აუწყებდნენ მათ ღმრთის მსჯავრს. იოველ. 1, 3.

უნდა ასწავლიდნენ მათ დაჯერებას და მორჩილებას. იგავ. 4, 3-4; ეფეს. 6, 4; 1 ტიმ. 3, 4.

უნდა აკურთხევდნენ მათ. დაბ. 48, 15-16; ებრ. 11, 20.

უნდა ებრალეოდეთ ისინი. ფს. 102, 13.

უნდა არიგებდნენ და ანუგეშებდნენ მათ. 1 თეს. 2, 11.

უნდა კარგად წარმართონ მათი გზა. 1 ტიმ. 3, 4-12.

უნდა აძლეოდნენ მათ შენიშვნებს. 1 მეფ. 2, 23-24.

უნდა გამოასწორონ ისინი. 2 სჯ. 8, 5; იგავ. 3, 12; 13, 23-25; 19, 18; 23, 13-14; 29, 17; ებრ. 12, 7-9-10.

არ უნდა განარისხებდნენ შვილებს. ეფეს. 6, 4; კოლას. 3, 21.

უნდა აკმაყოფილებდნენ მათ საჭიროებებს. მათ. 7, 9-11; ლუკ. 11, 11-13; 2 კორ. 12, 14; 1 ტიმ. 5, 8.

არ უნდა მისცენ ნება დაუკავშირდნენ უსჯულოებს. დაბ. 24, 1-4; 28, 1-2.

მშობლები უნდა ღოცულობდნენ თავიანთი შვილებისთვის

მათი სულიერი სიკეთისთვის. დაბ. 17, 19; 1 ნეშტ. 29, 19.

მათი განსაცდელისას. იობ. 1, 5.

მათი აუადმყოფობისას. 2 მეფ. 12, 16; მათ. 9, 18; მარკ. 5, 23; 7, 26; იოან. 4, 47.

კარგი მშობლები

კარგ მაგალითს აძლევენ თავიანთ შვილებს. 4 მეფ. 14, 3; 15, 3; 2 ნეშტ. 34, 2.

იქნებიან კურთხეულნი. 2 სჯ. 11, 21.

გადასცემენ კურთხევას თავის შვილებს. დაბ. 48, 9-11; 2 სჯ. 4, 37; 7, 9; ფს. 111, 2.

უპირატესობაა კარგი მშობლების ყოლა. დაბ. 18, 19; 2 ტიმ. 1, 5.

მშობელთა ცოდვები ზოგჯერ გადადის შვილებზე. გამ. 20, 5; 34, 7; 2 სჯ. 5, 9; რიცხ. 14, 18; ფს. 36, 28; ეს. 65, 7; იერ. 32, 18.

მშობლების დაუდევრობა დაისჯება. 1 მეფ. 3, 13; იგავ. 29, 15.

ბოროტი მშობლები

ზრდიან შვილებს ცოდვებში. იერ. 9, 14; მათ. 14, 8.

აძლევენ ცუდ მაგალითს შვილებს. 4 მეფ. 23, 32-37; ფს. 77, 57; ეზეკ. 20, 18; ამოს. 2, 4.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი კ ა რ გ ი მ შ ო ბ ლ ე ბ ი ს ა : აბრაამი. დაბ. 18, 19. ისაკი. დაბ. 27, 26; იაკობი. დაბ. 42, 36. იოსები. დაბ. 48, 1-13. ლედა მოსესი. გამ. 2, 2-3. მანოე. მსაჯ. 13, 8. ანნა. 1 მეფ. 1, 26. იესე. 1 მეფ. 17, 17. დავითი. 2 მეფ. 12, 16; იოსაფატი. 2 ნეშტ. 21, 2-3. იობი. იობ. 1, 5. ქანანეველი დედაკაცი. მათ. 15, 22; მარკ. 7, 26. იაიროსი. მათ. 9, 18; მარკ. 5, 23. ლუდა და ეენიკი. 2 ტიმ. 1, 5.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი ც უ დ ი მ შ ო ბ ლ ე ბ ი ს ა : დედა მიქასი. მსაჯ. 17, 1-3. ელი. 1 მეფ. 3, 12. სალი. 1 მეფ. 20, 33. გოთოლია. 2 ნეშტ. 22, 2. მანასე. 2 ნეშტ. 33, 1-6. ჰეროდია. მათ. 14, 6-8; მარკ. 6, 22-24.

მცენარე, მფჰანილი

მცენარეები შექმნილია ღმრთის მიერ. დაბ. 1, 11-12; 2, 5.

უფალი აღმოცენებს მცენარეებს.
იობ. 38, 27; ფს. 103, 14.

ყოველგვარ მცენარეს აქვს თესლი
თავისი ჯიშისებრ. დაბ. 1, 11-12.

მცენარე საკვებად მიეცა ადა-
მიანებს. დაბ. 1, 28-29; 9, 3.

მცენარე აღმოცენდება

მინდვრებზე. იერ. 12, 4.

მთაში. იგავ. 27, 25.

მორწყვით. იობ. 8, 11.

უღბნოში. იერ. 17, 6.

*

მცენარეს რგავენ ბალებში. 2 სჯ.
11, 10; 3 მეფ. 21, 2.

მცენარეებს აშენებენ საკვებად. იგავ.
15, 17; ებრ. 6, 7.

მცენარე საჭიროებს წვიმასა და
ცვარ-ნაშს. 2 სჯ. 32, 2; იობ. 38, 26-27.

მცენარეების მორწყვის ხერხი. 2
სჯ. 11, 10.

ხაღმართო წერილში იხსენიება

ალოე. ქება. 4, 14.

ცერეცო, ძირაკი. მათ. 23, 23.

ქრთილი. გამ. 9, 31; 2 მეფ. 17, 28.

ნარდი, ნარდიონი. ქება. 4, 14.

მელაპეპონი. რიცხ. 11, 5.

ჭილი. იობ. 8, 11.

სელი. გამ. 9, 31.

ნიორი. რიცხ. 11, 5.

ბალახი. რიცხ. 22, 4.

უსუპი. გამ. 12, 22; 3 მეფ. 4, 30.

ნესვი. რიცხ. 11, 5.

ოსპი. დაბ. 25, 34.

ვაშლი მანდრაგორი. დაბ. 30, 14;
ქება. 7, 13.

ასლი. ეზეკ. 4, 10; გამ. 9, 32.

ხახვი, რიცხ. 11, 5.

26. ბიბლიის ლექსიკონი.

პიტნა. მათ. 23, 23.

მური, ზმირნი. ქება. 4, 14.

სარეველა. მათ. 13, 30.

იფქლი (ზორბალი). გამ. 9, 32; იერ.
12, 13; მათ. 13, 30.

მწარე ბალახები, რომელთაც იყე-
ნებდნენ პასეჟზე. გამ. 12, 84; რიც.
9, 11.

შხამიანი ბალახები. 4 მეფ. 4,
39-40.

*

მცენარეებს ზიანს აყენებენ სეტყვა
და ქარიშხალი. გამ. 9, 22-25.

მცენარეების მტერია კალია. გამ.
10, 12, 15; ფს. 104, 34-35.

ებრაელები პიტნაკის, ტეგანისა და
მხლის შეათუფ ნაწილს სწირავდნენ.
ლუკ. 1, 42.

მცენარეები ზოგჯერ ცვლიდნენ
ზორციან საკვებს უძღურთათვის.
რომ. 14, 2.

გადატანილი მნიშვნელობით

უკეთურნი. 4 მეფ. 19, 26. ფს. 36, 2.
წმინდანებისთვის მინიჭებული
მადლი. ეს. 18, 4.

**მცველი, დასი, ხუშილი,
პეპური**

ჩვეულებრივ მცველები იყვნენ
მეომართა სახით. მათ. 27, 65-66.

ხანდახან მოქალაქეები იყვნენ
მცველებად. ნემ. 7, 3.

მცველები იყვნენ

კომეხზე. 4 მეფ. 9, 17.

განსაკუთრებულ შემთხვევებში
იერუსალიმის ტაძართან. 4 მეფ.
11, 6.

ლამით ქუჩებში. ქება. 3, 3; 5, 7.

საფრთხის დროს

მცველთა რიცხვი იზრდებოდა. იერ. 51, 12.

მცველები იდგნენ დღისითაც და ღამითაც. ნემ. 4, 9. ეს. 21, 8.

მ. იტყობინებოდნენ გარუშეთა მოახლოებას. 2 მეფ. 18, 24-27; 4 მეფ. 9, 18-20. ეს. 21, 6-9.

მ. განგაშით აცნობებდნენ მტრის მოახლოებას. ეზეკ. 33, 2-3.

*

ღმრთის შემწეობის გარეშე მცველთა გულმოდგინება ამაო იყო. ფს. 126, 1-2.

დაცვა იყოფოდა ცვლებად. ნემ. 7, 3.

მცველებს აკრძალული ჰქონდათ ძილი. მათ. 28, 13-14.

მცველები დაუდევრობისთვის სიკვდილით ისჯებოდნენ. ეზეკ. 33, 6.

გამკვლელნი ხშირად მიმართავდნენ მცველებს ცნობებისთვის. ეს. 21, 11.

გადატანითი მნიშვნელობით

საკურთხეველის მსახურნი. ეს. 52, 8; 62, 6. ეზეკ. 3, 17. ებრ. 13, 17.

ღმრთის დაუდევარი მსახურნი. ეს. 56, 10.

ღმრთის გულმოდგინე მოლოდინი. ფს. 129, 5.

მცირედმორწმუნეობა

მცირედმორწმუნეობა გამოიჩინა პეტრე მოციქულმა, როდესაც უფლის ბრძანებით ფენით წაივდა ზღვაზე და დაიწყო ჩაძირვა. მათ. 14, 28-31.

მცნება (ათი)

მოცემულია ღმრთისგან. გამ. 20, 1; 2 სჯ. 5, 4-22.

მ. დაწერილია ღმრთის თითით. გამ. 24, 12; 31, 18; 32, 16; 34, 1-28; 2 სჯ. 4, 13; 5, 22; 9, 10; 10, 4.

მცნებები მოხსენებულია. გამ. 20, 3-17; 2 სჯ. 5, 7-21; მათ. 19, 18-19; მარკ. 10, 19; ლუკ. 18, 20; რომ. 13, 9.

მ. მოხსენებულია მოკლედ ქრისტეს მიერ. მათ. 22, 37-40; მარკ. 12, 29-31.

მ. განმარტებულია ქრისტესგან. მათ. 5, 21-48; 7, 12; 15, 4-6; მარკ. 10, 3-9; ლუკ. 6, 31.

მცნებათა სჯული სულიერია. მათ. 5, 28; რომ. 7, 14; 1 იოან. 3, 15.

პირველი ორ დიდ მცნებათაგანია: „შეიყვარო უფალი ღმერთი შენი ყოვლითა გულითა შენითა, და ყოვლითა სულითა შენითა, და ყოვლითა გონებითა შენითა“. 2 სჯ. 6, 5; მათ. 22, 37-38; მარკ. 12, 29-30; ლუკ. 10, 27.

მეორე ორ დიდ მცნებათაგანია: „შეიყვარო მოყვასი შენი, ვითარცა თავი თვისი“. ლევიტ. 19, 18; მათ. 22, 39; მარკ. 12, 31; ლუკ. 10, 27; რომ. 13, 9; გალ. 5, 14; იაკ. 2, 8.

საჭიროა მცნებების დაცვა საუკუნო ცხოვრებაში შესასვენელად. მათ. 19, 17-19; მარკ. 10, 17-19; ლუკ. 18, 18-20.

ღმრთის მცნებების უარყოფა არ შეიძლება ადამიანთა ადამიანთა წესების გამო. მათ. 15, 1-9; მარკ. 7, 5-13.

„ვინც დაარღვეს ერთსა მცნებასა მცირედთაგანსა, მას უმცირესი ეწოდება სასუფეველსა ცათასა“. მათ. 5, 19.

„უკეთეს გიყვარ მე, მცნებანი ჩემნი დაიშარხენით“. იოან. 14, 15.

„რომელსა ჰქონდეს მცნებანი ჩემნი, და დაიშარხნეს იგინი, იგი არს, რომელსა ეუყვარვარ მე“. იოან. 14, 21.

„რომელმან მომავლინა მე მამამან, მან მომცნა მე მცნება, რაი ეთქვა, და რასა ვეჭოდი. და უწყი, რამეთუ მცნება მისი ცხოვრება საუკუნო არს“. იოან. 12, 49-50.

„მცნებასა ახალსა მოგცემ თქვენ, რათა გიყვარდეთ ურთიერთი“. იოან. 13, 34-35.

პასუხი მაცხოვრისა სჯულის მეცნიერის შეკითხვაზე: რომელი მცნება უფროს არს სჯულსა შინა? მათ. 22, 35-40; მარკ. 12, 28-34.

ათი მცნება: 1. შეიყვარო უფალი ღმერთი შენი ყოვლითა გულითა შენითა, ყოვლითა სულითა შენითა და ყოვლითა გონებითა შენითა. 2. შეიყვარო მოყვასი შენი, ვითარცა თავი თვისი. 3. პატივ-ეც მამასა შენსა და დედასა შენსა. 4. არა კაც-ჰკლა. 5. არა იმრუშო. 6. არა იპარო. 7. არა ცილი სწამო მოყვასსა შენსა ზედა წამებითა ცრუითა. 8. არა გული გითქუმიდეს ცოლსა მოყვასისა შენისასა, არცა აგარაკსა მისსა, არცა მონასა მისსა, არცა კარაულსა მისსა... 9. გიყვარდეთ მტერნი თქვენნი და აკურთხევდით მანყევართა თქვენთა. 10. იყვენით თქვენ სრულ, ვითარცა მამაი თქვენი ზეცათა შინა არს.

მჯერი

შექმნილნი არიან ღმრთისგან. დაბ. 1, 24-25.

საჭმელად ვარგისი მწერები. ლევ. 11, 21.

უწმინდური, საძაგელი მ. ლევიტ. 11, 22.

ჭიანჭველა. იგავ. 6, 6; 30, 25.

ფუტკარი. მსაჯ. 14, 8. ფს. 117, 12. ეს. 7, 18.

მატლი. იობ. 25, 6.

რწყილი. 1 მეფ. 24, 15.

ბუზი. ლევიტ. 11, 22.

კოლო. მათ. 23, 24.

კალია, მკალი. გამ. 10, 12-13.

იოველ. 1, 4. ლევიტ. 11, 22. ნაუმ. 3, 15; მსაჯ. 6, 5.

კრაზანა, ბზიკი. 2 სჯ. 7, 20.

გველის მბრძოლი. ლევიტ. 11, 22.

მუმლი, ქინქლა. გამ. 8, 17. ფს. 104, 31.

ჩრჩილი, მღილი. იობ. 27, 18. ეს. 50, 9.

ობობა. იობ. 8, 14; 27, 18.

მწერებს კვებავს ღმერთი. ფს. 103, 25. 27; 144, 9. 15.

მეცნიერებათა

მწიგნობრის წოდების სიძველე. მსაჯ. 5, 14.

მწიგნობრები სარტყელზე სამელნეს ატარებდნენ. ეზეკ. 9, 2-3.

წარმოშობით იყვნენ

კინეველთაგან. 1 ნეშტ. 2, 55.

ზაბულონისაგან. მსაჯ. 5, 14.

ლევისაგან. 1 ნეშტ. 24, 6; 2 ნეშტ. 34, 13.

მწიგნობარნი ჩვეულებრივ იყვნენ ბრძენი კაცები. 1 ნეშტ. 27, 32.

მ. ხშირად იყვნენ სჯულის მცოდნენი. ეზრ. 7, 6.

მწიგნობრებს კალამი უჭრიდათ. ფს. 44, 1-2.

**თანამდებობები, რომლებიც
მწიგნობრებს ეკავათ**

მეფეთა მდივნები. 2 მეფ. 8, 17; 20, 25; 4 მეფ. 12, 10. ესთ. 3, 12.

წინასწარმეტყველთა მდივნები. იერ. 36, 4, 26.

სასამართლოს საქმის მწარმოებლები. იერ. 32, 11-12.

რელიგიის მოძღვარნი. ნემ. 8, 2-6.

*

მწიგნობრები ადგენდნენ ლაშქარში ჩარიცხულთა სიებს. 4 მეფ. 25, 19; 2 ნემშტ. 26, 11. იერ. 52, 25.

მ. სჯულის (კანონის) მცოდნენი იყვნენ. მარკ. 12, 28. მათ. 22, 35.

მ. გრძელ სამოსელს ატარებდნენ და პატივი უყვარდათ. მარკ. 12, 38-39.

მწიგნობრებს მოსეს ტახტი ეკავათ. მათ. 23, 2.

ბევრი მწიგნობარი ფარისევლთა სექტას ეკუთვნოდა. საქმე. 23, 9.

მწიგნობრები ითვლებოდნენ ბრძენ და სწავლულ კაცებად. 1 კორ. 1, 20.

მ. საღმრთო წერილის ამხსნელ-განმმარტებლებად იყვნენ აღიარებულინი. მათ. 2, 4; 17, 10. მარკ. 12, 35.

მწიგნობრების მოძღვრება ქრისტეს ქადაგებას ეწინააღმდეგებოდა. მათ. 7, 29. მარკ. 1, 22.

ქრისტემ განიკითხა ისინი პირფერობისთვის. მათ. 23, 15.

მწიგნობრები ხშირად აღშფოთებულინი იყვნენ იესოს საქმეებითა და მოძღვრებით. მათ. 21, 15. მარკ. 2, 6-7, 16.

მ. ცდილობდნენ მაცხოვრის ცდუნებას. იოან. 8, 3.

მ. ცდილობდნენ უფლის მოკვლას. მათ. 26, 3. ლუკ. 3, 10.

მწიგნობარნი დგენდნენ პირველ ქრისტიანებს. საქმე. 4, 5, 18, 21; 6, 12.

გადატანითი მნიშვნელობით — სახარების მცოდნენი. მათ. 13, 52.

მაგალითები: „მოუხდა იესოს ერთი მწიგნობარი და ჰრქუა: მოძღუარ! მიგდევდე შენ, ვიდრეცა ხვიდოდე. ჰრქუა მას იესო: მეღთა ხურელი უმს და მფრინველთა ცისათა საყოფელი, ხოლო ძესა კაცისასა არა აქუს, სადა თავი მიიღრიკოს“. მათ. 8, 19-20. ლუკ. 9, 57-58.

„ყოველი მწიგნობარი, დამოწაფებული სასუფეველსა ცათასა, მსგავს არს კაცსა სახლისა უფალსა, რომელმან გამოიღის საუნჯისაგან თვისისა ძველი და ახალი“. მათ. 13, 52.

*

როდესაც მაცხოვარმა უთხრა დამბლადაცემულ კაცს, საწოლზე მწოლარეს, ნუ გეშინია, შეილო! გეპატიება შენ შენი ცოდვები, მწიგნობრებმა თქვეს თავიანთ გულში, რომ: „ესე გამობასა იტყვის; ვის ხელეწიფების მიტყვებად ცოდვათა, გარნა მხოლოსა ღმერთსა“. ამაზე მხსნელის პასუხი. მათ. 9, 2-6; მარკ. 2, 5-11; ლუკ. 5, 20-24.

აყვედრიან იესოს, რომ იგი სჭამს მებაუყებსა და ცოდვილთა თანა. მარკ. 2, 16-17; ლუკ. 29-32; 15, 1-7; მათ. 9, 10-13.

მხსნელის პასუხი იოანეს მოწაფეებისა და ფარისევლების შეკითხვაზე: რატომ არ მარხულობენ მისი მოწაფეები. მათ. 9, 14-17; მარკ. 2, 18-22; ლუკ. 5, 33-39.

თვალს ადგენებენ იესოს, ხომ არ კურნავს იგი სნეულს შაბათ დღეს. მარკ. 3, 2; ლუკ. 6, 7.

ბჭობენ, როგორ დალუპონ იესო ქრისტე. მათ. 12, 14; მარკ. 3, 6; ლუკ. 6, 11.

უარყვეს იოანეს ნათლისღება. ლუკ. 7, 30.

ცდილობენ დაიჭირონ იესო რაიმე სიტყვაში. ლუკ. 11, 53-54.

მოიყვანეს იესოსთან დედაკაცი, რომელსაც ბრალად სდებდნენ მრუშობას. იოან. 8, 3-5.

მაცხოვარი აფრთხილებს თავის მოწაფეებს მწიგნობართა თვალთმაქცობისაგან. ლუკ. 20, 45-47.

მწიგნობარი, უცხოელი, მსახური, პარიზი

ყველა უცხო ქვეყნიდან მოსული იერუსალიმში ითვლებოდა მწირად. გამ. 12, 49.

მწიგნობარი იმყოფებოდა ღმრთის მფარველობის ქვეშ. 2 სჯ. 10, 18. ფს. 145, 9.

მწირთა მრავალრიცხოვნება სოლომონის დროს. 2 ნეშტ. 2, 17.

ეგვიპტიდან გამოსულ სხვადასხვა ტომთა ნაშთები. გამ. 12, 38.

მკვიდრი მოსახლეობის ნაშთი. 3 მეფ. 9, 20-21; 2 ნეშტ. 8, 7-8.

მწირნი იყვნენ სამხედრო ტყვეები. 2 სჯ. 21, 10.

მსახურნი-უცხოელნი. ლევიტ. 25, 44-45.

სამუშაოს მძებნელები ისრაელთა შორის. 3 მეფ. 7, 13; 9, 27.

ისრაელის სარწმუნოების მიღებით სარგებლის მძებნელნი. 3 მეფ. 8, 41-43.

კანონები მწირთა შესახებ

წარმართული კულტის აკრძალვა. ლევიტ. 20, 2.

ღმრთის გმობის აკრძალვა. ლევიტ. 24, 16.

სისხლის ჭამის აკრძალვა. ლევიტ. 17, 10-12.

არ მონაწილეობენ პასეის დღესასწაულში, თუ წინადაცვეთილნი არ არიან. გამ. 12, 43-44.

აკრძალული აქვთ შაბათს მუშაობა. გამ. 20, 10; 23, 12; 2 სჯ. 5, 14.

მათი დაჩაგვრა აკრძალულია. გამ. 22, 21; 23, 9. ლევიტ. 19, 33.

არ შეეძლოთ არჩეული ყოფილიყვნენ ისრაელის მთავრებად. 2 სჯ. 17, 15.

წერილობით ნაბრძანებია მათი სიყვარული. ლევიტ. 19, 34; 2 სჯ. 10, 19.

უნდა დაეხმარონ მათ უბედურებაში. ლევიტ. 25, 35.

ისინი ემორჩილებიან სამოქალაქო კანონებს. ლევიტ. 24, 22.

წერილობით ნაბრძანებია, მათ სამართლიანად მოექცნენ. 2 სჯ. 1, 16; 24, 17.

შეეძლოთ ესარგებლათ თავშესაფრის უფლებით. რიცხ. 35, 15.

შეეძლოთ მოეგროვებინათ თავთაყი. ლევიტ. 19, 10; 23, 21; 2 სჯ. 24, 19-22.

მონაწილეობდნენ ხალხურ გასართობებში. 2 სჯ. 14, 29; 16, 11, 14; 26, 11.

მათ უნდა წაუკითხონ კანონები. 2 სჯ. 31, 12. ისუ ნავ. 8, 32-35.

ისრაელთ შეეძლოთ მათი მონებად ყიდვა. ლევიტ. 25, 44-45.

ისრაელთ შუქლოთ მათთვის ესეს-
ნებინათ ფული ვახშით. 2 სჯ. 23, 20.

უცხოელის მიერ ნაყიდი ისრაელი
გამოსყიდულ უნდა იქნეს. ლევიტ. 25,
47-48.

შეეპლოთ ღმრთის სამსხვერპლო-
ზე შეეწირათ მსხვერპლი სრულიად
დასაწყელი. ლევიტ. 17, 8; 22, 18;
რიცხ. 15, 14-15.

შეეპლოთ მძორის ჭამა. 2 სჯ.
14, 21.

ბრძანება, ყოფილიყვნენ მათდამი
კეთილნი, საფუძელიანი იყო. გამ. 22,
21; 23, 9.

შეეპლოთ ღმრთისმსახურების შეს-
რულება ტაძრის გარეთა ეზოში. 3
მეფ. 8, 41-43.

ხშირად მონაწილეობდნენ საზო-
გადოებრივ სამუშაოებში. 1 ნეშტ. 22,
2; 2 ნეშტ. 2, 18-19.

ისრაელნი გადაეცემოდნენ სასა-
მართლოს მათი ჩაგვრისთვის. ფს. 93,
6; ეზეკ. 22, 7. 29.

*

მათი მოხსენიება. იოან. 17, 16.

წმინდანები ასე იხსენიებიან (იწო-
ლებიან). დაბ. 12, 1; საქმე. 7, 3; ლუკ.
14, 26-27, 33.

წმინდანები არიან მწირნი. ფს. 38,
12; 1 პეტ. 1, 1.

წმინდანები მწირად თვლიან თავს.
1 ნეშტ. 29, 15; ფს. 38, 13; 118, 19; ებრ.
11, 13.

წმინდანები ქრისტეს მაგალითს
მისდევნ. ლუკ. 9, 58-61.

განმტკიცებიან უფალთან. ფს. 83,
6-7.

მშობლოურ მიწაზე, როგორც უცხო
მხარეში სარწმუნოებით მწირობენ.
ებრ. 11, 9.

პირით სიონისკენ არიან მიქცე-
ულნი. იერ. 50, 5.

იტავენ თავიანთ აღთქმებს. ებრ.
11, 13.

ყველაფერს ტოვებენ ქრისტესთვის.
მათ. 19, 27.

მოელიან მამულს ზეცაში. ებრ.
11, 16.

ეძიებენ ზეციურ ქალაქს. ებრ.
11, 10.

ღმრთისმოშიშობით ასრულებენ
თავიანთ ზზას. 1 პეტ. 1, 17.

„საგალობელ იყვნეს ჩემდა სამარ-
თალნი შენნი ადგილსა მას მწირობასა
ჩემისასა“. ფს. 118, 54.

ვედრებიან ღმერთს, წაუძღვეს მათ.
ფს. 42, 4; იერ. 50, 5.

მათი „მოქალაქეობაი ცათა შინა
არს“. ფილიპ. 3, 20.

ფიქრებში აქეთ ზეციური სამ-
შობლო. ფილიპ. 3, 15.

არაამქვეყნიური არიან. ებრ. 11, 9.

ისინი არიან „ვითარცა მთიანთა
სოფელსა შინა“. ფილიპ. 2, 15.

ისინი მოუწოდებენ ადამიანებს,
გაჰყვენ მათ. რიცხ. 10, 29.

ისინი დევნას განიცდიან. ფს. 119,
5-7; იოან. 17, 14.

თავს იკავებენ ხორციელი გულის-
თქმისგან. 1 პეტ. 2, 11.

კრებენ საუნჯეს ზეცაში. მათ. 6,
19; ლუკ. 12, 33; კოლ. 3, 1-2.

არ მიეჯაჭვებიან მიწიერ საგნებს.
მათ. 6, 25.

ისწრაფიან, დაასრულონ მგზავ-
რობა და განისვენონ. ფს. 54, 7; 2 კორ.
5, 1-8.

სარწმუნოებით განისვენებენ. ებრ.
11, 13.

სამყარო (სოფელი) მათი ღირსი არ არის. ებრ. 11, 38.

„არა სირცხვილ უჩნს მათი“ ღმერთს, როდესაც ისინი მას თავიანთ ღმერთს უწოდებენ. ებრ. 11, 16.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ისრაელი. გამ. 6, 4; 12, 11. აბრაამი. დაბ. 23, 4. საქმე. 7, 2. იაკობი. დაბ. 47, 9. ძეგლები. 1 ნეშტ. 29, 13. ებრ. 11, 13. 38. დაუთი. ფს. 38, 13. მოციქულნი. მათ. 19, 27.

მწირობა უდაბნოში ისრაელთა

მწირობის დაწყების დრო. გამ. 12, 41-42.

ქვეით მამაკაცთა რაოდენობა მ. დასაწყისში. გამ. 12, 37.

ხალხის ჯანმრთელობის მდგომარეობა მ. დასაწყისში. ფს. 104, 37.

უამრავი სხვადასხვა ტომის ადამიანი გამოვიდა ისრაელთან ერთად. გამ. 12, 38.

მწირობის ნაჩქარევი დასაწყისი. გამ. 12, 39.

მ. დასაწყისი წესრიგით. გამ. 13, 18.

მწირობა მოსეს წინამძღოლობით. გამ. 3, 10-12. საქმე. 7, 36-38.

მ. შემოსავლელ გზაზე გამ. 13, 17-18.

მწირობის წესრიგი. რიცხ. 10, 14-28.

ბანაკთა რიგი მწირობაში. რიცხ. 2-ე თავი.

სიძნელეები და ხიფათი მწირობის დროს. 2 სჯ. 8, 15.

მწირობა გრძელდებოდა ორმოც წელი

როგორც სასჯელი. რიცხ. 14, 33-34.

მორჩილებისა და გამოცდისათვის. 2 სჯ. 8, 2.

რათა ესწავლა ხალხს ღმერთის სიტყვის თანახმად ცხოვრება. 2 სჯ. 8, 3.

მწირობა ღმერთის წინამძღოლობით. გამ. 13, 21-22; 15, 13. ნემ. 9, 12. ფს. 77, 52. ეს. 63, 11-14.

მ. ღმერთის მფარველობით. გამ. 14, 19-20. ფს. 104, 39. გამ. 23, 20.

მ. სასწაულებრივი საკვებით. გამ. 16, 35; 2 სჯ. 8, 3.

სამოსელი არ დაძველებულა მწირობის დროს. 2 სჯ. 8, 4; 29, 5. ნემ. 9, 20.

*

ღმერთისმსახურება გრძელდებოდა მ. დროს. გამ. 24, 5-8; 29, 38-42; 40, 24-29.

სასამართლოს წარმოება გრძელდებოდა მ. დროს. გამ. 18, 13-26.

წინადაცვეთა არ შესრულებულა მ. დროს. ისუ ნავ. 5, 5.

უცხო ხალხები დაშინდნენ. გამ. 15, 14-16. რიცხ. 22, 3-4.

უცხო ხალხი აბრკოლებდა ისრაელის სულას. გამ. 17, 8. რიცხ. 20, 21.

მწირობის ბოლოს მიწის ნაწილი დაპყრობილია. 2 სჯ. 29, 7-8.

მ. დროს ხშირია დრტეინვა და ამბოხი. ფს. 77, 40; 94, 10; 105, 7-39.

ღმერთის წყალობანი მ. მთელი დროის განმავლობაში. ფს. 105, 10. 43-46; 106, 6-13.

მ. დაიწყო ეგვიპტეში რამესედან. გამ. 12, 37.

შემდეგ ხალხი გაემართა სოქოთი-საკენ. გამ. 12, 37. რიცხ. 33, 5.

სოკოთიდან ხალხი გაემართა ოთ-
მოს. გამ. 13, 20. რიცხ. 33, 6.
ისრაელებმა დაიბანაკეს ეთრონსა
და ბეელსეფონს შუა. გამ. 14, 2. რიცხ.
33, 7.
ფარაონი დაეწია მათ. გამ. 14,
9-14.
ისრაელები მინდობილ იყვნენ,
რათა ეხილათ მაცხოვარება უფლის-
მიერი. გამ. 14, 13-14.
ღრუბლის სვეტი დადგა ისრაელის
უკან. გამ. 14, 19-20.
მეწამული ზღვა განიპო. გამ.
14-21.
გადასვლა მეწამულ ზღვაზე. გამ.
14, 22-29.
სარწმუნოებით გადაელეს მეწა-
მული ზღვა. ებრ. 11, 29.
ფარაონი და მისი ლაშქარი განად-
გურებულა. გამ. 14, 23-28. ფს.
105, 11.
ისრაელის გალობა-სადიდებელი.
გამ. 15, 1-21. ფს. 105, 12.
სურისა და იოროთის უდაბნოს
გავლით. გამ. 15, 22. რიცხ. 33, 8.
მერანში. გამ. 15, 23.
ხალხის დრტვინვა მწარე წყლის
გამო. გამ. 15, 24.
წყალი დატება. გამ. 15, 25.
ელიმში. გამ. 15, 27. რიცხ. 33, 9.
მეწამული ზღვის ახლოს. რიცხ.
33, 10.
სინას უდაბნოს გავლით. გამ. 16, 1.
რიცხ. 33, 11.
დრტვინვა უპურობის გამო. გამ.
16, 2-3.
სალამოს მოფრინდნენ მწერები. გამ.
16, 8, 12, 13.
დილას მიეცათ მანანა. გამ. 16, 4-
8, 13-31.

აფექში. რიცხ. 33, 12.
ელუეისში. რიცხ. 33, 13.
რაფიდინში. გამ. 17, 1. რიცხ.
33, 14.
დრტვინვა უწყლობის გამო. გამ.
17, 23-3.
წყალი კლდიდან გადმოედინა. გამ.
17, 5-6.
დრტვინვის ადგილს ეწოდა მასა
და მერივა („განცდა და დრტვინვა“).
გამ. 17, 7.
ამალეკის შთამომავალნი ისრაე-
ლის წინააღმდეგ. გამ. 17, 8.
ამალეკის შთამომავალნი დამარც-
ხდნენ. გამ. 17, 9-13.
სინას უდაბნოში. გამ. 19, 1-2. რიცხ.
33, 15.
იოთორის სტუმრად მოსვლა. გამ.
18, 1-6.
მოსამართლენი დაინიშნენ. გამ. 18,
14-26; 2 სჯ. 1, 9-15.
ზნეობრივი კანონი. გამ. 19, 3;
თავი 20.
აღთქმა დადებულია. გამ. 24, 3-8.
ზნეობრივი კანონი დაწერილია
ქვის ფიცრებზე (ფირფიტებზე). გამ.
31, 18.
ბრძანება, შექმნან კარავი მთელი
მისი მოწყობილობით. გამ. 24-27
თავები.
ლევის ტომი მოყვანილია პირ-
მშოთა წილ. რიცხ. 3, 11-13.
აარონი და მისი ძენი არჩეული
არიან მღვდლებად. გამ. თავები 28-
29. რიცხ. 3, 1-3-10.
ლევიტელნი გადაცემულნი არიან
მღვდლების განკარგულებაში. რიცხ.
3, 6-9.
ოქროს ზბო. გამ. 32, 1-4.

სჯულის (კანონის) ფიცარი დამ-
სხვრეულია. გამ. 32, 19.

ისრაელები დასჯილნი არიან
კერპთაყენისმცემლობისთვის. გამ. 32,
25-29, 35. ღმრთის დიდება ეჩვენა
მოსეს. გამ. 33, 18-23; 34, 5-8.

სჯულის (კანონის) ფიცარი განა-
ხლებულია. გამ. 4, 1-4, 27-29; 2 სჯ.
10, 1-5.

საწამებელი კარავი დადგმულია
პირველად. გამ. 40-ე თავი.

აარონის ძენი: ნადაბი და აბიუდი,
უცხო ცუცხლის მოტანის გამო სიკე-
დილით დასაჯეს. ლევტ. 10, 1-2. რიცხ.
3, 4.

პირველი პასექი უდაბნოში. რიცხ.
9, 1-5.

მოსახლეობის მეორე აღწერა.
რიცხ. 1, 1-46. გამ. 38, 25-26.

კობროტ-გატაეუ (სამარობანი ანუ
„საფლავეები გულისთქმისაი“). რიცხ.
33, 16.

დრტინვისთვის ხალხი დასჯილია
ცუცხლით. რიცხ. 11, 1-3.

დასჯის ადგილს ეწოდა ტავერი
(„ცუცხლით მოწვა“). რიცხ. 11, 3.

შერეული ხალხისა და ისრაელის
დრტინვა უხორცობის გამო. რიცხ.
11, 4.

ხორცი აღთქმულია. რიცხ. 11, 10-
15, 18-23.

სამოცდაათი უხუცესი დანიშ-
ნულია მოსეს დასახმარებლად. რიცხ.
11, 16-17. 24-30.

მწყრები გამოგზავნილია ერთი
თვით. რიცხ. 11, 19-20, 31-32.

ხალხი დასჯილია დრტინვისთვის.
რიცხ. 11, 33. ფს. 77, 30-31.

დასჯის ადგილს ეწოდა კობროტ-
გატაეა („საფლავეები გულისთქმი-
საი“). რიცხ. 11, 34.

ასეროთს. რიცხ. 1, 34; 33, 17.

მარიამი და აარონი საყვედურობენ
მოსეს. რიცხ. 12, 1-2.

მარიამი დასჯილია კეთრით. რიცხ.
12, 10.

მარიამი შვიდი დღე ბანაკს გარეთაა.
რიცხ. 12, 14-15.

კადეს-ბარნეში, უდაბნოში. 2 სჯ.
1, 1. რიცხ. 32, 8.

ხალხი ცდილობს გამოიკვლიოს
ქანაანი. 2 სჯ. 1, 22.

მოსემ ბრძანა მეთვალყურეთა დაგ-
ზაენა. რიცხ. 13, 1-3.

მეთვალყურებად (მსტოვრებად)
არჩეული კაცნი. რიცხ. 13, 3, 17.

მსტოვრები გაგზავნილია. ისუ ნავ.
14, 7. რიცხ. 13, 7-21.

მსტოვრები ბრუნებიან ცუდი ცნო-
ბებით. რიცხ. 13, 26-34.

მთელი საზოგადოება იწყებს გოდე-
ბასა და ამბოხს. რიცხ. 14, 1-4.

სასჯელი ამბოხებისთვის. რიცხ.
14, 26-38; 32, 11-13; 2 სჯ. 1, 35-
36, 40.

დამნაშავე მსტოვრები დახოცა
უფალმა. რიცხ. 14, 36-37.

ხალხი, მწირობის დროს დარ-
ჩენლი უფლის გარეშე დაამარცხეს
ამალეკმა და ქანანელებმა. რიცხ. 14,
40-45; 2 სჯ. 1, 41-44.

ხალხი გაბრუნდა მეწამული ზღვის-
კენ. რიცხ. 14, 25; 2 სჯ. 1, 40; 2, 1.

შაბათის დამრღვევი მოკლულია.
რიცხ. 15, 32-36.

კორეს აჯანყება. რიცხ. 16, 1-19.

კორე და სხვ. დაისაჯნენ. რიცხ. 16,
30-35.

უფლისმთავარი რისხვა და ხალხის
ამოხოცვა. რიცხ. 16, 41-46.

ელეგა შეჩერებულია. რიცხ. 16, 47-49.
 ღმრთის მიერ აარონის არჩევა დამტკიცებულია. რიცხ. თავი 17.
 პრემონ-ფარესში. რიცხ. 33, 19.
 ლებუნას. რიცხ. 33, 20.
 რესას. რიცხ. 33, 21.
 მაკელლათას. რიცხ. 33, 22.
 საფარის მთაზე. რიცხ. 33, 23.
 ქარას. რიცხ. 33, 24.
 მაკელთოს. რიცხ. 33, 25.
 თათს. რიცხ. 33, 26.
 თარას. რიცხ. 33, 27.
 მათეკას. რიცხ. 33, 28.
 ასემუნას. რიცხ. 33, 29.
 მასურუთს. რიცხ. 33, 30.
 ბანაკამს. რიცხ. 33, 31.
 გადგადს. რიცხ. 33, 32.
 იეტაბათას ანუ წყლის დინებათა მიწაზე. რიცხ. 3, 33; 2 სჯ. 10, 7.
 ზოგიერთ ამ სადგურთაგანზე, სოფულთაგანზე ალბათ მეორედ არიან მისულნი. რიცხ. 33, 30-32; 2 სჯ. 10, 6-7.
 ებრუნა. რიცხ. 33, 34.
 გესიონ-გაბერი. რიცხ. 33, 35.
 კადეში, სინას უდაბნოში. რიცხ. 20, 1; 33, 36. მსაჯ. 11, 6.
 მარიამის სიკედილი და დაფელა. რიცხ. 20, 1.
 მეორე დრტვინვა წყლის თაობაზე. რიცხ. 20, 2-6.
 სიტყვის თქმის ნაცვლად მოსემ და-ჰკრა კლდეს კვერთხი. რიცხ. 20, 7-11.
 ამისთვის მოსე და აარონი დაი-საჯნენ. რიცხ. 20, 12.
 დრტვინვის ადგილს ეწოდა მერივა (წყალი ცილობისა). რიცხ. 20, 13; 27, 14.

ელომის მეფემ არ გაატარა ისრაელ-ნი თავის მიწაზე. რიცხ. 20, 14-21. მსაჯ. 11, 17.
 ორის მთისკენ. რიცხ. 20, 22; 33, 37.
 არონი კედება ორის მთაზე. რიცხ. 20, 28-29; 33, 38-39.
 გამარჯვება ქანანის მეფე არადიზე. რიცხ. 21, 1-3; 33, 40.
 გამარჯვების ადგილს ეწოდა ქორმა („შეჩუენებულ“). რიცხ. 21, 2-3.
 სელმუნას. რიცხ. 33, 41.
 ხალხის ღრტვინვა საჭმლის გამო. რიცხ. 21, 4-5.
 შხამიანი გველები. რიცხ. 21, 6.
 სპილენძის გველი. რიცხ. 21, 7-9.
 ფინუნს. რიცხ. 33, 42.
 ობოთს (უბოთს). რიცხ. 21, 10; 33, 43.
 აბარიმს, ნაბაიეს პირდაპირ. რიცხ. 21, 11.
 მითითებები მოაბთან დაკავშირე-ბით. 2 სჯ. 2, 8-9.
 სარედს ანუ დებონგათს. რიცხ. 21, 12; 33, 45.
 გელმონს დაბლათაიმს. რიცხ. 33, 46.
 ზარედის ხეზე გავლით. 2 სჯ. 2, 13.
 დრო მწირობისა კადეთ-ბარნედან ამ ადგილამდე 38 წელია. 2 სჯ. 2, 14-15.
 ბრძანება არუეირის გავლის შესა-ხებ. 2 სჯ. 2, 18.
 მითითებები ამონიტელთა მიმართ. 2 სჯ. 2, 20.
 არუნის გავლით. რიცხ. 21, 13-15; 2 სჯ. 2, 24-25.

ჯურღმულისკენ. რიცხ. 21, 16.
 მანთანაინს. რიცხ. 21, 18.
 მანანაეილს. რიცხ. 21, 19.
 ბაბუოთს. რიცხ. 21, 19.
 აბარიშის მთისკენ. რიცხ. 33, 47.

*

ამორეველთა მეფემ არ მისცა ნება ისრაელს, გაეელო მის მიწაზე. რიცხ. 21, 21-23; 2 სჯ. 2, 26-30.

მეფე სეონი დაპარტყებულა. რიცხ. 21, 23-32; 2 სჯ. 2, 32-36.

რუბენის ძენი, გადის ძენი და მანასეს ტომის ნახევარი მიწებს იღებენ იორდანის გაღმა. რიცხ. თავი 32; 2 სჯ. 3, 12-17. მოაბის დაბლობზე დაბრუნება. რიცხ. 22, 1; 33, 48-49.

ბალაკი მოციქულებს გაუგზავნის ბალაამს. რიცხ. 22, 5-6. 15-17. ბალაამს არა აქვს უფლება დაწყველოს ისრაელი. რიცხ. 22, 9-41; თავ. 23 და 24.

ბალაამის რჩევით, ისრაელი შეცდენილია და გადახრილი კერპთაყვანისმცემლობისა და მრუშობისაკენ. რიცხ. 25, 1-3.

ისრაელი დასჯილია. რიცხ. 25, 5-9.

ხალხის მესამე აღწერა. რიცხ. 26, 1-62.

ოცი წლიდან და ზევით ყველა მოკვდა ადრე აღწერილთაგან, გადარჩნენ მხოლოდ ქალევი და ისო. რიცხ. 14, 29; 26, 63-65.

დადგენილია კანონი ქალთა სამკვიდრებლის (სამემკვიდრეო ნაკვეთის) შესახებ. რიცხ. 27, 1-11; 36, 1-9.

ისუს დადგინება წინამძღვრად. რიცხ. 27, 15-23.

მადიაძელნი დამარცხდნენ და ბალაამი მოკლეს. რიცხ. 25, 17-18; თავი 31.

კანონი (სჯული) განმეორდა. 2 სჯ. 1, 3.

სჯული დაწერილია მოსეს მიერ. 2 სჯ. 31, 9.

მოსე ქანაანს შედავს. 2 სჯ. 34, 1-4.

მოსეს სიკვდილი და დაკრძალვა. 2 სჯ. 34, 5-6.

ისუ ნაყვს ებრძანა იორდანის გადალახვა. ისუ ნაყ. 1, 2.

ორი მსტოვარი გაიგზავნა იერიქოში. ისუ ნაყ. 2, 1.

მდინარე იორდანეზე გადასვლა. ისუ ნაყ. 4, 10.

ეკლესიის ცხოვრების პირველსაზე. 1 პეტ. 1, 17; 2, 11.

მწუხარება, ტანჯვა

ადამიანი დაბადებულია ტანჯვა-მწუხარებისთვის. იობ. 5, 7; 14, 2; ეკლ. 2, 23; 1 თეს. 3, 3.

ყოველი დაბადებული ითმენს ტანჯვას. რომ. 8, 22.

მ. ტ. დაცემის შედეგია. დაბ. 3, 13-19; რომ. 5, 12.

მ. ტ. ცოდვის შედეგია. იობ. 4, 8; 20, 12-13-15; ფს. 7, 14-16; იგავ. 22, 8; იერ. 4, 18.

მ. ტ. სასჯელია ცოდვისთვის. ლევიტ. 26, 24-28; 2 მეფ. 7, 14; 12, 14; 3 მეფ. 8, 46; 2 ნემტ. 6, 36; ეზრა. 9, 13; ნემ. 9, 28; ფს. 106, 42; ეხ. 57, 17; იერ. 30, 14-15; გოდ. 1, 5; საქმე. 13, 10-11.

მწუხარებას, ტანჯვას არ შეუძლია ცოდვის გაწმენდა. ეს. 5, 25; 10, 4.

მ. ტ. ხშირად ძლიერი და სასტიკია.

იობ. 16, 7-6; ფს. 88, 7; 118, 18; იერ. 30, 14-15; გოდ. 1, 12-13; 3, 1-7; 2 კორ. 1, 8; 1 პეტ. 4, 12; გამოცხ. 7, 14.

მ. ტ. ნაკლებია იმასთან შედარებით, რაც დამსახურებული გვაქვს. ეზრა. 9, 13; იობ. 11, 6; გოდ. 3, 22.

მ. ტ. ხშირად შემსუბუქებულია ღმრთის სახიერებით. ნემ. 9, 31; ფს. 106, 42; 118, 18; ეხ. 30, 18-20; იერ. 30, 11; 46, 28; გოდ. 3, 32; 2 კორ. 4, 8-9.

მწუხარებას, ტანჯვას ხშირად აქვს ბედნიერი დასასრული. დაბ. 50, 20; 2 სჯ. 8, 15-16; იერ. 24, 5-6; ეზეკ. 20, 37; ებრ. 12, 10; იაკ. 5, 11.

მწუხარებას, ტანჯვას მიზნად აქვს

ცოდვისგან მიბრუნება. იობ. 33, 16-17; 36, 8-10.

ცოდვის ცნობა და აღიარება. ლევიტ. 26, 39-41; რიცხ. 21, 6-7; იობ. 33, 19-27; 31, 31; 36, 8-10; იერ. 2, 19; ეზეკ. 6, 9; 20, 3-43; ოს. 5, 15; ლუკ. 15, 16-18.

მოქცევა ღმრთისაკენ. 2 სჯ. 4, 30; 3 მეფ. 8, 4-48; 2 ნეშტ. 6, 26-38; 7, 13-14; ნემ. 1, 8-9; 9, 28; იობ. 36, 8-10; ფს. 77, 34; ეზეკ. 20, 37; ოს. 2, 6-7; 6, 1; ლუკ. 15, 16-18.

ღმრთის ძიება ღოცვის საშუალებით. მსაჯ. 4, 1-3; 3 მეფ. 8, 37-38; 2 ნეშტ. 6, 28-29; ნემ. 9, 27; ფს. 77, 34; იერ. 31, 19; გოდ. 2, 17-19; ოს. 5, 14-15; იონ. 2, 1-2.

თავმდაბლობა. 2 სჯ. 8, 2-16; 2 ნეშტ. 7, 13-14; გოდ. 3, 19-20; დან. 5, 20-21; 2 კორ. 12, 7.

დაცვა ღმრთის დაიწყებისგან. იობ. 34, 31-32; ეზეკ. 14, 10-11.

ღმრთის ნების სწავლება. იობ. 34,

31-32; ფს. 94, 12; 118, 68-71; ეხ. 26, 9; მიქ. 6, 9.

სარწმუნოებისა და მორჩილების გამოცდა. დაბ. 22, 1-2; ებრ. 11, 17; 2 სჯ. 8, 2; მსაჯ. 2, 21-22; 3, 4; იერ. 9, 7; 1 პეტ. 1, 6-7; გამოცხ. 2, 10.

სახარების სიტყვისადმი ერთგულების გამოცდა. მარკ. 4, 17.

გამოცდა და ცხადყოფა გულწრფელობისა. იობ. 1, 11-12; 2, 5; 23, 10.

გამოცდა გულისა. 2 სჯ. 8, 2; 2 ნეშტ. 32, 31; იგავ. 17, 3.

განსწევა გულისა. იობ. 23, 10; ეხ. 1, 25; 4, 4; სალ. 3, 2-3.

მეტი კეთილი ნაყოფის გამოღება. ფს. 119, 68; იოან. 15, 2.

სწავლება მოთმინებისა. რომ. 5, 3; იაკ. 1, 3; 5, 11.

ღმერთი

მოაველენს მწუხარებას, ტანჯვას. 1 მეფ. 2, 6-7; 4 მეფ. 6, 33; 2 ნეშტ. 15, 6; იობ. 5, 17; 30, 11; ეხ. 30, 20; 45, 7; გოდ. 1, 12; 3, 37-38; ოს. 6, 1-2; ამოს. 3, 6; 8, 10-11.

მოაველენს მ. ტ. როგორც მას სურს. 2 სჯ. 32, 39; 1 მეფ. 2, 6-7; იობ. 9, 12; ეხ. 10, 16; 45, 7; ოს. 10, 10.

ადგენს საზომს მწუხარებისა, ტანჯვისა. 4 მეფ. 14, 26-27; ფს. 80, 5; ეხ. 10, 24-26; 27, 7-8; იერ. 30, 11; 46, 28.

განსაზღვრავს მწუხარების, ტანჯვის ხანგრძლიობას. დაბ. 13-14; რიცხ. 14, 33; ეხ. 10, 25; იერ. 29, 10.

ზოგჯერ, როგორც ჩანს, არ აცდენს მწუხარებას, ტანჯვას. ფს. 13, 1-2.

არ მოაველენს სურვილით მწუხარებას, ტანჯვას. მსაჯ. 2, 18; 2 მეფ.

24, 16; იერ. 18, 8; 26, 3; 42, 10; გოდ. 3, 33; იოეკლ. 2, 13-14; იონ. 4, 3-4.

სჯის მწიგნობრება, ტანჯვის საშუალებით. 2 სჯ. 8, 5; 2 მეფ. 7, 14; ებრ. 12, 6; იგავ. 3, 12.

ტანჯავს ჩვენს სხეულს. იობ. 33, 19, 28-30; 36, 8-10; ფს. 118, 17; 1 კორ. 5, 4-5.

გეტანჯავს ჩვენ, რომ საბოლოოდ გაგვხადოს კეთილნი. 2 სჯ. 8, 16; იობ. 5, 17-18; იერ. 24, 5; ოს. 6, 3; ფს. 30, 5.

გეპირდება გაგვათავისუფლოს მწიგნობრებისა და ტანჯვისგან. იობ. 5, 19; ფს. 34, 18-19; იერ. 31, 12-13; 39, 17; ნაუმ. 1, 12.

მწიგნობრების, ტანჯვის საშუალებით ჩვენ განვისწავლებით, რათა სოფელთან ერთად არ დავისაჯოთ. 1 კორ. 11, 32.

მრავალგვარი უბედურება მოელის მორწმუნეებს. ფს. 34, 19-20; ეკლ. 9, 2; იოან. 16, 33; საქმე. 14, 22; 2 კორ. 7, 5; 1 თეს. 3, 3-4; 2 ტიმ. 3, 12.

მართალნი გარემოცულნი არიან მრავალი უბედურებით, მაგრამ ღმერთი გამოიხსნის მათ. ფს. 34, 19-25; 71, 20; იობ. 5, 19.

მწიგნობრება, ტანჯვა მორწმუნეთა

ღვენა სახარებისათვის. მათ. 10, 22; 24, 9; იოან. 15, 20; საქმე. 14, 22; 20, 23; ფილიპ. 1, 29; 1 თეს. 1, 6; 2 ტიმ. 3, 11-12; ებრ. 10, 32-34.

არის მათთვის სიხარულის მიზეზი. იობ. 5, 17; მათ. 5, 12; ლუკ. 6, 23; საქმე. 5, 41; რომ. 5, 3; 2 კორ. 6, 10; 7, 4; 8, 2; კოლას. 1, 24; ებრ. 10, 34; იაკ. 1, 2; 5, 11; 1 პეტ. 1, 6; 4, 13.

მხოლოდ დროებითია. ფს. 30, 5;

103, 9; ეს. 54, 7-8; იოან. 16, 20; 2 კორ. 4, 17; 1 პეტ. 1, 6; 5, 10.

მსუბუქია მომავალ დიდებასთან შედარებით. მათ. 5, 12; ლუკ. 6, 23; საქმე. 20, 24; რომ. 8, 18; 2 კორ. 4, 17; ებრ. 10, 34; 11, 25-26.

გზას უკვალავს სახარების გავრცელებას. საქმე. 8, 4; 11, 19-21; 2 კორ. 1, 6; ფილიპ. 1, 12-13; კოლას. 1, 24; 2 ტიმ. 4, 16-17.

ბოლოს აქვს დიდება და ნეტარება. ფს. 126, 5; ეს. 35, 10; 54, 11-14; 66, 10; მათ. 5, 4-10; ლუკ. 6, 21-23; იოან. 16, 20; იაკ. 1, 12; 1 პეტ. 1, 7; 3, 14.

მორწმუნეები მონაწილეობენ ქრისტეს მწიგნობრებასა და ტანჯვაში იმისთვის, რომ გახდნენ მისი დიდების მონაწილე. რომ. 8, 18; 2 კორ. 4, 10-17; 2 ტიმ. 2, 12; 1 პეტ. 4, 13; გამოცხ. 7, 14-15.

მწიგნობრები, ტანჯვანი ცხადყოფენ

ღმრთის სიძულვილს ცოდეისადმი. ოს. 9, 15.

ღმრთის ძალასა და ერთგულებას. ფს. 34, 19-21; დან. 3, 28.

ღმრთის მამობრივ სიყვარულსა და ერთგულებას. 2 სჯ. 8, 5; იგავ. 3, 12; ებრ. 12, 6-7; გამოცხ. 3, 19.

ღმრთის დიდებას. იოან. 11, 3-4; 21, 18-19; 1 პეტ. 4, 16.

მა გ ა ლ ი თ ე ბ ი ტ ა ნ ჯ ე ი ს ა , მ წ უ ხ ა რ ე ბ ი ს ა : ძმები იოსებისა. დაბ. 42, 21. იოსები. დაბ. 45, 5-7. ისრაელი. 2 სჯ. 8, 3-5; მსაჯ. 10, 9-10-12; ნემ. 9, 27. დაეითი. 1 მეფ. 30, 1-6; 2 მეფ. 16, 12-13; 18, 33. ეზეკია. 2 ნეშტ. 32, 25-26. მანასე. 2 ნეშტ. 33, 9-13. დანიელი. დნ. 6, 16-23. იონა. იონ.

2, 3. შობიდან ბრმა. იოან. 9, 1-3. მართა და მარიამი. იოან. 11, 1-45. მოციქულნი. საქმე. 5, 40-41. პავლე. საქმე. 20, 19-24; 2 კორ. 1, 6; ფეს. 3, 13; 2 ტიმ. 1, 8; 2, 9.

მწყემსი

მწყემსის მოხსენიება საღმრთო წერილში პირველად. დაბ. 4, 2.

მწყემსი ჩვეულებრივ დადიოდა ჯოხით. 1 მეფ. 17, 40.

მ. ცხოვრობდა კარავში და იცავდა ჯოგს. ქება. 1, 8. ეს. 38, 12.

ოჯახის ორივე სქესის წევრები ამოვებდნენ ცხვრებს. დაბ. 29, 6; 1 მეფ. 16, 11; 17, 15.

მწყემსები ქირაობდნენ დამხმარეებს. 1 მეფ. 17, 20.

დაქირაებულნი არ იყენენ სანდონი. იოან. 10, 12.

მწყემსები ცნობდნენ თავიანთ ცხვრებს. იოან. 10, 14.

მ. მიუძღოდნენ ცხვრებს წინ. ფს. 76, 20; 77, 52; 79, 1.

მ. ეძებდნენ ცხვრებისთვის ნოყიერ საძოვრებს. 1 ნემტ. 4, 39-41. ფს. 22, 1.

მ. ამოწმებდნენ ცხვრების რაოდენობას საძოვრიდან დაბრუნების დროს. იერ. 33, 12.

მ. დარაჯობდნენ მათ ღამით. ლუკ. 2, 8.

მ. სიყვარულით უკლიდნენ კრავებს (ბატკნებს). დაბ. 33, 13-14. ფს. 77, 71.

მ. იცავდნენ ცხვრებს მტაცებელი ცხოველებისაგან. 1 მეფ. 17, 34-36. ამოს. 3, 12.

მ. ეძებდნენ დაკარგულ ცხვრებს. ეზეკ. 34, 12. ლუკ. 15, 4-5.

მ. უკლიდნენ ავადმყოფ ცხვრებს. ეზეკ. 34, 16.

ეგვიპტელებს სძულდათ მწყემსები. დაბ. 6, 34.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმერთი — ისრაელის მწყემსი. ფს. 76, 20; 79, 1.

ქრისტე, მწყემსი კეთილი. ეზეკ. 34, 23; ზაქ. 13, 7; იოან. 10, 14; ებრ. 13, 20.

მეფეები — ხალხთა ბელადები. იერ. 23, 4.

სახარების მქადაგებულნი. იერ. 23, 4.

ქრისტე, რომელიც ეძიებს გზასაცდენილ ცოდვილებს. ეზეკ. 34, 12. ლუკ. 15, 2-7.

ქრისტეს უწყინარობა. ეს. 40, 11. ეზეკ. 34, 13-16.

ცული მქადაგებლები. ეს. 56, 11. იერ. 50, 6; ეზეკ. 34, 2, 10; ზაქ. 11, 7. 8. 15-17.

მაგალითები: „მე ვარ მწყემსი კეთილი“. იოან. 10, 11-16. იმ ღამეს, როცა მაცხოვარი დაიბადა ბეთლემში, „მწყემსნი იყვნეს მასვე სოფელსა, კელთა დგებოეს, და ხუმილვიდეს ხუმილვასა ღამისასა სამწყსოსა მათსა“. ლუკ. 2, 8. „და იყო ვითარცა აღვიდეს ანგელოსნი იგი ზეცად, მწყემსთა მათ თქვეს ურთიერთას: განვიდეთ ჩვენ ვიდრე ბეთლემადმდე და ვიხილოთ სიტყვა ესე, რომელი იყო ჩვენდა მომართ, რომელი-იგი უფალმან მაუწყა ჩვენ“. ლუკ. 2, 15; თაყვანისცემა მწყემსთა. ლუკ. 2, 15-20.

მწუხარებალენი

„ნეტარ იყვენენ, რომელთა ჰშიოდეს და სწყუროდეს სიმართლისათვის, რამეთუ იგინი განძღენ“. მათ. 5, 6.

მხედრობა

მხედრობის წარმოშობის სიძველე. დაბ. 14, 1-8.

ძველი მხედრობები ხშირად ბევრნი იყვნენ. ისუ ნავ. 11, 4; 1 მეფ. 13, 5.

ხშირად რამდენიმე მეომარი ხალხი უკავშირდებოდა ერთმანეთს. ისუ ნავ. 9, 1-2; 10, 5; მსაჯ. 3, 13; 2 მეფ. 20, 1.

ხშირად მხედრობის რაზმებს ქირაობდნენ. 1 ნეშტ. 19, 7; 2 ნეშტ. 25, 6; 4 მეფ. 3, 25.

შედგებოდა

მშვილდოსნებისა და მეშურდულეთაგან. 1 ნეშტ. 12, 2; იერ. 4, 29.

მახვილოსანთა და შუბოსანთაგან. მათ. 26, 47.

სამხედრო ეტლებისგან. ისუ ნავ. 17, 16. მსაჯ. 4, 3.

ხშირად მთელი ხალხისგან. რიცხ. 21, 23; 1 მეფ. 29, 1.

*

ჰყავდათ ცხოველები სიმძიმეთა გადასატანად. მსაჯ. 7, 12; 4 მეფ. 7, 7.

ჩვეულებრივ გაყოფილნი არიან სამ რაზმად. იობ. 1, 17.

მხედრობას თვით მეფე სარდლობდა. 4 მეფ. 18, 3; 25, 1.

მ. სარდლობდნენ გამოცდილი მხედართმთავრები. 4 მეფ. 18, 17-24.

მხედრობას ეწოდებოდა

ხალხის ფრთები. იერ. 48, 40.

მეფეთა ძალა. 2 ნეშტ. 32, 9.

ლაშქარნი, ბანაკი. ისუ ნავ. 10, 5; მსაჯ. 8, 10.

მტკვებარნი. 4 მეფ. 24, 1-2.

*

ლაშქრობა იწყებოდა ჩვეულებრივ გაზაფხულზე. 2 მეფ. 11, 1.

ხშირად მხედრობა გადადიოდა სხვის სამსახურში. იერ. 5, 15; 50, 4.

ლაშქრად მიდიოდნენ

მთელი ქვეყნის გავლით. ამბ. 1, 6-8.

წესრიგის დაცვით. ეს. 5, 27; იოველ. 2, 7-8.

სწრაფად. იერ. 48, 40; ამბ. 1, 8.

ხმაურითა და ალიაქოთით. ეს. 17, 12-13; იოველ. 2, 5.

*

იყენებდნენ ბრძოლებში. 1 მეფ. 17, 2-3; 1 ნეშტ. 19, 17.

იყენებდნენ ქალაქების აღყის დროს. 2 სჯ. 20, 11. ეს. 29, 3.

იყენებდნენ ქალაქებზე შეტევის დროს. ისუ ნავ. 7, 3-4; მსაჯ. 9, 45.

ხშირად უეცრად თავს წაადგებოდნენ მოწინააღმდეგეს. 2 ნეშტ. 13, 13.

იწყებდნენ ბრძოლას ყიყინით. 1 მეფ. 17, 20; 2 ნეშტ. 13, 15.

ინაწილებდნენ ნადაულს. გამ. 15, 9. ზაქ. 14, 1-2.

დამარცხებულებს მხეცურად ექცეოდნენ. იერ. 50, 42. ამოს. 1, 13-14.

ხშირად მხედრობა ღმრთის შურისძიების იარაღი იყო. ეს. 10, 5-6; 13, 5.

მალე იღებდნენ საზღაურს. ლუკ. 3, 14; 1 კორ. 9, 7.

განლაგებოდნენ ბანაკად ცარიელ მინდვრებზე. 2 მეფ. 11, 11; 1 ნეშტ. 11, 15.

ბანაკებოდნენ ქალაქების წინ. ისუ ნავ. 10, 5; 1 მეფ. 11, 1.

მხედრობის მოახლოება საშინელ შიშს იწვევს. რიცხ. 22, 3.

მხედრები აჩანაგებდნენ ქვეყანას. ეს. 37, 18-19. იერ. 5, 17.

მ. ხშირად ამარცხებდნენ მტერს. გამ. 17, 13; ისუ ნავ. 10, 10-20. მსაჯ. 11, 33; 2 მეფ. 18, 7; 3 მეფ. 20, 21.

ღმრთის შუამავლობით ერთმანეთს ამარცხებდნენ. მსაჯ. 7, 22; 1 მეფ. 14, 15. 16; 2 ნეშტ. 20, 23.

ხშირად ისპობოდნენ ზებუნერივი ძალებით. ისუ ნავ. 10, 11; 4 მეფ. 19, 35.

თან დაჰქონდათ თავიანთი კერპები. 1 ნეშტ. 14, 12.

ადარებენ

გრიგალს. იერ. 25, 32.

მდინარის წყალს. ეს. 8, 7.

კალიას. იერ. 51, 14. 27; მსაჯ. 6, 3-5; 7, 12; ეს. 33, 4; გამოცხ. 9, 3. 7.

მწერებს. ეს. 7, 18-19.

ღრუბლებს. ეზეკ. 38, 9-16.

წყალდიდობას. ეს. 28, 2; დან. 11, 10.

გადატანთი მნიშვნელობით

ანგელოზთა გუნდები. 3 მეფ. 22, 19; მათ. 26, 53.

ეკლესია. ეფეს. 6, 12; ებრ. 12, 1.

მხედრობა ისრაელთა

ისრაელთა მხედრობის პირველი მოხსენიება. გამ. 7, 4.

ისრაელთა მხედრობა იკრიბებოდა საყვირის (ნესტვის) ხმაზე. მსაჯ. 3, 27; 6, 34.

განსაკუთრებული მოციქულების საშუალებით. მსაჯ. 6, 35; 2 მეფ. 20, 14.

მისი სახელწოდებები

მხედრობა ღმრთისა ცხოველისა. 1 მეფ. 17, 26.

ღმრთის ლაშქარი. 1 ნეშტ. 12, 22.

*

შედგებოდა ქვეითი ჯარისგან. რიცხ. 11, 20.

შედგებოდა მხედრობისა და ეტლებისგან. 3 მეფ. 1, 5; 4, 25.

იყოფოდა სამ რაზმად. მსაჯ. 7, 16; 1 მეფ. 11, 11.

აუანგარდისა და არიერგარდისაგან. ისუ ნავ. 6, 8.

ისრაელთა მხედრობის ნაწილები შედგებოდა ასეული, ათასეული და ა. შ. მხედრებისგან. რიცხ. 31, 14; 4 მეფ. 1, 9. 11; 1 ნეშტ. 13, 1; 27, 1.

ისრაელთა მხედრობას სარდლობდა მხედართა უფროსი. 2 მეფ. 2, 8; 17, 25; 20, 23.

ხშირად სარდლობდა მეფე. 1 მეფ. 8, 20; 15, 45; 2 მეფ. 12, 29; 3 მეფ. თავი 22-ე.

ისრაელთა მხედრობაში ბევრი დაბალი რანგის ოფიცერი იყო. 2 სჯ. 20, 9; 2 მეფ. 18, 1; 4 მეფ. 4, 13; 2 ნეშტ. 25, 5.

სამსახურისთვის ვარგისი კაცნი ისრაელთა მხედრობაში. რიცხ. 1, 2. 3.

ისრაელთა მხედრობაში

სამსახურისაგან

თავისუფლდებოდნენ

ახალი სახლის ამშენებელნი. 2 სჯ. 20, 5.

ახალი ენახის გამშენებელნი. 2 სჯ. 20, 6.

ახლად დანიშნულნი. 2 სჯ. 20, 7.

ახლად დაქორწინებულნი. 2 სჯ. 24, 5.

*

იმათ, ვინც უარს ამბობდა ისრაელთა მხედრობაში სამსახურზე, კიცხავდნენ. მსაჯ. 5, 15-17-18.

იმათ, ვინც უარს ამბობდა ისრაელთა მხედრობაში სამსახურზე, ხშირად სჯიდნენ. მსაჯ. 21, 5; 8-11; 1 მეფ. 11, 7.

მშვირებს ათაეისულებდნენ. 2 სჯ. 20, 8; მსაჯ. 7, 3.

ისრაელთა მხედრობა ხშირად მთელი ხალხისგან შედგებოდა. მსაჯ. 20, 11; 1 მეფ. 11, 8.

ისრაელთა მხედრობაში მკაცრი დისციპლინა იყო. ისუ ნაე. 7, 16-26; 1 მეფ. 14, 24-44.

ომში წასვლის წინ მხედრები

ალირიცხებოდნენ და ისინჯებოდნენ. 2 მეფ. 18, 1; 2, 4.

*

უხსნიდნენ, რომ ლაშქრობისას უნდა ერიდონ ცუდ საქმეებს. 2 სჯ. 23, 9.

სარდლები ამხნეებდნენ. მხედრებს 2 ნეშტ. 20, 20.

მხედრებს თან მიჰქონდათ სჯულის კილობანი. ისუ ნაე. 6, 6-7; 1 მეფ. 4, 4-5; 2 მეფ. 11, 11; 15, 24.

მღვდლები საყვირით იყენენ მხედრობასთან. რიცხ. 10, 9; 2 ნეშტ. 13, 13-14.

ხშირად ადილებნენ უფალს გალობით. 2 ნეშტ. 20, 21-22.

27. ბიბლიის ლექსიკონი.

ლაშქრობის დროს ხშირად საჭიროა განსაკუთრებული სამხედრო ხელოვნება. 2 მეფ. 10, 9-10.

სიმაძაცისა და ერთგულებისთვის აჯილდოებდნენ. ისუ ნაე. 15, 16; 1 მეფ. 17, 25; 18, 17; 2 მეფ. 18, 11; 1 ნეშტ. 11, 6.

ძნელი ამოცანებისთვის ირჩევდნენ განსაკუთრებულ ადამიანებს. გამ. 17, 9. რიცხ. 31, 5-6; ისუ ნაე. 7, 4; 8, 9; მსაჯ. 7, 6-7; 2 მეფ. 17, 1.

მათ მოქმედებას ხელმძღვანელობდა ღმერთი. ის ნაე. 8, 1-2; მსაჯ. 1, 2; 2 მეფ. 5, 25; 1 ნეშტ. 14, 16.

ღმრთის შეწვევით ყოვლის მძლენი არიან. ლევიტ. 26, 3, 7-8; 2 სჯ. 7, 24; 32, 30; ისუ ნაე. 1, 5.

ღმრთის დახმარების გარეშე ადვილად მარცხდებიან. ლევიტ. 26, 17; რიცხ. 14, 42-45.

მომარაგების საშუალებები

თითონ იზრადებდნენ საჭმელს. ისუ ნაე. 1, 11.

თავიანთი ოჯახებიდან იღებდნენ. 1 მეფ. 17, 17.

ახდევინებდნენ ხარკს. მსაჯ. 8, 5; 1 მეფ. 25, 4-8.

იღებდნენ საჩუქრებს. 2 მეფ. 17, 27-29.

გამარჯვებით დაბრუნებულებს ულოცავდნენ. გამ. 15, 1-21; 1 მეფ. 18, 6-7.

განიწმინდებოდნენ ომიდან დაბრუნების დროს. რიცხ. 31, 19-24.

ომის დამთავრების შემდეგ მათ ითხოვდნენ. 1 მეფ. 13, 2; 3 მეფ. 22, 36.

მშვიდობიან დროს ისრაელთა მხედრობის ნაწილი მეფესთან რჩებოდა. 1 მეფ. 13, 1-22; 1 ნემტ. 27, 1-15.

მხილვაჲ, საყვადური

თუ შეგცოდოს შენმა ძმამ, ამხილე მას. მათ. 18, 15-17.

ქრისტე ამხილებს მწიგნობრებისა და ფარისევლების თვალმაქცობას. მათ. 23 თავი. მარკ. 12, 38-40; ლუკ. 11, 38-52.

ღმერთი ამხილებს თავის შეილებს. 2 მეფ. 7, 14; იობ. 5, 17; ფს. 93, 12; 118, 67, 71, 75; ებრ. 12, 6-7.

ღმერთი ამხილებს უკეთურებს. ფს. 49, 21; ეს. 51, 20.

უფალი მოვა, რომ ამხილოს. ეს. 2, 4; 11, 3.

სულიწმინა ამხილებს. იოან. 6, 7-8.

იესო ქრისტე ამხილებს სიყვარულით. გამოცხ. 3, 19.

მხილება მოუნანიებლობის გამო. მათ. 11, 20-24.

უგუნურების გამო. მათ. 16, 9, 11; მარკ. 7, 18; ლუკ. 24, 25; იოან. 8, 43; 13, 7-8.

გულქვაობის გამო. მარკ. 8, 17; 16, 14.

მშობრობის გამო. მარკ. 4, 40; ლუკ. 24, 37-38.

ურწმუნოების გამო. მათ. 17, 17-20; მარკ. 16, 14.

პირფერობის გამო. მათ. 15, 7; 23, 13.

ქრისტეს ავად ხსენების გამო. ლუკ. 23, 40.

ძმათა შევიწროების გამო. ნემ. 5, 7.

ცოდვიანი საქციელის გამო. მათ. 21, 13; ლუკ. 3, 19; იოან. 2, 16.

საღმრთო წერილი კარგია მხილებისთვის. ფს. 18, 8-12; 2 ტიმ. 3, 16.

*

ღმერთი ამხილებს გამოსწორებისათვის. ფს. 38, 12.

წმინდანები მტყიცედ ხვდებიან მხილებას. ებრ. 12, 5.

ლოცულობენ, რათა ამხილონ არა მრისხანებით. ფს. 6, 2.

მხილებას თან სდევს შეგონება მონანიების შესახებ. 1 მეფ. 12, 20-23.

იგი უკეთესია ფარულ სიყვარულზე. იგავ. 27, 5.

ნამდვილი მხილება უფრო სასარგებლოა, ვიდრე სულელის ქება. ეკლ. 7, 5.

იგი უფრო სასარგებლოა წმინდანთათვის, ვიდრე სულელებისთვის ცემა. იგავ. 17, 10.

მხილება ერთგული მეგობრობის საბუთია. იგავ. 27, 6.

მხილებას მიჰყავს

შემეცნებისაკენ. იგავ. 19, 25.

სიბრძნისაკენ. იგავ. 15, 31; 29, 15.

პატივისკენ. იგავ. 13, 18.

ბედნიერებისაკენ. იგავ. 6, 23.

*

უფრო სასარგებლოა, ვიდრე მლიქვნელობა. იგავ. 23, 28.

ახლობლის ძამხილებელი ცოდვას არ ჩაიდენს. ლევიტ. 19, 17; საქმე. 5, 3, 4, 9; 1 ტიმ. 5, 20; ტიტ. 1, 9-13.

პირფერები არ უნდა ამხილებდნენ. მათ. 7, 5.

ქადაგნი გამოგზავნილი არიან

სამხილვებლად. იერ. 44, 4; ეზეკ. 3, 17; მიქ. 3, 8.

ქადაგებულნი ამხილებენ

აშკარად. 1 ტიმ. 5, 20.

უშიშრად. ეზეკ. 2, 3-7.

ძლიერად. ტიტ. 2, 15.

დიდი მოთმინებით. 2 ტიმ. 4, 2.

საჯაროდ, სმამაღლა. ეს. 58, 1.

მკვახედ, თუ საჭიროა. ტიტ. 1, 13.

ქრისტესმიერი სიყვარულით. 2 თეს. 3, 15.

*

უკეთურებს სძულთ მამხილებელნი. იგავ. 9, 8; 15, 12.

მამხილებლის მოძულე უგუნურია. იგავ. 12, 1.

მხილების სიძულვილს დაღუპვისკენ მიჰყავს. იგავ. 15, 10; 29, 1.

მხილების ზიზღს მოსდევს გამოფიტვა. იგავ. 5, 11-12.

მხილების უარყოფელი უგზო-უკვლოდ დაეხეტება. იგავ. 10, 17.

წმინდანები

არ იძლევიან მხილების საბაბს. ფილიპ. 2, 15.

მხილებას იღებენ თავმდაბლად, მშვიდად. ფს. 140, 5.

უყვართ მხილება. იგავ. 9, 8.

აკურთხევენ მხილებას. იგავ. 24, 25.

მხილებისადმი ყურადღება სიბრძნის ნიშანია. იგავ. 15, 5.

მაგალითები: სამოელი. 1 მეფ. 13, 13; ნათანი. 2 მეფ. 12, 79. აქია. 3 მეფ. 14, 5-6. ელია. 3 მეფ. 21, 19-20.

ელისე. 4 მეფ. 5, 25. იოაბ. 1 ნეშტ. 21, 3. სამეა. 2 ნეშტ. 12, 5. ანანია. 2 ნეშტ. 16, 7. აზარია. 2 ნეშტ. 24, 20. იოანე

ნათლისმცემელი. მათ. 3, 1-7. ლუკ. 3, 20. პეტრე. საქმე. 8, 20. გალ. 2, 11.

პაულე. 1 კორ. 1, 10-13; 5, 1-5; 6, 1-8; 11, 17-22.

მხილვების

ძე ღმრთისა, უფალი ჩვენი იესო ქრისტე. იოან. 1, 14-28; 3, 16-18.

6

ნადიმი (სერი დიდი)

დიდი პურობა (სერი დიდი). დაბ. 21, 8; დან. 5, 1; ლუკ. 5, 29.

ნადიმი იმართებოდა შემდეგ შემთხვევებთან დაკავშირებით

ქორწინება. მათ. 22, 2-4, 8-10. დადების დღე (ყამი შობისა). მარკ. 6, 21.

ძუძუსწოვის გასრულება. დაბ. 21, 8.

მეგობრებთან განშორება. 3 მეფ. 19, 21.

სტუმრის მოსვლა. 2 მეფ. 12, 4. ზაუის დადება. დაბ. 26, 30; 31, 52-54.

ცხერის პარსვა. 1 მეფ. 25, 2-19; 2 მეფ. 13, 24.

მოსავლის აღება. რუთ. 3, 2-7. რთველი. მსაჯ. 9, 27.

მეფედ კურთხევა. 3 მეფ. 1, 9-11, 18-19; 1 ნეშტ. 12, 39-40.

მსხვერპლშეწირვა. დაბ. 31, 54; 2 სჯ. 12, 6-7; 1 მეფ. 1, 4-9.

დღესწაული (ახალი თვე). 1 მეფ. 29, 5, 24-26.

ნადიმზე მიწვევა

იწვედნენ მრავალ ხალხს. ლუკ. 14, 16.

ნათესაებსა და მეგობრებს. 3 მეფ. 1, 9; ლუკ. 14, 12.

ღარიბ-ღატაკებს, ქერივ-ობლებს, დავრდომილებს და ა. შ. 2 სჯ. 14, 29; ლუკ. 14, 13.

*

სტუმრებს მსახურების საშუალებით იწვედნენ განმეორებით, როცა ყველაფერი მზად იყო. იგავ. 9, 1-5; ლუკ. 14, 17.

მიწვევის უარყოფა შეურაცხყოფად ითვლებოდა. ლუკ. 14, 18-24.

ნადიმი იმართებოდა

სახლში. ლუკ. 5, 29.

ეზოში. ესთ. 1, 5-6.

ზედა სართულში („ქორი“), სასტუმრო ოთახში. მარკ. 14, 14-15.

ნადიმის ჩატარება

მზადება ნადიმისათვის. დაბ. 18, 6-7; იგავ. 9, 2; მათ. 22, 4; ლუკ. 15, 23. ნადიმს ატარებს „პურის უფალი“. იოან. 2, 8-9.

ნადიმი ტარდება მსახურების დახმარებით. მათ. 22, 3-13; იოან. 2, 5.

ნ. ტარდება ოჯახის წევრთა დახმარებით. დაბ. 18, 7-8; იოან. 12, 2.

სტუმარს სახლის პატრონი ნელსაცხებელს სცხებს. ფს. 22, 5; ლუკ. 7, 46.

სტუმრები ფხვს იბანენ. დაბ. 18, 4; 43, 24; ლუკ. 7, 38, 44.

სტუმრები სხედან და ელიან მიწვევას. დაბ. 43, 33; ლუკ. 14, 10.

მაგიდასთან მთავარი ადგილის არჩევა დასაგამობია. მათ. 23, 6.

განსაკუთრებულ სტუმარს და ძვირფას ადამიანს გამორჩეულ კერძს მიართმევენ. დაბ. 43, 34; 1 მეფ. 1, 5; 9, 23-24.

პურის ლუკმის მიწოდების ჩვეულება ერთ-ერთი სტუმრისათვის. იოან. 13, 26.

პურ-მარილს უგზავნიან უქონელთ. ნემ. 8, 10.

მრავალი სტუმრის ყოლის სურვილი. ლუკ. 14, 21-23.

კაცებთან ერთად ქალებიც ნადიმობდნენ. ესთ. 1, 9.

არავის იღებდნენ ნადიმზე კარების დახურვის შემდეგ. ლუკ. 13, 24-25.

ნადიმის დაწყების წინ მსხვერპლ-შეწირვა სრულდებოდა. 1 მეფ. 9, 13; მარკ. 8, 6.

ნადიმს ამთავრებდნენ გალობით. მარკ. 14, 26.

ნადიმზე ხშირად მღეროდნენ და ცეკვავდნენ. მარკ. 6, 22; ლუკ. 15, 25.

ხშირად თავშეუკაცებლად სვამდნენ და ჭამდნენ ნადიმზე. 1 მეფ. 25, 36.

მეგობრები და ნათესაები ერთმანეთს პატივებდნენ. იობ. 1, 4; ლუკ. 14, 12.

ნაპი (სომალი)

ნაეის პირველსაზე, როგორც ჩანს, ნოეს კიდობანია. დაბ. 7, 17-18.

ნაეი ძველთაგანვე ცნობილია. დაბ. 49, 13; მსაჯ. 5, 17.

სოლომონმა ააგო ნაეი. 3 მეფ. 9, 25.

ნაეს აგებდნენ კვიპროსის ფიცრი-საგან. ეზეკ. 27, 5.

ნაეს ჰყავს მენავთ-მოძღვარი და ნაეის პატრონი. საქმე. 27, 11.

ნაეის მოძრაობას აძნელებს სტიქიური მოვლენები. საქმე. 27, 20.

ნაეს ემსახურებიან მენავენი. ეზეკ. 27, 9, 27; იონ. 1, 5; საქმე. 27, 30.

ნაეები ხშირად აფრების საშუალებით მოძრაობენ. საქმე. 27, 2-7.

ნ. ცურავენ ტბებსა და ზღვებში. ფს. 103, 25-26; 106, 23; ლუკ. 5, 1-2.

მცირე სიღრმის წყლებში სიღრმეს ზომავენ. საქმე. 27, 28.

მგზავრები თავსდებიან კიჩოზე. მარკ. 4, 38.

დაზიანების შემთხვევაში ნაეს კრავენ ბაგირით. საქმე. 27, 17.

ნაეის დამსხვრევისას ხშირად ილუპებოდნენ. ფს. 47, 8; სქმე. 27, 4-44; 2 კორ. 11, 25.

საეაჭრო ნაეი. 2 ნეშტ. 8, 18; 9, 21.

თევზსაჭერი ნაეი. მათ. 4, 21; ლუკ. 5, 4-9; იოან. 21, 3-8.

სამხედრო ნაეი. დან. 11, 40.

სამგზავრო ნაეი. იონ. 1, 3; საქმე. 27, 2-6; 28, 11.

წმინდა წიგნებში მოხსენებულია

ქარკილონის ნაეები. ეს. 23, 1.
აღრამიტიენელთა ნაეი. საქმე. 27, 2.

ალექსანდრიის ნაეი. საქმე. 27, 6.
ქალდეელთა ნაეები. ეს. 43, 14.

ნაეის ცალკეული ნაწილები

ცხვირი (თავი). საქმე. 27, 41.
კიჩო (ბოლო). საქმე. 27, 29, 41.
საჭე. საქმე. 27, 4-0; იაკ. 3, 4.
ლუზა (კაეი). საქმე. 27, 29, 40.
უბე. იონ. 1, 5.

ანძა. ეზეკ. 27, 5.
აფრა. ეს. 33, 23.
ნიჩაბი. ეზეკ. 27, 9.

ნაზარაველი

იესო ქრისტეს სახელწოდება მისი აღზრდის ადგილის მიხედვით. მათ. 2, 23; 26, 71; მარკ. 10, 47; 14, 67; ლუკ. 18, 37; იოან. 18, 5-7; 19, 19.

ნაზარეთი

იესო ქრისტესი და წმიდა ოჯახის საცხოვრებელი ადგილი მაცხოვრის სიყმაწვილისა და სიჭაბუკის დროს. მათ. 2, 23; ლუკ. 1, 26-27; 2, 4; 2, 39-51; 4, 16.

წმიდა ოჯახი ნაზარეთში დასახლდა ეგვიპტიდან დაბრუნების შემდეგ. მათ. 2, 22-23.

იესო ქრისტეს ქადაგება ნაზარეთში. მათ. 13, 54-58; მარკ. 6, 1-5; ლუკ. 4, 16-27.

ნაზარეთის მცხოვრებლებს სურდათ იესოს მთიდან გადაგლება. ლუკ. 4, 28-30,

„ნაზარეთით შესაძლებელ – არსა კეთილისა რაისამე ყოფად?“ (სიტყვები ნათანაილისა). იოან. 1, 46-47.

ნაზორაველი, ნაზირაველი, ფინდა, ნაზირი

ღმრთის სამსახურებლად გამოყოფილი ადამიანები. რიცხ. 6, 2.

შობიდანვე ღმრთისათვის არიან შეწირულნი. მსაჯ. 13, 5; ლუკ. 1, 15.

აღთქმის თანახმად. რიცხ. 6, 2.

მათ წმინდა ცხოვრება მოეთხოვებოდათ. რიცხ. 6, 8.

წმინდად ითვლებოდნენ. გოდ. 4, 7.

მათ ვერძლებოდათ

ღვინო და მაგარი სასმელები. რიცხ. 6, 3; ლუკ. 1, 15.

ყურძინის ჭამა. რიცხ. 6, 3-4; მსაჯ. 13, 14.

თმების შეკრეჭვა. რიცხ. 6, 5; მსაჯ. 13, 5; 16, 17.

მიცვალებულთან მიახლოება. რიცხ. 6, 6-7.

*

ემსახურებოდნენ ხალხის სიწმიდეს. ამოს. 2, 11.

ებრაელთაგან უკეთურები ცდილობდნენ მათ შეცდენას. ამოს. 2, 12.

ღმერთი მათ ირჩევდა ისრაელის ჭაბუკთაგან. ამოს. 2, 11.

შემთხვევით თუ შეესწრებოდნენ ვინმეს ხიკელს, მათ უნდა

შეეკრიჭათ თმები მეშვიდე დღეს. რიცხ. 6, 9.

მთლიანად დასაწველ მსხვერპლად შეეწირათ ორი მტრედი. რიცხ. 6, 10-11.

განუხლებინათ მორჩილების აღთქმა მსხვერპლის შეწირვასთან ერთად. რიცხ. 6, 12.

აღთქმის შესრულების შემდეგ

ისინი მიჰყავდათ კარვის შესასვლელთან. რიცხ. 6, 13.

სწირავენ მსხვერპლს. რიცხ. 6, 14-17.

იკრეჭდნენ თმებს. რიცხ. 6, 18; საქმე. 18, 18; 21, 24.

მღვდელს კერძის მარცხენა ბეჭი უნდა დაედო მათთვის ხელეზზე „ცხოვრების შესაწირავის“ დროს. რიცხ. 6, 19-20.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტე. ებრ. 7, 26.
წმინდანები. იაკ. 1, 27.

ნათანაელი

ნათანაელი ეჭვს გამოთქვამს: განა შეიძლება მესია მოვიდეს ნაზარეთიდან? იოან. 1, 45-46.

ნ. საუბრობს იესო ქრისტესთან და აღიარებს მას ისრაელის მეუფედ და ძედ ღმრთისა. იოან. 1, 47-51.

ნ. იყო მოწაფეთა რიცხვში, რომელთაც გამოეცხადა მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე ტიბერიის ზღვის ნაპირას. იოან. 21, 1-2.

ნათანიმნი

იყენენ ლევიტელთა მსახურნი. 1 ეზრა. 8, 20.

მოძღვრებსა და ლევიტელებთან ერთად

ცხოვრობდნენ მათთვის გამოყოფილ ქალაქებში. 1 ნესტ. 9, 2; ეზრა. 2, 70.

განთავისუფლდნენ ხარკისგან. 1 ეზრა. 7, 24.

ბევრი დაბრუნდა ტყვეობიდან. 1 ეზრა. 2, 43; ნემ. 7, 47, 60.

გულმოდგინედ ასრულებდნენ ღმრთის მცნებებს. ნემ. 19, 28-29.

ნათელი, სინათლე

ნათლის ერთადერთი წყარო ღმერთია. იაკ. 1, 17.

ნათელი შექმნილია ღმრთისაგან. დაბ. 1, 3; ეს. 45, 7.

ნ. გამიჯნულია ბნელისაგან. დაბ. 1, 4.

მზე, მთვარე და ვარსკვლავები შექმნილია განმანათებლად. დაბ. 1, 14-17; იერ. 31, 35.

ბაზმაკის, სანთლის ნათელი. იერ. 25, 10; საქმე. 16, 29.

სიბრძნე იმდენად უმეტესია უგუნურებაზე, რამდენადაც ნათელი ბნელზე. ეკლ. 2, 13.

„ტბილ არს ნათელი“. ეკლ. 11, 8.
ნათელი საქმეთა გამომაჩინებელია. იოან. 3, 20-21; ეფეს. 5, 13.

ნ. მიუწვდომელია კაცთათვის. იობ. 38, 19-24.

გადატანითი მნიშვნელობით

ღმრთის დიდება. ფს. 103, 2; 1 ტიმ. 6, 16.

ღმრთის სიწმინდე. 1 იოან. 1, 5.
ღმრთის სიბრძნე. დან. 2, 21.

ღმრთის მიერ გზის ჩვენება. ფს. 26, 1; 35, 9.

ღმრთის წყალობა. ფს. 4, 6; ეს. 2, 5.

ქრისტე – სიბრძნის წყარო. ლუკ. 2, 32; იოან. 1, 4, 9; 8, 12; 12, 46.

ქრისტეს დიდება. საქმე. 9, 3-5; 26, 13.

ქრისტეს სისპეტაკე. მათ. 17, 2.
ღმრთის სიტყვა. ფს. 118, 105, 130;

2 პეტ. 1, 19.
სახარება. 2 კორ. 4, 4; 1 პეტ. 2, 9.

ნათლისღება, ნათლისცემა

იესოს ნათლისღება იოანეს მიერ. მარკ. 1, 9-10.

იესოს მიერ ნათლისღების საიდუმლო დაწესება:

დაკვლევა. მათ. 28, 19; მარკ. 16, 16.

შესრულება. საქმე. 2, 38; 10, 48; 8, 38; 1 კორ. 1, 13.

ნ.-ით ბოძებული კურთხევა:

ცოდვათა მიტყუება. საქმე. 22, 16; 1 კორ. 6, 11.

სულიწმინდის წყალობა. საქმე. 8, 13, 15-16; 10, 45-47.

ქრისტესთან ერთიანობა ცხოვრებით. რომ. 6, 3-5; გალ. 3, 27.

ეკლესიის წევრთა რიცხვში ჩარიცხვა. 1 კორ. 12, 13; ეფეს. 4, 5.

ნ - ის მნიშვნელობა. 1 პეტ. 3, 21; ეფ. 5, 26; ტიტ. 3, 5; იოან. 3, 5.

წინაპირობა. საქმე. 8, 12; 8, 37-38.

„ნათლისღება“ გადატანითი აზრით. მათ. 20, 22; 1 კორ. 10, 2-4.

ნ. დაწესებულია და ნამცნებია მაცხოვრის მიერ. მათ. 28, 19; მარკ. 16, 15-16; ლუკ. 24, 47.

ნ. უნდა შესრულდეს მამისა, ძისა და სულიწმინდის სახელით. მათ. 28, 19.

ნ. არის ცოდვათა მიტყუებისა და მათგან გაწმენდის ნიშანი. საქმე. 2, 38; 22, 16.

ნ. განახლების გარეგანი ნიშანია. იოან. 3, 3-5; რომ. 6, 3, ეფეს. 5, 26; კოლას. 2, 12-13; ტიტ. 3, 5; 1 კორ. 6, 11.

ნათლისღებას ახლავს ცოდვათა აღიარება და სინანული. მათ. 3, 6; მარკ. 1, 5; საქმე. 2, 38; რომ. 6, 2-4.

ნათლისღებასთან ერთად საჭიროა სარწმუნოება. საქმე. 2, 41; 8, 12-37; 18, 8; 19, 4-5; მარკ. 16, 16.

ნათლისღება მიიღო იესო ქრისტემ იოანე ნათლისმცემლისგან. მათ. 3, 13-14; მარკ. 1, 9; ლუკ. 3, 21.

ნათლისღებას ასრულებდა იესო ქრისტე. იოან. 3, 22-26; 4, 1.

ნათლისღება სრულდებოდა მოწაფეების მიერ. იოან. 4, 2.

ნ. სრულდებოდა მოციქულების მიერ. საქმე. 2, 38; 18, 8.

ნ. სრულდებოდა იესო ქრისტეს სახელით. საქმე. 2, 38; 8, 16; 10, 48; 19, 5.

ნ. მხოლოდ ერთია. ეფეს. 4, 5; 1 კორ. 12, 13.

იოანე ნათლისმცემლის ნ. იყო ნათლისღება

სინანულად. მათ. 3, 11; მარკ. 1, 4; ლუკ. 3, 3-8; საქმე. 13, 24; 19, 4.

ცოდვათა მისატყუებლად. მარკ. 1, 4; ლუკ. 3, 3.

მხოლოდ წყლით. მათ. 3, 11; მარკ. 1, 8; ლუკ. 3, 16; იოან. 1, 26-33; 3, 23; საქმე. 1, 5; 11, 16; 19, 3-4.

რომ გაამზადოს უფლის გზა. ეს. 40, 3; მალ. 3, 1; მათ. 3, 3; 11, 10; მარკ. 1, 2-3; ლუკ. 3, 4; 7, 27; იოან. 1, 23-31; საქმე. 13, 24; 19, 4.

ფარისევლები უარყოფდნენ იოანეს ნათლისღებას. მათ. 21, 25-32; მარკ. 11, 31; ლუკ. 20, 5; 7, 30.

იესო ქრისტეს ნათლისღება არის ნათლისღება სულიწმიდით და ცეცხლით. იოან. 1, 33; საქმე. 1, 5; 11, 16. მარკ. 1, 8; ლუკ. 3, 16; მათ. 3, 11.

ნ. მხოლოდ წყლით არ იხსნის. 1 პეტ. 3, 21.

ჩვენ ვიხსნებით განახლების ნათლისღებით. ტიტ. 3, 3-5.

იესო ქრისტეს ნათლისღობა ნაუწყებია იოანე ნათლისმცემლის მიერ. მათ. 3, 11; მარკ. 1, 7-8; ლუკ. 3, 16; იოან. 1, 30-33; საქმე. 19, 4.

ნათლისღობის მომასწავებელი სახეები

გადასვლა მეწამულ ზღვაზე. 1 კორ. 10, 1-2.

წარღენა. 1 პეტ. 3, 20-21.

იო ა ნ ე ს ნ ა თ ლ ი ს ღ ე ბ ი ს მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი :

იერუსალიმისა და ჰურიასტანის მცხოვრებნი. მათ. 3, 5-6; მარკ. 1, 5; ლუკ. 3, 7.

მ ო ც ი ქ უ ლ თ ა გ ა ნ ნ ა თ ლ ი ს ღ ე ბ ი ს მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი :

იერუსალიმის მცხოვრებნი. საქმე. 2, 41; სამარიტელები. საქმე. 8, 12-16; ეთიოპელი საჭურისი. საქმე. 8, 38; სავლე. საქმე. 9, 18; 22, 16; კორნილიოსი და მისი ოჯახის წევრები. საქმე. 10, 48; ლიდია. საქმე. 16, 14-15; საპრობილის მცველი და მისი ოჯახი. საქმე. 16, 33; კრისპოსი და კორინთელნი. საქმე. 17, 8; მოწაფენი ეფესოში. საქმე. 19, 5.

ნათლისღობა, ნათლისცემა სულიწმიდით

ნ. ს. წ. ნაწინასწარმეტყველებია. ეს. 32, 15; 4, 3; ეზეკ. 36, 25-26; ზაქ. 12, 10; იოან. 7, 38-39.

ნ. ს. წ. მონიჭებულია ქრისტესგან. მათ. 3, 11; მარკ. 1, 8; ლუკ. 3, 16; იოან. 1, 33; 20, 22; საქმე. 1, 5; 11, 16; ტიტ. 3, 5-6.

ქრისტემ მიიღო ნ. ს. წ. მათ. 3, 16; მარკ. 1, 10; ლუკ. 3, 22; იოან. 1, 32.

სულიწმიდით ნათლისღობის საჭიროება. იოან. 3, 5; რომ. 8, 9.

ნათლისღობა სულიწმიდით შეპირებულია მორწმუნეთათვის. მათ. 3, 11; მარკ. 1, 8; ლუკ. 3, 16; იოან. 14, 26; 15, 20; საქმე. 1, 5; 2, 38-39; 11, 16.

ნ. ს. წ. მიეცემა მორწმუნეს ღოცვის საშუალებით. ლუკ. 11, 13; საქმე. 8, 15.

ყველა მორწმუნე მონაწილე იყო სულიწმიდით ნათლისღობის. საქმე. 2, 39; 1 კორ. 12, 13.

ყველა მორწმუნემ ნათელ-ილო ერთი და იმავე სულით. 1 კორ. 12, 13; გალ. 3, 27-28.

ნათლისღობა სულიწმიდით ამართლებს. 1 კორ. 6, 11.

ნ. ს. წ. აახლებს და წმენდს სულს. 1 კორ. 6, 11; ტიტ. 3, 5.

ნ. ს. წ. აციცხლებს სულს. ეზეკ. 37, 6-14.

ნათლისღობას სულიწმიდით წინათ თან ახლდა სასწაულები. საქმე. 2, 4; 19, 6.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : მოციქულები. საქმე. 2, 1-4; იერუსალიმის მცხოვრებნი. საქმე. 2, 38; სამარიტელნი. საქმე. 8, 15-17; ეფესელნი. საქმე. 19, 1-6.

ნაკადული (ნაღვარაჲ, წარსადინელი წყლისა, მდინარე, ხევი)

ქანაანში ბევრი ნაკადული იყო. („წყარონი უფსკრულთან“). 2 სჯ. 8, 7.

ნ. მიეღინება ღოდებს შორის. იობ. 22, 24.

ნაკადულების პირას ბალახი ხარობს. 3 მეფ. 18, 5.

ნ. პირას ხარობს ტირიფი. ლევიტ. 23, 38; ეს. 4, 4; ფს. 136, 1.

ნ. პირას იზრდება ლერწამი და ჭილი. ეს. 19, 6.

ნაკადულებში ბევრი თევზია. ეს. 19, 8.

წმინდა წიგნებში მოხსენებულია

არნონი. რიცხ. 21, 14-15.

ბოსორი. 1 მეფ. 30, 9.

გაასი. 2 მეფ. 23, 30.

ქორათი. 3 მეფ. 17, 3, 5.

კედრონი. 2 მეფ. 15, 23; 3 მეფ. 15, 13;

კიშონი. 3 მეფ. 18, 40; ფს. 82, 9.

ზარეფი. 2 სჯ. 2, 13.

გადატანითი მნიშვნელობით

სიბრძნე. იგავ. 18, 4.

შეუბრალებელი მანლობლები. იობ. 6, 15.

დახმარება გაჭირვებაში. ფს. 109, 7.

ნალჰელი

ჯვარცმის წინ იესო ქრისტეს დასაღვევად მისცეს ნალველშერეული ძმარი. მათ. 27, 34.

ნაყოფი (1)

ბუნების ნაყოფიერება არის ღმრთის შემოქმედების საქმე: მცენარეთა სამყაროში. დაბ. 1, 11; ადამიანთა და ცხოველთა სამყაროში. დაბ. 9, 7.

ღმრთის დალოცვა ხელს უწყობს ნაყოფიერებას. წყევლა ხელს უშლის.

ფს. 103, 13; 106, 34; 127, 2; ლევიტ. 25, 19; 26, 14-17, 20; ეს. 65, 21; ეზეკ. 36, 30; 2 სჯ. 7, 13; 28, 18; ზაქ. 8, 12.

ნაყოფი სულიერი მნიშვნელობით

ნაყოფი არის ის, რასაც მცენარე იძლევა თავისი ბუნებით. ასევეა ადამიანის ცხოვრებაშიც. რა ბუნებისაა არის ადამიანი, ისეთივეა მისი ნაყოფიც. ფს. 1, 3; მათ. 7, 16-20. იაკ. 3, 16-18; გალ. 5, 22; ეფ. 5, 9.

ნაყოფის დამწიფებას სჭირება ღრო და იგი ემორჩილება ღმრთის მიერ დადგენილ წესს. მარკ. 4, 26-29.

ნორმალური განვითარებისათვის თესლს სჭირდება ფხვიერი ნიადაგი, სინათლე და ჰაერი. მათ. 13, 3-8, 19-23). სულიერი ნაყოფი მიიღება მხოლოდ მაშინ, როდესაც ღმრთის სიტყვა ღრმად ჩაიმარხება გულში და იქიდან განდევნის ყოველს, მიდრეკილს არა ჭეშმარიტებისაკენ. „ნასხლევსა ვერ ხელ-ქეიფების ნაყოფისა გამოღებად თავით თვისით, უკუეთუ არა ეგოს კენახსა ზედა“. იოან. 15, 4.

ნაყოფი (2)

მოსავალი ყანისა, ხეხილისა და ა. შ. დაბ. 1, 29; 2 სჯ. 22, 9; ფს. 106, 37; მკლ. 2, 5.

მიწის ნაყოფი. დაბ. 4, 3; ფს. 84, 12. იერ. 7, 20.

ნ. გვეძლევა ღმრთის მიერ. საქმე. 14, 17.

ღმერთი აძლევს თავის ხალხს უხვ მოსავალს. მალ. 3, 11.

ნაყოფისთვის აუცილებელია ნაყოფიერი მიწა. ფს. 106, 34; წვიმა. ფს. 103, 13; იაკ. 5, 18. მზისა და მთვარის გაელენა. 2 სჯ. 33, 14.

ნაყოფი მწიფდება განსაზღვრულ დროს. მათ. 21, 41.

მოსავლის პირველი ნაწილი ეძღვნება ღმერთს. ეს. 28, 4.

კეთილ და უკეთურ ნაყოფთა შესახებ. მათ. 7, 17-18.

ნაყოფს უნდა ელოდო მოთმინებით. იაკ. 5, 7.

ნ. ხშირად ძღვენად აგზავნიდნენ. დაბ. 43, 11.

მოსავალს ანადგურებს

ღმრთის მრისხანება. იერ. 7, 20.

კალია და სხვ. იოველ. თავი 1-4; 2 სჯ. 28, 38-39.

მტერი. ეზეკ. 25, 4.

გვალვა. ანგ. 1, 10-11.

გადატანითი მნიშვნელობით

მონანიების შედეგი. მათ. 3, 8.

სულის მოქმედება. გალ. 5, 22; ეფეს. 5, 9.

კეთილი საქმეები. მათ. 7, 17-18; ფილიპ. 4, 17.

წმინდა საუბარი. იგავ. 12, 14; 18, 21.

მართალთა ცხოვრება. იგავ. 11, 30.

ბეჯითობის შედეგი. იგავ. 31, 16.

მართალთა წმინდა ცხოვრების მაღლი. ეს. 3, 10.

ბილწთა მისაგებელი. იერ. 17, 9-10.

ბილწთა უსჯულო ცხოვრება. მათ. 7, 17; 12, 33.

ნაყოფი (პირველნაყოფი)

უნდა მიიტანონ უფლის ტაძარში. გამ. 34, 26.

პირველი მოქილი უნდა შეეწირათ ღმრთისათვის. ლევიტ. 23, 10-11.

ღმრთისთვის უნდა შეეწირათ პირველნაყოფი „იფქლისა და ღვინისა და ზეთისა და პირველი ნარისველი (ნაპარსი) ცხოვართა“. 2 სჯ. 18, 4.

თაფლი. 2 ნეშტ. 31, 5.

მესამე წლის ნაყოფი არ იჭმება, მეოთხე წლის ნაყოფი ღმერთს ეძღვნება; ნაყოფის ჭამა შეიძლება მეხუთე წლიდან. ლევიტ. 19, 23-25.

უფლის წმინდა ნაყოფი. ეზეკ. 48, 14.

ნაყოფთა შეწირვა უფლისათვის. იგავ. 3, 9.

შეწირვით კურთხეული ხდება ყოველი ნაყოფი. რომ. 11, 16.

ნაყოფის მიძღვნა ხდება კალათებით. 2 სჯ. 26, 2.

ნ. მიძღვნა საჭიროა მაღლობით. 2 სჯ. 26, 3-10.

მიძღვნილი ნაყოფი სასჭიროა მღვდელთა საკებად. რიცხ. 18, 12-13; ლევ. 23, 19; 2 სჯ. 18, 3-5.

კანონი ნაყოფთა შეწირვის შესახებ განახლდა ტყვეობის შემდეგ. ნემ. 10, 35-37; 13, 30.

გადატანითი აზრით

ისრაელთა პირველყოფილი საზოგადოება. იერ. 2, 3.

პირველი მოციქულნი. მათ. 16, 5. ქრისტეს გელესია. იაკ. 1, 18; გამოცხ. 14, 4.

ქრისტეს აღდგომა. 1 კორ. 15, 20-23.

ნაყოფანება (ბაუმამღრობა, ღორკუსტელობა)

უწმინდური მიდრეკილნი არიან ნაყოფანებისკენ. ფილიპ. 3, 19.

ნაეროვნებას კაცი მიჰყავს

ხორციელი ტებობისკენ. ეს. 22, 13; 1 კორ. 15, 32; ლუკ. 12, 19.
სილატაკისკენ. იგავ. 23, 20.
მთავარნი ღორმუცელობით ლუპაკენ ხალხს. ეკლ. 10, 17-18.

*

არ არის წმინდანების თვისება. 1 პეტ. 4, 3.

გაყრთხილუბა ღორმუცელობისგან თავის შეკავების შესახებ. იგავ. 23, 1-3; ლუკ. 21, 34; რომ. 13, 13-14.

სასჯელი ღორმუცელობისთვის. ფს. 77, 31; ამოს. 6, 4-7.

აერძალულია. იგავ. 23, 1-3; ლუკ. 21, 34; რომ. 13, 13.

არის ხორცთა საქმე. გალ. 5, 19-21.

წარმოშობს სიღარიბეს. იგავ. 23, 21.

ნაეროვნების მოქმედნი ვერ დაიმკვიდრებენ ღმრთის სასუფეველს. გალ. 5, 21.

უსჯულონი მიეცემიან ნაეროვნებას. ეს. 22, 13; 56, 11; გალ. 5, 21; ფილიპ. 3, 19; 1 პეტ. 4, 3.

სასჯელი ნაეროვნებისთვის. რიცხ. 11, 18-33; ფს. 77, 31; ამოს. 6, 4-7.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი: ესეი. დაბ. 25, 30-34; ისრაელნი. რიცხ. 11, 4-34; ფს. 77, 18-31; ელის შვილები. 1 მეფ. 2, 12; ნაბალი. 1 მეფ. 25, 36.

ნაპი, კედარი

ნაპი დანერგილია ღმრთის მიერ. ფს. 103, 16; ეს. 41, 19.

ნ. დანერგილია ღმრთის სადიდებლად. ფს. 148, 9.

ლიბანი განთქმულია ნაპით. მსაჯ. 9, 15; ფს. 91, 12.

ნ. ძირითადად იზრდება მდინარის პირას. რიცხ. 24, 6.

ნ. შემოიტანა სოლომონმა დიდი რაოდენობით. 3 მეფ. 10, 27.

ნ. მაღალია. ეს. 37, 24; ეზეკ. 17, 22; ამოს. 2, 9.

ტოტებგაშლილია. ფს. 79, 10-11.

კეთილსურნელოვანია. ქებ. 4, 11.

პირველად შექმნილ ხეთაგანია. 3 მეფ. 4, 30.

ფართო ეაჭრობის საგანია. 3 მეფ. 5, 10-11; ეზრა. 3, 7.

გამოიყენება ტაძართა ასაშენებლად. 3 მეფ. 5, 6; 6, 9-10.

გამოიყენება სასახლეთა ასაშენებლად. 2 მეფ. 5, 11; 3 მეფ. 7, 2-3.

გამოიყენება ნავის ანძისათვის. ეზეკ. 27, 5.

ხმარობდნენ კეთროვანთა განსაკურნავად. ლევიტ. 14, 3-7.

ხმარობდნენ მსხვერპლის მოსამზადებლად. რიცხ. 19, 6.

ნაძეზე ბუდობენ არწივები. ეზეკ. 17, 3.

ნაძეთა გაჩანაგება სასჯელის სახეა. იერ. 22, 7.

ნაძეთა გაჩანაგება ღმრთის ძალის გამოხატულებაა. ფს. 28, 5.

გადატანითი მნიშვნელობით

ქრისტეს სიდიადე, ძალა და დიდება. ქებ. 5, 15; ეზეკ. 17, 22-23.

მართალთა ძალა. ფს. 91, 13.

ძლიერი ხალხი. ეზეკ. 31, 3; ამოს. 2, 9.

ქედმაღალი მმართველები. ეს. 2, 13; 10, 33-34.

მქადაგებელნი. მათ. 5, 14; იოან. 5, 35.

წმინდანები. ეფ. 5, 8; ფილიპ. 2, 15.

წმინდანთა მოძაველი დიდება.

კოლ. 1, 12.

ყველაფერი გაცხადებული. იოან. 3, 21; ეფ. 5, 13.

ნაწილური წმინდათა

წმინდა ადამიანთა, ცოცხალთა, ან მიცვალებულთა სხეულის ნაწილები, ძვალი, თმა, სისხლი, მათი ჩასაცემელი, კვერთხი და მოწამეობის იარაღი, აგრეთვე საღმრთო საგნები.

ნაწილები წმიდათა პატივცემულთა

ანგელოზთაგან. იუდ. 1, 9.

ხალხთაგან. 4 მეფ. 23, 16-19.

იმიტომ, რომ სხეული, განსაკუთრებით წმინდათა, არის სულიწმიდის ტაძარი. 1 კორ. 6, 19; 2 კორ. 6, 16.

წმინდათა ნაწილები უნდა შეინახონ

მოწინებით. 4 მეფ. 23, 18; ფს. 33, 21; 90, 11.

ძვირფას სამარეებში. მათ. 23, 29.

წმინდათა ნაწილები ხასწაულებს ახდენენ

როდესაც სჯულის კიდობანი შემოატარეს იერიქონის გარშემო, მისი კედლები დაინგრა. ისუ ნავ. 6, 5-13.

ოზია, სჯულის კიდობნის უღირსად შეხებისთვის უცებ მოკვდა. 2 მეფ. 6, 6-7.

აზოთის მცხოვრებლები ღმერთმა დასაჯა აღთქმის კიდობნის უპატივცემულობისთვის. 1 მეფ. 5, 6; 6, 19.

აღთქმის კიდობნის წინ დაგონის კერპი დაემხო. 1 მეფ. 5, 4.

აღთქმის კიდობნის გულითადი მოკრძალებით მიღებისთვის უფალმა აკურთხა აბედადის (აბიდარის) სახლი. 2 მეფ. 6, 11-12.

ელისა ხალხით გაიყო მდინარე იორდანე. 4 მეფ. 2-14.

ელისეს ძეაღნი აღაფერხნ მკვდარს. 4 მეფ. 13, 21.

სისხლმდინარე დედაკაცი განიკურნა მაცხოვრის ტანსაცმლის შეხებით. მათ. 9, 20-22; მარკ. 6, 56.

პეტრე მოციქულის ჩრდილი კურნავდა სნეულებს. საქმე. 5, 15-16.

პავლე მოციქულის ოლარი სნეულებს კურნავდა და ეშმაკეულთაგან განასხამდა ეშმაკებს. საქმე. 19, 11-12.

წმინდა ნაწილთაგან განკურნების მისაღებად საჭიროა მტკიცე სარწმუნოება და ღმრთის ნების მინდობა. მათ. 9, 21-29; მარკ. 9, 23; იაკ. 1, 6-7.

მ ა გ ა ლ ი თ ე ბ ი : აღთქმის კიდობანი. გამ. 30, 10; 1 ნემტ. 15, 27-29.

აღთქმის კიდობანთან ახლოს მისვლა აკრძალული ჰქონდა ხალხს. ისუ ნავ. 3, 4.

აღთქმის კიდობნის მსახურებისა და ლოცვისათვის გამორჩეული იყო მხოლოდ ლევის ტომი. 2 სჯ. 10, 8.

შეიდსასანთლე აღთქმის კიდობნის წინ. გამ. 25, 36.

იოსების კვერთხის თაყვანისცემა.
დაბ. 47, 31.

სპილენძის გველი. რიცხ. 21, 9.
დავითის ლახვარი. 1 მეფ. 21, 8-9.

ნება

„რამეთუ გარდამოვხედ ზეცით, არა რაითა ვყო რნებაი ჩემი, არამედ ნებაი მომავლინებელისა მამისა ჩემისა. ხოლო ესე არს ნება მომავლინებელისა მამისა ჩემისა, რათა ყოველი, რომელი მომცა მე, არა წარვწყმიდო მისგან, არამედ აღვადგინო იგი უკანასკნელსა მას დღესა“. იოან. 6, 38-39.

„ნება მომავლინებელისა მამისა ჩემისა არს, რათა ყოველი, რომელი მომცა მე, არა წარვწყმიდო მისგან“. იოან. 6, 39.

„უსრეთ არა არს ნებაი მამისა თქვენისა ზეცათასაი, რათა წარწყმდეს ერთი მცირედთა ამათგანი“. მათ. 18, 14.

ნელსაცხებალი

ქრისტე მაცხოვრის საუბარი სიმონ ფარისეველთან მონანულ ცოდვილ დედაკაცზე, ლუკ. 7, 36-50.

მარიამი, ლაზარეს და, სცხებს მაცხოვარს ძვირფას ნელსაცხებელს. იოან. 11, 2; მათ. 26, 6-7; მარკ. 14, 3.

ნერგი

მაცხოვარმა თქვა: „ყოველი ნერგი, რომელი არა დაჰნერგა მამამან ჩემმან ზეცათამან, ძირითურთ აღიფხურეს“. მათ. 15, 13.

ნერწყვი

ნერწყვით განკურნავს მაცხოვარი ყრუსა და ძნელადმეტყველ და ბრმა

კაცს ბეთსაიდაში. მარკ. 7, 32-35; 8, 22-25.

ნერწყვით განკურნავს შობიდან ბრმას. იოან. 9, 6-7.

ნებარება საუკუნო

ნ. ს. დაპირებულია. კოლას. 1, 5; 3, 4; 1 ტიმ. 4, 8; ტიტ. 1, 2; ებრ. 9, 15; იაკ. 1, 12; 1 იოან. 2, 25; 5, 13.

ნ. ს. იქნება ყოველგვარი ბოროტებისგან გათავისუფლება

ალარ იქნება არც შიმშილი, არც წყურვილი, არც წუხილი, არც მწუხარება. ეს. 35, 10; 49, 10; 60, 20-21; 65, 19; იერ. 31, 13; გამოცხ. 7, 16-17; 21, 3-4.

ღმერთი სპობს ყოველ ცრემლს. ეს. 25, 8; გამოცხ. 7, 7; 21, 4.

თავისუფლება უსჯულოთა კრებულისგან. იობ. 3, 17-18; ფს. 1, 5; მათ. 8, 11-12; ლუკ. 13, 28.

მოსვენება. იობ. 3, 17; ეს. 32, 17; ეზეკ. 34, 15; 2 თეს. 1, 7; ებრ. 4, 1-9; გამოცხ. 14, 13.

მშვიდობა. 4 მეფ. 22, 20; ეს. 57, 2; ლუკ. 2, 29; რომ. 2, 10.

ალარ იქნება სიკვდილი. ეს. 25, 8; ლუკ. 20, 36; 1 კორ. 15, 54; გამოცხ. 21, 4.

ნეტარება საუკუნო მორწმუნეთათვის გამოიხატება იმით,

რომ ისინი საუკუნოდ განცხრომაში იქნებიან ღმრთის მათთან ყოფნით. იობ. 19, 26-27; ფს. 15, 11; 16, 15; 40, 12; 60, 8; მათ. 5, 8; საქმე. 2, 28; გამოცხ. 7, 15; 21, 3; 22, 3-4.

რომ ისინი სამუდამოდ იქნებიან ქრისტესთან. მათ. 26, 29; იოან. 12, 26; 14, 3; 17, 24; 2 კორ. 5, 8; ფილიპ. 1, 23; 1 თეს. 4, 17; 1 იოან. 3, 2; გამოცხ. 7, 17; 14, 4; 21, 3-4.

რომ ისინი იქნებიან ქრისტე ღმერთთან ერთად. იოან. 14, 20; 17, 21-23; 1 კორ. 15, 28.

რომ ისინი იქნებიან აღსავსე სიხარულითა და მუდმივი შვებით. ფს. 15, 11; 35, 8; ეს. 35, 10; იერ. 31, 12-14; მათ. 25, 21; საქმე. 2, 28; 1 პეტ. 4, 13; იუდ. 1, 24.

საუკუნო დიდებაში. ფს. 72, 23-24; 148, 4-5; დან. 12, 3; იოან. 17, 24; რომ. 2, 10; 8, 18; 2 კორ. 4, 17; ფილიპ. 4, 19; კოლას. 3, 4; 2 თეს. 2, 14; 2 ტიმ. 2, 10; 1 პეტ. 5, 10.

სრულ ცოდნაში. 1 კორ. 13, 9-12.

რომ „თვალმან არა იხილა, და ყურსა არა ესმა, და გულსა კაცისასა არა მოუხდა, რომელი (ნეტარებაც) განუმზადა ღმერთმან მოყვარეთა თვისთა“. 1 კორ. 2, 9; ეს. 64, 4;

ნეტარება საუკუნო აღწერილია, როგორც

ახალი ცა და ახალი დედამიწა, სადაც სუფევს სიძარტლე. ეს. 65, 17; 66, 22; 2 პეტ. 3, 13; გამოცხ. 21, 1.

საუკუნო სიცოცხლე. დან. 12, 2; მათ. 19, 29; 25, 46; მარკ. 10, 30; იოან. 5, 24; 10, 28; რომ. 2, 7; 5, 21; 6, 22-23; 1 ტიმ. 6, 19; ტიტ. 1, 2; 3, 7; 1 იოან. 2, 25; 5, 11-13.

დიდება ქრისტესთან ერთად. რომ. 8, 17; კოლას. 3, 4; 2 თეს. 1, 10. უფლის დიდების ხილვა. ეს. 35, 2; იოან. 17, 24; იუდ. 1, 24.

ქრისტესთან ჯღომა სამსჯავროზე. მათ. 19, 28; ლუკ. 22, 30; 1 კორ. 6, 2-3; გამოცხ. 20, 4.

საუკუნო მეფობა ქრისტეს საშუალებით. რომ. 5, 17; 2 ტიმ. 2, 12; გამოცხ. 3, 21; 5, 10; 20, 4; 22, 5.

ცხოვრების გვირგვინი. იაკ. 1, 12; გამოცხ. 2, 10.

სიძარტლის გვირგვინი. 2 ტიმ. 4, 8.

დიდების გვირგვინი. 1 პეტ. 5, 4.

უხრწნელი გვირგვინი. 1 კორ. 9, 25.

მორწმუნენი გაბრწყინდებიან მზისა და ვარსკვლავების მსგავსად. დან. 12, 3; მათ. 13, 43.

განცხრომა. ებრ. 4, 1-3-9-11; ებრ. 3, 11.

საუნჯე ზეცაში. მათ. 6, 20; ლუკ. 12, 33; 1 ტიმ. 6, 19.

ყოვლის სამკვიდრებელი. გამოცხ. 21, 7; 1 კორ. 3, 21-22.

უფალთან სიხარული. მათ. 25, 21.

მორწმუნენი

აღდგებიან დიდებული და უხრწნელი გვამით საუკუნო ნეტარებისათვის. დან. 12, 2; იოან. 5, 29; 1 კორ. 15, 49-54; ფილიპ. 3, 20-21; 1 თეს. 4, 16-17; 1 იოან. 3, 2.

მიიღებენ საუკუნო ნეტარებას. დან. 7, 18; მათ. 13, 43; 19, 29; 25, 34-46; მარკ. 10, 30; ლუკ. 18, 30; 22, 29-30; იოან. 10, 28; რომ. 2, 7; კოლას. 1, 12; 2 ტიმ. 4, 18; ტიტ. 3, 7; იაკ. 2, 5; 2 პეტ. 1, 11; 1 იოან. 5, 11-13.

მხურვალედ სწადიან საუკუნო ნეტარება. რომ. 8, 23-25; 2 კორ. 5, 2-8.

სააკაო ცხოვრების ტანჯვა მოსათმენია საუკუნო ნეტარების გამო. რომ. 8, 18; 2 კორ. 17.

ქრისტე ამალდა. რომ გაამზადოს თავისი მორწმუნეებისთვის საუკუნო ნეტარება. იოან. 14, 2-3.

აღთქმა საუკუნო ნეტარებისა არის მიზეზი

სრული სიწმიდის შეძენისათვის. 2 კორ. 7, 1; 1 თეს. 5, 23; 2 პეტ. 3, 12-14; 1 იოან. 3, 3.

მუდმივ სიკეთეში ყოფნისათვის, მიუხედავად განცდებისა. 2 კორ. 4, 16-18; ფილიპ. 3, 14; ებრ. 10, 34-36; გამოცხ. 2, 10.

ნატარაჲსანი სახარებისა

„ნეტარ იყვნენ გლახაკნი სულითა, რამეთუ მათი არს სასუფეველი ცათაი. ნეტარ იყვნენ მგლოვიარენი გულითა, რამეთუ იგინი ნუგეშინის-ცემულ იქმნენ.

ნეტარ იყვნენ მშვიდნი, რამეთუ მათ დაიმკვიდრონ ქვეყანა.

ნეტარ იყვნენ, რომელთა ჰშიოდის და სწყუროდის სიმართლისათვის, რამეთუ იგინი განძღვენ.

ნეტარ იყვნენ მოწყალენი, რამეთუ იგინი შეიწყალნენ.

ნეტარ იყვნენ წმიდანი გულითა, რამეთუ მათ ღმერთი იხილონ.

ნეტარ იყვნენ მშვიდობისმყოფელნი, რამეთუ იგინი ძედ ღმრთისად იწოდნენ.

ნეტარ იყვნენ ღვეწუნნი სიმართლისათვის, რამეთუ მათი არს სასუფეველი ცათა.

ნეტარ იყვნეთ თქვენ, რაჟამს გვედრიდენ და გღვენიდენ, და სთქვან

ყოველი სიტყვა ბოროტი თქვენდა მომართ სიცრუით ჩემთვის“. მათ. 5, 3-11; ლუკ. 6, 20-23.

ნატარი და კურთხეული

ნეტარია და კურთხეული ის,

ვინც ეძიებს ღმერთს მთელი გულით. ფს. 118, 2.

ვისაც ეშინია ღმერთისა. ფს. 111, 1; 127, 1-5; იგავ. 28, 14.

ვინც კოვებს სიამოვნებას ღმრთის სჯულში და მასზე ფიქრობს დღე და ღამე. ფს. 1, 2.

ვინც ემორჩილება ღმრთის ხმას. დაბ. 22, 18.

ვინც ისმენს ღმრთის სიტყვას და ასრულებს მას. ლუკ. 11, 28; იაკ. 1, 25; გამოცხ. 1, 3.

ვინც ემორჩილება მცნებებს. 2 სჯ. 11, 27; 28, 1-5.

ვინც ასრულებს უფლის მცნებებს. გამოცხ. 22, 14.

ვინც იცავს კანონს და ღმრთის განცხადებებს. ფს. 118, 1-2; იგავ. 29, 18.

ვინც დადის ღმრთის გზით. ფს. 118, 2-3; 127, 1-3; იერ. 7, 23.

ვინაც არ არის პირმოთნე და არ ჩადის უსჯულოებას. ფს. 31, 2; 118, 2-3.

ვისაც ღმერთი ასწავლის თავისი კანონით. ფს. 93, 12.

ვინც ისმენს ქრისტეს სიტყვას. მათ. 13, 16.

ვინც იცის ღმრთის ნება და ასრულებს მას. იოან. 13, 17.

ვინც ისმენს ღმრთის სიტყვას და მის მიხედვით იქცევა. იაკ. 1, 22-25.

ვინც არ გასსჯის თავის თავს იმაში, რაც ამოირჩია. რომ. 14, 22.

ვისაც ღმერთის იმედი აქვს. ფს. 33, 9; 83, 12; იგავ. 16, 20; ეს. 30, 18; იერ. 17, 7.

რომლის ძალა და შექნეობა ღმერთშია. ფს. 83, 5-6; 145, 5.

ვისაც სწამს. ლუკ. 1, 45; გალ. 3, 9.

ვისაც სწამს ქრისტე და აღიარებს მას. მათ. 16, 16-17.

ვინც სულით გლახაკია. მათ. 5, 3.

ვინც მშვიდია. მათ. 5, 5.

ვინც პოეებს და იცავს სიბრძნეს. იგავ. 3, 13-18.

ვინც ისმენს სიბრძნეს. იგავ. 8, 32-34.

ვისაც შიდა და სწყურია სიმართლე. მათ. 5, 6; ლუკ. 6, 21.

ვინც ინახავს და ქმნის სიმართლეს. ფს. 105, 3; ეს. 56, 1-2.

ვინც მართალია. ფს. 5, 12; 105, 3; იგავ. 3, 33; 10, 6.

ვინც პატიოსანი და მართალია. ფს. 118, 1.

კაცი მართალი და წრფელი. ფს. 111, 2; იგავ. 28, 20.

ვისაც აქვს უმანკო ხელები და წმიდა გული. ფს. 23, 4-5; მათ. 5, 8.

მართალთა შთამომავლობა. ფს. 111, 2; იგავ. 20, 7.

ღმერთის ხალხი. ფს. 3, 8; 32, 12.

ვინც პატივს სცემს თავის დედ-მამას. ეფეს. 6, 2-3.

ვინც მოწყალეა. მათ. 5, 7.

ვინც კეთილისმყოფელია. 2 სჯ. 15, 10; ფს. 40, 1-2; იგავ. 22, 9; ლუკ. 14, 13-14.

ვისაც აქვს გლახაკთა შებრალება. იგავ. 14, 21.

ვისაც აქვს სიბრალული დაკრძო-მითა მიმართ. ფს. 40, 1-2.

28. ბობლის ლესიკონი.

ვინც სიკეთეს უშვრება მორწმუნე-ებს. მათ. 25, 34-40.

ვინც მშვიდობისმყოფელია. მათ. 5, 9; 1 მფე. 25, 33.

ვინც ლოცავს. დაბ. 12, 3; 27, 29; 1 პეტ. 3, 9; ფს. 108, 17.

ვისაც ამხილებს ღმერთი. იობ. 5, 17.

ვინც ტირის და წუხს. მათ. 5, 4; ლუკ. 6, 21.

ვინც სიმართლისათვის ღვენილია. მათ. 5, 10; 1 პეტ. 3, 14.

ვინც ითმენს ღვენას ქრისტესთვის. მათ. 5, 11-12; ლუკ. 6, 22-23; 1 პეტ. 4, 14.

ვინც ითმენს განსაცდელს. იაკ. 1, 12.

ვინც იტანს მოთმინებით. იაკ. 5, 11.

ვინც არ შეცდება ქრისტეს მიმართ. მათ. 11, 6; ლუკ. 7, 23.

რომელიც შორდება უსჯულოთა გზას. ფს. 1, 1.

რომელიც ამხილებს ცოდვილებს. იგავ. 24, 25.

ვინც ხშირად მიდის ღმერთის სახლ-ში. ფს. 64, 4; 83, 4.

რომელიც კითხულობს, ისმენს და იცავს წინასწარმეტყველების სიტყვებს. გამოცხ. 1, 3.

ვისი დანაშაულებანი და უსჯულო-ებანი ნაპატიებია. ფს. 31, 1-2; რომ. 4, 7-8.

ვისაც ღმერთი ირჩევს. ფს. 32, 12; 64, 4; ეფეს. 1, 3-4.

ვისაც იმედი აქვს ღმერთის დაპირე-ბებისა. ლუკ. 1, 45.

ვინც იცის ქრისტე. მათ. 16, 16-17.

ვინც იხილა ქრისტე. მათ. 13, 16; ლუკ. 10, 23.

ვისაც არ უნახავს, მაგრამ სწამს. იოან. 20, 29.

ვისაც ნახავს უფალი მღვიპარედ. მათ. 24, 46; ლუკ. 12, 37-43; გამოცხ. 16, 15.

„ნეტარ არიან, რომელნი უფლისა მიერ მოკვდენ“. გამოცხ. 14, 13.

ვისაც ექნება პირველ-აღდგომაში ნაწილი. გამოცხ. 20, 6.

რომელნიც მოპატიებულნი არიან კრავის სერობაში. გამოცხ. 19, 9.

რომელიც ჭამს პურს ღმრთის სასუფეველში. ლუკ. 14, 15; გამოცხ. 19, 9.

რომლებიც მორწმუნეთა რიცხვში იქნებიან განსჯის დღეს. მათ. 25, 34.

მოდიოთ, კურთხეულნი მამისა ჩემისანო. მათ. 25, 34.

თქვენ კურთხეულნი ხართ ღმრთისგან, რომელმან შექმნა ცა და ქვეყანა. ფს. 113, 23.

ღმრთის მაკურთხეველნი დაიშკვიდრებენ ქვეყანას. ფს. 36, 22.

ნეფთალემი (ტომი)

ნეფთალემის ტომი მომდინარეობდა იაკობის მეშვიდე ვაჟისგან. დაბ. 30, 7-8.

წინასწარმეტყველებანი მასზე. დაბ. 49, 21; 2 სჯ. 33, 23.

ამ ტომისგანაც გამოყვეს აღმრიცხველნი ხალხის აღწერისათვის. რიცხ. 1, 15.

ამ ტომისგან გამოყვეს მსტორები. რიცხ. 13, 15.

მათი რიცხვი ეგვიპტიდან გამოსვლის დროს. რიცხ. 1, 42-43.

უდაბნოში მიდიოდნენ მეოთხე რიგში. რიცხ. 10, 25-27.

ნეფთალემის ბანაკი განლაგდა კარვის ჩრდილოეთით. რიცხ. 2, 29.

შეწირეს მსხვერპლი. რიცხ. 7, 78-83.

მათი ოჯახი. რიცხ. 26, 45-46.

მათი რაოდენობა ქანაანის მიწაზე მოსვლის დროს. რიცხ. 26, 47.

წყევლის წარმოთქმა გებალის მთაზე. 2 სჯ. 27, 12.

მათი შემკვიდრეობა. ისუ ნავ. 19, 32-38.

ვერ შეძლეს ქანაანელთა განდევნა, მაგრამ ხარკით დაბეგრეს. მსაჯ. 1, 32.

ზაბულონმა აირჩია იგი, რომ წასულიყო ბარაკთან ერთად სისარას წინააღმდეგ. მსაჯ. 4, 6-10.

შეუერთდა გედონს და გარეკა მადიაელები. მსაჯ. 7, 23.

წარმომადგენლები დავითის მეფედ კურთხევის დროს. 1 ნეშტ. 12, 34.

მათი მმართველები დანიშნა დავითმა. 1 ნეშტ. 27, 19.

მათი ოლქი ააოხრა ასურთა მეფემ. 3 მეფ. 15, 20.

მათი მიწა გაწმინდა კერპთაგან იოსიამ. 2 ნეშტ. 34, 6.

ტყვედ წაიყვანა ასურთა მეფემ თიგლათფალასარმა. 4 მეფ. 15, 29.

მათი მიწა გაბედნიერდა იქ უფლის ყოფნით. მათ. 4, 13-15.

მათი გამოჩენილი ადამიანები: ბარაკი. მსაჯ. 4, 6; ხირამ (ქირიმი). 3 მეფ. 5, 1.

ნიკოლოზი

ფარისეველი, ჰურიათა მთავარი. ნიკოდეემოსის საუბარი იესო ქრისტესთან ღამით. იოან. 3, 1-21.

ნიკოლეოსი წინააღმდეგობას უწევდა სხვა ფარისევლებს, რომელთაც სურდათ შეეპყროთ იესო ქრისტე. იოან. 7, 50-53.

ნ. მონაწილეობა მიიღო იესოს გვამის დასაფლავებაში. იოან. 19, 39.

ნილოსი

შეიდი ტოტით უერთდება ხმელთა-შუა ზღვას. ეს. 11, 15.

ყოველ წელს გადმოდის ნაპირებიდან. იერ. 46, 8; ამოს. 8, 8, 25.

მის ნაპირებზე იზრდება ჭილი და ლერწამი. ეს. 19, 6-7.

მასში ბინადრობენ: დიდი ვეშაპები. ეზეკ. 29, 3. თევზები. გამ. 7, 21; ეზეკ. 29, 4.

ფარაონის დასასჯელად უფალმა მასში მყვარი (ბაყაყი) გააჩინა. გამ. 8, 2-14.

მისი წყალი სისხლად იქცა. გამ. 7, 21.

ფარაონის ბრძანებით მასში ეგვიპტელები ახრჩობდნენ ებრაელთა ახლადშობილ ვაჟებს. გამ. 1, 22.

ეგვიპტელები

ამაყობდნენ ნილოსით. ეზეკ. 29, 9.

ბანაობდნენ შიგ. გამ. 2, 5.

სვამდნენ მის წყალს. გამ. 7, 22, 25.

დაისაჯნენ მასში წყლის შემცირებით ეს. 19, 5-6.

დაისაჯნენ მასში თევზის გამოღევით. ეს. 19, 8.

წიგნი

მისი წარმოშობა და სიძველე. დაბ. 10, 11.

ასურეთის ძველი დედაქალაქია. 4 მეფ. 19, 36; ეს. 37, 37.

სისხლიანი ქალაქია. ნაუმ. 3, 1.

დიდია. იონ. 1, 2; 3, 2.

ერცელა. იონ. 3, 3.

მდიდარია. ნაუმ. 2, 9.

ძლიერია. ნაუმ. 3, 12.

განვითარებულია ვაჭრობა. ნაუმ. 3, 16.

მჭიდროდ დასახლებულია. იონ. 4, 11.

უკეთურია. იონ. 1, 2.

კერპთაყვანისმცემელია. ნაუმ. 1, 11-14.

აღსავსეა განცხრომითა და უზრუნველობით. სოფ. 2, 15.

სავსეა სიცრუითა და უსამართლობით. ნაუმ. 3, 1.

სავსეა მტკაყვებით. ნაუმ. 3, 4.

იონა გაიგზავნა მისი დაცემის საუწყებლად. იონ. 1, 2; 3, 1-4.

მისმა მტხოვრებლებმა მოინანიეს იონას ქადაგების შემდეგ. იონ. 3, 5-9; მათ. 12, 41; ლუკ. 11, 32.

გადარჩა დანგრევას. იონ. 3, 10.

წინასწარმეტყველებანი მის შესახებ

ბაბილონელთა ლაშქრის მუქარა. ნაუმ. 2, 1-4; 3, 2.

მისი განძეულის დატაცება. ნაუმ. 2, 9.

მისი კერპების დამხობა. ნაუმ. 1, 14.

ათვალწუნება და დაცემა. ნაუმ. 3, 5-7; სოფ. 2, 15.

სრული აოხრება. ნაუმ. 1, 8-9; სოფ. 2, 13-15.

მისი მტხოვრებლების უსუსურობა. ნაუმ. 3, 13.

მისი აღება მცხოვრებლების საყოველთაო სიმთვრალის დროს. ნაუმ. 3, 11.

მოსახლეობის დატყვევება. ნაუმ. 3, 10.

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა მონიჭებულია ღმრთისგან. ნემ. 9, 19; ლუკ. 11, 13; იოან. 14, 26; ებრ. 2, 4.

ნ. ს. წ. მონიჭებულია იესო ქრისტეს მიერ. იოან. 15, 26; 16, 7; 20, 22.

იესო ქრისტემ მიიღო სულიწმიდის ნიჭის სისრულე. ეს. 11, 2; 59, 21; 61, 1; მათ. 3, 16; მარკ. 1, 10; ლუკ. 3, 22; 4, 1-18; იოან. 1, 32; 3, 34; საქმე. 10, 38.

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა ძველ აღთქმაში მინიჭებულია წინასწარმეტყველათაის. რიცხ. 11, 24; 2 მეფ. 23, 2; ნემ. 9, 29; ეს. 48, 16; ეზეკ. 2, 2; 11, 5; მარკ. 12, 36; საქმე. 1, 16; 11, 28; 28, 25; ეფეს. 3, 5; 1 პეტ. 1, 11; 2 პეტ. 1, 21.

იმ ადამიანთათვის, რომელნიც ღმერთმა გამოიჩინა განსაკუთრებული მიზნებისთვის. გამ. 31, 3; 35, 31; რიცხ. 11, 76-25; 27, 18; მსაჯ. 3, 10; 6, 34; 11, 29; 13, 25.

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა ახალ აღთქმაში მინიჭებულია ყველა მორწმუნისათვის. საქმე. 2, 38; 8, 17; 10, 44; რომ. 5, 5; 1 კორ. 12, 13; გალ. 3, 2; ებრ. 6, 4; 1 იოან. 3, 24; 4, 13.

განსაკუთრებით მოციქულთათვის. იოან. 20, 22; საქმე. 1, 2-8; 4, 31; 6, 3; 13, 2; 1 კორ. 7, 40; 12, 7-11; ეფეს. 3, 5; 1 თეს. 4, 8; 2 ტიმ. 1, 14; იაკ. 4, 5.

წარმართთათვის. საქმე. 8, 17; 10, 44-45; 11, 15; 15, 8; 1 კორ. 12, 13.

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა დაბრებულია ყველა მორწმუნისათვის. ეს. 44, 3; 59, 21; ეზეკ. 36, 27; 39, 29; იოველ. 2, 28-29; საქმე. 2, 17-18; მათ. 3, 11; მარკ. 1, 8; ლუკ. 3, 16; 11, 13; იოან. 7, 39; 14, 16, 17, 26; 16, 7-13; საქმე. 2, 38; 11, 16.

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა მიეცემა ღმრთის აღთქმისაებრ. ლუკ. 24, 48-49; საქმე. 2, 38-39; გალ. 3, 14.

იესო ქრისტეს შუამდგომლობით. იოან. 14, 16.

ლოცვის საშუალებით. ლუკ. 11, 13; საქმე. 8, 15; ეფეს. 1, 16-17.

იმას, ვინც ინანიებს და სწამს. საქმე. 2, 38.

იმას, ვისაც სწამს იესო ქრისტე. იოან. 7, 39; საქმე. 10, 43-44; გალ. 3, 14.

იმას, ვინც ემორჩილება ღმერთს. საქმე. 5, 32.

ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა ამართლებს. 1 კორ. 6, 11.

ნ. ს. წ. ახლებს და წაროშობს სულს. იოან. 3, 5-6; 1 კორ. 6, 11; ტიტ. 3, 5.

ნ. ს. წ. წმენდს სულს. რომ. 1, 4; 15, 16; 1 კორ. 6, 11; გალ. 5, 22; ეფეს. 5, 9; 1 პეტ. 1, 2-22.

ნ. ს. წ. მოპყენს ჩვენს გულს ღმრთის სიყვარულს. რომ. 5, 5.

ნ. ს. წ. ქმნის მორჩილებას ღმრთის სჯულის მიმართ. ეზეკ. 36, 27.

ნ. ს. წ. ანიჭებს სიმართლეს, მშვიდობას და სიხარულს. რომ. 14, 17; გალ. 5, 22; 1 თეს. 1, 6.

ნ. ს. წ. რჩება უკუნისამდე. ეს. 59, 21; იოან. 14, 16; 2 ტიმ. 1, 14.

ნ. ს. წ. არის ხსნის წინდი. 2 კორ. 1, 22; 5, 5; ეფეს. 1, 13-14.

ნ. ს. წ. შეადგენს ღმერთთან ერთობის საბუთს. 1 იოან. 3, 24; 4, 13.

უსჯულობებს

არა აქვთ სულიწმიდის ნიჭი. იუდ. 1, 19.

ვერ იცებენ იმას, რა არის სულიწმიდისგან. 1 კორ. 2, 14.

მაგალითები: იოსები. დაბ. 41, 39. ბესელიელი. გამ. 31, 3; 35, 31.

მოხუცნი. რიცხ. 11. 16-24; ისუ, ძე ნავესი. რიცხ. 27, 18; 2 სჯ. 34, 9.

გოთონიელი. მსაჯ. 3, 10. გელონი. მსაჯ. 6, 34. იეფთაე. მსაჯ. 11, 29.

სამსონი. მსაჯ. 13, 24-25; 14, 6. დავითი. 1 მეფ. 16, 13. იოანე ნათლისმცემელი.

ლუკ. 1, 15. ელისაბედი. ლუკ. 1, 41. ზაქარია მღვდელი. ლუკ. 1, 67.

სიმეონი. ლუკ. 2, 25. მოციქულნი. საქმე. 2, 4; 4, 31. პეტრე. საქმე. 4, 8.

სტეფანე. საქმე. 6, 5. სამარიტელნი. საქმე. 8, 17. სავლე. საქმე. 9, 17; 1 კორ. 7, 40. კესარიის მცხოვრებნი.

საქმე. 10, 44; 11, 15. ბარნაბა. საქმე. 11, 24.

ნიჭი სულიწმიდისა – სასწაულთმოქმედი

ნაწინასწარმეტყველებია. ეს. 35, 4-6; იოველ. 2, 28-29; საქმე. 2, 17.

სხვადასხვა სახისა. რომ. 12, 6; 1 კორ. 12, 4-6.

ჩამოთვლა. რომ. 12, 6; 1 კორ. 12, 8, 11, 28, 30.

დროებითი იყო. 1 კორ. 13, 8-9.

ქრისტემ მოგვამალა. მთ. 12, 28; საქმე. 10, 38.

გაცხადდა სულიწმიდის მოფენის დღეს. საქმე. 2, 1-4.

ნიჭი სულიწმიდისა –

სასწაულებრივი გვეძლევა

ქრისტესგან. ფს. 67, 17-18; ეფეს. 1, 8-11; საქმე. 2, 33.

ქრისტესგან თავის მოწაფეთ. მათ. 10, 1-20; მარკ. 3, 14-15; 6, 7; ლუკ. 9, 1.

ღმრთაებრივი ნებით. 1 კორ. 12, 11; გალ. 3, 5; ებრ. 2, 4.

მოციქულთამიერ. საქმე. 8, 14-17; 19, 6; რომ. 1, 11.

სახარების ქადაგებით. საქმე. 10, 44-46.

ლოცვით. საქმე. 4, 29-31.

ხელდასხმით. საქმე. 8, 17; 19, 6; 1 ტიმ. 4, 14; 2 ტიმ. 1, 6.

სახარების განსამტკიცებლად. მარკ. 16, 20; საქმე. 14, 3; რომ. 15, 19; ებრ. 2, 4.

ეკლესიის ასაშენებლად. 1 კორ. 12, 7-11; 14, 12-13, 22-26.

ურწმუნოთა მოსაქცევად. 1 კორ. 14, 22.

სასურველი უნდა იყოს კაცთათვის. 1 კორ. 12, 31; 14, 1, 39.

ნიჭი სულიწმიდისა –

საწაულებრივი არ უნდა იქნეს

უგულუბელსყოფილი. 1 ტიმ. 4, 14; 2 ტიმ. 1, 6.

არად ჩაგდებული. 1 თეს. 5, 20.

ფულით შეძენილი. საქმე. 8, 18-20.

*

ურგებია უსიყვარულოდ. 1 კორ. 13, 1-2. მსგავსება სულიწმიდის

სასწაულებრივი ნიჭისა ახსიათებს მაცთურებსა და ცრუქრისტეებს. მათ. 24, 24; მარკ. 13, 22; 2 თეს. 2, 9; გამოცხ. 13, 13-14; 19, 20.

მაგალითები: მიციქულები. საქმე. 2, 2-4. წარმართები. საქმე. 10, 41-46. ეფესელნი. საქმე. 19, 2-6.

50.01, მაგალი ღმრთისა

ყოველივე ის, რაც არის ადამიანი, ან რასაც ფლობს იგი, არის ნ.ღ. 1 ნეშტ. 29, 14; იოან. 3, 27; 1 კორ. 4, 7; იაკ. 1, 17; 2 პეტ. 1, 3.

ნ. ღ. უსასყიდლო და მრავალია, რიცხ. 14, 8; ფს. 67, 18-19; რომ. 8, 31-32.

ნ. ღ. ნაწილდა ღმრთის ნებით. ეკლ. 2, 26; დან. 2, 21; რომ. 12, 6; 1 კორ. 7, 7.

სულიერი ნ. ღ. არის

ადამიანის სული. საქმე. 17, 28.

ქრისტე არის ღმრთის ყველაზე დიდი საჩუქარი. ეს. 55, 4; იოან. 3, 16; 4, 10; 6, 32-33; რომ. 5, 15; გალ. 2, 20; 1 ტიმ. 2, 6; ტიტ. 2, 14.

სულიწმიდა. ნემ. 9, 19; ლუკ. 11, 13; იოან. 14, 16; საქმე. 2, 38; 8, 20; ტიტ. 3, 5-6; ებრ. 2, 4.

წყალობა. ფს. 83, 11; რომ. 1, 7; 1 კორ. 1, 3; ეფეს. 3, 7; იაკ. 4, 6; 1 პეტ. 5, 5.

სინანული. საქმე. 11, 18; 2 ტიმ. 2, 25.

სარწმუნოება. 1 კორ. 3, 5-6; ეფეს. 1, 19; 2, 8; ფილიპ. 1, 29; 2 პეტ. 1, 1. გამართლება. რომ. 5, 16-17. შვილება. იოან. 1, 12.

ახალი გული. იერ. 32, 39; ეზეკ. 11, 19; 36, 26.

სულიერი ცხოვრება. 2 პეტ. 1, 3. სიბრძნე და ცოდნა. 3 მეფ. 3, 22-25; იგავ. 2, 6; ეკლ. 2, 26; დან. 2, 21-23; ლუკ. 21, 15; 1 კორ. 2, 12; იაკ. 1, 5. სიყვარული და კთილგონიერება. 2 ტიმ. 1, 7.

სულიერი მშვიდობა. იობ. 34, 29; მათ. 11, 28-29; იოან. 14, 27; რომ. 1, 7; 2 თეს. 1, 7.

დიდება. ფს. 83, 11; იოან. 17, 22. ღმრთის სასუფეველი. ლუკ. 12, 32.

საუკუნო ცხოვრება. იოან. 6, 27; 10, 28; რომ. 6, 23; 1 იოან. 5, 11.

მრავალგვარი. რომ. 12, 6; ეფეს. 4, 7; 1 კორ. 7, 7; 12, 4.

*

საჩუქარი ღმრთისა სულიერი, მონიჭებულია ქრისტეს სახელით. ეფეს. 4, 7-8; იოან. 6, 27; 14, 13-14; 16, 23-24; ტიტ. 3, 5-6.

ღმერთს არ ენანება ნიჭის მოცემა. რომ. 11, 30; იაკ. 1, 5-17.

ნ. ღ. უნდა მოვიხმაროთ ღირსეულად, ყველას სასარგებლოდ. 1 კორ. 4, 1-2; 1 ტიმ. 4, 14; 1 პეტ. 4, 10.

უნდა გამოვითხოვოთ ღმრთით. მათ. 7, 7-11; ლუკ. 11, 13; იოან. 14, 13; 16, 23-24; იაკ. 1, 5.

ვისაც ბევრი მიეცემა, იმას ბევრიც მოეთხოვება. ლუკ. 12, 48.

ვისაც აქვს მას მიეცემა და მიემატება. მათ. 13, 12; მარკ. 4, 25; ლუკ. 8, 18; 19, 26.

ეინტ ღმრთის ნიჭს ცუდად მოიხმარს, იგი მას წაერთმევა. მათ. 21, 43.

ღმრთის ნიჭმა არ უნდა გაგვადიდებულს. 1 კორ. 4, 7.

ღმრთის დროებითი ნიჭია

ხორციელი ცხოვრება. იობ. 10, 12; საქმე. 17, 25.

საჭმელი და ტანსაცმელი. ფს. 135, 25; 144, 16; ეზეკ. 16, 18-19; ოს. 2, 8-9; მათ. 6, 25-33; ლუკ. 12, 22-31.

წვიმა და ნაყოფიერი დრო. დაბ. 27, 28; ლევიტ. 26, 4-5; ფს. 64, 9-11; ეს. 30, 23; ზაქ. 10, 1; საქმე. 14, 17.

კეთილდღეობა და ყველაფრით კმაყოფილება. დაბ. 27, 28; ლევიტ. 26, 6; საქმე. 14, 17.

სიმდიდრე და სიკეთე. დაბ. 24, 35; 33, 10; 3 მეფ. 3, 26; 1 ნეშტ. 29, 12; 2 ნეშტ. 1, 12; 25, 9; ეკლ. 5, 18; ოს. 2, 8. ოჯახი. დაბ. 33, 5; 48, 9; ფს. 112, 9; 126, 3.

მშვიდობა. ლევიტ. 26, 6; 1 ნეშტ. 22, 9; ეს. 26, 12.

ძლიერება და შემძლებლობა. 1 ნეშტ. 29, 12; ფს. 67, 35.

ყოველგვარი სიკეთე. საქმე, 17, 25; 1 ტიმ. 6, 17.

*

ნიჭი ღმრთისა მოცემულია იმისთვის, რომ მისით ვისარგებლოთ და დავტკბეთ. ეკლ. 3, 13; 5, 10; 1 ტიმ. 4, 3-4; 6, 17.

ნ. ღ. ენიჭება მათ, ვინც უპირველეს ყოვლისა ეძიებენ ღმრთის სასუფეველს. მათ. 6, 33; ლუკ. 12, 31.

დროებითი ნ. ღ. უნდა

გვახსენებდეს მის მომცემელს. 2 სჯ. 8, 18.

გამოვითხოვოთ ღოცვით. ზაქ. 10, 1; მათ. 6, 11; ლუკ. 11, 3.

*

ყველა ქმნილება მონაწილეობს ღმრთის დროებით ნიჭში. ფს. 103, 27-28; 135, 25; 144, 15-16; მათ. 5, 45; 6, 26; 1 ტიმ. 6, 13.

უნდა მოუთხოვოდეთ ღმრთის ნიჭზე, რომელიც მივიღიათ თქვენ და უნდა აკურთხოთ ღმერთი. 2 მეფ. 22, 36; 1 ნეშტ. 29, 14; ფს. 20, 3; 102, 2-5; ეს. 63, 7; 2 კორ. 9, 15; ეფეს. 5, 20; კოლას. 3, 15.

ღმრთის ნიჭნი დამოწმებული მაგალითებით: 1) ტალანტები. მათ. 25, 14-30; 2) ათი მნა - ვერცხლი. ლუკ. 19, 12-27.

ნოე

ნოე, ბიბლიის მიხედვით წარმოადგენს ღმრთისმოყვარე ადამიანს, რომელიც განეშორა სასჯელს და მიიღო ხსნა. იგი წარმოადგენს ახალი კაცობრიობის სიმბოლოს, რითაც მოასწავებს ქრისტეს.

„დაბადების“ ებრაული ხალხური ეტიმოლოგიით ნოეს სახელი უკავშირდება „ნუგეშისცემას“. ნუგეში ნოესი ღმრთის სიტყვიდან მოდის, რაც დაპირება იყო კაცთა მოდგმისათვის, რომ წარღვნის შემდეგ ღმერთი აღარ შეაჩვენებდა ღმრთისა (დაბ. 8, 20).

წარღვნის დროს ნოე ჩანს როგორც მართალი, ამ სიტყვის ნამდვილი მნიშვნელობით. თავისი სიმართლის წყალობით ის გადაურჩა დაღუპვას დასჯილ კაცობრიობასთან ერთად. მან შეარიგა ღმერთთან ღმრთისა და მისი მცხოვრებნი. ეს შერიგება ვრცელდება

ნოეს მთელ შთამომავლობაზე (დაბ. 9, 1-10).

ნუბუმი მწუხარებისას

ღმერთი არის ღმერთი ნუგემისცემისა. 2 კორ. 1, 3.

სულიწმიდა არის ნუგემისცემელი. იოან. 14, 16-26; 15, 26; 16, 7.

ნუგეში მწუხარებისას გვეძლევა

ღმრთისგან. ფს. 22, 4; ეს. 12, 1; 51, 12; რომ. 15, 5; 2 კორ. 1, 3-4; 2 კორ. 7, 6; 2 თეს. 2, 16-17.

იესო ქრისტესგან. ეს. 61, 2; ლუკ. 4, 18; იოან. 14, 18; 2 კორ. 1, 9.

სულიწმიდისგან. იოან. 14, 16-17; 15, 26; 16, 7; საქმე. 9, 31.

ნუგეში აღთქმული მწუხარებაში. ფს. 125, 5-6; ეს. 49, 13; 51, 3-12; 66, 13; იერ. 31, 13; მათ. 5, 4; ლუკ. 6, 21; 2 კორ. 1, 7.

ნ. გვეძლევა საღმრთო წერილის საშუალებლით. ფს. 118, 50-72; საქმე. 15, 31; რომ. 15, 4; 1 თეს. 4, 18.

ნ. მ. მოციქულთა და წინასწარმეტყველთა შუამდგომლობით. 2 კორ. 1, 4-6; 1 თეს. 2, 11; ეს. 35, 4; 40, 1.

საუკუნო ნ. მ. 2 თეს. 2, 16.

მტკიცე ნ. მ. ებრ. 6, 18.

მოჭარბებული ნ. მ. ეს. 66, 11; 2 კორ. 1, 5.

რაა ნუგეში მორწმუნეთათვის მწუხარებისას

მათ ახლანდელ განსაცდელთა ხანმოკლეობა. ფს. 29, 4; 2 კორ. 4, 17; ებრ. 11, 25; 1 პეტ. 1, 6.

ბრწყინვალე აღდგომის იმედი. ფს. 16, 15; დან. 12, 2; კოლას. 3, 1; იოან. 3, 2.

საუკუნო ცხოვრების აღთქმა (დაპირება). 1 ტიმ. 4, 8-10; ტიტ. 1, 2; 3, 7.

საუკუნო დიდების იმედი. რომ. 5, 2; 8, 18; 2 კორ. 4, 17-18; კოლას. 1, 27.

ზეციური სამკვიდრებელის აღთქმა. ეფეს. 1, 18; კოლას. 1, 5; 3, 24; ებრ. 6, 18; 9, 15; 10, 34; 1 პეტ. 1, 4.

ზეციური ნეტარების იმედი. ფს. 15, 11; 35, 7; 64, 4; ეს. 35, 10.

შეუცვლელი და საუკუნო ნეტარების აღთქმა. ეს. 25, 8; 65, 13-19; გამოც. 7, 16-17; 21, 4.

ვის უნდა მიეცეს ნუგეში მწუხარებისას

სნეულებს. 4 მეფ. 20, 1-11; ეს. 38, 1-8; იობ. 33, 24-26; ფს. 17, 5-6; 29, 2; 40, 2-3; 102, 3; 115, 3-8; იერ. 17, 14; 33, 6; გოდ. 3, 19-26-32; ოს. 6, 1; მათ. 9, 2; 2 კორ. 4, 17; ფილიპ. 2, 27; იაკ. 5, 15; 1 პეტ. 4, 12-13, 19.

ღარიბებს. 1 მეფ. 2, 8; იობ. 5, 15; ფს. 9, 18; 9, 35; 11, 5; 22, 1; 33, 6; 36, 19; 49, 15; 67, 10; 68, 33; 71, 13; 106, 5-9, 41; 131, 15; 145, 7; ეს. 25, 4; 29, 19; 41, 27; იერ. 20, 13; მათ. 6, 26; ლუკ. 1, 53; ფილიპ. 4, 19; იაკ. 2, 5.

ქერიე-ობლებს. გამ. 22, 22-23; 2 სჯ. 10, 18; 3 მეფ. 17, 1-23; 4 მეფ. 4, 1-17; ფს. 9, 35; 67, 5; 145, 9; იგავ. 15, 25; 23, 10-11; იერ. 49, 11; ოს. 14, 4; მათ. 5, 4; 6, 25-34; 2 კორ. 1, 3-7; ფილიპ. 4, 19; ებრ. 13, 6.

განსაცდელში მყოფებს. ლუკ. 22, 28-32; რომ. 16, 20; 1 კორ. 10, 13; ებრ. 2, 18; 4, 15; იაკ. 1, 12; 1 პეტ. 1, 7; 2 პეტ. 2, 9; გამოც. 3, 10.

ღვეწულებს. 2 სჯ. 33, 27; ფს. 9, 9; 17, 2; 36, 40; იერ. 36, 26; მათ. 5, 10-

12; ლუკ. 6, 22-23; იოან. 16, 33; რომ. 8, 18; 2 კორ. 1, 10; 2 ტიმ. 2, 12; 3, 11; ებრ. 10, 34; 1 პეტ. 3, 14; 4, 18; გამოცხ. 2, 10.

შევიწროებულეს. გამ. 3, 7; 22, 25-27; იობ. 36, 15; ფს. 9, 9; 9, 35; 11, 5; 34, 10; 36, 32-33; 39, 17; 71, 4-14; 108, 25; 145, 7; ეს. 25, 4; იერ. 20, 13.

მწუსართ. იობ. 11, 16; ფს. 9, 9; 30, 7; 33, 18; 41, 5; 93, 19; 106, 12-14; ეს. 35, 1; 40, 29; 41, 10; 43, 2; იოან. 14, 1-27; 2 კორ. 7, 6.

მაშვერალესა და ტვირთშიძემთ. მათ. 11, 23; იოან. 14, 27.

თავიანთ ცოდვებზე მგლოვიარეებს. ფს. 33, 18; 106, 17-20; ეს. 40, 1-2; 43, 25; 57, 15-18; 61, 1-3; 66, 2; მათ. 5, 4; ლუკ. 4, 18; 6, 21.

საყვარელ პიროვნებაზე მგლოვიარეებს. 2 მეფ. 12, 23; იობ. 1, 21; ფს. 33, 18; 55, 8; 146, 3; ეს. 25, 8; 57, 1-2; იერ. 31, 15-16; გოდ. 3, 32; ოს. 6, 1-2; მათ. 5, 4; იოან. 5, 25-28; 11, 23-25; 16, 20; 17, 21-24; რომ. 5, 3-4; 1 კორ. 15, 34-35, 52; 2 კორ. 1, 3-7; 1 თეს. 4, 13-18; ებრ. 11, 17-19; 12, 6-12; 1 პეტ. 1, 6-7; გამოცხ. 14, 13; 20, 4.

იმათ, ვინც მიტოვებულნი არიან ყველასგან. ფს. 26, 10; 68, 20-29; 71, 12; ეს. 49, 15; 51, 12; იოან. 14, 18; 2 ტიმ. 4, 16-17.

მოხუცებულობით დაუძლურებულებს. ფს. 70, 9-18; 91, 14; იგავ. 16, 31; ეს. 46, 4.

იმათ, რომელთაც სიკვდილისა

ეშინიათ. ფს. 28, 4; 33, 22; 48, 15; 49, 15; 67, 20; 106, 10-19; 115, 3-9; 120, 7; ეს. 41, 10-14; იერ. 17, 17; ებრ. 2, 14-18; 5, 7.

მომაკვდავებს. 4 მეფ. 22, 20; იობ. 3, 17; 19, 25-26; ფს. 22, 4; 30, 5; 48, 15; 67, 20; 120, 7; იგავ. 14, 32; ეკლ. 7, 1; ეს. 25, 8-9; 26, 19; 51, 11; 57, 1; 60, 19-20; იოან. 5, 24; 6, 40; 11, 25-26; 14, 1-3; სქმე. 20, 24; რომ. 8, 17, 18, 35-39; 1 კორ. 15, 35, 44, 51, 57; 2 კორ. 5, 1-8; ფილიპ. 1, 19-23; 2 ტიმ. 2, 11-12; 4, 7-8; 1 პეტ. 1, 6-9; გამოცხ. 14, 13; 20, 4.

მორწმუნეები უნდა

ანუგებდნენ ერთმანეთს. 2 მეფ. 10, 2; იობ. 2, 11; 11, 19; სქმე. 16, 40; 1 კორ. 16, 18; 2 კორ. 7, 13; ეფეს. 6, 22; კოლას. 4, 8-11; 1 თეს. 4, 18; 5, 14; 2 ტიმ. 1, 16.

ლოცულობდნენ ღმრთის ნუგეშის მისაღებად. ფს. 50, 8; 85, 17; 118, 76-82.

ადიდებდნენ ღმერთს ნუგეშის მიღებისათვის. ეს. 12, 1; 25, 1-4; 49, 13; 52, 9; 2 კორ. 1, 3.

*

მორწმუნეთა კეთილმსახურება არის ნუგეში მწყემსთათვის. რომ. 1, 12; 2 კორ. 7, 13; 1 თეს. 3, 7; ფილიპ. 1, 7.

ქვეყანას არ შეუძლია ნუგეშის მოცემა. იობ. 16, 2; ფს. 68, 20; ეკლ. 4, 1; ზაქ. 10, 2.

შ ი ნ ა ა რ ს ი

შემდგენლებისაგან	3		ბ
შემოკლებათა განმარტება	5		
ა			
აბბა (მამა)	7	ბაბილონი	44
აბელი	7	ბაგა	45
აბრაამი	7	ბალახი, თივა	45
ადამი	8	ბანერგეს	46
ადამიანი	8	ბარაბა	46
ადრე ადგომა	8	ბალი, მტილი	46
აუადმყოფობა, სენი, სსეულება	8	ბედნიერება მორწმუნეთა	47
ათეული	10	ბედნიერება უსჯულოთა	49
ათ-ქალაქი	11	ბეთაბრა	50
ამალკი	11	ბესა-ნა	50
ამაოება	12	ბეთბაგე	50
ამაღლება იესო ქრისტესი	13	ბეთზლა	50
ამინ	15	ბეთლემი	50
ამის სოფლისაგანნი	15	ბეთსაიდა	50
ამმან, ამანელნი	15	ბელზებული	50
ამორეველნი	17	ბენიამენი (ტომი)	51
ამორჩევა	17	ბექედი	51
ამპარტავენება	18	ბექედი სულიწმინდისა	52
ანგარება	20	ბოროტება	53
ანგელოზი	21	ბოროტი სული (ეშმაკი)	54
ანტიქრისტე	24	ბრაზა	55
არმენაკი, არდაგი	25	ბროწეული	55
ასური (ტომი)	25	ბრაქენი	55
ასპიტე	25	ბროლა	55
ასური, ასურასტანი	25	ბროლა ქრისტიანისა	56
აქლემი	27	ბუ, ბუკიორტი	58
აღდგომა, აღვსება	27	ბქე (ჭიშკარი)	58
აღდგომა ქრისტესი	29		
აღვსება, შევსება	31	გ	
აღთქმა (დაპირება)	32	გაბონელნი	60
აღთქმა, კავშირი	32	გაბრიელ მთავარანგელოზი	60
აღთქმა, დაპირება ღმრთისა	33	გაბედულება, შემართება	60
აღიარება იესო ქრისტესი	38	გაბედულება, სიმტკიცე	61
აღიარება ცოდვათა	39	გადასახალი, ხარკი	61
აღმსიობა	39	გაღი (ტომი)	62
აღნადგინება (სარგებელი)	39	გადმოცემა (საღმრთო გადმოცემა)	62
აღორძინება, განახლება	40	გალილეა	63
აშენება	42	გალილეის ზღვა	64
		გამოსყიდვა (გამოხსნა)	64
		გამოცდა (განცდა)	66
		გამოცხადება, გამოჩენა	68

გამსესხებელი	69	დაუმორჩილებლობა ღმრთისადმი	108
გამკულობა	70	დაუეუნება	109
განგება ღმრთისა	70	დაცუმა ადამიანისა	109
განდგომა სარწმუნოებისაგან	73	დაცინვა	111
განდგომილნი სარწმუნოებისაგან	73	დაწვა (მსხვერპლშეწირვა)	112
განდიდება	74	ღკენა	113
განდიდება, მზგაობრობა	74	ღკეული წითელი	116
განთადი, დილა	74	ღვირე	116
განკურნება	75	ღიდება	117
განმართლება ღმრთის წინაშე	76	ღიდება კელესისა	118
განსჯა, განკითხვა	77	ღიდება ქრისტესი	118
განქორწინება	79	ღიდება ღმრთისა	119
განსწენდა	79	ღიდებისმეტყველება ღმრთისა	122
განსწენდა ცოდვათაგან	80	ღიდრაქმა	123
განსამართლება (განსჯა)	83	ღრო, ვამი	123
გაქცევა	84	ღრტიკნვა, ზივილი	124
გაყოფა, ანუ გათიშვა კელესიაში	84	ღრე	125
გაქენია	84		
გველი (ვეშაი)	84		
გზანი (განზრახვანი) ღმრთისანი	85		
გინება, გმობა	86		
გლაზაკნი	87		
გმირნი (რაჟიმელნი)	87		
გოდოლი	87		
გოლგოთა	88		
გულდაჯერებულება, მტკიცე რწმენა	88		
გული	89		
გული განახლებული	94		
გული განუახლებული	95		
გულისთქმა	97		
გულმოდგინება (საღმრთო შური)	97		
გულწრფელობა	98		
		ე	
		ეგვიპტე	126
		ელომი, ელომელნი	127
		ევი, ეველი	128
		ეფრატე	128
		ეფუელი (მოსახლანი)	128
		ეკლესია	129
		ელვა	133
		ელია წინასწარმეტყველი	133
		„ელი, ელი! ღამა საბქთან?“	133
		ელისაბედი	133
		ემბაზი, საბნელი	133
		ემანუელ	134
		ემშაოზ	134
		ენა	134
		ენკი	135
		ენონი	135
		ერთგულება	135
		ერთგულება ღმრთისა	136
		ერთობა, ზიარება ი. ქ.-სთან	137
		ერთობა, ზიარება ღმერთთან	139
		ერთობა, ზიარება წმიდათა	140
		ეტლი	140
		ეფრემი (ტომი)	141
		ეშმაკი	142
		ეჭვი	143
დ			
დაბრძალება სულიერი	100		
დავა, ცილობა	101		
დავათი	102		
დავიწყება ღმრთისა	103		
დათვი	104		
დამარხვა, დაკრძალვა, დაფლვა	104		
დამდაბლება	106		
დამცირებანი	106		
დამწყესვა	106		
დანაკისკელი. (ფინიკის პალმა)	106		
დანი (ტომი)	107		
დარიგება	107		
დატოვება ღმრთისა	107		

3

ვალი (თანსადები)	145
ვარსკვლავები	145
ვაკი ვარტყვებისა	146
ვაჟრობა	146
ველი	147
ვენახი (ვაზი)	148
ვენახი (მტილი, ბალი)	149
ვერცხლი (ფული)	149
ვეფხვი	150
ვეშაი, ლევითანი	150
ვირი, კარაული	150
ვენებანი ქრისტესნი	152

ზ

ზაბულონი (ტომი)	154
ზამთარი	154
ზაფხული	154
ზაქარია	155
ზეგარდმო ნიჭი	155
ზეთი	157
ზეთის კურთხევა	158
ზეთისხილი	158
ზეთისხილის მთა	159
ზვარაკი, ზბო	159
ზიარება	160
ზრუნვა	160
ზღვა	161
ზღულე (ღობე)	162

თ

თავი	164
თავის გამოცდა	165
თავის დატყვევა	165
თავის მოტყუება	166
თავისმოყვარება	166
თავის უარყოფა	167
თავისუფლება ქრისტიათული	168
თავმდაბლობა	170
თავმდაბლობა ქრისტესი	172
თანაღობა იესო ქრისტესი	173
თაფლი	174
თაყვანისცემა	175
თევზი	175

თესლი	176
თვალი	178
თვალი პატიოსანი	178
თვე	180
თვითამაღლება	180
თვითუარყოფა	180
თმა	180
თორმეტი მოციქული	181
თხა, თიკანი	183
თხემი	184
თხიერი (ქურჭული, ტიკი, გულა)	184

0

იგაენს იოანე სათლისმცემლისა და მოციქულთა	186
იგაენი ქრისტესნი	186
იგაენი ძველი აღთქმისა	188
იერიქო	189
იერუსალიმი	189
იერუსალიმის ტაძარი	192
იესო	195
იესო წაზრეველი - მეუფე პურიათა	195
იესო ქრისტე - თავი ეკლესიისა	195
იესო ქრისტეს თვისებები	195
იესო ქრისტე - მაცხოვარი	197
იესო ქრისტე - მეუფე	199
იესო ქრისტე - მწყემსი	200
იესო ქრისტე - უზუნავისი	200
მღვდელთმობღვარი	201
იესო ქრისტე - ღმერთი	201
იესო ქრისტე - შუამდგომელი	215
იესო ქრისტე - წინასწარმეტყველი	216
იესო ქრისტეს სიმბოლოები და პირველსახენი	217
იელოვა	218
იმედი (სასოება)	218
იმედი, სასოება ღმრთისა	222
იოანა	223
იოანე სათლისმცემელი	223
იორდანე	225
იოსებ არიმათიელი	226
ისარი	226
ისაქარი (ტომი)	226
ისმაილელნი	227
ისრაელნი, ისრაიტელნი, ებრაელნი	228
იუდა (ტომი)	232
იუდეველთა ქვეყანა	233

კ

კაღნიერება	235
კაენი	235
კაემირი	235
კაემირი და ურთიერთობა ღმერთის მტრებთან	236
კაიაფა	238
კალია	238
კანა	238
კაქერსაუმი	238
კაპაათა	239
კარავი სარწმუნოებისა	239
კარავი (საცხოვრებელი)	241
კარი	241
კაცი, ადამიანი	242
კაცისცვლა	251
კაცობრიულობა იესო ქრისტესი	252
კედელი (ხედივ)	253
კეთილგონიერება	254
კეთრი	255
კერპთაყვანილმცემლობა	256
კეჟუა - კლდე	262
კვართი	262
კვირა (შვიდეული)	262
კიღობანი სჯულისა	262
კინკველნი	263
კიცი ვირისა (ჩოჩორი)	264
კლეობა	264
კლიტე	264
კმაყოფილება	264
კმეკა, სკმეკელი	265
კრაუი	266
კრაუი საღვთობო	266
კრეტსამბელი, ფარდა	267
კურთხევა, ღაღოცა	268

კვ

კაზარე	270
კამპარი, ხანთელი, ხასანთლე	270
კეკოტელნი	271
კედევი	273
კეწვა (ყანისა)	274
კიბანი	275
კითონი, მეთალი	276
კიქსა (მლიქველობა)	276
კიში	276

ლიცა	277
ლიცა მწესარებაში	284
ლიცა ოჯახური	286
ლიცა საზოგადო	286
ლიცა საიდუმლო	286
ლიცა შეხენილი	287
ლიცა შეამღვამლური	290

მ

მაღლობა, მაღლიერება (სამაღლობელი ლიცა)	292
მაკედონის სამეფო	293
მაღქიხი	293
მამა	294
მაპული (სამშობლო)	294
მანანა	294
მანასე (ტომი)	295
მარადისობა (მარადიული)	296
მარგალიტი	298
მართა	298
მარიაში - ყოვლადწმიდა ქალწული	298
მარიამ კლეოპასი	300
მარიამ მაგდალენელი	300
მარილი	301
მარტორქა	301
მარჩივი	301
მარხვა	301
მაღლობი	303
მაღნარი, ხევი, ხერტყი	303
მახვილი	304
მაგელი	305
მაგსარი	305
მდიდარი	306
მდინარე	306
მაგობარი	308
მაგუნსე	308
მახვერე (გადასახადის ამკრები)	309
მაგა	309
მაგელსაცხებულე ქალები	309
მაგუფება ღმერთისა (თეოკრატია)	310
მაგუფე, მაგუფე	310
მახე	312
მათიბი, კლდეები	314
მათარე	317
მაგლინებულნი	317
მახიღვა, მაყვანება	318

მინღობა ღმრთისა	318	მსხემი	371
მირინი, მური	318	მსხვერპლი	371
მისასველელი ღმერთთან	319	მსხვერპლი დასაღვრელი	372
მიხიონერობა	319	მსხვერპლი მისართმეველი	372
მიხწრაფება გულისა	322	მსხვერპლი მისატანი	373
მიტყევა	323	მსხვერპლი მორჩილებისა	374
მიცუმა (გაცემა, ღალატი)	323	მსხვერპლი ყოველდღიური	374
მიცვალება	323	მსხვერპლი ცოდვებისათვის	375
მიწა, ქვეყანა	323	მსხვერპლი ცხოვრებისა	376
მიწათმოქმედება	324	მსხვერპლშეწირვა	377
მიწისსქერა	326	მსჯავრი იესო ქრისტეს მიმართ	379
მკა	327	მტერი	379
მკვდარი	328	მტილი	380
მკვლელობა	330	მტრული	380
მოახელნი	332	მტყუარი (ცრუ)	380
მოგენი	333	მუხიკა	381
მოვალეობა	333	მეცლად-ღება	382
მოთმინება, ხელგრძელობა	334	მუნა	382
მოკითხვა	335	მიყრველობა	382
მოღოდინი ღმრთისა	336	მღვდელმთავარი	385
მონობა ცოდვისა	336	მღვდელმსახურნი	387
მორიელი, ღრიანკალი	337	მღკიმი, ქვაბი	393
მორჩილება	337	მღვიძარება, სიფხიზლე	394
მორჩილება ღმრთისადმი	337	მღაღი	395
მორწმუნეთა სიმბოლური სახეები	340	მყოფი პირველთაგან (დასაბამიდან)	395
მოსე	341	მშვიდნი	395
მოსჯა იესო ქრისტესი	341	მშვიდობა, სიმშვიდე	395
მოსყიდვა, მოქრთამვა	343	მშვიდობა (სიმშვიდე) სულიერი	396
მოტყეობა, ხაკვა	343	მშვიდობა ხალხთან	397
მოქცევა	344	მშვიდლი	399
მოქცეულნი წარმართთაგან	347	მშიერი	399
მოყვასი	347	მშობლები	399
მოციქულები	347	მცენარე, მწვანელი	400
მოძღვრება საზარებისა	351	მცველი, დასი, ზემილი, ებგური	401
მოწამეობა, მარტილობა	352	მტირდგმორწმუნეთა	402
მოწყაენი	353	მცნება (ათი)	402
მოწმე	353	მწერი	403
მოწმობა სულისა წმინდისა	353	მწიგნობარი	403
მოწოდება	354	მწირი, უცხოელი, მსხემი, ყარიბი	405
მოწოდება ღმრთის მიერ	354	მწირობა უდაბნოში ისრაელთა	407
მოწყალება	356	მწუხარება, ტანჯვა	411
მოწყალება, ღზინება, მაღლი	357	მწყემსი	414
მოწყალება ღმრთისა	358	მწყურვაენი	414
მრეშე	361	მხედრობა	415
მსახურება, სამსახური	361	მხედრობა ისრაელთა	416
მსახურება ღმრთისა	362	მხილება, საყვედური	418
მსახურება ღმრთისა და თაყვანისცემა	365	მზოლოდმობილი	419
მსახური, მონა	366		
მსაჯულნი	370		

6			
ნადიში (სერი ღიღი)	420	ნაძვი, კუდარი	428
ნაგი (ხომალდი)	421	ნაწილები წმიდათა	429
ნაზარეველი	422	ნება	430
ნაზარეთი	422	ნელსაცხებელი	430
ნაზორეველი, ნაზირეველი	422	ნერგი	430
ნათანელი	423	ნერწყვი	430
ნათანიონი	423	ნეტარება საუკუნო	430
ნათელი, სინათლე	423	ნეტარებანი სასარებისა	432
ნათლისღება, ნათლისცემა	423	ნეტარი და კურთხეული	432
ნათლისღება, ნათლისცემა	423	ნეთთაღესი (ტომი)	434
ნათლისღება, ნათლისცემა	423	ნიკოლოზისი	434
სულიწმიდით	425	ნილოსი	435
ნაკადული	425	ნიწყვი	435
ნაღველი	426	ნიჭი (მადლი) სულიწმიდისა	436
ნაყოფი (1)	426	ნიჭი სულიწმიდისა სასწაულთმოქმედი	437
ნაყოფი (2)	426	ნიჭი, მადლი ღმრთისა	438
ნაყოფი (პირველნაყოფი)	427	ნოე	439
ნაყარუნება	427	ნუგეში მწუხარებისა	440
		შინარხი	442

Dictionary of Bible Terms

(Limited edition in Georgian)

Book I

გამოცემის უზრუნველყოფა: გიორგი კალანდიაძე
პოლიგრაფიული თანადგომა: ლევან შოშხაძე

ISBN 978 99 41 90 55 37 (ორივე ტომი)

ISBN 978 99 41 90 55 44 (I ტომი)